

Giới thiệu Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương

Truyện Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương của tác giả Nguyệt Thượng Hồng là truyện xuyên không có kết cục thật ngọt ngào và ấm áp.

Là một câu chuyện hấp dẫn bởi tính kịch tính và căng thẳng trong từng tình tiết truyện với nội dung được đầu tư có chiều sâu.

Những câu chuyện tại hoàng cung sẽ khiến độc giả khó mà rời xa được Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thọ yến tổ phụ.

Trời đã sang thu có chút lạnh.

Nguyệt hắc phong cao (*), quả nhiên là thời cơ tốt để làm trộm. Nguyệt Thượng Hồng nhẹ chân đi trên cành cây, mượn ánh trăng nheo đôi mắt trong veo như dạ minh châu nhìn về chỗ đánh nhau kịch liệt không xa phía trước. Xem ra hồi lâu cũng khó phân thắng bại, liền đổi một tư thế dựa vào cây nhắm mắt dưỡng thần.

(*) chỉ hoàn cảnh hiếm ác, thường là buổi tối.

"Bôn Lôi Quyền." Một tiếng thán phục hùng hồn có lực.

Nguyệt Thượng Hồng ngẩn người, thầm than: Tử Diệu Thạch thật là một mầm tai vạ, nhưng rất hào ngoạn.

"Huyền Băng chương của Ngũ hoàng tử quả nhiên danh bất hư truyền."

Một thanh âm nam tử trong trẻo thu hút, như nước suối trong vang lên.

Huyền Băng chương? Nguyệt Thượng Hồng cả kinh, Ngũ hoàng tử Túc Nguyệt quốc làm gì ở đây?

Thú vị. Thái tử Thượng Quan Dực của Cao Li quốc cùng Ngũ hoàng tử Phong Dạ Hàn của Túc Nguyệt quốc, hai người đều là nhân vật phong vân vang danh trên đại lục này.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân truyền đến. Nguyệt Thượng Hồng liếc mắt một cái, khoe miệng thoáng qua vòng cung tuyệt mỹ, cơ hội tới.

Nhanh như một mũi tên bay đến chỗ hai người đánh nhau. Nhanh như gió thổi vòng quanh hai người chút mê huyền được, hai người thân hình dừng lại, nháy mắt mất bấy. Nguyệt Thượng Hồng thoáng nhìn tướng mạo hai người, chỉ có hai chữ đánh giá: mỹ nhân!

Nhanh chóng tìm tòi bên hông Thượng Quan Dực, không có thu hoạch. Đang chuẩn bị đổi lại đối tượng thì có người lên tiếng.

Ánh mắt của Thượng Quan Dực sáng quắc, giống như ngôi sao, lộ ra một hàng hàm răng trắng nõn đoạt hào quang của ánh trăng: "Cô nương, người cần phải phụ trách với ta!"

Chân Nguyệt Thượng Hồng dừng lại một chút, thiếu chút nữa rơi lệ, tâm tư chuyển một cái, giả giọng khàn khàn nói: "Thái tử Cao Li quốc cũng quá khiêm nhường, nữ nhân muốn phụ trách với người đêm không xuể, thiếu tỷ tỷ ta một cái cũng không sao."

Thượng Quan Dực ngẩn người, không nói nữa.

Xét thấy phần lớn người như vậy thường có tính kiết phích (thích sạch sẽ), Nguyệt Thượng Hồng từ bên hông rút ra cái bao tay bằng thiên tâm tì, gương mặt nở nụ cười: "Ngũ Hoàng Tử, ngài nhìn một chút, ta tận lực không đụng tới thân thể ngài!"

Nhìn đến cặp mắt kia, Nguyệt Thượng Hồng cũng sờ nhìn cặp mắt Phong Dạ Hàn sâu thẳm, ánh mắt huyền hoặc có thể khóa lại mọi thứ. Một chốc, trong lòng Nguyệt Thượng Hồng có chút rung động.

Lúc này trên người hắn mặc một bộ cẩm bào màu đen, tóc dài như gấm chỉ dùng một cây trâm bích ngọc cài lại, mặt như chạm khắc, mày đẹp như vẽ, mắt sáng như sao, mũi cao, khoe môi nhân nhợt ý cười mĩa mai. Chỉ là cặp mắt phượng kia, nhìn như đang cười, đáy mắt lại ẩn dấu sắc bén cùng tài năng, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Khí phách vương giả được ẩn dấu như vậy, so với bộc lộ tài năng càng làm cho người ta sợ.

Nhưng là, sâu trong ánh mắt cũng che giấu chua xót cùng khổ sở, giấu thật sâu rất sâu, nhưng Nguyệt Thượng Hồng vẫn có thể cảm nhận được. Một

khắc kích động, làm cho người ta bất tri bất giác muốn tìm tòi nghiên cứu tất cả mọi thứ sau đôi mắt ấy.

Bỗng chốc, mắt phượng thoáng qua một tia đùa cợt. Nguyệt Thượng Hồng trong nháy mắt thức tỉnh, thầm mắng một tiếng, thật không có tiền đồ!

Nhanh chóng xuống tay, quả nhiên ở trên người Phong Dạ Hàn có đồ tốt.

"Cảm tạ. Cổ nhân có nói: bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau hãy nhớ kỹ!" Nguyệt Thượng Hồng lưu manh cười cười, điểm nhẹ chân, trong nháy mắt ẩn vào trong bóng đêm.

Đồng thời khi Nguyệt Thượng Hồng biến mất, hai ám vệ đều từ góc tối đi ra, bốn người đều nhanh chóng rời đi.

"Chủ tử thứ tội, Xuất Nguyệt bị Liễu Diệp Thanh điểm huyết, cứu giá chậm trễ!" Một nam tử quý một chân trên đất, hướng Phong Dạ Hàn thỉnh tội.

"Liễu Diệp Thanh?" Phong Dạ Hàn con ngươi rét lạnh, âm thanh như từ địa ngục truyền về.

Thân thể Xuất Nguyệt run lên, đưa tay dâng lên một cái phi tiêu Liễu Diệp.

Thiên Tầm Tỉ, Nguyệt Thượng Hồng, Lựa Bạch Nguyệt, Liễu Diệp Thanh, Liễu Mai song trộm.

Hừ! Hay cho một chiêu ôm cây đợi thỏ.

Gió lạnh phát phơ tràn đầy không khí mùa thu.

"Nhị tỷ, tỷ mau tỉnh lại! mặt trời lên cao rồi, tỷ còn chưa chịu rời giường, đợi thêm lát nữa sẽ muộn bữa tiệc chúc thọ của gia gia đây. Mau tỉnh!" Tứ muội muội Bách Lý Thiên Lan vội vàng vén chăn tờ tằm lên, dùng sức kéo Bách Lý Ngạo Tinh trên giường.

"Tứ muội, muội không biết quấy rầy người khác ngủ chính là việc rất thất đức sao!" Bách Lý Ngạo Tinh mở mắt ngồi dậy, khoe miệng còn lưu lại một chút chất lỏng sáng loáng.

Bách Lý Thiên Lan trong lòng không vui, mặt vừa đảo đã đổi thái độ, "Nhị tỷ, tỷ rửa mặt nhanh lên một chút, tất cả hoàng tử của Túc Nguyệt quốc đều tới nhà chúng ta chúc thọ gia gia đây!"

Chỉ thấy Bách Lý Thiên Lan mặt mày hớn hờ nói xong, trong mắt có chút tâm tình thiếu nữ, lại có một chút tham lam. Giống như tính tham lam của Tứ Thâm.

Bách Lý Ngạo Tinh có chút thương tiếc, cửa vào hào môn sâu như biển, chỉ bằng trình độ này sợ rằng vào đó cận bã đều không còn.

"Được rồi. Tứ muội, muội cũng nhanh đi về ăn mặc thật xinh đẹp, đừng để thua Hàm Ngọc muội muội!" Bách Lý Ngạo Tinh vội vàng tìm lý do đuổi người, Tứ muội cùng Tam muội trời sinh tương khắc, ngoài sáng và trong tối đều thích tranh giành hơn thua, thọ yến này của gia gia, khó tránh khỏi một phen tranh đấu.

"Phải há!" Bách Lý Thiên Lan hô một tiếng nhảy lên, tay kéo làn váy, cũng không quay đầu lại, không quan tâm gì khác nhanh như gió chạy ra ngoài.

"Hi hi."

Một bên Băng Lam cùng Băng Tâm che miệng cười, Bách Lý Ngạo Tinh lắc đầu một cái, trợn mắt trừng hai người, "Hai người không có lương tâm, sao không ngăn muội ấy lại, quấy rối mộng đẹp của ta!"

"Tiểu thư! Người cũng không phải không biết, tính Tứ tiểu thư như gió, đi về đều rất nhanh, chúng ta ngăn được sao?" nha đầu Băng Tâm miết khoe miệng, không sợ chết trả lời.

"Nha đầu chết tiệt kia! Còn dám mạnh miệng!" Bách Lý Ngạo Tinh nghiêng người trừng mắt liếc Băng Tâm, duỗi tay một cái, nằm ra giường.

Từ khi theo gia gia từ Lâm trấn trở về, mỗi ngày đều trình diễn một màn như vậy, công phu quán người của Tứ muội đúng là hạng nhất, Bách Lý Ngạo Tinh cũng phải tâm phục.

"Tiểu thư, nghe nói tất cả hoàng tử Túc Nguyệt quốc đều tới, chúng ta có phải đề phòng chút không?" Băng Lam mặc xiêm y lụa màu xanh nhạt, mũi dọc dừa mắt hạnh, rất thanh thuần thanh nhã, tính tình lạnh nhạt lại cẩn thận tỉ mỉ.

"Đúng vậy! Tiểu thư, ta sợ những người đó tới không có ý tốt!" Băng Tâm cũng nói. Băng Tâm mặc xiêm y hồng nhạt mềm mại, là nha đầu linh động, suy nghĩ sâu xa, tính tình nhiệt tình lại can đảm can trọng.

"Tạm thời không cần làm gì, đến lúc đó tùy cơ ứng biến là tốt rồi!" Bách Lý Ngạo Tinh trong lòng hừ lạnh một tiếng, nếu bọn họ dám động thủ, cũng đừng trách ta mạnh tay bắt cổ.

"Hai người bảo vệ cửa!" Bách Lý Ngạo Tinh vung chân lên đập, lật người, không để ý tới hai người nữa.

"Tiểu thư!" Hai người bắt đầu dỗi, trăm miệng một lời gọi.

Một mảnh trầm mặc. Hai người phần nộ đóng cửa phòng, hai mắt nhìn nhau.

"Người nói, tiểu thư của chúng ta có phải là heo đầu thai chuyển thế không?" Bảng Tâm giật giật khóe miệng, thật sự không hiểu tiểu thư nhà mình công lực ngũ thể nào lại cao như thế.

"Chớ nói nhảm." Bảng Lam khó được cười một tiếng, mỗi ngày một nắng hai sương, nào có giấc ngủ đầy đủ.

Bên trong nhà, người đang nằm trườn mắt nhìn, bảo vệ phần gia nghiệp này của Định Quốc Hầu không dễ dàng...!

Đại đường ở hướng đông, trên ghế một lão nhân tóc hoa râm đang ngồi, tóc bạc mặt hồng hào, tiếng nói như chuông lớn, một thân cẩm bào hồng tím, nổi bật lên khí phách uy nghiêm của lão nhân gia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Quà chúc thọ

"Nhanh đi mời nhị tiểu thư đến đây. Nha đầu hư này, mừng thọ gia gia cũng dám đến trễ." Trong lời trách cứ có thể thấy được cưng chiều cùng kiêu ngạo.

Mọi người trong phòng ngàn vạn suy nghĩ, nhất là những người ngồi dãy ghế thứ nhất bên trái, năm vị hoàng tử ai cũng có âm mưu.

Nghe thấy Định Quốc Hầu có bốn cháu gái, cưng chiều nữ nhi của đứa con lớn Bách Lý Dung Lâm lưu lại là Bách Lý Ngạo Tình, xem ra không phải tin đồn vô căn cứ.

"Gia gia!" Một tiếng thanh thúy phá vỡ bàn luận trên yến hội.

Tất cả mọi người còn chưa thấy rõ, một bóng dáng xanh nhạt đã lao về phía ghế trên chỗ Bách Lý Chiến ngồi. Nữ nhân này tóc đen nhánh, búi theo kiểu nguyệt kế, cài một cây trâm hình hoa mai, rũ xuống một chuỗi dây nhỏ, trong ánh nắng lấp lánh ánh sáng. Một thân váy xanh nhạt mềm mại, cũng không có nhiều đồ trang sức, chỉ có ở chéo quần thêu thành từng mảnh Tiểu Trúc Diệp màu xanh nhạt, nhìn qua lạnh lạnh quý khí lại ưu nhã.

Bách Lý Chiến kịp thời đưa tay ra, ôm lấy tôn nữ (cháu gái) đang nhào tới, "Cẩn thận một chút! Cũng lớn như vậy còn hấp tấp." nét mặt cười nhẹ, không nhẫn tâm trách cứ tôn nữ đến trễ.

Bách Lý Ngạo Tình vui mặt trên vai gia gia, cọ xát, giống như một tiểu nữ nhân khéo léo, nũng nịu nói: "Gia gia còn không có già rồi, Ngạo nhi còn nhỏ!"

Mọi người hít vào một hơi, dường dường là Hộ Quốc Hầu gia bên ngoài uy nghiêm lẫm lẫm, cư nhiên bị nói như vậy.

Khóe miệng Bách Lý Chiến rụt rụt, sờ sờ đầu Ngạo Tình, không có một tia trách cứ: "Ngạo nhi, tôi đây hành lễ với thái tử cùng các vị hoàng tử đi."

Ngạo Tình rất không tình nguyện từ trong lòng Bách Lý Chiến đi ra, nhẩn nhẩn nhí nhí đứng lên, làm một cái đại lễ không đầu vào đầu.

"Bách Lý Ngạo Tình gặp qua thái tử cùng các vị hoàng tử." Thi lễ xong, không đợi thái tử đáp lễ, phịch một tiếng đặt mông ngồi xuống.

Mọi người đồng loạt hút khí, này Bách Lý Ngạo Tình cũng quá càn rỡ, cư nhiên vô lễ như vậy.

"Thái tử, các vị hoàng tử, lão phu dạy cháu không tốt, chớ trách móc. Ngạo nhi tính vốn hiếu động, không hay gò bó, nhưng tâm địa không xấu, tính bướng bỉnh nhưng rất thiện lương. Lão phu thay mặt tôn nữ thỉnh tội với các vị." Bách Lý Chiến nói xong liền muốn đứng lên hành lễ.

"Định Quốc Hầu gia chớ đa lễ, ta cũng biết Ngạo nhi mười mấy còn nhỏ tuổi, lại sống ở bên ngoài nhiều năm, cũng khó trách tính tình thẳng thắn, không giống như các tiểu thư nơi khuê phòng nhu nhược mà nhiều hơn một phần hoạt bát, lão Hầu gia không nên tự trách." Thái tử nói chuyện thích đáng, âm thanh êm dịu rất dễ nghe.

"Đúng vậy. Lão Hầu gia, tôn nữ của người ngược lại tính tình cởi mở, có mấy phần thẳng thắn giống Hầu gia!" Tứ hoàng tử nhanh chóng phụ họa. Người mặc cẩm bào màu xanh nhạt, ôn nhã, ngũ quan tinh tế, đường nét nhu hòa, trong tròng mắt đen lộ ra một chút tài năng, khí thế bình dị gần gũi, có thể miêu tả bằng một chữ - nhã.

Các vị hoàng tử cũng nói mỗi người một câu. Một vị duy nhất không lên tiếng, chính là Ngũ hoàng tử ngồi im như nhà sư đang ngồi thiền, một nam tử mặc cẩm bào trắng ngà, mắt phượng mang theo hàn băng, khuôn mặt âm nhu, đôi môi đỏ thắm, khóe miệng ním lại, cả người như toát ra hàm ý người lạ

chớ tới gần, có thể miêu tả bằng hai chữ -Lãnh Ngạo.

Ngạo Tình nâng đôi mắt nhìn qua một cái, chột ngẩn người, khóe miệng hơi nhếch, trông mắt xa xôi, cương quyết, lạnh lùng, cô đơn thiếu chút ôn tình, Ngạo Tình trong lòng lạnh run một chút, thật là đôi mắt sắc bén.

"Như thế, lão phu cảm ơn thái tử cùng các vị hoàng tử. Lão phu kính các vị một ly." Bách Lý Chiến vui vẻ nâng chén.

Mọi người nâng chén, uống một hơi cạn sạch. Đại đường liền náo nhiệt lên, Ngạo Tình nhanh chóng nghiêng mắt nhìn qua các vị các tỷ tỷ Hầu phủ, đều là hai mắt tỏa sáng, nóng lòng muốn thể hiện.

Xem ra, thọ lễ của gia gia, các vị thúc thúc thăm thăm đầu tư không ít tâm sức, đem các vị tỷ muội ăn mặc tựa thiên tiên, trời ban cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua.

"Gia gia, Chi Nhu chuẩn bị một khúc ca múa làm thọ lễ chúc mừng người." Bách Lý Chi Nhu không thể chờ đợi, đứng dậy khẽ quỳ, có sắc có hương.

Bách Lý Chiến cười gật đầu một cái, thái độ không nóng không lạnh, ý bảo có thể bắt đầu.

Một thân váy lụa màu hồng đi ra. Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, bên trong là áo màu trắng, cộng thêm một tầng tơ lụa màu hồng mỏng phía ngoài, bên hông là đai lưng màu trắng, giống như một đóa hoa màu hồng đang khoe sắc.

Tiếng tiêu vang lên, Chi Nhu bắt đầu xoay eo nhỏ duyên dáng, tiêu vũ kết hợp hoàn mỹ, không hổ cho danh hiệu “đệ nhất vũ”, điệu vũ khúc này thật giống như tiên nữ hạ phàm, phong tình quyến rũ.

Tiếp, Bách Lý Hàm Ngọc cũng tự đề cử mình biểu diễn một bộ Lưu Vân kiếm pháp, nhiều chiêu nhìn như nhu hòa, lại khắp nơi giấu giếm sát cơ, không thẹn là hậu nhân nhà võ tướng. Mọi người không thể không bội phục thủ đoạn trị quốc trị gia của Định Quốc Hầu Gia.

Tiếng khen ngợi liên tiếp. Bách Lý Thiên Lan cũng không cam chịu yếu thế, người như bước ra từ tranh vẽ, muốn bắt đầu biểu diễn. Mắt sáng liếc sang chỗ ngồi của thái tử một cái, rất nhanh ngưng ngừng cúi đầu.

Nụ cười Bách Lý Chiến cứng đờ, trong nội tâm hiểu rõ ràng vô cùng, cái gì là vì mình chúc thọ, rõ ràng là có dụng ý khác. Thôi thôi, để cho các nàng làm gì thì làm đi.

Bách Lý Thiên Lan ưu nhã cười một tiếng, rút cuộc cúi đầu thu lại ánh nhìn, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng gảy đàn, một chuỗi âm thanh vang lên, nhẹ nhàng, tựa như nước chảy mây trôi, ngọc châu trong sáng.

Tiếng đàn du dương đuổi theo tiếng hát, mọi người đều ngồi yên nín thở, lắng lắng lắng nghe.

Khúc hết, mọi người chặc chặc khen ngợi: "Không ngờ các tôn nữ của Hầu Gia không chỉ có võ nghệ rất cao, mà cảm kỳ thư họa cũng có thành tựu như vậy, Định Quốc Hầu không hổ là Định Quốc Hầu!" Giọng nói không phải nam, không phải nữ của ngự tiền nội thị tổng quản Đỗ công công the the vang lên.

"Đỗ công công quá khen." Bách Lý Chiến cười cười đáp lễ một ly rượu.

"Ngạo nhi, ngươi không có quà tặng cho gia gia sao?" Bách Lý Chiến khuôn mặt từ ái nhìn tôn nữ chi lo ăn uống bên cạnh-Ngạo Tình.

Bách Lý Ngạo Tình nghe tiếng ngước mắt nhìn, trong miệng phình, khóe miệng còn có một chút vết dầu mỡ chảy xuống, thật không có hình tượng.

Bách Lý Chiến bắt đắc dĩ lắc đầu, rút khăn lụa nhỏ ra cầm lên tay, nhẹ nhàng giúp nàng lau chùi vết dầu nơi khóe miệng, động tác dịu dàng ân cần, ánh mắt cưng chiều.

"Gia... Khụ khụ..." Bách Lý Ngạo Tình nghẹn lời, thức ăn nghẹn lại, Bách Lý Chiến lo lắng một tay đưa nước trà qua, một tay giúp nàng vỗ lưng, động tác thành thạo, trong miệng không quên cười nói: "Ngươi đứa nhỏ này khi nào thì mới có thể hết thói quen háp tấp này được!"

Uống một ly trà lớn, rốt cuộc cũng bình thường trở lại. Ngạo Tình bị nghẹn làm trong mắt long lánh ánh nước.

Mọi người có chút kinh ngạc, không ngờ Định Quốc hầu cưng chiều cháu gái này như vậy.

"Gia gia, Ngạo Tình không biết vũ, không biết đánh đàn, cũng không biết múa kiếm, không thể làm gì khác hơn là tìm người làm thay, cho nên..." Ngạo Tình vỗ tay phát ra tiếng, động tác cộc nhũ, vẻ mặt nũng nịu. Bách Lý Chiến sắc mặt trầm xuống, hành động của Ngạo nhi hôm nay thật quá mức, thể nào luôn tự hủy hình tượng của mình. Chẳng lẽ đoán trúng tính toán trong lòng mình?

Lúc này mọi người, có người thẩn thẫn có người cười lạnh, có người buồn buồn có người vui mừng.

Một hồi lâu, Băng Lam cùng Băng Tâm mang một bộ khung gỗ đi vào, bên ngoài có tấm vải đỏ che lại. Tấm vải đỏ mở ra, Băng Lam Băng Tâm hai người đồng thời chấp tay chúc mừng: "Chân thành chúc lão Hầu Gia phúc như đông hải, thọ sánh nam sơn!"

Chương 3: Tứ hôn.

Mọi người nhìn kỹ chữ "Thọ" thật lớn kia, chữ "Thọ" lớn đó do rất nhiều chữ "Thọ" nhỏ hợp thành, vừa nhìn nét bút sắc xảo thì biết rõ là từ tay một nữ nhân. Quả nhiên tuyệt vời.

"Tốt! Tốt! Tốt!" Năng lực không tệ, Bách Lý Dung Bác nhìn thấy không khỏi vỗ tay bảo hay, vẫn say mê thư họa nên hẳn tự nhiên đối với tác phẩm xuất sắc này rất tán thưởng.

"Ngạo Tinh, bức họa này là ai vẽ vậy, có thể nói nhị thúc biết không, nhị thúc muốn tới cửa thỉnh giáo một chút."

Băng Tâm đang muốn nói, bị Ngạo Tinh liếc mắt cảnh cáo làm khiếp sợ.

"Nhị thúc, bức họa này là do một ân sĩ vẽ nên không thể quấy rầy, chất nữ cũng là có may mắn mới gặp được không thể nói ra, nhị thúc xin đừng trách." Ngạo Tinh cung kính lễ độ nói, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Thật đáng tiếc! Mọi người không khỏi cảm khái. Nhất là Bách Lý Dung Bác, thật vất vả mới có hứng thú liền mất hết.

Ngược lại Bách Lý Chiến lại vui vẻ nhất, trong mắt không có chút nào tiếc nuối, xoay người hướng về phía Ngạo Tinh cười đến thỏa mãn.

Ngạo Tinh sững sờ, làm mặt quỷ. Lão hồ ly quả nhiên là lão hồ ly, cái gì cũng không gạt được.

Kế tiếp không ít quan lại quyền quý cũng dâng lên quà chúc thọ, rất náo nhiệt.

Vừa nghĩ tới nửa đêm hôm qua chạy ra ngoài, Ngạo Tinh lại ngáp liên tục. Đang muốn hướng Bách Lý Chiến xin phép tránh về khuê phòng tìm Chu công (là đi ngủ đó), lại có việc ngoài ý muốn.

"Định Quốc Hầu gia, hoàng thượng có dặn dò lão nô trước khi đến đây, nói các tôn nữ của Định Quốc Hầu gia đều huệ chất lan tâm, thông tuệ thanh tú, tài đức vẹn toàn, đều là hoàng thất lương phôi (lương duyên trời ban), chỉ ý cùng Hầu Gia thân càng thêm thân, không biết Hầu Gia ý như thế nào?" Đồ công công vừa nói ra, trên đại đường hoàn toàn yên tĩnh. Có mừng rỡ, ghen tỵ, ánh mắt hâm mộ.

Nội tâm Ngạo Tinh hoàn toàn u ám, sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Trong lòng đã sớm thăm hỏi tổ tông mười tám đời hoàng đế rồi.

Đối với hôn ước này, thái tử cùng các vị hoàng tử trước khi đến đã được ám chỉ, tự nhiên cũng không quá kinh ngạc.

"Gia gia, Ngạo nhi thật là mệt mỏi quá, cũng không thể phụng bồi cùng người." Ngạo Tinh vội vàng nói thăm bên tai Bách Lý Chiến, nhấc lên váy nhanh chân bỏ chạy.

"Đứng lại! Ngoan ngoan trở lại!" Bách Lý Chiến lạnh giọng quát.

Trái tim nhỏ của Ngạo Tinh run rẩy, không chọc nổi không tránh được, coi như gia gia nguoi lợi hại. Hừ!

Bách Lý Chiến quát một tiếng như vậy, mọi người trong phòng đều im lặng, tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ ràng.

"Lão phu luống cuống, xin lượng thứ! Nha đầu Ngạo Tinh này rất ngang tàn, cũng chỉ có chiêu này của lão phu mới có thể hù dọa nàng! Còn là trăm lần đều linh đấy!" Bách Lý Chiến cười ha hả, không khí lập tức lại hòa hoãn xuống.

"Có thể thân càng thêm thân, lão phu tự nhiên cầu cũng không được, nhưng lão phu chỉ có bốn tôn nữ đợi gả trong khuê phòng, và lại hôn sự của Ngạo nhi, lão phu đã sớm đồng ý để nàng tự chủ, điều này làm cho lão phu có chút khó xử." Bách Lý Chiến nói ra trên mặt có đủ loại tình cảm.

"Hoàng thượng liệu sự như thần, thái tử cùng các vị hoàng tử, trừ thái tử có thái tử phi rồi, Tam hoàng tử có một trắc phi, còn lại các hoàng tử đều không hôn phối, hoàng thượng có nói để các tôn nữ của Hầu Gia tự do lựa chọn, lựa chọn thái tử chính là trắc phi, chọn hoàng tử thì là chánh phi." Đồ công công truyền lại lời hoàng thượng nói.

Lời này vừa nói ra, thái tử cùng các vị hoàng tử sắc mặt đều biến đổi khác nhau, đều có cảm giác "Người khác là dao thót, ta là cá thối".

Các nữ quyến bên kia đã sớm nổ tung. Ngạo Tinh nhân nhạ cười lạnh một tiếng, thật là một lũ ngốc. Nếu thật sự để cho các nguoi chọn lựa, những ngày về sau của các nguoi đều không yên được.

Khóe miệng Ngạo Tinh gật gật, mắt tròn trắng, hoàng đế này đúng là giết người không dao.

"Điều này sao có thể, thái tử cùng các vị hoàng tử đều anh tuấn lỗi lạc, cơ trí hơn người, là Nhân Trung Chi Long (rồng trong loài người) , các tôn nữ của lão phu tuy nói đáng đáp coi như Thủy Linh(xinh đẹp), so sánh với các tiểu thư quan gia trong kinh thành còn thua một bậc. Để cho thái tử cùng các vị hoàng tử chọn lựa thì mới thỏa đáng." Bách Lý Chiến sắc mặt không thay đổi, nói ra.

Đỗ công công rất là hài lòng. Kế tiếp là do nguyệt lão mai mối rồi.

Kết quả cuối cùng, Phong Lâm Sâm chọn Bách Lý Chi Nhu làm trắc phi, Phong Ngự Kiệt lựa chọn Bách Lý Hàm Ngọc làm chánh phi, Phong Hành Thượng lựa chọn Bách Lý Thiên Lan, kết quả rất như ý.

"Hê Ngạn nguyện thú Bách Lý Ngạo Tinh làm chánh phi!" Một mực yên lặng không lên tiếng, lời nói Phong Hê Ngạn vừa ra như sấm mùa xuân ở trong đại đường nổ tung.

Ngạo Tinh sững sờ, bốn mắt nhìn nhau, chỉ thấy nam tử vừa nói chuyện cầm bảo màu xanh lam, có vẻ cao quý thoát tục, mày kiếm nhập tấn, đôi mắt thâm thúy màu hổ phách lóe ra một chút lạnh lùng, có vẻ cơ trí vô địch, một chữ —— lãnh.

Một bên Phong Dạ Hàn tay cầm ly rượu, dừng một chút, liền lặng yên không một tiếng động tiếp tục phẩm rượu .

"Ngạo Tinh cảm tạ Thất hoàng tử ưu ái, chỉ là Ngạo Tinh còn muốn bồi gia gia mấy năm, thay thế phụ mẫu đã qua đời tận hiếu, mong Thất hoàng tử thành toàn!" Thanh âm Ngạo Tinh vang lên, cảm động lòng người.

"Ngạo nhi, đừng làm rộn. Hôn nhân của con mới là đại sự trong lòng gia gia. Khó được Thất hoàng tử không ngại tính tình kém của con, con thật là sinh ở trong phúc mà chẳng biết." Bách Lý Chiến thần sắc nghiêm cẩn, trong lòng có tính toán. Hiện nay chỉ có Thất hoàng tử có thể chọn, Ngũ Hoàng Tử nổi danh đoạn tay áo chỉ phích (đồng tính đó các nàng!), vì nghĩ tới hạnh phúc của Ngạo nhi, lão cũng đành nhẫn tâm chút.

"Gia gia, người có phải hay không ghét bỏ Ngạo nhi rồi hả?" Ngạo Tinh có nguyên tắc người cứng rắn ta mềm, người mềm ta cứng rắn, làm bộ đáng thương, đôi mắt trong veo long lanh nước, nếu Bách Lý Chiến không đồng ý, lẽ sẽ tuôn rơi, người nhẫn tâm sao?

Ngạo Tinh trong lòng hung hăng mắng Phong Hê Ngạn một trận, vốn định lừa dối vượt qua kiểm tra, cố tình hấn rất không thức thời. Nếu giả cho Phong Hê Ngạn lãnh khốc vô tình, đời này coi như là xong rồi. Thủ này phải nhớ kỹ.

Bách Lý Chiến khí (tức giận) làm râu run dử dội hơn, Ngạo Tinh biết chiêu này không thông, chỉ có thể lùi một bước trời cao biển rộng.

Vung lên làn váy, đi tới trước mặt Phong Dạ Hàn, mọi người còn không kịp hút khí, Ngạo Tinh lạnh nhạt lên tiếng: "Người thú ta đi!"

Phong Dạ Hàn tay dừng lại, ly rượu xuất hiện một chút vết nứt, tròng mắt đen băng lãnh chống lại đôi mắt trong veo.

Dần dần xuyên thấu qua cặp mắt thâm thúy kia, Ngạo Tinh cho là Phong Dạ Hàn sẽ kinh ngạc, nhưng chỉ có một nháy mắt, cảm nhận được cặp mắt đen chột lóe lên băng hoàng, hoảng hốt, trái tim Ngạo Tinh một khắc liền lồi nhịp, đau đớn một chút chẳng biết tại sao.

"Ngạo nhi, chớ hồ đồ!" Người đầu tiên phản ứng kịp, Bách Lý Chiến quát to một tiếng, đem thần trí mọi người trở về.

Ngạo Tinh quay đầu lại đối mặt với Bách Lý Chiến nhép nhép miệng, chỉ hai người hiểu được. Bách Lý Chiến sắc mặt chột biến, không thể nói gì, chỉ đợi Phong Dạ Hàn phản ứng.

Đang lúc mọi người cho là chuyện này sắp sửa định xuống thì Phong Dạ Hàn nói một câu khiến lòng của mọi người lại treo lên .

"Tại sao?" giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Không biết Ngũ Hoàng Tử nghĩ như thế nào?" đôi mắt Ngạo Tinh hơi lóe, thần nhiên cười, như hoa xuân nở rộ lại thanh thuần chói mắt, trên gương mặt nõn nà có chút đắc ý lại uyển chuyển hàm xúc, như hoa lan nơi thâm cốc.

Phong Dạ Hàn trong lòng chột nảy một cái, lập tức khôi phục trong treo, "Người khác đều nhất nghệ tinh (thành thạo một nghề, ở đây là thành thạo một kỹ năng), người phải có một lý do làm cho ta tin phục mới được!"

Mọi người vừa nghe, liền nhìn về phía Bách Lý Chiến, ngoài ý muốn Bách Lý Chiến chỉ khoan thai cười, nhấp ly rượu nhấp miệng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sự việc đã bại lộ.

Bách Lý gia tỷ muội càng thêm thờ ơ lạnh nhạt, ngồi xem kịch hay tâm tình ai cũng có thể nhìn ra.

"Băng Lam, chuẩn bị một chút!" Ngao Tinh nhoẻn miệng cười, đi tới chỗ ngồi, về mặt lưu manh, một màn này chưa bao giờ xuất hiện.

Mọi người thấy Băng Lam loay hoay bên bày tám ly trà Lưu Ly, còn cầm nước trà càng không ngừng châm, kinh ngạc không thôi.

"Ngao nhi, con lại nghĩ ra trò gì hão ngoạn vậy?" Bách Lý Chiến như lão ngoan đồng nhìn chăm chăm vào trò mới của tôn nữ, lấy tay gõ lên đầu Ngao Tinh.

Một bên Băng Tâm không nhịn được cười phì một tiếng, nói: "Lão Hầu gia, đừng gõ đầu nhỏ của tiểu thư nữa, gõ ngu người làm sao lão nhân gia người đến cho ta một tiểu thư thông minh như vậy chứ!" Băng Tâm giả bộ tức giận bưng bưng.

Ngao Tinh xoa thắt lưng, phồng má cười nói: "Gia gia, người xem đi! Tiếng nói của quần chúng là không thể bỏ qua đâu nhé!"

Bách Lý Chiến con mắt quơ quơ, mới hiểu được ý tứ trong đó "Nha đầu này, cũng biết cùng hai nha đầu này tranh cãi với gia gia!"

Một màn ẩm áp này, giống như thế giới của bọn hắn người khác vĩnh viễn không vào được.

Ngao Tinh nhẹ nhàng mím môi một cái, về mặt cứng lại, trong mắt tràn đầy thần nhiên.

"Đình."

Cảnh giới của âm nhạc chính là tâm tình của con người, đem tâm tình hòa vào cảnh sắc, mới là một màn dung hợp hoàn mỹ.

Âm luật đứt quãng, ưu thương tình cảm, mang người tiến vào một buổi tối mùa thu hiu quạnh tĩnh liêu. Gió thu làm lá cây rời cành, nhẹ nhàng tung bay như mưa cùng gió, rồi rơi vào dòng suối nhỏ, gió phiêu lãng không quan tâm. Những cây cỏ thụ kẻ cận bên nhau gần bó, chưa từng bỏ nhau, đợi năm sau nổi lại tiền duyên, hoàng hôn buông xuống. Ô Nha (là con quạ nhưng mình để hán viết cho hay) cũng vội vã trở về tổ, cảm thụ ẩm áp gia đình.

Đạo lý xưa nay, viết đầy phồn hoa cùng tang thương, nhưng lại có ai nhớ lại cái nhân nhật ưu thương kia đấy. Đến chỗ này, nhạc gió vừa chuyển, có thể trông thấy một tiểu cô nương đang che ô đứng ở dưới gốc cây. Toàn thân tản ra cô đơn, nhìn mưa thu rơi lên phiến lá, tựa như nước mắt của mình, chảy xuống ở trong nước mưa, lập tức liền theo điệu vũ của nước chảy vào này biển nhớ nhưng, mang đi thâm tình chúc phúc của mình.

(đoạn tả Ngao Tinh gõ đàn nước từ ly trà này mình không biết nên chỉ làm tạm thôi nhé)

Leng keng. Khúc cuối cùng! Nguyệt nhi nhẹ nhàng nâng con mắt cười hướng về phía Bách Lý Chiến.

"Gia gia, thích không?" Nụ cười thiên chân vô tà (ngây thơ), đã sớm không còn lại chút ưu thương vừa rồi. Một bóng dáng xanh nhạt lao về phía Bách Lý Chiến đang trầm mặc, gia gia như cha như mẹ, ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn mình, đây là nơi gửi gắm tình cảm quan trọng nhất cả đời của nàng.

"Nha đầu ngọc, gia gia quá thích thú!" Bách Lý Chiến cười nói.

"Lão gia gia, đây là tiểu thư lúc nhân hạ nghĩ ra đấy!" Băng Tâm nước mắt đầy mặt vì nghe tiếng nhạc thể lương, làm nàng không nhịn được nhớ tới tuổi thơ bất hạnh của mình.

Hành động này thật quái đản, nữ tử tự nghĩ ra khúc? Mọi người hoài nghi, sợ hãi than, ghen tỵ, mỗi người một ý nghĩ.

"Ngao Tinh, đây thật là bản thân con nghĩ ra sao?" Bách Lý Dung Bác là người đầu tiên phá vỡ yên lặng, trong tròng mắt tràn đầy nhiệt tình đối với thanh nhạc, ánh lửa nóng bỏng muốn theo đuôi khúc hát.

"Đúng, Ngao Tinh vào lúc trời mưa, vô ý phát hiện mưa rơi vào một vạc nước, theo mực nước bất đồng, liền phát ra âm thanh bất đồng. Thật là tò mò, liền thử dùng cái ly tương tự để thử, phát giác ra âm thanh rất tốt, liền thỉnh thoảng tự nghĩ ra mấy khúc." Tuy không thích nhệ thức lắm, nhưng nàng vẫn nói hết ra tránh gây chuyện ở phòng khách.

Mọi người ở đại đường cũng kinh than (kinh ngạc + thán phục) không thôi.

"Tiểu thư nhà ta cũng có thứ khá đấy chứ!" gương mặt Băng Tâm hưng phấn, giống như tiểu thư nhà mình chính là bản nhân một dạng.

Ngao Tinh hưng hăng trừng mắt liếc Băng Tâm, Băng Tâm vội vàng rút đầu, le lưỡi một cái.

"Thì ra là Ngao Tinh tiểu thư mới là thâm tàng bất lộ. Xem ra, Ngũ hoàng đệ rất có phúc rồi" thái tử Phong Lâm Sâm cười sang sảng, như thế nào trong giọng nói lại có chút hương vị đáng tiếc.

Phong Dạ Hàn vẫn như cũ không nhúc nhích, gương mặt tuấn tú không hề biến hóa. Chỉ là tay nắm ly rượu, khớp xương hơi trắng bệch.

Nữ quyến cũng không ít người âm thầm thảo luận ra, tiếc hận, bỏ đá xuống giếng, một Vương Gia tôn quý, một là hòn ngọc quý trên tay Định Quốc, là phúc hay họa, ai có thể biết?

"Không biết đáp án của Ngũ Hoàng Tử như thế nào?" Ngao Tinh dịu dàng cười khê, hỏi.

"Tốt! Ta cưới." Phong Dạ Hàn lạnh lùng nói ra ba chữ, nội tâm chưa bao giờ có nhiều loạn, chỉ là hấn giòi về che giấu, nhưng mà lúc hấn nói ra, thất lung khê thẳng, vừa vắn bị Phong Hề Ngạn ngồi bên cạnh nhìn thấy không sót gì.

Phong Hề Ngạn vẫn giữ vẻ mặt cười cười, ai cũng không phát hiện đôi mắt tràn đầy ý cười kia chỗ sâu nhất có tham muốn chiếm giữ lóe lên.

Cuối mùa thu bắt đầu mùa đông, phía Bắc Trường Thành mưa thu cuộn cuộn. Cả đêm mưa trút nước, nước sông dâng cao, cây cầu bắc qua sông tràn ngập nguy cơ. Mấy người Thái tử cũng không thể làm gì khác hơn là chờ đợi mấy ngày sau mới lên đường.

Bách Lý Chiến cũng nghẹn đến sinh bệnh, một ngày ba bữa phải bồi theo, thật vất vả rút ra một chút thời gian liền trốn vào trong khuê phòng của Ngao Tinh.

"Ngao nhi, cái đó Ngũ Hoàng Tử nhưng nổi danh đoạn tay áo, làm sao con lại hồ đồ như vậy?" Bách Lý Chiến vẫn chưa từ bỏ ý định, tuy nói Đỗ công công buổi tối hôm đó liền lên đường trở về Tây Kinh xin chỉ, nhưng chỉ cần chất nữ nghĩ đổi ý, còn có thể ra sức đánh một trận.

"Gia gia, người khỏi phải lo lắng, Ngao nhi chưa bao giờ làm chuyện buôn bán lỗ vốn!" Ngao Tinh lập tức bám lấy cánh tay Bách Lý Chiến, vỗ ngực, nghịch ngợm tròn mắt nhìn.

"Buôn bán? Cái nha đầu này càng lớn càng không có nghiêm chỉnh, tùy con nào đi, chính là con đem trời dâm một cái lỗ thùng, gia gia cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp con vá!" Bách Lý Chiến cung chiều vỗ đầu Ngao Tinh, liền đi ra khỏi phòng, lưu lại Ngao Tinh cổ nén nước mắt, quay lưng đi, trong lòng âm ập, nước mắt rơi như mưa.

Mái hiên bên ngoài có tiếng nước mưa rơi lộp độp, mơ hồ, Ngao Tinh đang nằm mơ thấy một thế giới tươi đẹp, một trận kinh hô truyền đến.

"Nhị tiểu thư, lão hầu gia trúng độc." Cận vệ Hoài Tô của gia gia xông cửa mà vào.

Ngao Tinh kinh hãi, bật dậy, khoác cái áo choàng mỏng màu hồng liền chạy tới Thanh Tùng uyển.

Xông vào, mọi người cư nhiên toàn bộ đến đây, ngay cả thái tử, hoàng tử bọn họ cũng lục tục chạy tới. Quân y đang vì gia gia Bách Lý Chiến bắt mạch.

Chợt nhìn, Ngao Tinh trong lòng sáng tỏ. Độc tính kia thủy chung ức chế không được rồi, nhưng Thiên Sơn tuyết liên đến nay đều không có tin tức gì.

"Tiết quân y, tình huống phụ thân(cha) như thế nào?"

"Đúng vậy. Công công (cha chồng) ta rút cuộc ra sao?"

Vừa nói, ánh mắt băng giá của Ngao Tinh bắn tới, làm Tứ thúc thúc cùng Nhị thẩm thẩm đang nói sợ đến mức vội vàng cúi đầu, không nói nữa, bên trong căn phòng áp lực rất cao.

"Trong người lão hầu gia có hai loại độc được mạn tính bị áp chế lẫn nhau, lần này hình như là có độc tố thúc dục làm hai loại độc tính lần nữa phát tác, lão hủ nhất thời cũng phân biệt không được."

Độc tố khác? Ánh mắt trong veo của Ngao Tinh trong nháy mắt biến sắc, quyết định thật nhanh: "Phiền toái các vị tới trước ngoài phòng tĩnh hậu (chờ đợi), làm phiền. Băng Tâm, lập tức mở tất cả cửa sổ ra." Âm thanh không giận mà uy làm cho không người nào có thể kháng cự.

Mọi người đều thối lui khỏi ngoài cửa, chỉ chừa quân y cùng Băng Tâm ở bên trong phòng. Ngao Tinh ở trong phòng xem xét một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một cái túi thơm giắt trên đầu giường đầy tràn mùi hoa quế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Phiền loạn tơ tình.

"Nói, túi thơm ở đây là ai treo?" âm thanh khí phách mang theo sự tức giận, cầm một túi thơm ném xuống đất.

Khoác áo choàng hồng, Ngao Tinh quét mắt nhìn những người được gọi là người thân này, mỗi người đều mặt người dạ thú, tâm như xà hạt (rắn rết). Ngũ quan xinh xắn được ánh sáng nhàn nhạt của dạ minh châu làm nổi bật lên, tư thế trên cao nhìn xuống như vậy, làm cho người ta bất giác chấn động.

"Là muội cho gia gia." Một cái bóng dáng nho nhỏ từ trong đám người xông tới, nước mắt rờn rờn, làm người khác thấy thương tâm. "Nhị tỷ tỷ, là Thính Lan đưa cho gia gia."

Quả thật độc ác, một tiểu cô nương năm tuổi cũng bị lợi dụng. Ngạo Tình bất đắc dĩ nhắm mắt, khổ sở cắn cắn môi, chậm rãi nói ra: "Cho mọi người thời gian hai ngày suy nghĩ, phương pháp mọi người định ra, nếu ta thắng, các người phải công nhận ta là đương gia gia chủ."

"Không biết nhị tiểu thư tại sao tham dự việc nhà của Hầu phủ?" Nhị thẩm thẩm khinh thường liếc mắt nhìn Ngạo Tình.

"Chỉ bằng tiểu thư mười năm nay lo liệu tất cả gia nghiệp Hầu phủ, đem gia nghiệp Hầu phủ mở rộng đến quy mô như hiện nay." cận thân thị vệ của Bách Lý Chiến hừ lạnh một tiếng, giải đáp nghi ngờ.

Cái gì? Mười năm nay? Mọi người không khỏi kinh ngạc. Mười năm nay, chuyện này... Nàng mới bảy tuổi mà thôi. Tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng là, cho tới bây giờ người trăm mặt ít nói như Hoài Tập nói ra, với tính tình của hắn thì không giống nói láo.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào." Tử thúc thúc Bách Lý Dung Lỗi ý vị lắc đầu.

"Năm năm trước tứ công tử say rượu đánh người thiếu chút nữa khiến Chu thư sinh tàn phế, náo loạn đến nha môn, Hầu Gia đứng lúc xuất binh bên ngoài, là nhị tiểu thư từ giữa chu toàn, lấy lý lẽ nói rõ lấy tình để cảm động, mới để cho người nhà Chu thư sinh rút đơn kiện, nếu không lúc này Tứ công tử vẫn còn ở lao ngục chịu khổ đầy." "

Bách Lý Dung Lỗi kinh sợ đến liên tiếp lui về phía sau, con người trông lớn như sắp rớt ra ngoài, mọi người dựa vào nét mặt của hắn có thể phán đoán được chuyện này có thể tin.

"Hoài Tập thúc thúc, không cần nhiều lời, tin hay không, không quan trọng. Gia gia nơi này ta sẽ chăm sóc tốt, mọi người hãy suy nghĩ thật kỹ đề nghị của ta đi. Nếu như ta thua, ta sẽ thuyết phục gia gia đem tất cả tài sản Hầu phủ chia đều phân cho mọi người, ta Bách Lý Ngạo Tình một xu cũng không cần, chỉ cần gia gia cùng tòa nhà này. Nếu như mọi người cảm thấy tòa nhà này cũng không thể buông tha, ta có thể hướng các người mua lại, chỉ là từ đó về sau, các người xảy ra bất cứ chuyện gì, không được trở lại quấy rầy gia gia, để gia gia an hưởng tuổi già."

"Người là một nữ hài tử sẽ gả ra ngoài, dựa vào cái gì mà chủ đạo chúng ta Bách Lý Gia gia nghiệp?" Tam thẩm thẩm-người từ trước đến giờ không ra mặt, vẻ mặt kiêu ngạo hướng về phía Ngạo Tình gào lên.

Ngạo Tình hừ lạnh một tiếng, con người lạnh lạnh chậm rãi chuyển sang tam thẩm thẩm, mang theo một cỗ khí phách trời sinh và hờ hững nhìn thấu tất cả: "Có một số việc ta không nói không có nghĩa là ta không biết, ta không nói không có nghĩa là không quan tâm, chỉ là cô gia gia ở bên người, ta đều có thể tha thứ. Mọi người tưởng không ai biết sao?"

Những cái người được gọi là thân nhân này đều có cảm giác kinh hoàng như là thấy quỷ.

"Tiểu thư." Hoài Tập cùng Băng Tâm đồng thời lên tiếng, lo lắng nhìn về phía khuôn mặt nặng nề của Ngạo Tình.

Ngạo Tình cúi đầu hít vào một hơi thật sâu, thì ra muốn tha thứ một người cũng cần dũng khí.

"Ngạo Tình. Người xem ta mang ai tới rồi."

Âm thanh quen thuộc, mang đến cho Ngạo Tình hi vọng to lớn.

Đi tuốt ở đằng trước là Băng Lam, phía sau là người mặc áo choàng màu hồng đào_ Tiêu Nhã Nhã, còn có một thân trường bào xanh lam, bóng dáng cao cao_ thân y Tàn Dục Nam.

Tàn Dục Nam vén trường bào, ngồi xuống, đưa hai ngón tay mảnh khảnh trắng nõn ra bắt đầu xem mạch. Sắc mặt nặng nề thoáng dịu đi, thở phào một hơi.

"Hoàn hảo tới kịp." Nói rồi liền từ trong ngực móc ra một đóa hoa có chút giống hoa sen.

Một câu nói khiến Ngạo Tình từ địa ngục lập tức bay tới thiên đường. Thiên Sơn tuyệt liên. Đột nhiên ngược mắt nhìn về phía Tàn Dục Nam đã có chút râu ria, chẳng lẽ hắn thật sự tự mình lên Thiên Sơn giúp mình tìm Tuyệt Liên?

Tàn Dục Nam cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của Ngạo Tình, có chút ngượng ngùng, vội vàng đem lực chú ý chuyển dời đến trên vị thuốc. Tiêu Nhã Nhã nháy mắt ra dấu cho Ngạo Tình, Ngạo tình xem như chưa có gì xảy ra.

Ấn Tuyệt Liên, sắc mặt của Bách Lý Chiến chậm rãi khôi phục, hô hấp cũng vững vàng có lực.

"Đoán chừng trưa mai có thể tỉnh lại, không cần quá lo lắng." Tàn Dục Nam cố nén vết thương đau đớn, an ủi nhìn chăm chăm Bách Lý Chiến, sắc mặt Ngạo Tình thay đổi.

"Cảm ơn." Ngạo Tình quay người lại cười một tiếng, nụ cười trong sáng phát ra từ nội tâm cảm kích.

"Hảo tiểu tử. Không hổ với danh hiệu thần y." Tiêu Nhã Nhã thuận tay vỗ vỗ ngực Tàn Dục Nam.

Tàn Dục Nam rên một tiếng, hít vào.

"Người làm sao vậy?" Tiêu Nhã Nhã phát hiện Tần Dược Nam không ổn, quả nhiên trong lồng ngực Tần Dược Nam rịn ra vết máu ti ti.

"Người..." Ngao Tĩnh từ bên giường nhào tới, muốn đưa tay đỡ Tần Dược Nam nhưng đến giữa không trung lại dừng lại.

"Ta không sao. Chỉ là không cẩn thận trầy da một chút mà thôi." Tần Dược Nam thấy lo âu trong mắt Ngao Tĩnh, trong lòng cảm thấy vết thương cũng không đau nữa rồi. Chiếm được một phần lo lắng của ái nhân(người yêu, ở đây là người mà Tần Dược Nam thích) rất giá trị.

"Băng Lam, thu xếp chỗ ở cho Tần công tử."

Băng Lam lập tức đáp ứng rồi dẫn Tần Dược Nam đi ra ngoài.

Tiêu Nhã Nhã trong lúc vô tình liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ thấy một đống yêu nghiệt, kinh ngạc trừng lớn mắt hạnh.

"Ngao Tĩnh, nhà ngươi khi nào thì có nhiều soái ca đến như vậy, chắc chắc. Trời ơi, đều đẹp đến yêu nghiệt nha." Tiêu Nhã Nhã lúc an tĩnh cũng coi như quốc sắc thiên hương, chỉ cần mở miệng liền làm cho người ta có cảm giác như gặp phải kẻ điên.

Ngao Tĩnh mặc kệ Tiêu Nhã Nhã.

"Ai. Nhiều soái ca như vậy, người sẽ không coi trọng một người đi." Tiêu Nhã Nhã đẩy Ngao Tĩnh đang sững sờ.

Ngao Tĩnh có chút phiền lòng, không tự chủ nhấn mạnh: "Mới vài ngày không gặp người a, người đã nói gì cũng quên mất sạch sẽ, người không phải là thường nói với ta, tỷ muội như tay chân, nam nhân như y phục, không ngày nào không nhắc."

Khụ khụ.

Ngao Tĩnh ngẩn ra, khóe miệng giật giật, mới nhớ ra mọi người cũng chưa rời đi.

"Ta có nói qua sao?" công phu giả ngây giả dại của Tiêu Nhã Nhã là hạng nhất.

Nửa đêm, sau cơn mưa thu phá lệ lạnh lẽo, một chỗ trên cành cây bên ngoài Thanh Tùng uyển, có bóng dáng dạ hành, cặp con người đen nhánh giống như dát lên một tầng hồ phách, giữa ánh nhìn trong suốt mang theo một tia thâm thúy, về mặt ngược lại rất tự nhiên, nhưng khóe môi khẽ nâng lại rõ ràng lộ ra một chút ý vị rung động.

Xuyên thấu qua cửa sổ khép hờ, thấy nữ tử đang dựa vào cạnh giường nằm ngủ, khóe môi nở nụ cười.

Sau cơn mưa trời xanh thăm thẳm, có thể người thấy nhàn nhạt hơi bùn đất, rất thư thái.

Ngao Tĩnh nhảy lên cây hòe cổ thụ, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác mỹ diệu của hoàng hôn sau cơn mưa.

"Nhìn không ra người cũng thật biết hưởng thụ đấy." giọng nói hơi châm chọc vang lên.

Mi tâm Ngao Tĩnh cau lên, không cần đoán cũng biết người tới là ai, Thất hoàng tử _ Phong Hề Ngạn. Thật vất vả gia gia mới thoát khỏi nguy hiểm, tìm chỗ thoải mái để đợi, cũng không thể sống yên ổn.

"Năm tháng qua nhanh, người sẽ già, tận hưởng lạc thú trước mắt mới chân thật nhất. Không nghĩ thất hoàng tử cũng rồi rãnh, tới thưởng phong cảnh." Đối với loại người không mời mà tới này, Ngao Tĩnh đều không có kiên nhẫn tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Phong ba đương gia.

"Hảo một cái ‘tận hưởng lạc thú trước mắt’, không biết Tĩnh nhi như thế nào lại muốn cùng một nam nhân có đoạn tay áo đây?" Đôi mắt màu trà nhìn người trên cây vẫn như cũ nhắm mắt dưỡng thần Ngao Tĩnh.

Người này đến đây, Ngao Tĩnh liền có thể đoán ra mục đích, ai. Tự ái của nam nhân đúng là không thể đụng tới. Nam tử hoàng gia cũng không phải phạt (ý chỉ là nam tử hoàng gia không hiền lành, từ bi như phạt ấy). Nhất là nam tử cuồng vọng tự đại Phong Hề Ngạn này, trên đại lục này ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết, người lạnh lùng vô tình, phong lưu thành tánh _Phong Hề Ngạn, thà đắc tội tiểu nhân nữ nhân chứ không nên đắc tội người này.

Vô tình dù sao cũng hơn đa tình - ít phiền não. Huống chi Phong Dạ Hàn có phải là đồng tính hay không cũng không ảnh hưởng gì tới mình.

"Ta nghĩ Thất hoàng tử vẫn nên dùng tâm tư này ở trên người các vị oanh oanh yến yến tại Ngung Hương Các sẽ thỏa đáng hơn." Ngao Tinh nhẹ nhàng nhảy xuống dưới cây hòe, nhắc chân đi.

Ai ngờ cổ tay bị một cánh tay kéo lại, Ngao Tinh cố nén kích động muốn hất tay ra: "Thế nào? Thất hoàng tử không giống như nam nhân dễ xúc động như vậy?" Giọng nói có bảy phần nghiêm túc, ba phần cười lạnh.

"Về sau chỉ cung chiều một mình ngươi." Tròng mắt màu trà chớp chớp, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp khó biết, khóe môi nhẹ cong hàm chứa một tia nghiền ngẫm.

Chỉ cung chiều một mình ngươi? Buồn cười. Không chiếm được mới thấy càng thú vị mà thôi.

"Ưu ái của Thất hoàng tử, Ngao Tinh không nhận nổi, mong rằng hoàng tử chờ tự tìm phiền não nữa." Ngao Tinh nhẹ nhàng đi động cánh tay, thoát khỏi.

Đang đi thì đụng phải bức tường, hóa ra là một người.

"Nàng... nàng thích Phong Dạ Hàn?" Mắt Tần Dược Nam thoáng qua một tia đau lòng.

"Không thích." Ngao Tinh gọn gàng dứt khoát nói. Nhưng đối mặt với người vì gia gia mà quen biết năm năm, Tần Dược Nam, nếu là bằng hữu thì nhiều một chút, mà nếu là tình yêu lại thiếu một phần, cảm giác thật kỳ diệu. Thời gian năm năm, có thể xảy ra cũng nên xảy ra rồi, không có xảy ra chứng minh cường cầu không được.

Sắc mặt Tần Dược Nam tức thì chuyển tốt: "Mặc kệ nàng có mục đích gì, ta nguyện ý chờ, ta sẽ đợi." nói xong, không quan tâm đến vẻ mặt sợ hãi than thở của Ngao Tinh, mặt đỏ ửng đi ra ngoài.

Ngao Tinh nhìn bóng lưng màu xanh ngọc, á khẩu không trả lời được. Hoảng hốt hồi hồn, liếc thấy chỗ ngoặt góc tường thoáng một vạt áo màu trắng, thoáng một cái đã qua.

Ra cửa không có xem hoàng lịch, thật tà môn mà. Hết người tự cuồng lại đụng vương gia đồng tính.

Ngẫm nghĩ, so với ác ma cuồng thì vương gia này dễ đối phó hơn chút. Nhưng nhớ tới khuôn mặt băng lãnh của Phong Dạ Hàn lại thấy thật đáng tiếc cho một túi da đẹp (túi da: chỉ thân thể, con người). Ngao Tinh không khỏi nghĩ, hán mà ngoài đầu nhìn lại cười một tiếng thì đúng là trăm hoa đua nở.

"Cảm giác như thế nào? Thích ai?" Một người nét mặt già nua đi ra, Bách Lý Chiến trong phủ có rất nhiều tai mắt, chỉ cần thoáng gió thổi thì có già như hán liền lay động.

"Cảm giác cũng không tệ, gió mây rất đẹp, triền triền miên miên, giống như có chút bỏ không xong để ý thì sẽ loạn" hỏi một đằng, trả lời một nẻo, bắt quá trong lòng Bách Lý Ngao Tinh vẫn còn chút chuyện phiền não.

"Ít cùng ta vờ vịt, bỏ không xong ta liền giúp ngươi cạo sạch." Cùng gia gia nói văn thơ người liền nổi nóng.

"Ngày mai con liền đi xuất gia, cho gia gia bớt việc." Bách Lý Ngao Tinh nói, hung hổ ngồi ở trên giường, tay trái cầm một cái chân vịt, tay phải cầm một cái cánh gà, ăn ngấu nghiến.

"Nếu con có thể một ngày không ăn thịt, gia gia sẽ làm một lều cỏ đối diện am ni cô, ngày ngày làm tên khất cái ăn Gà." Tính tình tôn nữ của mình như thế nào, ông hiểu rõ nhất, một ngày không có thịt nàng sẽ không chịu nổi.

Một khắc khi Ngao Tinh bước vào đại đường, ánh mắt trở nên thâm sâu, xem ra bọn họ đến nay còn không biết hỏi cái, lại còn gọi cả thái tử, Phong Dạ Hàn, Phong Hề Ngạn đến đây. Nếu họ không cần nề tình, nhất định vạch mặt, vậy cũng đừng trách nàng xuống tay không lưu tình.

Không khí trong đại đường yên lặng hồi lâu, không ai lên tiếng trước.

"Cái gọi là phụ nghiệp tử thừa (gia nghiệp truyền từ cha sang con), lão hầu gia dưới gối vẫn có ba người con, nếu bàn về đương gia thì người được đề cử nên là một trong ba người Dung Bác, Dung Thụy, Dung Lỗi là thỏa đáng nhất, mặc dù Ngao Tinh tiểu thư vẫn giúp lão hầu gia xử lý gia nghiệp, nhưng cuối cùng vẫn phải gả cho người, sau này cần phải lấy phu là trời, gia nghiệp nhà mẹ dĩ nhiên không thể để ý tới, không bằng..." Vừa mở miệng là lão nhân đức cao vọng trọng trong vùng được Nhị thẩm thẩm dùng tiền mời đến. Bị Nhị thẩm thẩm không ngừng đưa ánh mắt nhắc nhở, rốt cuộc phải nói.

"Hay các ngươi nghĩ kỹ phương pháp rồi trở lại báo cho ta, ta sẽ tùy thời phụng bồi." Ngao Tinh lười phải nói nhảm, đứng dậy liền đi. Lại tới một chiều này, muốn gia sản còn muốn liên lụy tới gia gia, thật là lòng người không nên lấy rắn nuốt voi. Vốn là người một nhà kiên nhẫn chịu đựng cũng được, họ lại cố tình muốn nhanh chóng giành lấy tước vị thừa kế, thật vô liêm sỉ.

Lão nhân gương mặt lúng túng.

"Ngươi... Không nên quá phận..." Nhị thẩm thẩm vốn sắp bùng nổ mà nói tục, lại thấy có thái tử cùng hai hoàng tử ở đây, vì tiền đồ sau này của nữ nhi, đành nuốt trở về trong cổ họng.

Ngao Tinh dừng chân, giữa những tia ánh sáng chiếu xuống bỗng nhiên quay đầu, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt làm mặt nàng nhuộm một tầng nhàn nhạt

đỏ tươi, gió nhẹ lay động mái tóc của nàng, cả người ưu nhã, phiêu dật. Ánh mắt trong veo từ từ loan thành tân nguyệt(trăng non, ở đây ý là mắt híp lại), ý cười thanh nhã tràn ngập, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác gần ngay trước mặt mà lại như xa ngàn dặm.

"Ta quá đáng?" Giọng nói nhàn nhạt, lạnh như băng, "Ba vị thăm thăm tranh đấu gay gắt, Ngao Tinh cũng hiểu biết một hai, đúng như lão gia gia từng nói, Ngao Tinh cuối cùng cũng là người ngoài. Nhưng trong lòng tự hỏi, các người có hay không nghĩ gia gia là người trong nhà. Ngao Tinh bảy tuổi để tang Phụ(cha), tám tuổi để tang mẫu(mẹ), là tội lỗi của người nào? Ba vị thăm thăm dám nói không có chút liên quan sao?" Ngao Tinh liếc mắt qua ba vị thăm thăm, bề ngoài thì là con người mà lòng lang dạ sói.

Sắc mặt Nhị thăm thăm tái xanh, mặt Tam thăm thăm không đổi sắc, nhưng tay dưới áo đã nắm chặt, Tứ thăm thăm còn lại là cúi đầu cắn chặt răng. Người người đều không phải người lương thiện gì, một người so một người đều ngoan tuyệt (tàn nhẫn).

"Phụ thân trước khi lâm chung dặn dò Ngao Tinh, vô luận như thế nào đều phải bảo vệ gia nghiệp. Nhưng là, nhị thúc đắm chìm cảm kỳ thư họa, Tam thúc bài bạc thành tánh, Tứ thúc phong lưu vô hạn. Mặc dù Ngao Tinh biết tam vị thúc thúc trong lòng có oán khí, nhưng truy nguyên do, nguyên do ở trong đó các người so Ngao Tinh càng rõ ràng hơn. Mà gia gia tâm cao khí ngạo, trong mắt không thể có một hạt cát, Nhị nãi nãi bạo ngược, khích bác xúi giục, ít nhiều gì cũng sẽ đối với các người tạo thành ảnh hưởng không thể phai mờ, khiến cho các người cùng gia gia không thể vượt qua khoảng cách. Nhưng là, các người có thấy qua hay chưa gia gia len lén rơi lệ, bất đắc dĩ bao nhiêu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Người kiên cường bất khuất cuối cùng cũng có lúc loạng choạng, ba vị thúc thúc, trong lòng mỗi người đều có khúc mắc, gia gia cũng thế. Hi vọng mất đi mới sửa chuồng nhưng không muộn, chất nữ chỉ có thể nói đến đây, tùy thời phụng bồi."

Hoa lệ xoay người, lưu lại phía sau là ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong sảnh đường. Tròng mắt đen yên lặng của Phong Dạ Hàn dõi theo bóng dáng xanh nhạt gầy yếu, chẳng biết tại sao trong lòng dâng lên một hồi âm áp, giống như gió mùa xuân thổi qua thảo nguyên.

Thật lâu thật lâu, nội tâm đóng băng bắt đầu có chút gió mát thổi qua, tảng băng trong lòng bắt đầu có vết nứt.

"Tiểu thư, đáng về mới vừa rồi của người thật là quá mê người." Vừa về tới khuê phòng, Băng Lam không nhịn được giờ ngón tay cái lên, chặc chặc khen ngợi.

"Tiểu thư lúc nào cũng vậy... Khóe... Thật đã." Băng Lam nhin nửa ngày mới nói ra cái từ này, sắc mặt đỏ rực, người không biết còn tưởng rằng là xuân tâm nhộn nhạo rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chỉnh sửa gia phong.

"Được rồi, đừng nói nữa, nhanh thu thập một chút để tiểu thư ta ngủ một lát, ngày mai còn có một trận đánh ác liệt nữa đây."

Trận đánh ác liệt? Hai người đang muốn hỏi thăm, lại thấy tiểu thư Ngao Tinh nhắm hai mắt lại, khuôn mặt đẹp để lộ ra vẻ mặt chán nản nhàn nhạt, làm cho người khác thấy mà đau lòng.

Hôm sau, Băng Lam liền vào cửa bẩm báo tình huống bên Thanh Tùng uyển. Sau khi nghe xong Ngao Tinh ở bên tai Băng Tâm nhẹ nhàng nói mấy câu, Băng Tâm liền đi ra cửa.

"Tiểu thư, người nói bọn họ là thật lòng hối cải sao?" Băng Lam nghi ngờ.

"Máu mủ tình thâm, tin tưởng ba vị thúc thúc là thật lòng, bọn họ có sở trường riêng, chỉ là tới nay đều đang trốn tránh trách nhiệm, bị chia rẽ mà trốn tránh việc nhà mà thôi. Còn ba vị thăm thăm thì khó nói, làm người tốt là chuyện cả đời, mà làm người xấu chỉ cần một cái ý niệm. Chỉ mong họ có thể sửa đổi, thay đổi triệt để thôi. Nếu không, mặc kệ các thúc thúc không hạ được quyết tâm, ta cũng sẽ không chút lưu tình." Ngao Tinh xoa xoa huyệt thái dương, thật bất đắc dĩ, làm người xấu cũng cần có nội tâm cường đại.

Vừa vào Thanh Tùng uyển, nhìn phụ tử tiêu tan hiềm khích lúc trước, đang ngồi cùng bàn cùng ăn đồ ăn sáng, vừa nói vừa cười, Ngao Tinh nhếch môi cười nhạt một tiếng.

"Ngao nhi tới rồi." Bách Lý Chiến thấy Ngao Tinh đầu tiên, sắc mặt ông đỏ thắm, tiếng như chuông đồng, xem ra khôi phục không tệ.

"Gia gia." Ngao Tinh nhẹ nhàng nói, bên trong nhà không khí nhất thời tốt hơn mấy phần.

Bách Lý Chiến thương tiếc nhìn Ngao Tinh, còn nhỏ tuổi như vậy mà phải vì cái nhà này hao tổn tâm tư. Ba vị nam tử nhìn phụ thân già nua, trong mắt mang theo thương tiếc, không tự chủ xấu hổ cúi đầu.

"Làm sao vậy, các thúc thúc, chẳng lẽ Ngao nhi tới làm mọi người ngại sao?" Ngao Tinh cười nói đùa, ánh mắt ôn hòa quét qua ba vị thúc thúc, hoàn toàn không có chút lạnh lùng nào của hôm qua.

"Ngạo nhi, nhị thúc khôn kiếp, nhiều năm như vậy để cho ngươi... Vì cái nhà này tồn không ít tâm tư, nhị thúc..." Bách Lý Dung Bác tính tình vốn sáng khoái, lời nói không câu nệ.

"Nhị thúc, đừng nói như vậy, chuyện đã qua liền để cho nó trở thành quá khứ thôi, chỉ cần nhị thúc về sau đem tinh lực chú ý đến chuyện trong nhà là được." Ngạo Tinh cười nhạt nói.

Bách Lý Dung Bác hai mắt đầm lệ, hung hăng gật đầu một cái.

"Tam thúc, Tứ thúc, hai người về sau cũng học quản gia nghiệp, đến lúc đó Ngạo nhi sẽ để gia nghiệp chia làm bốn khối lớn, các vị thúc thúc chia nhau quản, Ngạo nhi cũng có thể không bận khoản xuất giá rồi."

Bách Lý Dung Lỗi, Bách Lý Dung Thụy cũng nghiêm túc đồng ý.

"Ba vị thúc thúc, các ngươi có phải hay không nên đem các tôn tử tôn nữ (cháu trai cháu gái) của gia gia mang về nhận tổ quy tông đi thôi?"

Một câu kinh người, Bách Lý Chiến tròn tròn con mắt, thì ra mấy tiểu tử này đều ở bên ngoài có ngoại thất (nhà ở bên ngoài), làm ông giận đến lông mày hoa râm run rẩy không ngừng, đang định nổi giận thì Ngạo Tinh đưa tay dè tay Bách Lý Chiến xuống, ý bảo đừng tức giận.

"Gia gia, ngươi cũng biết, ba vị thẩm thẩm đều là nhân vật hung ác, ba vị thúc thúc một không có quyền hai không có tiền bên thân, cho tới nay cũng đều bị áp chế, ai cũng khổ sở. Còn nữa, nam tử tam thê tứ thiếp vốn là bình thường, gia gia về sau có cháu chất bên mình, cũng rất vừa lòng đi." lời nói Ngạo Tinh như xuân phong hóa giải tức giận của Bách Lý Chiến.

"Các thúc thúc, Ngạo nhi chỉ muốn mọi người về sau có thể đồng tâm hiệp lực quản lý tốt cái nhà này, những lỗi lầm trước kia gia gia đều bỏ qua. Nhưng Ngạo nhi hi vọng thúc thúc trước khi trông coi gia nghiệp, có thể đem chuyện tình của các vị thẩm thẩm xử lý tốt. Cái gọi là trong nhà không tốt làm sao có thể làm việc lớn, tiểu gia cũng trông nom không được, thì như thế nào có thể ở trên thương trường tranh đấu." Ngạo Tinh hướng dẫn từng bước, hi vọng các thúc thúc có thể quyết định thật nhanh, không hề khúc nức nữa.

"Ngạo nhi, nhị thúc thực xin lỗi con. Ban đầu nếu như nhị thúc ra mặt bảo vệ đại tẩu, đại tẩu cũng không bị hãm oan mà bệnh, tích tụ uất ức, nhị thúc có tội a." Bách Lý Dung Bác đang muốn quỳ xuống, nước mắt liên tiếp.

Vành mắt Ngạo Tinh đỏ lên, đã từng hận qua, nhưng hận cũng không thể làm mẫu thân sống lại, huống chi phụ thân qua đời, tâm mẫu thân cũng đi theo, chỉ còn thân thể ở lại, cứ như vậy, ngược lại có thể giải thoát thôi. Nhị thúc cũng vì vậy tự trách không thể tốt hơn.

"Nhị thúc, Ngạo nhi không trách người, chỉ cần về sau người chăm sóc thật tốt gia gia, cùng Tam thúc và Tứ thúc cùng nhau bảo vệ gia nghiệp này là tốt rồi." Nói rồi nâng Bách Lý Dung Bác dậy.

Ai nói nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới lúc đau lòng.

Hoàng hôn, bên ngoài phủ dừng lại mấy kiệu hoa, mấy vị mỹ phụ từ trên kiệu hoa bước xuống, có trong ngọc trắng ngà, có hiền lương thực huệ, có trắng noãn động lòng người, có xinh đẹp đoan trang, mỗi người đều mang về thùy mị. Mỹ phụ trên tay đều dắt một nam hài bốn năm tuổi, trong đó một vị mỹ phụ tay trái dắt một nam hài bốn tuổi, tay phải dắt một nữ hài ba tuổi. Ngạo Tinh biết, đó là thiếp phòng của Nhị thúc.

Những đứa bé kia nhìn thấy nhiều người nghênh tiếp như vậy thì có chút khiếp đảm. Ai nấy theo sát bên cạnh mẫu thân, không dám làm gì.

"Đến đây, để gia gia xem thật kỹ tôn tử, tôn nữ của ta." Bách Lý Chiến vui vẻ mở miệng nói, cánh tay chai sạn trải qua tang thương nâng lên.

Nhưng không có một đứa trẻ nào dám lên trước, khiến khuôn mặt già nua của Bách Lý Chiến không khỏi trầm xuống.

Mấy người Bách Lý Dung Bác cũng không biết sai ở đâu, không khỏi gấp gáp. Còn nữa, những thẩm thẩm kia sắc mặt đen đến nỗi không thể đen thêm nữa. Thật ra thì bọn họ đã sớm biết phu quân của mình bên ngoài có người, chỉ là chèn ép không cho vào cửa. Những người không biết chuyện càng thêm kinh ngạc, chỉ có thể cắn răng nhìn xuống.

Ngạo Tinh cười nhạt, lắc đầu một cái, người xấu cũng không tiện làm. Hắng giọng, bước tới trước mấy bước, hướng về phía mọi người lớn tiếng nói: "Từ giờ trở đi, gia nghiệp Hầu phủ đem chia làm bốn phần tiến hành quản lý theo giai đoạn, đất đai do Tứ thúc quản lý, từ lâu do Tam thúc quản lý, tơ lụa dệt do Nhị thúc quản lý, trước mắt lâm nghiệp tiền lời không cao, ta thay mặt phụ thân trông nom. Bước đầu thì mỗi năm là một kỳ, đổi phiên quản lý, kỳ nào hao tổn thì người phụ trách kỳ đó phải bỏ khuyết thiếu hụt, không được lấy bất kỳ lý do gì đẩy trách nhiệm. Cuối năm, mỗi một nơi có tiền lời chỉ cần nộp lên 6 phần (đây là 6/10 nhé) cho tổng kho Hầu phủ, còn lại do người phụ trách kỳ đó tự do chi phối, theo nguyên tắc làm nhiều hưởng nhiều. Cuối năm người nào có phần tiền lời cao nhất so với năm trước thì lấy từ tổng kho ra phần thưởng một vạn lượng bạc trắng làm gia thưởng."

Lời này vừa nói ra, Bách Lý Chiến nhìn qua một chút, khoe miệng cong cong cũng không nói nhiều. Ba vị thúc thúc ngạc nhiên, mọi người hưng phấn không thôi, ba vị thẩm thẩm mừng rỡ như điên, các nàng Bách Lý Chi Nhu cũng cười xinh đẹp. Nha hoàn và gã sai vặt cũng vui mừng.

"Không biết ba vị thúc thúc thấy phương pháp của Ngạo Tinh có thể dùng hay không?" Ngạo Tinh cười hiền lành, nghiêm túc hỏi.

Ba vị thúc thúc cũng gật đầu liên tục đồng ý.

"Lần này thánh chỉ từ hôn đến nơi, tổng kho Hầu phủ sẽ cho phép Chi Nhu tỷ tỷ cùng hai vị muội muội mỗi người ngân sách năm triệu lượng bạc trắng, chuẩn bị đồ cưới như thế nào thì để cho các tỷ muội tự chủ quyết định."

"Năm triệu lượng." Nhị thẩm thẩm cùng Tứ thẩm thẩm đồng thời sợ hãi than ra tiếng. Mọi người một mảnh vui mừng. Năm triệu lượng, đồ xuất giá của công chúa cũng không khác con số này lắm, huống chi chi là đồ cưới của thiên kim một Hầu phủ.

Người thông minh gặp sẽ nghĩ đến, vị nhị tiểu thư này đích xác là một người buôn bán tài năng. Trong mười năm cư nhiên khiến gia nghiệp Hầu phủ khuếch trương đến trình độ như thế này.

"Cái gọi là phu vi thê cương (gần giống câu của chồng công vợ bên mình ấy), phụ nhân có ‘tam tông’, không có ‘lòng riêng’, vừa gả tông phu (gả phải theo chồng), Ngao Tinh hi vọng các thẩm thẩm tuân theo Tứ Đức, có đức khoan dung, cũng theo đó làm gương cho Nhu tỷ tỷ, Hàm Ngọc muội muội, Thiển Lan muội muội sắp trở thành con dâu hoàng gia. Nếu các vị di nương đã vì thúc thúc sinh con dưỡng cái, cũng không thể không để cho đệ đệ muội muội nhận tổ quy tông. Dĩ nhiên, nếu như các vị thẩm thẩm yêu náo, quấy đến Hầu phủ gả chó không yên, Ngao Tinh không phản đối các thúc thúc thanh lý môn hộ. Tất nhiên, ai bị hưu cũng sẽ được một chỗ bên ngoài trạch cùng bạc trắng một vạn lượng làm sinh hoạt phí dụng, từ đó cùng Hầu phủ không còn quan hệ." Ngao Tinh lạnh lùng nhìn chăm chăm mấy vị thẩm thẩm, hi vọng các nàng về sau có thể an phận, nếu không đừng trách mình lòng dạ độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhã Nhã trốn hôn

Ba vị thẩm thẩm đồng thời tức giận trợn trừng mắt nhìn Ngao Tinh, giận mà không dám nói gì.

"Lời nói của Ngao nhi cũng là lời lão phu muốn nói, nếu như các người còn như ngày trước bạo ngược, quái đản vô lễ, lão phu không ngại thay mặt nhi tử cấp các người một tờ hưu thư đuổi các người về nhà mẹ đẻ. Các người tốt nhất an phận thủ thường, làm xong việc nằm trong phận sự, nếu không, đừng trách lão phu vô tình." Đôi mắt già nua của Bách Lý Chiến ngưng tụ, nói ra lời độc ác.

Ngao Tinh liếc mắt nhìn Bách Lý Chiến, trừng mắt nhìn, quả nhiên là anh em tốt. Bách Lý Chiến cũng ưỡn ngực, làm bộ như mặt thâm trầm lão tăng, chọc cho Ngao Tinh thiếu chút nữa cười phun.

"Các vị di nương, đệ đệ muội muội bên ngoài cũng chịu không ít đau khổ, hi vọng các vị thẩm thẩm không nên làm khó bọn họ, nảy sinh ác độc, suy nghĩ thật kỹ ‘thất xuất’ chi điều, các người trước cũng phạm qua kia mấy cái, nghĩ kỹ rồi mới làm."

Nói xong, Ngao Tinh đi lên phía trước, cười hướng về phía các vị di nương hành lễ, "Các vị di nương, uất ức các người, về sau chúng ta là người một nhà thì hòa hòa thuận thuận, vui vui mừng mừng sống qua ngày, được không?" Giọng nói không kiêu ngạo không nóng nảy, hào phóng thỏa đáng.

"Nhị tiểu thư, không được, chúng ta vẫn nhận trợ giúp của người, thật sự không chịu nổi đại lễ này." Là thiếp thị Lan Lăng di nương của Nhị thúc thúc nói, nguyên là thanh lâu cầm kỹ, đối với Nhị thúc thúc vừa thấy đã yêu, liền cắn răng chịu đựng cuộc sống khổ cực. Lúc này, đôi mắt đầm lệ mông lung, một thân màu thiên từ quần dài sắc kiêu dung điểm đậm đáng yêu.

Chọc cho các vị di nương rồi rít thương cảm rơi lệ.

Ngao Tinh đi tới, từ bên hông rút ra khăn lụa xanh nhạt, thay Lan Lăng di nương lau lệ, "Các di nương chớ khóc, về sau không ai dám khi dễ các di nương cùng các đệ đệ muội muội, Ngao Tinh sẽ bảo vệ mọi người." Tùy tùy tiện tiện vô lại, chọc cho các di nương phì cười.

"Lăng Nhi, người nói người trợ trợ của chúng ta chính là Ngao nhi?" Bách Lý Dung Bác bước lên trước, không hiểu.

"Phu quân, chính là nhị tiểu thư, là nhị tiểu thư ... Một mực giúp giúp thiếp thân cùng bọn nhỏ." Lan Lăng khóc không thành tiếng, té nhào vào ngực Bách Lý Dung Bác.

"Phu quân, lúc thiếp thân sinh Kiệt nhi bị khó sinh thì cũng là nhị tiểu thư kịp thời tìm một vị thần y giúp thiếp thân sinh, mới giúp mẹ con chúng ta bình an." tiếp thị của Tứ thúc thúc cũng khóc nói.

"Phu quân, lần trước Hằng nhi sốt cao không lùi, cũng là nhị tiểu thư kịp thời phái người đưa Hằng nhi đến một vị thần y tên là Tần Dược Nam chữa trị, Hằng nhi mới thoát hiểm. Nhị tiểu thư còn không cho thiếp thân nói cho phu quân." một người thị thiếp khác của Tứ thúc thúc cũng khóc nói.

Mọi người đứng đó đều lâm vào trạng thái không thể tin được. Nhất là Bách Lý Dung Bác bọn họ, về mặt xấu hổ không thể nói gì. Ngao Tinh chỉ cười trừ.

"Trần nhi, Dung nhi, mau hành lễ với Nhị tỷ." Lan Lăng di nương kéo hai đứa bé đứng sau lưng lên trước.

Đứa trẻ thật đáng yêu, nhất là bé trai, ánh mắt tròn to đen láy, gương mặt chảnh khí, cả người lộ ra khí phách không bình thường.

Ngạo Tinh chậm rãi ngồi xổm xuống, cười một tiếng. "Trần nhi, về sau cần phải trở thành nam tử hán, bảo vệ gia gia, bảo vệ phụ mẫu, bảo vệ huynh đệ tỷ muội, bảo vệ người nhà, có được hay không?"

Bách Lý Liêm Trần suy tư một hồi, nghiêm túc gật đầu một cái.

Ngạo Tinh cười làm cong lên đôi mắt trong veo xinh đẹp, nhẹ nhàng hôn lên trán Trần nhi, "Đây là chúng ta-quân tử hiệp nghị nha."

Bách Lý Liêm Trần bị Ngạo Tinh hôn như vậy, có chút kinh ngạc, rất nhanh liền trấn định lại, mặt khề cứng lại, ửng hồng, hung hăng gật đầu.

Các đệ đệ muội muội còn lại nhìn thấy Nhị tỷ tỷ bình dị gần gũi như thế, rồi rít tiến lên hành lễ.

Nhìn một đám đệ đệ muội muội, khỏe miệng Ngạo Tinh nở nụ cười không thay đổi, sờ đầu nhỏ giống như nhau, từng tiểu đệ muội cũng bị nàng chọc cho vui vẻ, "Nhớ lời nói của Nhị tỷ, chớ thấy việc ác nhỏ mà làm chớ thấy việc thiện nhỏ mà không làm, về sau phải làm người không thẹn với lương tâm, biết không?"

Ngạo Tinh nhất thời không nhịn được càu nhàu, cảm giác mình chính là thử lĩnh của bọn trẻ, hoạt bát một phen.

Không khí náo nhiệt, Bách Lý Chiến tựa như một vị lão Hầu Vương, dẫn một đám tôn tử tôn nữ hướng đại đường tìm ăn.

"Thật là một kỳ nữ khó có được." Phong Lâm Sâm hứng thú mười phần, trong mắt lóe lên một tia nhu tình.

"Khó trách mà Hầu Gia sủng ái như vậy. Ngũ đệ thật phúc lớn, chỉ sợ lãng phí kỳ hoa, đáng tiếc đáng tiếc." Phong Ngự Kiệt tiếc nuối nói, trong đó có thể thấy được tư vị không ăn được nho mà phần nộ.

"Ngũ ca, thánh chỉ chưa hạ, không bằng nhường nàng cho Thất đệ được không?" Phong Hề Ngạn ánh mắt màu trà lạnh lùng, trông mắt đầy tràn nồng nặc hứng thú, quay đầu nhìn về phía phong Dạ Hàn đứng một bên im lặng không lên tiếng.

"Thất đệ, hình như là Ngạo Tinh tiểu thư lựa chọn Ngũ đệ, chẳng lẽ Thất đệ muốn Ngũ đệ chưa đón dâu đã hưu người ta?" Phong Hành Thượng thật sự không ưa khi Phong Hề Ngạn gây sự.

Phong Dạ Hàn chỉ là yên lặng uống rượu, trong trông mắt sâu thẳm có suy nghĩ.

Thánh chỉ không hạ, phải ngày ngày phục vụ năm đại thần này, Bách Lý Chiến đem công việc chiêu đãi giao tất cả cho Ngạo Tinh, tự mình cùng mấy tôn tử làm được Lão Ngaoan Đông, làm hại Ngạo Tinh khổ không thể tả. Cộng thêm vừa đem gia nghiệp phân cho mấy thúc thúc phân quản, không thiếu được giao phó chi tiết, làm cho Ngạo Tinh hận không được phân thân làm bốn người. Liên tục hai ngày công việc lu bù, mệt mỏi không chịu nổi.

Thật vất vả mới có chút thời gian nghỉ ngơi, mới vừa nằm xuống giường, đầu kia Băng Tâm lại tới bẩm báo, Nhị thẩm thẩm xung phong nhận việc nói buổi tối có hay không làm bữa tiệc chúc mừng các di nương vào ở Hầu phủ?

Đây là tuồng gì mới ra, kinh thường, không phải là muốn lập uy sao, xem nàng muốn làm như thế nào.

"Nói cho Nhị thẩm thẩm, để cho nàng làm." Thật sự nhịn không được mí mắt nặng trĩu, trả lời một câu, lại mơ màng ngủ.

Trước khi dạ tiệc, nàng bị Băng Lam - Băng Tâm trang điểm ăn mặc một phen tựa như tượng gỗ, cơ hồ là bị hai người xách theo kéo tới đại đường. Bách lý Chiến có năm con khi nhỏ làm người hầu, cùng Ngạo Tinh hàn huyên mấy câu, rồi cũng tự hân tìm việc vui. Nhà gia gia đúng thật là cái lão hoàn đồng, bị mấy con khi nhỏ chọc cho lập tức trẻ mấy tuổi.

Ngạo Tinh nhìn các nữ quyến này thỉnh thoảng ném mị nhãn cho các khác nam nhân bên kia, thật sự nhàm chán cực kỳ, bĩu môi, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ăn thức ăn ngon.

Bỗng chốc, một tiếng quen thuộc khiến Ngạo Tinh vừa nghe trong lòng liền có âm thanh phải nhanh trốn.

"Bách Lý Ngạo Tinh."

Chợt, thần kinh Ngạo Tinh lập tức căng thẳng, gương mặt cứng ngắc, "Băng Lam, Băng Tâm, hộ giá." Ngạo Tinh nhấc làn váy tìm một chỗ trốn.

Băng Lam, Băng Tâm còn không có phản ứng lại, một hồi gió lốc cuốn vào, một bóng dáng xanh lam nhanh đi vào, chính xác chặn lại Ngạo Tinh đang hốt hoảng trốn chạy.

Mọi người nhìn kỹ, tóc đen như đoạn, ngũ quan tinh xảo mà hoàn mỹ. Cặp mắt thâm thúy đen láy thoáng một cái tức giận, cả người hư ảo như vàng trắng dưới đám sương.

"Bách Lý Ngạo Tinh, làm gì tránh ta? Đi theo ta." Một đôi bàn tay bắt lấy cổ tay Ngạo Tinh, không đợi Ngạo Tinh đáp lại liền lôi kéo đi về phía ngoài cửa.

"Người làm gì thế, kéo tôn nữ của ta đi đâu?" Bách Lý Chiến vội nói, thấy người tới cũng không ác ý mới thu lại tức giận.

"Di. Đang dạ tiệc sao? cái đó... lão hầu gia, cho ta mượn Ngạo Tinh một hồi." Dung Hi nhìn ánh mắt kinh ngạc xung quanh một chút, hướng về phía lão nhân gia nói.

"Cái tên tiểu tử này, quân tử động khẩu bất động thủ, hãy nói thôi." Ngạo Tinh lão đảo, vội vàng ổn định bước chân.

"Hiện tại ta đều gần giống người điên, còn quân tử. Lão đầu nhà ta nói, không tìm được tân nương, liền thưởng ta một trượng lụa trắng đây này." gương mặt tuấn tú của Dung Hi đỏ rực, trông rất đẹp mắt. Yêu nghiệt a yêu nghiệt, ngay cả tức giận cũng mê người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thánh chỉ tứ hôn (1)

Ngạo Tinh thổi phù một tiếng, rất không có hình tượng cười lớn, "Lão đầu nhà ngươi cũng quá không có suy nghĩ, ta còn tưởng rằng lão nhân gia sẽ cho ngươi một chùy thủ, để cho ngươi tự cung, trực tiếp đưa ngươi đi làm thái giám đây."

"Bách Lý Ngạo Tinh, ngươi làm người thật ác độc, nhẫn tâm muốn để cho ta cơ khổ cả đời." lời nói của Dung Hi mang theo uất ức, gương mặt tuấn tú vừa kéo vừa kéo, xem ra thật là nóng nảy.

Mọi người vừa nghe, hít vào một hơi. Thì ra hai người có tư tình?

"Ta nói Dung Hi, Nhã Nhã nhà ngươi đào hôn cũng không phải là ta chỉ điểm, chân sinh ở trên người nàng, mà ta không xen vào. Ngươi tìm ta cũng không có ích gì, chẳng lẽ tùy tiện mang ta đi báỉ đường chứ?" Ngạo Tinh tự biết thoát không nổi người cây mạnh này, cũng đành phải nói chuyện.

"Nếu là thật không tìm được, ngươi phải cùng ta báỉ đường. Hừ!" Uy hiếp trắng trợn.

"Ai! Ai! Ai! Bằng hữu phu(chồng bạn), không thể lừa gạt, đây là chuyện tổn hại âm đức đây, ta Bách Lý Ngạo Tinh làm không được." Ngạo chuyện háng giọng cao như vọng.

"Vậy ngươi nói cho ta biết, Nhã Nhã tránh chỗ nào?" nói vào chuyện chính, Dung Hi đáng vẻ cắn răng nghiêng lợi nộ khí dâng lên.

"Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?" Bách Lý Ngạo Tinh liếc mắt nhìn Dung Hi một cái, tức giận nói.

Nhã Nhã này cũng thiệt là, chỉ còn năm ngày là thành hôn rồi, cư nhiên lâm trận bỏ chạy, làm hại Dung Hi đi khắp nơi đuổi theo thê tử trốn đi, thật có tình thú của vợ chồng son.

"Ngươi là bằng hữu tốt nhất của nàng, không thể nào không biết."

"Ta cũng không phải là con giun trong bụng nàng, ta nào biết? Bất quá ... " Ngạo chuyện rất khinh bỉ liếc mắt một cái Dung Hi, cười đùa.

"Bất quá làm sao?" Thật là nam nhân văn nhã, khi kích động chính là nổi điên như sư tử, kéo cánh tay Ngạo Tinh làm nàng phát đau. Nhìn hấn khăn trương về Nhã Nhã như thế, cũng là một nam nhân tốt.

Nhón chân lên, kèm trên bên tai, rỉ tai một phen.

Dung Hi vừa nghe, cặp mắt sáng lên, thậm đã chí quên cáo từ, chạy thẳng tới cửa chính Hầu phủ, chạy đến nửa đường, quay người lại, hưng phấn la àm lên: "Ngạo Tinh, nghe nói ngươi chẳng mấy chốc sẽ gả cho Ngũ Hoàng Tử, có phải thật vậy hay không?" Nhìn vẻ mặt lưu manh, hả hê, thật là...

"Đúng thì sao? Chẳng lẽ ngươi lại còn muốn cho ta đồ cưới à?" Ngạo Tinh rất không để ý hình tượng kinh hãi của mình, rống đến. Thật là việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

"Ha ha, không ra hôn, ngày mai ta sai người đưa lên mười triệu hoàng kim, lễ mọn, nhưng đủ tấm lòng." Dung Hi cười đến ghê tởm, như hồ ly giáo hoạt.

"Hừ! Coi như ngươi thức thời! Cút nhanh lên thôi." Ngạo Tinh phát tay, "Tìm kiểu thê của ngươi đi thôi. Ha ha ha, tiểu tử thú, hỏi thế gian tình là chi. Ai! Đáng thương oa a. Sống đến giờ mới gặp qua người không sợ chết, lại còn muốn chạy nhanh vào phản mộ (ý là phản mộ hôn nhân □)." Ngạo Tinh tiếp tục chống nạnh hướng về phía bóng lưng nhếch nhác của Dung Hi cuồng tiếu.

"Tiểu thư." Băng Lam nhú lại gương mặt, lôi kéo Ngạo Tinh, "Chú ý đến hình tượng."

"Ách... Có phải ta cười có chút khoa trương không?" Ngạo Tinh không dễ dàng thu lại nụ cười.

"Không phải có chút, là rất khoa trương." Băng Tâm khi dễ trừng mắt liếc Ngạo Tinh, dẫu môi nói.

"Tiểu thư, người nói công tử dụ được Nhã Nhã tiểu thư sao?" bệnh quan tâm của Băng Lam lại tái phát.

"Khó nói, một nam kim quy dụ phải một nữ khuynh thành, nói chung, nếu thành thì là một truyện cổ tích tốt đẹp; không thành thì là một sự cố tình yêu đau buồn." ánh mắt Ngao Tinh nhìn về xa xa, hi vọng Nhã Nhã có thể có được hạnh phúc chân chính của mình.

"Tiểu thư, ta thấy Dung Hi công tử đáng đáp anh tuấn, có thể có lúc lưu manh vô lại, có lúc phong lưu đa tình, có chút làm cho người ta đoán không ra." Băng Tâm không nhịn được châm chọc.

"Tiểu nha đầu phiền từ(lừa đảo), không hiểu chứ gì? Nhìn người thì phải dụng tâm đi xem, mà không phải chỉ nhìn mặt ngoài. Dung Hi nhìn như ngu trong ngu dân, trong lòng lại là một nam nhân chuyên nhất. Lại có mấy người giống như hắn, nhìn hết thể gian duyên hoa, sao sánh bằng giữa lông mày nàng một viên Chu Sa đây?" Ngao Tinh thuận thế gõ một cái vào đầu nhỏ của Băng Tâm, để cho nàng nhớ lâu một chút.

"Đúng rồi, tiểu thư, cái đó Dung Hi công tử có phải hay không là nhi tử độc nhất của phú thương đứng đầu Tứ quốc Dung Diệu?" Băng Lam có chút nghi ngờ, người này họ Dung, vừa mở miệng chính là mười triệu hoàng kim, cũng không phải là người bình thường phú quý xuất lấy ra được .

"Hảo nhãn lực, chính là người này, ai. Thật là cùng người không cùng mạng. Nhã Nhã như vậy hướng đường cái vừa đứng, rở rùa vàng giống như tiểu người hầu, son trăn hải vị, tơ lụa, phát tay một cái, liền có người cướp trả tiền. Người xem tiểu thư nhà người từ nhỏ đã mang mệnh khổ, còn ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đáng thương đây nè." Ngao Tinh bùm má, cầu nhàu.

"Tiểu thư, người khoác lác gì chứ, còn ăn không đủ no mặc không đủ ấm?" Băng Tâm thổi phồng một tiếng, "Còn nữa, Nhã Nhã tiểu thư cũng không phải là gái lầu xanh, bị tiểu thư vừa nói như thế, giống như cô nương hát rong vậy."

Băng Lam che miệng cười trộm.

"Băng Tâm, người nhìn xem, người ta Băng Lam cười đến nhiều dè dặt, người cười làm người ta không dám nhìn, cẩn thận không ai dám cười người." Ngao Tinh không nhịn được trêu đùa.

"Tiểu thư, người là đang chó chê mèo lắm lông sao, mới vừa rồi người nào cười đến trắng sáng cũng bị sợ đến trốn vào tầng mây rồi. Hừ." Tiểu thiếu nữ so sánh hăng say .

"Ha ha, tiểu thư nhà người còn không có sức quyến rũ lớn như vậy, nào dám cùng Điều Thuyền tỷ tỷ sánh ngang."

Hừ! Băng Tâm biết công phu miệng lưỡi của Ngao Tinh rất cao, hừ lạnh một tiếng, quyết định lấy lỗ mũi hừ hừ kháng nghị.

"Đi thôi, chúng ta trở về đại đường tiếp tục hưởng thụ không khí vui mừng." Ngao Tinh mạnh mẽ xoa người, còn không có cất bước, bị đám người trước mắt hù dọa rồi.

Thì ra là toàn bộ người ở đại đường đều chạy đến tham gia náo nhiệt. Buồn cười nhất là Bách Lý Chiến, một tay lôi kéo mấy hầu tử, có mấy đứa bé trong tay còn cầm đũa gà gặm, con người nhìn mình chằm chằm, càng xem càng giống trên đường lão khất cái mang theo một đám bé củ cải.

"Gia gia. . . Gia gia. . . Người đang đùa giỡn sao. . . "

Ha ha ha. . . Ngao Tinh ôm bụng cuồng tiếu. . .

Cười to một lần, Ngao Tinh lại ngủ ngon. Người khác lặng yên không tiếng động đi tới trước giường, tròn mắt đen bóng sáng quắc tỏa sáng, như muốn đem người trên giường nhìn thấu.

Nghĩ tới mình là một cô gái yếu đuối, Ngao Tinh không thể làm gì khác đành vờ ngủ tới cùng.

"Người rót cuộc là nữ tử như thế nào?" tròn mắt Phong Dạ Hàn sâu không thấy đáy, trên mặt đang giương lên một chút nụ cười yêu mị mê người, không phải mỹ bình thường, nhìn mà kinh tâm.

Âm thanh dịu dàng như linh tuyến (gió mát, nước suối), như ngọc thạch của hắn, để cho tâm tình lo lắng của nàng từ từ lắng đọng xuống, bên tai giống như vang lên tiếng nước chảy, điềm tĩnh mà tự nhiên.

Phong Dạ Hàn. Hắn, vì sao lại tới?

Tiếp, phong Dạ Hàn làm ra một động tác khiến Ngao Tinh ngỡ ngàng, hắn cư nhiên vuốt ve mặt của nàng, Phong Dạ Hàn có tiếng đoạn tay áo cư nhiên như vậy. Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là, mình lại cảm thấy có loại tim đập nhanh cùng nhàn nhạt vui sướng.

Bỗng chốc, không khí có biến đổi khiến người hít thở không thông, toàn thân hắn giống như phát ra lãnh khí, hừ lạnh một tiếng liền không tiếng động lách người đi, nhìn thể nào cũng giống đang tức giận, như là ai nợ tiền hắn vậy.

Mọi người đều nói lòng của nữ nhân kim dưới đáy biển, nam nhân này, trở mặt so lật sách còn nhanh hơn. Tới lặng lẽ rồi, nhìn một chút, phát tay một cái, lặng lẽ biến mất, không mang đi một áng mây, chỉ chừa một người trần trọc trở mình.

Thật vất vả mới không nghĩ gì, mới vừa đi vào giấc mộng, trời đã tờ mờ sáng.

Chương 10: Thánh chỉ Tứ hôn (2)

Nửa canh giờ trôi qua, phiên phúc lại tới.

Từng tiếng gọi "Nhị tỷ" làm Chu công bị sợ chạy, vỡ mộng, Ngao Tinh mở mắt đang còn nhập nhèm. Rất nhiều đầu nhỏ của tiểu hầu tử, những đôi mắt long lanh, thiên chân vô tà (ngây thơ), khiến một bụng lửa giận của Ngao Tinh trong nháy mắt hạ thấp, chắc chắn đây là chuyện tốt của gia gia mà.

Quả nhiên, người khởi xướng đang nhàn nhã ngồi thưởng thức trà, hai người Băng Lam Băng Tâm cúi đầu không dám nhìn sắc mặt của chủ tử.

"Tỷ tỷ, nhanh rời giường, gia gia nói sau nửa canh giờ toàn gia (cả nhà) phải đi nhận thánh chỉ." Miệng nhỏ mềm mại của Bách Lý Liêm Trần khi đóng khi mở nói, ngũ quan xinh xắn, càng nhìn càng thấy thật là một Tiểu Chính Thái (những chàng trai/ bé trai ngây thơ) đáng yêu, lớn lên khẳng định cũng là yêu nghiệt.

Trong đại đường, người quỳ đầy đất.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, hôm nay Định Quốc Hầu phủ có Bách Lý Ngao Tinh, thông tuệ thanh tú, tài đức vẹn toàn, đủ khả năng trở thành vương phi, đặc biệt hạ chiếu gả cho Ngũ Hoàng Tử, Phong Dạ Hàn, mười ngày sau đại hôn, khâm thủ."

Âm thanh bén nhọn vang lên, giải quyết dứt khoát, một nữ nhân cứ thế gả cho người, thật là chế độ xã hội vạn ác.

Sau đó, ba thánh chỉ nữa cũng được đọc xong.

"Tạ chủ long ân." Bách Lý Ngao Tinh lập tức tiếp chỉ tạ ơn, Định Quốc Hầu phủ chưa bao giờ có ai làm vương phi, lần này lại có những bốn người, tứ Hi lâm môn đây nè.

Mọi người trong đại đường đều vui vẻ ra mặt, duy chỉ có Bách Lý Ngao Tinh trầm mặt, vụng trộm muốn chui về khuê phòng ngủ bù lại.

"Gia gia, nếu như không còn chuyện gì, Ngao nhi cáo lui." Ngao Tinh liền tiếp ngập, chẳng có chút thái độ hưng phấn nào như các nàng Bách Lý Chi Nhu.

Bách Lý Chiến nhìn gương mặt mệt mỏi của tôn nữ, phát tay một cái để nàng đi. Đành phải tự thân tự lực, xử lý những vật hoàng thất ban thưởng.

Ai ngờ còn chưa bước ra đại đường, người làm đã chạy tới bẩm báo bên ngoài có người tìm nhị tiểu thư, nhất định nhị tiểu thư phải tự mình ra cửa nghênh đón, Bách Lý Ngao Tinh nghe vậy, hòa khí vụt vụt bốc lên.

"Người nào kêu ngao như vậy, tốt nhất là người chết nhà đồ (chuyện quan trọng), nếu không hôm nay bản tiểu thư sẽ lột da hắn." Ngao Tinh mặc một cái váy dài màu tím, trên đầu cắm một cây trâm ngọc Lưu Tô xanh biếc, thanh lịch hào phóng. Khi nổi giận, sắc mặt trong nắng sớm nhuộm màu đỏ ửng nhàn nhạt, từng tia nắng chiếu vào trên mặt trắng nõn của nàng, giống như cần thận từng li từng tí đặt lên một tầng vàng nhạt.

Khi tức giận Bách Lý Ngao Tinh cũng vẫn động lòng người như vậy. Mọi người trong đại đường kinh ngạc mà nhìn sự tức giận không giải thích được của Ngao Tinh. Ngay cả sắc mặt băng lãnh của Phong Dạ Hàn cũng hơi hơi đổi sắc.

"Tiểu thư, là vị công tử tối hôm qua, còn có Nhã Nhã tiểu thư." Người làm Tiểu Siêu chưa từng thấy nhị tiểu thư nổi giận như thế bao giờ.

Đột nhiên, đôi mắt trong veo của Ngao Tinh nháy mắt tỏa sáng, "Chắc chắn, thủ đoạn đồ nữ nhân của tiểu tử Dung Hi này thật không hay ho", vội vã hướng cửa chính đi vài bước, mới nhớ tới người làm bị dọa sợ ngây người.

"Tiểu Siêu, thật xin lỗi. Mới vừa rồi đầu ta nhất thời nóng lên, không phải cố ý nhắm vào ngươi, ngươi đại nhân đại lượng, chớ để ở trong lòng." Ngao Tinh lạnh nhạt cười nói mang theo thành khẩn áy náy.

"Nhị. . . Tiểu thư. . ." Làm nô bộc, cho tới bây giờ chỉ có thể nhịn mọi thứ nuốt hết vào bụng, nào dám có oán khí. Đừng nói bị chửi, kể cả bị đánh gần chết cũng là chuyện thường. Không ngờ đường đường là đương gia Hầu phủ- nhị tiểu thư cư nhiên nhẹ nhàng nhỏ giọng trước mặt mọi người nói xin lỗi với hắn, vì vậy Tiểu Siêu nhất thời tiếp thụ không nổi, ngốc người nhìn chăm chăm vào nhị tiểu thư đang cười với mình, tay cũng không biết đặt ở nơi nào.

"Chớ ngốc đó nữa, dẫn đường cho ta đi."

Ngao Tinh khẽ cười lên, một cái chớp mắt liền như hoa quỳnh nở rộ, tràn ra bên trong đại đường, khiến người si mê mà hoảng hốt, hồn nhiên quên tất cả chung quanh.

Tiểu Siêu mới thụ sủng nhược kinh, ngây ngốc vượt cái ốt, hào hứng chạy đi, nào còn nhớ mới vừa rồi trái tim nhỏ lạnh run từng trận.

Băng Tâm Băng Lam nhìn thẳng vào mắt lẫn nhau cười một tiếng, lắc đầu một cái. Đùng là tuyệt chiêu của tiểu thư nhà mình, nở nụ cười là trăm dặm hoa nở.

Quả thật đưa đồ cưới tới, toàn bộ mười rương lớn. Nắp hòm vừa lật mở, ánh vàng rực rỡ của hoàng kim làm cho phần thưởng của Hoàng thất mới vừa ban thưởng hạ thấp xuống. Sắc mặt của ba vị thẩm thẩm cùng Chi Nhu các nàng từ đỏ biến thành đen, đen biến sang tím, biến hóa vô cùng.

"Xem ra Ngao Tinh tiểu thư thật là một người có Phúc Trạch lớn, không biết Ngũ Ca có hưởng thụ được tốt hay không?" Phong Hề Ngạn cười lạnh châm chọc nói.

Mọi người không khỏi thôn thức ra tiếng, Phong Dạ Hàn cũng chỉ là lạnh lùng đứng yên.

Ngao Tinh liếc mắt nhìn phong Dạ Hàn một cái, phát hiện trông mắt hắn hiện ra nhàn nhạt mê mang, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng vẫn bị Ngao Tinh bắt được. Bỗng chốc, một màn nhói đau lại tới.

"Vợ chồng Đồng Mệnh, Phúc Trạch tương liên, Thất hoàng đệ làm sao lại nói vậy. Người không biết còn tưởng rằng Thất hoàng tử cười phi vì đồ cưới đây." Nói xong liền đối với Phong Hề Ngạn bên cạnh Phong Dạ Hàn tươi sáng cười một tiếng, xưng hô cũng đã thay đổi.

Thân thể Phong Dạ Hàn hơi rung động, trong lòng vui mừng thoáng qua, lại rất nhanh khôi phục lạnh lạnh. Phong Hề Ngạn nghe vậy rất tức giận, thái tử cũng ngừng cười.

"Thì ra là vị này chính là muội phu tốt trong truyền thuyết của ta, quả nhiên trời sinh anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, mặt như ngọc, mạo như Phan An, chắc chắn. Chỉ là có chút lạnh, chỉ là có chút sợ, Ngao Tinh nhà ta Xuân Phong Hóa Vũ (mưa thuận gió hòa) y hệt nụ cười, khối băng có dày hơn nữa cũng sẽ hóa thành một bãi nước lạnh." Tiêu Nhã Nhã từ trong ngực Dung Hi chạy ra ngoài, bước một bước dài tiến lên quan sát Phong Dạ Hàn.

Mọi người vừa nghe liền thầm cười nhạo. Khóe miệng Phong Dạ Hàn giật giật, nhưng mặt vẫn như cũ không biểu cảm.

"Dung Hi, quản tốt nữ nhân của ngươi đi." Ngao Tinh mắt lạnh nhìn sang Nhã Nhã, chuyển sang nhìn Dung Hi đang nâng trán lắc đầu thở dài một bên, "Không phải vậy. . ."

Không đợi Ngao Tinh nói tiếp, Dung Hi như một trận gió đem Tiêu Nhã Nhã ôm vào trong ngực, cách xa Ngao Tinh vài mét bên ngoài.

Băng Tâm phù một tiếng bật cười, "Coi như ngươi thức thời." gương mặt tiểu nha đầu kiêu kì nói.

Bách Lý Chiến cười ha ha, "Ngao nhi, còn không nhanh mời bằng hữu vào nhà uống một ngụm trà."

"Dung công tử, Dung phu nhân, thỉnh(mời)." Ngao Tinh làm ra tư thế ưu nhã, nghiêng người nhường đường.

"Lời này ta thích nghe." gương mặt tuấn tú của Dung Hi nhất thời rực rỡ vô hạn.

"Hừ." Nhã Nhã hướng về phía Dung Hi hừ lạnh, người sáng suốt đều nhìn ra đó là tiểu nữ nhân đang nũng nịu.

Nam tử khí độ cao quý, dáng vẻ hiên ngang, cô gái mặt mày như vẽ, yêu mị vô song, tình cảnh này, không thua gì một bức họa tuyệt vời. Bức họa này quá đẹp làm mọi người cũng không khỏi hâm mộ thán.

"Chắc chắn. Ánh trăng còn chưa lên đầu ngọn liễu, hai cái người này thật ghê tởm, muốn liếc mắt đưa tình thì trở về Dung Thủy Sơn Trang nhà ngươi đi, đệ đệ muội muội nhà ta còn chưa trưởng thành đâu." Miệng thì nói vậy nhưng trong mắt Ngao Tinh tràn đầy chúc phúc.

"Các muội muội, đệ đệ, đi theo 'Mỹ Hầu Vương' tỷ tỷ nháo đại đường đi." Ngao Tinh lời kéo mấy đệ đệ muội muội, hò hét nhốn nháo đuổi theo.

Ánh mắt Bách Lý Chiến lay động, vội đuổi theo, "Đội gia gia chút, thế nào đem lão hầu(khi) vương bỏ rơi lại."

Mọi người vừa nghe, cũng vui vẻ cười to. Đây lão Hầu gia thật đúng là lão hầu vương.

"Tiểu thư lại bắt đầu điên rồi." cái miệng nhỏ nhắn của Băng Tâm bĩu ra, bắt đầu dĩ than thở nói lầm bầm.

"Xem ra Ngũ đệ muội không chỉ là cái Kim Bảo (cây tiền), còn là một kẻ dờ hoi, Ngũ đệ phải hảo hảo quý trọng." Phong Hành Thượng cười nói, năm phần thật lòng, ba phần hâm mộ, còn sót lại ý vị cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Lấy chết uy hiếp

Gương mặt tuần tú của Phong Dạ Hàn vẫn lạnh lẽo như cũ, chỉ là, băng tuyết trong lòng trong nháy mắt như đắm chìm trong ánh mặt trời tháng ba, trên mặt băng của người nào đó, còn mang theo nhất mạt gió nhẹ loại ôn hòa hơi ẩm nụ cười, chậm rãi hướng mình đưa ra đôi tay.

Tiết trời mùa thu, trong phù hoa quế nở rộ, từng cụm, đỏ cam, vàng nhạt, chập nhích trên cành, tư thái khác nhau, đua nhau tỏa hương. Gió thu nhẹ đưa, mùi thơm ngát nhẹ nhàng thấm vào trong lòng, khi có khi không, khi nhạt khi nồng, làm lòng người cũng mơ hồ, thoáng như mộng cảnh.

Hoàng hôn, bên trong viện một mảnh 暄 náo nhiệt, tràn đầy không khí vui mừng.

Nhìn trên mặt các di nương tỏa ra hạnh phúc, trong lòng Ngao Tinh cũng thoải mái không ít. Ít nhất thêm mấy Hầu Tử có thể làm cho gia gia vui vẻ hơn.

"Ta nói, lão hầu gia hiện tại mười phần là lão Hầu(khí) vương, người hồ nháo nhiệt tình, quá khôi hài rồi." Nhã Nhã đi qua, người tựa như ngã trên bàn đá, cười đến quỵên rũ.

"Đó là tự nhiên, nếu tương lai công công(bố chồng) nhà ngươi mà có mấy tôn tử, muốn không phân lão hoàn đồng cũng không được." Ngao Tinh có ý trêu đùa Nhã Nhã, vẫn không quên nháy mắt với Dung Hi, Dung Hi rất chân chó chạy tới, Ngao Tinh lại nói "Chưa kết hôn mà có con cũng không phải là không thể."

Nàng nhỏ giọng nói rồi lại cười lớn lên, chọc cho Dung Hi một hồi cuồng nhiệt, "Ngao Tinh, biết ngươi đã lâu, rốt cuộc nghe được ngươi nói một câu tiếng người rồi."

"Ta nói từ trước đến nay đều là tiếng người, chỉ là có người không nhất định là người, cho nên nghe không hiểu tiếng người." Nhân nhả uống một hớp Mao Tiềm(là một loại trà nhẹ), làm thanh cổ họng.

"Các ngươi nói cái gì đó? Nói." Đầu kia Nhã Nhã không nghe được, một bộ nô phu tướng, giương nanh múa vuốt bộ dáng mười phần cợt mệ.

"A, ngươi xem, hành động của phu nhân nhà ngươi đã nói rõ các ngươi đều nghe không hiểu tiếng người." Ngao Tinh cười xấu xa, vội vàng lách người.

Dung Hi cùng Nhã Nhã một hồi lâu mới phản ứng được, bị chơi xỏ. Nhã Nhã nổi giận dùng đũa đuổi tới, Dung Hi cùng đi phía sau hộ giá.

Ngao Tinh thấy tình thế không tốt, vung lên làn váy bước nhanh hơn. Ai ngờ, không đi được mấy bước, phốc một tiếng, đụng phải bức tường người phía trước. Mùi thơm quen thuộc Bạch Ngọc Lan, nhàn nhạt, mát mẻ , nhịp tim cũng chậm xuống không ít.

Mỉm cười, đôi mắt trong veo hơi có vẻ xấu hổ nhìn vào tròn mắt đen, đột nhiên, vòng eo bị một đôi bàn tay ấm áp giữ lại, xinh đẹp xoay tròn đến nửa vòng xoay. Hồ hấp ấm áp phun về phía mặt của Ngao Tinh, trong nháy mắt đó, nàng cảm thấy giống như là có suối nước ở trong người chảy xuôi, chảy vào trong lòng cho người ta cảm giác mát mẻ, ổn định trái tim đang đập nhanh của nàng. Thì ra là lòng của nàng, còn có thể vì hắn nhảy lên.

Giống nhau, Phong Dạ Hàn tại lúc Ngao Tinh đụng vào mình một khắc kia, nhịp tim chợt nhảy dòn đập, chống lại đôi mắt trong veo của nàng, nụ cười khuyếch thành, nhanh như tia chớp chấn động lòng lại rót vào một cỗ lực lượng. Thân thể của nàng rất mềm mại, vòng eo không đủ một nắm, hương sen thanh nhã thấm vào lòng hắn, trên tóc có nhàn nhạt hương hoa mai, hoàn toàn không có những thứ mà nữ nhân trong cung kia làm cho người ta ghê tởm là vị son phấn. Trong giây lát đó, Phong Dạ Hàn có cỗ kích động, muốn hôn lên mái tóc nàng.

May mắn, bốn mắt nhìn nhau, có thể rõ ràng cảm nhận được cảm giác của đối phương. Làm cho cảm giác lẫn nhau không còn là không cách nào chạm đến. Ngao Tinh bùng tình đầu tiên, cười một tiếng, nụ cười kia trong suốt giống như hạt sương đọng trên lá sen, thuần túy mà ngây thơ. Trong đôi mắt sâu như hàm đàm của Phong Dạ Hàn chợt sáng, khoe miệng vô ý nâng lên vòng cung xinh đẹp. Ngao Tinh cũng bị vòng cung xinh đẹp đó mê hoặc, một nụ cười ưu nhã sạch sẽ, như sóng gợn lăn tăn nước hồ là loại xinh đẹp chói lóa.

"Ô ô, người khác hồng loan tình động." Âm thanh xào trá rất không hợp thời vang lên. Dung Hi giương lên mặt hồ ly cười quỵên rũ, đập vào tầm mắt hai người đang trao đổi.

"Chắc chắn. Không ngờ chúng ta dầu muối không vào Tiểu Tinh Tinh còn có thời điểm động tình." Nhã Nhã cười đến như hoa xuân rực rỡ, khó nén được tâm nhiều chuyện của nữ nhân.

Ách. Ngao Tinh mới phát hiện ra mình biểu hiện có nhiều chân chó. Cảm thấy trên mặt rõ ràng nóng lên, thuận thế xoay người trừng mắt về phía vợ chồng son kia, hể cảm thon mịn, "Hừ. Đừng tưởng rằng các ngươi có hai người, ta cũng có hai người." Bộ dáng mười phần như muốn gây sự.

"Phong Dạ Hàn, chúng ta liên thủ đối phó tân nương tân lang bọn họ, như thế nào?" Tiểu nữ nhân tin cậy, khiến Phong Dạ Hàn có chút ứng phó không kịp.

"Liên thủ thế nào?" Giọng nói cam chịu, hình như, hình như rất nghiêm túc, hoàn toàn không có chút đùa giỡn nào trong lời nói.

Ba người vừa nghe, ngây ngốc một hồi lâu, mới biết: người này không thích hợp nói giỡn.

Ngao Tinh nhìn bộ dạng thật tình như thế của Phong Dạ Hàn, phù một cái cười ra tiếng. Âm thanh như chuông bạc thanh thúy sạch sẽ, cực kì dễ nghe.

Phong Dạ Hàn kinh ngạc sững sờ hồi lâu, ánh mắt mạc danh kì diệu(không giải thích được) sáng long lanh.

"Chẳng lẽ Ngũ Ca nam nữ đều ăn?" Âm thanh trào phúng đến gần, không cần nhìn mọi người đều biết người tới là Phong Hề Ngạn độc mồm.

Ngạo Tinh cúi đầu không nói, nội tâm sớm thăm hỏi hốt đần kia trăm ngàn lần rồi.

Phong Dạ Hàn cúi đầu liếc nhìn nữ nhân vẫn ở chỗ cũ trong ngực mình, cúi đầu che giấu tâm tình, trong lòng nhất thời có chút luống cuống. Chẳng lẽ nàng thật sự cho rằng mình đoạn tay áo.

"Ta chưa từng nói qua ta thích nam nhân." thái độ Phong Dạ Hàn có mấy phần khinh thường giải thích, giọng nói ngược lại trở nên khẳng định không thể nghi ngờ.

Mọi người vừa nghe, phản ứng nhanh nhất là Bách Lý Chiến cùng đám tôn tử ngoài mấy chục thước, bóng dáng tím thoảng một cái liền tới trước mặt, "Thì ra là cái tên tiểu tử này không phải đồng tính, kia lão đầu ta liền không cần lo lắng cuộc sống hạnh phúc sau này của Ngạo nhi rồi. Ha ha, tiểu tử, càng xem càng thuận mắt rồi, có bảy phần như lão phu năm đó- anh tuân tiêu sái", nói xong, bóng dáng lóe lên, lại náo đi.

Hi hi.

Ngạo Tinh rất không có hình tượng cười ra tiếng. Gia gia càng ngày càng xú thi(rắm thối). Gương mặt băng lãnh của Phong Dạ Hàn hình như nhu hòa mấy phần.

"Nhị tiểu thư, có người bên ngoài đưa tới quà tặng cho người." Trải qua chuyện buổi sáng, Tiểu Siêu đối với Ngạo Tinh càng phát ra cung kính.

Người nào nhanh như vậy đưa tới quà tặng? Phong Dạ Hàn trong lòng có chút tính toán, xem ra nhân duyên của nàng còn rất rộng.

Ngạo Tinh rất tự nhiên từ trong ngực Phong Dạ Hàn dời đi, Phong Dạ Hàn cảm thấy có chút trống rỗng trong lòng, có chút không thích ứng được.

Ngạo Tinh chợt nhìn hộp gấm tử đàn, tâm tư kịch liệt chấn động. Bước chân lão đạo hạ xuống, thật may là Nhã Nhã lanh tay lẹ mắt, kịp thời đỡ.

"Người nào tặng quà?" Âm thanh vô cùng sợ hãi.

"Đi. Đi rồi." Tiểu Siêu chưa bao giờ từng thấy nhị tiểu thư kinh hoảng, luống cuống như thế, không thể nói lưu loát.

"Diện mạo như thế nào?" Âm thanh luống cuống hơn.

"Tuổi cùng Tiểu Siêu tương tự, tướng mạo bình thường. Một thân bố y(y phục vải bình thường) màu xanh dương. Đứng rồi, hắn còn nói cần phải nhị tiểu thư hôn khải."

Ngạo Tinh mở ra hộp gấm, vừa nhìn, như gặp phải sét đánh.

"Thiên Sơn Tuyết ngẫu."

Thái tử lên tiếng kinh hô, nhiều năm trước may mắn nhìn thấy một mảnh Thiên Sơn Tuyết ngẫu tiến cống, giá trị của nó so với Thiên Sơn tuyết liên cao hơn mấy trăm lần, Giải Bách Độc, tăng lên công lực lên gấp bội, không nghĩ đến người này vừa ra tay chính là hai mảnh, thật không thể tưởng tượng nổi.

Mọi người vừa nghe thái tử hô lên, cũng lại gần nhìn trân bảo hiếm thấy này.

Ngạo Tinh chậm rãi nhắm mắt lại, một hồi lâu mở ra, đôi mắt trong veo chợt trở nên thật bình tĩnh, không có hốt hoảng, cũng không có ý cười, sắc mặt không một tia gợn sóng, làm cho người ta có cảm giác cực xa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đám cưới vắng mặt

"Ngạo nhi." Bách Lý Chiến ôm Ngạo Tinh vào trong ngực, thở dài một tiếng, tiếng than khiến lòng người đều lạnh.

"Gia gia, Ngạo nhi không có việc gì." Giọng nói rất dễ dàng, ai có thể cũng nghe được ra, hết sức nặng nề cùng khổ sở.

"Băng Lam, chuẩn bị ngựa." Băng Lam lên tiếng trả lời rồi đi xuống chuẩn bị.

"Nhã Nhã, hôn lễ của các ngươi."

"Ngạo Tinh, chúng ta sẽ không ngại. Ngươi không cần lo lắng." Nhã Nhã nhìn vẻ mặt nặng nề của Ngạo Tinh, liền biết ý nghĩ của nàng, kịp thời cắt đứt. Mặc dù nói không biết Ngạo Tinh vì chuyện gì, nhưng có thể làm cho người luôn luôn tinh táo với mọi chuyện như Ngạo Tinh luống cuống như vậy, liền biết chuyện này không phải chuyện đùa. Nhiều năm chung đụng cũng hoặc nhiều hoặc ít biết được, trong nội tâm Ngạo Tinh vẫn cất giấu một bí mật nặng

nề, chắc cùng chủ nhân của quà tặng có liên quan rồi.

Hai người nhìn thẳng vào mắt mà cười, anh em kết nghĩa, nhất cử nhất động, không cần nhiều lời, liền có thể thông cảm đối phương.

Đang lúc nói chuyện, Băng Lam đã sớm chuẩn bị xong y phục, lưng khô và ngứa. "Gia gia, chuyện tình trong phủ tình người tạm thời trông nom, Ngao nhi sẽ mau chóng chạy về."

Bách Lý Chiến gật đầu liên tục, thương tiếc vuốt ba ngàn sợi phiền não (ý là vuốt tóc ấy) trên đầu Ngao Tinh

Ngao Tinh mang theo hộp gấm, xinh đẹp xoay người lên ngựa, lúc xoay người gặp phải tròng mắt đen lạnh lẽo, bỗng nhiên, Ngao Tinh mới nhớ tới mười ngày sau chính là ngày đại hôn.

Nhanh chóng nghiêng người, chính xác chống lại tròng mắt đen, cười nhạt một tiếng, này cười, giống như là đóa hoa dưới nắng mai run run đón gió, mỹ lệ như vậy mà mê người.

"Ta sẽ về trước ngày thành thân."

Ý tưởng đột nhiên, không muốn hấn bởi vì chính mình bị một tia tổn thương. Người khác nói tim của hấn mất của hấn đều lạnh lẽo, nhưng nàng lại cảm thấy rất sạch sẽ sáng ngời.

Không ngờ nàng lại đột nhiên quay đầu lại, còn đối với mình làm ra cam kết, Phong Dạ Hàn nhất thời không biết đáp lại như thế nào, chờ hồi hồn, người kia chỉ còn lại bóng dáng nhỏ phía xa. Thì ra là trên lưng ngựa nàng cũng ấy cũng đẹp như vậy, đẹp để cho người ta không dứt ánh mắt ra được, đẹp đến làm người ta nín thở.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai quan tâm cảm thụ của hấn, nàng, là người thứ nhất.

"Lão hầu gia, Băng Lam không yên lòng tiểu thư, kính xin Hầu Gia thành toàn." Băng Lam quỳ gối, nhìn Bách Lý Chiến khẩn cầu.

Nhìn thấy lão hầu gia quay lưng đi không nói, Băng Tâm cũng gấp, cũng quỳ xuống đất.

"Lão hầu gia, Băng Tâm cũng van xin ngài." Băng Tâm gấp đến độ nước mắt liên tiếp chảy ra. Khiến người ta cảm thấy chuyển đi này của Ngao Tinh giống như rơi xuống vách núi biển lửa làm cho người ta sợ hãi.

Thấy lão hầu gia phát phát tay, nặng nề nói: "Nha đầu ngọc, các người đi cũng không vào được. Chờ Ngao nhi trở lại thôi."

Hai người còn muốn lên tiếng, Bách Lý Chiến đã sớm tránh ra, tám lưng kia chưa bao giờ già nua, bắt đắc đi như vậy.

Đêm thu tiêu điều, trên trời những ngôi sao sáng chói, chẳng biết lúc nào trăng non đã lên màn đêm hạ xuống, mang cho người ta một loại bi thương khó nói thành lời. Ở trước cửa sổ, một bóng dáng to lớn cao ngạo lại không nơi nào không toả ra bóng lưng cô độc, giống như đang ám chỉ, chủ nhân của hấn cỡ giống ánh trăng, giống nhau trầm tĩnh ở nơi này yên tĩnh lại vén lên trái tim băng giá.

Chợt, bóng dáng khẽ chấn động một chút, một cổ chuông phong từ từ ngưng tụ dưới tay áo.

"Chủ tử." Âm vệ Truy Nguyệt lác mình trước mắt.

Tròng mắt đen của Phong Dạ Hàn căng thẳng, nhiều hơn mấy phần vội vàng. Hôm nay Truy Nguyệt trên người nhiều hơn một loại mùi hương, khó trách phong Dạ Hàn phân biệt không ra bằng hữu.

"Thuộc hạ đuổi kịp tới dưới chân núi sương khói, đi qua một chỗ trong bụi cây, bên trong có mê hồn trận thật sự rất lợi hại, thuộc hạ thiếu chút nữa cũng thua bởi bên trong."

"Mê hồn trận?" Truy Nguyệt khinh công thượng thừa, am hiểu theo dõi, ngoài ra, cũng am hiểu phá trận pháp. Có thể vậy khốn Truy Nguyệt có thể thấy được, bản lĩnh người thiết kế trận này thật sự không nhỏ.

"Này Ngao. Nàng làm thế nào đi vào?" Rất tự nhiên muốn hô lên "Ngao nhi", lời nói chưa ra khỏi miệng, lại cảm thấy không thỏa đáng.

"Thuộc hạ không thấy rõ, chỉ là người thiết kế trận hình như biết được thuộc hạ theo dõi, sau khi Bách Lý tiểu thư vào trận biến mất, trận pháp kia lại có thể biết tự động biến hóa, thuộc hạ không cách nào phá giải." Trong âm thanh không mặn không nhạt còn là giấu diếm không được đối với trận pháp kia chút hăng hái, Truy Nguyệt có lòng hiếu kỳ đặc biệt mạnh.

"Biết, đi xuống đi." Phong Dạ Hàn quay lưng lại, lạnh lùng hướng về ánh trăng phía ngoài cửa sổ, chỉ là chính hấn cũng không có phát hiện, trong tròng mắt đen nhiều hơn một vẻ lo âu, một luồng ràng buộc.

Hôn kỳ gần, Hàn vương phủ trong trong ngoài ngoài bắt đầu thu xếp. Nhìn lão quân gia, Bích Nguyệt bọn họ loay hoay rối tinh rối mù, khóe miệng Phong Dạ Hàn không tự chủ gọi lên đường vòng cung cung mê người.

Trời không như ý người, trước khi thành thân hai ngày trước, Đỗ công công mang đến một tin truyền miệng của hoàng thượng, Bách Lý Ngao Tinh bệnh nặng trên giường, không thể thành thân, hôn kỳ chờ định đoạt. Sau khi Đỗ công công đi, người mà khi núi thái sơn sụp đổ không đổi sắc- Hàn vương,

chưa bao giờ nổi giận. Đưa tay một chuông, trên giá áo trong phòng, cầm bảo đồ thẩm bồng nhiên hóa thành vãi vụn.

Nữ nhân, quả nhiên không thể tin, vốn cũng không nên thích.

Kể từ nữ nhân kia khi hấn bốn tuổi, ép buộc hấn quỳ gối trên những mảnh chén ném vỡ phút chốc kia, máu ảm áp ngay lập tức nhiễm đỏ khắp mặt đất, chảy hết một tia tình cảm cuối cùng còn lại trong người hấn.

Run rẩy phát run bóng dáng nhỏ bé buộc quỳ thẳng tắp, không để cho mình đau kêu thành tiếng, một khắc kia, tâm linh nho nhỏ của hấn lấy linh hồn thê, cuộc đời này hận tuyệt(cắt đứt) nữ nhân.

Hai mươi ngày trước, phụng chỉ cùng thái tử bọn họ vì tam triều lão tướng chúc thọ. Ngán ngần mấy ngày, một nghịch ngợm không mất đáng yêu, hồ đồ không sai lệch thành nữ hài tử lọt vào trong mắt của hấn, xúc động tim của hấn. Có tài hoa lại khiêm tốn, nhìn như điên điên khùng khùng, nghiêm túc lại không thiếu một cổ quạt cường cùng sự dẻo dai; rõ ràng chịu hết uất ức lại chưa từng oán trách, nhìn như tính toán chỉ li, so sánh hăng say tới vẫn như cũ có nhiều độ lượng, tha thứ những người đã từng tổn thương qua người thân của mình.

Một câu "Người lấy ta đi", để cho trong lòng đóng băng lòng của hấn bắt đầu có chút hơi rung động.

Nàng không sợ đắc tội Phong Hề Ngạn giết người không chớp mắt bảo hộ chính mình, bận tâm tâm tình của mình, không quên quay đầu lại lưu lại một câu "Ta sẽ về trước ngày thành thân", để cho hấn động lòng không dứt.

Hai mươi năm qua, hấn vẫn thống hận nữ nhân, nghe thấy được hơi thở nữ nhân liền xa xa né tránh, bởi vì hấn sợ, sợ nán lại một hồi, sẽ nhin không ngừng một chuông đánh qua, chấm dứt sinh mạng những nữ nhân kia. Cho nên trong phủ hấn, từ quân gia, cho tới gã sai vặt trong chuồng ngựa tất cả đều là nam, ngay cả phụ trách ăn uống đều là nam nhân. Dần dà, tin đồn đoạn tay áo như vậy mà lan ra.

Lần đó chúc thọ, để cho hấn có mong đợi, Bách Lý Ngạo Tinh là nữ nhân duy nhất làm cho hấn không ghét nữ nhân.

Nhưng là, lần này nàng lỡ hẹn, cũng hoàn toàn đã thương hấn, tâm lạnh lẽo. Hồng bào tan nát, tim của hấn cũng lần nữa đóng băng, mà còn dày chặt hơn so với trước kia.

"Có vài người, vốn không nên có mong đợi, chặc chặc." Người xem kịch vui tìm tới cửa.

Quân gia vội vàng tiến lên muốn ngăn Phong Hề Ngạn mặt sung sướng khi người gặp họa lại, "Yến vương gia, Vương gia nhà ta hiện tại không thể gặp khách, kính xin ngày khác trở lại."

"Ha ha, ta xem không phải là không dễ dàng, mà là không mặt mũi gặp người a." Nói xong, này tiếng cười lạnh suu suu vang dội cả Hàn vương phủ.

Giật mình một đám chim chóc, cũng làm tâm Phong Dạ Hân đang rót rượu mãnh liệt bên trong đau nhói.

Ngày đại hôn, cả túc Nguyệt Thành chưa bao giờ hoan lạc như thế, thái tử cưới trắc phi, hai vị hoàng tử đồng thời cưới chánh phi, phô trương lớn như thế, chúng sanh cùng vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: vẻ đẹp ẩn giấu

Một thân y phục đen tuyền- Phong Dạ Hân đứng trên lầu các cao, mắt lạnh nhìn phía xa, khóe miệng giương lên nụ cười lạnh lùng.

Bệnh nặng liệt giường? Rất tốt. Nàng căn bản cũng không trở về Định Quốc Hầu phủ.

Thì ra là, là mình tưởng thật.

Xuất Nguyệt đứng một bên nhìn chủ tử toàn thân tản ra lãnh khí bức người, tâm không tự chủ trầm xuống.

Ngày kế đêm khuya, ngoài cửa Hàn vương phủ một nữ tử mặc y phục lụa hồng đi tới.

"Phiền toái thông báo một chút, Bách Lý Ngạo Tinh cầu kiến Hàn Vương Gia."

Bách Lý Ngạo Tinh? Ánh mắt của thủ vệ binh(lính canh cửa) mở to, đây không phải là. Không phải tên của Hàn vương phi tương sao?

Cô gái trước mắt long đong mệt mỏi, sợi tóc có chút xốc xếch, mặt mang xa che mặt hồng phấn, không nhìn ra mặt mũi, chỉ lộ ra đôi mắt nhưng từ đó có thể phán đoán được là người xinh đẹp.

"Thất thần cái gì." Ngạo Tinh bắt đầu có chút tức giận. Năm ngày năm đêm ngựa chạy như điên không ngừng vó, cơ hồ mệt mỏi sắp sụp đổ mất, tê. Vết thương trên người lại bị vỡ.

Thủ vệ binh bị khí phách của nữ tử trước mặt đem chấn tỉnh, vội chạy đi vào thông báo.

"Vội vàng hấp tấp làm gì?" Truy Nguyệt vừa lúc từ bên ngoài trở về phủ, nhìn thấy một thủ vệ binh có chút rối loạn, không nhận được tò mò.

"Bên ngoài có một nữ tử tự xưng là Bách Lý Ngạo Tinh tìm Vương Gia." Thủ vệ vừa thấy Truy Nguyệt, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, vừa mừng rỡ lại hưng phấn.

"Bách Lý Ngạo Tinh? Vương phi?" nội tâm Truy Nguyệt vui vẻ, như một trận gió liền tới phòng ngủ của Phong Dạ Hàn.

"Vương Gia, vương phi. Không. tiểu thư Bách Lý Ngạo Tinh bên ngoài phủ cầu kiến."

Phong Dạ Hàn vừa nghe, vọt từ trên giường nhảy dựng lên, nàng tới? Giờ phút này tim của hắn lại có chút vui mừng không thể diễn tả. Bỗng chốc, tròng mắt đen run lên, gằm lên giận dữ: "Đề cho nàng chút."

Bên ngoài cửa, tiểu tâm can Truy Nguyệt run lên, trầm mặc một hồi lâu, không thể làm gì khác đành buồn bực rời đi.

Phong Dạ Hàn đang muốn nằm xuống lần nữa, Truy Phong hô to, "Vương Gia, Bách Lý tiểu thư té xỉu."

Vèo. Một trận gió cuốn ra cửa đi, lưu lại hai cánh cửa bị đẩy ra qua lại vang lên tiếng kéo kẹt.

"Vương Gia, Bách Lý cô nương sốt cao không ngừng, chắc là đi đường suốt đêm cộng thêm vết thương trên người tái phát. Thật may Bách Lý cô nương là một người luyện võ, nếu không về sau sẽ để lại di chứng." Bích Nguyệt sau khi bắt mạch và băng bó, có chút nặng nề nói.

"Truy Nguyệt, từ núi Tông Yên về phủ cần bao nhiêu thời gian?" Phong Dạ Hàn đột nhiên hỏi.

"Thuộc hạ nếu cưỡi ngựa không ngừng vó dùng năm ngày năm đêm."

Năm ngày năm đêm? Nói như thế, nàng là trực tiếp chạy tới nơi đây. Nghĩ tới đây, tâm lạnh lẽo bắt đầu có chút ấm áp.

"Tất cả đi xuống đi." Phong Dạ Hàn nhìn Ngạo Tinh trên giường, lạnh nhạt nói, chỉ là bọn Xuất Nguyệt cũng có thể cảm thấy trong giọng nói chủ tử có ôn tình rõ ràng.

Trong lòng ba người đều âm thầm vui mừng, thức thời lui xuống.

Phong Dạ Hàn cầm khăn lông ướt lên, nhẹ nhàng lau mặt cho Ngạo Tinh, khuôn mặt tròn, dưới mí mắt còn có quầng thâm, có thể nhìn ra nàng đã mấy ngày nghỉ ngơi không tốt. Hắn là nàng nghĩ chạy về tới đi, chỉ là bị cái gì ràng buộc ở lại mà thôi? Nghĩ tới đây, Phong Dạ Hàn nhàn nhạt cười.

Thấy sau gáy nàng hình như có chút vết máu, đang muốn đưa tay lau, duỗi tới giữa không trung, Phong Dạ Hàn đột nhiên cảm thấy vết máu kia có chút không ổn, không ổn cái gì? Tròng mắt đen chợt lóe, đứng phưng thức vết máu thấm vào không đứng, vừa nhìn bên tai Ngạo Tinh, không ngoài dự đoán, nàng, cư nhiên đeo mặt nạ da người, hơn nữa còn là mặt nạ da người theo phương thức dịch dung mà người có tài nghệ cực cao mới làm được. Ngay cả hắn cũng lừa gạt, tính cảnh giác của Phong Dạ Hàn ngay lập tức tăng lên đến mức cao nhất.

Đang muốn đưa tay vạch rõ ngọn ngành, Ngạo Tinh đột nhiên mở to đôi mắt trong veo, tay đành dừng lại.

"Ta thật sự là Bách Lý Ngạo Thật, chỉ là ta có nỗi khổ tâm trong lòng, không thể để hình dáng của mình." Ngay từ lúc Xuất Nguyệt giúp nàng bắt mạch thì Ngạo Tinh đã tỉnh lại quá.

Tròng mắt Phong Dạ Hàn sâu thẳm, lạnh nhạt nói: "Nói như vậy, từ trước đến nay ngươi vẫn mang mặt nạ."

Ngạo Tinh áy náy gật đầu một cái.

Ha ha. Thì ra là buồn cười như vậy. Phong Dạ Hàn chợt rút tay ra, lạnh lùng liếc Ngạo Tinh một cái, trong tròng mắt đen đã không còn tâm tình khác, chỉ có hàn băng lạnh lùng cùng xa cách.

Lòng của Ngạo Tinh chợt đau nhói, bắt lấy tay lạnh lẽo của hắn, sợ hắn lạnh lùng.

Thật vất vả để cho mình lần nữa rung động, nàng rất muốn đi tranh thủ. Nhất là ở trên núi Yên Vực trong chín ngày, trong đầu cứ mãi xuất hiện khuôn mặt lạnh lẽo của Phong Dạ Hàn, không nói ra được nhớ nhung.

Thích liền thích, nàng không bao giờ dấu diếm tâm tình của mình, hạnh phúc là dựa vào mình tranh thủ, không phải sao?

"Ta có khổ tâm bất đắc dĩ, tin tưởng ta, ta."

Phong Dạ Hàn không để ý tới Ngạo Tinh nữa, vung tay áo, muốn ra cửa đi.

"Thật xin lỗi." Trong lòng Ngao Tinh buồn bã, rầu rĩ nói: "Người quay đầu lại nhìn ta có được hay không?"

Phong Dạ Hàn dậm chân, lòng có chút run rẩy, chậm rãi quay người lại, bỗng vừa thấy, trông mắt đen dần dần thay đổi.

Giương mặt mỹ mạo như vậy, phong Dạ Hàn không khỏi nghĩ tới một bài thơ: tay như búp măng, da trắng nõn nà, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán cao mày ngài, khéo cười tươi đẹp làm sao, mắt xinh sáng ngời.

Nếu nói nữ tử trước mặt có dung mạo chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn cũng không quá đáng.

Ngao Tinh nhìn phong Dạ Hàn sững sờ nhìn nhìn mình, không liên quan thứ gì, chỉ là khiếp sợ, trong lòng vẫn rất vui vẻ, ít nhất biết hẳn không phải người trông mặt mà bắt hình dong.

"Tướng mạo của ta sẽ mang lại cho ta không ít phiền toái, không thể làm gì khác đành dùng loại phương thức này bảo vệ mình. Thật không phải cố ý lừa gạt người." Ngao Tinh bĩu môi, bắt đầu đi nói.

"Vây. Vây người nên sớm nói cho ta biết a." Lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy rất đáng đánh đòn. Bọn họ mới quen biết bao lâu, cũng không có thành thân, một nữ tử không thể nào ngu ngốc đến nỗi chạy đến trước mặt mình nói mình bởi vì đáng đáp quá đẹp cho nên mang theo mặt nạ da người.

Nhìn vẻ mặt cổ làm như tức giận như đứa bé quát cường tức giận của Phong Dạ Hàn, phì một tiếng, Ngao Tinh cười ra tiếng.

Khóe miệng Phong Dạ Hàn giật giật, không tự chủ cũng cười.

Đình đương một tiếng, âm thanh cái muổng hung hăng đụng phải chén, tiếp theo là một hồi tiếng rút khí. Phong Dạ Hàn có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Ngao Tinh nổi giận không giải thích được.

"Phong Dạ Hàn, người cả ngày làm ra vẻ mặt băng lãnh, mặt than như vậy có mệt hay không?" Sáng sớm bị buộc rời giường, bởi khối băng lớn ăn đồ ăn sáng cũng được, cư nhiên bày gương mặt giá lạnh, mặc cho Ngao Tinh làm như thế nào, Phong Dạ Hàn đều không có phản ứng.

Hai vị ngoài cửa thiếu chút nữa thở không nổi, thì ra là vì vậy nổi giận.

Phong Dạ Hàn nhíu lông mày, cúi đầu, tiếp tục động tác trong tay.

Đôi mày thanh tú của Ngao Tinh dần ra, tính tình nổi lên. Kéo ghế ngồi đến gần Phong Dạ Hàn, một phát bắt được gương mặt tuần tú của Phong Dạ Hàn, xoay lại, đùa dai cười một tiếng, "cười một cái cho gia xem."

Hi hi, Lâm Nguyệt cùng Bích Nguyệt ngẩn ra, một hồi lâu hồi hồn, thật sự nhìn không được phì cười. Đây, vương phi tương lai cũng quá thú vị, lại dám đùa giỡn chủ tử. Hai người lại kinh ngạc há hốc miệng, chủ tử luôn luôn tránh nữ nhân như tị xà hạt, cư nhiên. . . Cư nhiên để cho nàng đụng vào mặt.

Người kia vẫn tám phương bất động như cũ, hàn ý trên người càng sâu.

"Người xem một chút, người ta Lâm Nguyệt, Bích Nguyệt cười thật tuần tú, dung mạo người cũng rất mê người, tới cười một cái, nhất định quay đầu mỉm cười trăm người mê." Ngao Tinh lại cá gan nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gia gia tới rồi

"Bách Lý Ngao Tinh." Phong Dạ Hàn nghiêng răng, nói ra một chữ, như con gió lạnh lẻo thối qua.

Lâm Nguyệt, Bích Nguyệt vừa nghe giọng nói kia của chủ tử, cảm thấy lạnh sống lưng, âm thầm thay vị vương phi tương lai này toát mồ hôi.

"Ừ, Ta ở đây, Phong Dạ Hàn." Nhìn sắc mặt Phong Dạ Hàn có chút biến chuyển, rất hài lòng gật đầu, trong lòng cười thầm, một ngày nào đó để cho người cái khối băng này nở nụ cười. Hôm nay tạm thời đến đây chấm dứt.

Buông gương mặt tuần tú ra, di chuyển người, đứng ngã cái ghế tròn phía sau, Bách Lý Ngao Tinh lười phải nhặt lên, ảo não bò lên giường, vén chăn lên chui vào, tìm Chu công thời.

Phong Dạ Hàn sững sờ nhìn Ngao Tinh, cho đến khi người trên giường truyền đến tiếng hô hấp đều đều, ngón tay thon dài nhẹ nhàng sờ sờ mặt, trên mặt hình như còn lưu lại hơi ấm, rất nhu rất thoải mái, dần dần, trông mắt đen khê cong, khóe miệng kéo lên đường vòng cung, gương mặt tuần tú hình như dính vào một tảng đồ hồng nhàn nhạt.

G门外 hai người nhìn thật khổ cực, bả vai run dừ dột hơn.

Trong lúc mông lung, nghe được thanh âm đao kiếm chạm nhau. Ngày trời trong nắng ấm như vậy, làm sao lại có người cố tình thích đầu đao kiếm vậy.

Ngao Tinh lật người, trừng mắt nhìn, từ cửa một trận gió chạy tới.

"Tiểu thư." Bỗng Tâm gọi, nhào tới, Bỗng Lam cũng té nhào vào mép giường, thật thấp nước nỡ.

"Hai người các ngươi hơi ý tứ ý tứ là được, đừng khóc dữ dội như vậy. Người không biết còn tưởng rằng ta muốn đem các ngươi bán vào thanh lâu đấy." trong lòng Ngao Tinh một hồi cảm động, trong miệng không quên mũa mép khua môi.

Bỗng Tâm vừa nghe, tròn tròn mắt hạnh, "Tiểu thư, người thật không có có lương tâm, kể từ sau khi người đi, chúng ta mất ăn mất ngủ. Không. Ăn ngủ không yên, ngày đêm lo lắng an nguy của tiểu thư, mất quảng thâm đều nhiều hơn vài vòng. Ngươi xem ra được, trở lại hướng này chạy, thư từ cũng không cho một, cái người này không có lương tâm a." Khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến cơ hồ biến hình, hận không được cắn nát Ngao Tinh trên giường.

Bỗng Lam cũng hung hăng nhìn chằm chằm Ngao Tinh, trừng làm cho Ngao Tinh toát ra mồ hôi lạnh.

"Được rồi được rồi. Ta giờ cờ hàng đầu hàng. Các ngươi nếu cảm thấy chưa hết giận, cứ tới cắn ta." Ngao Tinh cười hi hi sờ sờ đầu hai người.

"Tiểu thư, ai muốn cắn ngươi, cũng không phải là tiểu Cầu." Bỗng Tâm vừa nói, mới biết bị Ngao Tinh đùa bỡn, giờ quả đâm lên thậm chí đã chí quên cời giày, bò lên giường đẩy ngã Ngao Tinh, Bỗng Lam cũng tức giận bò lên giường, hướng nách Ngao Tinh cù thật mạnh.

"Cứu mạng a! Cứu mạng a! Bỗng Lam, dừng tay. Dừng tay. Aha Aha. Các ngươi đây là nhuyển(mềm) bạo lực, không được á. Hai vị nữ hiệp. Tha tiểu nữ đi, tiểu nữ biết. Ha ha. Sai lầm rồi."

"Để cho ngươi nhớ lâu. Hừ." Bỗng Tâm miệng nói tay không ngừng.

"Răn đe nhỏ nhỏ thôi." Bỗng Lam thanh thúy cười ra tiếng.

Phong Dạ Hàn đứng ở cửa hoa lệ lệ bị lơ là bên ngoài, kinh ngạc mà nhìn nhìn ba tiểu nữ từ ở trên giường đại náo, ánh mắt dao động.

Phía sau tứ nam đồng loạt nhìn chằm chằm cảnh tượng khó tin, khóe miệng co quắp khác nhau, người Vương phi này thật thú vị. . . Nhưng đây là phòng ngủ của chủ tử. . . Không khỏi nhìn lại một chút người trước mắt-chủ tử cực kì thích sạch sẽ, cư nhiên không tức giận, chuyện này. . . Thấy vậy vương phi ở trong lòng chủ tử rất không bình thường, rất không bình thường.

Sau khi hai người Bỗng Lam tới, khi dùng bữa phải đối diện đại sảnh.

Nhìn một bàn tràn đầy món ăn khai vị, trong cơ thể côn trùng tham ăn không kịp chờ đợi. Ngao Tinh vội vàng kêu người lấy thêm hai bộ bát đĩa. Một bên Phong Dạ Hàn vẫn như cũ sóng nước chẳng xao, kể từ khi cùng Ngao Tinh dùng cơm, hẳn sớm có cái thói quen thấy nữ nhân này điên điên khùng khùng rồi.

"Bỗng Lam, Bỗng Tâm, mau ngồi xuống." Ngao Tinh phát tay một cái, kêu hai người.

Hai người hơi lúng túng một hồi, cũng tự nhiên ngồi xuống. điều này làm nhiều người mắt tự nhiên.

Phong Dạ Hàn ngược mắt nhìn Ngao Tinh một chút, lòng mảy mui chắt, không nói. Đứng bên cạnh bốn người Xuất Nguyệt bọn họ kinh ngạc, vẻ mặt như là gặp ma.

"Ồ trong mắt ta, người cùng người giữa đều là ngang hàng, chẳng phân biệt được giàu nghèo địa vị cao thấp. Mỗi người đều có cha mẹ sinh, cha mẹ nuôi, chỉ là có vài người ngầm chia khóa vàng ra đời, có vài người nghèo phải làm lưng vất vả mà thôi. Chỉ là, vô luận là hậu duệ hoàng tộc, hay là tiểu dân, kết quả cuối cùng đều là hóa thành một nắm đất vàng. Thế nên thuận theo tâm ý của mình, vui vẻ là được rồi. Cần gì cả ngày băng bó khuôn mặt, giả bộ lạnh lùng, để cho người khác cảm thấy cao không thể chạm, xa không thể tới, có biết chỗ cao không thể không lạnh. Cuối cùng cũng nằm vào hộp gỗ(quan tài), xem cả đời cũng không còn bao nhiêu ý tứ, cần gì chứ. Cho nên đầu rồi, ăn đồ ăn sáng là chuyện tốt đẹp đường nào, vui một mình, không bằng vui chung. Phong Dạ Hàn, lão nhân gia ngươi nói đúng sao?" Ngao Tinh nhích cái ghế lại gần người khác.

Ngao Tinh đến gần, trong lòng Phong Dạ Hàn bỗng cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua, gió xuân làm nhu hòa. Nhưng mặt ngoài vẫn bất động.

Ngao Tinh thấy Phong Dạ Hàn chỉ là trầm mặc, không nhìn ra hi vọng.

Bỗng Lam, Bỗng Tâm hai người biết vậy còn có chút co quắp, không biết như thế nào cho phải. Nơi này cũng không phải là Hậu phủ, không thể mặc theo ý tiểu thư.

"Hừ. Về sau không bao giờ cùng ngươi-cái khối băng này cùng nhau dùng bữa nữa." Ngao Tinh bắt đầu có chút tức giận, nghiêng đầu ngồi bất động.

Phong Dạ Hàn vừa nghe, thân thể run rẩy, hoảng hốt. Nhanh chóng nói: "Ăn không nói ngủ không nói, chỉ ngươi nói nhiều."

Ngao Tinh vừa nghe, khối băng cư nhiên nhượng bộ rồi. Chột bắt cánh tay người khác, cười hi hi nói: "Nói như vậy là ngươi đồng ý?"

Trên cánh tay đột nhiên tới có chút ẩm áp khiến trong lòng Phong Dạ Hàn run lên, thuận theo nói "Ừ."

Ngạo Tinh lập tức đối với Băng Lam, Băng Tâm hai người trợn mắt nhìn, ý nói tiểu thư nhà ngươi lợi hại không.

Hai tiểu cô nương trong lòng thầm than, tiểu thư nhà mình thật ngu bực(mạnh như trâu bò).

Giờ phút này, trong lòng bốn người bên cạnh rung mạnh, nhìn Ngạo Tinh, ánh mắt của trừ bội phục, cũng chỉ có bội phục.

Hôm sau, Hàn vương phủ diễn một màn.

"Gia gia." Ngạo Tinh giống như gấu Koala dùng cả tay chân ôm Bách Lý Chiến đang một thân xanh đen trường bào.

"Ai. Bảo bối." Bách Lý Chiến rất phối hợp hướng đầu Ngạo Tinh sờ sờ, ngọt ngào kêu thành tiếng.

Băng Lam, Băng Tâm vừa nghe, cùng nhau ôm tay, mãnh liệt xoa xoa da gà mới vừa nổi nên.

"Gia gia, sao ngươi lại tới đây?" Ngạo Tinh thoát khỏi vòng ôm, hưng phấn la ầm lên.

"Gia gia không tới, sợ rằng địa vị khó giữ được u." Bách Lý Chiến vuốt râu ria nghiêm túc nói, mắt lão liếc qua người cách đó không xa Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn ngược lại nghe rõ ý tứ trong đó, trong lòng không nguyên nhân dâng lên chút ngọt.

"Gia gia, ngươi nói bây bạ cái gì, gia gia mới là quan trọng nhất." Ngạo Tinh hờn dỗi ôm Bách Lý Chiến.

"Hừ. Còn nói gia gia là quan trọng nhất, trở lại đều không về thăm gia gia trước, làm hại gia gia mỗi mắt chờ mong, cũng mau thành Vọng Tôn Thạch(ý là hòn đá chờ cháu như kiểu hòn vọng phu- chờ chồng ấy)." Nói xong, đôi tay chai sạn lau lau nước mắt.

Băng Tâm vừa nhìn, lạnh đến buồn nôn, bình thường tiểu thư không có tim không có phổi, lần này xong chưa, lão hầu gia cũng trở thành lão ngoan đồng rồi.

"Này gia gia đến xem Ngạo nhi cũng không phải như vậy sao?" Ngạo Tinh nhanh chóng chuyển hóa quan hệ.

"Cũng đúng nha." mặt lão của Bách Lý Chiến sùng sờ, cảm thấy rất có lý, nhất thời cười ha hả.

Băng Lam bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cùng tiểu thư cãi vã, thật khó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Trong lòng rối rắm

"Đến đây, Ngạo nhi, ngươi xem gia gia mang những thứ gì tới." Bách Lý Chiến phát tay một cái, từng người từng người binh sĩ đã được huấn luyện mang những cái rương lớn màu đen tiến vào.

Ánh mắt Ngạo Tinh thoáng một cái: "Gia gia, người đang dọn nhà sao?"

"Lão Hầu gia, ngươi tính toán ở luôn Hàn vương phủ à?" Băng Tâm không nhịn được che miệng, nghi ngờ hỏi.

"Hắc hắc. Nói đúng một nửa, lão phu đúng là dọn nhà, cũng tính toán ở luôn Hàn vương phủ, nhưng là giúp tiểu thư nhà ngươi dọn nhà, để cho tiểu thư người ở Hàn vương phủ." Bách Lý Chiến vừa nói, vừa vuốt râu, hả hê với quyết định của mình.

"A... Những thứ này chẳng lẽ đều là đồ cưới của tiểu thư?" Khó có dịp Băng Lam luống cuống.

Ngạo Tinh vừa nghe, vỗ trán thở dài. Này gia gia cũng quá tự chủ trương đi."Gia gia, đây là người gả, hay là ta gả vậy? Lão nhân gia ngươi cũng không cần gấp như vậy chứ?"

Mọi người vừa nghe, cười rộ lên.

"Ngươi nói thế nào vậy, gia gia đây không phải là gấp thay ngươi sao." Bách Lý Chiến nghênh ngang bước đi thông thả, lại trước mặt Ngạo Tinh, "Lựa ngày không bằng trùng ngày, hôm nay liền bái đường thành thân, tối nay Động Phòng Hoa Chúc, mau mau sinh tôn tử cho gia gia ôm."

Hi hi. Băng Tâm không nhịn được cười lớn, mọi người cũng không nhịn được, quyết định liều chết cười to một lần.

Ách. Ngao Tinh rút cuộc cảm nhận được câu nói khiêng đá đập chân mình bất đắc dĩ như thế nào rồi.

Đành chịu, liếc mắt nhìn người cách đó không xa-Phong Dạ Hàn, thấy hắn cũng ngầy ngốc nhìn mình, trong tròng mắt đen nhuộm chút ảm áp, gương mặt tuấn tú tự nhiên hiện lên một mảnh đỏ bừng, hắn còn có thể xấu hổ, thoát nhìn rất đáng yêu.

Tin tức Định Quốc Hầu vào ở Hàn vương phủ truyền ra, hoàng thượng trong cung sớm không yên ổn.

Thái tử, Phong Hề Ngan bọn họ đã sớm biết Ngao Tinh ở Hàn vương phủ dưỡng thương, nhiều lần tới cửa cầu kiến đều bị Phong Dạ Hàn từ chối. Bách Lý Chiến đến lúc này, hoàng thượng tới cửa, bọn họ tự nhiên cũng tìm được cớ, lập tức, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, Hàn vương phủ chỉ trong một buổi sáng biến thành đông như tuyết, người tới từng nhóm từng nhóm một.

"Lão tướng quân." Hoàng đế Túc Nguyệt quốc Phong Khiếu Thiên vừa vào cửa phủ, xa xa liền kêu thành tiếng, biến thành bộ dạng "Tha hương gặp cố nhân(xa quê gặp bạn cũ)" đứng là trường hợp kỳ quái, trong mắt còn lóe lên ánh sáng trong suốt.

"Cự thần Bách Lý Chiến ra mắt hoàng thượng, vạn tuế. . . ." Bách Lý Chiến làm bộ quỳ xuống, được Phong Khiếu Thiên nhanh chân đỡ lên.

"Lão tướng quân, ngài là tam triều lão tướng, khi phụ hoàng tại vị, đã sớm ân chuẩn lão tướng quân ngự tiền không cần hành lễ, lão tướng quân như vậy, chẳng phải là làm trầm trở nên bất hiếu sao, mau mau đứng lên." Phong Khiếu Thiên giận trách.

"Cự thần tuy có công, nhưng lễ quân thần không thể bỏ, hoàng thượng không để cho cự thần quỳ xuống là làm cho cự thần mang tiếng xấu bất trung sao." Bách Lý Chiến mặc dù thường tại sa trường, nhưng trong quan trường vẫn biết cách nói chuyện.

Một phen này qua đi, mọi người đã sớm ngồi đầy đại đường. Một nhóm người dồn nén, Ngao Tinh nhìn mà trong lòng rối bời.

Vừa nhìn Phong Khiếu Thiên, một thân thường phục màu vàng, thân thể hơi mập, giữa lông mày cùng Phong Lâm Sâm ngược lại có mấy phần giống nhau, coi như phong lưu phóng khoáng, ánh mắt thông minh trái lại rất dễ coi. Cùng Phong Dạ Hàn so sánh lại mới biết khác nhau một trời một vực, đáng đáp Phong Dạ Hàn quá tuấn mỹ, chắc là hắn giống mẫu phi hắn nhiều hơn. Trong lúc lơ đãng, Ngao Tinh liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn ngồi đối diện, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, tâm tính nghịch ngợm của Ngao Tinh dâng lên, le lưỡi một cái, tức chết người.

Mi tâm Phong Dạ Hàn cau lại, cúi đầu nhìn rượu trong chén.

"Ngao nhi, mau tới bái kiến hoàng thượng." Bách Lý Chiến lại nói.

Trong lòng Ngao Tinh thâm than, này gia gia giống như thấy ai cũng như Hoàng Nhị bà buồn đưa, hận không thể đem nàng mang lên trên án trác bán đấu giá.

Ngao Tinh mặc một bộ váy trắng ngà, kiểu dáng đơn giản lịch sự tao nhã, ở ống tay áo rộng rãi thêu mấy đóa hồng mai hoa, y như hoa lan hoa hồng, khi áo vung lên, giống như có mùi hương thoang thoang từ tay áo bay ra, nhàn nhạt thanh mát, thật giống như từ những thứ hoa kia tỏa ra.

Tóc đen búi theo kiểu khác biệt, còn lại để xõa dài đến eo, ẩn hiện đen nhánh.

Khuôn mặt bạch ngọc tinh xảo, tinh tế, một đôi mắt anh khí trong veo, lúc chuyển qua thật giống như ánh nắng chiếu lên hồ nước trong veo, ánh sáng lung linh. Nhìn qua thanh lệ xinh đẹp, không tính là tuyệt mỹ.

Phong Dạ Hàn nhìn thấy phải có chút ngầy người, có lúc nàng điên điên khùng khùng, có lúc nàng lại là ưu nhã mê người, thật sự làm cho người ta đoán không ra. Chỉ là mỗi một mặt ấy của nàng, đều hấp dẫn người như vậy.

Phong Hề Ngan vừa vào phủ, mắt liền vây quanh Ngao Tinh, Ngao Tinh tự nhiên biết, chỉ coi đó là cách làm người của hắn thôi.

Ngao Tinh thoải mái đi tới trước mặt, làm một đại lễ theo đúng tiêu chuẩn của Túc Nguyệt quốc "Tiểu nữ Bách Lý Ngao Tinh bái kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Âm thanh tươi đẹp, không kiêu ngạo không nóng nảy, cung kính lễ độ.

"Miễn lễ. Ừ. Chất nữ này của lão tướng quân quả nhiên là khuyên thành, thùy mị, khó trách lại được lão tướng quân độc cung chiều." Phong Khiếu Thiên tươi cười rạng rỡ quan sát Ngao Tinh một phen, liền tiếp tán dương.

"Hoàng thượng khen nhầm, chất nữ này của cự thần thuở nhỏ không tốt, tâm tính bất định, cự thần vẫn lo lắng lớn lên không có người nào chấp nhận nổi tính tình này của nàng. Bất quá, được hoàng thượng chỉ hôn giúp cự thần giải quyết tâm sự lớn, cự thần có tài đức gì, nhờ hoàng thượng hậu đãi như thế, cự thần nữa kính hoàng thượng một ly."

Phong Khiếu Thiên tự nhiên mừng rỡ, nâng chén, "Có Ngao Tinh hào phóng như vậy làm nhân tử(con dâu), đó là may mắn của trẫm, lão tướng quân quá khiêm nhường rồi."

Ngao Tinh ngồi yên, nghe chung quanh đủ loại nói chuyện, trong lòng có chút buồn bực. Không thích, rất không thích không khí tràn đầy khói thuốc súng, nói chuyện mang theo súng đạn dao găm, tranh đấu gay gắt vĩnh viễn không ngừng nghỉ-cung đấu.

Trước kia vì gia gia, vì người cam kết với phụ thân, mới vạn bất đắc dĩ nhẫn nại cùng chư vị thăm thăm đầu gối, đầu mấy năm, cũng đầu một mối, chỉ muốn về sau yên lặng coi chừng gia gia, coi chừng người bên là được.

Nhưng mình thích Phong Dạ Hàn, lại vừa là thê chưa gả của hắn, mặc dù ban đầu để cho hắn cưới mình là do mục đích khác. Nhưng người tính không bằng trời tính, chẳng ai nghĩ tới chỉ qua vài ngày ngắn ngủi, hôn ước này liền thay đổi tính chất. Nên làm thế nào, Ngao Tình lần đầu suy tính đến chuyện này một chút.

Theo bản năng nhìn về phía Phong Dạ Hàn, trong lòng biết được, hắn chỉ không bài xích mình, không có nghĩa là cũng thích chính mình.

Huống chi theo thực lực của hắn bây giờ, tương lai có thể đoạt được đế vị, khi đó, hậu cung ba nghìn Giai Lệ, mình có thể thần nhiên tiếp nhận sao? Minh cân chính là một đôi một thê một đôi nhân, nếu như khi đó muốn rút ra, vẫn có thể toàn thân mà lui sao?

Huống chi, còn có người kia như một quả bom hẹn giờ lúc nào cũng có thể nổ tung. Lần này lấy cơ tìm kiếm tin tức, mới miễn cưỡng đổi lấy một cơ hội xuống núi, ngộ nhờ hắn biết mình đối với Phong Dạ Hàn hữu tình, hậu quả kia.

Càng nghĩ càng không ổn, thích một người thật làm cho mình váng đầu rồi. Vấn đề nghiêm trọng như thế cứ nhiên bỏ quên. Trong thoáng chốc, nghe nói gia gia gọi mình.

"Ngao nhi, hoàng thượng cho phép Hàn vương cùng người một tháng sau thành hôn, còn không tạ ơn." mặt Bách Lý Chiến như có gió xuân, không ngừng hướng Ngao Tình nháy mắt, khoe mẽ đòi thưởng.

Ngao Tình nhìn qua đang muốn tiến lên tạ ơn lại nhìn Phong Dạ Hàn, mặt không chút thay đổi, hơn nữa thái độ giống như giải quyết việc chung. Trong lòng Ngao Tình đau xót, bước nhanh hướng phía trước quỳ xuống, "Tiểu nữ Ngao Tình khấn cầu hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Ngao Tình thưở nhỏ tang phụ tang mẫu, có gia gia ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, mặc dù đến tuổi nên gả, nhưng Ngao Tình chỉ muốn ở lại bên cạnh hầu hạ gia gia. Và lại Ngũ hoàng tử khí vũ hiên ngang, khí chất bất phàm, tiểu nữ tư chất bình thường, tính tình không tốt, thật sự không xứng với Ngũ hoàng tử. Cho nên, tiểu nữ khấn cầu hoàng thượng thu hồi chỉ tứ hôn, mong hoàng thượng thành toàn."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thẳng thắn gặp mặt

Đại đường nhất thời yên lặng như tờ. Trên mặt Phong Dạ Hàn rốt cuộc có những biến hóa khác.

"Ngao nhi, không được hồ đồ." Bách Lý Chiến từ trước đến giờ đều không nổi tức giận thực sự với chất nữ nhưng bây giờ lại lớn tiếng gầm lên.

Ngao Tình ngược mắt nhìn Bách Lý Chiến, đôi môi giật giật, một lần nữa cúi đầu.

Mắt Bách Lý Chiến nhất thời tròn to, đứng dậy, đi tới bên cạnh Ngao Tình quỳ xuống, "Hoàng thượng, cự thần có tội, cự thần nguyện lập tức giao ra Hồ Phù thay mặt tôn nữ bắt hảo chuộc tội, mong rằng hoàng thượng thành toàn cho thỉnh cầu của tôn nữ."

Nhất thời, không khí trên đại đường càng thêm căng thẳng, vì sao lão hầu gia trước mặt khắc còn giận dữ mắng mỏ tôn nữ, sau một khắc liền nguyện ý cầm Hồ Phù mà người người Túc Nguyệt quốc muốn cũng không được đổi lấy tự do hôn nhân của tôn nữ. Thật sự không hiểu nổi, tới quá nhanh, biến hóa quá kịch liệt.

Phong Khiếu Thiên vừa nghe, trong lòng hết sức vui vẻ.

Nhiều năm như vậy, hắn nằm mộng cũng muốn thu hồi Hồ Phù, lần này còn đặc biệt khiến mấy nhi tử cưới tôn nữ của lão hầu gia để lấy lòng, cũng không phải vì có thể để cho lão hầu gia có thể tự nguyện giao ra Hồ Phù sao? Thế nhưng tình hình xảy ra biến hóa, để cho hắn không thể không tìm hiểu rõ nguyên do trong đó. Vì sao Bách Lý Ngao Tình nhẹ nhàng nói một câu môi ngữ, lại có thể khiến lão hầu gia bỏ qua cơ hội để cho con cháu thừa kế tước vị. Lão hầu gia làm như thế, tuyệt sẽ không phải chỉ vì sủng ái Bách Lý Ngao Tình, có lẽ, bên trong sẽ có quan hệ lợi hại hơn. Lão hầu gia vẫn đối với triều đình trung thành tận tâm, chưa từng vượt qua nửa phần, đây cũng là lý do mà Phong Khiếu Thiên vẫn không đã động gì tới Hầu phủ.

"Hoàng thượng, Bách Lý Chiến tuy nắm giữ quyền cao trong tay, lại chưa từng làm ra chuyện gì có hại đến Túc Nguyệt quốc, lòng trung thành thiên địa chứng giám. Cự thần tung hoành sa trường năm mươi năm, cũng là thời điểm tá giáp quy điền(cởi áo giáp về làm ruộng), mong rằng hoàng thượng nể tình cự thần mà thành toàn cho tôn nữ." Bách Lý Chiến thấy Phong Khiếu Thiên vẫn không tỏ thái độ, không thể làm gì khác hơn đành nói tiếp.

"Hoàng thượng, tiểu nữ có thể hay không đơn độc cùng ngài nói vài lời?" Ngao Tình trấn định ngắt đầu, trong mắt tràn đầy kiên định.

"Ngao nhi." Bách Lý Chiến có chút luống cuống.

"Gia gia, Ngao nhi có chừng mực." Ngao Tình đưa cho Bách Lý Chiến một ánh mắt an tâm.

"Trẫm đồng ý." Phong Khiếu Thiên muốn biết nhiều tin tức hơn, cũng không thể làm quá mức.

Thời gian uống cạn nửa chén trà, Phong Khiếu Thiên mặt thâm trầm, không nhìn ra hi vọng. Nhưng Phong Dạ Hàn lại liếc thấy trong tay áo hắn to lớn có

nhều hơn một ít đồ. Về phần là cái gì, cũng không biết.

"Hôn ước của Dạ nhi cùng Bách Lý Ngạo Tinh hủy bỏ, Hồ Phù Hầu phủ trầm tạm không thu hồi, tước vị của lão Hầu gia để cho lão Hầu gia tự quyết định người thừa kế tước vị."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đường nổ tung. Có vui mừng, may mắn tai vui mừng họa, có nghi ngờ không hiểu, còn có không biết vui mừng.

Không sai biệt lắm canh ba, vẫn như cũ không thấy Phong Dạ Hàn trở về hàn vương phủ.

Ai nói hán lạnh lùng giống như khối băng, hán chính là người dễ nổi giận. Nhưng Ngạo Tinh cắn ngón tay suy nghĩ một chút, hán mới vừa bị chính mình quăng, trốn tránh mình cũng là chuyện bình thường, mắt không thấy không chứng mất chữ sao.

Đội đến canh tư thì suất ca Truy Nguyệt về tới. Ngạo Tinh vội vàng tiến tới hỏi hành tung Phong Dạ Hàn.

Ai ngờ Truy Nguyệt hỏi gì cũng không biết, quyết không mở miệng. Ngạo Tinh cảm thấy nếu hỏi nữa, cũng có vẻ mình làm kiêu, cũng đành phải buông tha. Muốn xoay người trở về phòng thì Truy Nguyệt mới mở miệng. Một hồi gió lốc nói ra, kéo Ngạo Tinh tới đến một cái cửa động chỗ núi già. Không trách được Truy Nguyệt có thể đuổi kịp đến núi Yên Vực, khinh công xác thực khá tốt.

"Bách Lý tiểu thư, Vương Gia ở bên trong, thuộc hạ sẽ không quấy rầy rồi." Lúc nói chuyện xong liền giống như một con gió biến mất ở trong màn đêm.

Cửa động không lớn, càng vào bên trong mới phát hiện có khoảng trời riêng. Bên ngoài vạn vật tàn lụi, bên trong vẫn như cũ xuân sắc dồi dào, Phong Dạ Hàn cũng thật biết hưởng thụ. Đi thật lâu, mới phát hiện bên trong có một cánh cửa đá, vừa muốn nhắc chân, một tiếng rống giận, bí mật mang theo một cỗ mùi rượu.

"Cút ra ngoài."

Trái tim Ngạo Tinh khẽ run, bước nhanh đi vào. Chỉ thấy Phong Dạ Hàn một tay cầm vò rượu, đối diện bức tường uống rượu giải sầu. Trong lòng Ngạo Tinh cứng lại, gặp qua vô số cảnh mượn rượu tiêu sầu, nhưng không có gặp qua người hướng về phía tường mượn rượu giải sầu. Hán sao lại tịch mịch như vậy, sự vật tốt đẹp đối với hán mà nói sợ là yêu cầu xa vời thôi.

Ngạo Tinh đi vào, đoạt vò rượu trong tay của hán, để xuống bên cạnh trên bàn đá. Phong Dạ Hàn vẫn như cũ đứng vững vàng bất động, quanh thân phát ra khí lạnh làm người ta hoảng sợ. Thật ra thì, khi Ngạo Tinh tới cửa động, Phong Dạ Hàn liền biết nàng tới. Vốn là hán rất muốn một chương đánh qua, nhưng là, hán vẫn như cũ ôm một tia hi vọng.

"Nghe ta giải thích, có được hay không?" Đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào đôi mắt đen đang nhìn vào tường. "Nếu như nói, ta từ hôn là vì bảo vệ người... người tin sao?"

Tròng mắt Phong Dạ Hàn vừa động, chậm rãi dời về phía đôi mắt trong veo kia, chờ đợi nàng nói tiếp.

"Ta thích người, Phong Dạ Hàn." Có lẽ từ lần đầu tiên thấy hán liền có chút động lòng đi, một đôi mắt phượng lạnh lẽo, cương quyết cô độc, để cho nàng thương tiếc đồng thời cũng sinh ra khát vọng cùng chờ mong.

Phong Dạ Hàn cảm thấy trong lòng có chút xúc động, nổi lên một tia dịu dàng không biết tên.

Ngạo Tinh cảm thấy khí lạnh quanh người Phong Dạ Hàn rõ ràng giảm bớt rất nhiều, cũng hơi thoáng an tâm, "Ta thích người, cho dù ta cảm thấy người không thích ta. Lòng của Ngạo Tinh rất nhỏ, chỉ muốn một đôi một thể một đôi nhân, ngắm nhìn thế gian phồn hoa, vẫn như cũ có thể tay trong tay nhìn nước chảy đá mòn. Nhưng người là Vương Gia, lòng của người rộng lớn, tương lai có lẽ còn có thể nắm giữ thiên hạ, khi đó liền có hậu cung ba ngàn Giai Lệ làm bạn. Ta với người không đồng đạo không cùng chí hướng nên không thể nào lâu dài, cho nên, cho dù Ngạo Tinh thích người, cũng chỉ nghĩ bảo vệ tim của mình, đơn thuần thích người là tốt rồi. Còn nữa, Ngạo Tinh có một việc khó nói, lần trước Ngạo Tinh thất ước là bởi vì đi núi Yên Vực, nơi đó là chỗ sư phụ ở, sư phụ ta tính tình cực đoan, không thích ta cùng với Hoàng thất có bất kỳ quan hệ gì, ngộ nhờ cho hán biết ta động tình, ta sợ hán gây bất lợi cho người. Thật ra thì, trước kia ta muốn người lấy ta là có mục đích, là muốn mượn tay người điều tra một ít chuyện, vốn định đạt tới mục đích rồi liền rời đi. Sau lại phát hiện mình thích người, không hề muốn lợi dụng người, cũng sợ. Sợ mình tới thời điểm đó không cách nào toàn thân mà lui. Cho nên, tổn thương người không phải là ý của ta, hi vọng người không cần bởi vì chuyện này mà để cho mình trở nên cực đoan, sống thật tốt là tốt rồi."

Nhìn mắt Phong Dạ Hàn không chút thay đổi, không buồn không giận, trong lòng Ngạo Tinh thầm than, có lẽ mình cũng không có tiền vào tim của hán, chỉ là đã thương thể diện của hán, để cho hán nhiều hơn một cái cơ để trốn tránh nữ nhân mà thôi.

"Hào hảo bảo trọng! Ta đi nha." Ngạo Tinh xoay người, tự giễu cười một tiếng, không ngờ lần đầu tiên động tình lại kết thúc nhanh như vậy.

Ngạo Tinh đột nhiên rời đi, trong nháy mắt lòng của Phong Dạ Hàn luống cuống, phá khẩu mà ra, "Ta. . . Ta cũng vậy. . . Thích người. Ta đối với ngôi vị hoàng đế là có hứng thú, cũng nhất định phải được, nhưng lúc đó hậu cung cũng chỉ có hoàng hậu một người. Còn nữa, ta không sợ bất luận kẻ nào, đã kích ngấm ngấm hay công khai đều không sợ."

Thì ra là hán cũng thích chính mình, cũng nguyện được một người một lòng, tâm tình Ngạo Tinh thật tốt. Nghĩ lại, vấn đề tồn tại vẫn rất nhiều, có lẽ nếu mình không mang nhiều trách nhiệm như vậy, có lẽ cũng có thể thử cùng hán tay trong tay. Nhưng là, có quá nhiều nguyên nhân không để cho nàng dám muốn làm việc đó bằng bất cứ giá nào.

Chương 17: Tịch thu đồ cưới

"Nếu có chuyện gì cần Ngao Tinh, Ngao Tinh sẽ trợ giúp hết sức, không màng sống chết." Không do dự nữa, bước về trước.

Phong Dạ Hàn thấy Ngao Tinh vẫn muốn đi như trước, lắc mình một cái từ phía sau ôm lấy Ngao Tinh, âm thanh có chút khàn khàn "Ta muốn người vẫn yêu thích ta, đồng ý với ta?"

Không ngờ hần sẽ đột nhiên ôm lấy mình, Ngao Tinh có chút giật mình, ầm ập, chậm rãi xoay người ôm hông hần: "Để cho ta suy nghĩ thật kỹ, được không?"

"Tiểu thư." Băng Tâm tới. Cô gái nhỏ này, kể từ khi xảy ra chuyện ở núi Yên Vực luôn sợ Ngao Tinh bị thương tổn lần nữa, mỗi ngày đều như lên dây cót, nhất định phải trông thấy Ngao Tinh nâng mới yên tâm.

Ngao Tinh vội vàng nhón chân lên, hướng khuôn mặt của Phong Dạ Hàn nhẹ nhàng hôn một cái, ha ha, đánh dấu trước.

Mắt phượng người nào đó chợt sáng, khóe miệng chậm rãi cong lên tạo thành đường cong đẹp mắt.

"Đi thôi." Ngao Tinh lời kéo tay Phong Dạ Hàn, hướng cửa đi tới.

"Vị cô nương này, xin dừng bước, đây là nơi nghỉ ngơi của chủ nhân ta." vẻ mặt Xuất Nguyệt nghiêm cẩn, lì lợm.

"Tránh ra. Nếu không đừng trách đao kiếm của bản cô nương không có mắt." Băng Tâm nghĩ tới an nguy của Ngao Tinh, bất chấp mọi thứ. Hơn nửa lần trước cùng Băng Lam-hai người lỗ mãng liều lĩnh chạy đến Hàn vương phủ muốn gặp Ngao Tinh, cũng là bị người này cản ở ngoài cửa, qua mười mấy chiêu, Hàn vương nhìn thấy mới bảo ngừng. Cái gọi là thù mới hận cũ, cùng lúc làm lửa giận bốc lên cao.

Hai tiểu cô nương chống lại tứ nhân(bốn người Xuất Nguyệt), trường hợp có chút buồn cười.

"Tiểu nữ nhân này tính khí thật cay. Thật đúng khẩu vị của ta." Mặt mày phong lưu, Bích Nguyệt không quên trêu ghẹo Băng Tâm.

"Tìm chết." Băng Tâm nhanh chóng rút kiếm, kiếm khí bức người, đâm thẳng về phía Bích Nguyệt.

"Dừng tay." Ngao Tinh vội vàng hô ngừng, nếu không trường hợp này sẽ không thu thập được. Bốn người Xuất Nguyệt bọn họ thân thủ bất phàm, kiếm pháp của Băng Tâm cũng là thượng thừa, cộng thêm trong lòng lo lắng cho mình, nhất định sẽ dùng Lưu Tinh kiếm pháp thất truyền đã lâu, khi đó thì phiền phức lớn rồi.

Băng Tâm vừa nhìn thấy Ngao Tinh không có việc gì, cũng không muốn đánh nữa, thu hồi kiếm thế, nhào tới chỗ Ngao Tinh.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Tiểu thiếu nữ mang theo tiếng khóc nức nở chạy tới, Băng Lam cười trộm đi lên một bước kéo Băng Tâm, nháy mắt. Băng Tâm sững sờ vừa nhìn Ngao Tinh đang lời kéo tay Phong Dạ Hàn, lửa giận lại nổi lên.

"Không có lương tâm a, người nửa đêm vụng trộm có phải hay không nên thông báo chúng ta một tiếng?." khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Tâm sung huyết đỏ bừng.

Oh. Nửa đêm vụng trộm. Cô gái nhỏ này thật đúng là sẽ nói ra được, Ngao Tinh ngẩn người, bi thống.

Khóe miệng Phong Dạ Hàn giật giật, bốn người Xuất Nguyệt càng thêm trừng lớn cặp mắt, không dám lên tiếng.

"Xem ra chúng ta là cây cái củ nên không được quan tâm rồi." Băng Lam cũng giận hờn, nhàn nhạt mà nói ra.

Băng Lam lời kéo Băng Tâm xoay người, Ngao Tinh vừa nhìn liền thấy hai người tức giận thật, hất tay Phong Dạ Hàn ra, nhanh chóng đuổi theo.

"Ta sai lầm rồi, các người đừng nóng giận có được hay không? Các người đều nói nửa đêm vụng trộm, nếu là trộm, đương nhiên là tới lặng lẽ mới tính trộm, có đúng hay không? Nếu để cho các người biết thì không phải rồi." Ngao Tinh nói một hồi, cũng không quản phía sau gương mặt tuấn tú của Phong Dạ Hàn ngay lập tức đen xuống, bốn người Xuất Nguyệt cố nén cười thật khổ cực.

"Hừ. Tiểu thư người thật đúng là dám nói, không xấu hổ." Băng Tâm hung hăng hất tay Ngao Tinh ra, nghiêng đầu không nhìn người nào đó.

"Ha ha, củ cái quá mặn, lỗ mũi không thông, cũng ngửi không thấy mùi khai rồi." Ngao Tinh cười ha ha, Băng Lam phùng một tiếng bật cười.

"Người xem một chút, người ta Băng Lam bụng có thể che dù, cái người này tiểu thiếu nữ thế nào lại để ý như vậy đây." Ngao Tinh kéo kéo tay Băng

Tâm.

"Tiểu thư, là bụng lớn có thể chống thuyền, không phải che dù, chưa từng thấy qua tiểu thư nhà nào đàn như vậy." Bỗng Tâm rớt cuộc cười lên, Bỗng Lam đưa mắt nhìn Bỗng Tâm ý nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bị tiểu thư đùa bỡn, Bỗng Tâm đàn.

Ngạo Tình lau trán, tiểu nữ nhân này tính tình thật thẳng.

Bỗng Tâm sững sốt một lúc, mắt hạnh tròng lên, vung quyền, "A. Tiểu thư người lại trêu chọc ta. Ta xem người thật không muốn sống rồi."

Ngạo Tình nhanh chân chạy về phía Phong Dạ Hàn, "Phong Dạ Hàn, giang hồ cứu cấp a."

Phong Dạ Hàn nhìn thân thể nhỏ bé điên điên khùng khùng chạy về phía mình, nhủ nhủ mi tâm, tiến lên một bước ôm lấy Ngạo Tình, vèo một tiếng, biến mất, lưu lại một trận tiếng cười.

Trời còn chưa có sáng hẳn, mặt trời vẫn còn ẩn hiện sau những đám mây, cả không gian chìm trong ánh sáng vàng nhạt. Ngạo Tình đang ngủ thoải mái thì thấy một cổ hơi thở quen thuộc đánh tới.

"Sao người lại tới đây?" Xoa mắt buồn ngủ, tư thái lười biếng mà mê người.

"Đây là phòng ngủ của ta." Chỉ thấy sắc mặt Phong Dạ Hàn so với thường ngày nhu hòa mấy phần, âm thanh không quá lạnh.

Kể từ khi từ núi Yên Vực tới nơi này, Ngạo Tình vẫn chiếm lấy phòng ngủ của Phong Dạ Hàn, ép hắn dời đi trận địa, nói ra thật có điểm xấu hổ a.

"Ách." Đang lúc Ngạo Tình nghĩ tới nên nói như thế nào, Phong Dạ Hàn vén chăn gấm ra, hung hăng ôm lấy Ngạo Tình, tựa như một tiểu nam hài sắp chết chìm nắm chặt cuối cùng một cây cỏ cứu mạng.

Trong nháy mắt, đôi mắt trong veo của Ngạo Tình trấn tĩnh, không biết hắn tại sao lại như thế. Vươn tay cũng dùng sức ôm lấy hông của hắn, cho hắn nhiều một chút an ủi.

"Đừng rời khỏi ta, có được hay không?" Giọng nói có chút không lưu loát, trong lòng hoảng sợ.

Ngạo Tình tức thì nghĩ đến ánh mắt mê man kia, có phải hay không một người đang có thói quen một mình cô đơn, khi trong lòng có thêm một người, lại có chút hoảng sợ, không biết nói như thế nào?

Như vậy cao ngạo làm cho người ta thương yêu người, Phong Dạ Hàn.

Ngạo Tình đột nhiên cảm thấy mình nên dừng cảm yêu một lần, vô luận kết quả như thế nào, cũng không không hối tiếc cả đời. Tương lai vốn không thể biết trước, mặc kệ nó, bình đến tương đối, nước đến đất cần thôi.

"Ừ. Ta đồng ý người." Ngạo Tình hướng trong ngực Phong Dạ Hàn cọ xát "Ta đồng ý người, không rời đi người."

Ngạo Tình cảm thấy rõ ràng thân thể Phong Dạ Hàn chấn động, ôm chặt hơn, hận không thể nhập nòng vào làm một với mình.

Hồi lâu cũng không thấy Phong Dạ Hàn buông ra, Ngạo Tình cũng đành chịu, ngay tại chỗ trực tiếp nằm trong ngực người khác ngủ mất.

Phong Dạ Hàn cảm thấy người trong ngực hô hấp rất đều đều, bắt đầu có chút tức giận, giận nòng không chăm chú, rất nhanh, hắn cười, cười thực sự, hai mươi năm qua hắn cơ hồ thậm chí quên mình còn có thể cười, quên cảm giác cười là như thế nào.

"Lão hầu gia. Tiểu thư còn đang ngủ đấy." Bỗng Tâm vội vàng ngăn người đang tới.

"Ta là gia gia nòng, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn nòng ngủ." Bách Lý Chiến có chút nghi ngờ, Bỗng Tâm rất ít khi chặn mình đánh thức Ngạo nhi, chắc chắn có biến.

"Lão Hầu." Bỗng Lam đang muốn nói, Bách Lý Chiến đã trực tiếp đi nhanh vào.

Vừa nhìn, Ngạo Tình và Phong Dạ Hàn đang ôm nhau hai người còn không kịp buông ra, có chút co quắp.

"Ha ha. Hảo tôn nữ, hảo tiểu tử, tiếp tục tiếp tục, coi như không thấy gia gia, không thấy gia gia." Bách Lý Chiến đặt mông ngồi ở bên cạnh bàn, châm trà nhìn phong cảnh.

Ngạo Tình ngượng ngùng liếc mắt nhìn phong Dạ Hàn, phát hiện mang tai Phong Dạ Hàn cũng ứng đỏ, hai người ăn ý nhìn nhau cười một tiếng.

"Gia gia, có chuyện gì?" Ngạo Tình ngập một cái, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp chuyện khi du ngoạn

"Mới vừa rồi có chuyện, hiện tại không có chuyện gì." Bách Lý Chiến cười ha hả, cười đến khoa trương.

"Gia gia?" Ngao Tinh nhấn mạnh.

"Gia gia muốn hỏi người xem xử lý đồ cưới như thế này, lần này tốt lắm, đồ cưới này không phải là không có chỗ để." Bách Lý Chiến quả thật tới hỏi xử lý đồ cưới như thế nào, nhiều đồ cưới như vậy, đưa đến dọn đi cũng thành chuyện. Sáng sớm liền muốn cùng Ngao Tinh thương lượng, nếu không thuận nước giong thuyền tịch thu thôi, cũng làm cho Phong Khiếu Thiên thiếu một phần nhân tình, về sau để nói chuyện.

Lúc này, trông thấy một màn hương diễm như vậy, tự nhiên cũng không cần nói gì nữa.

"Gia gia, già mà không kính." một bên vừa nói Ngao Tinh vừa kéo tay Phong Dạ Hàn, cảm giác so với trước kia ấm áp rất nhiều.

"Ha ha, Tiểu thiếu nữ, có người từng nói qua nhân sinh khó được một lần hồ đồ ấy." Bách Lý Chiến liếc nhìn làm Phong Dạ Hàn có chút bối rối, "Tiểu tử, kêu một tiếng gia gia nghe một chút nào, lọt tai sẽ để tôn nữ gả cho người."

Ách.

Ngao Tinh trừng mắt liếc Bách Lý Chiến, cư nhiên muốn khời bằng gọi người là gia gia, không phải đầu người bị khe cửa kẹp à?

"Gia gia."

Ầm. Giống như sấm động, Ngao Tinh há to miệng, không thể tin vào tai của mình.

Phốc. Trà trong miệng Bách Lý Chiến phun ra ngoài, "Tiểu tử, người... kêu lại lần nữa."

"Gia gia." một tiếng gọi lần này to rõ, hai người cũng rõ ràng nghe được.

"Tốt. Tốt. Tốt." Bách Lý Chiến nói liền ba tiếng "Tốt"

"Gia gia, không cho ăn nhiều như vậy thịt, đối với thân thể của người không tốt." Ngao Tinh nhìn trong bát Bách Lý Chiến còn có hai miếng thịt, lão nhân còn nhìn chằm chằm món chim bồ câu non kho tàu trước mặt Phong Dạ Hàn chảy nước miếng.

"Ngao nhi, gia gia chỉ ăn một cái chân chim bồ câu thôi, một chân là tốt rồi." Bách Lý Chiến vừa nói vừa di chuyển đĩa, nếu không phải thấy ánh mắt hung tợn của Ngao Tinh, hẳn đã sớm đoạt lấy cái mâm ăn trước nói sau.

"Người mà làm vậy, về sau trong một tháng, một ngày ba bữa chỉ có cháo với rau cải." Ngao Tinh uy hiếp, không chút nào lơ lửng.

"Hàn Nhi, hảo hảo quản lý nương tử của người, đừng khi dễ gia gia, gia gia tuổi rất cao rồi, còn không được ăn no, ô ô." về mặt Bách Lý Chiến đưa đám, không quên nặn ra vài giọt nước mắt.

Băng Tâm cup mắt, một màn này ở Hầu phủ đều một ngày ba bữa diễn rồi, lão hầu gia cũng mau thành tinh, chỉ là đụng phải lão yêu như tiểu thư, đúng là một trời một vực.

"Nếu không cho gia gia ăn đi?" Phong Dạ Hàn có chút do dự, nhìn bộ dạng Bách Lý Chiến, quả thật làm như thật.

Bách Lý Chiến vừa nghe, mở cờ trong bụng, giả bộ càng giống hơn.

"Không thể. Băng Lam, người... ." Ngao Tinh làm bộ lập tức muốn đổi thức ăn của Bách Lý Chiến.

"Không, Ngao nhi, gia gia vẫn nên ăn ít thịt một chút, thân thể khỏe mạnh, mới có thể ôm ngoại tôn đấy." Bách Lý Chiến vội vàng chấp đĩa soạn soạn trước tiên tiêu diệt hết thịt trong bát.

Sớm như vậy không phải tốt sao. Ngao Tinh cười hà hà.

Phong Dạ Hàn kinh ngạc một hồi, cũng lắc đầu một cái, lơ đãng nở nụ cười. Nụ cười kia liền như ngoài kia hoa sen chợt nở rộ, một cái nháy mắt ánh sáng bốn phía, hương thơm lan ra, trong không khí tràn ngập mùi hương tuyệt không thể tả.

Oa.

"Tiểu thư, cô gia chúng ta cười đến quá yêu nghiệt rồi." Băng Tâm lần đầu tiên thấy Phong Dạ Hàn cười, chấn động.

Vừa dứt lời, nàng liền ý thức được không ổn, vội vàng cúi đầu, chỉ thấy mọi người khuôn mặt ai cũng rút gân nhìn nàng, trầm mặc một lát sau, rốt cuộc có mấy người không nhịn được cười ra tiếng.

"Ừ. Là rất yêu nghiệt, nào cười với gia một cái." Ngao Tinh nâng gương mặt tuần tú lên, gương mặt tuần tú của Phong Dạ Hàn xanh mét, nhưng trong lòng lại như được rót đầy mật ngọt.

Bách Lý Chiến cũng ở lại Túc Nguyệt Thành mấy ngày, biên cương có tình báo quân sự phải xử lý, Bách Lý Chiến không thể làm gì khác đành rời đi trước.

"Hàn Nhi, cây cao chịu gió lớn, phàm là chuyện gì đều phải nghĩ kỹ mới làm, có gì thì cùng Ngao nhi thương lượng." Trước khi lên ngựa, không quên nhắc nhở Phong Dạ Hàn.

"Ta biết rồi, gia gia." Trải qua mấy ngày chung đụng, quan hệ giữa Phong Dạ Hàn cùng Bách Lý Chiến thân cận không ít, cũng dần dần thích ứng phương pháp chung đụng cùng Bách Lý Chiến nhìn như đùa giỡn nhưng lại âm ập.

Bách Lý Chiến gật đầu cười. Nhìn về phía Ngao Tinh: "Ngao nhi, đừng đùa quá khùng, gia gia chờ ngươi."

Ngao Tinh cười một tiếng, phát phát tay, nhìn Bách Lý Chiến giục ngựa đi.

Lúc nhàm chán đến chết thì Bích Nguyệt đề nghị mọi người đi chơi thuyền du hồ, mọi người nhất trí thông qua.

Hồ Túc Loan là hồ lớn nhất Túc Nguyệt quốc, bên cạnh núi. Cuối mùa thu, khắp núi tràn đầy sắc cây Phong, soi bóng trên mặt nước hồ Túc Loan, nước trong veo soi những mảng hồng, thật tuyệt mỹ. Trên núi có mấy chỗ khối bếp lượn lờ, tiếng chim trong khe núi, mơ hồ nhìn thấy mấy con đường đá nhỏ kéo dài vô tận, hai bên nhiều cây Tùng, Bách tự nhiên, cảm giác thật mỹ diệu.

"Xa thượng Hàn Sơn đường đá nghiêng, Bạch Vân Sinh nơi có nhân gia. Dừng thuyền ngồi yêu Phong Lâm muộn, sương Diệp Hồng với hoa tháng hai." (không biết edit thơ thế nào nên mình đề nguyên nhé) Ngao Tinh có chút cảm khái, nhất thời hứng khởi, không tự chủ mà ngâm.

Bốn người Xuất Nguyệt than sợ một hồi, không ngờ vương phi tương lai lại có tài văn thơ như vậy. Phong Dạ Hàn cũng có chút kinh ngạc, chỉ là, nữ nhân có thể dùng thời gian một chén trà làm ra bài thơ, như thể thông tuệ, tài văn chương cũng không kém. Trên người tiểu nữ nhân càng ngày càng phát ra hào quang, nàng đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật, cảm giác tựa như mây bay trên bầu trời, vừa mỹ diệu nhưng lại có loại cảm giác bất không được. Phong Dạ Hàn đột nhiên có chút không tự tin, sợ có một ngày, nàng sẽ rời xa mình.

Cảm giác khôn hoặc sâu sắc, Phong Dạ Hàn tiến lên từ phía sau ôm Ngao Tinh, cảm đặt lên trên mái tóc thoảng hương mai của nàng, cảm nhận được lo lắng của Phong Dạ Hàn, Ngao Tinh nắm chặt tay của hắn.

Băng Tâm cùng Băng Lam vừa nhìn một màn mập mờ này, vội vàng quay lưng lại, gương mặt hồng hồng.

"Ha ha, chỉ là nhất thời làm thơ, son thủy hữu tình, là một nơi tốt để nói chuyện yêu đương." Ngao Tinh cười nói.

Phốc.

"Tiểu thư, da mặt của người có thể dày hơn nữa không?" Băng Tâm xem thường, không quên ba hoa.

"Tiểu thư, son thủy hữu tình, đàn một khúc làm không khí sinh động đi." Băng Lam nói xong liền đi vào khoang thuyền mang đàn ra.

Băng Lam ngồi trên chiếu, cúi mặt, đắm chìm trong thế giới mình tạo ra, ngón tay thon dài tuyệt đẹp như nước chảy mây trôi múa may trên dây đàn, lòng mi thật dài điểm trên mặt trái xoan, tạo thành một độ cong hấp dẫn, người chuyển động theo âm thanh, thính thoảng nâng đầu, làm cho người ta hồ hấp căng thẳng, gương mặt thanh tú xinh đẹp.

Một khúc đàn du dương, âm thanh thanh thúy làm cho tâm tình mọi người thư thả không ít.

Khúc đàn dừng lại, Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt là hai người đầu tiên vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Lãm Nguyệt cùng Xuất Nguyệt chỉ là khiếp sợ, không nói nên lời.

Ngao Tinh tán thưởng nhìn thoảng qua Băng Lam, không ngờ tiếng đàn của Băng Lam lại tiến bộ mấy cấp, Băng Lam nhìn Ngao Tinh bằng ánh mắt cảm kích.

Phong Dạ Hàn thấy giữa hai người như vậy, trong lòng càng vui mừng hơn, người trong ngực của mình rốt cuộc mang cho mình bao nhiêu vui mừng, càng ôm chặt hơn, cũng không buông tay.

Bỗng chốc, mặt Băng Tâm liền biến sắc, giọng nói trầm thấp kêu một tiếng: "Tiểu thư, có sát khí."

Mọi người sửng sốt, kinh ngạc. Nhìn kỹ, nét mặt Phong Dạ Hàn đã sớm rét lạnh, trong tròng mắt đen tràn ngập ý lạnh, toàn thân căng thẳng ở trong trạng thái phòng bị cao nhất.

Bốn người Xuất Nguyệt nhanh chóng đứng thành vòng. Sát khí nồng đậm, là tử sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: báu vật vương phi

Mấy chục đạo bóng người giống như quỷ mị từ trong hồ nước nhảy ra, bốn người Xuất Nguyệt coi chừng bốn góc, tất cả chiêu thức đều thần kỳ, giọt nước không lọt, đỉnh đỉnh đương đương, đao kiếm đụng nhau, trong lúc nhất thời, trên mặt hồ đao quang kiếm ảnh.

Đột nhiên, một bộ người mặc đồ đen đột ngột đập nước mà tới, tay phải giương lên, suu suu suu. Bắn ra phi tiêu Phong Diệp ở trong tay.

"Cẩn thận." Băng Tâm phản ứng nhanh nhất, nhanh nhẹn từ bên hông lấy ra mấy hạt châu lớn như hạt đậu, vung tay áo một cái, keng keng keng keng. Đỡ được phi tiêu Phong Diệp.

"Băng Tâm, Băng Lam, đi hỗ trợ." Ngao Tinh hô.

Hai người bay lên trời, bay tới trên mũi thuyền, cùng người áo đen đấu. Kiếm thế của Băng Lam nhu hòa như gió xuân mang mưa tới, lại giấu giếm sát cơ ở nhiều chiêu, lực độ không chế tinh chuẩn, thỏa đáng. Kiếm thế của Băng Tâm như gió giạt sấm rền, mỗi một chiêu đều hướng đến chỗ trọng yếu của định nhân.

Người áo đen không ngờ hai tiểu nha đầu lại có kiếm thuật hạng nhất như vậy, ánh mắt bất ngờ trầm xuống.

Bốn người Xuất Nguyệt cùng tử sĩ đang đánh nhau, cũng ngạc nhiên về kiếm thuật của hai tiểu nha đầu này, kiếm thuật của các nàng không thua bọn họ, hơn nữa sử dụng kiếm thuật mà bọn họ hình như chưa từng thấy qua.

Qua thời gian một chén trà, Xuất Nguyệt, Bích Nguyệt bắt sống hai vị tử sĩ, Truy Nguyệt, Lãm Nguyệt đem số còn lại giải quyết xong toàn bộ.

"Băng Lam." Băng Tâm tìm đúng thời cơ, hét một tiếng, kiếm trên tay tựa như bão lốc xoay tròn tốc độ cao, nhất thời kiếm quang chồng lên nhau, như mộng như ảo; Băng Lam bay lên dùng sức đâm thẳng sau gáy người áo đen giống như mũi tên rời cung, không cách nào ngăn cản.

Người áo đen nhất thời luống cuống, hai mặt thụ địch, Vút Vút. Phập, tiếng kiếm đâm vào da thịt vang lên.

Người áo đen cả kinh, ngưng tụ nội lực, muốn tạo ra khe hở.

Băng Tâm bỗng dừng chiêu thức, tay trái nhanh chóng đoạt kiếm, tay phải hóa chưởng, đối chưởng, dừng.

"Tìm chết." Băng Tâm gầm lên một tiếng, chưởng hóa quyền, liền đưa ba quyền, tốc độ nhanh như thiểm điện. Người áo đen bay ngược ra mặt nước phía sau mười mấy thước, dừng.

Băng Lam điểm chân, tay trái hóa chưởng, rầm rầm rầm, trên mặt nước từng luồng nước dâng cao, đánh trúng người trong nước, nước hồ ngay lập tức nhuộm đỏ. Băng Tâm cũng không dừng lại, từ bên hông lại lấy ra mấy hạt châu, cánh tay nhỏ vung suu suu suu.

A.

"Trở lại." Ngao Tinh hô hai người dừng lại, Băng Tâm cùng Băng Lam đồng thời lắc mình trở lại bên cạnh.

"Tiểu thư, diệt cỏ tận gốc, tránh để lại hậu họa." Băng Lam hơi thở có chút nhiễu loạn, trên trán mồ hôi dày đặc.

"Mạng hắn không được lâu nữa đâu, mấy quyền này của Băng Tâm cũng đủ cho hắn rồi." Ngao Tinh nhàn nhạt mà nói ra, nhưng mi tâm ngưng một chút vẻ u sầu.

"Tiểu thư, người xem." Băng Tâm đưa tay, lấy ra một cái kim bài, phía trên in hình đầu sói. Quả nhiên là Lang Nha mình ở Tây Vực.

Ngao Tinh, Băng Lam vừa nhìn, phì một tiếng nở nụ cười.

"Băng Tâm, người thật là được, đánh nhau cũng không quên mượn gió bẻ măng." Băng Lam trêu ghẹo nói.

"Ha ha, tiểu thư không phải luôn nói, không lấy là uống phí sao." Băng Tâm ngây ngốc xoa đầu, có chút xấu hổ mà cười cười.

Mọi người vừa nghe, ha ha ha cười lớn.

Con mắt đẹp của Truy Nguyệt không tự chủ tí mỉ quan sát một hồi Băng Tâm đang xoa đầu, nha đầu này, có phần ý tứ.

Hai từ sĩ thừa dịp bọn họ cười to, nhìn lẫn nhau, hai người nhảy lên, dùng chân đá mạnh vào vị trí ngực đối phương.

"Không tốt." Xuất Nguyệt kêu lên sợ hãi, hần đã sớm lấy ra trong túi chứa chất độc trong miệng bạn chúng để ngừa bọn chúng tự vẫn, không ngờ bọn họ sẽ dùng phương thức này kết thúc sinh mạng.

Mọi người hồi hồn, ống tay áo của Băng Lam vung lên, một mùi thơm ngát tỏa ra, hai người nhất thời mềm nhũn nằm ở trên ván thuyền, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Băng Lam.

"Nghĩ tự vận? Không dễ dàng như vậy." Mắt hạnh của Băng Lam tỏa sáng, tự tin tràn đầy.

"Băng Lam, thật giỏi a!" Băng Tâm giơ ngón tay cái lên, chớp chớp mắt với Băng Lam.

"Tiểu thư đã nói, không cần nhắc lại." trên mặt trắng nõn của Băng Lam thoáng qua vẻ kiêu ngạo, khẽ cười, nhìn thấy nhân nhật lúm đồng tiền trong nắng hoàng hôn chói mắt khác thường.

Sắc mặt hai người Xuất Nguyệt, Lâm Nguyệt ửng đỏ, cúi đầu không nói.

Ngao Tinh tự nhiên đem sắc mặt hai người thu hết vào mắt, bắt đầu dĩ vô trán thờ dài. Phong Dạ Hàn cười ôm chặt người trong lòng, mắt phượng càng sâu. Ngao nhi của hần thật là càng ngày càng làm cho hần giật mình, hai nha đầu bên cạnh thân thủ đều tốt như vậy, cùng tứ đại hộ vệ của mình giống nhau. Vậy nàng phải thế nào nữa?

"Vương Gia, người trở lại rồi." Phong Dạ Hàn đưa Ngao Tinh đến cửa vương phủ, lão quản gia vội vã đi ra.

Thì ra là trong cung truyền đến khẩu dụ(thánh chỉ bằng lời) của hoàng thượng, muốn hai người vào cung tham gia dạ tiệc.

"Nếu như nàng không muốn đi, ta bồi nàng." Phong Dạ Hàn nói, Ngao Tinh lắc đầu một cái.

Đến lúc cung yến thời gian vẫn còn dài, Phong Dạ Hàn cùng Ngao Tinh liền từ từ hưởng dụng bữa tối. Nhưng Ngao Tinh hình như có tâm sự, khẩu vị không tốt lắm.

"Ta không sao, chỉ là đang nghĩ một số chuyện." Ngao Tinh tựa sát vào trong ngực Phong Dạ Hàn, cảm nhận mùi vị quen thuộc, tâm trạng phập phồng thoáng an định lại. "Phong Dạ Hàn, vô luận xảy ra chuyện gì, chàng đều nguyện ý tin tưởng ta chứ?"

"Ừ. Ta tin tưởng nàng! Ta biết rõ trong lòng nàng có nhiều chuyện, nàng không nói ta liền không hỏi, ta sẽ chờ nàng, chờ nàng nguyện ý nói cho ta biết. Chỉ là, nàng phải khỏe mạnh, không cho phép bị thương." Phong Dạ Hàn đưa tay ôm lấy Ngao Tinh, để cho nàng ngồi trên đùi của mình, khẽ hôn lên trán nàng.

"Ừ. Đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ đem toàn bộ chuyện tình nói cho chàng biết." Ngao Tinh nheo miệng cười, hướng bờ môi khẽ gọi kia nhẹ nhàng hôn một cái, "Thấy chàng biết điều như vậy, thương chàng!"

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn ngẩn ra, đối với hành động to gan vừa rồi của Ngao Tinh rất hài lòng. Đưa lên môi mỏng, làm y như vừa rồi: "Vậy ta cũng thương nàng." giọng nói bá đạo, ánh mắt sáng, không nói lời gì, môi hạ xuống.

"Tiểu... " Băng Tâm không đầu không đuôi tiến vào, vừa lúc thấy một phòng xuân sắc, chợt quay lưng đi, trái tim nhỏ đập rộn ràng, "Ta cái gì cũng không thấy." lời nói này không biết là cho người ở bên trong nghe, hay nói cho chính mình nghe.

Ngao Tinh vội vàng ngồi lại trên ghế, mặt khẽ nóng lên, hắng giọng, "Nói đi."

Băng Tâm sợ hãi xoay người lại, tình huống coi như bình thường, mới hỏi: "Tiểu thư, y phục dạ tiệc muốn yêu mị một chút hay là phóng khoáng một chút?"

Phong Dạ Hàn mới vừa uống ngụm trà liền bị sặc, khụ khụ.

Ngao Tinh vội vàng đưa khăn lụa sang, làm sao vậy?.

"Y phục trắng ngà đi."

Ai cũng không phát hiện, trong mắt phượng của Phong Dạ Hàn thoáng qua một nụ cười.

Người tới trẻ, một thân váy dài tuyết trắng, trên váy dùng thủ pháp thêu tranh thủy mặc thêu bức vẽ hoa sen, từng đóa sen nở rộ trên lá, đặc sắc rõ ràng, bên hông dùng đai lưng trắng nhạt. đặc biệt nhất là cổ váy, tạo thành đường cong tinh xảo, cổ trái tim màu lam nhạt, rộng mở hai bên trái phải xương quai xanh khoảng một tấc, lộ ra xương quai xanh như ẩn như hiện, càng tôn thêm vẻ đẹp của thon dài của cổ. Gương mặt nõn nà, búi tóc mỹ nhân đơn giản, hợp với sắc trắng ngà của trăm ngọc Hòa Điền, thật giống như Thiên Tiên.

Oa. Vương phi thật sự quá đẹp. Truy Nguyệt không nhịn được than ra một tiếng, còn lại ba người vẫn bất động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ba người hợp mưu(1)

Phong Dạ Hàn đang đợi ở cửa phủ nhìn ngáy người, bây giờ tư chất của nàng đã như thế, nếu như là diện mạo thật của nàng, chắc chắn hơn cả tiên tử mất thôi.

Mất phương thần thái như ánh sáng, liếm điểm mê người, trong lòng nổi lên tia dự vọng không kịp chờ đợi, dự vọng muốn nàng chỉ thuộc về mình.

"Còn nhận được ta là ai chứ?" Nhìn Phong Dạ Hàn bộ dạng ngốc lăng, lại nhìn thấy cảm bào trên người hắn cũng là sắc trắng ngà, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Phong Dạ Hàn vươn cánh tay, bá đạo trực tiếp kéo nàng vào lòng, Ngạo Tình cả người nhào vào trong lòng người khác, lúc đồng tiền khê hiện.

Hoàng cung từ xưa đến nay đều rất xa xỉ, gạch đỏ từ ngọc Lư Ly, các loài hoa quý hiếm...

Hai người đi tới, bữa tiệc cũng vừa vận bắt đầu. Phong Khiếu Thiên ngồi trên vừa thấy Ngạo Tình, liền cười ha hả mở miệng "Tình nhi, ngồi vào bên cạnh trẫm."

Lời này vừa nói ra, toàn trường yên lặng, nhất là mấy phi tử ngồi bên cạnh, sắc mặt biến hóa vô cùng. Không trách được, lúc mọi người vào bàn phát hiện bên cạnh nhiều hơn một chỗ ngồi, nhất trí cho là hoàng thượng để lại cho một tân sủng. Thì ra là Bách Lý Ngạo Tình.

Đôi mày thanh tú của Ngạo Tình nhíu chặt, lão hồ ly này cũng thật biết lôi kéo, cười đến mặt hiền lành, cực kỳ giống sói xám lớn dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

Tay dưới tay áo của Phong Dạ Hàn nắm chặt phát ra tiếng, Ngạo Tình thừa dịp đi qua khẽ cầm tay hắn, để hắn yên tâm.

Ngạo Tình ngồi xuống, những ánh mắt sáng quắc chiếu đến, trong đó có thể cảm thấy mấy đạo ánh mắt sắc bén lạnh lùng bắn về phía nàng, một đạo đến từ Hoàng Hậu một thân Phụng bào đỏ thắm, mang theo khiếp sợ và nồng nặc đồ kỵ.

Một đạo đến từ nam tử bên kia, Phong Hề Ngạn, như mắt ưng sắc bén, lạnh lẽo lại mang theo ngoan tuyệt khát máu nhìn Ngạo Tình, cũng có thêm một tia kinh thường nàng không tuân thủ nữ tắc, một ánh mắt mang theo mấy loại tâm tình, như muốn thiên đao vạn quả nàng.

Hai đạo ánh mắt khác đến từ khách nữ, một đạo đến từ vị trí đầu tiên, thái tử phi. Kỳ quái, nàng cùng nàng ta chưa từng gặp mặt, nhưng Ngạo Tình từ trong mắt nàng nhìn thấy một tia hận ý thoáng qua rồi nhanh chóng che giấu đi; một đạo ánh mắt khác chính là người mới vừa trở thành chính phi của tứ hoàng tử Duệ vương phi Bách Lý Thiên Lan, mặt tràn đầy phẫn hận, hận không thể đem nàng nghiền xương thành tro, Ngạo Tình có chút nghi ngờ, trước kia sớm chiều ở chung cũng không có mâu thuẫn gì, sao mới không gặp một thời gian lại ghi hận rồi.

Ngạo Tình trong lòng hạ quyết định, tất cả đều đến đây đi khiến bão tố mãnh liệt hơn chút nữa.

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, dạ tiệc bắt đầu, đàn sáo êm tai, ca múa mừng cảnh thái bình. Nhìn một đám nữ nhân xinh đẹp khuê nữ của quan viên, vũ nữ, ca nữ, cung nữ, trong lòng Ngạo Tình than thở, cung đình này không biết đã bắt giữ bao nhiêu giấc mộng thanh xuân của nữ tử.

Một phen tài nghệ biểu diễn xong, không khí bữa tiệc cũng đẩy tới cao trào.

"Nghe thấy ái tôn nữ của Hầu gia- tiểu thư Ngạo Tình tài mạo song toàn, thông tuệ hiếu thuận, nô tì cả gan vì Ngạn nhi khấn cầu hoàng thượng tứ hôn." Âm thanh dịu dàng tận xương, không nặng không nhẹ, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Ầm. Toàn trường nhất thời im lặng như chỗ không người.

Ngạo Tình hơi ngược mắt, chống lại đạo ánh mắt kia thì trong lòng cũng không nhin được chấn động, ánh mắt kia, nhìn về nàng, thật rất đẹp, xinh đẹp làm cho người ta hoảng hốt, làm cho người ta say mê, mới nhìn, thậm chí có chút đoán không ra tuổi của nàng, nhưng là, nghĩ đến nàng gọi Phong Hề Ngạn là Ngạn nhi, không khó đoán ra, nàng chính là mẹ đẻ của Phong Hề Ngạn —— Nhu phi.

Người cũng như tên, mềm nhẹ ôn nhu như nước.

Ngạo Tình nhìn vào đôi mắt ấy, phát hiện trong cặp mắt mỹ lệ kia, có một cổ tình khiết linh khí, lại còn một loại khí chất trong thâm cung mà nữ nhân đơn thuần không thể nào có. Có thể ở thâm cung bình yên sống sót, vinh sủng không suy, mặt ngoài càng nhu nhược, càng sâu không lường được.

Đột nhiên, Ngạo Tình cảm thấy đôi tròng mắt kia giống như đã từng quen biết, rất quen thuộc, đã từng thấy qua nơi nào? Đột nhiên trong lòng chấn động, cặp mắt kia... rất giống Phong Dạ Hàn.

Trong đầu nhanh chóng lướt qua đôi mắt của Phong Hề Ngạn và Phong Dạ Hàn, hình như Phong Dạ Hàn cùng Nhu phi này giống mẫu tử hơn, mà Phong Hề Ngạn cùng Phong Khiếu Thiên hình dáng tương tự, đột nhiên, một cái ý niệm hiện lên làm sống lưng Ngạo Tình khẽ lạnh.

"Ái phi, không phải trầm không muốn, mà là lão Hầu gia trước khi ra biên cương đã cầu xin trầm, hôn sự của Tinh nhi để tự nàng làm chủ, trầm đã đồng ý, sao có thể tự tiện chi hôn. Nếu không có thể để Ngạn nhi cùng Tinh nhi thử chung đụng một thời gian, đến lúc đó hai người tình đầu ý hợp, chẳng phải vẹn toàn đôi bên." Phong Khiếu Thiên hai mắt nhìn về Nhu phi, mang theo nhu tình mà để vương khó có được.

Tại chỗ một mảnh âm thanh thổn thức, hâm mộ, ghen tỵ, khinh thường. cái gì cũng đều có.

"Phụ hoàng, thần tức cho là, nếu Bách Lý Ngạo Tinh tiểu thư đã cùng Ngũ đệ giải trừ hôn ước, lại ở Hàn vương phủ thì rất không ổn, nếu như không để cho Bách Lý tiểu thư dời phủ thái tử, vừa ảnh hưởng đến danh dự của Bách Lý tiểu thư, lại làm cho người ta bàn tán; lại nói, Bách Lý tiểu thư cùng Nhu muội muội là tỷ muội, nhiều lời muốn nói cùng nhau, tình tỷ muội cũng tốt, không phải tốt hơn? Lại nói, Thất đệ cũng rất thích đến trong phủ cùng Cảnh nhi náo nhiệt, vì thế cơ hội Thất đệ cùng Bách Lý tiểu thư chung đụng cũng nhiều hơn, tam việc kỳ mỹ, không biết ý phụ hoàng như thế nào?" Thái tử phi Ủy Trì Cung Nguyệt cung kính đứng dậy đề nghị, lúc cúi đầu không quên nháy mắt ra hiệu với Bách Lý Chi Nhu.

Bách Lý Chi Nhu cũng thuận thế thỉnh cầu nói: "Từ biệt từ biên cương, Chi Nhu cũng thật nhớ nhưng Ngạo Tinh muội muội, khẩn cầu hoàng thượng ân chuẩn."

Phong Khiếu Thiên vẫn cười như cũ, chỉ là bàn tay trong tay áo hoàng bào khẽ xiết chặt một chút. Nhìn lướt qua các nhi tử, nội tâm suy tính một hồi.

"Không biết Tinh nhi có ý nghĩ gì?" Phong Khiếu Thiên rất thông minh, đem vấn đề khó khăn đá cho Ngạo Tinh.

Ngạo Tinh đang suy nghĩ một vài vấn đề, tự nhiên có chút mất hồn, nhưng đối thoại của mọi người vẫn nghe không sót chữ nào.

"Ngạo Tinh đã có người ngưỡng mộ, nhận được yêu thích của Nhu phi nương nương. Cảm kích thái tử phi đặt mình vào hoàn cảnh người khác làm Ngạo Tinh suy nghĩ, chỉ là Ngũ Hoàng Tử vẫn đối với Ngạo Tinh lấy lễ đón tiếp, chưa từng có hành động nào vượt quá, mặc dù Ngạo Tinh trước đó có mất như mùi, không thể nhận biết Ngũ Hoàng Tử cũng là người trọng tình trọng nghĩa, là một phụ quân ôn nhu vừa ý. Ở chỗ này Ngạo Tinh khẩn cầu có thể có được sự tha thứ của Ngũ Hoàng Tử, tha thứ ánh mắt Ngạo Tinh vọng về. Ngạo Tinh cũng thật là nhớ nhưng Chi Nhu tỷ tỷ, nhưng hai ngày sau cần trở lại biên cương, đưa đến dọn đi quá mức phiền toái, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục quấy rầy Ngũ Hoàng Tử nhiều thêm hai ngày, không biết Ngũ Hoàng Tử có thể hay không đại nhân đại lượng tiếp tục chứa chấp Ngạo Tinh hai ngày?" Ngạo Tinh nói xong liền đứng dậy cung kính hướng Phong Dạ Hàn hành lễ.

Phong Dạ Hàn thấy Ngạo Tinh quăng tới ánh mắt, mắt phượng băng hàn chợt giảm, lạnh nhạt nói: "Đây là may mắn của ta."

Choáng nha! Thật là tiếc chữ như vàng.

Giờ phút này Phong Dạ Hàn, ít đi khí chất cự người ngoài ngàn dặm lạnh lùng, nhiều hơn mấy phần hồ hững.

Mặc dù vẫn còn khí lạnh bức người, cũng không nguội lạnh như trước, thân người được ánh trăng bao phủ, mơ hồ nhưng nhiều hơn mấy phần nhu hòa. Như vậy quá trí mạng. Như vậy tuyệt diệu, như vậy hấp dẫn, chỉ sợ cho dù ai cũng không đỡ được.

Ngạo Tinh đột nhiên có một loại nhiệt tình, xông tới, hướng trên mặt yêu nghiệt hung hăng cắn một cái.

Chống lại mắt phượng, quên đi tất cả, Ngạo Tinh cười một tiếng, nụ cười khuyên thành.

Trong lòng Phong Dạ Hàn cứng lại, nàng xinh đẹp như vậy là thuộc về mình, mắt phượng không tự chủ tràn đầy thâm tình, mỉm cười, xưa nay ở nơi hoàng cung mà hân thù hận này chưa một lần nào mà nay bởi vì nữ nhân yêu thích nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ba người hợp mưu(2)

Cho tới bây giờ chưa ai từng thấy Phong Dạ Hàn cười...

Tất cả mọi người đều có chút bối rối, nhất là Phong Hê Ngạn, nhìn hai người trao đổi ánh mắt rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, tại sao có thể, tuyệt đối không thể như vậy...

Không gian trên đại điện như ngưng lại.

Đây là có chuyện gì xảy ra? Người nào mắt tốt sẽ nhanh chóng nhận ra y phục hai người có màu sắc giống nhau. Tựa như... một đôi thần tiên quyến lữ khiến người ta hâm mộ.

"Ngạo Tinh muội muội", Ngạo Tinh vừa đi nhà xí về thì nghe được âm thanh làm người ta không mấy vui mừng, Bách Lý Chi Nhu, nhìn như nhu nhu nhược nhược, trong lòng lại rất hung ác.

"Không biết Chi Nhu tỷ tỷ có chuyện gì vậy?" Ngao Tinh cẩn thận nói.

"Chi Nhu thật nhớ mẫu thân, làm một túi gấm cầu an, không biết muội muội có thể chuyển cho mẫu thân giúp tỷ không?" Chi Nhu sắc mặt nhu hòa, không nhìn ra một tia tính toán.

"Muội sẽ chuyển giúp tỷ." Ngao chuyện cười nói.

Chi Nhu vui mừng mà cười, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia lệ khí: "Thật sự rất cảm tạ muội muội, làm phiền muội muội." Nói rồi liền từ trong ngực lấy ra một túi gấm thêu hình hoa Thược Dược đỏ thắm, mùi thơm mê người.

Mi tâm Ngao Tinh khê nhủ, khỏe miệng kéo kéo, lại dám giờ trò gian trá với nàng, trước kia ở Hầu phủ còn có thể an phận thủ thường, không ngờ mới trở thành phi, lá gan đã lớn hơn. Còn là cùng người ngoài tính kế năng.

Ngao Tinh nhận lấy túi gấm, tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, ca ngợi nói: "Túi gấm này thật đẹp, tỷ tỷ quả nhiên khéo tay."

"Tinh nhi tỷ tỷ, Thiên Lan cũng có quà tặng làm phiền tỷ tỷ mang về cho mẫu thân, là Thiên Lan tự tay thêu một bức Mẫu Đơn." Bách Lý Thiên Lan không biết từ nơi nào xông tới, nhìn sắc mặt hình như không tốt, trên mặt thoa một tầng phấn dày, vẻ mặt khôn ngoan.

"Có thể." Nói rồi Ngao Tinh nhận lấy bức thêu của Thiên Lan, khinh thường quét mắt nhìn bức tranh, cư nhiên dùng Thiên Tâm Ti tới thêu, nhưng sắc màu của ti, hình như có chút không ổn, mùi vị có chút quen thuộc, lại là màu tím xinh đẹp. Đôi mắt trong veo của Ngao Tinh trầm xuống mấy phần.

"Đi, tỷ tỷ, chúng ta đi tìm Hàm Ngọc tỷ tỷ, bốn tỷ muội chúng ta háo hức hàn huyên một chút, về sau muốn gặp mặt cũng khó." Thiên Lan đi lên, lôi kéo Ngao Tinh về hướng một đình nhỏ ngấm hoa trong Ngự Hoa Viên.

Bách Lý Chi Nhu cười lắc lắc đầu, giống như đối với Thiên Lan nghịch ngợm thật là bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại nhiều hơn một phần ngoan tuyệt.

"Ngao Tinh tỷ tỷ." Bách Lý Hàm Ngọc vừa thấy Ngao Tinh, giang hai cánh tay đánh tới, ôm chặt lấy Ngao Tinh, hai tay sau lưng không ngừng vuốt ve Ngao Tinh, ngay lập tức, Ngao Tinh phát hiện thân thể có chút như nhũn ra.

Hừ! Ba người lại dám cầu kết. Rất tốt!

Thân thể Ngao Tinh mềm nhũn, ngã xuống đất.

Ở trên tiệc rượu Phong Dạ Hàn, thấy Ngao Tinh biến mất một hồi lâu, như thế nào mà vẫn chưa trở lại? Khi cảm thấy một đạo ánh mắt kỳ quái thì Phong Dạ Hàn ngược mắt

Nhìn, ánh mắt Bách Lý Chi Nhu xấu hổ, bên trong nhiều hơn một phần thâm ý.

Tâm Phong Dạ Hàn lạnh lẽo, nhìn về phía Băng Lam, Băng Tâm cách đó không xa, hai người hiểu ý, tìm lý do tới bên cạnh Phong Dạ Hàn: "Cô gia, tiểu thư bảo người cứ an tâm."

Lúc này Phong Dạ Hàn mới an tâm, tiếp tục uống rượu.

"Người gọi hần là gì?" Phong Hề Ngạn vừa nghe thấy, lửa giận bốc lên, hung hăng nhìn chằm chằm Băng Lam.

"Là cô gia, người trong lòng tiểu thư đương nhiên là cô gia của chúng ta rồi." Băng Lam cố tình giả ngu, đã sớm muốn dạy dỗ người nơi nơi gây khó khăn cho tiểu thư – Thất hoàng tử, ý thể hiếp người, không động đến được, thì làm hần tức giận cũng không tới.

Phong Dạ Hàn rất kiêu ngạo mà liếc mắt nhìn Phong Hề Ngạn một cái, phát hiện Băng Tâm cùng Băng Lam hai nha đầu này càng ngày càng đáng yêu.

"Người..." Ly rượu trong tay Phong Hề Ngạn phanh một tiếng vỡ tan.

Cùng lúc đó, một cung nữ sợ hãi chạy thẳng tới trước thánh giá bẩm báo: "Hoàng thượng, Bách Lý Ngao Tinh tiểu thư, nàng..."

"Nàng thế nào?" Phong Khiếu Thiên sững sờ, sắc mặt đột biến, đám phế vật này, lại dám đánh chủ ý lên nữ tử kia, chẳng lẽ không muốn sống nữa.

Lòng bàn tay Phong Dạ Hàn không khỏi căng thẳng, nhưng nhớ tới lời nói vừa rồi của Băng Lam, trong lòng mới thoáng chậm lại xuống. Ngược mắt, mắt phượng lần nữa đặt lên một tầng hàn băng.

Mọi người chạy tới bên ngoài một phòng nghỉ ngơi thì nghe thấy thanh âm mập mờ bên trong phát ra, người hơi biết cũng có thể đoán ra bên trong xảy ra chuyện gì.

Phong Khiếu Thiên liếc mắt ý bảo cung nhân đẩy cửa, cung nhân không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi mở cửa, một tiếng đẩy kéo kẹt vang lên.

Chỉ thấy hai thân thể chặt chẽ quấn lấy nhau, nhĩ tử của Thừa tướng – Ủy Trì Viễn kịch liệt qua lại di động thân thể của mình, phía dưới Lục công chúa Phong Lăng Nguyệt cao giọng ưm, lúc này, cặp mắt Phong Lăng Nguyệt trống rỗng, nàng giãy dựa thân thể của mình, hai người phối hợp ăn ý.

Một màn xuân cung sống trình diễn ngay trước mắt mọi người. Nhìn một màn trần trướng trước mắt, Phong Khiếu Thiên hai mắt cơ hồ muốn phun lửa.

Ba người Bách Lý Chi Nhu nhìn nhau cười một tiếng, rất nhanh cúi đầu không dám nhìn một màn khó chịu này nữa.

Trong phòng tràn đầy hơi thở thối nát, tiếng kêu hú hồng của nữ tử lại vang lên lần nữa, Ủy Trì Viễn hô hấp trầm trọng không ngừng thờ ra.

“Còn không may đi kéo ra.” Phong Khiếu Thiên giận dữ mắng mỏ, thân thể mập mạp run lên.

Phong Lâm Sâm và Phong Ngự Kiệt khẽ cắn răng, đi tới bên giường, đưa tay muốn túm lấy Ủy Trì Viễn, nhưng ngạc nhiên phát hiện, Ủy Trì Viễn giống như cột trụ, túm không được, kéo không nhúc nhích, cũng không thể kéo hai người ra. Nhìn lại mới thấy, cặp mắt hai người trống rỗng không ánh sáng, trong lòng kính ngạc, giống như trúng ma chú.

“Hoàng thượng, Lục công chúa hình như trúng một loại mị dược rất mạnh.” Thái y đứng đầu – Triệu ngự y vừa vào cửa đã ngửi thấy một cỗ hương khí của mị dược.

Huệ phi, mẹ đẻ của Phong Lăng Nguyệt vừa nghe vậy, cả người run rẩy, cặp mắt nhắm chặt, trong lòng tức giận, trực tiếp muốn tách hai người, nhưng kết quả vẫn như thế.

Lúc này, Phong Dạ Hàn gắt gao nắm quyền, bờ môi mím chặt, mắt phượng nặng hơn một phần lạnh lẽo, thì ra là bọn họ có cái chủ ý này. May là hắn vừa vào cửa liền phát hiện cô gái trên giường không phải Ngao Tình, nếu không, hắn cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì khiến người sợ hãi nữa.

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Âm thanh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn từ bên ngoài truyền đến khiến ba người Bách Lý Chi Nhu lâm vào sợ hãi.

“Ngao nhi.” Phong Dạ Hàn cửa nhìn thấy dung nhan quen thuộc, liền như một trận gió cuốn đi, cánh tay vươn ra, đem Ngao Tình ôm vào ngực, cũng không quản những người bên cạnh có vẻ mặt giống như ăn phải ruồi.

“Ta không sao.” Cánh tay nhỏ nhẹ nhàng ôm hông Phong Dạ Hàn, âm thanh dịu dàng, động tác êm ái.

Hồi lâu, hai người mới thả ra, cầm tay đi tới trước mọi người, ánh mắt trong lúc vô tình quét qua ba người Bách Lý Chi Nhu, khóe miệng hiện lên nụ cười mỉa mai nhàn nhạt, làm ba người sợ đến nỗi muốn bất tỉnh.

“Lan Nhi, người làm sao vậy?” Phong Hành Thượng đưa tay vịn Bách Lý Thiển Lan, ôn hòa mà hỏi.

“Không có... Không có việc gì...” Bách Lý Thiển Lan vội vàng lắc đầu, hít thở sâu một hơi.

“Sợ là những người làm chuyện xấu nhiều rồi, trong lòng có quỷ thôi.” Ngao Tình nói đến đây liền dừng.

Phong Dạ Hàn vừa nghe vậy, mắt phượng hung ác, ngoan tuyệt nhìn chăm chăm Bách Lý Thiển Lan, nếu như ánh mắt có thể giết người, Bách Lý Thiển Lan đã sớm bị thiên đao lăng trì.

Phong Khiếu Thiên nhìn phản ứng của mấy người, ánh mắt trầm lại.

“Hoàng thượng, Ngao Tình uống hơi nhiều, không biết có thể ân chuẩn cho Ngao Tình về phủ trước không, huống chi đây là việc nhà của Hoàng thượng, Ngao Tình ở chỗ này có vẻ không thích hợp.” Ngao Tình hành lễ, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhà quyền quý nhiều thị phi

"Được." Trong giọng nói của Phong Khiếu Thiên bí mật mang theo một chút bất đắc dĩ.

"Phong Dạ Hàn, chúng ta đi thôi." Nói rồi liền kéo tay Phong Dạ Hàn tay, sai bước đi về phía cửa cung.

Vừa vào xe ngựa, Phong Dạ Hàn liền ôm chặt Ngao Tình, như muốn nhập nàng vào thân thể mình: "Phong Dạ Hàn, nhẹ một chút, rất đau."

Phong Dạ Hàn buông ra, nhìn chăm chăm Ngao Tình một hồi lâu, phát hiện mặt nàng hơi tái nhợt, hình như tiêu hao không ít nội lực.

"Mới vừa rồi ta dùng nội lực đem mị dược trong cơ thể bức ra rồi, hơi mệt chút." Ngao Tình dựa sát vào trong ngực hắn thêm một chút, cảm nhận được mùi hương ngọc lan quen thuộc, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Từ yêu nhiều, một khi trúng độc này, nếu càng dùng nội lực tị độc thì dược hiệu lại càng tăng, nhưng Ngao Tình dùng tâm pháp, mạnh mẽ tị độc, phí rất nhiều công phu.

Phong Dạ Hàn nhẹ nhàng thay đổi tư thế, khiến người trong ngực ngồi thoải mái hơn chút, chỉ là ai cũng không phát hiện, lúc này, Con người đen như mực của Phong Dạ Hàn phát ra hàn quang sắc bén.

Ngao Tinh vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, ánh mắt quơ quơ, đột nhiên nhớ đến sự việc xảy ra trong cung hôm qua, đôi tay duỗi một cái, nắm cổ Phong Dạ Hàn, dùng lực mạnh yếu hướng lên gương mặt tuấn tú cắn một cái.

Phong Dạ Hàn đối với việc đột nhiên bị tập kích, liền giật mình, đau đớn truyền đến, cũng chỉ cười nhẹ một tiếng.

"Về sau đừng cắn lên mặt, người khác sẽ nhìn thấy." Bên tai Phong Dạ Hàn có chút ửng hồng, âm thanh càng ngày càng nhỏ.

Ah? Thật đáng yêu.

Thời gian dừng điểm tâm, Phong Dạ Hàn đang vì người khác gấp thức ăn, Băng Tâm liền vội vàng đi vào: "Tiểu thư quả nhiên liệu sự như thần, lão Hầu gia tối hôm qua gặp phục kích, nhưng vô sự. Kỳ quái là ngoài người của chúng ta còn có một nhóm người khác cũng ra tay tương trợ, không biết là người như thế nào?"

Ngao Tinh cười nhìn Phong Dạ Hàn, Băng Tâm sững sờ, khẽ suy nghĩ rồi vui mừng mà nói: "Cô gia cũng phải người bảo vệ Hầu Gia à?"

Phong Dạ Hàn cung chiêu nhìn Ngao Tinh: "Người cũng là ông nội ta."

Trong lòng Ngao Tinh ngọt ngào, khẽ thom một cái.

Băng Tâm mạnh mẽ xoay người, lạnh đến buồn nôn. Tiểu thư quá không rụt rè rồi! Băng Tâm ba bước thành hai bước, nhanh chóng đi ra cách cửa thật xa, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh đỏ bừng, hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu, ách. Trước mắt nhiều hơn người với gương mặt tuấn tú.

"Tiểu Hạt Tiêu, làm sao rồi?" Truy Nguyệt lại gần, cọt nhả nói.

Tiểu Hạt Tiêu? Đôi mày thanh tú của Băng Tâm cau lại, quyết định không nhìn liền trực tiếp đổi đường: "Cút xa một chút, chớ chọc bản cô nương."

Truy Nguyệt sững sờ, chẳng lẽ lực hấp dẫn của ta kém như vậy, không thể nào?

Ăn xong điểm tâm, Ngao Tinh liền mở miệng mơn người, nếu lựa chọn Phong Dạ Hàn, như vậy phải vì hắn mà dẹp bỏ mọi chướng ngại.

Một hồi lâu, bốn người Xuất Nguyệt liền thật chỉnh tề đứng ở một bên, động tác vẻ mặt nhất trí, thấy thế nào cũng giống như xếp hàng luyện quân.

"Phong Dạ Hàn, nói cho thiếp nghe một chút về mẫu thân chàng đi." vẻ mặt Ngao Tinh thản nhiên, thỉnh thoảng vuốt ve bàn tay Phong Dạ Hàn.

Lời vừa ra, sắc mặt Phong Dạ Hàn cứng lại, thần sắc âm trầm, mặc dù cơ thể chỉ hơi chấn động, nhưng Ngao Tinh lại có thể cảm nhận rõ ràng trong nội tâm hắn tràn ra chút sợ hãi.

Bốn người Xuất Nguyệt hô hấp khản trương, thường xuyên hít vào, hình như bọn họ không nguyện ý nghe câu hỏi của Ngao Tinh.

"Không có gì đáng nói!" Phong Dạ Hàn lạnh lùng mà nói.

Ngao Tinh ngăn ra, nắm chặt tay hắn. Nếu không có nhiều người trong phòng, Ngao Tinh sẽ ôm hắn thật chặt vào trong lòng.

"Trước mắt ta chỉ hoài nghi, cộng thêm hôm qua ta bảo Băng Lam bước đầu tìm hiểu một chút, ta cho là nên điều tra mẫu Phi chàng và Nhu phi một chút." Hôm qua Băng Lam núp ở một nơi làm việc của cung nhân hạ đẳng, điều tra cẩn thận, lấy được không ít tin tức, vì là người lạ nên bất tiện, chỉ qua loa biết một chút mà thôi.

Phong Dạ Hàn vừa nghe, nghi ngờ nói: "Tại sao?"

Ngao Tinh uống một hớp trà, mới nói: "Mặc dù ta chưa từng thấy qua mẫu thân của chàng, nhưng chàng có cảm thấy dung mạo của chàng cùng Nhu phi rất giống không?"

Bốn người Xuất Nguyệt vừa nghe đến đó, cùng nhau nhìn về phía Ngao Tinh, đồng thời ngăn ra, không ai nói vẫn không cảm giác được, vừa nói ngược lại thật sự thấy giống.

Người kinh hãi nhất ngược lại là Phong Dạ Hàn, môi mím khẽ run, nội tâm xao động.

"Thiếp có chút hoài nghi, bởi vì thiếp nghe nói mẫu thân chàng đối với chàng rất hà khắc, hơn nữa hôm qua thấy Nhu phi, mới đột nhiên có suy nghĩ kia. Người mẫu thân nào cũng thế, cho dù vọng tử thành long(muốn con tốt đẹp) cũng không làm những chuyện tổn hại đến nhi tử của mình, cho nên trực giác của thiếp nói cho thiếp biết, trong đó hẳn là phải có ân tình." Ngao Tinh đến gần một chút, nhìn Phong Dạ Hàn đang tràn đầy kinh ngạc, trong lòng không khỏi đau nhói. Nếu thật sự như suy nghĩ của mình, như vậy mấy năm thống khổ của Phong Dạ Hàn thật sự quá oan uổng rồi.

Thấy Phong Dạ Hàn vẫn trầm mặc không nói, Ngao Tinh liền trực tiếp phân phó nói: "Xuất Nguyệt cẩn thận tỉ mỉ, phụ trách điều tra Nhu phi; Lãm Nguyệt năng lực tốt, phụ trách tra An Tần; Truy Nguyệt khinh công tốt, lập tức đi Quốc An tự điều tra tình huống năm chủ nhân các người sinh ra; Bích Nguyệt người giao thiệp rộng, đi hỏi thăm năm đó có bà mối hay ngư y nào đỡ đẻ, mọi dấu vết đều không được bỏ qua."

Giọng nói lạnh nhạt, lại làm cho người ta không thể không tâm phục khí phục cùng uy nghiêm.

Bốn người không tự chủ bội phục vị vương phi tương lại này hơn, ngăn ngừa mấy ngày liền có thể nhìn thấu bản lĩnh của bọn họ, xem ra, chủ tử thật sự tìm được bảo vật, tìm được một vị vương phi xuất sắc rồi.

"Cho các người thời gian một ngày, đi nhanh về nhanh." Giờ phút này đôi mắt trong veo của Ngao Tĩnh ánh lên cơ trí, hình như bẩm sinh chính là một người ra lệnh, hoàn toàn không có chút đùa giỡn thương ngày.

"Khụ khụ, tiểu thư nhà ta chính là như vậy, lúc ngoan thì điên cuồng, nghiêm túc cũng làm cho người phát điên, các người từ từ sẽ quen thôi." Nhìn bốn người ngây ngốc nhìn chằm chằm tiểu thư, Băng Tâm vội vàng bồi thêm khuôn mặt tươi cười: "Mau chóng đi thôi các huynh đệ."

Băng Lam vừa nghe, phì một tiếng che miệng cười lên. Bốn người kia vừa nghe vậy liền nhanh chóng xuất môn (ra cửa, ra ngoài).

Ngao Tĩnh nghiêng người ôm lấy Phong Dạ Hàn đang đứng hồi tưởng lại, dịu dàng nói: "Phong Dạ Hàn, kiếp sẽ cùng chàng đối mặt."

Người nào đó nghe được lời nói này, mới chậm rãi hồi hồn, dùng toàn lực ôm chặt eo nhỏ nhắn của Ngao Tĩnh, hân giờ phút này, quá yếu đuối, giống như thủy tinh dễ vỡ.

Bốn người Xuất Nguyệt đi ra ngoài không lâu, quân gia liền vào cửa bẩm báo, hoàng hậu cùng các vị phi tần tới Hàn vương phủ thăm Ngao Tĩnh tiểu thư.

Ngao Tĩnh thoáng nhíu đầu mày, hoàng hậu cũng thật nhân rồi, không có việc gì làm sao mà muốn gặp mình làm gì?

Nhìn các nữ nhân ngồi trên ghế lại cảm thán, diễm phúc của Phong Khiếu Thiên cũng không phải nhiều bình thường, từng người thướt tha thùy mị, châu tròn ngọc sáng, có thể thấy được những nữ nhân này lúc tuổi còn trẻ hoặc là tiểu gia bích ngọc (con gái được cưng chiều), hoặc là xinh đẹp như hoa.

"Không biết hoàng hậu nương nương tìm Ngao Tĩnh có chuyện gì?" Ngao Tĩnh không muốn làm bộ làm tịch, thẳng thắn nói ra.

"Cái đứa bé này, không có việc gì lại không thể tìm người nói chuyện phiếm, tâm tình sao." Hoàng hậu nương nương gương mặt mẫu nghi thiên hạ, hiện lên vẻ từ ái.

Hôm qua mới biết hoàng hậu, hôm nay đã thân thiết như thế, cũng làm cho người ta thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ) rồi.

"Tiểu nữ lo lắng không biết có tài đức gì, có thể làm hoàng hậu nương nương coi trọng." Ngao Tĩnh hơi mỉm cười nói, ngẩng đầu thấy liếc mắt nhìn Nhu phi một cái, cùng với bộ dáng của Phong Dạ Hàn thật đúng là giống. Thật TMD quá giống nhau!

"Vị này là An Tần nương nương, là sinh mẫu (mẹ đẻ) của Hàn Vương Gia." Hoàng hậu dặt tay Ngao Tĩnh, dặt tới trước mặt một phi tần khoảng ba mươi tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Dấu vết(1)

Trong lòng Ngao Tĩnh hồi hộp, người ta còn chưa có tới cửa bái phỏng, tự mình đã đưa tới cửa. Nhìn kỹ, dung mạo thanh tú, chỉ cảm thấy không tự tin quá, mềm mại yếu ớt, làm người khác có cảm giác khúm núm, quy củ, nhưng trong một thoáng cùng Ngao Tĩnh nhìn nhau, trong lòng nàng cảm thấy băng hàn, nữ nhân này giấu quá sâu, so với Nhu phi lại càng sâu không lường được.

"Tiểu nữ Bách Lý Ngao Tĩnh bái kiến An Tần nương nương." Ngao Tĩnh qua quýt hành lễ.

"Mau đứng lên." An tần nương nương An Lam Dung nhanh chóng tiến lên đỡ Ngao Tĩnh lên.

Lúc này, Nhu phi như vô ý đưa mắt nhìn An Tần nương nương, trong nháy mắt sự nhu nhược trong mắt an tần nương nương lập tức biến mất, lại có mấy phần kiên định.

"Bách Lý tiểu thư, có thể cùng ta đến chỗ khác nói chuyện hay không." An tần nương nương kéo tay Ngao Tĩnh. Lời vừa nói ra, sắc mặt hoàng hậu nương nương khẽ biến, nhưng rất nhanh đã tươi cười trở lại.

Ngao Tĩnh cảm thấy sống lưng lạnh toát, hôm nay những nữ nhân này muốn làm gì, muốn nói chuyện thì nói chuyện, làm sao phải làm bộ quen thuộc như vậy, bản tiểu thư có phải là người ai muốn sờ là có thể sờ đâu.

Hai người tới một chỗ yên lặng, không khí trong nháy mắt ngưng kết.

"Bách Lý tiểu thư, ta không thích ngươi." An Tàn nương nương dứt khoát nói, đầu còn đáng vẻ vâng vâng dạ dạ lúc này nữa.

"Ngạo Tinh không phải thánh nhân, không thể làm cho tất cả mọi người đều yêu thích mình." Ngạo Tinh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn chú ý biểu tình của An Tàn nương nương.

"Ta không hy vọng ngươi đem nhi tử ta đẩy đến đầu sóng ngọn gió, ta chỉ cầu cho cuộc đời hần bình an bảo vệ danh hào Vương gia đã là phúc rồi." An Lam Dung bắt đầu có chút tức giận, nhãn châu xoay động, thái độ lập tức chuyển biến, tươi cười rạng rỡ: "Bách Lý tiểu thư, con ta tính tình lạnh nhạt, lại không có nhà mẹ chồng đỡ, Bách Lý tiểu thư là thiên chi kiêu nữ, không nên lãng phí thời gian ở trên người nhi tử của ta, mà nên tìm kiếm một nam nhân tốt hơn."

Ngạo Tinh cười nhạt một tiếng, "An Tàn nương nương cảm thấy nam nhân như thế nào thì xứng đôi với Ngạo Tinh đây?" Hừ! Cái đuôi hồ ly rốt cuộc lộ ra.

"Ta An Tàn chỉ là một phi tần nhỏ bé kiến thức nông cạn, thấp cổ bé họng, tất nhiên không dám nhiều lời." An Lam Dung cho là Ngạo Tinh dao động, trong lòng vui mừng, thiếu chút nữa buột miệng hô lên tên người mình nghĩ. Cũng may, đầu óc xoay chuyển không nói ra.

Trong lòng nàng càng thêm xác định, cũng không muốn lưu lại "Tiểu nữ chính là thích Phong Dạ Hàn, nếu như An Tàn nương nương không thể nào tiếp thu được, Ngạo Tinh cũng không thể nói gì hơn. Lại nói, có Ngạo Tinh tương trợ, hần chưa chắc đã không có phần thắng, người thử nghĩ xem, an tãn nương nương? Bên ngoài gió lớn, không bằng trở về đại đường thôi."

"Ngươi không cần quá phận, ngươi vì sao nhất định muốn hại nhi tử của ta. Nhưng Vương gia khác Long Tiềm Phượng Thái(ý là rồng phượng ẩn náu), tướng mạo phi phạm, lại được hoàng thượng sủng ái, Bách Lý tiểu thư vì sao không suy tính một chút?" An Lam Dung nhanh chóng nói ra, bộc lộ tiếng lòng, chỉ là lúc nói ra "Nhưng Vương gia" thì hình như quá thuận miệng rồi.

Nữ nhân có sự nhạy cảm giống như một chiếc gương, dù là biến hóa rất nhỏ cũng không thể che giấu được.

Khóe miệng Ngạo Tinh nhếch lên, cười lạnh, quả nhiên là sót ruột vì ái tử(con yêu), đáng tiếc bộc lộ quá nhanh.

Trở lại đại đường, người khẩn trương nhất là hoàng hậu, khuôn mặt tươi cười, đưa tay kéo Ngạo Tinh đến bên cạnh: "Hôm nay lúc thịnh an, thái tử phi vẫn nói đối với ngươi nhất kiến như cố, Ngạo Tinh có rảnh thì đến phủ thái tử chơi một chút, trắc phi cũng nhắc ngươi suốt."

"Đó là tự nhiên." Hoàng hậu này nói toàn lời vô ích, trợn mắt bịa đặt cũng không sợ hư miệng. Hai người kia hận không thể lột da rút xương mình chứ gì mà nhất kiến như cố?

Còn chưa kịp ngồi xuống, đầu kia Nhu phi cũng nhẹ nhàng đi tới đây, dịu dàng kéo tay Ngạo Tinh. Theo lễ phép, Ngạo Tinh cũng đành phải đứng lên, chào nhau, cũng không để cho người ta hít thở, thay nhau oanh tạc thế này nữa.

"Tình nhi, ta thấy ngươi đã thích rồi. Ngạn nhi luôn cả lơ phất phơ, không hỏi chánh sự, nhiều lần đề nghị hần cưới phi, hần chết sống không chịu. Không ngờ đi một chuyến biên cương chúc thọ lão Hầu gia, trở lại tính tình trở nên khéo léo không ít, nói chuyện làm việc cũng biết cách săn sóc người, đối với chuyện cưới phi chuyện cũng không bài xích nữa. Hồi tùy tùng của nó, mới biết là công lao của ngươi. Chỉ là Ngạn nhi làm việc có chút lỗ mãng, không hiểu tâm tư nữ nhi, hi vọng ngươi không nên trách hần tính tình trẻ con, rồi rảnh thì đến Nhung Vương phủ một chút, từ từ chung đụng, liền biết Ngạn nhi cũng là một nam nhân tốt." Nhu phi nói từng chữ từng câu rất êm ái, không nhanh không chậm, chỉ sợ thần tiên cũng bị thuyết phục.

Ngạo Tinh lần này thật sâu sắc cảm nhận được lợi hại của lời nói bên tai, Hoàng đế lão nhi mỗi ngày đều ở trong ôn nhu như vậy, không say sinh mệnh chết đã coi như là thành tình rồi.

"Nhưng Thân Vương khí vũ bất phạm, tiểu nữ tướng mạo bình thường, tính tình thô bi, thật sự không xứng với Nhung Vương gia. Lại nói, chuyện tình cảm cân lường tình tương duyệt, không thể cưỡng cầu được...." Ngạo Tinh đang nói thì hoàng hậu đã xen vào.

"Đúng vậy, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, Nhu phi muội muội cần gì phải làm người khác khó chịu, ta thấy tôn nữ của Hải vương gia tướng mạo chim sa cá lặn, tài nghệ xuất chúng, không bằng xin hoàng thượng tứ hôn, cũng có thể giúp muội muội nhanh chóng có hoàng tôn."

"Tỷ tỷ nói đùa, Ngạn nhi được hoàng thượng yêu thích, việc chọn phi tự nhiên không thể qua loa. Hoàng hậu vẫn nên dành chút thời gian cho thái tử phi, thái tử trắc phi nói không chừng mùa thu sang năm tỷ tỷ liền có thể ôm hai tôn tử đây." Nhu phi vẫn như cũ ưu nhã cười nhạt, giọng điệu không giống như nói móc, nhưng từ ngữ đã bộc lộ hết rồi.

Kep ở giữa hai người, Ngạo Tinh cười khô, rất muốn bảo các nàng dùng võ lực giải quyết, tránh khỏi chơi chơi chữ, mệt mỏi.

Băng Tâm cùng Băng Lam phục vụ bên cạnh cúi đầu mím môi, trong lòng cười trộm.

Trong lúc mơ hồ, bên ngoài truyền đến tiếng hét phẫn nộ của An Tàn nương nương.

Ngạo Tinh chạy ra ngoài đầu tiên, mọi người phía sau cũng nhanh chóng đi xem náo nhiệt.

An Tàn nương nương chột vung tay, chát. Một cái tát mạnh đánh lên mặt Phong Dạ Hàn

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn không nháy một cái, lòng của Ngạo Tinh bỗng chốc hung hăng đau đớn. Một bên, vẻ mặt hoàng hậu cùng Nhu phi lại tự

nhien, trong lòng vui về.

"Cổ nhân có nói ‘hổ dữ không ăn thịt con’, không ngờ lòng dạ An Tần nương nương lại ác độc như vậy, ngay cả nhi tử của mình cũng đánh, thật là làm Ngao Tĩnh mở rộng tầm mắt." Ngao Tĩnh bước nhanh tới, kéo Phong Dạ Hàn đi, đi vài bước, dừng một chút, quay đầu lại cười lạnh nói: "Một tát này chắc chắn sẽ có người giúp chàng đòi lại."

Lấy chút thuốc bách lộ, nhẹ nhàng thoa lên đầu năm ngón tay, trong lòng nàng đau đớn không thôi. Ngao Tĩnh vốn muốn đòi lại một tát kia, nhưng nghĩ lại, An Lam Dung dù sao cũng có công nuôi dưỡng đối với Phong Dạ Hàn. Một tát này chắc chắn sẽ có người nhớ kỹ, thật hy vọng mấy người Xuất Nguyệt sớm trở về một chút.

"Ta quen rồi." Phong Dạ Hàn nằm trên giường hướng về phía Ngao Tĩnh dịu dàng cười một tiếng, Ngao Tĩnh nghe vậy trong lòng lại đau hơn.

"Hảo hảo ngủ một giấc."

Ừ. Phong Dạ Hàn gối đầu lên đùi Ngao Tĩnh, không bao lâu liền mơ hồ tiến vào mộng đẹp.

Một hồi lâu, Phong Dạ Hàn nắm chặt tay Ngao Tĩnh, hình như mơ phải ác mộng đáng sợ.

Lúc hoàng hôn, mấy người Xuất Nguyệt lần lượt trở về. Bốn người càng nói càng hăng, càng nói càng cảm thấy hoảng hốt, quả nhiên đúng như Ngao Tĩnh suy đoán.

Năm Phong Dạ Hàn ra đời, tình cờ Túc Nguyệt quốc gặp hạn hán lớn, Thái hậu dẫn dắt chúng phi tần tới Quốc An tự ăn chay niệm Phật vì dân cầu phúc, người cố ý mang Nhu phi cùng An Tần đang mang thai đồng hành.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Dấu vết(2)

Nhưng bởi vì ở Phật Môn không sát sinh, mà hai người mang Long thai, phải được bồi dưỡng đầy đủ dưỡng chất, Thái hậu liền hạ lệnh để cho hai người ở tại một nông hộ gần chùa Quốc An. Nhu phi có thai trước An Tần nương nương hai tháng, mà An Tần nương nương thân thể khỏe mạnh, nên bụng hai người không kém nhiều lắm.

Hạn hán lớn liên tục ba tháng, Nhu phi cũng mang thai đến thời gian cuối. Vào một đêm sấm sét âm vang, Nhu phi cùng An Tần nương nương cùng trở dạ. Nhu phi thể chất kém, sinh con mà như đi qua quỷ môn quan một lượt. An Tần lại thuận lợi mà sinh con, không phải chịu bao nhiêu khổ sở.

Hai vị hoàng tử vừa sinh ra, hạn hán lớn liền chấm dứt, thời tiết trở lại bình thường. Phong Khiếu Thiên sủng ái Nhu phi, tự nhiên vận may này cũng quy về cho Phong Hề Ngạn, mà An Tần nương nương nhất gan mềm yếu, lại không có nhà mẹ phía sau trợ giúp, Phong Dạ Hàn tất nhiên không được chào đón.

Kỳ quái là, Truy Nguyệt tìm kiếm nông hộ kia thì lại không thu hoạch được gì. Hỏi thăm mãi mới từ trong miệng mấy lão nhân biết được, nông hộ kia một đêm xảy ra hỏa hoạn, cả nhà mất mạng. Xem ra, có thể là có người cố ý giết người diệt khẩu!

"Bích Nguyệt, người tra như thế nào?" manh mối nông hộ bị đứt, chỉ có thể tìm đầu mối khác.

"Năm đó có hai ngư y cùng hai bà mẹ hộ tổng, nhưng hai vị ngư y hai mươi năm trước đều cáo lão về quê trong cùng một năm, một vị trên đường về bị thổ phi cướp tiền sát hại, một vị chết đuối trong ao sen nhà mình. Một bà mẹ hai mươi hai năm trước, bởi vì lòng tham đánh cắp tài vật của tú nữ, bị xử đánh chết. Bà mẹ còn lại là quả phụ, sau khi chủ tử ra đời không lâu liền ra khỏi cung, mang theo con trai ba tuổi đi tìm thân thích nương tựa, muốn tra được phải cần một thời gian nữa." Bích Nguyệt phát huy hết bản lĩnh thăm dò của mình, tìm hiểu rất chi tiết.

"Xem ra, phải quấy rầy người nào đó đang đi hưởng tuần trăng mật rồi." Phải rèn sắt khi còn nóng, Ngao Tĩnh cười gian trá.

"Tiểu thư, người nói công tử Dung Hi?" Băng Tâm là người đầu tiên kịp phản ứng.

"Tiểu thiếu nữ nhà người mới mấy ngày mà sắp thông minh như tiểu thư ta rồi." Ngao Tĩnh cười hi hi nhìn Băng Tâm.

"Ha ha, quá khen quá khen." Băng Tâm học người giang hồ, chấp tay, nghiêm trang nói, không khí vốn có chút đè nén đã vui vẻ lên không ít.

Băng Lam vui mừng, cười nói, "Tiểu thư, ta sẽ dùng bò câu đưa tin đi, thuận tiện kích thích Nhã Nhã tiểu thư, để trăng mật của họ tốt hơn."

"Chắc chắn. Băng Lam thật là càng ngày càng được lòng ta, đến đây để tiểu thư hôn cái nào." Ngao Tĩnh lưu manh nói với Băng Lam.

Băng Lam vừa nghe vậy, liền tiếp lui về phía sau, buồn nôn nói: "Tiểu thư, người hôn cô gia đi, tha cho Băng Lam." Nói xong, chột lách người, chạy còn

nhanh hơn thỏ. Băng Tâm cười vui vẻ, trên mặt hiện lên thần sắc bỏ đá xuống giếng.

"Băng Tâm mười mười. Hôn ai cũng là hôn, hôn người cũng giống vậy." Ngạo Tinh phát tay một cái, ý bảo Băng Tâm tới đây lãnh thưởng.

"Ngàn vạn đừng! Tiểu thư. Ăn có thể ăn lung tung, lời nói có thể nói lung tung, hôn thì không thể hôn lung tung, lời tiểu thư ân cần dạy bảo, Băng Tâm lúc nào cũng khắc ghi trong lòng đây." Băng Tâm đưa tay làm bộ ngăn trở, chỉ sợ Ngạo Tinh nhất thời tham vui nhào tới, khuê danh sẽ không ổn.

Hi hi. Bốn người Xuất Nguyệt thực sự không nhịn nổi, bật cười. Vương phi thật đúng là một kẻ dỏ hơi.

Tâm tình Phong Dạ Hàn vốn đang u tối bị Ngạo Tinh náo loạn như vậy, cũng quên đi mọi sự không thoải mái.

"Hương tuần trăng mặt là ý gì?" Phong Dạ Hàn hỏi có chút đột ngột.

"Thật không có kiến thức. Băng Tâm nói để cô gia có thêm chút kiến thức đi."

Khóe miệng Phong Dạ Hàn giật giật, nhưng trong mắt lại là nụ cười dịu dàng.

Băng Tâm nhận lệnh, hắng giọng, nói: "Cái gọi là trăng mặt, chính là vợ chồng mới cưới cùng đi du sơn ngoạn thủy, chàng chàng thiếp thiếp, cực kỳ vui mừng."

"Tiểu thư, có cần kể đoạn chuyện xưa để cô gia hiểu rõ lai lịch từ này không?" Băng Tâm cười rục rờ.

"Lúc nào rảnh rồi người hãy cùng cô gia tìm địa phương tốt nói chuyện riêng." Ngạo Tinh tròn mắt nhìn Băng Tâm.

"Nói chuyện riêng? Thôi. Muốn nói chuyện riêng cũng là người và cô gia nói chuyện riêng, ta mới không muốn đâu." Băng Tâm bĩu môi, nhìn phía ngoài cửa sổ, ý bảo đừng để ý tới ta.

Nghe thế nào cũng cảm thấy hai người này đang nhạo báng mình, trong lòng Phong Dạ Hàn có chút không vui.

"Tiểu thư, người xem ai tới này?" Mới đi ra ngoài một hồi, Băng Tâm như gió nhanh chóng chạy tới, vui vẻ nói.

Ngạo Tinh vừa nhìn, trong lòng lạnh run: ban ngày không nói người, nửa đêm không nói quý. Quá linh rồi.

Người tới là ai, nam cảnh xuân rục rờ, nữ cười mị như hoa, là phu phụ Dung thị.

Nhã Nhã không ngừng nhào tới, sáng lạn nói: "Hơn hai mươi ngày không thấy, người đúng là cần ăn đòn."

"Đồng cảm đồng cảm. Xem ra tâm hồn của người rất vui vẻ Tiểu Dao, bây giờ mới nhớ đến ta à nha?" Thấy gương mặt hạnh phúc của Nhã Nhã, trong lòng Ngạo Tinh cũng thoáng an tâm.

"Không phải là nghe nói người bị đâm, Nhã Nhã không yên lòng, ngựa không ngừng vó từ biển chạy về." Gương mặt Dung Hi có vẻ không tình nguyện đáp.

"Nhiều ngày không thấy, Dung Hi người thật sáng lạn động lòng người, trông thật ngon miệng." trong lòng Ngạo Tinh âm áp, nói sang chuyện khác.

"Ách... Đúng rồi, chuyện bà mụ nhanh nhất cũng phải chờ ngày mai mới có thể biết." dáng vẻ nghiêm túc của Dung Hi thật đúng là đáng đánh đòn.

Người kinh ngạc nhất là Bích Nguyệt, cho là muốn điều tra kỹ càng cũng mất ít nhất 8-10 ngày, không ngờ Dung Hi công tử lại nói chắc chắn như thế, trong lòng không khỏi tăng thêm một phần bội phục với Ngạo Tinh.

Sau thời gian một ly trà bốn người nói chuyện, Nhã Nhã liền kéo Ngạo Tinh đến chỗ khác nói chuyện riêng.

"Gần đây mặt báo, hồ ly lộ cái đuôi, người cần phải chuẩn bị sẵn sàng." Nhã Nhã dè dặt thanh âm, nghiêm túc nói.

"Chỉ sợ hán không lộ đuôi thôi." Ngạo Tinh đưa cho Nhã Nhã một ánh mắt an tâm.

Thấy Ngạo Tinh tự tin như vậy, Nhã Nhã cũng an tâm lại.

"Gần đây thương giới rung chuyển tương đối lớn, phải nhắc nhở phu quân của người làm tốt các biện pháp phòng bị." Nhã Nhã ngó ngàng, gật đầu một cái.

Nhã Nhã là tôn nữ của phó tướng bên cạnh lão hầu gia, ra đời từ thế gia võ học, thuở nhỏ rất si mê đối với võ học, nhưng lại mù tịt về thương giới. Nhã Nhã từ trước đến giờ luôn bội phục Ngạo Tinh bội phần, lời nói của Ngạo Tinh tự nhiên sẽ làm nâng lên mười phần tinh thần.

"Người thật đem từ Diệu Thạch cho tức Nguyệt Hoàng thượng?" Nhã Nhã có chút không xác định nói.

"Đúng vậy a, dù sao từ Diệu Thạch này sớm muộn cũng sẽ nhắc lên một cuộc gió tanh mưa máu, ta chỉ là khiến bão tố đến sớm một chút thôi."

Dân gian truyền lưu, có tử diêu là có thiên hạ. Ban đầu Ngạo Tinh chỉ là thấy thú vị thì đoạt lấy, nhìn tới nhìn lui mới thấy hoang đường, một mảnh đá vỡ, còn có thể phá trời hay sao?

"Hắc. Hai người phát triển đến giai đoạn nào rồi?" về mặt Nhã Nhã mập mờ, ném ra mị nhãn.

Ngạo Tinh nào biết Nhã Nhã suy nghĩ thay đổi nhanh như vậy, sững sờ một hồi, cười ngây ngô nói: "Chung đụng chứ sao." Nói xong, liền hướng đình đi tới.

Bên trong nhà, không khí có chút xấu hổ.

"Ta ghen tỵ ngươi!" Dung Hi thay đổi gương mặt vô lại, nghiêm mặt nói.

Phong Dạ Hàn ngăn ra, nước trong ly trà trên tay khẽ rung động, không nói, chờ đợi Dung Hi nói tiếp. Ngoài cửa Truỵ Nguyệt, Bích Nguyệt đang đứng lơ lửng trên không.

"Trước kia ta thích Ngạo Tinh." Ánh mắt của Dung Hi của trở nên xa xa, trong tròng mắt có nồng đậm bất đắc dĩ, lại bí mật mang theo vui sướng nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nhã Nhã có thai

"Gặp nhau năm ấy, ta mười lăm tuổi, nàng tám tuổi. Một vị gian thương thừa dịp lão hầu gia bận việc. Phụ mẫu Ngạo Tinh qua đời, định nhân liền phóng hỏa Bách Lý gia. Lúc ấy ta chỉ đi ngang qua, tám tuổi nàng trong tình thế nước sôi lửa bỏng, cả người tản ra sự cô độc cùng lạnh lùng. Nàng hạ lệnh không để cho người làm dập lửa, chỉ để mọi người trơ mắt nhìn. Hỏa hoạn kéo dài suốt ba canh giờ, tất cả hóa thành tro bụi. Nữ hài xoay người đi, để lại một câu nói, ‘đối với các ngươi mệnh hay tiền quan trọng’. Bọn người làm sau lưng nước mắt liên tiếp. Ngay lúc đó ta rung động thật sâu, nàng đến tốt cùng là nữ hài như thế nào, rõ ràng chỉ có tám tuổi, lại như trải qua mọi tang thương của thế gian. Bởi vì nàng, ta mới bắt đầu học buôn bán, cũng mượn cơ hội cùng nàng quen biết. Nhưng mà cả chín năm, mặc dù chúng ta sống chung lâu ngày, chung qua hoạn nạn, vẫn như cũ không thể tiến vào lòng của nàng một phần một hào. Có lúc ta thật sự hoài nghi tâm địa của nàng sắt đá, nhưng nàng lại đối tốt với người mà nàng đề ý như vậy. Rốt cuộc một ngày, ta không thể nhẫn nhịn bày tỏ cõi lòng, ngươi đoán nàng nói thế nào?" Nói tới đây, Dung Hi tự giấu cười cười, ánh mắt chuyển sang Phong Dạ Hàn.

Trong lòng Phong Dạ Hàn căng thẳng, lại không tỏ thái độ.

"Nàng nói, ở đúng thời gian, gặp đúng người, là một loại hạnh phúc, ở đúng thời gian, gặp sai người, là một loại bi thương. Thật ra thì nàng đều hiểu, đều hiểu, chỉ là ta không phải người đúng mà nàng muốn gặp." Nhớ tới những thứ này, trong lòng Dung Hi còn có chút đau đớn.

Nội tâm Phong Dạ Hàn cũng xáo trộn, trận trận gọn sóng, đầu óc lại trống rỗng, hắn cũng thật may mắn, mới có được lòng của nàng.

"Nhã Nhã cùng Ngạo Tinh thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, biết Ngạo Tinh, tự nhiên cũng biết Nhã Nhã. Ta dõi theo Ngạo Tinh chín năm, Nhã Nhã cũng dõi theo ta cả chín năm. Ngạo Tinh từng nói với ta, quá nhiều người theo đuổi thứ không thuộc về mình, lại vứt bỏ hạnh phúc đơn giản mà mình có. Tựa như leo núi một dạng, đi qua đi lại, lại muốn hỏi người khác cảnh đẹp ở nơi nào, thật ra thì ven đường là nơi cảnh sắc đẹp, mà mình chỉ lo đi trên đường. Cho nên, ta bỏ qua Ngạo Tinh, lựa chọn Nhã Nhã." Dung Hi hăm mộ liếc mắt nhìn phong Dạ Hàn: "Nhìn thấy ngươi ta cảm thấy cực kỳ tức giận." Nói xong, liền cười ha hả, cười đến có chút bi ai, cũng có nhẹ nhõm khi hoàn toàn dễ dàng.

"Cám ơn ngươi nói với ta những thứ này." Phong Dạ Hàn cười nhạt nói, ngược mắt liếc mắt nhìn Dung Hi, hắn cũng rất tuần mỷ, càng có một loại hơi thở bình dị gần gũi.

Trong đầu không khỏi thoáng

Trong đầu không khỏi thoáng qua dung mạo tuyệt thế của Ngạo Tinh, quật cường rồi lại hồ đồ, tim của hắn từ khối băng biến thành nước, là suối nước nóng liên tục không ngừng.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lấy trà thay rượu, một hơi cạn sạch.

"Làm gì mà nhìn ta chăm chăm, trên mặt ta có hoa sao?" Ngạo Tinh đang nằm ở trên giường đếm cừu, phát hiện Phong Dạ Hàn đang đọc sách trên án không yên lòng, thỉnh thoảng ném cái mị nhãn tới đây, làm trong lòng Ngạo Tinh từng đợt sóng liên tiếp.

Phong Dạ Hàn ném sách lên án, bước nhanh tới bên giường, gương mặt tuần tú, đột nhiên nhập vào mắt Ngạo Tinh. Long mày cong cong, sống mũi cao, môi mím chặt cùng với một đôi mắt phượng đen nhánh thỉnh thoảng thoáng qua sắc lục, đôi môi đỏ mọng lúc này lại xao động hấp dẫn người.

Hơi thở càng ngày càng đến gần, Ngạo Tinh không thể làm gì khác đành chống thân thể lên, liền tiếp lui vào trong, cười như không cười nói: "Ai ai... Ngươi... Ngươi cái này là quyến rũ ta sao? Đừng tưởng tượng rằng dung mạo ngươi tuần tú, ta liền theo ngươi. Ta không phải là người tùy tiện có thể

quyển rũ nha.”

Phong Dạ Hàn nghe vậy, gương mặt tuấn tú tối sầm lại, mắt phượng trừng lên, cánh tay vung lên kéo lại khoảng cách giữa hai người, giận nói: “Ta lớn lên giống nam nhân tùy tiện quýe rũ người sao?”

Ngao Tình nghe xong, suy nghĩ một chút: “Ách... Cũng không giống. Trước kia còn cho rằng người đàn tay áo, may mà ông trời có mắt, người quả thật là một nam nhân.”

“Trông nom chuyện ông trời làm gì?” Biết rõ nàng lại bắt đầu nói bậy rồi, nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi.

“Như người loại yêu nghiệt, nếu là có long dương chi hạo, không phải sẽ làm tan vỡ bao nhiêu trái tim nữ nhân Túc Nguyệt quốc sao. Nếu vậy ông trời thật đúng là mù mắt rồi. Đần!” Ngao Tình vội cười ha ha, chắc lại không được ngủ trưa rồi.

Phong Dạ Hàn nghe rõ ý tứ, ôm chặt chút: “Ta chỉ muốn tâm của người một người là đủ rồi!”

Ngao Tình ngây ngốc ngẩn ra, tên ngốc này đang thổ lộ sao? Mắt trong veo chớp chớp, hình như đúng vậy. Trong lòng cười, mọi người đều nói, người lạnh lùng không dễ dàng động tình, mà khi động tình chính là vạn năm không đổi.

“Khụ khụ... Người cái này là hướng ta thổ lộ sao?” Ngao Tình giả bộ ngây ngốc, nhũn mày thanh tú hỏi.

“Người cứ nghĩ đi?” Vẻ mặt Phong Dạ Hàn hơi giận, nhìn chăm chăm vẻ mặt giả bộ đơn thuần của Ngao Tình.

“Ta làm sao biết? Ta lại... Uhm...” Chưa nói hết, Phong Dạ Hàn như sói nhào tới, thì ra là một nam nhân thâm trầm.

Trước đây là hôn lướt qua rồi dừng, hiện tại, Phong Dạ Hàn cơ hồ là không chế không được nội tâm của mình, nghĩ đoạt lấy, mãnh liệt đoạt lấy ngọt ngào của nàng.

Nàng cười, nàng chấp nhất, nàng du côn, nàng lạnh nhạt, nàng tiểu nhân gây sự, tất cả... Tất cả về nàng, dần dần hòa tan đáy lòng lạnh lẽo của hắn, hắn hoàn toàn mất tâm, chỉ có hung hăng hôn nàng, cảm thụ nhiệt độ hai người, mới có thể cho hắn chân thực cảm thấy, thì ra lòng của mình vẫn còn, vì nàng mà tồn tại.

Người khác sẽ thế nào mà Ngao Tình lại quá không hiểu phong tình, cứ vậy đi tìm Chu công nói chuyện phiếm.

Phong Dạ Hàn giận đến mức thiếu chút nữa muốn một chương phá hủy cái giường kia không nỡ tổn thương nàng. Cuối cùng, cười bất đắc dĩ nhìn phía dưới kích động, vận khí áp chế xuống. Có phải hay không nụ hôn của mình kỹ thuật quá kém? Có phải hay không nên cùng Bích Nguyệt nói chuyện một chút đây?

“Nhã Nhã, không được ăn nhãn.” Ngao Tình cười cười đoạt lấy nhãn trong bàn tay Nhã Nhã. “Băng Lam, mang lê ra đây.”

Sau bữa tối, Nhã Nhã nhìn trái nhãn trên bàn, mang chen sổi qua. Ai ngờ bị nửa đường cản lại.

“Tình Tình, người bieetsr ỡ ta thích nhãn nhất, người còn muốn độc chiếm, quá không nhân đạo rồi.” Nhã Nhã trong miệng hung tợn mắng, mắt nhìn chòng chọc cái mâm để nhãn.

“Ngao Tình, người không nhỏ mọn vậy chứ, buông ra ma trảo của người, để Nhã Nhã nhà ta ăn đi.” Dung Hi chuẩn bị giúp thê tử lấy quả.

Ngao Tình cười thần bí: “Người nhất định phải cho nữ nhân của người ăn?”

Dung Hi bị nét mặt Ngao Tình làm cho có chút hồ đồ, không phải chỉ là nhãn lồng thôi sao. Nhã Nhã càng thêm mờ mịt. một bên, khóe miệng Phong Dạ Hàn kéo kéo để cho nàng nào đi.

Ngao Tình bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Chúc mừng người... Người chính thức thăng lên làm ba.”

“Tiểu thư, có phải hay không Nhã Nhã tiểu thư có?” Băng Lam trừng lớn mắt hạnh, trước kia Ngao Tình có từng nói với nàng, ba chính là phụ thân đại khái là vậy.

Ngao Tình thưởng một ánh mắt tán thưởng cho Băng Lam: “Cô nương tốt, thật là càng ngày càng thông minh lanh lợi rồi.”

“Cái gì?” Dung Hi sững sờ nhìn Ngao Tình, mà phản ứng đầu tiên của Nhã Nhã là che bụng nhỏ.

Rất hài lòng với phản ứng của bọn họ, không quên xúi giục nói: “Hơn hai mươi ngày rồi, không ngờ bảo đao của Dung Hi người thật sắc bén, cư nhiên một kích là trúng.” Hai người thành hôn cũng hai mươi ngày, nhanh như vậy liền mang thai, thật là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tra hỏi bà mụ

Mọi người ngẩn ngơ, ngoài cửa bốn người Xuất Nguyệt cười vui vẻ, ngược lại Băng Lam Băng Tâm trong tiếng cười mang chút chế giễu.

"Ta sắp làm phụ thân rồi hả ? Làm phụ thân rồi !" Dung Hi lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, cũng không chú ý Ngạo Tình đang nói móc, nhìn chăm chăm Nhã Nhã vui mừng nói, ngược lại ôm lấy Ngạo Tình, điên cuồng gào thét: "Ta sắp làm phụ thân rồi." Ôm Ngạo Tình lên quay vài vòng.

Mọi người chột kinh ngạc, chuyện này...

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn khẽ nhú, đôi tay nắm chặt vang ra tiếng. Về mặt Nhã Nhã âm trầm xuống. Bốn người Xuất Nguyệt ngừng thờ, hai người Băng Tâm bị dọa sợ đến miệng cũng có thể nhét vào một cái trứng gà.

"Dung Hi nguoi là kẻ điên sao, là nương tử nguoi mang thai sao lại ôm ta?" Ngạo Tình bị quay mấy vòng làm chóng mặt.

"Cũng là bởi vì Nhã Nhã mang thai, không thể ôm nàng, chỉ có thể ôm nguoi a. Ta thật vui mừng, Nhã Nhã mang thai rồi. Ta sắp thành phụ thân rồi." Khuôn mặt tuấn mỹ của Dung Hi tươi cười, tràn đầy vui mừng khi sắp được làm cha.

O o.

Thì ra là như vậy, nhiệt độ trong đại đường nháy mắt không còn lạnh lẽo nữa.

Nhìn Dung Hi vì Nhã Nhã gọt lê, từng miếng từng miếng này, phu thê tình thâm, Ngạo Tình cười nhạt một tiếng, chỉ là trong tiếng cười có chút khổ sở, có chút áy náy, còn có một chút thoải mái.

Phong Dạ Hàn vẫn nhìn chăm chăm vào Ngạo Tình, tự nhiên cũng không bỏ sót bất kỳ biến hóa nào của nàng dù là rất nhỏ. Thấy như vậy, trong lòng cả kinh, nàng có phải cũng thích qua Dung Hi công tử không?

"Ngạo Tình, nguoi khi nào thì biết y thuật hả?" Dung Hi nhìn Ngạo Tình ngẩn ngơ một bên, ném qua một cái mị nhãn.

Các nam nhân cùng nhau nhìn về phía Ngạo Tình, không khí xem ra có chút kỳ quái. Mới hơn hai mươi ngày , lại có thể chẩn đoán được, nếu y thuật không cao sợ là không thể biết được.

Ngạo Tình có chút cứng họng. Đây là một thân phận khác của nàng, tạm thời không thể tiết lộ.

"Mọi người đều nói bệnh lâu thành lương y, lão hầu gia trúng độc nhiều năm, vẫn là Tàn thần y trị liệu. Tự nhiên, ngạo chuyện cũng cùng thần y học gài mờ, Tình Tình vốn là thiên tư thông minh, học một biết mười, chẳng có gì lạ cả." Nhã Nhã nói giúp vào, Băng Lam Băng Tâm cũng nhanh chóng gạt đầu nói phải.

Nhưng lời nói này nói ra ai nghe cũng cảm thấy có dấu điểm gì đó.

Phong Dạ Hàn chậm rãi cúi đầu, trong mắt phượng nhiều hơn một chút cảm xúc vô danh.

Phụ nhân quý trên mặt đất run lấy bấy, tóc hoa râm, mặt mũi tiều tụy, như người có bệnh, tuyệt không giống người bốn mươi mấy tuổi, mà giống như là sáu mươi tuổi.

Băng Lam tiến lên đỡ phụ nhân dậy, nói rõ duyên cớ tìm nàng tới. Ai ngờ phụ nhân nghe xong, cư nhiên lắc đầu phủ nhận nàng chưa bao giờ làm việc trong cung. Làm cho tất cả mọi người cho là làm người.

Ngạo Tình tỉ mỉ quan sát ánh mắt và động tác của phụ nhân, có chút không ổn, về phần nơi nào không ổn, nhất thời cũng chưa thể biết.

Lúc này, thủ vệ phía ngoài bẩm báo nói có một tiểu tử ở bên ngoài gây chuyện, la hét muốn tìm mẫu thân. Phong Dạ Hàn để cho người làm dẫn vào.

Một nam tử hai mươi hai tuổi, một thân trường bào hồ lam, mặc dù vật liệu may mặc thô ráp, nhưng vẫn có khí chất sang sảng, mày kiếm, đôi mắt trong sáng, bình tĩnh; trong ánh mắt cất dấu tinh duệ, sắc bén. Ánh mắt Ngạo Tình ngẩn ra, người này tuyệt đối là một nhân tài, chỉ là hình như có chút dấu hiệu thư sinh nghèo túng.

"Không biết mẫu thân của Hàn mỗ phạm phải chuyện gì, Hàn Vương Gia có thể hay không vì Hàn mỗ giải thích một chút?" lời nói không kiêu ngạo không khiêm nhượng, từng chữ từng chữ rõ ràng, hoàn toàn không bị hàn khí quanh Phong Dạ Hàn khốn nhiễu.

"Chỉ là muốn hỏi thăm một ít chuyện hai mươi ba năm trước." Phong Dạ Hàn đối với Hàn Hàm ngược lại có mấy phần hảo cảm, nếu là hạng người khúm núm nhát gan, hẳn còn lười phải trả lời đấy.

Hàn Hàm liền giật mình nói: "Mẫu thân ta hai mươi hai năm trước mắc một quái bệnh, cứu chữa xong liền mất đi trí nhớ lúc trước, sợ rằng Hàn Vương Gia tìm làm người rồi." Hàn Hàm trấn an mẫu thân đang sợ hãi trong ngực.

Phong Dạ Hàn vừa nghe, lòng nghi ngờ nặng hơn, vội hỏi: "Không biết là quái bệnh gì?"

"Nếu như ta biết thì cũng không phải 'quái bệnh' rồi." Hàn Hàm hừ lạnh một tiếng, thật đúng là đứa trẻ tự mãn.

"Người không cần quá phận." Truy Nguyệt bắt đầu có chút tức giận. Người nào lại dám chống đối chủ tử nhà mình.

Ngao Tinh gọi Băng Lam tới đây, rỉ tai một phen.

"Vị huynh đài này, tiểu nữ Băng Lam, hiểu sơ y thuật, mới vừa rồi quan sát thấy mẫu thân huynh thân trí tan rã, mặt mũi ách vàng, sợ là thân thể khó chịu, hay là để cho tiểu nữ chẩn mạch giúp cho có được không?" Băng Lam tao nhã lễ độ nói.

Hàn Hàm vừa nhìn thấy là một cô nương hiểu lễ nghĩa, có chút khiếp sợ, giọng nói cũng chậm lại: "Tình trạng cơ thể của mẫu thân ta mỗi ngày lại kém hơn, Hàn mẫu cũng tìm không ít Lang trung, đều chẩn không ra nguyên do, sẵn có may mắn gặp gỡ cô nương, làm phiền."

Băng Lam cười muốn đến gần bắt mạch, ai ngờ phụ nhân kinh hoàng phải núp ở trong ngực nhi tử, rất sợ bị chẩn mạch. Hàn Hàm đỡ một phen, phụ nhân mới bằng lòng thỏa hiệp.

Nhìn sắc mặt Băng Lam càng ngày càng cứng lại, tâm mọi người đều treo lên.

"Tiểu thư, quả nhiên đúng như người đoán, đại nương trúng Cổ Thuật, hơn nữa còn là vong ưu cổ." Băng Lam rút tay về, có chút sợ.

Ngao Tinh gật đầu một cái, "Người nhìn xem dưới mang tai của đại nương có chấm đỏ không?" Băng Lam nghe xong lại kiểm tra, hít vào một hơi: "Tiểu thư, quả nhiên có chấm đỏ, hơn nữa đã biến thành màu đỏ tím rồi, những người đó thật sự quá độc ác."

Hàn Hàm vừa nghe, vẻ mặt chợt lạnh, cầm chặt Băng Lam tay, "Chẳng lẽ mẹ như vậy là do bị người làm hại?"

"Buông tay." Xuất Nguyệt gầm lên. Hàn Hàm mới thấy mình quá mức lỗ mãng, buông tay ra.

Hồi hồn, mọi người nhìn chăm chú vào Ngao Tinh đang trầm tư, hồi lâu, Ngao Tinh mới chậm rãi nói: "vong ưu cổ này không chỉ làm cho người trúng cổ quên mất chuyện cũ trước kia, còn có thể từ từ làm hư hỏng tâm trí của con người, đại nương sau tai xuất hiện hồng ban, muốn cứu trị cũng rất khó."

"Rất khó nghĩa là vẫn còn có hi vọng, Hàn Hàm cầu xin cô nương cứu gia mẫu một mạng, Hàn Hàm nhất định kết cò ngâm vịnh báo đáp ân tình này của cô nương." Hàn Hàm chấp tay cầu xin Ngao Tinh.

Trong lòng Ngao Tinh sững sờ, Hàn Hàm này quả thật là một nhân tài, mồm miệng lanh lợi, suy nghĩ nhạy cảm. Minh chưa nói đã hiểu, hẳn ngược lại không cho người có lý do cự tuyệt. Nhìn hẳn một thân ngao cốt(kiểu ngao), cũng hiểu tiền lùi, cũng là một tướng tài. Ngao Tinh nhìn Phong Dạ Hàn một chút, bốn mắt nhìn nhau, đều cười nhạt một tiếng.

"Cho dù Hàn huynh không nói, tiểu nữ cũng sẽ trợ giúp đại nương, nhưng loại này cổ cần chuẩn bị tất cả dụng cụ, xin Hàn huynh kiên nhẫn chờ thêm nửa canh giờ." Ngao Tinh nói rồi bảo hai người Băng Lam, Băng Tâm đi chuẩn bị dụng cụ.

Khi tất cả sẵn sàng, Ngao Tinh đi tới trước mặt phụ nhân, phụ nhân còn chút kháng cự.

Ngao Tinh cười một tiếng, nhân dịp dịp dàng nói: "Đại nương, đợi lát nữa có thể đau bụng một chút, người ngâm viên thuốc này vào sẽ bớt đau một chút. Chờ khi thân thể đại nương tốt lên rồi thì có thể nhìn con trai của đại nương cưới vợ, chăm sóc tôn tử tôn nữ, có được hay không?"

Đại nương nghe nàng nói vào tâm tình, hơi sợ hãi gật đầu. Ngao Tinh nhẹ nhàng đưa một viên thuốc vào miệng phụ nhân, thuận tay giúp phụ nhân vén một ít tóc xõa ra sau tai, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Vậy chúng ta bắt đầu, có được hay không?"

"Tốt. Cảm ơn người! Cô nương." Phụ nhân cũng cười một tiếng, rất thân thiết, hoàn toàn không có chút sợ hãi. Một bên Hàn Hàm nhìn phản ứng của mẫu thân, không tự chủ nhìn Ngao Tinh, trong mắt có chút tâm tình khác thường nảy mầm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ai về nhà nấy

Phong Dạ Hàn cũng thấy trong mắt Hàn Hàm không còn che giấu cảm xúc, trong lòng tự vị rất không thoải mái.

Tiểu thư.

Nửa canh giờ trôi qua, bên trong nhà truyền đến tiếng kêu nóng nảy của Băng Lam.

Mấy người ngoài cửa nhanh chóng chạy vào, Phong Dạ Hàn vào trước tiên. Bước nhanh đến bên cạnh Ngao Tĩnh, Băng Lam thức thời tránh sang một bên. Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, đôi môi đỏ thắm cũng âm ỉ không ánh sáng, trong lòng Phong Dạ Hàn co rút đau đớn từng trận. Ngao Tĩnh cảm nhận được lo lắng của Phong Dạ Hàn, cười đưa cho hắn một ánh mắt an tâm.

Sau khi đại nương nôn ra một ít máu, khí sắc cũng dần dần khôi phục, ngay cả mái tóc hoa râm cũng chậm chậm khôi phục lại một chút sắc đen. Hàn đại nương cảm kích không thôi, liền đem nguyên do sự việc nói ra ngoài.

"Năm đó lão phụ phụ trách việc sinh của Nhu phi nương nương, Nhu phi thể cốt dễ hư, thai vị không đúng, mới dẫn đến băng huyết khó sinh. Nhu phi vừa bắt đầu đau bụng sinh, an tần nương nương bên kia cũng bắt đầu đau đớn, mọi người không thể làm gì khác đành chia ra để đỡ đẻ cho hai nương nương. Sau nửa canh giờ, an tần nương nương liền thuận lợi sinh nở. Nhu phi bên này ước chừng tốn hai canh giờ mới sinh xong, sinh xong liền ngất đi, may mà Thái hậu phái người kịp thời đưa tới nhân sâm ngàn năm, mới bảo vệ được tính mạng Nhu phi." Tĩnh huống năm đó quá đặc thù, phải đỡ đẻ cho phi tử hoàng gia, luôn phải lo lắng làm việc cho tốt, cho nên Hàn đại nương ấn tượng khắc rất sâu.

Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy không có chuyện cái gì đặc biệt.

"Đại nương, An tần nương nương bên kia có phải nha hoàn hoặc là những người khác tới bên này giúp một tay không?" Ngao Tĩnh suy nghĩ một hồi, cười nói.

"Chuyện này... đúng là có sự việc như vậy, nha hoàn cận thân của An tần nương nương phụng mệnh tới đây thăm hỏi, thấy lão phụ mệt mỏi, tốt bụng đưa cho lão phụ một chén nước, lúc ấy lão phụ cảm thấy sau khi uống ly nước kia, thân thể thoải mái hơn nhiều." Đại nương nói đến đây trong mắt còn có chứa chút cảm kích.

Ngao Tĩnh bất đắc dĩ cười một tiếng: "Đại nương, người trúng cổ ngay tại lúc đó."

Mọi người vừa nghe, tiếng hít khí liền tiếp. Ánh mắt chất vấn nhìn chằm chằm vào Ngao Tĩnh đang được Phong Dạ Hàn nâng đỡ.

"Đại nương uống chính là trứng của cở Vong Ưu và Thiên Khuất thảo, Thiên Khuất thảo có thể làm cho người ta hưng phấn tinh thần trong một lúc, nhưng nếu phân lượng nhiều lại có công dụng thôi miên. Sau khi đại nương xuất cung, có người dùng một loại thảo dược thôi miên khác có công dụng làm thức tỉnh cở Vong Ưu, cho nên đại nương mới mắc bệnh, thân thể không khỏe mạnh bằng trước, dần dần quên mất chuyện lúc trước." Ngao Tĩnh càng nói, hơi thở lại có chút không ổn.

"Hoà ra là như vậy." Trong mắt Hàn Hàm có thêm mấy phần hận ý, thương tiếc đỡ mầu thân.

Đã có hành động này thì trong đó nhất định là có mờ ám. Đáng tiếc đại nương quả thật bị thôi miên qua, chắc hẳn chuyện kế tiếp nàng chưa chắc biết. Đầu nối lại mắc kẹt.

Bổng chốc, Ngao Tĩnh vội hỏi: "Đại nương, người có nhớ trên người đứa bé kia có dấu hiệu gì như bớt hay nốt ruồi gì không?"

Hàn đại nương được nhắc nhở, vỗ tay kêu lên: "Ta nhớ được trên vai trái của hoàng tử có một nốt ruồi đỏ, hình dáng như trăng sáng."

Lời này vừa nói ra, Phong Dạ Hàn kinh ngạc tròn to mắt phượng, không thể tin nhìn Ngao Tĩnh.

Ngao Tĩnh nhìn về mặt của hắn, phản ứng đầu tiên là kéo Phong Dạ Hàn lại, cũng không quan đến sự kinh ngạc của hắn, liền đưa tay gạt cầm bào trên người Phong Dạ Hàn xuống, da thịt trắng nõn vừa hiện, hấp dẫn mê người, so với nữ tử da thịt còn nhẵn nhụi hơn.

Băng Lam, Băng Tâm sững sờ, đỏ mặt, đầu cúi thấp đến mức không thể thấp hơn, này tiểu thư cũng quá hào phóng rồi.

"WOW! Không ngờ trên người người còn có cái bảo bối như vậy." Ngao Tĩnh liền kêu đại nương tới đây xác nhận.

Hàn đại nương vừa nhìn, kinh ngạc gật đầu một cái, vui vẻ nói: "Là nó... Chính là cái này bớt. Không ngờ tiểu hoàng tử năm đó đáng đáp anh tuấn tiêu sái như vậy."

"Đây đúng là một ví dụ cho điển cố ly miêu hoá thái tử. Chắc chắn. Quá mức giống rồi." Ngao Tĩnh đang hả hê về trí thông minh của mình, quả thật chắc tư vị cũng có thể so với Bao công thẩm vấn Quách Hòe ban đêm. Chuyển mắt, lại phát hiện gương mặt tuấn tú của Phong Dạ Hàn đỏ bừng, rắng đỏ giống như nhau, thẳng đến mang tai.

Ách... Ngao Tĩnh sững sờ, thì ra một tay nàng đang cầm lấy vạt áo của hắn, một tay kia trong lúc vô tình đặt ở trước ngực Phong Dạ Hàn. Phong Dạ Hàn nhất thời tiến lùi đều khó, thật là một nam nhân thuần khiết. Trong lòng Ngao Tĩnh hưng hăng vui vẻ một phen, vội vàng giúp hắn sửa lại y phục, không quên nhìn nhiều hơn một cái.

"Ta đây cũng là quá nóng lòng, ha ha." Ngao Tĩnh giả bộ ngu nhìn nhìn mọi người.

Băng Tâm chép miệng, đây là rõ ràng, được tiện nghi còn ra về.

Tất cả đáp án được vạch trần, Ngao Tĩnh ngửa khí đầy ngực dẫn mọi người vào cung.

"An Lam Dung, người nói rõ ràng cho trẫm." Phong Khiếu Thiên gầm lên, cả Ngự Thư Phòng run rẩy, không khí đè nén.

Một bên Nhu phi đã sớm hoa dung thất sắc, Phong Hề Ngan chỉ đứng đó, mí mắt thấp xuống, ai cũng không đoán ra hẳn nghĩ cái gì.

"Hoàng thượng, ngài không thể dựa vào lời nói của một người lạ, một cái bót liền kết luận được, nô ti nghĩ là có tiểu nhân có ý thù dệt chuyện, muốn ly gián quan hệ giữa thần thiếp cùng Hàn Nhi." An lam Dung yếu ớt quỳ trên mặt đất, ánh mắt vô cùng uất ức, ai nhìn thấy cũng cảm thấy đây là nữ nhân chịu hết mọi uất ức.

"Trước mặt sau lưng, người chưa bao giờ gọi ta là ‘Hàn Nhi’, lúc này gọi thân thiết như vậy, cũng không sợ đầu đầu lưỡi sao." Phong Dạ Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn An Lam Dung, hừ lạnh một tiếng.

Mọi người không ngờ một người luôn luôn ăn nói cẩn trọng như Hàn Vương lại mở miệng nói như vậy. Ngạo Tinh cũng ngăn người, không nghĩ nhiều.

Băng Tâm mi tâm nhũ nhũ, đi theo tiểu thư chẳng khác nào tiến vào chảo nhuộm lớn, cô gia thật đáng thương.

Phong Khiếu Thiên nghe xong, nghi ngờ sâu hơn: "Hàn Nhi, người có còn chứng cứ khác không? Chỉ bằng vào lời nói của một phụ nhân, quả thật không cách nào làm cho người tin phục."

Phong Dạ Hàn không hề lên tiếng nữa, mà dịu dàng nhìn Ngạo Tinh, toàn quyền để Ngạo Tinh xử lý.

Ngạo Tinh nghịch ngợm trừng mắt nhìn phong Dạ Hàn, xem ta.

"Muốn kết án tội phạm thì luôn cần nhân chứng vật chứng đầy đủ, vật chứng đương nhiên là vết bot của Hàn Vương Gia, nhân chứng sao? Nếu An tần nương nương không thừa nhận, Ngạo Tinh sẽ để cho nương nương gặp thêm vài nhân chứng." Ngạo Tinh hi hi nói, vỗ tay một cái.

Xuất Nguyệt dẫn theo một lão nhân tóc trắng xóa, Truy Nguyệt dẫn theo một phụ nhân tuổi không khác lắm so với Hàn đại nương tiến vào.

Đội bốn người hành lễ xong, Ngạo Tinh liền bảo Hàn đại nương ngẩng đầu nhìn vị phụ nhân kia.

"Người là Trương Thúy Hoàn?" Hàn đại nương quan sát một hồi, kinh ngạc nói.

"Người là Mỹ Lan?" Trương Thúy Hoàn nhận ra Hàn đại nương, hai người liền khóc ôm nhau. Đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Hai người vốn là đồng hương, ở cùng một y quán học đỡ đẻ, cũng đồng thời bị chọn vào cung. Cơ duyên xảo hợp, Hàn đại nương phụ trách là Nhu phi nương nương, Trương Thúy Hoàn phụ trách là An tần nương nương.

"Dân phụ năm đó vì An tần nương nương đỡ đẻ xong, liền vì tiểu hoàng tử tiến hành lễ rửa tội. Bởi vì An tần nương nương sinh đột ngột, cho nên rất nhiều chuyện cũng không có chuẩn bị xong. Khi dân phụ nghĩ cần ra ngoài chuẩn bị đồ dùng, chợt nhớ tới có cần thuận tiện giúp Mỹ Lan chuẩn bị, tránh khỏi đến lúc đó nàng cũng lúng cuống. Vì vậy ta liền hướng phòng sinh của Nhu phi nương nương mà đến, thế nhưng... Thế nhưng thấy nha hoàn cận thân của an tần nương nương cho Mỹ Lan một chén nước gì đó, không bao lâu ta liền phát hiện Mỹ Lan ngã xuống đất ngất đi, mấy nha đầu của Nhu phi nương nương cũng té ở một bên, dân phụ trong lòng cực sợ, vốn định bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, nhưng lại không bỏ được Mỹ Lan, không thể làm gì khác hơn là trốn kĩ hơn, sau đó... Sau đó dân phụ tận mắt thấy nha hoàn kia đem hai vị hoàng tử đổi cho nhau... Dân phụ tự biết không thể ở lại trong cung nữa, liền tìm thị vệ biểu ca, để cho biểu ca ra chủ ý giúp, sau lại..." Năm đó thật sự quá kinh hiểm, Trương Thúy Lan giờ nhớ lại vẫn còn kinh hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thanh thảo lộ tiếng lòng

"Năm đó, lão phu thấy Nhu phi nương nương mất máu quá nhiều, liền vội vàng ra khỏi phòng sinh viết phương thuốc bổ huyết, đang viết lại người thấy có một mùi thơm lạ lùng, vì đã hành y nhiều năm nên lão phu có chút cảnh tỉnh, liền âm thầm uống thuốc giải, làm bộ hôn mê bất tỉnh. Sau đó cũng không dám ở lại trong cung, liền cáo lão hồi hương (từ chức về quê). Trên đường đi nghe được tin Lý ngự y chết oan uổng, trong lòng lão phu biết không ổn, liền cùng người nhà thương lượng, giả chết trong ao nhà mới tránh khỏi một kiếp. Là lão phu tự tay lau rửa cho tiểu hoàng tử cho nên cũng biết trên vai trái tiểu hoàng tử có một vết bót hình mặt trăng." Chu ngự y về mặt tang thương, thở dài nói: "Trong lòng vẫn đè ép điều bí mật này, cảm giác thẹn lòng với Nhu phi nương nương, trở thành nỗi lòng lớn nhất của lão phu."

Phong Khiếu Thiên giận đến đen mặt, hẳn đường đường là vua một nước, cư nhiên bị một phi tần nhỏ coi như khi diễn xiếc, tay áo vung lên, quét toàn bộ giấy và bút mực trên án xuống mặt đất: "Tốt! Rất tốt! An Lam Dung, người đem trầm xoay quanh như vậy thật tốt. Người còn có cái gì để nói?"

"Nô ti không còn lời nào để nói." An Lam Dung bình thường mềm yếu, lúc này lại rất bình tĩnh, sắc mặt thấy chết không sờn. Chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt âm độc, hung hăng nhìn chằm chằm Ngạo Tinh: "Không ngờ ta cư nhiên thua trên tay một nữ hài."

"Giờ không nhất định sẽ càng già càng cay. Huống chi lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, nếu như người không đối xử quá hà khắc với Phong Dạ Hàn, Ngạo Tinh còn không dám khẳng định. Có câu nói hồ dữ không ăn thịt con, một mẫu thân, lại có thể cưỡng ép một nam hài bốn tuổi quỳ trên mảnh chén

vỡ, dùng roi da đánh, nói như vậy ai tin." Nói tới chỗ này, Ngao Tinh đưa tay kéo Phong Dạ Hàn, tiếp cho hắn chút sức lực. Ngày đó Phong Dạ Hàn gặp phải ác mộng không ngừng kêu gào, nói An tần nương nương không cần phạt hắn, đánh hắn, một khắc kia, nhìn nước mắt trên mặt Phong Dạ Hàn, lòng của nàng cũng xót xa.

"Người độc ác với hắn như vậy, có ba mục đích, một là người hận phụ thân của hắn, lại không làm gì được người đó nên quay sang hành hạ hắn. Hai là người ghen tỵ Nhu phi được cưng chiều, hành hạ hài tử của nàng sẽ cảm thấy sảng khoái. Cuối cùng là, tận tình hành hạ hài tử của tình địch, cũng vì hài tử của mình tiêu diệt một chứng ngại. Người sớm biết Nhu phi cùng người đều được chẩn đoán mang thai hoàng tử, cho nên tính kế trong lòng, lúc Nhu phi nương nương sắp sinh thì người cũng uống thuốc trợ sản, hai người cùng sinh. Nếu như Ngao Tinh không đoán sai, An tần nương nương không chỉ biết vô công, còn hiểu được y lý Cổ Thuật, tự nhiên sinh đẻ thuận lợi. Chuyện về sau Ngao Tinh cũng không nhiều lời, chỉ là không thể không bội phục mưu kế của An tần nương nương, một hòn đá hạ ba con chim."

"Không sai! Người rất thông minh." thân thể An Lam Dung khẽ run, không nói thêm gì nữa, cúi đầu nhìn mặt đất.

Ngao Tinh vừa nghĩ tới việc Phong Dạ Hàn phải chịu tội như vậy, trong mắt không khỏi nổi lên tầng sương mù, cắn chặt răng nói: "Tiểu hài tử như vậy, cho dù không phải con ruột, người là nữ nhân, cũng đã là mẫu thân, làm thế nào xuống tay được. Người có biết, người làm cho chàng bị giày vò trong cơn ác mộng, cả đời khó quên. Cái loại ác mộng đó, cho dù giết mình tỉnh lại, cũng đau đến hô hấp cũng khó khăn, làm sao người có thể yên tâm thoải mái như vậy?" Ngao Tinh nói xong lời cuối cùng, âm thanh có chút nghẹn ngào. Phong Dạ Hàn bỗng chốc ôm chặt Ngao Tinh, giọng nói run run: "Chúng ta đi thôi."

"Ta nói rồi, một cái tát kia chắc chắn sẽ có người giúp chàng đòi lại." Nói xong, Ngao Tinh quay người lại nhìn Phong Dạ Hàn nở nụ cười, nụ cười mang theo thương yêu cùng dịu dàng, khẽ lên tiếng, kéo Phong Dạ Hàn bước về phía cửa cung.

Ra cửa cung, Ngao Tinh cảm thấy có một cỗ huyết khí không ngừng xông ra khỏi cơ thể, lao đảo một cái, phốc.

Một ngụm máu tươi phun ra, mọi người luống cuống.

"Tiểu thư người điên rồi sao, tại sao lại dẫn cổ lên người mình." đôi mắt Băng Lam đầm lệ, là người đầu tiên nhìn thấy một con sâu lông lá màu xanh khiến người ta lạnh người ở trong ngụm máu kia.

Rầm. Mọi người hóa đá.

"Ta không có..." , vốn muốn nói một câu làm cho Phong Dạ Hàn an tâm nhưng cảnh tượng trước mắt tối sầm lại, ngã xuống trước ngực Phong Dạ Hàn.

"Ngao nhi..." Phong Dạ Hàn lo sợ hô to.

"Phong... Ừm..." Ngao Tinh ngủ đến tận nửa đêm mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt yêu nghiệt kia.

Phong Dạ Hàn mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt ôn nhu, cúi người, đôi môi mềm mại tiến đến, đầu lưỡi dịu dàng cạy hàm răng Ngao Tinh ra, nhẹ nhàng liếm hút, hương vị tươi mát xuyên thấu qua đầu lưỡi truyền tới.

Rung động như có luồng điện xẹt qua khiến cả người Ngao Tinh mềm nhũn, nụ hôn này cũng không giống chiếm đoạt, mà là một loại thủ hộ, là một loại cam kết.

"Ngao nhi!"

Giọng nói trầm ấm, bởi vì tình dục mà trở nên khàn khàn, khiến trong lòng Ngao Tinh ngọt ngào như mật, cũng bắt đầu từ từ đáp lại.

Tâm của hai người một hồi nhộn nhạo, cảm giác như muốn ngắt xiêu, thân thể cũng trong nháy mắt sôi trào, giống như từng đốm lửa nhỏ, chỉ cần nhẹ nhàng tác động liền nhanh chóng bốc cháy lên.

"Cô gia! Tiểu thư!" Âm thanh ko hợp thời truyền đến.

Đôi mắt của Ngao Tinh nhất thời tỉnh táo, gương mặt Phong Dạ Hàn chưa thỏa mãn dục vọng, gương mặt tuần tú của hắn so với đợt nổi còn đen hơn.

Ngao Tinh bất đắc dĩ, thất thanh cười. Lôi kéo kéo, nhắm ngay bờ môi kêu gọi, hưng hăng hôn xuống, ở bên môi hắn trên đầu rất lâu mới buông tha.

"Không nên xuống tay với người bệnh." Ngao Tinh không xấu hổ mà cười cười, khẽ vuốt khuôn mặt tuần tú của Phong Dạ Hàn: "Nhanh đi mở cửa đi, không phải chuyện cực kì khẩn cấp, Băng Tâm sẽ không quấy rầy chúng ta muộn như vậy."

Phong Dạ Hàn cúi đầu nhanh chóng hôn nhẹ lên trán Ngao Tinh, mới lộ vẻ tức giận đi mở cửa.

Băng Tâm tự biết đuối lý, không dám nhìn sắc mặt hận không xé nàng ra của cô gia, ảo não đi vào, ở bên tai Ngao Tinh lặng lẽ rỉ tai một phen, rồi nhanh chóng bước ra ngoài một khắc cũng không dám dừng lại.

Phong Dạ Hàn cười ngoại bào, chỉ để lại quần áo trắng bên trong, loáng thoáng lộ ra vóc người tinh trắng, da thịt trắng nõn, cơ bụng hoàn mỹ, dưới ánh sáng của dạ minh châu, mơ hồ nhưng lại quá mức dụ dỗ. Ngao Tinh không thể không cảm thán, vóc người này có thể khiến mọi nữ nhân điên cuồng, chột nằng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, có một loại kích thích muốn xông tới ăn sạch hắn.

"Ai ai ai! Người nghĩ làm gì?" Ngao Tinh dùng tia lý trí còn lại kêu la, nội tâm lại gào thét: dừng cảm một chút, mỹ nam ngay trước mặt, không ăn cũng uống.

"Ta chỉ nghĩ bởi nàng ngủ, nhưng nhìn bộ dáng này của nàng ta không dám chắc được gì đâu." Nhìn gương mặt mê say, đắm đuối của Ngao Tinh, Phong Dạ Hàn bá đạo nói.

Thì ra là như vậy. Ngao Tinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút thất vọng.

Phong Dạ Hàn ôm Ngao Tinh vào ngực, ôn nhu nói: "Nàng không mang mặt nạ có được không?"

Ngao Tinh gật đầu, đưa tay xé mặt nạ ra, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân hiện ra, khuôn mặt tuấn mỹ của người nào đó lại tiến tới, ôn lại ngọt ngào vừa rồi.

"Phong... "

"Gọi ta Hàn"

Ngao Tinh đang muốn thổ lộ tiếng lòng, Phong Dạ Hàn liền dịu dàng cắt đứt, ánh mắt mang theo nhu tình ấm áp, nhìn Ngao Tinh đang sừng sốt.

Ngao Tinh nhẹ nhàng gọi: "Hàn."

Đôi môi nhẹ nhàng hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Biên Cương báo nguy

Mây kiếm của Phong Dạ Hàn nhẹ giương, giọng nói mang theo kiêu ngạo nói: "Nói đi."

Ngao Tinh tự mắng mình thật không có tiền đồ, lại bị dụ dỗ: "Kỳ thật là ta lấy từ Diệu Thạch của chàng."

"Ừm, việc nàng muốn nói là việc này sao." Phong Dạ Hàn không cảm thấy giật mình chút nào.

Ngao Tinh cả kinh lật người, nhìn Phong Dạ Hàn: "Làm sao chàng biết?"

"Do mùi hương của nàng. Ở Hầu phủ, lúc nàng tiến vào ta đã biết nàng chính là Nguyệt Thượng Hồng." Phong Dạ Hàn cười nói. Vừa nghĩ đến bóng người nhỏ bé hấp tấp đó, thật sự làm cho người ta phát điên.

"Chàng là tiểu cầu(cún con ấy) sao, mũi linh như vậy?" Ngao Tinh ngời cánh tay, rồi lộn tóc nói: "Cũng không có gì đặc biệt a."

Phong Dạ Hàn giơ tay bắt được người người nào đó ôm vào trong ngực: "từ nhỏ ta đã ghét nữ nhân, nhất là những nữ nhân trong cung luôn có mùi vị son phấn, ta luôn có một loại kích động muốn giết sạch các nàng. Nhưng ngày đó nàng tới giành từ Diệu Thạch, ta rõ ràng ngửi được trên tóc nàng có hương hoa mai nhàn nhạt, trên người có hương sen, không đáng ghét chút nào."

Ngao Tinh nghe vậy, trong lòng ngọt ngào: "Khi đó chàng liền yêu thích ta đi?"

"Không ghét." Phong Dạ Hàn yêu nghiệt cười một tiếng, thật ra thì, lúc nhìn vào trong mắt của Nguyệt Thượng Hồng, tim của hắn quả thật có khoảnh khắc rung động, ánh mắt của nàng thật ấm áp, rất tự nhiên, ánh mắt đó đối với hắn có một lực hút vô tận.

"Hừ!" Ngao Tinh có chút không cam lòng, đột nhiên phát hiện chủ đề đã thay đổi, mới nói: "Thật ra thì ta còn có hai thân phận, chắc chàng cũng đoán được ta có liên quan với Bích Huyết Cung." Cảm thấy nhịp tim của Phong Dạ Hàn không gia tốc, thì nàng biết chắc chắn hắn đoán được.

"Thật ra thì ta là tả sứ của Bích Huyết Cung, mới vừa rồi Băng Tâm nhấn lại, hữu sứ bắt đầu rục rịch góc đầu dậy, muốn đoạt quyền. Cung chủ Bích Huyết Cung - Liễu Như Mi là Nhị sư phụ của ta, trên giang hồ vẫn đồn đại nói nàng bề quan tu luyện, thật ra thì vào hai mươi năm trước sư phụ bị thương nặng, bây giờ đã..." Ngao Tinh nghẹn ngào, vừa nghĩ tới nhị sư phụ chăm sóc mình như mẫu thân, lòng của nàng co rút đau đớn.

Cảm thấy sự đau lòng của Ngao Tinh, Phong Dạ Hàn khuyên nhủ, "Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên rồi."

Tâm của hai người càng gần nhau hơn, nhân có ánh sáng của dạ minh châu, hai người trò chuyện trắng đêm.

Lúc này tại Nhung Vương phủ, ngọn đèn dầu rõ nét, khắp nơi phát ra không khí sa hoa lãng phí.

Sênh ca lượn lờ, cánh tay múa bông bồng bênh, vũ cơ xinh đẹp, vòng eo xoay tròn, cổ tay trắng nhẹ giờ lên, cánh tay mềm mại...

Chân dài trắng như tuyết, ẩn hiện dưới lớp sa mỏng manh, dáng người uyển chuyển, tựa như cành liễu trong gió, như cá trong nước, nhẹ nhàng mà quyến rũ, làm người ta mơ màng.

Phong Hề Ngan nằm nghiêng ở trên giường, ánh mắt u ám lạnh lẽo, trở nên thâm thúy, nhếch miệng lên như ác ma mỉm cười, một thị thiếp thông minh, nhìn đúng cơ hội.

"Vương Gia..." Âm thanh quyến rũ đến tận xương, thân thể mềm mại lại gần.

Phong Hề Ngan nhẹ nhàng để ly rượu xuống, sâu kín nhìn ngực nữ nhân, ngón trở trắng nõn nâng cằm nữ nhân lên, bông chốc cười, cười đến mê hoặc lòng người: "Muốn?"

"Vương Gia..." Thị thiếp có vẻ muốn còn ngập ngừng, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Phong Hề Ngan đưa tay ôm mỹ nhân vào trong ngực.

Đột nhiên ống tay áo phất lên, một trận gió lướt qua.

Xoạc một tiếng, y phục trên người nữ nhân tan thành những mảnh vải vụn, vóc người mỹ lệ hiện ra không sót gì, ngực cao bụng phẳng, mông tròn eo nhỏ.

Không có một tia thương tiếc cùng ôn tồn.

Gương mặt tuấn tú vụn vẹo, giống như mảnh thú điền cuồng hét lên.

Mấy vũ cơ đứng bên tuy có chút sợ, nhưng lại muốn có được sủng ái, nên vẫn hơi sợ hãi đứng bên cạnh.

"Tôi đây hết đi." Tròng mắt màu trà mĩa mai liếc mắt nhìn bọn vũ cơ đang e ngại nhưng lại khát vọng đứng một bên, lãnh tuyệt cười một tiếng, như âm thanh ma quỷ, ai cũng không dám cự tuyệt.

Trong đêm đen, một ác quỷ ra đời.

Hôm sau lâm triều, biên cương báo nguy, Phong Khiếu Thiên triệu tập quần thần cùng các vị hoàng tử thương nghị ở Ngự Thư Phòng. Cuối cùng Phong Dạ Hàn chủ động xin lãnh binh xuất chiến.

Mọi người không rõ chân tướng, nhất là Phong Khiếu Thiên, Phong Khiếu Thiên trong lòng có áy náy, giọng nói cũng rất nặng nề: "Dạ nhi, lần này xuất chiến gian nguy, ngươi không có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến, sợ rằng không ổn."

"Kinh nghiệm là trong thực chiến mà có, mà không phải từ lý luận suông." Phong Dạ Hàn lạnh lùng nói làm người khác ghen ghét.

"Đề bàn bạc đã." Phong Khiếu Thiên lấy lui làm tiến, tận lực nghĩ cách giữ Phong Dạ Hàn lại.

Thấy Phong Khiếu Thiên muốn khuyên nỡ, Phong Dạ Hàn lên tiếng lần nữa, mang theo khí phách không cho người khác cự tuyệt: "Bắt buộc phải đi".

"Con..." Phong Khiếu Thiên gượng đến đỏ mặt, một hồi sau mới nói: "Đề trầm cùng các đại thần cân nhắc lại một lần nữa."

Lúc này, ngự tiền thị vệ vào cửa xin chỉ thị, nói tiểu thư Bách Lý Ngạo Tinh cầu kiến.

Phong Dạ Hàn cùng mọi người không hiểu, người không hiểu nhất là Phong Khiếu Thiên. Đã sớm biết nha đầu này lợi hại, không biết hôm nay lại vì chuyện gì mà tới, suy nghĩ một chút mới chuẩn tấu cho nàng vào.

"Hoàng thượng, Ngạo Tinh nguyện ý quyên năm triệu lượng hoàng kim làm quân lương giúp Hàn Vương Gia xuất chiến đến biên cương phía Tây tiêu diệt quân địch xâm phạm."

Lời này vừa nói ra, như thiên lôi đánh xuống.

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn ửng hồng, ánh mắt dịu dàng nhìn Ngạo Tinh.

Ngạo Tinh hướng về Phong Dạ Hàn nghịch ngợm nháy mắt, bộ dáng đáng yêu cực kì, làm cho Phong Dạ Hàn cứng chiều cười một tiếng.

Phong Khiếu Thiên nghi ngờ dụng ý của Ngạo Tinh, liền hỏi: "Ngạo nhi, ngươi quyên góp ngân lượng làm trăm thật cảm kích, nhưng vì sao ngươi cũng tán thành Dạ nhi đi biên cương phía tây mạo hiểm như vậy?"

"Hoàng thượng, hay là Ngạo Tinh kể cho người nghe một chuyện xưa nhé?" Ngạo Tinh cười nhìn chỗ ngồi Phong Khiếu Thiên, chậm rãi nói.

Chuyện xưa? Quả thật hồ đồ, lửa cháy đến nơi rồi, Thần Tiên cũng hoảng hốt, nào có tâm tình nghe chuyện xưa. Phong Khiếu Thiên cố nén tức giận, vẫn phải giữ mặt mũi, vô luận là Phong Dạ Hàn, hay là Bách Lý Ngạo Tinh.

"Nói đi."

Ngạo Tình đối với chuyện Phong Khiếu Thiên không kiên nhẫn làm như không thấy, mạnh mẽ nói: "Một ngư dân ở ra biển, phát hiện sau khi đánh bắt cá mòi(*), trên đường về cá rất dễ chết đi, ăn không ngon nữa. Vì vậy hấn nghĩ ra một biện pháp, đem một con cá nheo(**) cho vào đàn cá mòi, cá nheo ở trong đàn cá mòi truy đuổi tìm thức ăn, cá mòi theo bản năng cầu sinh thúc đẩy làm bọn chúng không ngừng bơi lội. Mặc dù trong quá trình này có mấy con cá mòi bị cá nheo ăn, nhưng số cá mòi còn lại cũng có thể còn sống đến khi trở về cảng cá. Cho nên nói, cá mòi bơi vì cá nheo tồn tại mà có thể giữ vững sinh lực tràn đầy."

Chuyện xưa vừa xong, Ngạo Tình hướng về phía Phong Dạ Hàn cười một tiếng, nói: "Cá nhân, quốc gia hưng suy cũng là chạy không khỏi lý ấy."

Phong Dạ Hàn phản ứng nhanh nhất, dứt khoát quỳ xuống đất, lần nữa thỉnh cầu xuất chiến.

Phong Khiếu Thiên khiếp sợ, không nghĩ tới nha đầu này còn có mưu lược trị quốc như vậy, trong lòng vì Phong Dạ Hàn mà vui vẻ. Trong lòng ông biết thái tử không đủ quả quyết, mưu lược chưa đủ; con thứ ba tâm tính quá mức nóng nảy, hữu dũng vô mưu; con thứ tư chỉ thích cuộc sống nhàn vân du hạc; Phong Dạ Hàn mưu trí song toàn, chỉ là tính tình quá lạnh lùng, xử sự cương trực không biết cách cư xử linh hoạt; thất nhi tử quá mức tà nịnh, lòng dạ độc ác. Người ta nói vật cực tất phản, tự nhiên ông cũng nghĩ Phong Dạ Hàn không phải nhân tuyển cho ngôi vị đế vương, vậy mà, nha đầu này xuất hiện, vừa đứng đền bù thiếu sót của Phong Dạ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tạm thời chia ly (1)

Đôi mắt già nua của Phong Khiếu Thiên buông xuống, người khác nhìn vào sẽ thấy bề ngoài ông vẫn sâu mi khóa chặt, cho người ta cảm giác như ông vẫn còn đang suy ngẫm ý nghĩa của chuyện xưa, ai cũng không ngờ được, nội tâm ông đã sớm suy nghĩ xong một phen. Bất đắc dĩ thở dài: "Vì tương lai, cũng đành phải như thế."

Thái tử Phong Lâm Sâm liền giật mình, cũng xin đồng hành cùng. Phong Hề Ngạn chỉ nhếch môi nở nụ cười mà quỳ, trầm mặc không nói.

Ngạo Tình liếc mắt nhìn Phong Hề Ngạn, trái tim chợt lạnh, mới nhớ tới chuyện hôm đó. Xem ra trong lúc vô tình mình cũng tạo cho Phong Dạ Hàn một cường địch.

Sau khi Phong Khiếu Thiên đồng ý, Ngạo Tình giống như ảo thuật gia lấy từ trong ngực ra một vật, mọi người nhìn thấy đều giật mình, đó là thiết huyết đan thư. Đây là vật tiên hoàng ban cho Bách Lý Chiến ba mươi năm trước, khen thưởng ông đã bình định được tộc người xâm phạm Tây Vực Lang Gia. Túc Nguyệt quốc chỉ có duy nhất một bản thiết huyết đan thư, sách này vừa lấy ra, giống như tiên hoàng đích thân tới, có thể miễn tội chết, nó như lời nói vàng ngọc của Tiên đế, bất cứ thỉnh cầu gì, Hoàng đế đều phải chấp nhận.

Phong Khiếu Thiên cùng đám người ngăn ra, quỳ xuống, mấy người còn lại rồi rít cũng quỳ xuống.

Về mặt Ngạo Tình nghiêm túc, lặp lại lời nói của gia gia: "Cựu thần Bách Lý Chiến, nay dùng thiết huyết đan thư thỉnh cầu hoàng thượng vì chất nữ Bách Lý Ngạo Tình tử hôn, Ngũ Hoàng Tử anh tuấn lỗi lạc, khí độ bất phàm, chất nữ Bách Lý Ngạo Tình ngưỡng mộ đã lâu, khẩn cầu hoàng thượng thành toàn."

Phong Khiếu Thiên rất nhanh sáng tỏ, đây là bởi vì lấy lại mặt mũi cho Dạ nhi lần trước bị thoái hôn. Lão hầu gia là một lão tướng trung quân ái quốc, làm việc cẩn thận, theo đạo lý cũng sẽ không khinh suất dùng thiết huyết đan thư như thế, xem ra hấn muốn hướng trầm tỏ rõ hấn cũng ủng hộ Dạ nhi, ám hiệu trầm. Như vậy, cũng vẹn toàn đôi bên.

Dập đầu ba cái, Phong Khiếu Thiên nói: "Trẫm lĩnh ý."

Thiết huyết đan thư cầu tử hôn, cùng cấp với tiên đế tử hôn, ai có vinh hạnh đặc biệt như vậy. Tâm tư cẩn thận của các trọng thần không khỏi suy tính một hai, hướng ánh mắt hâm mộ về phía Phong Dạ Hàn, tâm tự nhiên bắt đầu từ từ nghiêng về hướng Hàn Vương Gia.

"Hoàng thượng, gia gia nói thiết huyết đan thư từ nay liên trả về triều đình." Ngạo Tình vừa nói đã đưa đến một làn sóng triều.

Tất nhiên mặt mày Phong Khiếu Thiên sẽ hớn hờ. Lão hầu gia quả nhiên lão hồ ly, đây là diễn hình trước khổ sau sướng, khiến thứ vừa gây chút áp lực cho mình bị chặn lại.

Kích động nhất khi đó là Phong Dạ Hàn, không ngờ gia gia sẽ quan tâm mình như vậy. Không tự chủ nhìn vào đôi mắt Ngạo Tình, tất cả đều vì nữ nhân như vậy phải không, bởi vì nàng xông vào, hấn có thể cảm thấy có người coi trọng mình, biết cảm giác được người khác cung chiều. Cuộc đời này, nên đáp lại nàng như thế nào cho tốt đây?

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng quen thuộc, Ngạo Tình tự nhiên chuyển mắt, trong đó đầy tràn thật sâu áy náy cùng tình yêu, dĩ dỏm cười một tiếng,

nụ cười này chiếu sáng nội tâm cô độc, lạnh lẽo của Phong Dạ Hàn.

Hai người ra khỏi Ngự Thư Phòng lúc ánh mặt trời giữa trưa, tay nắm tay, quyết định hướng Ngự Hoa Viên đi dạo một lần.

Trong ngự hoa viên có một hồ ngắm cảnh nho nhỏ, ánh mặt trời sáng tỏ như kim quang(ánh vàng) tỏa ra, bóng mây trắng tinh khôi chiếu xuống mặt hồ xanh thẳm, tĩnh lặng mà trong veo.

Ngao Tinh bỏ tay Phong Dạ Hàn ra, đứng trên cầu đá, giang hai tay, nhắm mắt lại hít thở bầu không khí trong lành.

Hồi lâu, thấy Phong Dạ Hàn vẫn trầm mặc, Ngao Tinh nghỉ ngơi, mới mở mắt ra, phát hiện Phong Dạ Hàn đang đứng dưới cầu đá, đắm đuối đưa tình cười nhìn mình, quá mức nóng bỏng, làm cho trong lòng Ngao Tinh rung động.

Chỉ thấy hôm nay hắn mặc một bộ cẩm bào trắng ngà, mặt mũi sáng tỏ, ôn nhã như ngọc, từng tia nắng mặt trời chiếu vào trên gương mặt trắng nõn, giống như cẩn thận từng li từng tí đặt lên một tầng bạch kim.

Rất ít khi có thể thấy Phong Dạ Hàn ôn nhuận như vậy, vẻ mặt kia như băng tuyết hòa tan trong nắng mặt trời tháng ba, còn mang theo nụ cười đơn thuần như gió xuân nhẹ thổi qua.

Ngao Tinh giật mình một cái, ý nghĩ nghịch ngom lại nổi lên, hét lớn: "A. Sói đến đấy." Rồi nhanh chân hướng đầu cầu bên kia chạy đi.

Phong Dạ Hàn hồi hồn, sang sảng cười to, tiếng cười quá mức đột ngột, quá mức mê người. Ngao Tinh kinh ngạc quay người lại, thấy bên trong mắt phượng thâm thúy mang theo men say mập mờ, trong lòng nàng cũng say theo.

Bỗng chốc, Phong Dạ Hàn nhanh chân đi tới, cười đến yêu mỵ: "Hiện tại sói đến thật đấy. Ha ha ha."

Ngao Tinh nghe xong, trái tim nhỏ run lên, xong rồi xong rồi, lúc này sói đến thật rồi. Xoay người định chạy. Phong Dạ Hàn đã sớm đến nơi, cánh tay dài chụp tới, kéo eo nhỏ của người nào đó lại nhấc lên, một cái tay khác hướng phía dưới nách Ngao Tinh nhẹ nhàng cù .

"A ha ha... Ha ha... Phong Dạ Hàn... Ha ha, không thể khi dễ người ta như vậy... " Ngao Tinh cười đến mức chảy cả nước mắt.

"Ngao nhi gọi ta là gì?" Phong Dạ Hàn uy hiếp, động tác trong tay vẫn như cũ không ngừng nghỉ.

Toàn thân khó nhịn Ngao Tinh ngẩn ra, chân không chạm đất, vội vàng nói: "Hàn... Hàn, ta sai lầm rồi, ta đầu hàng, đầu hàng."

"Nàng phải bồi thường cho ta đấy?" Âm thanh bá đạo không thể nghi ngờ, ôn tình vô hạn.

Ngao Tinh vội vàng ngoan ngoãn gật đầu như bầm tòi, hai chân vừa chạm đất, mới cảm thấy an toàn hơn nhiều, giận trách ngẩng đầu nhìn gương mặt yêu nghiệt gần trong gang tấc: "Mới vừa rồi cảm thấy chàng giống như một con sói ôn nhu, hiện tại cảm thấy, thì ra chàng là một con hồ ly thâm trầm."

Phút chốc, sắc mặt Phong Dạ Hàn khế biến thành giận, vốn định đòi cái hôn, không ngờ lấy được một câu nói như vậy. Đang định phát tác, Ngao Tinh lại kéo lấy vạt áo của hắn kéo hắn xuống, đôi môi lại gần nói một câu: "Nhưng mà ta rất thích" .

Mắt phượng khế che giấu ý cười ôn nhu, nhẹ nhàng cúi đầu, hai cánh môi gặp gỡ, trần trọc lặp lại, nhẹ nhàng hôn mút.

Ở một góc Ngự Hoa Viên, mấy vị nam tử có nhiều thâm ý nhìn một màn này.

"Không ngờ Ngũ đệ còn có thể có nụ cười thoải mái như vậy." Phong Hành Thượng - Du Vương Gia, đứng chấp tay, nụ cười trên mặt ôn hòa làm cho người ta không biết trong đôi mắt ẩn chứa điều gì.

"Tứ đệ, là Thất đệ." Phong Ngự Kiệt khinh thường nói. Chuyện hôm qua, mặc dù Phong Khiếu Thiên xử lý khiêm tốn, nhưng thâm cung vẫn luôn là nơi gió lùa tường trống, trong hoàng thất ai cũng biết sự việc gièm pha này.

Thái tử bất đắc dĩ cười: "Xem ra Thất đệ muội thật đúng là phúc tinh của Thất đệ."

Hừ! Phong Ngự Kiệt rất khinh thường phát tay áo rồi đi.

Lúc này, tại một khóm hoa gần đó, một ánh mắt tràn đầy ghen tị độc ác nhìn chằm chằm một màn kia, người này chính là Bách Lý Chi Nhu, hung hăng xoay người định đi thì lại đối mặt với một đôi mắt màu trà lạnh liệt, vừa nhìn đã làm cho người ta cảm thấy lạnh giá.

Phong Dạ Hàn cầm tay mềm mại của Ngao Tinh, đi trên đường đá, ánh mắt dịu dàng nhìn người phía trước đang nhảy nhót mà đi, chợt cảm thấy rất thỏa mãn. Bốn người Xuất Nguyệt cùng với Băng Tâm, Băng Lam đi xa xa phía sau.

"Ngao nhi, ta đi Tây Vực đánh một trận cũng cần nửa tháng, nàng định như thế nào?" Phong Dạ Hàn tự nhiên muốn Ngao nhi đồng hành cùng mình, nhưng nàng lại có quá nhiều chuyện phải xử lý, sợ rằng vô vọng.

"Thế nào? Còn chưa tách ra chàng đã nhớ ta rồi sao? Làm cho người ta thật ngại quá nha." Ngao Tinh cười hi hi quay đầu lại, nhẹ nhàng nói xong, nhìn chằm chằm mi tâm đang cau chặt của Phong Dạ Hàn.

"Ta... " Phong Dạ Hàn có chút cúi, sắc mặt cũng khẽ đỏ lên.

Phong Dạ Hàn ngượng ngùng thật làm cho người ta càng thêm thương tiếc.

"Yên tâm đi, ta làm xong việc của mình, chắc chắn sẽ ra roi thúc ngựa đi hiệp trợ Hàn Vương Gia ." Tiểu nữ tử cười mờ ám, làm Phong Dạ Hàn ngẩn ra, tay dắt nàg càng nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tạm thời chia ly(2)

Ngày tiếp theo, nhìn một thân quân trang hiên ngang oai hùng, phút chốc Ngạo Tình lơ đãng, choáng váng. Trong thoáng chốc, một bàn tay đưa ra ôm nàg, đỉnh đầu vang lên tiếng nói dịu dàng như nước giống như làn nước ấm chảy vào trái tim nàg.

"Ta chờ nàg."

Ngạo Tình cảm nhận mùi hương quen thuộc, ngẩng đầu nhìn kỹ gương mặt tuấn tú, chậm rãi nhìn ngắm mỗi một chỗ đều nhìn thật kỹ, ánh mắt dừng lại ở bờ môi khẽ gọi, bên trong tận cùng khóe môi có một vết thương nhỏ, phải nhìn thật kỹ mới có thể phát hiện ra.

Ngạo Tình cười mờ ám, gật đầu đáp ứng. Phong Dạ Hàn đột nhiên nhớ tới kích tình tối hôm qua, vẻ mặt không ngừng lúng túng.

Gần đây ánh mắt của Băng Tâm sắc bén như mắt chim ưng, tự nhiên có thể nhìn thấy trao đổi ánh mắt của hai người, trong lòng thở dài, cô gia thật đáng thương, tự nhiên lại đụng phải một sắc quỷ như tiểu thư.

"Chăm sóc tốt tiểu thư." Phong Dạ Hàn nhìn lướt qua Băng Lam cùng Băng Tâm, nghiêm túc nói.

"Vâng thưa cô gia." Hai người đồng thanh, rất cung kính cúi đầu đáp.

Cô gia? Sắc mặt Phong Khiếu Thiên kéo ra. Mọi người phản ứng liên tiếp.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Phong Dạ Hàn trực tiếp lên ngựa, sau lưng bốn người Xuất Nguyệt chấp tay hướng Ngạo Tình nói lời tạm biệt, "Vương phi, bảo trọng." Dứt lời, thấy Ngạo Tình khẽ gật đầu, lập tức không hẹn mà cùng lên ngựa.

Thái tử không kiên nhẫn chờ nên đã sớm ở trên ngựa, hấn không hề lưu luyến ánh mắt dịu dàng của thái tử phi cùng Bách Lý Chi Nhu chút nào.

Đốc đốc đốc.

Nhìn bóng người càng lúc càng xa, tiếng vỗ ngựa mơ hồ, Ngạo Tình hít một hơi thật sâu.

"Ngạo nhi, không ở thêm mấy ngày?" Phong Khiếu Thiên là người đầu tiên liên tiếng hỏi

"Không, nhi thần đã chuẩn bị xong tất cả, lập tức trở về biên cương." Ngạo Tình xoay người, cung kính hành lễ.

Nhìn thấy ba con ngựa ở bên cạnh, cũng biết Ngạo Tình ý đã quyết, cũng đành để cho nàg đi thôi.

"Hoàng thượng, có thể để nô tì cùng Hàn vương phi hàn huyên mấy câu không?" Chẳng biết lúc nào, Nhu phi từ phía sau đã đi lên. Một thân cung trang nhẹ nhàng, sắc mặt tiêu tụy, chắc hẳn những ngày qua không dễ chịu.

Phong Khiếu Thiên tự biết nổi khở trong lòng Nhu phi, gật đầu đồng ý.

Ngạo Tình nhìn mỹ phụ mềm mại như vậy, trong lòng dâng lên vài tia thương hại, dù sao nàg cũng phải trải qua cừu tử nhất sinh mới sinh ra Phong Dạ Hàn, chỉ là một lúc sơ sót để cho người khác thừa cơ làm máu mủ chia lìa 23 năm.

Đi tới chỗ hẻo lánh, sau khi hành lễ Ngạo Tình liền nói "Không biết Nhu phi nương nương có gì phân phó?"

"Ngạo nhi, ta..." Chưa nói kịp đã roi đầy mặt, nhìn từng hàng lệ trong suốt của Nhu phi, lòng của Ngạo Tình mềm nhũn.

"Nhu phi nương nương không cần như thế, muốn Hàn tiếp nhận người, còn cần chút thời gian, dù sao hai mươi ba năm nay trong lòng hấn đều là người kia." Nghe được những lời này của Ngạo Tình, Nhu phi vui mừng gật đầu.

Nhu phi khẽ lau lau nước mắt nước, từ trong lòng ngực móc ra một vật: "Giúp ta đưa cho Hàn Nhi."

Ngạo Tinh biến sắc, hắc ngọc Lang Đầu, là tín vật của người đứng đầu Tây Vực Lang Nha. Nàng Á khẩu không trả lời được.

Nhu phi nương nương áy náy cúi thấp đầu, tâm tình muốn chết cũng đều có rồi.

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, ngựa chạy hết tốc lực bốn ngày bốn đêm trở lại Hầu phủ. Cũng không nghỉ ngơi, nàng trực tiếp triệu tập ba vị thúc thúc, thăm thăm, cùng các di nương đến đại viện.

Ông tay áo Ngạo Tinh vung lên, một túi gấm có thêu Thước Dực tượng trưng cho phúc, bức tranh thêu Mẫu Đơn cùng ba phong thư ném lên bàn đá, cười lạnh nói: "Ba vị thăm thăm, xem kỹ một chút, những thứ này đều là kiệt tác của các người."

Ba người vừa nhìn, sắc mặt chợt biến, nhất thời, cùng nhau quỳ rạp xuống cầu xin tha thứ. Đám người Bách Lý Dung Bác nghi ngờ, rồi rít lần lượt nhìn thư, sắc mặt trầm xuống.

"Chát" một tiếng, cái tát vang dội một tiếng, Bách Lý Dung Bác gầm lên: "Người thật là một đồ phụ, cư nhiên giết giầy Chi Nhu hại Ngạo nhi, người... Người quả thật không có thuốc nào cứu được, hôm nay ta Bách Lý Dung Bác liền huỷ đồ phụ này, đúng là độc phụ."

"Phu quân, ta biết sai rồi, về sau ta sẽ không thế nữa, sẽ không tái phạm nữa." Nhị thẩm quỳ dưới chân Bách Lý Dung Bác cầu xin.

"Hừ! Không dám? Biến, cút ra khỏi Bách Lý gia ta." Nhị thúc nhắc chân đá một cái ngay giữa ngực Nhị thẩm, phốc.

Bách Lý Dung Thụy, Bách Lý Dung Lỗi cũng tức giận, quát mắng thê tử của mình. Ba người vốn đã chịu đựng các nàng lâu rồi, hiện tại trên tay có bằng chứng dựa vào, tự nhiên cũng có chút khí thế gia chủ.

"Ta sớm đã nói, nếu như các người còn muốn sống ở Hầu phủ, nên an phận, ít bày trò. Lại còn dám đem chủ ý đó nhằm vào ta, có phải dựa vào việc tình cảm nhiều năm của ta cùng ba vị thúc thúc không tốt chứ gì." Ngạo Tinh lạnh lùng nhìn ba khuôn mặt làm cho người ta mất hết khẩu vị bên dưới, thờ dài lắc đầu.

"Ba vị thúc thúc, ta đã nói rồi, ba người giờ là đương gia của Hầu phủ, chuyện của ba vị thăm thăm cũng do ba người quyết định. Hơn nữa hoàng thượng cũng cam kết, người thừa kế tước vị Hầu phủ sẽ do gia gia quyết định, cho nên Ngạo nhi hi vọng mọi người có thể cùng nhau cố gắng, cạnh tranh công bằng để đạt được tước vị này."

Ba người Bách Lý Dung Bác không khỏi kích động, gật đầu nói phải, chúng di nương tươi cười lúm đồng tiền như hoa, ai cũng cảm thấy loại cảm giác khổ tận cam lai.

Cuối cùng sau khi thương nghị, nể tình họ dù sao cũng là nhạc mẫu của đương kim thái tử cùng các vị Thân Vương, huỷ thư có thể miễn, giam lỏng ở Từ Đường Hầu phủ, cả đời ăn chay niệm Phật, rửa sạch tội nghiệt, vì con cháu cầu phúc.

"Nhị thúc, Tam thúc, Tứ thúc, Ngạo nhi gần đây phải xa nhà một chuyến, đại khái chừng một tháng, cho nên chuyện ở nhà mọi người phải vất vả quan tâm rồi." Ngạo Tinh cười nhìn ba vị thúc thúc, thật ra thì bản tính bọn họ cũng không tệ, chính là nhất thời đi nhầm đường, hiện tại lảng từ quay đầu, khẳng định trong lòng gia gia nhưng nở hoa.

"Ngạo nhi, người nói gì vậy, nếu không phải là người nhiều năm khổ tâm kinh thương, Hầu phủ chúng ta sớm đã bị vét sạch, người làm thúc thúc như ta thật hổ thẹn với phụ thân và đại ca đại tẩu a!" Đôi mắt Bách Lý Dung Bác ướt ướt nói.

Hai người Bách Lý Dung Thụy cũng vô cùng áy náy.

"Quá khứ đã qua liền đi qua, quan trọng là về sau, các vị thúc thúc cần phải làm tấm gương tốt, khiến các hầu nhi(khi con) sau này cũng trở thành những nam nhi đỉnh thiên lập địa." Ngạo Tinh cười nói giòn.

Hầu nhi? Ba vị thúc thúc cười ha ha, chúng di nương cũng che miệng mà cười.

Ngạo Tinh kéo tay các vị di nương, đặt chung một chỗ, "Về sau chuyện trong nhà, các vị di nương cần phải đồng tâm hiệp lực, không cần tranh đấu gay gắt như ba vị thăm thăm, cuối cùng đều không có kết quả tốt."

Chúng di nương đều nhanh chóng gật đầu, nước mắt chảy ra đầy cảm kích. Ngạo Tinh lấy từ ngăn kéo ra một chùm chìa khóa, giao cho Đại di nương Lan Lăng "Lan di nương, đây là chìa khóa tổng kho Hầu phủ, về sau nội vụ trong phủ phiên người rồi. Ngạo nhi cũng bớt lo hơn nhiều. Có cái gì không hiểu di nương có thể tìm lão quân gia."

Mọi người sững sờ, nhất là Bách Lý Dung Bác, trong đầu trống rỗng.

Lan Lăng sững sờ, không thể tin nhìn Ngạo Tinh, âm thanh kích động: "Nhị tiểu thư, ta..."

Ngạo Tinh vỗ nhẹ tay nàng ấy: "Ngạo nhi tin tưởng Lan di nương, tin tưởng người có thể dẫn dắt các vị di nương quản lý tốt Hầu phủ."

Bên trong đại đường trầm mặc một hồi, một mảnh tiếng hút khí.

"Nhị tỷ tỷ." Khe cửa càng mở càng lớn, mấy đầu hầu tử chen lấn đi vào.

Chương 32: Cùng nhau bày mưu

"Mấy con khi nhỏ các người, mới mấy ngày không gặp mà đã thế này." Ngao Tinh giả vờ giận, nhìn chăm chăm mấy đầu nhỏ đang ngây ngốc kia.

"Nhị tỷ, Trần nhi rất nhớ gia gia cùng Nhị tỷ." Bách Lý Liềm Trần tiến lên trước, kéo tay Ngao Tinh lắc lắc, đứa nhỏ này rất thông minh lại bạo gan, nó đã sớm biết Ngao Tinh đang giả vờ tức giận.

"Người đứng là con khi nhỏ mà, gia gia ở bên ngoài đánh người xấu, sẽ nhanh trở lại làm lão Hầu vương thôi." Nói xong, liền cúi xuống ôm Trần nhi, hôn một cái lên má hồng hồng của nó, đúng là tiểu yêu nghiệt mà.

Các đệ muội khác thấy vậy rồi rít đưa tay muốn được ôm, hôn.

Sắc mặt Ngao Tinh kéo ra, không nghiêm chỉnh, khoa trương cười nói: "Đến đây đi đến đây đi, để cho mỹ hầu ta xem nào."

Mấy người Bách Lý Dung Bác vừa nghe thấy vậy liền bật cười.

Băng Tâm cùng Băng Lam ở đứng bên cạnh cảm thấy buồn nôn, hài nhi nhỏ như vậy mà tiểu thư cũng không tha.

Xử lý tốt chuyện trong phủ, ba người liền dịch dung rồi lên đường đến Bích Huyết cung. Để tránh làm người khác nghi ngờ, Ngao Tinh đi trước, Băng Lam và Băng Tâm đuổi theo sau.

Ngựa không dừng vỏ suốt hai ngày mới đến Bích Huyết cung, lúc này lấy tội danh xử thiếu sót của hữu sứ, để cho nàng ta tạm thời ngừng mọi hành động, dùng thời gian đó chuẩn bị tốt để đem khối u ác tính này xử lý tận gốc.

Lần này tả sứ làm việc như sấm rền gió cuốn, khiến các tỷ muội Bích Huyết cung không khỏi bội phục, cúi đầu phục tùng.

"Rõ ràng người có thể xử lý, tại sao lại muốn gọi ta trở về." Ngao Tinh phi ra một phi tiêu hoa mai, quăng về phía nữ tử trên trạc cây liễu.

Ánh mắt thanh y nữ tử băng lãnh, tay áo vung lên, một phi tiêu lá liễu bay thẳng về phía phi tiêu hoa mai, nhất thời ánh lửa bắn ra bốn phía, cuối cùng hai phi tiêu cùng rơi xuống đất.

"Sư phụ muốn gặp người."

Về mặt nữ tử băng lãnh, đôi mắt như một đầm nước lạnh lẽo. Một bộ y phục tơ lụa màu xanh nhạt, bên trên thêu hình cây liễu, áo khoác sa mỏng trong suốt ngắn tay. Chân váy màu xanh, bên hông cuốn đai lưng lụa mỏng, bên ngoài váy có tầng tầng sa mỏng như ngàn tầng mây, rất mỹ lệ. Tóc dài đen bóng búi thành búi tóc ba vòng, giữ lại chút tóc bên cổ, trên đầu có cây trâm xanh biếc, trên bàn có một trâm ngọc xanh hình cây liễu. Đúng là băng son mỹ nhân, có điều như vậy thì quá lạnh rồi.

Người này chính là Liễu Diệp Thanh.

Ngao Tinh chào tượng trưng một tiếng.

"Coi trọng khối băng kia?" Liễu Diệp Thanh rất khinh thường cười hỏi, lời của nàng cho tới bây giờ đều rất đơn giản.

"Trước kia là khối băng, trải qua ta một phen dạy dỗ, bây giờ là nam nhân ôn tình rồi." Ngao Tinh nghĩ tới khuôn mặt yêu nghiệt kia, trong lòng không khỏi nhớ nhưng, cũng đã bảy ngày rồi, không biết bên hấn như thế nào?

"Hoa si! Mất mặt!" Liễu Diệp Thanh xoay một vòng, nhẹ nhàng từ trên cành liễu nhảy xuống.

"Thực tùy tri vị (giống như là ăn món ưa thích), chờ người gặp đúng người, người mới có thể thể nghiệm được." Vừa là bạn tốt vừa là sư muội, Ngao Tinh sớm quen với việc hai người chung đụng như vậy rồi.

"Ngao nhi, người đã đến rồi, khụ khụ..." Một vị mỹ phụ quần áo lụa mỏng màu trắng, gần bốn mươi mấy tuổi nằm nghiêng ở trên ghế dựa, bệnh lâu chưa lành, chỉ có nhìn thấy ngón tay run nhẹ mới phân biệt được người này còn có khí tức, trên ghế dựa phủ lên một bộ thảm nhung lông cáo trắng như tuyết, người cùng áo lông hòa làm một thể, làm cho người ta có loại cảm giác hoảng hốt, cảm thấy người trên ghế dựa tựa như khối trắng, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Ngao Tinh thở nhẹ một hơi, làm bộ như nhẹ nhõm, bước nhanh qua cầm lấy đôi tay kia, về mặt cột nhả nói: "Sư phụ, Ngao nhi tới rồi rồi này, người nhìn một chút xem có phải Ngao nhi càng lớn càng xinh đẹp không?"

Nghe thấy tiếng người khê xuy, Liễu Diệp Thanh quay đầu ngắm phong cảnh.

"Cái người này đúng là lắm mồm." Liễu Như Mi đưa tay vuốt ve đầu Ngao Tinh, quan sát một hồi lâu: "Ừ, là trở nên yêu mị rồi."

Phốc. Liễu Diệp Thanh cười thành tiếng. Ngao Tinh quay đầu lại trừng mắt liếc, nàng mới thôi.

"Đúng vậy a, sư phụ, ta thích một nam nhân, dung mạo của hắn rất yêu nghiệt, Ngao nhi cùng hắn một chỗ nên cũng yêu mị rồi." Ngao Tinh bộ dáng lộn chét không sợ nước sôi nói.

"Hả? Tới cùng sư phụ háo hão nói một chút." Liễu Như Mi vui vẻ cười, giống như một mẫu thân nghe được nữ nhi mình có người yêu, một loại vui mừng lại bí mật mang theo tâm tình lo lắng.

Vì vậy, bên trong phòng người nào đó nói nói đến mức nước bọt văng tung tóe, người nghe thỉnh thoảng sẽ cười nhạt ra tiếng, ở bên ngoài phòng một người lẳng lặng tựa vào cây liễu lắng nghe bên trong, yên tĩnh giống như một bức tranh người đẹp, Liễu Thanh, như hoa như họa(về).

Ở Bích Huyết cung không tới hai ngày, núi Yên Vụ liền truyền đến tin tức, bảo nàng lên núi một chuyến. Xét thấy lần trước Ngao Tinh trở về một chuyến, thương tích đầy mình, Băng Tâm cùng Băng Lam nhất định đi theo lên núi. Mặc dù không đi qua mê hồn trận, nhưng vẫn nguyện ý đợi ở ngoài trận. Thuyết phục không được, Ngao Tinh cũng đành kệ hai người.

Lại tốn 1 ngày trên đường, Ngao Tinh đều mệt đến eo mỗi lưng đau, càng không nói đến hai nha đầu này. Nhưng các nàng cũng thốt một tiếng, nhìn hai người ngủ say, trong lòng rất nhiều tư vị. Gần mười ngày nay, giống như đi chạy sô vậy, thật sự mệt mỏi. Qua thời gian này, cũng nên suy tính chuyện lớn cả đời cho hai người rồi.

Nhìn Ngao Tinh đi vào mê hồn trận, biến mất trong làn sương khói nồng đậm, Băng Lam Băng Tâm cũng đành phải chờ đợi ngoài trận.

"Ta đã trở về." Ngao Tinh lạnh lùng thốt, hướng về nam tử dựa vào lan can nhìn ngắm hoa sen. Nam tử đã gần bốn mươi lăm nhưng mà lại như hai mươi bảy hai mươi tám, đứng chấp tay, một bộ trường bào màu xanh lam vừa người, sợi tóc dùng ngọc quan búi lại. Mắt rất đẹp, thâm thúy u lam như đêm khuya biển rộng, lạnh lẽo cũng như đêm khuya biển rộng.

"Ừ." Âm thanh lạnh lẽo vô tình, nhưng Ngao Tinh vẫn phát hiện ra lúc Lam Vân nói chuyện, thân thể hơi chấn động một cái.

Đợi một hồi lâu, không thấy Lam Vân mở miệng, nàng trực tiếp hỏi: "Tìm ta có việc?"

Về mặt Lam Vân cứng đờ, chậm rãi quay người lại, trong tròng mắt đen không phân rõ hỉ cùng giận, nói: "Nàng cứ không muốn gặp ta như vậy sao?" Trong giọng nói hàm chứa tâm tình ê ẩm, giống như người tình bị vứt bỏ, âm thanh uất ức.

Hồ. Ngao chuyện sợ nhất là loại ánh mắt này, loại giọng nói này, nàng rất không thích. Hắn không tinh táo thì vẫn coi nàng là thể thân của mẫu thân; khi tinh táo thì luôn coi nàng như một công cụ báo thù.

Ngao Tinh im lặng, xoay người muốn đi ra ngoài. Thân thể Lam Vân lắc một cái, điểm huyết Ngao Tinh làm nàng không thể cử động.

Đôi mắt trong veo chống lại đôi mắt đen kia, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, nhìn đôi mắt đen mê ly, trong mắt tình dục, lửa dục đốt cháy.

Ngao Tinh cảm giác một hồi mắt hoa, muốn kêu nhưng lại không thành tiếng, khóc không ra nước mắt.

Lam Vân ôm ngang Ngao Tinh lên, tựa như gió lốc cuốn vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đem Ngao Tinh đặt lên giường, bàn tay gầy xoa nhẹ gương mặt như đã thấm vào xương tủy.

Mỗi một lần đụng vào, Ngao Tinh cũng cảm thấy rét lạnh thấu xương, cùng đau lòng. Vì nam nhân si tình này, cũng vì tình huống bất đắc dĩ của mình. Đã từng bao nhiêu lần, Lam Vân cũng như thế mê loạn, bị lạc tâm trí, coi nàng như mẫu thân của mình. Đây là nam nhân như thế nào, yêu quá ác quá cực đoan, sẽ hoàn toàn ngược lại. Có lẽ năm đó mẫu thân lựa chọn phụ thân mà cự tuyệt thanh mai trúc mã Lam Vân, cũng là do nguyên cớ đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thăm viếng lúc nửa đêm

Đột nhiên, ngón tay Lam Vân khẽ động, điểm huyết ngũ của Ngao Tinh.

"Ngao nhi, đừng trách ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho con gả cho nhi tử của Phong Khiếu Thiên." Lam Vân nhẹ nhàng cho Ngao Tinh uống một viên thuốc màu đen.

Bóng đêm đen tối, mùa đông đã dần tới, không khí cũng lạnh lạnh.

Trong phủ thái tử Cao Li quốc, một thân y phục màu đen ngồi im lặng trong lương đình, năm ngón tay nhẹ nhàng lướt trên cổ hoàng cầm độc nhất vô nhị trên đại lục này, tạo ra chuỗi âm thanh vang xa.

Chợt, tiếng đàn ngưng lại, bóng người khẽ chấn động một chút, bàn tay dưới tay áo từ từ ngưng tụ một chương phong, lại có người có thể tránh được tai mắt Ân Vệ của ta, thật không thể khinh thường.

"Công lực của thái tử Cao Li quốc quả nhiên rất tốt." Một bóng đen to lớn cao ngạo đến gần chỉ trong nháy mắt. Giọng nói trầm thấp, lạnh lùng giống như truyền từ địa ngục tới.

"Các hạ dạ hành(đi đêm), có gì chỉ giáo." bóng dáng phía trước cửa sổ vẫn bất động như cũ, trông mắt đen y hệt đầm nước, từ từ trầm xuống, trong đầu không ngừng suy đoán dụng ý của người tới. Hình như người tới không có chút sát khí nào mà mang theo chút tán thưởng chân thật.

"Thắng thần mà nói, ta tới đây để hợp tác cùng thái tử. Ta nguyện giúp ngươi lên ngôi vàng, thái tử chỉ cần khiến Túc Nguyệt quốc biến mất trên đại lục này là được." Nam tử lẳng lẳng xoay người lại, chậm rãi đi tới cách người kia năm bước, trông mắt không khỏi căng thẳng.

Mặc dù trước kia đã nhiều lần bí mật quan sát Thượng Quan Dực, nhưng điều tra xét từ xa. Nhìn gần lại càng không thể phủ nhận hẳn có bộ dáng rất yêu mị, so với nữ tử còn đẹp hơn mấy phần. Dung nhan tuấn mỹ, mặc dù thiếu chút anh khí của người tập võ, nhưng nhìn kỹ lại cảm nhận được hẳn kinh luân đầy bụng, giữa hai lông mày tràn đầy ánh sáng cơ trí, đúng là có thần thái "đầy bồ kinh thư", lại có khí chất thông dong, vô luận khí độ hay thần thái, tuyệt đối là một nhân vật hung ác một cách dịu dàng.

Thượng Quan Dực phát hiện ánh mắt lạnh lẽo của nam tử đang không ngừng quan sát mình, cũng không cảm thấy ghét. Chỉ thấy nam tử che mặt, một đôi mắt đen sâu thẳm, giống như một cỗ hàn băng lạnh thấu xương, không có một tia ấm áp.

"Các hạ là..." Nam tử tiếc chữ như vàng.

"Lam Cơ Tử." Nam tử chậm rãi nói.

Cái gì? Lam Cơ Tử. Theo như đồn đãi hơn hai mươi năm trước, Thiên Sơn lão nhân có duy nhất một môn sinh đặc ý là Lam Cơ Tử, Văn Thao Vũ Lược, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cầm kỳ thư họa, không gì không biết, hơn nữa vượt trội nhất chính là người này tinh thông thuật Kỳ Môn Độn Giáp, chiến lược quân sự không người nào có thể địch. Chẳng biết tại sao, hơn hai mươi năm trước, người này tự nhiên biến mất trên đại lục. Lời đồn đãi nói hẳn đến đảo quốc Tây Hộc, ai cũng không biết thiệt giả. Hôm nay, hẳn cư nhiên chủ động xuất hiện, cũng nói muốn giúp mình giành thiên hạ.

Thượng Quan Dực mừng rỡ, tự nhiên muốn xác định xem có đúng người đó không. Khuôn mặt mỹ mạo như ngọc vẫn không đổi sắc, tươi cười nói: "Tại sao ta phải tin tưởng ngươi."

"Ta sẽ đem đồ đệ của ta gả cho ngươi." lúc Lam Vân nói ra khỏi miệng thì trong lòng vẫn có chút lưu luyến.

Thượng Quan Dực đang do dự, Lam Vân lại thêm một câu: "Yên tâm, tư sắc của đồ đệ ta nếu là đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất trên đại lục này. Về sau chỉ cho phép ngươi thú mình nàng, nếu không, chớ có trách ta xuống tay không lưu tình."

Thượng Quan Dực nửa tin nửa ngờ, chỉ là hẳn từ trước tới nay đều không để ý tới nữ nhân, nhiều không ngại mà thiếu cũng không sao.

"Hảo, thành giao(tốt, đồng ý)."

Lam Vân lắc mình, liền biến mất ở trong màn đêm.

Đạp Vân Bộ? Quả nhiên là hẳn! Trong lòng Thượng Quan Dực tràn đầy ý chí chiến đấu.

Hai người Băng Lam ở ngoài trận trên núi Yên Vụ đợi bảy ngày bảy đêm, cuối cùng hai người thật sự luống cuống, lập tức dùng bồ câu đưa tin nhờ Dung Hi điều tra xem có ai xuống khỏi núi Yên Vụ không. Quả nhiên, hai ngày sau, Dung Hi hồi âm nói bảy ngày trước có một nam một nữ xuống núi, chạy thẳng tới quốc đô Cao Li quốc.

Trong lòng hai người cả kinh, nếu như tiểu thư xuống núi tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp thông báo cho các nàng, để cho các nàng rời đi. Nhưng bây giờ, chỉ có khả năng là tiểu thư bị tiên sinh buộc đi. Hai người cũng không dám làm trễ nãi, nhanh chóng dùng bồ câu đưa ba phong thư đi cho Phong Dạ Hàn, Dung Hi, lão hầu gia, sau đó hai người không dám chậm trễ nhanh chóng phi ngựa tới Cao Li quốc.

Dựa vào yêu cầu của Lam Cơ Tử, Thượng Quan Dực làm cho hôn lễ long trọng nhất trước nay chưa từng có, các quốc gia đều đưa đi hôn thiếp, ngay cả nước xa nhất là Thuần Vu quốc, Sứ giả chạy chết vài con Thiên Lý Mã, tốn thời gian năm ngày cuối cùng đưa hôn thiếp tận nơi.

Cho đến trước đám cưới ba ngày, Lam Vân mới đưa Ngao Tinh đến phủ thái tử. Lúc này làm Thượng Quan Dực kinh sợ không thôi, hẳn gặp qua không ít mỹ nhân, chính là trắc phi cùng thị thiếp bên trong phủ của hắn chọn một người tùy ý đều là vẻ thù mị thượng thừa(hạng nhất). Nhưng khi hắn nhìn thấy Ngao Tinh choàng một cái áo lông cáo tuyết trắng, tim của hắn liền đập loạn nhịp.

Dung nhan tuyệt sắc lạnh lẽo làm hắn nín thở mất hồn. Nàng lãnh diễm như sương như tuyết, không cách nào so sánh; cho dù là vận y phục nam trang nhẹ nhàng, cũng không giấu được dung mạo của nàng.

Chỉ là trong mắt nàng, trống không mà lạnh lùng, mang theo khí lạnh trợn đời không thay đổi, gương mặt mỹ lệ tuyết luân hơi tái nhợt, khắc họa thâm trầm

cùng cô độc.

Một khắc kia, Thượng Quan Dực mới biết, thì ra thật sự có chuyện nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu). Trước kia trong lòng còn hơi nghi ngờ lời nói về đồ đệ của Lam Cơ Tử, nhưng lúc này thấy nàng, hẳn liền tin tưởng.

"Ngạo nhi, người sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai chính là ngày đại hôn của chúng ta, có thể sẽ hơi mệt chút, nhưng ta sẽ bồi bên cạnh nàng." Thượng Quan Dực nhu hòa nói. Hắn trước kia không đem nữ nhân để ở trong mắt, chớ nói chi là trong lòng. Những trắc phi, thị thiếp kia đều là phụ vương gả hoặc là trọng thần đưa tới. Hắn cũng không cự tuyệt, vẫn ân huệ cùng hưởng, cũng không cưng chiều vị nào hơn, chỉ coi đó là công cụ âm giương cùng mưu quyền đoạt lợi mà thôi. Nhưng là bây giờ, hắn phát giác mình nhìn nàng lâu một chút, tình yêu liền tăng tiến một phần, cảm giác là rõ ràng như thế.

"Cám ơn."

Hai chữ lạnh lẽo, là lần đầu tiên nàng mở miệng nói, cũng làm cho trái tim Thượng Quan Dực ngừng lại, có loại kích động cùng ngọt ngào mà trước kia chưa từng có.

Ở Lai Phụng khách sạn của Cao Li quốc đợi chừng bảy ngày, Băng Lam Băng Tâm, đã sớm gấp đến độ chỉ biết dậm chân. Họ đã thử ban đêm lên vào phủ thái tử, nhưng phủ thái tử đã sớm tăng cường đề phòng, ba bước một trạm gác năm bước một đội ngũ đi tuần, xung quanh bên ngoài phủ lại có ba đợt thị vệ qua lại trình sát tuần hành, ngay cả con ruồi cũng không thể tiến vào phủ thái tử nửa bước.

Rốt cuộc đợi đến ngày thứ tám, nhìn thấy vài con khoái mã tung vó như bay chạy đến, khói bụi cuộn cuộn, bốn Tuần ca vây quanh một nam tử xuất chúng, trong giây lát đó, hai người thiếu chút nữa cảm thấy Quan Âm Bồ Tát hạ phàm đưa cứu tinh tới rồi.

"Cô gia, người nhanh đi cứu tiểu thư đi." Băng Tâm nhào tới trước, đem một bức họa trộm được từ họa sĩ của phủ thái tử dâng lên.

Lúc này Phong Dạ Hàn, một thân phong trần, trên cằm đầy râu, vành mắt đen. Vừa nhận được báo cáo đưa tin, Phong Dạ Hàn liền trực tiếp từ trong đại quân khái hoàn đổi đường, ngày đêm chạy như điên tới Cao Li quốc.

Phong Dạ Hàn vừa nhìn bức họa, hỏa khí dâng lên. Bốn người Xuất Nguyệt càng thêm kinh ngạc không thôi, nữ tử xinh đẹp như mộng như ảo, làm cho không một ai dám nhìn thẳng. Sau khi hồi hồn, Truy Nguyệt oán giận nói: "Tiểu Hạc Tiêu, cái gì mà vương phi nhà chúng ta? Người điên rồi!"

Băng Tâm cũng lười để ý tới Truy Nguyệt, tiếp tục nói với Phong Dạ Hàn: "đây là họa sĩ phủ thái tử lên lên vẽ rồi giấu đi, cô gia người có phát hiện ra không, tiểu thư thật lạnh đến dọa người, chắc chắn nàng bị tiên sinh hạ độc, mới biến thành như thế, làm thế nào bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Phong Dạ Hàn cướp dâu(1)

Băng Lam cũng tiếp lời: "Đêm hôm trước chúng nô tì đã thử lên vào phủ thái tử để thăm dò, lại không thể tới gần nửa bước, chắc chắn là tiên sinh đã nhắc nhở Thượng Quan Dực phòng bị, ngày mai sẽ là ngày đại hôn, cô gia người là hoàng tử, hay ngày mai người trực tiếp vào phủ thái tử, cứu tiểu thư ra."

Đôi môi Phong Dạ Hàn mím chặt, mắt phượng thấp liếm, trầm mặc một hồi lâu mới nói: "Các người đem bản đồ cho ta, tối nay ta đi thám phủ thái tử, các người hãy chuẩn bị tốt mọi thứ đi."

Băng Tâm, Băng Lam thấy cô gia coi trọng tiểu thư nhà mình như vậy, tự nhiên hốc mắt hồng hồng, gật đầu như gà con mổ thóc.

Bốn người Xuất Nguyệt thấy chủ tử nói vậy, hai mặt nhìn nhau, ngần ra, như bị giáng một gậy vào đầu, chẳng lẽ nữ tử như thần tiên này chính là vương phi tương lai sao. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Đêm lạnh như nước, sao thưa trăng sáng, thỉnh thoảng một cơn gió lạnh từ cửa sổ thổi vào.

Ngạo Tĩnh lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, lạnh lùng nhìn cảnh đêm trước mắt, trong đầu thỉnh thoảng có chút trí nhớ giống như lên men một dạng, càng lúc càng lớn, hình ảnh càng ngày càng rõ ràng, hình như lập tức sẽ phá lớp màn mỏng kia ra, nhưng trong khoảnh khắc, những ký ức kia lại chìm xuống.

Bỗng chốc, Ngạo Tĩnh cảm thấy một mùi thơm quen thuộc.

"Người nào?" Mặc dù tạm thời mất trí nhớ, nhưng trời sanh tính cảnh giác không có giảm bớt chút nào.

"Ngạo nhi." ngữ điệu dịu dàng, giống như ma chú, lập tức, trong tâm trí của Ngạo Tĩnh lại mãnh liệt giao động, ánh mắt kia dịu dàng Liễm Diễm, tựa hồ đã thấy qua ở đâu? thấy ở đâu? ở đâu?

"Người... Rốt cuộc là ai?" Tâm tư Ngao Tinh có chút không thể khống chế.

Hắn, ánh mắt lạnh lùng, như một cổ xoáy nước đen láy, lúc hắn nhìn nàng, có yêu có thương, còn có quá nhiều thứ nàng không thể nói rõ ràng, tâm tình rất phức tạp, rất mãnh liệt, nàng lại không sợ hãi, chỉ bằng ánh mắt đó, người nam nhân trước mắt này sẽ không tổn thương nàng.

Người tới chính là Phong Dạ Hàn, mắt phượng không nháy mắt nhìn chăm chăm Ngao Tinh vừa quen thuộc vừa xa lạ, chậm rãi đến gần trước mặt nàng, nghe được câu hỏi của Ngao Tinh, trong lòng bỗng chốc đau xót, cánh tay duỗi ra, hung hăng ôm nàng vào trong ngực.

"Ngao nhi, ta là Phong Dạ Hàn, nàng quên rồi sao?" âm thanh từ tính quen thuộc, như dòng suối nhỏ ngày xuân rót vào trong lòng Ngao Tinh, một chút trí nhớ hiện lên, trong cơ thể máu bắt đầu sôi trào, rốt cuộc là cái gì? Cái gì?

"Người... Ừ..." Ngao Tinh đang muốn thoát khỏi vòng ôm này, Phong Dạ Hàn đã sớm dùng môi mình bắt lấy môi nàng, nhiều ngày nhớ nhung, cuối cùng cũng gặp nàng.

Này hôn, này cánh môi quen thuộc, này mắt phượng như sương mê ly... Tất cả quen thuộc như thế.

Bất thích khách!

Bên ngoài bắt đầu rối loạn lên.

Ánh mắt Ngao Tinh trở nên lạnh lùng, dùng sức đẩy ngực Phong Dạ Hàn, lui về phía sau hai bước, đồng thời tay phải dùng hết hết khí lực giương lên.

"Chát"

Phong Dạ Hàn không ngờ Ngao Tinh lại đột nhiên nổi đóa, mắt phượng khiếp sợ, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt hiện rõ năm ngón tay, vẻ mặt Ngao Tinh cũng hoảng hốt, không biết như thế nào cho phải.

Tiếng người càng ngày càng gần, Phong Dạ Hàn không thể làm gì khác đành tạm thời rời đi, bóng dáng màu đen nhẹ nhàng, thừa dịp loạn biến mất ở trong bóng đêm.

Bên trong nhà Ngao Tinh ngơ ngác nhìn hướng Phong Dạ Hàn biến mất, cánh tay phải vẫn còn run rẩy, tại sao đánh vào trên mặt của hắn, tim của mình lại đau như thế. Ánh mắt bị thương kia cũng làm lòng nàng thật đau quá, trong lòng như bị ai nhéo chặt, thật giống như mười mấy bó gai buộc chặt tim của mình, vặn thật chặt, nắm thật chặt, thật là đau.

Nàng đưa tay đánh hắn, là vì không thích loại cảm giác pháp phùng vì một người này, không ngờ sẽ là dạng này? Vậy bọn họ thật biết nhau sao?

"Ngao nhi, nàng không sao chứ?" Thượng Quan Dực nhanh chóng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Ngao Tinh đang ngưng mắt nhìn tay phải của mình, ngơ ngác ngồi đó, nhịp tim lại gia tốc, lo lắng hỏi.

Thượng Quan Dực đến, Ngao Tinh ngược mắt nhìn Thượng Quan Dực, tại sao hướng về phía hắn, tim của mình không có chút cảm giác nào, còn khi tát nam nhân kia thì đau lòng như cắt, chẳng lẽ ta thật sự quên cái gì?

Thấy Ngao Tinh nhìn chăm chăm mình, Thượng Quan Dực vui mừng, trong lòng rối loạn.

"Không có việc gì! Ta muốn nghỉ ngơi." Ngao Tinh thấy ánh mắt hoa si của Thượng Quan Dực, không có lý do gì mà chán ghét, xoay người mặt lạnh nói.

Tâm tình của hắn nhất thời như bị dội một chậu nước đá, Thượng Quan Dực chỉ có thể cười bất đắc dĩ rồi đi, cười mình ngu si, nhưng mà hắn tin tưởng, chỉ cần dùng tâm đi yêu nàng, cuối cùng có một ngày sẽ mây mù trắng tỏ.

"Cô gia." Băng Tâm, Băng Lam vừa thấy Phong Dạ Hàn phá cửa sổ mà vào, thật nhanh tiến lên hỏi.

"Ngày mai cứ thực hiện theo kế hoạch." Phong Dạ Hàn để lại một câu nói, lẩn mình vào trong phòng.

Băng Lam cùng Băng Tâm nhìn nhau, nhìn thấy gì, không thể tin, không kịp chờ đợi muốn từ ánh mắt của đối phương tìm thấy câu trả lời.

"Cô gia bị đánh!" Băng Lam có chút kinh ngạc, cúi đầu lại ngẩng đầu, cảm thấy không phải là mộng, mà là thật sự thấy được.

Băng Tâm càng thêm mắt choáng váng: "Cô gia thật bị người đánh, dấu tay thật rõ nét, quá ác rồi, như thế nào có thể đánh khuôn mặt yêu nghiệt như vậy chứ, đánh thật mạnh a, quá độc ác rồi..."

Đột nhiên, hai người đồng thời lên tiếng: "Tiểu thư đánh?!"

vèo vèo...

Bốn người Xuất Nguyệt đã sớm phát hiện ra đầu mối, nhưng không dám lên tiếng mà thôi, hôm nay, có thể đánh lên mặt chủ tử nhà mình, sợ là chỉ có vương phi thôi!

Nha hoàn hầu hạ nhìn thấy Ngao Tinh mặc trang phục lộng lẫy như vậy, ánh mắt không thể tin, lại khiếp đảm không dám nhìn lâu một chút, thái tử phi đẹp như thiên tiên, chỉ là quá mức lạnh lùng.

Đang định nâng Ngao Tinh đứng dậy thì có một mùi hương từ cửa bay vào.

"Tiểu thư!" Nha đầu Băng Lam nước mắt rờn rờn, ôm lấy Ngao Tinh: "Tiểu thư, người tỉnh tỉnh, ta là Băng Lam a."

Băng Lam? Tên này, vì sao quen thuộc như vậy?

Ngao Tinh khẽ sờ ôm đầu, mắt hồng hồng, khẽ sờ nói: "Đầu ta đau quá!"

"Tiểu thư... "

Giờ lành đã đến, ma ma cẩn thận từng li từng tí đỡ Ngao Tinh, cẩn thận không để Ngao Tinh chạm vào cái gì, nàng hiện tại đang đỡ nữ tử là bảo vật trong lòng thái tử, nếu xảy ra chuyện gì, nàng cũng khỏi phải nghĩ đến việc sống tiếp.

Thượng Quan Dực một thân hi phục đỏ thắm, tâm tình đặc biệt hưng phấn, vừa nghĩ tới dung nhan của Ngao Tinh, trái tim không thể khắc chế được mà đập nhanh.

"Giờ lành đã đến! Bái đường!" Một công công cao giọng hô.

Thượng Quan Dực hồi hộp trong lòng, cầm hồng trù trên tay, đầu kia của hồng trù chính là nữ nhân trong lòng hắn.

"Khoan đã... " một tiếng quát lạnh từ bên ngoài phủ truyền đến, tiếng quát có rót nội lực, như một cơn gió mạnh mẽ, cắt đứt dòng suy nghĩ của mọi người. Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng y phục trắng ngà, như gió lốc xuyên qua thị vệ tiến vào.

Đầu lụa đỏ kia hơi lung lay, Thượng Quan Dực cảm nhận được rõ ràng.

"Ngũ đệ, sao người lại tới đây?" Người đầu tiên lên tiếng là Phong Hành Thượng, hắn cùng Phong Hề Ngạn cùng nhau nhận lệnh đến chúc mừng, không ngờ sẽ gặp phải Phong Dạ Hàn đáng lẽ đang trên đường hồi kinh.

"Ta tới mang vương phi của ta đi." Phong Dạ Hàn lạnh lùng nói, tựa như trả lời vấn đề của Phong Hành Thượng, lại tuyên cáo quyết tâm của hắn, bộ dáng vương giả, quả quyết lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phong Dạ Hàn cướp dâu(1)

Một phen sấm động, mọi người đều chờ xem kịch hay! Nhất là Phong Hề Ngạn, mặc dù không sáng tỏ việc gì, nhưng khó khăn lắm mới có cơ hội thấy Phong Dạ Hàn hốt hoảng như vậy, trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả.

"Ngũ Hoàng Tử thật thích nói đùa? Người tìm vương phi hắn nên tìm ở Hàn vương phủ, tại sao lại tìm ở phủ Thái tử Cao Li quốc của ta? Nếu như Ngũ Hoàng Tử muốn uống rượu mừng, Thượng Quan Dực vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu như muốn tới tìm người cũng phải đợi ta bái đường thành thân xong rồi sẽ bồi tiếp người được không?" Thượng Quan Dực hơi mỉm cười nói. Hắn đã gặp mặt Phong Dạ Hàn một lần, cũng đã giao thủ, là một đối thủ thật tốt.

Phong Dạ Hàn không nhìn Thượng Quan Dực, chỉ nhìn chăm chăm bóng dáng phủ khăn voan kia.

"Nàng chính là vương phi của ta, Hàn vương phi!"

Không biết khi nào, một trận gió thổi qua, làm bay mất khăn voan của Ngao Tinh.

Mọi người nhìn lại, mắt mở to, quên hô hấp, chuyện này... Đây tân nương tử... đẹp không lời nào tả được.

Mất sáng, mây ngai, khuôn mặt trắng ngần, thiên tư mỹ mạo, hơn nữa dưới đôi mày ngài là cặp mắt lạnh như băng, sâu không thấy đáy, lạnh lẽo linh tâm, không ai có thể lại gần.

Phong Dạ Hàn không ngờ sẽ có ngày như vậy, muốn đi qua cũng đã không kịp rồi, dung mạo của nàng, chỉ có hắn có thể nhìn. Hắn còn không thể bảo vệ tốt cho nàng, nhìn gương mặt quen thuộc, tim của hắn, mắt của hắn cũng đau đớn!

"Huyền Nhi!" Người đầu tiên lên tiếng lại là Thượng Quan Liệt _vua nước Cao Li, vẻ mặt kích động thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi đi xuống. Tựa như

tiểu từ mười bảy mười tám tuổi thấy người yêu .

Đôi mày thanh tú của Ngao Tinh nhíu lại, một cổ huyết khí xông lên, nàng rất không thích, rất không thích loại cảm giác này. Bị người khác nhìn ngó, bắt đắ dĩ bị nhận lầm làm thành mẫu thân, ánh mắt bi thương.

Tâm tình Thượng Quan Dực mãnh liệt rung động, phụ hoàng tại sao gọi Ngao nhi là Huyền Nhi? Ánh mắt kia rõ ràng... Nhưng... Không thể nào... lại thấy ánh mắt mẫu hậu tựa như hận không thể lột da rút xương Ngao Tinh, trong đầu Thượng Quan Dực nhất thời trống rỗng.

"Ngũ đệ, đây không phải là Ngũ đệ muội?" Phong Hành Thượng nghĩ Ngũ đệ có phải quá vọng động rồi hay không.

"Thê tử của ta ta rõ ràng nhất!" Phong Dạ Hàn trực tiếp kéo Ngao Tinh, sâu sắc nhìn nàng: "Ngao nhi, đi theo ta."

Ngao Tinh giật mình một cái, con đầu đầu lại kéo tới, đầu đón như hàng trăm con kiến cắn xé tâm, như có cái gì muốn phá kén mà ra.

"Đau! Thật là đau!"

"Tiểu thư!" Băng Lam cùng Băng Tâm bước nhanh về phía trước, kéo lấy Ngao Tinh.

Ngao Tinh hung hăng bỏ tay Phong Dạ Hàn ra, đôi tay ôm chặt đầu, làm rơi mũ phượng xuống, dưới chân lao đảo một cái, phốc. Một cổ máu tươi như phun ra.

"Ngao nhi... " Phong Dạ Hàn lắc mình ôm lấy thân thể Ngao Tinh: "Ngao nhi, nàng làm sao vậy?"

"Ngao nhi... " Một bóng dáng lam nhạt tiến đến, nhanh chóng đi về phía Ngao Tinh đang nằm trong ngực Phong Dạ Hàn.

Băng Tâm vừa nhìn thấy người tới, vẻ mặt giận dữ, mang theo tức giận nức nở, từng quyền hung hăng đánh vào trên ngực người kia: "Người rớt cuộc cho tiểu thư ăn cái gì? Khiến tiểu thư quên chúng ta, cái người này thật khốn kiếp, đem tiểu thư hại thành ra như vậy! Cái người này khốn kiếp, đừng đụng tiểu thư nhà ta!"

Một bên Băng Lam nhìn người nọ bằng ánh mắt lạnh lùng, hung hăng liếc nhìn Lam Vân, nước mắt tuôn rơi, gầm lên: "Tiểu thư thích Hàn Vương Gia, người tại sao phải buộc nàng gả cho người khác, tại sao? Người không xứng làm sư phụ nàng, thật không xứng!"

Lời này vừa nói ra, mọi người hít vào một hơi.

Hai nha đầu thanh tú này không giống như là diễn trò, nhìn lại nam tử áo lam, vẻ mặt đau nhức, áy náy. Xem ra là thật!

Phong Hành Thượng vừa nhìn thấy hai nha đầu này thiếu chút nữa tròn tròn mắt, đó là nha hoàn thiếp thân của Ngao Tinh, nếu họ cũng nhận định đó là tiểu thư của họ, như vậy...

Phong Hề Ngạn tròn to mắt màu trà, tâm như sét đánh, thì ra nàng đẹp như vậy! Đôi môi nhất câu, dục vọng trong mắt lại càng nồng đậm.

"Ngao nhi!" Phong Dạ Hàn dùng ống tay áo lau máu bên khóe miệng nàng, càng lau lại càng nhiều.

Lòng của Phong Dạ Hàn chột đau đến không cách nào hô hấp, như hàng ngàn con kiến gặm cắn trái tim, hết sức khó chịu.

Thế gian có một vài thứ mà người đã có, sẽ bắt đầu sợ mất đi.

Đã từng cho rằng mình sẽ cô độc cả đời, không nghĩ tới mơ hồ lại yêu Ngao Tinh, hơn nữa lúc ở Tây Vực chinh phạt loạn tặc, mỗi khi nhớ tới bộ dáng người ngọc gây sự của nàng, toàn thân hần liên tràn đầy sức mạnh, vô cùng vô tận, thúc giục hần sớm kết thúc trận chiến, để được sớm nhìn thấy nàng, ôm nàng, hôn nàng, hưởng thụ hơi ấm nàng mang lại.

Nhưng là, hiện tại hần phát hiện mình vô năng như thế.

"Buông ta ra!" Ngao Tinh nhân lúc Phong Dạ Hàn hoảng hốt, nhẹ nhàng rút tay, không để ý về mặt bi thương của Phong Dạ Hàn, cũng không nhìn Băng Lam Băng Tâm đau lòng, chỉ là chậm rãi đến gần Lam Vân.

Lấy âm thanh chỉ có hai người nghe được, nhỏ giọng nói: "Người vẫn cảm thấy mình không gì không làm được, Thiên Hạ Vô Song, nữ nhân, chỉ cần người thích, không ai có thể cự tuyệt người. Thật ra thì, người mẫu thân yêu đầu tiên là người, chỉ là người quá mức kiêu ngạo, chưa bao giờ biết sẵn sàng quan tâm nàng. Cuối cùng nàng gặp phụ thân ta, yêu hần. Người mới thấy không cam lòng, thật ra thì trong nội tâm của người không muốn thừa nhận chính người phạm lỗi mà thôi. Người thật sự tự tay dạy sẽ ta rất nhiều thứ, luôn mồm nói muốn ta báo thù cho mẫu thân, đây chẳng qua là người tìm một cái cớ vì mình mà tìm một lý do sống tiếp thôi." Lời nói lạnh lẽo cơ hồ có thể đông lạnh không khí chung quanh, trên người Ngao Tinh tan mát ra hần khí làm mọi người giật mình.

Sắc mặt của Lam Vân càng lúc càng tái nhợt, vẻ mặt khổ sở, như hàng trăm con chuột đang gặm nhấm tim hần.

"Người biết không? Ta sợ, vẫn luôn sợ, sợ ánh mắt của người, sợ người đến gần, bởi vì người vẫn coi ta như mẫu thân ta. Đã từng bởi vì người, làm ta nhìn thấy nam nhân là ghét, sợ bọn họ cũng giống như người, một người điên, muốn yêu lại không bỏ được mặt mũi, đáng vẻ cao cao tại thượng. Tình yêu luôn cần từ hai phía, mà không phải là để cho nữ nhân ở xa xa hâm mộ người, như đạo lý nơi cao không thể không lạnh, mà không phải người yêu." Đôi

mắt Ngạo Tinh đỏ lên, nhẹ nhàng lau vết máu ở khóe miệng.

"Ha ha, bởi vì gương mặt này, người hành hạ ta chín năm." Nói đến đây, đôi mắt trong veo rét lạnh, tay phải ở trên mặt khẽ quét. Tạo ra vết thương dài, nhìn mà ghê người

"Không cần..." Lam Vân tròn to hai mắt, nghẹn giọng.

Phong Dạ Hàn im lặng, làm thế nào cũng nâng không nổi tay tới ngăn cản.

"Tiểu thư!" Băng Lam, Băng Tâm tê tâm liệt phế hô lên.

"Huyền Nhi!" Thương Quan Liệt cũng hô lên.

Gương mặt đẹp như vậy, cư nhiên... Thật là đáng tiếc...

Ngạo Tinh không chút thương tâm, âm thanh dịu dàng mềm mại như tơ lụa: "Đau lòng sao? Đúng rồi, mạng của ta cũng là người cứu, người nói, ta nên như thế nào mới có thể trả lại người phần ân tình này!" Tia chớp, ông tay áo vẽ một cái, một thanh chủy thủ sáng loáng, đâm vào trái tim, người kia lại cười tùy ý, quyết tuyệt như vậy.

"Không!" Lam Vân đưa tay ra, nhưng đã quá muộn.

"Ngạo nhi!" Phong Dạ Hàn lắc mình ôm lấy thân thể đang ngã xuống, trong lòng đau nhức, Ngạo nhi ngoan tuyệt như thế, hắn chưa từng nhận thức.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cổ độc tuyệt tình

"Tiểu thư!" Lúc này, hai người khóc thành tiếng, giống như ngày tận Thế vậy.

"Vương..." "Mấy người Xuất Nguyệt nhìn nam tử cứng rắn kia, khóe mắt đầm lệ.

Bỗng chốc, Lam Vân đoạt lấy Ngạo Tinh từ trong lòng Phong Dạ Hàn, dùng sức lay thân thể còn chút hơi ấm của Ngạo Tinh, khàn khàn nói: "Ngạo nhi, sư phụ sai lầm rồi! Vì sư không bao giờ nữa ép con làm chuyện con không thích nữa, không bao giờ nữa, con không cần rời xa sư phụ, có được hay không? Mau tỉnh lại a!"

Lúc này Phong Dạ Hàn, cảm thấy thế giới của hắn lại trở về hắc ám, mọi thứ đều biến mất, tim hắn như không còn, đã mất rồi.

"Ngạo nhi!" Bách Lý Chiến phong trần mặt mày tiến đến, vừa nhìn Ngạo Tinh ở trong ngực Lam Vân, nét mặt già nua tái xanh, rét lạnh!

"Lão hầu gia, tiểu thư bị tên khốn này hại chết, cái người này tên khốn kiếp, người đi chết! Bồi tiểu thư nhà ta!" Băng Tâm vừa nhìn thấy Bách Lý Chiến, càng khóc dữ dội hơn, như trời đất thay đổi.

Bóng dáng xanh ngọc nhoáng lên. "Chát" một tiếng bập tai trong trèo vang lên.

"Cái tên súc sinh này, năm đó người cam kết sẽ chăm sóc tốt tôn nữ của ta, người chăm sóc tôn nữ của ta như vậy sao? Buộc nàng đi tìm chết!" Bách Lý Chiến cơ hồ vô lực chống đỡ, quỳ trên mặt đất, đem Ngạo Tinh ôm vào trong ngực thật chặt. "Ngạo nhi, sao con lại bỏ gia gia, không phải con đã nói với gia gia, sang năm cho gia gia ôm chắt sao? Đồng ý thì không cho đổi ý, con đã nói, đổi ý chính là tiểu Cầu, mau dậy đi, cùng gia gia đi về nhà!"

Một vị lão tướng quân kiên cường như vậy cứ bình thân nói ra, dù người có tâm địa sắt đá, cũng khó tránh khỏi tan nát cõi lòng.

Lam Vân xê dịch thân thể, hướng về Bách Lý Chiến khẩu đầu ba cái: "Lão hầu gia, là ta bức tử Ngạo nhi, ta đáng chết! Bảo trọng!" Dứt lời, bàn tay ngưng tụ nội lực, liền muốn một chương tự vẫn.

"Dừng tay!" Băng Lam hét với Lam Vân: "Tiểu thư còn có thể cứu được."

Phong Dạ Hàn mừng như điên bắt lấy cánh tay Băng Lam, Băng Lam đau xót, nói với hắn: "Cô gia, người đừng nóng vội!"

Lam Vân dừng động tác lại, ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn Băng Lam.

"Ta muốn về sau người không được ép tiểu thư làm bất cứ chuyện gì!" Băng Lam cắn chặt răng, hung hăng nói.

"Tốt! Chỉ cần Ngạo nhi tỉnh lại, cái gì ta cũng đồng ý." Lam Vân giống như hải tử, ngoan ngoãn gật đầu, sớm biết như vậy sao lúc trước còn như thế.

"Nha đầu, con thật sự có biện pháp?" Bách Lý Chiến nghi ngờ nói.

Sắc mặt Băng Lam căng thẳng: "Nên đi! Cô gia, mau! Ôm lấy tiểu thư, tìm một phòng thoáng khí. Nếu tiếp tục trì hoãn, dù có là Đại La Thần Tiên cũng không cứu được tiểu thư." Nếu để cho bọn họ biết là tiểu thư bảo nàng làm như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ giết chết nàng, mà nàng là lần đầu tiên thi châm, đem tiểu thư làm chuột bạch, thật đáng sợ!

"Ta mang mấy người đi!" Thượng Quan Dực lần nữa lên tiếng.

Tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, cũng không kịp nghĩ cái gì. Phong Dạ Hàn ôm lấy Ngao Tinh đi theo Thượng Quan Dực, đi tới một gian phòng rất rộng rãi.

"Cô gia, người cởi áo giúp tiểu thư." Băng Lam vừa từ trong ngực móc ra một túi vải bày trên bàn để chuẩn bị, vừa hướng Phong Dạ Hàn nói.

Vừa nghe thấy phải cởi áo, Băng Tâm vội vàng xua đuổi đám người, chỉ để mình Phong Dạ Hàn ở bên trong.

Phong Dạ Hàn cũng không quản nam nữ khác biệt, trực tiếp cởi đai lưng của Ngao Tinh, Băng Lam tập trung toàn bộ tinh thần để thi châm, mỗi một châm đều nắm chắc lực độ, đều đã cân nhắc ngàn lần trong đầu, cũng may, mỗi lần châm, sắc mặt Ngao Tinh đều tốt lên, cho đến khi mười mấy châm đã hạ xong, Ngao Tinh bỗng nhiên ho khan một tiếng, bắt đầu hít thở.

"Phong Dạ Hàn!" Hai hàng lệ nóng cuộn cuộn chảy ra, ngữ điệu hàm chứa nhớ nhung vô tận cùng yêu say đắm.

"Ta ở đây! Ta một đang ở đây với nàng!" Phong Dạ Hàn không nhận được ôm nhân nhi đang không ngừng hô tên mình trong mộng, tim của hắn đã trở lại, tim của hắn lại đập rồi!

Ngao Tinh ở trong mộng hốt hoảng, liều mạng tìm kiếm bóng dáng Phong Dạ Hàn.

"Ta ở đây." Phong Dạ Hàn cảm tay nhỏ bé của Ngao Tinh, ghé lại gần tai nàng nói: "Ngao nhi, Hàn ở chỗ này."

Chợt, Ngao Tinh dùng sức mở mắt ra, trước mắt là gương mặt yêu nghiệt, là hắn, phong Dạ Hàn.

"Hàn." Ngao Tinh mạnh mẽ ôm chặt Phong Dạ Hàn đang có vẻ mặt mừng như điên, ôm thật chặt, dùng hết toàn bộ sức lực.

"Ngao nhi. Về sau không được sự đồng ý của ta, không cho nàng tự thương tổn mình nữa." Phong Dạ Hàn đã không thể nào suy nghĩ nữa, chỉ dùng gò má của mình dán lên trán nàng, hôn xuống.

"Vậy nếu chẳng cho phép, ta liền có thể... Ừ..." Người này, rất thích cắt đứt lời người khác, thật không có lễ phép!

Phong Dạ Hàn không để nàng nói tiếp, tức giận hôn nàng, xảo diệu cạy mở môi của nàng, thẳng đường mà vào, công thành trì, hòa tan vào nụ hôn này là tất cả nhiệt tình, nhớ nhung, sợ hãi cùng vui mừng như điên khi mất đi mà có lại.

Nụ hôn dài vừa kết thúc, hai đôi môi tách ra, Ngao Tinh nũng nịu: "Chàng có phải rất thích thừa dịp ta bị bệnh, dẫn dụ ta tội phạm a!" Thật không hiền hậu.

Phong Dạ Hàn thiếu chút nữa nổi đóa, đưa tay điểm lên trán nàng: "Bị bệnh vẫn không quên nói nhiều."

Hi hi. Băng Tâm rất không khách khí cười nói.

Băng Lam mới vừa rồi thi châm, dư âm còn chút kinh sợ, oán trách: "Tiểu thư, về sau ngàn vạn đừng bắt Băng Lam làm công việc hành hạ này, hơi chút sai lầm, không cần đến cô gia một chương đánh ta thì lão Hầu Gia cũng sẽ một cước đạp chết ta đấy."

"Cái gì? Mấy nha đầu hư hỏng này, cư nhiên cùng nhau gạt lão đầu ta?" Bách Lý Chiến hưng phấn đẩy cửa, phát huy hết uy lực giọng nói cao vút của lão nhân gia mà gầm lên. Mới vừa rồi nghe được Băng Tâm kêu Ngao Tinh liền muốn một chương mở cửa phòng, nhưng lại sợ bên trong còn chưa xong đành nhịn lại. Nhưng vừa nghe thấy lời Băng Lam nói, nhất thời nổi trận lôi đình, cũng không nghĩ được cái gì.

"Nha đầu hư hỏng này, lại làm chuyện nguy hiểm như thế này! Lần này nhất định phải trừng phạt nha đầu ngang bướng này!" Bách Lý Chiến chạy vào, tóm lấy Ngao Tinh, hung hăng ôm lấy.

"Gia gia, người còn chưa được ôm chút? Ngao nhi há có thể coi thường mạng sống của mình!" Ngao Tinh giả bộ lau lệ, khóc đến vui mừng.

Bách Lý Chiến nghe vậy, thấy cũng có đạo lý, tức giận vừa rồi cũng trở thành hư không, cười hi hi nói: "Ngao nhi, có phải con có chất của ta rồi." Nói xong, mắt lão nhìn chăm chăm bụng Ngao Tinh, như hận không thể tạo ra một cái hố nhỏ để xem.

"Gia gia, nàng cố ý lảng sang việc khác!" Phong Dạ Hàn nhìn chăm chăm Ngao Tinh, thật muốn đánh nàng một cái.

Ngao Tinh ngẩn ra, cư nhiên cùng nhau công kích mình.

Băng Tâm hừ lạnh một tiếng: "Lão hầu gia, ta giờ cả hai tay tán thành, trừng phạt tiểu thư."

Một bên, khoe miệng Băng Lam giật giật, cúi đầu không nói. Xem nhẹ sự tồn tại của ta đi, ta là đà điều, đà điều!

Băng Tâm liếc mắt nhìn thấy, nói: "Đem đồng lõa Băng Lam tiền trăm hậu tấu này cũng xử luôn."

Băng Tâm trừng mắt liếc Băng Lam, còn nói hảo tỷ muội, cư nhiên gạt ta, vì nước mắt của mình, cũng phải hung hăng trừng trị nàng.

"Đúng! Phải phạt cả! Hàn Nhi ngươi xem coi thế nào?" Bách Lý Chiến quát, hướng về phía Phong Dạ Hàn nói.

"Tán thành!" Mắt phượng của Phong Dạ Hàn ẩn chứa tức giận, trừng mắt nhìn Ngao Tinh.

Ngao Tinh lạnh run, lần trừng phạt này là không thể tránh được, phải tìm phương pháp thoát thân thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đi qua vụn bụi hoa(1)

Đột nhiên, Ngao Tinh cảm thấy một cổ khí lạnh mãnh liệt trong cơ thể tràn ra, sắc mặt chợt biến tím đen, gân xanh nổi lên, toàn thân run rẩy, loại đau đớn như tan lòng nát dạ đánh tới, trong nháy mắt lâm vào hôn mê: "Đau! Ta rất đau!"

Giương mặt tuần tú của Phong Dạ Hàn run lên, ôm lấy Ngao Tinh, kinh hoàng nói: "Nàng làm sao vậy?"

"Ngao nhi, con làm sao vậy?" Bách Lý Chiến tròn tròn mắt, không hiểu ra sao.

"Tiểu thư thế nào?" Băng Lam vội vàng xem mạch, cả kinh kêu lên: "Trong cơ thể của tiểu thư có cô!"

Cô?

Lam Vân từ trong đám người thoát thân, đi tới đi trước, trong con ngươi thoáng qua ý tứ biết vậy chẳng làm: "Tuyệt tình cô."

Bóng dáng xanh ngọc lướt qua, "Chát".

"Cái tên súc sinh này, ngươi cư nhiên... Năm đó ta không nên đem Ngao nhi giao cho ngươi." Bách Lý Chiến hối hận không dứt: "Ngươi biết không? Ngao nhi đã từng nghĩ cuộc đời này không giả, đợi ta tá giáp quy điền(cởi áo giáp về làm ruộng), mang ta lên núi bồi dưỡng để bù lại ân tình mà mẫu thân nàng nợ ngươi, nhưng bây giờ xem ra, ngươi không đáng giá, không chỉ không đáng giá với tình yêu của Huyền Nhi, lại càng không đáng giá phần tình cảm này của Ngao nhi đối với ngươi."

Hai mắt Bách Lý Chiến đầm lệ, âm thanh cũng trở nên yếu ớt.

Nghe lời nói của Bách Lý Chiến, Lam Vân cười nhẹ, chậm rãi tiến lên: "Ta có thể giải cô."

Nếu không phải là hắn biết cách giải cô, Phong Dạ Hàn đã sớm nghĩ một chương giết hắn.

Lam Vân chặn mạch, sắc mặt chợt biến, hướng về phía Băng Lam gầm lên: "Mới vừa rồi ngươi dùng châm pháp đã thông mạch môn?"

"Đúng vậy, tiểu thư dạy ta." Băng Lam hoảng sợ, chẳng lẽ châm sai huyết vị rồi?

"Ta vốn cố định phạm vi hoạt động của tuyệt tình cô, không ngờ bị ngươi trong lúc vô tình mở ra rồi." Lam Vân cười lạnh, cúi đầu cười đến thê lương: "Quả nhiên, tự mình làm bậy thì không thể sống được."

Phút chốc, xé áo trên ngực ra, từ tay áo rút ra một chùy thủ, đang muốn đâm vào ngực, Ngao Tinh đột nhiên mở mắt, trừng mắt đỏ tươi khó khăn nhìn Lam Vân: "Ta không cho người thương tổn tới mình, nhất định có biện pháp khác."

"Ngao nhi, là ta đáng đời, ta lấy mạng đổi mạng cũng là việc nên làm." Lam Vân nhìn thấy Ngao Tinh đã như vậy mà vẫn quan tâm mình, trong lòng đã rất vui vẻ rồi, càng thêm kiên định dùng phương pháp lấy huyết dẫn cô.

"Nếu như... Người dám, cuộc đời này... Ta sẽ không tha thứ cho ngươi!" Ngao Tinh dùng hết sức lực chống cự lại đau đớn mà nói.

"Ngao nhi..." Lam Vân ôm lấy Ngao Tinh, nước mắt ướt vạt áo, cảm nhận tuyệt tình cô trong cơ thể nàng hoạt động thật lợi hại, hình như có chút không tầm thường. Chợt, hắn nghĩ tới một biện pháp.

"Ngươi và Ngao nhi đã cùng phòng chưa?" Lam Vân nhìn chằm chằm Phong Dạ Hàn, vội vàng nói: "Tuyệt tình cô, không được có tình, nhưng nếu như

lúc tuyệt tình cô vẫn đang bị cố định phạm vi hoạt động, nếu có da thịt chi thân, hơi thở cùng huyết khí của người cũng có thể ảnh hưởng đến tuyệt tình cô."

Phong Dạ Hàn nhất thời không phản ứng kịp, có chút xấu hổ: "Cái đó.... Cùng phòng thật không có, chỉ là Ngao nhi thỉnh thoảng nghịch ngợm, thích cắn môi ta, thỉnh thoảng cũng sẽ rách da chảy máu."

Băng Tâm Băng Lam cúi đầu cười trộm, hai nàng đã biết kỹ thuật hôn của tiểu thư. Bách Lý Chiến mỉm cười, chất nữ này của mình đúng là nhân vật lợi hại, hiểu được chủ động tấn công. Bốn người Xuất Nguyệt phải cố gắng nén cười.

Lam Vân cũng không quản cái khác, nói thẳng: "Mau. Máu của người có thể làm cho tuyệt tình cô tạm thời an định lại. Trước khi tuyệt tình cô thức tỉnh lần nữa, tìm được giường Hàn Băng ngàn năm, ép tuyệt tình cô ra ngoài. Cộng thêm Linh Chi ngàn năm để làm thuốc, là có thể khôi phục nguyên khí."

Phong Dạ Hàn nghe xong, tay phải dùng chủy thủ khê vạch cổ tay trái, mi tâm đều không nhú một cái, đưa đến miệng Ngao Tinh. Tuyệt Tình cô trong cơ thể nàng cảm nhận được máu của Phong Dạ Hàn, bỗng hưng phấn, Ngao Tinh giống như bị nghiện, càng hút nhiều hơn.

"Rất đau phải không?" Một hồi lâu, Ngao Tinh mới thả cổ tay Phong Dạ Hàn ra, nhìn miệng vết thương, tâm bỗng chốc đau lợi hại.

Phong Dạ Hàn nhẹ nhàng lau khô máu nơi khoe miệng của Ngao Tinh, cưng chiều cười nói: "Không đau chút nào."

Về mặt Ngao Tinh cứng đờ, từng giọt nước mắt như hạt đậu tuôn rơi, ôm chặt lấy Phong Dạ Hàn nức nở nói: "Nhưng, lòng của ta đau!"

"Nha đầu ngốc!" Vuốt tóc Ngao Tinh, dịu dàng cười nói.

Chưa bao giờ thấy tiểu thư rơi lệ, trong nháy mắt Băng Lam lao thẳng tới cầm tay Ngao Tinh: "Tiểu thư, người đừng khóc, Băng Lam sẽ nấu một chút canh bổ huyết cho cô gia ăn để bù lại. Tiểu thư đừng khóc!"

"Đúng vậy. Tiểu thư. Băng Tâm cũng sẽ. Băng Tâm chưa từng thấy tiểu thư khóc, tiểu thư vừa khóc, lòng của Băng Tâm như nát ra."

Phong Dạ Hàn nghe xong lời của hai người, thân thể cao lớn run lên, ôm chặt hơn.

"Vậy sao người còn đứng ở đây được, không phải lòng người đã nát sao?" Ngao Tinh buông Phong Dạ Hàn ra, đưa tay lau nước mắt, nhìn Băng Tâm đứng một bên nói.

"A." Băng Tâm sùng sốt, cũng quên khóc.

Mọi người sùng sốt một hồi, sau đó nở nụ cười ha ha. Phong Dạ Hàn không thể làm gì đành bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, nụ cười càng đậm.

Phong Dạ Hàn phái Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt cùng nhau hiệp trợ Lam Vân trở về núi Yên Vụ lấy Linh Chi ngàn năm, sau đó sẽ gặp nhau tại núi Tiên Khúc. Bách Lý Chiến bất ngờ rời quân đội, mặc dù có công trạng, cũng không tránh được có người lợi dụng sơ hở cáo buộc ông tự tiện rời quân, không thể làm gì khác là phải lập tức trở về Tây Vực.

Một hôn lễ oanh oanh liệt liệt, Thượng Quan Dục vì giữ mặt mũi, cũng đành tìm một người thay thế, tiện tay tìm một khuê nữ của trọng thần cho bái đường, coi như thay đào đổi mặn. Tự nhiên, việc này không thiếu sự hòa giải ngầm của Thượng Quan Liệt.

Trên đường đến núi Tiên Khúc tìm Huyền Ngọc mượn giường Hàn Băng, Phong Hành Thượng, Phong Hề Ngạn cũng ảo não đi theo, càng buồn cười hơn chính là Thượng Quan Dục cũng mặt dày đi cùng, lấy lý do là hộ tống vị hôn thê.

Nếu không phải lo lắng bệnh tình của Ngao Tinh, không nên động võ, Phong Dạ Hàn đã sớm muốn đánh Thượng Quan Dục quay về.

"Thái tử điện hạ, Ngao Tinh đã được người lấy lễ đối đãi mấy ngày này, không có biểu hiện gì cũng không có phi lễ với người, người nói xem, người không có việc gì lại không cùng với kiều thê mỹ thiếp của người sống tốt đẹp, chạy tới nơi đất cằn sỏi đá cho muỗi đốt này, đầu người có phải bị trúng gió hay không?" Ngao Tinh nhìn nam nhân đã đi qua ngàn bụi hoa không dính phiền lá lại còn ra vẻ nam nhân chung tình, không nhịn được chê cười nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người cố nhịn cười ra tiếng, Phong Dạ Hàn chợt cảm thấy trong lòng hết giận không ít.

Thượng Quan Dục đâu nghĩ đến Ngao Tinh chân thực là như vậy, miệng không tha người, suy nghĩ dừng một chút, rất nhanh đuổi theo, "Ngao nhi, mặc dù chúng ta không có bái đường, nàng cũng là vị hôn thê của ta, cái gọi là một ngày ân ái, trăm năm vợ chồng, chờ thân thể của nàng tốt lên, chúng ta sẽ tổ chức lại hôn lễ." Quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, rất biết nhìn trái phải mà nói cái khác.

Phong Dạ Hàn vừa nghe, gương mặt tuần tú đen đến nỗi không thể đen hơn nữa. Ngao Tinh núp trong ngực Phong Dạ Hàn, tự nhiên cảm thấy phản ứng của hắn, nắm chặt tay của hắn, tất cả giao cho ta. Băng Tâm, Băng Lam càng thêm giận đến phồng má.

"Thái tử điện hạ quả nhiên là trăm sông đổ về biển 'đi qua vạn bụi hoa', ân huệ cùng hưởng, thật là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, quả nhiên nhân trung cực phẩm, ngực đực trong hoa tuyệt thế, đâm tà trong vương hầu." Ngao Tinh vui mừng hi hi nói, giống như nói về thời tiết vậy.

Phốc

Chương 38: Đi qua vụn bụi hoa(2)

Băng Tâm phun hết nước trong miệng ra.

Độc, thật độc miệng.

Thượng Quan Dực nghẹn làm cho khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, rồi chuyển tím đen, lại không tìm được câu nào để nói. Sắc mặt Phong Hành Thượng, Phong Hề Ngạn cũng biến đổi.

Phong Dạ Hàn cũng kéo ra, bắt đầu đi vuốt tóc Ngao Tinh, lắng lắng cảm thụ hương vị quen thuộc.

Ngao Tinh dời mắt sâu sắc nhìn Phong Dạ Hàn, nghiêm túc nói: "Hồng trần một lần, nguyện được một lòng người."

Phong Dạ Hàn nhếch môi cười, thâm tình hôn lên trán Ngao Tinh, thâm tình nhìn sắc mặt người trong ngực đang có chút tái nhợt, khẽ ừ.

"Tiểu thư, quá lạnh rồi, đợi lát nữa đi ngủ hai người từ từ bồi dưỡng tình cảm, đừng biểu diễn ở đây làm người ta ghen chết." Băng Tâm trừng mắt nhìn, cổ ý lớn tiếng nói.

"Ừ, cũng đúng. Lời tâm tình dĩ nhiên là... chỉ chàng biết." Ngao Tinh không khỏi Hướm Phong Dạ Hàn ném cái mị nhãn.

Phong Dạ Hàn giật giật khoe miệng, lại nhạo báng ta. Thế nhưng vẫn cung chiêu cười cười, đổi lại tư thế thoải mái, ôm nàng gần hơn.

"Hơn nữa ta có tính thích sạch sẽ, không thích dùng đồ người khác đã dùng qua, nhất là nam nhân." Ngao Tinh nhìn Thượng Quan Dực phía đối diện, ánh mắt cũng liếc xéo Phong Hề Ngạn.

O o.

Tiểu thư thực có can đảm nói!

Sắc mặt Thượng Quan Dực, Phong Hành Thượng, Phong Hề Ngạn biến hóa khác nhau, may là bóng đêm che giấu. Bốn người Xuất Nguyệt, Lãm Nguyệt không tự chủ cúi đầu, âm thầm thay chủ tử toát mồ hôi.

Phong Dạ Hàn ngó ra, nhìn Ngao Tinh, Ngao Tinh hiểu rõ ý hẩn: "Chàng cũng không ngoại lệ, đây là vấn đề liên quan đến tính nguyên tắc, không đổi được." Ngao Tinh ôm chặt Phong Dạ Hàn.

Trong lòng Phong Dạ Hàn âm thầm hô to may mắn, hoàn hảo chính hẩn rất ghét nữ nhân, nếu không đã bỏ qua nàng.

Ở trong ngực Phong Dạ Hàn ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên một hương thơm bay tới. Hai người đồng thời tỉnh lại, Ngao Tinh nhanh chóng điểm mấy huyệt vị của Phong Dạ Hàn.

"Không nên dùng nội lực, loại này là Mê Hồn Tán đặc biệt để đối phó với người có nội công thâm hậu." Hai người nhanh chóng ra khỏi lều, thấy tất cả mọi người đều ra khỏi lều, đều là bị đánh thức.

"Đừng có dùng nội lực." Ngao Tinh hướng về phía mấy người Thượng Quan Dực nói. Mấy người khẽ run lên, đều trấn định lại.

"Tiểu thư, chúng ta đều không sao." Lúc đang nói chuyện, Băng Tâm, Băng Lam ngửi thấy mùi thơm thì đã sớm dùng nội công tâm pháp mà Ngao Tinh giao cho các nàng để giữ nội lực. Ngao Tinh nháy mắt, hai người liền đến gần hai người Xuất Nguyệt, rõ ràng có ý bảo vệ.

Hai người lập tức hiểu ý: "Tạ vương phi!"

Sắc mặt mấy người Phong Hề Ngạn khẽ đổi, ánh mắt nhìn Ngao Tinh không khỏi sâu hơn.

"Không trách được chủ nhân nói, nếu muốn giết Phong Dạ Hàn, nhất định phải diệt trừ Bách Lý Ngao Tinh trước, xem ra không phải không có lý!" Một âm thanh yêu mị tận xương, âm u từ xa truyền tới.

Thì ra là vì Phong Dạ Hàn mà đến, trong lòng Phong Hề Ngạn, Thượng Quan Dực cười thầm một phen.

Phong Dạ Hàn đang muốn lên tiếng, Ngao Tinh cũng hướng về phía nàng cười nhạt nói: "Nếu là nữ nhân, hãy để cho ta ra mặt đi, nữ nhân cùng nữ nhân cũng dễ khai thông, trừ phi nàng yêu người."

Phong Dạ Hàn khó được kéo miệng cười một tiếng, lúc này, nha đầu này còn dám nói đùa.

"Vợ chồng vốn là chim liền cánh, chàng ở đây thì ta ở, chàng mất ta cũng tùy tước, chỉ là ta còn muốn sống lâu mấy chục năm, cùng chàng một chỗ nhìn ngắm nhân gian nước chảy đá mòn, cho nên, ta che chở chàng, không, phải là che chở mạng của mình, tuy hai mà một, có cái gì để so đo." Thanh âm mềm mại, giọng nói lạnh nhạt, lại có một loại lực lượng làm người tin phục.

Phong Dạ Hàn ngo ngác nhìn Ngao Tĩnh, Ngao Tĩnh cảm thấy ánh mắt nóng bỏng này, dời mắt hi hi cười nói: "Có phải rất cảm động không? Trước đừng kích động, đợi lát nữa đánh nhau xong, chúng ta nói rõ hơn."

Băng Tâm phi một tiếng bật cười, tiểu thư này, da mặt dày thì thật là so với tường thành còn dày hơn.

"Ha ha, quả nhiên là phu thê tình thâm, nhưng lát nữa lại trở thành một đôi uyên ương đoán mệnh, thật là đáng tiếc." Nữ tử toàn thân y phục đen chậm rãi từ bóng tối đi ra, trên mặt mang khăn lụa màu đen, hai cánh tay ôm kiếm, tư thái xinh đẹp, từ cặp mắt kia cũng đủ làm cho người ta thấy đây là một mỹ nhân.

"Ai chết vào tay ai còn không biết, chỉ là tiểu mỹ nhân không cần lo lắng, ngộ nhờ người sợ ở Hoàng Tuyền tịch mạch khó nhìn, ta sẽ để cho soái ca bồi người, nếu không ta hào phóng đốt nhiều một chút, để cho người thỉnh thoảng thay đổi, tránh cho người phải nhìn mãi cùng một gương mặt, nhìn phiền lòng!" Ngao Tĩnh cười đến khoa trương, run rẩy kéo tay Phong Dạ Hàn.

Hi hi.

Lần này, Xuất Nguyệt cùng Lâm Nguyệt cũng không nhịn được, rất không có hình tượng bật cười vì miệng lưỡi lợi hại của vương phi nhà mình.

Khóe miệng Phong Hành Thượng khẽ cười: "Đệ muội thật sự rất có ý tứ!"

"Người... " Tiểu mỹ nhân cau đôi mày thanh tú, tức giận rồi.

"Ôi chào. Ngàn vạn lần đừng tức giận, nữ nhân tức giận rất dễ già đi, già rồi sẽ rất khó quyến rũ tuấn nam, suất ca nha(trai đẹp ấy)." Ngao Tĩnh vẫn miệng không tha người như cũ.

"Lên cho ta." Tiểu mỹ nhân gầm lên, những nữ tử áo đen từ bốn phương tám hướng đánh tới, ước chừng hơn ba mươi người.

"Chờ những lời này của người đã lâu rồi!" Về mặt Ngao Tĩnh lạnh lạnh, nhanh chóng cùng Phong Dạ Hàn lưng tựa lưng, tạo thành thủ thế(tư thế phòng thủ).

Đao Quang Kiếm Ảnh, âm thanh nam nữ quát, ở trong bóng đêm lạnh đầu mùa đông, thật có chút không hợp thời.

Mỗi người đối phó mấy người áo đen, đối phó vốn không phải chuyện khó, nhưng mấy nam nhân đều không thể dùng nội lực, chỉ có thể dùng một chút kiếm chiêu ứng phó.

Một khắc đồng hồ sau, vẫn chưa phân thắng bại.

Một bên mỹ nhân nhân nhả nhìn trận đấu, xem thời gian hình như có chút ngoài ý muốn, ý nghĩ biến chuyển, hô lên "Bây trận."

Hai mươi mấy nữ tử áo đen còn sót lại nghe lệnh, lập tức bày trận thế, vây cá xoay quanh, trong lúc hỗn loạn có chứa quy luật chạy một vòng, về mặt Ngao Tĩnh khẽ biến, Băng Lam cùng Băng Tâm cũng không hèn mà nhìn nhau.

Lại là Thiên La Địa Võng Thất Sát trận!

"Chậm, nếu là trận pháp, vậy dĩ nhiên là xông trận, tiểu mỹ nhân, không bằng chúng ta mỗi người lùi một bước, người vừa bày trận, bọn ta nếu phá trận, trận tán nhân tán, sớm một chút giải quyết về nhà tắm một cái rồi đi ngủ, như thế nào?" Ngao Tĩnh nghiêm túc nói, chỉ có thể như thế, nếu không mấy người cùng nhau phá trận, đây chính là trăm hại không một lợi.

"Giọng điệu thật lớn! Được, xem người phá trận như thế nào." Tiểu mỹ nhân về mặt như đùa chơi chết người nói.

Phong Dạ Hàn lo lắng cảm tay Ngao Tĩnh, nàng cho hắn một ánh mắt an tâm.

"Thật không phải, mọi người đều là nữ nhân, vạn nhất không cẩn thận hủy dung, sao dễ tìm nhà chồng, có đúng hay không? Mọi người luận bàn một chút coi như xong." Ngao Tĩnh đưa mắt ra hiệu cho hai người Băng Tâm, để hai người các nàng xông trận.

"Vương phi..." Xuất Nguyệt lo lắng kêu thành tiếng, Ngao Tĩnh cười hi hi cười nói: "Yên tâm, hai người bọn họ nuôi dưỡng ở khuê phòng mấy năm, cũng đến lúc cho các nàng ra ngoài đi bộ một chút."

"Tiểu thư. Chúng ta cũng không phải là tiểu cầu, làm gì muốn đi bộ..." Băng Tâm không muốn, Băng Lam chỉ cười không nói.

Xuất Nguyệt thấy vương phi muốn mình an tâm, cũng đành phải ngậm miệng không nói.

Hai người Hoành Kiếm, Lăng Không nhanh chóng xuất ra, càn gàn trận, trong nháy mắt kiếm quang lượn lờ, hai bóng dáng một hồng một lam giống

như ảo ảnh, nhanh chóng dời đi, nơi đi qua, tiếng kêu thảm thiết lên, hai người tiếng thở tương thông, ý hợp tâm đầu, tung hoành cùng đánh, phối hợp chặt chẽ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nhiều lần phá trận

Kiểm thuật thật nhanh, mọi người lên tiếng kinh hô.

"Di Hình Hoán Ảnh." Tiểu mỹ nhân kinh hô một tiếng, nghi hoặc nhìn Ngao Tinh: "Bọn họ làm sao biết Lưu Tinh kiểm pháp?"

Lưu Tinh kiểm pháp? Đây không phải là kiểm pháp mất tích nhiều năm, vẫn bị người trong võ lâm đồ xô đi tìm, cư nhiên ở trên người các nàng bày ra không bỏ sót.

"Tiểu mỹ nhân, chưa nghe nói qua, Thiên Ngoại Hữu Thiên(trời cao còn cao hơn)? Không ngờ người tóc dài, kiến thức thật đúng là gần a!" Ngao Tinh tựa vào ngực Phong Dạ Hàn, rất tự nhiên nói.

Lúc nói chuyện, mấy chục người không còn một ai. Hai người Băng Tâm, Băng Lam nhẹ hạ xuống đất, cư nhiên không dính một giọt máu nào mà trở lại trước mặt Ngao Tinh, mọi người thấy ánh mắt ba nữ tử lay lay, chớp lại nháy mắt.

"Tốt! Không có lười biếng. Trở về mỗi người thưởng một nụ hôn thôi." Ngao Tinh rất hài lòng với biểu hiện của hai người.

"Miễn!" Hai người nhất thời không có chút vẻ thắng lợi vui sướng nào, vội vàng lùi ra xa.

"Lại hồ nháo!" Phong Dạ Hàn cung chiều điểm mũi nàng, một cái tay khác không quên ôm càng chặt thêm.

Ngao Tinh hướng hân toét miệng cười, lại nhìn về phía tiểu mỹ nhân: "Như thế nào, trận tán nhân tán, ai về nhà nấy. Lần sau gặp lại thôi?"

Tiểu mỹ nhân tức giận: "Hừ! Nếu như các người có thể xông qua cửa ải tiếp, ta nhận thua, lập tức rút lui."

Cư nhiên muốn đánh luân phiên. Về mặt Ngao Tinh giận hờn, chỉ thấy trên gương mặt trắng nõn của nàng hiện lên sắc đỏ kiêu diễm giống như uống rượu say, trong bóng đêm tuyệt mỹ vô luân. Mắt phượng của Phong Dạ Hàn nhìn không nháy mắt, ngay sau đó trong cơ thể dâng lên một cỗ nóng ran.

"Chúng ta có lựa chọn khác sao!" Ngao Tinh khinh thường hỏi ngược lại.

Tiểu mỹ nhân đã sớm muốn lấy lại mặt mũi, cười lạnh: "Bây trận!" Trong bóng tối lại xuất hiện một nhóm nữ tử, thân hình vừa động, đinh đinh đương đương, nhìn kỹ, mới phát hiện trên tay mỗi nữ tử đều mang theo một cái chuông.

Đinh đinh đương đương, tiếng chuông vang lên, làm cho lòng người dao động, tâm tư rối loạn.

Lại là Cửu Cung nhiếp tâm trận.

"Tiểu thư. Bọn họ lại có thể biết trận pháp này!" Hai người đều chấn động, không thể tin nhìn trận pháp kia.

Ngao Tinh lạnh lùng nhìn nhiếp tâm trận không ngừng biến ảo, vốn không muốn thể hiện công phu ở trước mặt người khác, nhưng bọn hân cũng không thể dùng nội lực, Băng Tâm, Băng Lam lại chưa đủ trình độ, không thể để cho họ xông vào, mình lại trúng tuyệt tình cổ, vạn nhất không cẩn thận lại thức tỉnh nó, cái loại tư vị đau đớn đó thật sự có chút khó nhịn, càng không muốn Phong Dạ Hàn phải tiếp máu cho mình.

"Ngao nhi, ta đi thôi!" Phong Dạ Hàn nhìn thấy Ngao Tinh do dự, mỉm cười nói.

Ngao Tinh không cần suy nghĩ liền cự tuyệt: "Không thể, trận pháp này có ma lực nhiếp hồn, nội lực của chàng bị phong bế rồi, xông trận không phải là lựa chọn sáng suốt."

"Không bằng chúng ta cùng tiến lên." Phong Hành Thượng hồ đồ nói.

Ngao Tinh tức xạm mặt lại, rất không khách khí trả lời: "Người cho rằng đây là kéo bè kéo lũ đánh nhau, nhiều người sức mạnh lớn sao!"

Phong Hành Thượng cứng họng, có chút ngượng ngùng.

"Thế nào? Không xông trận, vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là kéo bè kéo lũ đánh nhau thôi." Tiểu mỹ nhân vô liêm sỉ cười khẩy nói.

"Tiểu mỹ nhân, thật là bán vải mà không mang theo thước đo." Ngao Tinh không quên ba hoa.

"Có ý tứ gì?" Tiểu mỹ nhân mặc dù biết lời nói của Ngao Tinh cũng không tốt đẹp gì, nhưng lại không muốn im lặng chịu thiệt thòi, hỏi.

Phong Dạ Hàn cười, đưa tay ôm chặt người trong ngực, trong mắt vô tận cung chiều, thật là nha đầu miệng lưỡi không tha người.

"Không có liên si. Đần!" Băng Tâm cười đến hài lòng, không chút hoang mang giải thích.

"Người... Lựa chọn người nhanh chút, bản cô nương cũng không có nhiều kiên nhẫn." Tiểu mỹ nhân giận dữ dùng Sur Từ Hồng đẩy.

Đúng vào lúc này, huyết dịch Ngao Tinh bắt đầu sôi trào, nhiệt độ thiêu đốt bức người, trong lòng như bỏng rát, rất đau rất đau, Phong Dạ Hàn vừa thấy tình huống không đúng, lập tức tháo băng ở cổ tay, khẽ dùng sức, máu tươi liền tràn ra, lập tức đưa đến bên miệng Ngao Tinh. Ngao Tinh cũng không đề ý được hình tượng gì khác, hé môi nhận lấy.

"Tiểu thư." Hai người Băng Tâm, Băng Lam không khỏi lo lắng.

"Ha ha. Thì ra là người trúng cổ, thật là trời cũng giúp ta. Không trách được người không dám tự mình ra trận. Vậy thì không thể trách ta rồi." Tiểu mỹ nhân hả hê, cười đến yêu mị, ngay cả bóng đêm hình như cũng dính vào mấy phần mị thái.

"Đợi chút, ta có người xông trận." Về mặt Ngao Tinh khôi phục không ít, nhưng vẫn tái nhợt vô lực.

"Mau! Bản cô nương không còn bao nhiêu kiên nhẫn." Tiểu mỹ nhân thật sự có chút không nhịn được rồi, hướng về phía Ngao Tinh phẫn nộ quát.

Ngao Tinh vừa nhẹ nhàng băng bó cổ tay cho Phong Dạ Hàn, vừa rút vào một phần nội lực nói: "Còn không hiện thân, có phải muốn ta dùng kiểu tám người khiêng mới."

Vừa dứt lời, một bóng dáng màu xanh giống như mũi tên rời cung, vèo một tiếng xông vào trong trận, kèm theo một hồi tiếng chuông thanh thúy, tiếng kiếm đục chuông, cơ hồ không thấy rõ người trong trận là người phương nào, đã sớm là vong hồn dưới kiếm.

Nhìn từng nữ tử áo đen ngã xuống, tiểu mỹ nhân rốt cuộc bắt đầu run rẩy, thủy mâu bén nhọn co rút nhanh: "Chuyện này... Cái này không thể nào...".

"Thiên Ngoại Hữu Thiên, ta đã sớm nói ai chết vào tay ai không biết trước được. Trở về nói cho chủ nhân người biết, bảo nàng tới đây. Vì người còn có tác dụng làm người thông báo, hôm nay liền tha người một mạng." Giọng nói Ngao Tinh rất bình thản, nhưng nghe vào trong tai, so với gió lạnh đêm đông còn lạnh lẽo hơn.

Chém giết quá nhiều, thật sự đi ngược lại qui tắc của nàng, nếu không phải là bọn họ nhắm vào Phong Dạ Hàn, nàng cũng sẽ không ra tay ngoan độc như vậy.

Dứt lời, nữ tử áo xanh đã sớm phá trận, không chừa một ai, nhoáng một cái, liền tới trước mặt Ngao Tinh.

"Lợi hại!" Ngao Tinh chống lại cặp mắt phía trên khăn che mặt màu xanh, nhếch môi hạ xuống, không quên ca ngợi.

Nữ tử áo xanh cũng không tính trả lời, chỉ là bước chân nhẹ nhàng đến gần Ngao Tinh, mắt yên lặng nhìn Phong Dạ Hàn sau lưng nàng. Nhàn nhạt lên tiếng, ngắn gọn vài chữ "Mặt than, không ra hồn!"

Băng Tâm ha ha cười, nữ tử mặc áo xanh này thật hài hước.

"Ta thích là tốt rồi!" Ngao Tinh tức giận, khoe miệng Phong Dạ Hàn giật giật, trầm mặc.

Ái ngờ, nữ tử áo xanh đột nhiên thay đổi thái độ, hơi uất ức nức nở, "Người làm người tâm địa thật ác độc, ta với người thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau từ thuở nhỏ, chín tuổi bắt đầu cùng giường chung gối, đối với người, ta sớm đã rễ tình thâm sâu, ai ngờ người một buổi sáng thay lòng, để cho ta một mình tịch mịch, cho dù biết người sẽ không ở cùng ta, ta vẫn như cũ bên cạnh người, chỉ sợ người có một chút tổn thương, nhưng người, thật sự quá thương tổn lòng ta rồi!"

Chân thực như vậy, khẽ thì thầm, mọi người thật cho là nữ tử áo xanh yêu Bách Lý Ngao Tinh.

Về mặt Ngao Tinh giống như ăn phải con ruồi vậy, há miệng ra, lại mấy lần nói không ra lời. Liễu Diệp Thanh cho tới bây giờ tiếc chữ như vàng, hôm nay lại nói nhiều như vậy, khiến Ngao Tinh cảm thấy như thiên lôi giáng xuống "Người chẳng lẽ thật sự yêu thích ta?"

Lời vừa nói ra, trong đầu mọi người trống rỗng. Sắc mặt Phong Dạ Hàn cương cứng, xanh mét.

Nữ tử áo xanh vẻ mặt vui mừng, nở nụ cười, âm thanh thanh thúy như chuông đồng, vang vọng ở bóng đêm lạnh lạnh đầu mùa đông.

Ngao Tinh vừa nghe âm thanh sang sảng kia, cả giận nói: "Dám đùa ta."

"Tiểu thư." Băng Tâm cười vui mừng như hoa nở: "Người rốt cuộc biết được cảm giác khiêng đá đập chân mình."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Phụng Hoàng mới sinh(1)

Nữ tử áo xanh cười càng vui vẻ hơn: "Bách Lý Ngạo Tinh, rốt cuộc bị ta lừa một lần, trong lòng thật không thể kìm nén nữa rồi."

"Người... Ta không để yên cho người. Lại dám trêu chọc ta!" Nếu không phải là thân thể mình không nên động võ, Ngạo Tinh chỉ muốn hung hãn mà chinh nãng một lần.

"Nàng nhớ người." Áo xanh thoáng một cái, biến mất, chỉ để lại một câu nói mập mờ.

Ngạo Tinh ngớ ngẩn, cảm thấy Phong Dạ Hàn nghi ngờ, liền rỉ tai hắn một câu, Phong Dạ Hàn cười vui vẻ.

Trúng hương này, cần ít nhất một canh giờ mới có thể khôi phục. Mấy người cũng đành phải ngồi xuống từ từ khôi phục nội lực, mọi người ngồi thành một vòng quanh đồng lửa.

Mà Ngạo Tinh ở trong ngực Phong Dạ Hàn ngủ say sưa, thỉnh thoảng tay sẽ không tự giác vuốt ve giường người này, đột lên trong người Phong Dạ Hàn từng đốm lửa, trên trán hắn đen lại.

Bất đắc dĩ nhìn nữ tử trong ngực, nói nhỏ: "Nha đầu hư hỏng, ngay cả ngủ cũng không an phận như vậy. Thật sự cho rằng ta là Liễu Hạ Huệ, người trong lòng như vậy mà vẫn không loạn!" Nói xong, không thể làm gì khác đành lặng lẽ đổi lại tư thế, để cho nàng ngủ được thoải mái hơn.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng Băng Tâm đứng bên cạnh vẫn nghe thấy, rất không nể tình nói: "cô gia, người trực tiếp đem tiểu thư đựng ngã đi, lúc này không ăn thì đợi đến bao giờ."

Phong Dạ Hàn cũng chỉ nhếch môi cười, hắn cũng muốn, người trong lòng đang ở trong ngực mình, nói không có dục vọng thì thật không có đạo lý. Huống chi cách đó không xa còn có hai con sói mắt trắng dòm ngó nữ nhân của hắn, tục ngữ nói không sai, không sợ tặc(ăn trộm) trộm mất chỉ sợ tặc nhỏ, hắn cũng cảm thấy uy hiếp. Nếu không phải là thân thể nàng không thoải mái, tin tưởng mình cũng có thể làm nhanh chóng.

Cách đó không xa Phong Hê Ngạn cùng Thượng Quan Dực đối với nhất cử nhất động của bọn họ rõ như lòng bàn tay, trong lòng có tư vị gì cũng chỉ có trong lòng bọn họ biết.

"Sát khí thật nặng!" Nụ cười của Băng Tâm còn chưa tắt, lập tức nhảy lên. Mấy người Xuất Nguyệt cảm kích, trong nháy mắt đề phòng. Ngược lại mấy người Phong Hê Ngạn phát hiện sự việc không ổn chậm hơn chút, ánh mắt không khỏi kinh ngạc. Ngạo Tinh và Phong Dạ Hàn vẫn bất động như cũ.

"Bọn họ vì cái gì còn phải ám sát?" Ngạo Tinh chậm rãi mở đôi mắt trong veo, không hiểu nhìn Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn bị nàng làm cho rối tinh rối mù, Băng Tâm lập tức lĩnh ngộ: "Tiểu thư, thật là những người lúc trước?"

Sột soạt.

"Xem ra người thật đúng là có không ít kẻ thù!" Thượng Quan Dực hướng về phía Phong Dạ Hàn chê cười nói.

Ngạo Tinh mới từ trong ngực Phong Dạ Hàn đứng lên: "Đó là bởi vì hắn quá ưu tú, nhiều người ghen tị."

Phong Dạ Hàn cực kì hưởng thụ việc được Ngạo Tinh bảo vệ, thưởng cho nàng một ánh mắt.

Lúc đang nói chuyện, người áo đen đã tiến gần đến.

Thật đúng là trêu chọc mà, vừa mới một nhóm nữ tử áo đen, hiện tại một nhóm nam tử áo đen.

"Người nào phái các người tới, mục đích là gì?" Thượng Quan Dực rõ ràng có chút nổi cáu, quát lạnh.

"Lấy tiền tài của người trừ tai họa cho người, có người đưa giá ba mươi triệu lượng bạc trắng muốn lấy đầu Phong Dạ Hàn cùng Bách Lý Ngạo Tinh." Đại hán quắc mắt nói lớn.

"Thì ra là đầu của chúng ta cũng chỉ trị giá chút tiền như vậy?" Ngạo Tinh liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn, thấy hắn có chút nghi ngờ.

"Vậy nếu như ta cấp gấp đôi số lượng hoàng kim, mua các người quay lại thì sao?" Ngạo Tinh cười nói, muốn thử dò xét Tây Vực Lang Nha mình còn có thể để Phong Dạ Hàn dùng được nữa không.

Lời này vừa nói ra, Phong Hê Ngạn, Thượng Quan Dực, Phong Hành Thượng đều ngơ ngác nhìn gương mặt ngạo khí của Ngạo Tinh. Nàng tới cùng có bao nhiêu tiền? Nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện bọn họ không biết? Đối với bọn hắn, toàn thân nàng đều là bí mật.

Người dẫn đầu vừa nghe số lượng như vậy, tròn tròn mắt, giọng nói nhu hòa hơn nhiều: "Ách... Cái này không được, chúng ta có nguyên tắc."

Ngao Tinh nghe vậy, trong lòng vẫn có chút vui mừng, từ trong ngực lấy ra một khối Đá Đen, Lang Đầu kỳ nhân, cất cao giọng nói: "Các ngươi trở về đi thôi, không cần dùng tuổi nhỏ làm lụy miếu long vương(giống câu dùng dao mổ trâu làm thịt gà), người trong nhà không nhận biết người trong nhà."

Tất cả mấy người áo đen vừa nhìn, ngạc nhiên, theo quy củ quỳ xuống: "Thuộc hạ có tội. Xin chủ tử trách phạt."

"Người không biết không có tội, về sau mua bán cần biết rõ. Nếu không ta không ngại thanh lý môn hộ ngay bây giờ." sắc mặt Ngao Tinh lạnh lẽo, lãnh tuyệt vô tình nói.

"Thuộc hạ biết tội." Người dẫn đầu phát tay một cái, mọi người nhanh chóng biết mất dưới sắc trời dần sáng.

"Băng Lam, tới đây." Giọng nói của nàng nghiêm túc, Băng Lam lập tức nhận lệnh xoay người biến mất ở trong tầm mắt mọi người. Trong lòng Băng Tâm cũng có nghi ngờ, chủ tử Tây Vực Lang Nha không phải nam sao? Thế nào mình lệnh lại ở trên tay tiểu thư, tiểu thư lúc nào thì cùng người nọ có một chân sao?

Lúc này, Ngao Tinh chỉ lẳng lặng nhìn mảnh hắc thạch trong tay, lọt vào suy tư thật sâu. Toàn thân tản ra một loại khí thế lạnh lùng bức người như cách người khác ngoài ngàn dặm.

Phong Dạ Hàn thấy Ngao Tinh như thế, không khỏi có một loại hốt hoảng, hắn biết Ngao nhi chưa bao giờ như thế, tiến lên, hung hăng ôm nàng vào ngực.

"Nàng làm sao vậy?" Rất không thích nàng như thế.

Nghe thấy được hơi thở quen thuộc, khí lạnh giảm xuống: "Thật xin lỗi. Ta đang nghĩ một số chuyện, để cho chàng lo lắng rồi." Ngao Tinh khôi phục sắc mặt nghịch ngợm, không quên hướng gương mặt tuần tú trộm hương một phen.

Tinh huống như thế khiến mấy nam tử nghẹn giọng.

Băng Tâm đã thấy nhiều nói: "Tiểu thư, ngươi chừng nào thì có đồ chơi này?"

"Người khác đưa."

"A. Thật chẳng lẽ có một chân?" Băng Tâm vừa nói ra khỏi miệng, xong rồi. Không thể nói lại rồi.

Mặt của Phong Dạ Hàn một thoáng đen lại.

Ngao Tinh tức giận tròn mắt nhìn Băng Tâm một cái: "Ta thật đúng là muốn cùng nàng có một chân, vấn đề là ta thích chính là nam nhân."

"A, người nọ là nữ?" Băng Tâm khoa trương nói.

"Có phải hay không ngứa da, giả vờ sợ hãi." Ngao Tinh khẽ liếc một cái, Băng Tâm chợt cảm thấy xương sống lạnh lẽo từng trận, vội vàng rút đầu, tận lực làm cho mình nhỏ bé hơn.

Lên đường hai ngày liên tiếp, Ngao Tinh lâm vào giấc ngủ mê man, vẫn không tỉnh lại. Phong Dạ Hàn thỉnh thoảng rầu rĩ nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch vô sắc, đau lòng không dứt.

Băng Lam thấy cô gia lo lắng quá mức, liền nói: "Cô gia, người khỏi phải lo lắng, tiểu thư từ nhỏ đã rất thích ngủ, lúc không có chuyện gì làm, vừa ngủ đã ba ngày ba đêm."

"Đúng vậy a. Tiểu thư cũng thường nói cuộc đời khó được ngủ một trận trời đất mù mịt, cô gia đặt tim trở về bụng thôi."

Nghe lời hai nha đầu nói, trong lòng Phong Dạ Hàn an tâm một chút.

Mơ mơ màng màng sắp sửa tỉnh lại, Ngao Tinh xoa mắt nhập nhèm, trừng mắt nhìn, lại mở mắt ra: "Ah! Soái ca! Ah! Ta hình như đã thấy qua nha?"

Phong Dạ Hàn sắc mặt kéo kéo, khó được lúc nàng tỉnh lại, ai ngờ vừa tỉnh lại đã nói mê sảng, nhưng lại không thể nổi giận: "Cái gì hình như???", liền đưa tay bế nàng vào trong ngực.

Ngao Tinh lăn một cái bò dậy, trốn vào trong ngực ấm áp quen thuộc "Thật là một cái giường ấm áp!" Vừa nói, chếp miệng, lại đã ngủ.

Băng Tâm rất khinh thường: "Tiểu thư thật là một con heo lười lớn."

Băng Lam che miệng nở nụ cười: "Tiểu thư đây là thói miên mình, tương đương với thói miên tuyệt tình cổ, như vậy là có thể ít uống máu của cô gia."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phượng Hoàng mới sinh (2)

Mi tâm Phong Dạ Hàn cau lại, ai cũng không phát hiện trong mắt phượng đảo quanh nước mắt.

Ngạo Tinh tỉnh lại lần nữa là do bị tiếng đao kiếm đánh thức.

Đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt tuấn mỹ không một gợn sóng như thể sự việc bên ngoài đang đánh nhau không hề liên quan tới hắn, mà chỉ có nàng có thể tác động đến hắn., khề hôn, dịu dàng hỏi một tiếng: "Nàng đã tỉnh."

"Ừ, ôm ta đi ra ngoài xem một chút, bỏ qua thật là đáng tiếc."

Phong Dạ Hàn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giống như nâng niu đứa bé hay đồ sứ dễ vỡ, khiến Ngạo Tinh không nhịn được hôn trộm một cái.

Bên ngoài xe ngựa, những bóng dáng màu đỏ lay động.

Trong đó, nổi bật nhất là hai người, một là tiểu mỹ nữ tối hôm qua, mặc dù thay đổi xiêm áo, nhưng Ngạo Tinh nhìn một cái liền nhận ra nàng. Bên cạnh hình như nhiều hơn một tiểu cô nương áo lam tuổi tương tự nàng, trên khăn che mặt là đôi mắt trong sáng, xem ra cũng là một mỹ nhân.

Mấy ngày trước tập kích buổi tối, hôm nay ngược lại quang minh chính đại đưa tới cửa, lá gan thật lớn.

"Dừng tay."

Cô nương áo lam vừa nhìn thấy Ngạo Tinh ra khỏi xe ngựa, lập tức hô chúng nữ từ áo đỏ dừng lại, Băng Tâm Băng Lam cũng trở về vị trí cũ.

"Tiểu thư, bọn họ biết Lưu Tinh kiếm pháp." Hơi thở của Băng Tâm có chút nhiễu loạn, mồ hôi trên chóp mũi ngưng lại, nội lực của Băng Lam hơi kém Băng Tâm nên sắc mặt có chút tái nhợt, hiển nhiên có dấu hiệu tiêu hao thể lực.

"Người chính là Bách Lý Ngạo Tinh?" Theo thói quen truyền âm bằng nội lực, tuổi nhỏ nhưng võ công thật không kém.

Vì mình mà tới sao? "Chính là ta. Không ngờ tên của ta lại nổi tiếng như thế" Bách Lý Ngạo Tinh chấp tay, khí thế không kém nữ tử áo lam chút nào.

"Họ tại sao lại biết Lưu Tinh kiếm pháp?" Đôi mày thanh tú của nữ tử áo lam run lên, hình như thái độ có chút khinh thường với Ngạo Tinh.

Tâm tư Ngạo Tinh có chút mờ mịt, chẳng lẽ?

"Họ vì sao không thể biết Lưu Tinh kiếm pháp?" Hỏi ngược lại.

"Đó là kiếm pháp tổ truyền của gia tộc chúng ta. Người ngoài không được tập luyện!" Trong ánh mắt của nữ tử áo lam bắt đầu có chút tức giận, tựa như nhìn thấy kẻ trộm.

Kiếm pháp tổ truyền?

Trong nháy mắt sắc mặt Ngạo Tinh ửng hồng hỏi: "Cô nương họ gì?"

"Hừ. Người còn chưa xứng biết danh tính của chúng ta, người chỉ cần nói các nàng làm sao biết Lưu Tinh kiếm pháp? Nếu không chớ trách đao kiếm không có mắt."

"Tiểu muội muội, lời này của người thật không có trình độ. Giang hồ xem trọng hòa khí, huống chi chúng ta đều là nữ nhi, có thể giải quyết mọi chuyện bằng lời nói, làm gì cần dùng đao kiếm, ngộ nhỡ bị thương trên mặt lại không hay?" Thấy thái độ nữ tử áo lam cứng rắn, cũng đành phải dè dặt chút.

"Người... Hãy bớt sàm ngôn đi, tại sao lại biết Lưu Tinh kiếm pháp?" Giọng nói bắt đầu cao!

"Như vậy đi, cô nương cùng nha hoàn của ta so một lần, nếu như nha hoàn của ta thua, vậy ta sẽ hỏi gì đáp đấy, nếu như người thua, vậy người phải trả lời câu hỏi của ta, như thế nào?" Người giang hồ dùng kiếm lần hiệp người, người như vậy thật không ít, cũng đâu độc nha đâu mới mười mấy tuổi rồi.

"Một lời đã định."

"Đánh nhanh thắng nhanh." Ngạo Tinh ý bảo Băng Tâm nghênh chiến, Băng Tâm gật đầu bước ra khỏi hàng.

"Khẩu khí thật lớn." Nữ tử áo lam hừ lạnh một tiếng: "Vậy hãy để cho người biết một chút về Lưu Tinh kiếm pháp chân chính."

Lưu Tinh kiếm pháp chú trọng vào nhanh, ngoan (hung ác), chuẩn (chính xác), xem trọng tốc độ nhanh nhất, sắc bén nhất, kiếm thế trước kiếm đoạt người, bộ pháp biến ảo vô thường, tự mình vận kiếm, lấy thần vận kiếm, Thân Kiếm Hợp Nhất, thần kiếm kết hợp, làm kẻ địch không thể chống đỡ

được.

Chiêu thức của hai người như nhau, không giống tỷ thí, càng giống như đang đùa chơi, người có nhãn lực đều thấy được nhiều chiêu ngoan độc.

Cuối cùng, nữ tử áo lam hết kiên nhẫn, bay lên không biến ảo chín chiêu thức, đâm thẳng vào mặt Băng Tâm.

"Tiểu... " Băng Lam đang muốn hô to, Ngao Tinh đã sớm lách mình rút kiếm trong tay Băng Lam ra, dùng Đạp Vân Bộ, thân hình loáng một cái, kiếm trong tay soàn soạt soàn soạt mấy chiêu, bình một tiếng.

Kiểm của nữ tử áo lam cắm xuống mặt đất ở vài thước bên ngoài, mà mũi kiếm của Ngao Tinh cách chính giữa mi tâm của nữ tử áo lam vài tấc. Nàng cư nhiên dùng Lưu Tinh kiếm pháp tuyệt chiêu —— Lưu Tinh xuyên nguyệt.

Băng Tâm Băng Lam nội lực chưa đủ, nàng không dám mạo hiểm để cho các nàng học hai chiêu cuối cùng, nữ tử áo lam cư nhiên học hết, vì thế Băng Tâm sẽ thua thiệt, Ngao Tinh vạn bất đắc dĩ mới ra tay.

"Cô nương tốt, đã nói xong mà tại sao lại động sát khí?" Ngao Tinh buông kiếm xuống, kéo tay Băng Tâm, âm thầm chuyển chút nội lực cho nàng, làm tâm mạch đang rối loạn của nàng hơi ổn định lại.

"Ngươi... Ngươi cư nhiên một chiêu liền cản lại chiêu Lưu Tinh xuyên nguyệt của ta." Nữ tử áo lam tròn tròn cặp mắt, ánh mắt nhìn Ngao Tinh như nhìn một người điên.

Ngao Tinh lúc này cũng không có tâm tình để ý tới nàng, chỉ muốn giúp Băng Tâm điều tức kinh mạch. "Ta và ngươi không thua không thắng, hôm nay đến đây chấm dứt." Dù sao còn nhiều thời gian, họ đều sẽ tìm tới cửa.

"Lâm Nguyệt, ngươi tới giúp Băng Tâm."

Lâm Nguyệt nghe lệnh, ngồi xuống ngưng tụ nội lực truyền cho Băng Tâm, nhìn sắc mặt Băng Tâm của từ từ đỏ thắm, Ngao Tinh mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu thư, ta..." Băng Tâm cúi đầu, không dám nhìn về mặt hơi giận của Ngao Tinh.

"Lần sau không được cậy mạnh, cứ như trong khi tập luyện bình thường là được." Ngao Tinh không đành lòng trách móc nặng nề, vốn là muốn lấy cá tính không chịu thua của Băng Tâm, làm cho đối phương sử dụng tuyệt chiêu, xem thử lời nữ tử áo lam có đúng không.

Khó thấy Băng Tâm ngoan ngoãn gật đầu.

"Cảm giác tốt hơn chưa?" Ngao Tinh cầm tay của nàng, sắc mặt lạnh nhạt hơn rất nhiều, Băng Tâm gật đầu, giúp nàng vén lại sợi tóc rối loạn, cười nói: "Cái nha đầu này, cái tính háo thắng của ngươi sớm muộn cũng chịu thua thiệt."

Băng Tâm le lưỡi một cái, vô cùng dễ thương, Băng Lam ở một bên cũng không quên trêu ghẹo. Chủ tớ ba người hoàn toàn đem những nam tử kia quên mất. Phong Dạ Hàn cười ôn hòa nhìn Ngao Tinh, trong lòng nhu hòa trăm lần.

"Tiểu nữ tử bội phục kiếm thuật của Ngao Tinh cô nương, ta họ Lãnh." Nữ tử áo lam vẫn coi như lỗi lạc, tự đáp.

Không ngờ nàng vẫn chưa đi, Ngao Tinh đột nhiên xoay người: "Ngươi nói ngươi họ Lãnh?"

Nữ tử áo lam có chút kinh ngạc: "Đúng vậy. Cô nương biết?"

Hai mươi lăm năm trước, Lăng gia Phụng Hoàng Kiếm, Lãnh gia Lưu Tinh kiếm pháp, vang danh giang hồ, hai nhà thế giao nhiều năm, mà việc kết thân cũng không thiếu chỉ là một ngày Lăng gia bị thảm bị diệt môn, Lãnh gia cũng một buổi sáng ở trên giang hồ mai danh ẩn tích.

Vì sao hiện nay tái xuất giang hồ, lại khắp nơi muốn đưa Phong Dạ Hàn vào chỗ chết.

"Vì sao phải giết Phong Dạ Hàn?" Ngao Tinh đột nhiên hỏi.

Vừa nhắc tới cái này, sắc mặt nữ tử áo lam kịch biến, cắn răng nghiêng lợi nói: "Bọn họ Phong gia đáng chết. Phong Dạ Hàn là nhi tử Phong Khiếu Thiên sùng nhất, tự nhiên phải giết hắn, để cho cha hắn ném thử một chút tư vị việc mất ái tử."

Lúc này, hai người Phong Hê Ngạn, Phong Hành Thượng cũng kinh ngạc.

Ngao Tinh vội hỏi, "Vì sao lại thống hận người Phong gia như thế?"

"Thù diệt môn." Nữ tử áo lam đau khổ nói ra.

Lam Vân vẫn phản đối mình thích Phong Dạ Hàn, thậm chí đủ loại hành động cũng thể hiện hân thống hận người Phong gia như thế nào, hân như thế là bởi vì mẫu thân, mà giao tình của Lăng gia cùng Lãnh gia thế nào ai cũng biết, vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Anh đẹp trai băng lãnh.

Ầm. Giống như sét đánh.

Ngạo Tinh lao đảo một cái, lui về sau vài bước, vẻ mặt vô cùng khở sở. Phong Dạ Hàn tiến lên một bước, đỡ Ngạo Tinh.

"Chẳng lẽ cô nương cũng là người Lãnh gia chúng ta?" Nữ tử áo lam thấy Ngạo Tinh kinh ngạc như vậy, mà nha hoàn của nàng biết Lưu Tinh kiếm pháp, phỏng đoán Ngạo Tinh cũng biết.

Ngạo Tinh trấn định trở lại, nói: "ngươi truyền lại cho trưởng bối của ngươi hai câu: 'Phượng Hoàng trái với bàn Kim sọi, Mẫu Đan cả đêm nghe mưa phùn' tự nhiên bọn họ sẽ hiểu."

Nữ tử áo lam chấp tay cáo từ: "Ta nhất định truyền lại!"

Ánh trăng sáng rọi, tinh tú trên trời như ngừng lại, cảnh đêm mông lung.

Kể từ khi nữ tử áo lam rời đi, Ngạo Tinh vẫn im lặng, cũng vẫn tránh né ánh mắt của Phong Dạ Hàn.

Ngạo Tinh khoác một áo choàng trắng, ra ngoài hóng mát một chút. Phong Dạ Hàn muốn đi theo, bị Ngạo Tinh cự tuyệt, Băng Tâm cùng Băng Lam không thể làm gì khác đành phải đi theo sau ở xa xa.

"Xem ra, ta còn là có cơ hội!" Thượng Quan Dực khiêu khích nhìn Phong Dạ Hàn đứng cạnh hồ nước.

Rất nhiều dấu hiệu cho thấy, Ngạo Tinh và hoàng đế Túc Nguyệt quốc có thù không đội trời chung, lại nói điều kiện của Lam Cơ Từ lúc trước nói với hắn, chắc hẳn là có chuyện diệt môn như vậy.

Giờ phút này Phong Dạ Hàn không có tâm tình để ý tới Thượng Quan Dực, chỉ lo lắng nặng nề nhìn Ngạo Tinh ngồi ở bên hồ.

"Nghe nói hai mươi lăm năm trước, Phượng Hoàng sơn trang của Lăng gia cả đêm bị diệt môn, Tinh Tú Sơn Trang của Lãnh gia cũng trong một đêm mai danh ảm tích, hai nhà này vốn là thế giao, cư nhiên đồng thời gặp chuyện không may. Chuyện này lúc ấy chấn động một thời, đầu đường cuối ngõ, không ai không biết." Bình thường Phong Hành Thượng yêu thích nghe thuyết thư, thỉnh thoảng cũng sẽ nghe được lão giả nói đến chuyện này một chút.

Phong Dạ Hàn đột ngột quay đầu, đối với tin tức này rất kích động. Vậy nói như thế, Ngạo nhi hoặc là người Lăng gia, hoặc là người Lãnh gia, như vậy nàng hôm nay mất hồn...

Tròng mắt màu trà của Phong Hề Ngạn sáng lên, trong đầu bắt đầu tính toán.

Tiểu thư! Băng Tâm đột nhiên hô to một tiếng.

Vừa dứt lời, thân hình Phong Dạ Hàn thoát một cái lướt tới trước mặt, đem cổ tay đã sớm cắt ra đến môi Ngạo Tinh. Toàn thân run rẩy, gân xanh nổi lên, đột ngột Ngạo Tinh mở mắt liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn, có chút tức giận, dùng sức đẩy ra, nhắm mắt lại, dùng toàn bộ sức lực chống lại tuyệt tình cổ.

Phong Dạ Hàn chợt cảm thấy tức giận, xoay người Ngạo Tinh lại, lần đầu tiên gầm lên với Ngạo Tinh: "Muốn báo thù thì phải sống sót đã."

Băng Tâm Băng Lam cũng hút khí, cô gia bình thường lạnh lẽo, không ngờ lúc giận, lại kinh thiên động địa như vậy.

Ngạo Tinh ngẩn ra, đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào mắt phượng, chỉ thấy trong đôi mắt phượng mang theo bi thương cùng tức giận, còn có tràn đầy thương yêu. Ngạo Tinh không thể làm gì khác hơn đành ngoan ngoãn cúi đầu hút.

Một hồi lâu, thấy Ngạo Tinh ngưng động tác, sắc mặt Phong Dạ Hàn khôi phục lạnh lẽo, muốn xoay người rời đi.

Ngạo Tinh chợt tiến lên, gục trong ngực hắn, mê mang nói: "Ngộ nhờ thảm án diệt môn này thật sự do phụ hoàng chàng gây nên, vậy chúng ta nên làm cái gì? Ta lại nên làm cái gì?"

Khàn.

Xem ra chuyện đúng như mọi người suy đoán. Tất nhiên có người vui mừng có người buồn.

"Chuyện hai mươi lăm năm trước ta không cách nào ngăn cản, nhưng bây giờ, ta sẽ không buông tha nàng." Phong Dạ Hàn ôm chặt người trong ngực, giọng nói lạnh lẽo, nhưng khí phách mười phần, không có ai có thể cự tuyệt.

Thân thể Ngao Tinh hơi run rẩy, trong lòng lại không khỏi vui mừng.

Cứ như vậy, cuối cùng đoàn người cũng đi tới núi Tiễn Khúc. Trên đỉnh núi rất lạnh, có thể thấy mây, cảm giác hình như sắp có tuyết rơi.

Nơi xa, có một nhà gỗ không lớn lắm, trước nhà có một con Tuyết Ngao lớn, nó quay đầu nhìn, mắt hắc hoàng, toàn thân trắng như tuyết, lông dài, khẽ nhắm cặp mắt, trong ánh mắt hàm chứa thần thái như một loại miệt thị, cái loại ánh mắt trầm ổn, gặp nguy không sợ rất có khí độ phong phạm Vương Giả. Lúc này, như thần khuyến cảm thù nhìn đám người bọn hắn, thỉnh thoảng phát ra thanh âm hùng hậu, không sợ nhiều người như vậy chút nào.

"Tiểu thư, thật là một chú chó lớn uy phong." Băng Tâm kích động kêu lên, nếu không phải thấy hàm răng nhọn đáng sợ của Tuyết Ngao, Băng Tâm đã sớm tiến lên ôm nó mà chơi đùa.

Ngao Tinh liếc mắt, thật là nha đầu không có kiến thức: "Đây là Tuyết Ngao đấy? Mắt của ngươi thế nào vậy, đã gặp qua chó lớn như vậy chưa?"

Mọi người ở đây, cũng chỉ có Phong Hành Thượng thích xem sách là biết về loại động vật này, những người còn lại đều nghi hoặc nhìn Ngao Tinh.

"Tuyết Ngao, là một loại động vật sống ở núi cao băng hàn là một loại Thần Khuyến, tính tình cương nghị, lực đại hung mãnh, dã tính vẫn còn tồn tại, khiến người sợ. Bảo vệ lãnh địa, bảo vệ thức ăn, giỏi về tấn công, đối với người xa lạ có địch ý mãnh liệt, nhưng đối với chủ nhân cực kỳ thân thiết. Dùng để trông nhà, trợ giúp việc nuôi thả ngựa rất đắc lực." Ngao Tinh nói, trong lời nói không khỏi biểu lộ ra thích thú đối với Tuyết Ngao.

"Chó không phải là chó sao? Còn không phải như vậy?" Băng Tâm không phục lắm, phản bác.

Ngao Tinh quả thật muốn đập nạng một cước, dừng một chút, không cùng tiểu nha đầu chấp nhặt.

"Văn bối Phong Dạ Hàn cầu kiến Huyền Ngọc Tử tiền bối." Phong Dạ Hàn chấp tay nói. Bên trong nhà không truyền đến bất kỳ âm thanh trả lời nào, nhưng bên trong nhà rõ ràng có hơi thở con người.

Về mặt Phong Dạ Hàn trầm xuống, vén cấm bảo, quỳ xuống, rót vào giọng nói một tia nội lực, nói: "tiền bối, ái thể của văn bối thân trúng tuyệt tình cổ, muốn mượn giường Hàn Băng của tiền bối dùng để lấy ra cổ vật, giúp ái thể khỏi bị toàn tâm đau xót, kính xin tiền bối giơ tay giúp đỡ, văn bối ở chỗ này cảm ơn người." Vừa nói xong, Phong Dạ Hàn hướng về phía nhà gỗ khấu đầu ba cái.

Ngao Tinh hít mũi, đôi mắt trong veo ửng hồng, cảm môi yên lặng nhìn Phong Dạ Hàn quỳ xuống đất, hai chữ "Ái thể" giống như mật rót vào trong lòng của nàng. Thật là một tên ngốc.

Người luôn luôn không thích nói nhiều như Phong Dạ Hàn, cư nhiên nói nhiều lời như vậy, lại khẩn thiết như thế, tình chân ý thiết, Băng Tâm Băng Lam cũng cảm động thật sâu.

Phong Hà Ngạn đứng một bên cũng ngăn người, ánh mắt Thượng Quan Dực nhìn Phong Dạ Hàn hình như thâm thúy hơn rất nhiều.

"Trở về đi thôi. Ta sẽ không cho mượn giường Hàn Băng." Âm thanh cứng cáp có lực từ trong nhà truyền ra, cũng rót vào một phần nội lực.

"Xin hỏi ta phải làm như thế nào tiền bối mới có thể cho ta mượn giường Hàn Băng dùng một chút?" Phong Dạ Hàn vẫn quỳ như cũ, cũng không làm giảm anh khí cùng khí phách vương giả.

"Trở về đi thôi, không phải lão phu không cho mượn giường Hàn Băng, lão phu cũng là không thể ra sức." Giọng nói hình như thán叹 thể giới thể lương, mọi cách bất đắc dĩ.

"Tiền bối, cầu xin người cho ta mượn giường Hàn Băng dùng một chút, cứu lấy tiểu thư nhà chúng ta, Băng Tâm lạy người." Băng Tâm vừa nghe thấy Huyền Ngọc Tử không cho mượn, tâm hoảng hốt, phùng một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu vào mặt đất tiếng vang ầm ầm.

"Cầu xin tiền bối cứu tiểu thư nhà ta. Băng Lam cũng dập đầu xin người." Băng Lam cũng dùng sức hướng trên đất dập đầu.

Hai người dập đầu làm trong lòng Ngao Tinh thương xót. Ngẩng đầu nhìn trời muốn đem nước mắt bức lui, trong lúc vô tình lại thấy được mấy phần mộ cách nhà gỗ không xa. Nhìn kỹ chữ trên mộ bia, đôi mắt trong veo chuyển một cái, đã có chủ ý.

"Văn bối là Bách Lý Ngao Tinh, không biết có thể cùng lão tiên sinh một mình nói chuyện một chút không, có lẽ văn bối có biện pháp giải độc Ngọc Khô Cốt." Ngao Tinh vừa dứt lời, một cơn gió mạnh từ nhà gỗ đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chuyện cũ

Trắng! Toàn thân đều trắng, sắc mặt tái nhợt, sợi tóc tuyết trắng, áo trắng bông bành, lão nhân tang thương như ngăn cách với thế gian, chính là Huyền Ngọc tử trong truyền thuyết.

"Nha đầu, người thật có thể giải Ngọc Khô Cốt?" chỉ có đôi mắt còn huyết khí nhìn chăm chăm vào mặt ngạo tình, kích động nói.

Tâm tình Ngạo Tình có chút thương cảm, lão nhân như thế làm cho lòng nàng sinh bi thương: "Lão gia già, lúc vẫn bói nhỏ cũng trúng loại độc này, là sư phụ vẫn bói tồn thời gian một tháng mới cứu sống vẫn bói."

Lão nhân vừa nghe, hai mắt ươn ướt, đó là loại kích động trong tuyệt vọng thấy một tia hi vọng, thật chờ mong. "Thật không nha đầu?"

"Tiểu thư, người trúng loại độc này lúc nào vậy?" Băng Tâm đã sớm đứng lên, cặp mắt tròn tròn, túm vạt áo Ngạo Tình, vội vàng nói.

Ngạo Tình lại cười nhạt nói, nhớ tới cảm giác tê tâm liệt phế đó trong lòng vẫn còn đau đớn: "Lúc ta tám tuổi, mẫu thân bệnh nặng hôn mê, gia gia thì đang đánh giặt phía Bắc Trường Thành, khi đó các người còn chưa đi theo ta."

Chẳng biết lúc nào, Phong Dạ Hàn ở phía sau đã tiến lên đưa tay nắm tay Ngạo Tình, thì ra là nàng cũng không dễ dàng như vậy.

"Ngọc Khô Cốt, thiên hạ chỉ độc, vô sắc, vô vị, không dấu vết, lúc vào cơ thể, đầu tiên cảm giác nội tạng tê ngứa, như trăm côn trùng gặm cắn, một thời gian sau, giống như ngũ tạng đứt đoạn, sau hai canh giờ, hóa thành một bãi thi thủy (nước thi thể), hài cốt không còn." Ngạo Tình khẽ cười, giống như đang nói chuyện của người khác, nhưng Phong Dạ Hàn đứng bên cạnh cảm thấy nàng nói mỗi một chữ, máu huyết sôi trào kinh người, cũng biết độc kia mang đến cho nàng thương tổn khắc cốt ghi tâm.

"Nha đầu, tôn tử của ta cũng trúng độc này, may mắn là lão phu kịp thời che lại huyết vị, lại dùng Băng Phách châu băng trụ thân thể của hân, mượn giường Hàn Băng mới có thể bảo vệ tính mạng của hân đến giờ, nghe nói Thiên Sơn Tuyết Liên ngàn năm có thể giải loại độc này, nhưng Thiên Sơn Tuyết Liên vốn là trân bảo hiếm thấy, số lượng không nhiều lắm, chớ nói chi là Thiên Sơn Tuyết Liên ngàn năm. Cũng năm năm rồi, lão phu cơ hồ đã tuyệt vọng." Huyền Ngọc tử vừa lau lệ, vừa dùng giọng nói khàn khàn đau khổ nói.

"Lão tiên sinh, năm đó sư phụ vẫn bói chính là dùng Thiên Sơn Tuyết Liên ngàn năm cứu vẫn bói." Ngạo Tình nghiêm túc nói.

"Thật?" Huyền Ngọc tử kích động nhào tới bắt lấy tay Ngạo Tình, mắt lão mở to. Thấy mặt Phong Dạ Hàn hơi biến sắc, mới chột buông tay.

"Vâng, sư phụ vẫn bói nói sau khi vẫn bói dùng Tuyết Liên ngàn năm, thân thể bách độc bất xâm, máu của ta có thể giải bách độc, mặc dù không biết có thể giải độc này không, nhưng nếu như vẫn bói dùng châm pháp phụ trợ, có đến chín phần chắc chắn." Cũng bởi vì máu của mình có thể giải bách độc, nàng mới có thể thôi miên tuyệt tình cổ.

"Thật tốt quá!" Huyền

Ngọc tử kích động thiếu chút nữa nhảy dựng.

Huyền Ngọc Tử đem Ngạo Tình dẫn tới một sơn động cách nhà gỗ không xa. Bên trong động, khí lạnh bức người, trên đất ướt nhẹp trơn trượt, đi mười mấy bước liền nhìn thấy giường Hàn Băng tỏa khí lạnh ra bốn phía, một nam tử 24-25 đang nằm trên giường, mặt như trắng rằm, tuấn nhan như bông hoa xuân, mày như mực vẽ, người mặc trường bào trắng như tuyết, lẳng lẳng nằm ở nơi đó, giống như ngủ thiếp đi, tuấn mỹ giống như bức họa.

"Oa! Thật là một soái ca, có thể so sánh cô gia của chúng ta." Băng Tâm hoa si kêu lên, bừng tỉnh, giả bộ ngây ngốc, cúi đầu im lặng, vuốt vuốt kiếm.

Băng Lam rất không có hình tượng cười lên.

Ngạo Tình nhíu mày, vô ý liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn, Phong Dạ Hàn cũng vừa vận nhìn qua hiểu ý cười cười, làm cho trong lòng Ngạo Tình run lên, thật đúng là như vậy, càng nhìn càng yêu nghiệt.

Ngạo Tình lấy một khăn tay trong ngực ra, đặt lên cổ tay nam tử, lúc này mới chần mịch. Mi tâm chột nhíu chột giãn, làm trong lòng Huyền Ngọc Tử cả kinh run lên.

"Như thế nào?" Thấy Ngạo Tình thu tay về, cất khăn lụa, lập tức hỏi.

"Giải thì có thể giải, chỉ là..." Ngạo Tình đang muốn nói, Huyền Ngọc tử hoảng hồn đã chạy tới bắt được tay Ngạo Tình, nước mắt lão lại chảy ra: "Chỉ là như thế nào?"

Ngạo Tình vội vàng vịn Huyền Ngọc tử: "Lão tiên sinh yên tâm, tôn tử của ngài trúng độc thời gian đã lâu, độc tính rót vào quá sâu, nhưng Ngạo Tình vẫn có biện pháp, chính là nhờ sư phụ vẫn bói mang Linh Chi ngàn năm tới đây. Tuy nói công hiệu trừ độc của Linh Chi ngàn năm không bằng Tuyết Liên ngàn năm, nhưng hiệu quả cũng không kém, chỉ cần Ngạo Tình thi châm giúp tôn tử của người bức độc ra ngoài, lại thêm được hiệu của Linh Chi ngàn năm, tôn tử của người rất nhanh sẽ có thể khôi hân, tỉnh lại."

"Tiểu thư, Linh Chi là để cho người dùng, người tặng cho hân, tiểu thư làm thế nào?" Băng Lam có chút gấp rồi.

Ngạo Tình cười bất đắc dĩ, nói: "Sư phụ sớm đem Linh Chi ngàn năm chế thành hai viên thuốc, cho dù trân quý, hân cũng sẽ đem hai viên thuốc này tới. Thật ra thì ta cũng chỉ cần bức ra tuyệt tình cổ là được, nhưng sư phụ sợ tuyệt tình cổ làm tổn hại tâm mạch của ta, không muốn để thân thể ta có chút tổn thương nào, mới đi một chuyến mà thôi."

“Ai! Đây lão tiên sinh tính tình cũng quá kì cục rồi. Nếu...” Bổng Tâm ý thức được nói sai, vội vàng lấy tay che miệng.”

“Tốt! Nha đầu, thật cảm ơn người!” Huyền Ngọc từ lau nước mắt, mới nói: “Vậy sư phụ người lúc nào thì có thể tới nơi?”

“Nếu không có gì bất ngờ thì mấy canh giờ nữa là tới.” Ngao Tinh an ủi.

Huyền Ngọc Từ cao hứng như hải tử, nhiều năm như vậy cũng chờ được, mấy canh giờ có cái gì mà không chờ được.

Bởi vì trong động thực sự quá lạnh, mọi người cũng đành phải trở lại nhà gỗ chờ đợi.

Tuyệt Ngao hình như cũng cảm thấy bọn họ không phải là kẻ địch, thái độ căm thù cũng giảm xuống không ít, nhưng mà vẫn không để cho bọn họ đến gần, duy chỉ có ngoại lệ là Ngao Tinh.

“Chúng ta đáng đáp cũng không kém, làm sao mà Tuyệt Ngao này không để cho chúng ta đến gần?” Bổng Tâm oán giận nói, nàng và Bổng Lam thử đến gần mấy lần, Tuyệt Ngao vẫn trừng mắt nhìn, chân cũng mềm nhũn.

Ngao Tinh cười cười, vuốt ve lông dài toàn thân của Tuyệt Ngao, ánh mắt có chút xa xa: “Thật ra thì Tuyệt Ngao là một loại động vật rất có linh tính, khi chất cao quý, dũng cảm, như là người tài, nhưng vờ đần độn, đừng nhìn vậy mà sợ sệt. Tỳ như, nếu có người gõ cửa, Tuyệt Ngao tỉnh táo nhìn về phía cửa, giống như thường ngày hí mắt, ánh mắt như có một loại miệt thị chờ đợi tình thế phát triển thêm một bước. Nếu như người tiến vào vô cùng cao giọng, vừa nói chuyện vừa đi vào trong, Tuyệt Ngao mới dùng tiếng ô ô trầm thấp, hùng hậu, có lực, xuyên thấu cảnh cáo người tới, đến nhà người khác thì âm thanh nói chuyện không nên quá cao. Chính là loại âm thanh này làm cho những người liều lĩnh trở nên lễ phép hơn.”

“Oa, làm sao mà tiểu thư lại hiểu rõ như vậy, giống như người chính là con Tuyệt Ngao kia vậy.” Bổng Tâm vừa nói xong, thắm, vội vàng lui về phía sau vài bước.

“Nha đầu, có phải người đã từng nuôi Tuyệt Ngao?” Khó có lúc Huyền Ngọc từ cười hi hi nói.

“Đúng vậy, năm ta bốn tuổi có một đại ca ca cùng ta chơi đùa có một con Tuyệt Ngao.” Ngao Tinh nhớ lại nói. Mùa đông năm ấy, chuồn êm đến Từ Sơn chơi đùa, đột nhiên gặp một đại ca ca mười một tuổi, bên cạnh mang theo một con vật lông lá nhỏ. Ngao Tinh từ nhỏ luôn sợ chó, liều mạng chạy, phía sau một người một chó đuổi theo, còn há hê liều mạng cười. Ngao Tinh bốn tuổi, chân nhỏ sao có thể chạy thoát khỏi đại ca ca mười một tuổi. Cuối cùng, hai người không chạy không quen biết, điên điên khùng khùng, hai người một ngao, cũng như vậy cùng nhau qua một tháng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Trừ độc giải cổ.

Sau đó, vị đại ca ca kia nói muốn đi, liền đem tuyết ngao để lại cho Ngao Tinh.

"Oa! Tiểu thư, người bốn tuổi liền bắt đầu gieo họa rồi. Sẽ không phải là tiểu tình nhân chứ?" Bổng Tâm rất không sợ chết la hét. Bổng Lam đứng bên cạnh muốn ngăn cản cũng không kịp, vội nhảy mắt cho Bổng Tâm. Bổng Tâm liếc nhìn Phong Dạ Hàn cách đó không xa quả nhiên sắc mặt thay đổi.

Ngao Tinh liếc bằng tâm một cái, đứa nhỏ này tư tưởng cũng quá không thuần khiết. "Cái nha đầu hư này, đứa trẻ bốn tuổi thì biết gì chứ? Có phải đầu người bị cửa kẹp không." Nhưng đúng là đại ca ca cho nàng cảm giác an toàn không thể nói được, sợ là trong lòng có một chút thích, cũng có thể nói là một loại tin tưởng cùng lệ thuộc.

Bổng Tâm cười khúc khích gật đầu, Huyền Ngọc từ cũng cười tự tại.

"Này sau đó thì sao, sao lại không thấy này Tuyệt Ngao đâu?" Bổng Lam nghi ngờ nói, Bổng Tâm bên cạnh cũng gật đầu.

Sắc mặt Ngao Tinh trầm xuống, "Sau lại... Đại ca ca đi được hai tháng, một đêm mưa đột nhiên nó như phát điên cắn đứt sợi dây chạy ra ngoài, từ đó không trở về nữa."

"Ta nghĩ Tuyệt Ngao quá nhớ chủ nhân, đi tìm hần." Bổng Lam nhìn tiểu thư nhà mình giống như rất đau buồn, vội vàng an ủi.

"Thì có lẽ a...! ." Ngao Tinh ra vẻ nhẹ nhõm cười cười, vuốt ve Tuyệt Ngao bên cạnh.

"Hắc hắc, ta đoán vị đại ca ca kia khẳng định rất đẹp trai rất phong cách, cho nên nó không thể chấp nhận tiểu thư." Bổng Tâm không tìm không phải trêu ghẹo nói.

"Ừ, hần thật sự rất tuần tú, là người đẹp nhất trong những người mà ta từng gặp qua."

Thời điểm đó đại ca ca xác thực rất tuần tú, ngũ quan đoan chính, đôi mắt hoa đào, đôi môi dày mỏng đúng độ, cười lên như trăm hoa đua nở. Chỉ là tính tình rất không nghiêm chỉnh, thích trêu chọc tiểu Ngao Tinh, túm bím tóc nàng, ôm lấy nàng đưng ngược, chỉ điểm tuyết ngao đuổi theo nàng, cố ý ném cầu tuyết lên người nàng. Rất nhiều rất nhiều, tóm lại, mấy tháng đó là một trong những kỉ niệm vui vẻ ít ỏi dễ dàng nhớ lại.

Băng Tâm nhìn thấy sắc mặt hồi tưởng lại của tiểu thư, lại nhìn sắc mặt đen như đáy nồi của cô gia bên kia.

Xong rồi! Xong rồi!

Băng Lam lạnh tay lẹ mắt, tiến lên kéo tay áo Ngao Tinh, Ngao Tinh mới từ trong hồi ức tỉnh lại.

Hiểu ý tứ Băng Lam, giả ho một tiếng: "Khi đó đúng là có chút đẹp mắt, sau khi lớn lên cũng không biết thế nào, bây giờ suy nghĩ lại thì cô gia có vẻ anh tuấn nhất." Ngao Tinh cười đùa, thâm tình liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn, mới thấy sắc mặt người nào đó dần dần tốt lên.

O o.

Bình thường bộ dáng lì lợm, nhưng nếu tức giận thì đáng sợ hơn người khác rất nhiều. Ví như ngày đó nàng không chịu uống máu của hắn thì hắn tức giận vô cùng, đến nay nhớ lại mà nàng đưng cả tóc gáy.

Không ngoài dự đoán, mấy canh giờ sau, Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt mang đến một hộp gấm, bên trong quả nhiên có hai viên thuốc.

Thấy Lam Vân chưa xuất hiện, trong lòng Ngao Tinh vẫn có chút để ý.

Cứu người quan trọng hơn, Ngao Tinh dùng kim châm che lại mấy huyết vị, lại dùng chủy thủ cắt qua đầu ngón tay mình, đem giọt máu nhỏ vào miệng Huyền Tu, lấy độc trị độc, thấy người nằm đó sắc mặt từ từ bắt đầu biến thành đen, lập tức rót nội lực của mình vào, làm độc tố trong cơ thể hắn nhanh chóng bị bức ra từ đầu ngón tay.

Sau nửa canh giờ, sắc mặt Huyền Tu bắt đầu hồng nhuận, làm Huyền Ngọc từ vui mừng run chồm râu bạc phơ.

Mới vừa rót hết nội lực, sắc mặt Ngao Tinh bắt đầu xanh, trên trán gân xanh nổi lên, mồ hôi lạnh chảy ra.

Ngao Tinh cố gắng chống đỡ nói: "Mau đem công tử đỡ đến nhà gỗ dùng thuốc, tốt nhất ở bên trong phòng đốt đuốc lên, hắn không cần Hàn Băng giường nữa." Nói xong, thân thể run mạnh. Huyền Ngọc từ đáp ứng, ôm tôn từ hướng nhà gỗ chạy đi.

"Tiểu thư." Băng Tâm nhanh tay đỡ Ngao Tinh vì đau đớn mà sắp ngã đi.

Ngoài động Phong Dạ Hàn nhào tới, nhận lấy Ngao Tinh. Mấy người Phong Hề Ngạn cũng đi theo vào động.

"Các người cũng đi ra ngoài, Băng Tâm Băng Lam bảo vệ cửa động, một mình ta là được rồi." Ngao Tinh cố gắng nắm chặt tay, run rẩy nói.

"Ta lưu lại." Mắt phượng khẽ nhú, Phong Dạ Hàn nói với Ngao Tinh, trong giọng nói không có một tia thương lượng.

Ngao Tinh biết hắn đã quyết, cũng đành phải gật đầu: "Các người cũng đi ra ngoài đi."

"Ta cũng muốn lưu lại nơi này." Thượng Quan Dực cư nhiên cũng đi vào: "Người là vị hôn thê của ta, ta tự nhiên muốn lưu lại nơi này."

Phong Hề Ngạn bộ dáng xem kịch vui, Phong Hành Thượng nhìn hai người, không biết như thế nào cho phải.

Phong Dạ Hàn toàn thân phát ra hàn khí, hung hăng nhìn chằm chằm Thượng Quan Dực, ánh mắt kia cơ hồ muốn đem hắn nghiền thành tro.

Băng Tâm Băng Lam, bốn người Xuất Nguyệt hung ác nhìn chằm chằm người này, người này thế nào lại vô liêm sỉ như vậy. Nhưng bộ dạng của Thượng Quan Dực như không quan tâm, cũng không mất tự nhiên.

Đột nhiên, ánh mắt của Ngao Tinh lướt qua Thượng Quan Dực, ánh mắt như hàn băng nói: "Tất cả đều đi ra ngoài." Thanh âm rét lạnh như hàn băng ngàn năm, hàn ý thấu xương.

Trong lòng Thượng Quan Dực chấn động, nếu như nói Phong Dạ Hàn lạnh lùng làm cho hắn sợ một phần, thì ánh mắt Ngao Tinh như vậy làm cho hắn sợ hết sức. Nàng rốt cuộc là một người như thế nào, tại sao lại đột nhiên có thể làm cho người ta chấn nhiếp lạnh lẽo.

Phong Hề Ngạn cũng cảm nhận được một cỗ khí đàn áp, nữ tử như vậy thật sự làm cho người ta vừa yêu vừa sợ.

Phong Hành Thượng la hét đuổi hai người ra ngoài.

Ngao Tinh ngồi xếp bằng, chậm rãi vận hành chân khí trong cơ thể, đem chân khí phong ấn bên trong đan điền, khiến khí lạnh của giường Hàn Băng xâm nhập vào cơ thể, khí lạnh vừa vào nhiệt độ lại càng giảm xuống, lạnh làm cho trái tim Ngao Tinh run lên.

Dần dần, tuyết tình cổ cảm nhận được uy hiếp, không ngừng tràn ngập huyết mạch trong cơ thể, chạy trốn tứ phía, bắt đầu tản mát ra khí nóng, như một cây đuốc ở đáy lòng Ngao Tinh thiêu đốt, loại đau khổ vừa nóng vừa lạnh như vậy không khác gì địa ngục. Ngao Tinh đau đến nổi kinh hô ra tiếng: "Phong Dạ Hàn, rất đau."

Phong Dạ Hàn đứng bên cạnh, cũng không quản mọi việc, cời bỏ cấm bảo, cời trần, cũng ngồi lên giường Hàn Băng, đưa tay xé y phục của Ngao Tinh, chỉ để lại một cái yếm nhỏ có thêu hoa sen, thật chặt ôm lấy nàng, toàn thân nàng biến thành màu đen, nhiệt độ của Ngao Tinh có thể thiêu đốt vạn vật.

"Chúng ta cùng nhau đau!" Phong Dạ Hàn đưa bả vai đến gần miệng Ngao Tinh: "Cắn ta." Tiếng nói bá đạo làm cho người khác không thể cự tuyệt.

"Không... Không cần..." Ngao Tinh còn một tia lý trí, vô lực lắc đầu.

"Nghe lời. Chúng ta là phu thê, không phải sao?"

Hơi thở quen thuộc vây quanh, khiến tuyệt tình cổ trong cơ thể càng hưng phấn.

"A!"

Ngao Tinh khổ sở há miệng ra, cắn bả vai Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn lại thoải mái nhếch môi: "Chúng ta cùng nhau đau."

A, Ngao Tinh lại lần nữa đau đớn mà kêu lên, gương mặt cơ hồ vặn vẹo.

Lửa nóng như dùi nổ lấp biển mà đến, chui thẳng vào ngũ tạng lục phủ, đoạt đi tất cả hô hấp của nàng, ngọn lửa cực nóng thiêu đốt, dường như muốn đem nàng đốt thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mỹ nhân tuyệt

Đau! Đau quá! Đau đến nỗi nàng quên mất hô hấp.

Giống như thịt trên thân thể bị dao găm róc ra từng mảnh, đau quá.

Cảm giác như có lửa thiêu đốt, so với những lần cổ phát tác trước đây còn đau khổ hơn nhiều.

Tuyệt tình cổ như cảm thấy được uy hiếp lớn hơn, liền càng thêm điên cuồng hủy hoại thân thể của nàng.

Băng hàn cực hạn, lửa nóng thiêu đốt, lặp lại luân phiên, lúc lạnh lẽo đến cực độ mà chỉ trong nháy mắt lại nóng cực độ hít thở không thông.

Hai tầng băng lửa hành hạ Ngao Tinh đến chết đi sống lại.

Phong Dạ Hàn ôm nàng thật chặt, mặc kệ nàng gãy gập thế nào cũng không chịu buông ra, hoàn toàn không chú ý đến cảm giác đau đớn nơi bả vai.

Cơ thể Ngao Tinh nóng đến nỗi như muốn bỏng tay của hắn, cho dù đã nằm trên giường hàn băng, cũng không giảm bớt được một tia khí nóng.

Rốt cuộc, lúc cổ trùng ở trong mạch máu trước ngực Ngao Tinh du động thì Phong Dạ Hàn nhanh chóng vung lên một cây kim châm, nhanh chóng, chính xác lấy ra một cổ trùng màu vàng nhũ ném trên mặt băng, cổ trùng vẫn còn tồn tại một tia sinh khí.

Lúc này, Ngao Tinh một thân một mồi, xụi lơ trong ngực Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn nhanh chóng lấy thuốc ra, đưa vào miệng Ngao Tinh, điểm một huyệt vị, viên thuốc liền được Ngao Tinh nuốt xuống.

Lúc Ngao Tinh tỉnh lại, dạ minh châu bên trong động tăn ra ánh sáng nhu hòa, ánh sáng chiếu lên nền động tạo cảm giác mờ lung. Cảm thấy mình hình như vẫn còn nằm trên giường Hàn Băng, chỉ là phía dưới nhiều hơn một tấm thảm bông trắng lớn.

"Tỉnh." Phong Dạ Hàn nằm bên mép giường cảm thấy có chút động tĩnh, liền tỉnh lại, hơi ngửa mặt lên, đưa tay sờ trán Ngao Tinh, thấy nhiệt độ bình thường, giọng điệu mới thoáng chậm lại.

"Ừ, sao chàng không lên đây?" Ngao Tinh nghi ngờ hỏi, hai người vốn đã cùng giường chung gối qua, cũng không có gì đáng ngại.

Phong Dạ Hàn có chút nhăn nhó, thỉnh thoảng nhìn đến trước ngực Ngao Tinh.

Bởi vì tối hôm qua hắn dùng sức quá mức, xé rách xiêm y của nàng, hiện tại nàng chỉ khoác áo hắn mà thôi. Nhìn nàng cực độ mệt nhọc, cũng không dám giúp nàng thay y phục. Sắc đẹp ở phía trước, hắn khó có thể chống lại hấp dẫn.

Nhìn Phong Dạ Hàn có chút ngưng ngừng lại có chút ảm đạm, sắc mặt khẽ biến thành ửng hồng, hô hấp hình như cũng dồn dập hơn, hân như vậy rất hấp dẫn, rất mê người, làm cho người khác động lòng.

Mê hoặc mắt của nàng, lòng của nàng. Trong lúc nhất thời, trong cơ thể Ngao Tinh sinh ra một cỗ khí nhu hòa, không ngừng kích lệ nàng dừng cảm lên chút.

"Lên đây đi." Âm thanh vô cùng hấp dẫn khiến toàn thân Phong Dạ Hàn run lên, chợt ngẩng đầu ngoác nhìn ánh mắt Ngao Tinh, ánh mắt nàng mang theo vô hạn hấp dẫn.

Ngao Tinh khẽ mỉm cười, xé rách mặt nạ trên mặt, vết thương trên mặt đã sớm khôi phục, xinh đẹp tuyệt mỹ như tiên trên trời vậy.

Phong Dạ Hàn không khỏi ngây người, cảm nhận được một cỗ dự vọng rõ ràng tràn đầy toàn thân của hắn, máu cả người sôi trào.

Ngao Tinh thấy bộ dạng của hắn, thăm than tên ngọc này thật là đàn chết. Dùng sức chống người lên, khẽ hôn lên môi hắn, Phong Dạ Hàn ngẩn ra, cánh tay đưa lên ôm lấy nàng, lập tức đổi bị động thành chủ động.

Ngao Tinh còn chưa kịp thở, môi lưỡi sớm bị chiếm lấy. Càng ôm càng chặt, càng hôn càng sâu, môi lưỡi lửa nóng quấn lấy nhau, liều mạng, cướp đoạt thành trì.

Cho tới nay, Phong Dạ Hàn đều muốn cho nàng một hôn lễ thật lớn, đợi đến đêm động phòng hoa chúc, mới hung hăng đem nàng ôm vào trong ngực, hung hăng đoạt lấy, hung hăng thương yêu nàng.

Nàng là nữ tử có chủ kiến, hắn vẫn tôn trọng nàng, sẽ không ép buộc nàng.

Hơn nữa khi biết phụ hoàng hắn có thể là kẻ thù của nàng thì trong lòng hắn lâm vào sợ hãi cực độ, sợ nàng sẽ không cần mình, sợ mất đi nàng, mất đi nụ cười của nàng, nước mắt của nàng, dáng vẻ nàng linh động, dáng vẻ nàng gây sự... Hắn rất sợ, nếu như nàng thật không muốn cùng mình, vậy hắn nên làm cái gì? Ép buộc nàng ở lại bên cạnh mình. Đúng, hắn từng nghĩ tới dùng biện pháp cực đoan nhất, nhưng trong lòng lại mâu thuẫn, nếu như hắn như vậy nàng còn có thể có hắn trong lòng không? Khi đó nụ cười của nàng, nước mắt của nàng, dáng vẻ của nàng đều mất hết sao?

Cũng may, nàng nguyện ý cùng hắn chịu đựng, cùng gánh chịu.

Ngao Tinh tất nhiên không nghĩ đến Phong Dạ Hàn sẽ nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ muốn làm theo lòng nàng, nàng yêu người đàn ông này, liền nguyện ý cùng hắn tương cứu trong lúc hoạn nạn, cùng nhau khóc cùng nhau cười, tựa như mấy canh giờ trước hắn nói "Cùng nhau đau" vậy.

Tóc đen xổ xuống, hắn hôn, yết hầu khẽ lên xuống, thờ gấp, nàng hiểu hắn, hiểu hắn tịch mịch; thương tiếc hắn, thương tiếc nội tâm của hắn lạnh lẽo; từ xưa tới nay chưa từng có ai thương hắn giống như nàng, không có ai. Hắn cho là từ khi bốn tuổi, hắn liền bị cái thế giới này vứt bỏ, vứt bỏ hoàn toàn, nhưng là, không ngờ hai mươi năm tịch mịch qua đi, đôi mắt nàng. Đáng giá, tất cả khổ đau đều đáng giá.

"Ngao nhi, có thể không?" Dự vọng mãnh liệt trong cơ thể không ngừng cắn nuốt lý trí, Phong Dạ Hàn vẫn chờ đợi nàng đáp lại.

"Phong Dạ Hàn." Ngao Tinh dùng ánh mắt mê ly nhìn hắn, ôm chặt cổ của hắn, vô ý thức thâm tình gọi hắn "Hàn."

Lúc này, thanh âm mềm mại kia đã sớm hóa thành khát vọng nóng bỏng, thiêu đốt Phong Dạ Hàn, trong lòng hắn không ngừng có tiếng gọi: lấy được nàng, đi chiếm có nàng, vĩnh viễn vĩnh viễn giữ nàng ở bên người.

Gió cuốn mây tan, trong động xuân ý nồng đậm.

Cả đêm, hết sức triền miên, muốn nhập người kia vào làm một với mình.

Cho đến khi Ngao Tinh kiệt sức, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Phong Dạ Hàn luôn luôn cho rằng sức khổng chế của mình rất mạnh, nhưng khi gặp Ngao Tinh tất cả đều tan rã.

Băng Tâm cùng Băng Lam chờ ở ngoài động cũng đỏ hồng mặt cả đêm.

Trong lòng bốn người Xuất Nguyệt vui vẻ nở hoa, tự nhiên từ đáy lòng hi vọng chủ tử ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Nếu không phải sáu người bọn họ bảo hộ trong ngoài ba tầng, vẫn đem Thượng Quan Dục, Phong Hề Ngạn ngăn ở ngoài động, chỉ sợ bọn họ đã sớm vọt vào quấy rầy chuyện tốt của chủ tử.

Nàng tỉnh lại lần nữa thì ngày đã trôi qua, đêm xuống.

"Ngao nhi." Phong Dạ Hàn lấy tay chống gương mặt tuấn tú lên, nghiêng người đối mặt với nàng, dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hoàn mỹ, thâm tình khẩn thiết, hình như mỗi một ánh mắt cũng có thể ngán chết người nằm trên giường.

Ánh mắt Ngao Tinh trong veo, nghĩ tới kích tình đêm qua mặt nhanh chóng rắng đỏ, nắm áo lông cáo trên người, chui vào, quá mất mặt đi.

Phong Dạ Hàn phì một tiếng bật cười, không ngờ bình thường nàng mắt tinh mồm bén, rất thích trêu đùa người khác cũng sẽ có lúc xấu hổ như vậy: "Thế nào, đêm qua chính là Ngao nhi quyến rũ ta đấy, sao bây giờ lại xấu hổ rồi hả?"

Nói chưa dứt lời, người ở bên trong càng hướng về phía trong áo lui lại, lui lại.

Ha ha ha. Âm thanh sảng lảng phá vỡ cả bầu trời đêm.

Thấy nàng sắp xấu hổ đến mức không hô hấp được, Phong Dạ Hàn mới nói: "Tốt lắm. Nhanh rời giường tắm rửa nước ấm sẽ thoải mái hơn."

Ngao Tinh không ưỡn ẹo mặc cho Phong Dạ Hàn giúp mình mặc quần áo, cảm giác xương cốt toàn thân như tan ra. Nam nhân, vừa đến trên giường, tuyệt không thể nói đến lịch sự.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Vô tình tâm bảo

Ra khỏi cửa động, liền nhìn thấy ánh mắt oán hận của Phong Hề Ngạn cùng Thượng Quan Dực, Ngao Tinh cũng nhìn thẳng.

Choáng nha, bản cô nương căn bản không có gì với các người, là các người tự mình đa tình mà thôi.

Sau khi tắm nước nóng, ăn một bữa cơm mỹ mãn nàng cùng Phong Dạ Hàn đi dạo quanh núi.

"Ngao nhi, nhìn xem." Phong Dạ Hàn khẽ choàng lại áo cho người trong ngực nói.

Cái gì vậy, nàng ngẩng đầu nhìn thấy từng hạt trắng lấm tẩm bay xuống.

"Trời ơi, tuyết rơi! Làm sao chàng biết?" Ngao Tinh không dám tin nhìn Phong Dạ Hàn, nhìn về mặt kiều ngạo như nói "ta biết mà" của hắn, cũng không nói nhiều với hắn, chui ra khỏi ngực hắn, đón tuyết xoay mấy vòng.

"Oa, quá đẹp!" Âm thanh trong trẻo dễ nghe, giống như nước chảy nơi khe núi.

Khi bông tuyết đầu tiên rơi xuống, khắp bầu trời bắt đầu có những bông tuyết nhỏ bay bay, cả không gian, đất trời cùng núi non như được gột rửa sạch sẽ.

Cảnh sắc u nhã điềm tĩnh, lại thêm những bông tuyết trong sáng như đồng thoại. Hương đêm thơm ngát, bông tuyết trắng cho người ta cảm giác như được thiên nhiên vây quanh. Tất cả đều được gột rửa, tất cả đều đang thăng hoa, làm tâm linh của con người cũng được thanh lọc trở nên thuần khiết và tốt đẹp.

Nàng ngẩn đầu, cảm tạo đường vòng cung tuyệt mỹ, đôi mắt trong veo như nước nhẹ nhàng nhắm lại, đưa tay ngọc ra đón lấy bông tuyết rơi xuống thật quá đẹp. Giống như tiên tử len lén hạ phàm, múa trong tuyết. Tựa như một bức họa tiên tử say lòng người.

Nhìn nụ cười xinh đẹp, đôi mắt như hồ nước mùa thu, chu sa đỏ thắm, eo như cây liễu, khí chất như hoa sen.

Cánh tay mềm mại, làn da nõn nà, làn tóc bay bay, không điểm son phấn mà vẫn khuynh quốc khuynh thành, như cảnh hoa lê dưới mưa xuân.

Phong Dạ Hàn nhìn đến say người.

Huyền Tu tạm thời còn chưa tỉnh lại, Ngao Tinh làm người tốt phải làm tới cùng, ở lại thêm vài ngày dưới chân núi. Bởi vì quá nhiều người, mà trong nhà gỗ chỉ có hai gian phòng, dĩ nhiên là nữ tử một gian, nam tử một gian.

Mà Ngao Tinh cùng Phong Dạ Hàn lại lựa chọn ở trong sơn động có giường Hàn Băng.

Chẳng biết tại sao, sau khi cùng với Phong Dạ Hàn trên giường Hàn Băng, Ngao Tinh cảm thấy giường Hàn Băng cũng không lạnh lẽo như trước kia, ngược lại có một cỗ khí lưu ấm áp xâm nhập đan điền, mà Phong Dạ Hàn cũng cảm thấy như vậy.

"Nha đầu, làm sao ngươi biết tôn tử của lão trướng độc Ngọc Khô Cốt?" Huyền Ngọc tử vừa xé thịt bò nướng ăn, vừa nói.

"Thật ra thì trước khi lên núi Khúc Sơn, Ngao Tinh từng nghe qua một ít chuyện của tiên bối, biết sáu năm trước tôn tử của lão tiên sinh trướng độc Ngọc Khô Cốt, nhưng ta thấy trên các phần mộ cũng không thấy tên tôn tử, ta liền phỏng đoán nguyên nhân lão tiên sinh không cho mượn giường Hàn Băng, mà Ngao Tinh đã từng trướng qua loại độc này, muốn thử một lần."

"Thì ra là như vậy, nha đầu quả nhiên cơ trí hơn người!"

Huyền Ngọc Từ vui mừng, sắc mặt cũng không còn tái nhợt, áy náy thở dài nói: "Lão phu cả đời mê võ điên cuồng, gặp ai trong giang hồ đều tỉ võ một lần, đao kiếm không có mất vì vậy mà đã thương không ít người, dần dà, liên lụy thế nhi(vợ con), tôn tử(con cháu), người ta đến trả thù, giết thế nhi của ta, gia môn sắp diệt môn, may mắn lão phu kịp thời cứu được tôn tử duy nhất, nếu không khi quy tiên không còn mặt mũi nào gặp liệt tổ liệt tông."

Thì ra là tin đồn là thật. Thật may là đã bảo vệ được độc đinh Huyền gia.

Tiểu thư!

Một tiếng kêu sợ hãi làm kinh động không ít động vật trong núi. Mi tâm Ngạo Tinh khẽ nhăn, Băng Lam đúng là một cái loa lớn.

"Tiểu thư, giường Hàn Băng biến mất!"

Băng Lam nhanh chóng đi lên trước báo với Ngạo Tinh. Vốn hai người muốn đến cửa hàng mua ít vải bông phủ lên giường Hàn Băng, để ban đêm hai người(Ngạo Tinh & Phong Dạ Hàn) ngủ thoải mái chút. Không ngờ vừa vào cửa động, đã không thấy giường đâu, chỉ còn lại một vũng nước.

Đây chính là bảo bối tổ truyền của Huyền gia, vừa nói không thấy Huyền Ngọc Từ đã như con lốc chạy tới son động.

Mấy người Phong Dạ Hàn cũng chạy tới.

Quả nhiên như Băng Lam nói, hóa thành vũng nước rồi.

Lúc này Ngạo Tinh đột nhiên cảm thấy lạ, vừa vào cửa động, chân khí trong cơ thể mình không ngừng lưu chuyển, bắt đầu khởi động, hình như bị một cổ lực lượng dẫn dắt. Ngạo Tinh lập tức bắt lấy tay Phong Dạ Hàn, nâng phát hiện chân khí trong cơ thể hắn cũng như vậy.

"Các người có phát hiện không, hình như trong động có một cổ lực dẫn dắt chân khí trong cơ thể?" Ngạo nhìn mọi người hỏi, ai cũng lắc đầu. Chỉ có Phong Dạ Hàn là cảm nhận được, ngay cả Huyền Ngọc Từ cũng không cách nào cảm ứng được.

"Lão tiên sinh, không biết son động này có chuyện xưa gì không?" Ngạo Tinh nghi ngờ hỏi.

"Huyền gia chúng ta đời đời sống ở trên núi Khúc Sơn này, son động này tự nhiên coi như nhà, giường Hàn Băng cũng tồn tại cho tới nay. Tổ tông ta đã từng có người lớn mật đào giường Hàn Băng đi, đào đi rồi lại hình thành mãi mà vẫn không suy chuyển, sau đó chúng ta vẫn dùng cho tới nay, có gì không ổn sao?"

"Ngạo Tinh cũng chỉ hoài nghi một chút, không biết tổ tông lão tiên sinh có thần công bí tịch tổ truyền không?". Về mặt Ngạo Tinh có chút hưng phấn

"Trước kia đã lâu, Tăng Tổ phụ(ông cố) của ta có nói, nói son động này từng có một cao tăng đắc đạo ở, cũng ở trong son động tự chế một bộ chuông pháp, khi còn bé ta đã từng ham chơi vào động tầm bảo, không thu hoạch được gì." Huyền Ngọc từ nghi ngờ nhìn Ngạo Tinh.

Ngạo Tinh lộ ra nụ cười vui vẻ, như nhặt được bảo vật, mọi người đồng loạt nhìn nàng.

"Tiểu thư, có phải là có bảo bối gì không?" Băng Tâm như tên trộm lại gần nói.

"Ta đoán là vậy, không biết đúng không?"

Lời vừa nói ra, mọi người nghi hoặc. Phong Dạ Hàn nắm tay Ngạo Tinh chặt hơn, ý hỏi tại sao lại thế?

Ngạo Tinh đến gần Phong Dạ Hàn, nói thầm bên tai một hồi. Chỉ thấy gương mặt Phong Dạ Hàn kinh ngạc, nhìn Ngạo Tinh một chút, sắc mặt nàng ửng hồng.

"Tiểu thư, đừng chỉ nói cho cô gia nghe, nói cho Băng Tâm nghe với." Băng Tâm đành chen đến giữa hai người, tò mò hỏi, cũng không quản thân phận chủ tớ.

Khóe miệng Phong Dạ Hàn giật giật, nhìn Ngạo Tinh một chút, cũng nhìn Băng Tâm một chút, bắt đầu cười một tiếng.

"Người quản được sao?". Ngạo Tinh không để ý Băng Tâm nói.

"Hừ! Trọng sắc khinh bạn, ta kinh bỉ tiểu thư!" Băng Tâm thở phì phì lui lại, làm cho bốn người Xuất Nguyệt cười ra tiếng.

"Lão tiên sinh, giường hàn băng biến mất, có thể liên quan tới Ngạo Tinh, ta nhìn chút rồi sẽ nói rõ với người." Nói xong, Ngạo Tinh đi tới trước vũng nước kia, tay phải ngưng tụ chân khí, nhẹ nhàng đặt trong nước, một lúc sau nàng cảm thấy chân khí trong cơ thể mình càng ngày càng tràn đầy.

"Vạn sự vạn vật, tương sinh tương khắc, giường Hàn Băng là vật chí âm, bên trong động có thể làm ngưng tụ giường Hàn băng, chứng tỏ bên trong động cũng có một cổ lực lượng chí dương chí cương tương khắc, vừa vận chân khí trong cơ thể Ngạo Tinh là chí chân chí nhu, cho nên máu của ta hoàn toàn khai mở hai lực lượng này." Lời nói của Ngạo Tinh như của trưởng giả, làm người khác tin phục.

"Tiểu thư, người lại bị thương?" Băng Tâm tâm quýnh lên, chạy tới kéo Ngạo Tinh, mặt Ngạo Tinh nóng lên, muốn nói không phải

Chương 47: Thảm sự năm xưa(1)

Băng Lam vừa vội vừa giận, bình thường Băng Tâm suy nghĩ rất nhanh mà, làm sao lại đần như vậy cơ chứ? Thật sự không nhìn được, tiến lên kéo Băng Tâm trở lại, rí tai một phen. Nghe xong, mặt Băng Tâm hồng thắm. Thân thể nhỏ bé vội vàng núp sau lưng Băng Lam, về mặt Truy Nguyệt bắt đầu đi cười cười nhìn Băng Tâm một hồi lâu.

Không cần giải thích rõ, mấy người Phong Hề Ngạn cũng biết nguyên nhân, sắc mặt khó coi.

Ngao Tinh nói với Phong Dạ Hàn: "Thật ra thì thể chất của chàng là chí dương chí cương, nhưng không biết tại sao chàng lại học loại võ công thuần âm Huyền Băng Chương này, bây giờ ta giúp chàng gỡ bỏ toàn bộ nội lực này."

"Tiểu thư, nếu gỡ bỏ toàn bộ nội lực của cô gia, thì cô gia sẽ mất hết võ công sao?" Băng Tâm có lòng hiếu kì lớn, vội hỏi.

Phong Dạ Hàn không biết Ngao Tinh muốn làm cái gì, nhưng hẳn tin tưởng nàng.

"Nha đầu ngốc, gỡ bỏ phần nội lực không phù hợp với thân thể mình, hút vào chân khí chí thuần mới có thể khiến thành tựu võ công đạt tới đỉnh." Huyền Ngọc Từ hào sảng nói.

Băng Tâm bừng tỉnh hiểu ra.

"Lão tiên sinh, động này vốn là của Huyền gia, theo đạo lý đây là đồ thuộc về Huyền Gia, vẫn bối vô tình lại chiếm được tiện nghi rồi." Ngao Tinh có chút chột dạ, nếu không phải nàng mượn dùng giường Hàn Băng, lại cùng Phong Dạ Hàn một phen, làm cho giường Hàn Băng của người khác biến mất.

"Nha đầu, người đã cứu mạng Tôn nhi của ta thì ngay cả tính mạng ta nếu người muốn cũng có thể lấy đi. Huống chi đây là cơ duyên của các người, thể chất của chúng ta đều không phải là chí thuần, phần khí chí dương chí cương này với chúng ta cũng vô dụng, coi như là lão phu báo đáp người." Thái độ Huyền Ngọc Từ khàn thiết, không có chút không vui nào, quả là rộng lượng.

"Tạ ơn lão tiên sinh!" Ngao Tinh sáng khoái trả lời.

Hai tay Ngao Tinh nhanh chóng đặt cùng chỗ với hai tay Phong Dạ Hàn, một cổ chân khí băng hàn chậm rãi từ trong cơ thể Phong Dạ Hàn chuyển tới trong cơ thể Ngao Tinh, vừa bắt đầu đỉnh đầu Ngao Tinh bốc lên hơi nước, dần dần cũng hóa giải chân khí của Huyền Băng Chương đi.

Thời gian nửa ly trà, gỡ bỏ xong. Sắc mặt Ngao Tinh có chút tái nhợt, mà mạch đập coi như ổn định.

"Đội lạt nữa ta vận công chém nát tường đá, chàng không cần chống cự những lực lượng này. Các vị đều lui về sau một chút để không bị thương."

Phong Dạ Hàn gật đầu một cái, lui về phía sau mấy bước, tạo ra khoảng trống cho Ngao Tinh vận công.

Ngao Tinh chậm rãi đưa hai tay ra, ngưng tụ bảy phần nội

lực, vận chuyển đến trước ngực, hướng thạch bích đưa tới, rầm rầm rầm.

Chợt, mặt thạch bích phát ra một đạo ánh sáng vàng, giống như mặt trời mới mọc xuyên thấu tầng mây, tỏa ra thần quang, mà lại như không giống, một ít ánh sáng nhanh chóng tăng lên, càng ngày càng sáng, ánh sáng càng ngày càng làm đau mắt mọi người, y hệt tia chớp bức người, cuối cùng tạo thành một luồng kim quang mãnh liệt xuyên thấu.

Tất cả mọi người đều không cách nào nhìn thẳng luồng kim quang này, chỉ có Ngao Tinh là ngoại lệ.

Đột nhiên, luồng kim quang sinh ra lực hấp dẫn cực lớn, vèo một tiếng, Phong Dạ Hàn như nam châm bị hút vào trên vách tường. Trong lúc Phong Dạ Hàn cho rằng sẽ đụng vào vách đá thì luồng kim quang bỗng chốc trở nên nhu hòa, một cổ lực lượng trong cơ thể hắn không ngừng xoay tròn, giống như là đi vào từng tế bào trong cơ thể hắn, giống như nước sông cuộn cuộn hướng về biển, hội tụ ở trong đan điền.

Vừa mới bắt đầu, cổ lực lượng kia rất nhu hòa, dần dần, càng tụ càng nhiều, cảm giác bên trong đan điền có một cỗ trường khí, càng ngày càng trướng, như muốn đánh vỡ đan điền của hắn, như không bị hắn khống chế.

Đến lúc cảm thấy đan điền của hắn không chịu đựng được, bỗng chốc một cỗ cảm giác cường đại nhói nhói khác ở kinh mạch của hắn di động khắp nơi, Phong Dạ Hàn không khỏi than lên một tiếng, gương mặt hiện đầy gân xanh, mắt phượng khép chặt, mi tâm nhíu lại, khổ sở rối rắm.

Trong lòng Ngao Tinh cũng gấp: "Chàng cố chịu một chút sẽ không đau đớn nữa."

Rốt cuộc, luồng kim quang càng ngày càng yếu, về mặt khổ sở của Phong Dạ Hàn cũng dần dần bình thường lại. Lúc luồng ánh sáng gần biến mất hoàn toàn, từng dãy chữ viết hiện lên ở trên vách tường.

Ngao Tinh mừng rỡ nói: “Hàn, mau nhớ kỹ tâm pháp.” Phong Dạ Hàn nghe xong, cho dù chân khí trong cơ thể đang tán loạn, cũng vội vàng nhớ kỹ tâm pháp.

Hiện ra rồi chợt mất, luồng ánh sáng tựa như chưa bao giờ xuất hiện, thạch bích khôi phục nguyên dạng.

Ngao Tinh nhanh chóng đi qua, rót vào cơ thể Phong Dạ Hàn một luồng chân khí mát mẻ, Phong Dạ Hàn mới cảm giác nhói nhói đau đỡ bớt.

“Đã đỡ chưa?” Giúp hắn chỉnh lại mấy sợi tóc rối loạn, thấy sắc mặt hắn hơi khôi phục mới yên tâm.

Phong Dạ Hàn thấy dễ chịu hơn rất nhiều mới gật đầu.

Đột nhiên, hơi thở của Ngao Tinh có chút dồn dập, vội vàng tĩnh tọa ngay tại chỗ, sau mấy phen điều khí, hô hấp mới chậm lại.

“Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Ngao Tinh đột nhiên biến sắc, làm hắn nghi ngờ không hiểu. Ngao Tinh cũng không biết, lắc đầu một cái.

“Lão phu nghĩ, chắc là nha đầu này còn chưa dung hợp được chân khí Huyền Băng, lúc này giúp ngươi gỡ bỏ chân khí dẫn tới nội tức nhiễu loạn. Nhưng nội lực của nha đầu này thâm hậu, điều tức một lúc liền không sao.” Huyền Ngọc Từ rất tâm đắc với phương diện khí công này nên giải thích nghi ngờ của mọi người. “Tên tiểu tử này có được tâm ý của nha đầu là có phúc ba đời đấy!” Nói xong, Huyền Ngọc Từ cười ha hả, đi ra ngoài động.

Phong Dạ Hàn sâu sắc nhìn Ngao Tinh vẫn ngồi điều khí, thật đúng là như vậy, gấp gáp nàng làm cho thế giới của hắn tràn đầy nụ cười cùng ánh sáng, nàng luôn suy nghĩ cho mình, không oán không hối.

Ngao Tinh điều khí xong, mở mắt liền thấy gương mặt tuấn tú lại thâm tình, tóc gáy run run “Trời ơi, lại cái vẻ mặt này, tuy rằng sức chịu đựng của ta rất mạnh nhưng chàng cũng không nên quyến rũ ta như vậy.” Nói xong, nhanh chóng muốn chạy đi.

Phong Dạ Hàn không khỏi có chút buồn cười, lại hơi giận, nói “Xem nàng chạy chỗ nào.” Cánh tay dài đưa qua, bắt Ngao Tinh ôm vào trong ngực.

“Ai nha! Ta muốn bình tĩnh!” Ngao Tinh khoa trương la hét, khua khoắc tay chân lợi hại.

Đám người Băng Tâm cười to ra tiếng.

Chưởng quyền luân phiên, vút lên trời cao rồi lao xuống, một quyền hung hăng đánh vào mặt tuyết, bông tuyết vấy ra lúc, bóng dáng màu trắng cũng nhảy lên giữa không trung, đánh vào mặt đất, làm mặt đất nứt ra, không ngừng lan truyền, đường kính ước chừng hai mươi thước, như một mạng nhện lớn.

“Oa! Cô gia thật lợi hại!” Băng Tâm mừng rỡ nhảy dựng lên, miệng mở to cơ hồ nhét được cả quả trứng ngỗng. Băng Lam cũng hưng phấn không thôi.

“Đại lục này lại có thêm một nhất đẳng cao thủ rồi.” Chưởng lực kia kinh người, Huyền Ngọc Từ cũng bội phục, vuốt râu nói.

Bốn người Xuất Nguyệt nhìn nhau, đều vui mừng vì chủ tử nhà mình lấy được tuyệt thế võ công.

“Tiền bối có biết đây là môn võ công gì hay không?” Lần đầu tiên Thượng Quan Dục thấy chưởng công uy lực kinh người như vậy.

Huyền Ngọc Từ cười lắc đầu, mắt lão liếc nhìn Ngao Tinh đang đứng một bên trầm tư nói: “Ta nghĩ nha đầu này có đáp án đấy.”

“Thì ra là tiểu thư biết, tiểu thư mau nói đi, chớ bày ra vẻ mặt cao thâm nữa.” Băng Tâm nhanh nhẩu nhảy đến trước mặt Ngao Tinh, không nhịn được tò mò mà hỏi.

Ngao Tinh mỉm cười nói: “Văn bối còn có chút nghi ngờ, đợi nghiệm chứng mới có thể xác định.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Thảm sự năm xưa(1)

Lúc này, Phong Dạ Hàn đã chậm rãi đi tới, gương mặt hưng phấn cùng nghi hoặc. Cảm giác thân thể mình chưa bao giờ nhẹ nhõm như vậy, quả thật giống thay da đổi thịt .

Ngao Tinh tiến lên kéo cổ tay hắn, trầm ngâm xem mạch, khóe miệng dần dần tạo thành hình vòng cung.

"Quyền như gió, Chưởng Kích phát ra từ bên trong, nội lực hùng tráng khoẻ khoắn có lực, ta nghĩ đây chính là bộ nội công chưởng quyền mà đại sư trí

tuệ nghĩ ra ba trăm năm trước: Huyền Minh thần chương." Ngao Tinh đưa mắt nhìn Phong Dạ Hàn "Chúc mừng chàng... chàng vinh dự trở thành người có võ công đứng đầu bảng."

Đứng đầu bảng? Phong Dạ Hàn ngẩn ra, mắt phượng hơi hoảng hốt, ôm người nàng vào ngực, tâm tình giống như trôi dạt giữa trời xanh "nha đầu hư này."

"Huyền Minh thần chương," giọng nói của Huyền Ngọc từ vang lên, vừa hâm mộ lại vừa đố kỵ. "Ai. Không ngờ Huyền gia chúng ta đòi đòi canh giữ son động này, cũng vô duyên có được." Nói xong, lắc đầu đi về phía nhà gỗ.

"Chúc mừng cô gia." Băng Tâm, Băng Lam chấp tay chúc mừng.

"Chúc mừng chủ tử." Bốn người Xuất Nguyệt hơi khom người, cung kính nói.

"Chúc mừng Thất đệ." Phong Hành Thượng lịch sự nói. Chỉ có Thượng Quan Dực cùng Phong Hề Ngạn mặt đen đi, cổ làm như không thấy.

Hôm sau, Huyền Tu Hạc cuối cùng đã tỉnh lại, nhưng vì nằm trên giường Hàn Băng quá lâu, cơ thể còn chưa kịp khôi phục.

"Nha đầu, có rảnh rồi thì trở lại thăm ta." Gương mặt Huyền Ngọc Từ tiếu nước, "Nha đầu tốt như vậy, cổ tình lại là danh hoa có chủ, nếu không lão phu thật muốn bắt ngươi làm tôn tức phụ(cháu dâu) đấy."

Khỏe miệng Ngao Tinh giật giật, cười đùa nói: "Lão tiên sinh, chuyện nói dối tông đường này ngài không phải lo lắng, nhìn dáng dấp của tôn tử ngài tuần tú như vậy, chờ thân thể hân tốt lên, ngài mang hạ son tùy ý đi bộ một vòng, nhất định về sau nhà gỗ này của ngài sẽ không đủ nhét hoa cỏ đi."

Lại nữa rồi, làm sao mà tiểu thư cứ đùa giỡn người khác vậy. Trong lòng Băng Tâm âm thầm oán thán.

Huyền Ngọc từ sợ run một hồi lâu, vuốt râu cười to: "Đành nhận lời chúc của nha đầu thôi."

Mọi người cũng cười.

Ngao Tinh móc một cái bao bố từ trong ngực ra, nhìn qua giống như quyển sách, "Lão tiên sinh, cái này đưa cho ngài, tôn tử của ngài hàng năm nằm trên giường Hàn Băng, khí lạnh vào cơ thể không ít, cái này có thể giúp hân cường tráng xương cốt thể chất."

Huyền Ngọc từ cũng không khách khí, nhận luôn.

Mọi người liền trùng trùng điệp điệp xuống núi. Huyền Ngọc từ nhìn mọi người biến mất ở trong tầm mắt, từ từ mở ra bao bố, sừng sốt.

Bí tịch Từ Nguyệt thần công, đây là một loại thần công chí âm chí nhu đã thất truyền một trăm năm trước, mặc dù kém hơn

Huyền Minh thần công một chút, nhưng sau khi luyện thành cũng có thể độc bá một phương, mà hiện nay, có thể địch lại cũng chỉ có vài người mà thôi. Hạc nhi lại đứng là thể chất âm nhu, luyện môn võ này đúng là rất thích hợp.

Nha đầu này!

"Tiểu thư, người tặng cái gì cho Huyền Ngọc từ?" Băng Tâm nhiều chuyện, đi bên cạnh hỏi.

Ngao Tinh liếc mắt, "Không có gì, một quyển nội công tâm pháp bình thường để trả lễ lại mà thôi."

Băng Tâm hiểu "Cũng đúng, cô gia lấy đi thần công tổ truyền nhà người ta, mang chút đồ đưa người ta cũng là việc nên làm"

Băng Lam chỉ cười, trầm mặc không nói, bởi vì nàng biết đó là cái gì.

Đột nhiên, trước mặt có thêm vài bóng dáng.

"Tiểu thư, lại là hai nữ tử." Băng Tâm nói ra.

Chỉ là hai nữ tử đứng trước mặt, một người mặc váy dài thêu hoa mẫu đơn, dáng người hơi đầy đặn, không nhìn ra số tuổi, mang khăn che mặt đỏ thêu mẫu đơn. Mặc dù không thấy rõ diện mạo nhưng từ đôi mắt, Ngao Tinh lại cảm thấy một chút quen thuộc.

"Mẫu thân, chính là nàng." Lãnh Đan Đan đưa tay chỉ Ngao Tinh.

Lăng Ngữ Thu thần sắc quái dị chất vấn, "Làm sao người biết hai câu thơ kia?" Âm thanh nhu hòa động lòng người.

"Đó là hai câu thơ khi còn bé mẫu thân nói với ta, đây là hai câu thơ tặng tổ mẫu (bà cố) làm ra khi nhớ nhung tặng tổ phụ (ông cố) đang hành tẩu bên ngoài." Về mặt Ngao Tinh lạnh nhạt, nhưng nội tâm lại có một loại muốn tìm hiểu chân tướng mãnh liệt, lại có một chút kháng cự ngăn nàng theo đuổi chân tướng.

Sau khi Lăng Ngữ Thu nghe xong, cả kinh thất sắc: "Nói, mẫu thân ngươi là ai?"

Nhìn người tới phản ứng như thế, Ngạo Tinh bắt đầu có chút mờ mịt: “Mẫu thân của ta tên là Lăng Sơ Hạ, nữ danh Huyền Nhi.”

Lăng Ngữ Thu vừa nghe, vèo một tiếng nhanh chóng tới trước mặt Ngạo Tinh: “Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Ngạo Tinh nhìn qua dưới khăn che mặt thật mỏng, dung mạo như ẩn như hiện, bỗng chốc mắt hạnh mở lớn, nàng lại giống mẫu thân tới bảy phần.

“Tiểu thư, nàng và người thật giống như.” Băng Tâm càng xem càng cảm thấy như thế, nói xen vào.

Lăng Ngữ Thu có chút nghi ngờ, vì sao nha đầu kia lại nói như thế.

Ngạo Tinh đưa tay tới sau tai, nhẹ nhàng vén lên, diện mạo nghiêng nước nghiêng thành hiện ra trước mặt Lăng Ngữ Thu.

Thần sắc Lăng Ngữ Thu kịch biến, “Tỷ... tỷ... không... người...” Lăng Ngữ Thu đi tới, ôm chặt Ngạo Tinh.

“Người là... Thật sự là... nữ nhi của tỷ tỷ, người và tỷ tỷ giống nhau như đúc... Giống nhau như đúc.” Lăng Ngữ Thu kích động khóc không thành tiếng.

Một loại cảm giác quen thuộc, cảm giác của người thân tràn về.

“Người là... Ngữ Thu à ư?” Ngạo Tinh chậm rãi đưa lên tay, run rẩy ôm Lăng Ngữ Thu.

“Đúng, ta chính là a di Ngữ Thu của người đây. Là a di của người.”

Àm

Sắc mặt Phong Dạ Hàn biến hóa, thì ra Ngạo Nhi thật sự là hậu nhân Lăng gia, suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn.

“Đi, hai chúng ta nói chuyện một chút, có được hay không?” Lăng Ngữ Thu nói xong, đã sớm kéo Ngạo Tinh đến cánh rừng cách đó không xa.

Phong Dạ Hành nhìn bảo hai người Băng Tâm theo sau.

“Năm ấy ta mười hai tuổi, Sơ Hạ tỷ tỷ mười ba, hai người chúng ta len lén chạy đến Lăng gia tìm Từ Húc đại ca so kiếm, chơi đùa cả ngày, trời tối mới từ Tinh Tú Sơn Trang trở lại. Bởi vì bữa cơm trưa ta ăn quá no, một bụng nặng nề, trên đường liền tìm một nơi giải quyết, không thể làm gì khác nên tỷ tỷ đành về nhà báo bình an cho cha mẹ trước. Khi đó kiếm thuật của hai chúng ta cũng là tốt, con đường kia cũng quen thuộc nên tỷ tỷ cũng yên tâm rồi đi. Ai ngờ, lúc ta trở lại cửa sơn trang liền phát hiện có cái gì đó không đúng, bình thường từ thật xa đã có thể nghe người canh cổng Lăng Vũ bọn họ vui đùa, nhưng hôm đó lại không có ai giữ cửa, mùi máu tươi theo gió phiêu tán khắp nơi, ta vốn định vọt vào, nhưng lúc đó ta thấy một đội người áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh từ cửa trang đi ra, trên đao nào cũng thấy máu.” Lăng Ngữ Thu mang theo phần hận mãnh liệt cùng khổ sở kể trận thảm án diệt môn kia.

“Ngữ Thu a di, người cho là, là Phong Khiếu Thiên sai sử, Bách Lý... tướng quân cũng có phần?” Tin tức này quá khiếp sợ rồi, Ngạo Tinh thiếu chút nữa là nổi điên rồi. Gia gia? Phụ thân? Không thể nào! Tuyệt không thể nào!

“Bách Lý Tướng quân thì ta không có bằng chứng chắc chắn nhưng Phong Khiếu Thiên sai sử thì đúng là thiên chân vạn xác. Ta đã tự mình lên vào trong cung xem qua phần mật chỉ này.”

Cái gì? Còn có mật chỉ.

“Ngạo nhi, người tuyệt đối không thể cùng nam nhân Phong gia cùng một chỗ, về sau cũng không cần đi về Hầu phủ nữa, nói không chừng chuyện năm đó bọn họ chính là đồng lõa, bọn họ làm như vậy, cũng là do lương tâm bất an, chăm sóc tỷ tỷ để lương tâm bọn họ đỡ áy náy mà thôi.” Lăng Ngữ Thu hung hăng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Khổng Tước Sơn Trang

"Ngữ Thu a di, có thể để Ngạo nhi yên tĩnh một chút không?"

Đám người Phong Dạ Hàn luôn chờ đợi, cuối cùng cũng chờ được Băng Lam trầm mặc đi ra.

"Cô... Hàn Vương Gia, tiểu thư nói người không cần chờ nàng nữa, cũng không cần đi Hầu phủ tìm nàng, nàng sẽ không trở lại nơi đó nữa. Bảo trọng!" Băng Lam nói xong, điềm nhẹ chân, nhanh chóng đi xuống chân núi.

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn lạnh lẽo như hàn băng, tay nắm chặt, găm nhẹ: "Điều tra, điều tra cho ta."

Truy Nguyệt, Bích Nguyệt, Lâm Nguyệt nhanh chóng biến mất trước mặt họ, chỉ còn một người Xuất Nguyệt ở lại.

"Xem ra ta còn có cơ hội." Trong lòng Thượng Quan Dực sung sướng, nhiều ngày bức tức như vậy cuối cùng cũng có cơ hội nói ra.

Phong Dạ Hàn liều mạng dùng khinh công, như gió lốc đi xuống chân núi. Xuất Nguyệt cũng phải dùng khinh công chạy như điên đuổi theo.

Phong Hà Ngạn giật giật khoe miệng, trong đôi mắt màu trà nhiều hơn một tia thú vị. Phong Hành Thượng ngược cổ, thờ dài nói: "Thần công của thất đệ thật sự không ai có thể sánh bằng."

Gió hiu hiu thổi, nước sông Dịch lạnh ghê, ở một chỗ dưới thác nước, một bóng dáng trắng ngà nhẹ nhàng di chuyển, kiểm trên tay vung lên liên tục.

Kiểm thuật thay đổi tự nhiên, bộ pháp linh hoạt, tư thế tự nhiên mà tuyệt đẹp, khí thế lưu loát, kết hợp cương nhu, lúc chọt binh thân vững vàng, lúc chọt lên xuống thoải mái, hoàn mỹ dung hợp đủ tĩnh, buông, ổn, đều, chậm, hợp, liền mạch, xoay tròn, tự nhiên như vậy làm cho người ta không tự chủ tiến vào một loại ý cảnh "Di chuyển đẹp như phượng múa, kiếm đi như rồng bay".

"Tiểu thư. Có tin tức mới!" Băng Tâm như một trận gió nhanh chóng đi đến chỗ bóng dáng trên tảng đá kia.

Ngạo Tinh thu kiếm, thân kiếm chính xác cắm vào vỏ.

"Lần này, Thiếu Trang Chủ Khổng Tước Sơn Trang Lạc Sơ Hàn kêu gọi anh hùng giảng hồ trên đại lục cùng các đảo quốc mười ngày sau, ở Khổng Tước Sơn Trang cử hành đại hội Anh Hùng, nếu thắng sẽ được ba phần thưởng theo thứ tự là Bảo Châu Hàn Thiềm, kiếm Bích Xà, Phật Thủ Ngàn Năm." Băng Tâm đem y nguyên tin tức lấy được từ Dung Hi nói ra.

"Tây Hộc quốc cũng ở trong phạm vi này?" Ngạo Tinh có chút nghi ngờ, Khổng Tước Sơn Trang đến tột cùng muốn gì, vì sao đưa cả đảo quốc vào, thật sự khó giải thích.

"Phải, Dung Hi công tử nói, hoàng tộc Tây Hộc quốc hình như cũng rục rịch ngóc đầu dậy, hình như đã sớm chọn người dân dự thi." Băng Lam xen vào nói: "Đúng rồi, tiểu thư, lần này chúng ta lấy danh nghĩa nào dự thi? Danh nghĩa Tiên sinh, Dung Nguyệt Sơn Trang hay là Bích Huyết cung?"

Ngạo Tinh suy tư một lúc, cầm kiếm lên, vừa đi vừa nói: "Đều không lấy. Mau truyền lời cho Liễu Diệp Thanh."

Liễu Diệp Thanh? Băng Tâm phản ứng nhanh nhất "Chẳng lẽ vị nữ tử áo xanh kia chính là Liễu Diệp Thanh?" Mất hạnh của Băng Lam ngưng lại, có chút hiểu ra.

"Tiểu nha đầu, thông minh hơn rồi!" Ngạo Tinh không quên trêu ghẹo nói.

Luyện công xong, thoải mái nằm trong bồn tắm đầy cánh hoa mai, những mệt mỏi đều tan hết, Ngạo Tinh cảm khăn trắng lên nhẹ nhàng lau thân thể.

Khăn lụa trơn lau người thật thoải mái, ở trong làn hơi nước, động tác của Ngạo Tinh dần dần ngừng lại, nàng kinh ngạc nhìn da thịt mình bóng loáng trong suốt, cơ hồ không hề tỳ vết.

Bảo Châu Hàn Thiềm, vốn là bảo vật gia truyền của Lăng gia, chỉ có hậu nhân có được Phượng Hoàng Kiếm mới có tư cách có được. Tại sao lại ở Khổng Tước Sơn Trang? Khổng Tước Sơn Trang vì sao lại có năng lực tổ chức đại hội Anh Hùng? Vì sao đảo quốc cũng có một phần?

Thân thể mỹ nhân vừa trượt, biến mất trong bồn tắm.

"Đến đây... Khách quan dùng bữa hay là ở trọ?" Tiểu nhị bị tứ đại mỹ nhân trước mắt hớp hồn đi. Trong lòng âm thầm hưng phấn, quá con mẹ nó đẹp, tựa như tiên từ trên trời. Từ đáy lòng cảm kích Trang chủ Khổng Tước Sơn Trang cử hành đại hội Anh Hùng lần này, khiến tiểu nhị này được dưỡng mắt.

"Cho mấy món ăn ngon của quán, chuẩn bị bốn gian phòng thượng hạng." Băng Tâm đang giả bộ thực nữ nhìn một tiểu nhị ngơ ngẩn, nhin không được cười ra tiếng.

Thăm, không cười thì thôi, cười một tiếng, tiểu nhị kia sững sờ, ba hồn mà mất bảy phách.

Ba người còn lại bất đắc dĩ lắc đầu một cái, muốn tìm chỗ ngồi xuống.

"Tiểu nhị ca, đây không phải là đại hội Anh Hùng sao? Sao lại cảm thấy tiêu điều thế này?" Băng Tâm hỏi tiểu nhị đang bận châm trà.

"Cô nương có điều không biết, nếu như các ngài tới hôm qua thì ngay cả chỗ ngồi cũng không tìm được, ngày mai đại hội Anh Hùng sắp bắt đầu, tất cả những người có thiệp mời đều có thể nghỉ tại Sơn Trang, hiện tại những người ở đây phần lớn là muốn tham gia náo nhiệt một chút. Khách quan, các ngài nhưng cũng tới tham gia náo nhiệt phải không?" Tiểu nhị lại nhiệt tình nói.

"Không phải, chúng ta tới dự thi, nhưng trên đường trì hoãn thời gian." Băng Lam lạnh giọng, không muốn cùng người ngoài tiếp xúc nhiều.

Tiểu nhị quen nhìn sắc mặt mọi người, tự nhiên rất thức thời bận việc khác.

Ngạo Tình không khỏi cười nói: "Đây là điển hình câu nói ‘ăn xong cơm chay không cần hòa thượng’(như kiểu ăn cháo đá bát bên mình ấy)." Nói xong, cầm ly trà lên che giấu nụ cười.

"Tiểu thư. Ta đây không phải là vì... " Băng Lam hiếm khi đỏ mặt nói.

"Hắc. Khách quan. . . Bên này. . . Xin mời." Tiểu nhị ha ha chào hỏi.

"Cám ơn."

Liễu Diệp Thanh nhìn về nơi phát ra âm thanh đầu tiên, tiếp đó Ngạo Tình cũng nhìn theo, đồng thời ngốc trệ.

Toàn thân áo trắng như tuyết, nam tử như tiên nhân, mặt mày như vẽ, đôi mắt sáng như sao, trong suốt như hồ thu, khẽ mỉm cười sẽ làm người ta thấy như cả vườn hoa xuân đột nhiên nở rộ, ba hồn bảy phách đều bị đoạt đi, bật thốt lên, âm thanh thanh thúy làm cho người ta ngửa ngáy.

Trong lòng Ngạo Tình lạnh run, một nữ nam tử như vậy, nhìn mặt ngoài ôn nhuận, sợ là người lạnh lùng, với tất cả mọi thứ đều là vô tình cùng tuyệt tình, bởi vì hình như bất cứ chuyện gì trên đời cũng ở trong lòng bàn tay hắn, đã không có chuyện gì có thể làm hắn hứng thú.

Ngạo Tình thu hồi tầm mắt, thấy mắt hạnh của Diệp Thanh vẫn hoảng hốt như cũ, trong lòng thầm than, không ngờ người luôn không có cảm tình gì với nam nhân như nàng cũng có lúc bị điện giật.

Chắc chắn. Thật không biết là việc tốt hay xấu đây!

"Nước miếng cũng rót xuống, có muốn lấy cốc hứng không?." Ngạo Tình cười trêu nói.

"Nhiều chuyện." Liễu Diệp Thanh ý thức được mình luống cuống, vội vàng cúi đầu uống trà .

"Lỗ tai của ngươi bán đứng ngươi, ngươi đã trưởng thành, hoa đào cũng đến lúc nở rồi, không phải là chỉ nghĩ về nam nhân thôi sao, không có gì phải ngưng ngưng. Dừng cảm một chút, rèn sắt khi còn nóng, đến đó xin phương thức liên lạc, nếu cảm thấy xấu hổ, tỷ giúp ngươi đi hỏi." Ngạo Tình nhìn lỗ tai của Diệp Thanh hồng đến có thể nhỏ máu ra, thật sự không đành lòng, vỗ ngực đảm bảo xử lý tốt.

Băng Tâm cùng Băng Lam thật sự nhịn không được, hai người phun nước trà trong miệng ra.

"Ngươi. . . Ngươi lại nói. . . Ta. . ." Liễu Diệp Thanh giật muốn nổ tung ngực, tay gắt gao nắm lấy mép bàn.

"Oa nhi(đưa nhò) thật đáng thương, ngay cả uy hiếp người khác cũng không biết nói, đã nói bình thường ngươi nên nói nhiều chút sẽ quen, ngươi không thấy người ta người đàn bà chanh chua chửi đông, đó là ngày ngày nắng, ngàn nắng vạn nắng thuận miệng mà ra, phải hay không?" Ngạo Tình cười đùa nói.

Băng Tâm cùng Băng Lam thật sự nhịn không được, ôm bụng cười đến sung sướng, vội vàng lui tới cái bàn cách đó hai mét.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Gặp lại

Khách quan trong điểm nghe tiếng động quay lại nhìn, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra mà cái bàn bỗng chốc vỡ vụn thành từng mảnh.

Đôi mắt trong veo đối diện với đôi mắt hạnh, tia lửa bắn ra bốn phía.

Tầm mắt nam tử như tiên kia cũng dời đến, đã xong, mục đích đạt được.

"Các vị, thật ngại quá, hai vị tỷ tỷ nhà ta là đúng là một đôi oan gia, đi đến đâu đâu đến đây, nhưng qua một hồi lại sẽ cùng nhau vui vẻ thôi. Thật xin lỗi vì đã quấy rầy các vị dùng cơm thật sự xin lỗi." Băng Tâm cười nói.

Mọi người nghe mỹ nữ xin lỗi, cũng rời rít bảo không sao, ai bận việc nấy. Mỹ nhân đúng là được đối xử tốt thế đấy, nếu là nam nhân thì sớm đã bị xì mũi coi thường rồi.

Trong lòng Băng Lam thầm than, phương thức này cũng làm người khác chú ý quá đi.

Không khéo không thành sách, bốn người Ngạo Tình đến cửa sơn trang lại chạm mặt soái ca kia.

"Thật là có duyên thiên lý năng tương ngộ, không biết công tử xưng hô như thế nào? Tại hạ Hàn Tĩnh, xá muội Hàn Thiển, Hàn Tâm, Hàn Lan." Ngạo Tình cung kính chấp tay.

Hàn Tâm(nghĩa là thất vọng đau khổ), nghe tên này khoe miệng Băng Tâm không ngừng run rẩy, đôi mày thanh tú của Băng Lam nhướn thật cao, đây là biểu hiện nằng cổ nén bật cười.

"Tại hạ Tây Mộc Sơ có lễ. Cô nương mời đi trước." Sở Mộc Hi cười dịu dàng, xua đi giá rét cuối đông.

Ngao Tinh cười khoa trương, nhìn bộ dạng Liễu Diệp Thanh, đúng là đã coi trọng người ta, chỉ thiếu không viết lên mặt bốn chữ ‘ta thăm mến người’ thôi.

"Ách. . . Đây là Nhị muội của ta, ít nói nhưng tâm tính rất tốt, không hay nói chuyện nhưng hề hỏi thì đáp." Ngao Tinh nói chuyện thoải mái.

Thật rõ ràng là đang se tơ hồng!

Ngón tay Liễu Diệp Thanh khẽ trắng bệch, Băng Tâm Băng Lam kìm nén đến luống cuống.

"Nói nhiều chưa chắc đã thật, Hàn Tinh cô nương tính bướng bỉnh thật sự là khó có được." Sở Mộc Hi vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ, tùy ý làm một động tác xin mời.

Mặc dù ngoài mặt Ngao Tinh nở nụ cười thông dong, nhưng trong lòng lại vì Diệp Thanh đỏ mặt hột, đây chính là khối Huyền Băng ngàn năm có vẻ bề ngoài được bao bọc bởi ánh mặt trời, nếu Diệp Thanh người không phải nữ tử có tính nhẫn nại để mà "Có công mài sắt" thì thật đáng thương!

Lấy thiệp mời ra, người nọ lại là Kim thiệp, lai lịch lớn đấy.

Vừa vào Sơn Trang, thật khiến người rung động. Không Tước Sơn Trang xây dựng trên núi Không Tước, cũng dựa vào đó mà đặt tên.

Núi Không Tước ở giữa Túc Nguyệt quốc cùng Cao Li quốc, lại có con sông lớn bắt nguồn từ Thuận Vu quốc. Có vị trí địa lý tốt, độc lập với tam quốc ở ngoài, lại cùng mạch sống tam quốc tương liên, quân chủ tam quốc chiểu dụ nhiều năm mà không có kết quả. Không ít người giang hồ đều cho rằng Không Tước Sơn Trang chính là một nước nhỏ, chìm sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ.

Đây quả thực là phiên bản kiến trúc hoàng cung đã đạt đỉnh điểm, nếu thái kỳ(cờ màu) biến thành hoàng kỳ(cờ vàng), chắc chắn không ít người làm tường đã được vào hoàng cung. Kế núi gần sông, đỉnh dài lâu các, quả nhiên là đại vương trên núi trôi qua tự nhiên tự tại.

Ngao Tinh kinh ngạc, đôi mắt trong veo có vài tia u ám. Nếu như thám án diệt môn năm đó có liên quan tới Không Tước Sơn Trang, như vậy, sơn trang này cũng không có cơ hội tái xuất như hiện tại... Tập hợp anh hùng đại lục.

Băng Tâm cùng Băng Lam cảm thấy trên người Ngao Tinh tan mát ra khí lạnh lùng, vẻ mặt cũng cứng lại.

Đi vào sân, mới nhìn đã thấy một biển người, tiếng người huyên náo, nếu không cẩn thận đứng trong đám người, muốn tìm cũng khó như mò kim đáy biển vậy.

Hơn mai mười lồi đài to lớn, mà lớn nhất là lồi đài có đường kính rộng khoảng hai mươi thước, cao hai thước, đoán chừng là để sử dụng cho trận chung kết. Mỗi lồi đài cách nhau một khoảng, ở giữa xen kẽ không ít mái che nắng, bàn ghế, hàng trước có bàn chấm điểm, lại có vị trí khách quý ở hàng hai, hàng thứ ba là chỗ ngồi của tuyến thủ, người xem đều là vé đứng.

"Tiểu thư, tình huống như thế, chúng ta phải làm sao?" Băng Tâm nhìn biển người đông đúc, đau khổ nói.

"Tiểu thư, tầng tầng kiểm tra như vậy thì quá khó khăn rồi. Làm thế nào bây giờ?" Băng Lam cũng có chút không tin tưởng lắm.

Ngao Tinh liếc hai người một cái: "Thế giới này có một loại cửa gọi là cửa sau, hai người nhanh chóng dùng đầu óc mà suy nghĩ đi."

Cửa sau?

"Nha. Tiểu thư muốn dùng danh hiệu của tiên sinh." Băng Tâm kêu lên sợ hãi.

Tuy nói Lam Văn mai danh ẩn tích vài chục năm, nhưng danh tiếng truyền lưu rất rộng. Lúc trước ở hôn lễ thái tử Cao Li quốc vừa lộ mặt, Không Tước Sơn Trang sáng sớm liền hướng núi Văn Ân phát anh hùng thiệp, còn là thiệp vinh dự cao nhất lại không có tên, người có thiệp này đều có thể trực tiếp tiến vào trận chung kết, chỉ cần trước trận chung kết viết tên người tham gia là được. Nghe nói lần này cũng chỉ phát ra năm thiệp như vậy, mỗi Hoàng thất một tờ, còn lại chính là Lam Cơ Tử.

"Dừng lại, nhỏ giọng một chút cho ta, kêu lớn tiếng như vậy, muốn mang sỏi tới sao?" Ngao Tinh gõ đầu Băng Tâm. Bốn người hiện tại đều khoác choàng trắng như tuyết đi đầu, tự nhiên cũng đi không ít phiền toái.

"Đi, tìm chỗ ẩn nấp ngồi thôi."

Rốt cuộc vì sao mà vội vàng tổ chức đại hội Anh Hùng như thế, chọn thời điểm đầu mùa đông này. Nhưng giữa mùa đông thì vẫn còn hơn ngày hè nóng bức, hình như cũng không phải chuyện xấu.

Ngày tiếp theo, quả thật đã loại đi rất nhiều người tham gia.

Ngạo Tinh không muốn ở tại Khổng Tước Sơn Trang, buổi tối, bốn người trở lại khách điểm nghỉ ngơi. Nhưng lão bản khách điểm cầu xin vì người đến quá nhiều, làm cho các nàng chỉ còn hai gian phòng, như thế này dĩ nhiên là thu không ít tiền. Bểng Tâm thiếu chút nữa là một kiểm xuyên qua lão bản, bị Ngạo Tinh ngăn lại. Đầu là người làm ăn cũng biết lão bản khó khăn, cũng liền thỏa hiệp.

Lúc này, Diệp Thanh bị cản ở ngoài cửa, Ngạo Tinh sáng khoái hưởng thụ việc tắm nước nóng. Ở nơi nhiều người quả nhiên không khí ngột ngạt, thật sự có chút khó chịu. Nghĩ xem ngày mai có nên tìm chỗ nào cao để xem náo nhiệt không.

Ừ. Rất thư thái! Mơ mơ màng màng thiếu chút nữa đã ngủ.

Bỗng chốc, một cỗ mùi vị quen thuộc bay tới, tên ngu ngốc này, hiện tại mới đến.

"Thế nào? Mấy ngày không thấy cũng thành hái hoa tặc rồi hả?" Ngạo Tinh rất tức giận, tiếp tục vuốt ve cánh tay.

"Chín ngày, mười đêm, sáu canh giờ, ba khắc rồi, ta tới tìm thể tử của ta, không phải hái hoa tặc." Phong Dạ Hàn uất ức nói.

Trong lòng Ngạo Tinh run lên, thì ra là hấn nhớ rõ ràng như thế. Trong lòng không khỏi ngòn ngọt, khoe miệng khẽ tạo thành đường vòng cung.

Cứ như vậy, chắc là hấn bỏ ra nhiều tiền mới mua được chương quỹ.

"Ta hôm qua đã tới, vì sao hôm nay chàng mới đến?" Hôm qua cố ý tạo sự chú ý của Tây Mộc Sơn, một là vì Diệp Thanh, thứ hai cũng là vì mình. Để Phong Dạ Hàn tìm đến mình, tối hôm qua còn rất thất vọng. Nàng cho là hấn vẫn còn để ý lời nói trước kia của mình.

"Hôm qua có một chuyện rất quan trọng phải xử lý."

Ngạo Tinh vừa nghe, chuyện gì so với mình quan trọng hơn? Vừa mở đôi mắt trong veo ra, ngây ngẩn cả người.

Chẳng biết lúc nào, Phong Dạ Hàn đã sớm lột hết quần áo trên người, trời ơi. Ngạo Tinh chỉ kém không chảy máu mũi.

Đường cong tuyệt đẹp, lồng ngực kiên cố, vai rộng có lực, eo thon tràn đầy sự dụ hoặc, vùng tam giác tuyệt mỹ, mê người làm cho người ta khó có thể mở mắt.

Lúc nàng còn ngây ngốc, Phong Dạ Hàn đã sớm một bước đi vào thùng tắm lớn, trong nháy mắt, nước ầm dâng cao.

"Chàng. . . Làm gì?" đầu lưỡi Ngạo Tinh nhất thời thất lại, tận lực dựa vào thành thùng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sương phòng.

"Ngạo nhi, ta thật sự. . . rất nhớ nàng." Hấn cúi đầu, uất ức ngây ngốc nhìn nước, giống như một đứa bé chịu hết uất ức.

Hấn là người ít nói lời tâm tình, nói còn chưa dứt lời, mặt đã sớm đỏ bừng.

Nhìn kỹ, khuôn mặt tuấn đạt tiêu tụy, trong mắt phượng toàn tia máu, râu cũng dài ra, hình tượng cao quý bức người, lạnh lẽo hoàn mỹ coi như đã bị bỏ đi.

Trong lòng Ngạo Tinh khẽ nói, cánh tay ngọc đuối dài, ôm Phong Dạ Hàn, vừa đụng đến thân thể lửa nóng, toàn thân giật mình một chút, nói: "Thật xin lỗi, lúc ấy tâm tình Ngừ Thu di quá kích động, ta cũng không thể làm gì khác đành chọn biện pháp vòng vèo như vậy, huống chi, nhiều chứng cứ nói rõ có liên quan tới phụ hoàng của chàng, ta nhất thời cũng rất hận."

"Ta không trách nàng." Cánh tay sắt hung hăng cố định eo nhỏ của Ngạo Tinh, cơ hồ khiến nàng hít thở không thông. Thế nhưng loại lực độ này làm cho nàng khắc sâu cảm nhận được cái loại cảm giác nhớ nhung mãnh liệt "Một Ngày không gặp như cách Ba Năm".

Ngạo Tinh đang muốn hỏi hấn tra được những gì rồi, bờ môi kêu gọi chặn lên, phần lửa nóng đã sớm chống đỡ trên bụng.

Môi lưỡi quấn quýt, triền miên giao nhau, mặt hồng tim đập, sương mù mờ mịt, Phong Dạ Hàn lửa nóng đã cao, vội vàng đem ôm Ngạo Tinh tới, hung hăng đè xuống ở cạnh thùng lên, tùy ý làm bậy.

Thân thể nàng vẫn chặt như cũ, đột nhiên có vật xâm nhập khiến Ngạo Tinh không thích nghi được, giùng giàng muốn rời khỏi, một nay Phong Dạ Hàn giữ chặt hông của nàng, một tay an ủi thân thể căng thẳng của nàng, làm cho nàng không trốn được, tận tình đòi lấy.

Đã được nếm qua phong tình, Phong Dạ Hàn càng ngày càng cảm thấy không cách nào khác chế được sự hấp dẫn của thân thể mềm mại không xương, mỗi lần đều muốn một lần lại muốn nhiều hơn, càng thâm nhập, thân thể của nàng tựa như anh túc(thuốc phiện), làm cho hắn nghiện thật sâu, trầm luân.

Đã không nhớ rõ bị Phong Dạ Hàn giằng co mấy lần, khi tỉnh lại đã qua cả hoàng hôn, mặt trời lặn.

"Tinh." gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, cười đến thỏa mãn, đã không còn vẻ tiêu tụy, thần thái còn như lấp lánh. Chuyện nam nữ này, nam mờ mẫn chơi đùa, mà lúc sau mệt mỏi lại là nữ.

Ngao Tinh nhẹ nhàng hoạt động, cảm giác khung xương toàn thân như bị xe đè nát, tiếng xương kêu răng rắc.

Ngao Tinh nổi giận, trừng mắt nhìn người nào đó: "Phong Dạ Hàn, lần sau còn giãy vò như vậy, ta sẽ không tha cho chàng."

"Ta nhất thời không khống chế được!" Phong Dạ Hàn ủy khuất cúi đầu, nhưng trong mắt phượng có tia sáng lóe qua, khóe miệng hơi cong.

Nghẹn lời.

Choáng nha, đúng là hiểu ta. Ngao Tinh đưa tay vỗ vỗ cái trán, thật là vô quýt dày có móng tay nhọn, bị hắn ăn sạch sành sanh rồi.

Toàn thân đau nhức, bữa tối cũng ăn ở trong phòng ăn. Nhìn mấy món ăn nhẹ, lại muốn ăn nhiều hơn.

"Ngao nhi, ta đã điều tra, hình như chuyện hai mươi lăm năm trước có liên quan tới An Lam Dung."

Ngao Tinh nghe thấy tin tức liền ngừng lại, nếu do Phong Dạ Hàn nói, tin tưởng hắn có đầy đủ chứng cứ mới nói ra. Nhưng là, nhìn nét mặt Phong Dạ Hàn hình như. . .

Ngao Tinh đưa tay cầm tay hắn, trí nhớ về khổ sở hơn hai mươi năm sao có thể nói quên là quên.

Sau đó, hai người đem tin tức mình lấy được cùng hoài nghi trao đổi một lần. Không ngờ An Lam Dung cư nhiên cấu kết với Tả Thừa Tướng Úy Trì Tùng, trang chủ Không Tước Sơn Trang là Lạc Nam lại là thủ hạ cũ của Úy Trì Tùng, như vậy, mọi việc dần dần rõ ràng.

"Còn mật chỉ là chuyện gì xảy ra?" Đây cũng là vấn đề liên quan tới hai người, Ngao Tinh dĩ nhiên hi vọng đó không phải sự thật.

"Năm ấy, chính là lúc An Lam Dung đắc sủng, phụ hoàng đối với nàng trăm hô trăm ứng, sau lại xuất hiện Nhu phi, An Lam Dung thất sủng." Phong Dạ Hàn cũng từ nhiều đầu mối mới lấy được tin tức.

"Đàn ông các ngươi, thấy một yêu một, chỉ nghe người mới cười, sao biết người xưa khóc." Nhưng An Lam Dung cũng không phải hạng người thiện lương, cuối cùng biếm lãnh cung coi như là tự làm tự chịu.

"Ta chỉ muốn một mình nàng." Phong Dạ Hàn đưa tay ôm Ngao Tinh, tự mình dùng miệng nuốt nàng.

Nói không cảm động là giả, nàng cũng tin tưởng hắn.

"Vô luận như thế nào chàng nhất định phải giúp ta lấy Bảo Châu Hàn Thiềm, ta muốn chứng thật một ít chuyện." Giọng nói như chém đinh chặt sắt khiến Phong Dạ Hàn ngăn ra.

Về mặt Phong Dạ Hàn nghiêm cẩn: "Nếu Ngao nhi muốn, ta nhất định sẽ lấy được."

Ngao Tinh đang muốn chuyển cho hắn ánh mắt cảm kích, ai ngờ vừa nhìn đã thấy mắt phượng toát ra lửa dục: "Ngao nhi, lúc tách ra nàng có nhớ tới ta không?"

Lại chiều này nữa.

"Không!" Giọng nói rất không khách khí.

Ánh mắt Phong Dạ Hàn chuyển lạnh, tâm tình cũng đi xuống, cô độc lạnh lùng giống như bị người đời vứt bỏ. Khiến trong lòng Ngao Tinh khó chịu, có lẽ khi còn bé hắn luôn có thói quen không được người khác thương, tâm không nơi nương tựa, cho dù hiện tại trưởng thành, cũng vẫn không thể thoát khỏi suy nghĩ ấy.

"Nhớ! Rất nhớ! Không có lúc nào không nhớ cả!" đôi tay Ngao Tinh ôm lấy gương mặt tuấn tú, hung hăng hôn lên.

Nhiệt tình của Phong Dạ Hàn cũng tăng lên, đầu tiên là lướt qua rồi dừng, tiếp theo vĩnh viễn xâm nhập, chiếm đoạt, hai cơ thể cách áo cũng cảm nhận được tương tư lẫn nhau, hắn bế ngang Ngao Tinh lên, lướt đến gian phòng, một phòng mây mưa.

Trong thoáng chốc, Ngao Tinh thấy mắt phượng lóe qua tia thực hiện được gian kế, lúc này thì đã trễ.

Lầu dưới mấy người một bàn, không khí quái dị.

"Tiểu Hạt Tiêu, đã lâu không gặp." Truy Nguyệt nhận ra Băng Tâm đầu tiên. Xuất Nguyệt, Lãm Nguyệt cúi đầu không nói, chỉ có Bích Nguyệt cười đến

cánh xuân rực rỡ.

"Hiện tại ta là Đồ Đệ của Lam Cơ Tử, Hàn Tâm." Nếu không phải có nhiều người ở đây, sợ lại tổn hại hình tượng thực nữ của mình, Băng Tâm chỉ muốn một quyền quét ngang gương mặt lẳng lơ kia.

Hàn Tâm(Thất vọng đau khổ). Phi một tiếng, Bích Nguyệt rất không cho Truy Nguyệt mặt mũi, thật đúng là thất vọng đau khổ.

Băng Lam cùng Diệp Thanh tiếp tục uống trà, không liên quan tới ta, không cần can thiệp.

Băng Tâm lười phải hao phí tâm lực, trong lòng buồn bực, cô gia cũng không sợ túng dục quá độ, cũng giãy vò tiểu thư cả đêm, vẫn đòi lấy vô độ như thế, dù nói thế nào, chúng ta đều tới dự thi, cũng phải có chừng mực.

"Đi. Tự chúng ta đi." Nói xong, tiểu nha đầu nóng nảy nâng kiếm ra khỏi khách sạn, Băng Lam cùng Diệp Thanh không thể làm gì khác đành đi theo.

"Nữ tử Hàn Thiên kia, có phải cái vị lần trước xông trận giúp vương phi không?" Bích Nguyệt hâm mộ nói.

"Đúng vậy."

"Trời ơi. Dáng dấp vương phi xinh đẹp còn chưa tính, ngay cả bằng hữu của nàng đều thiên tư như thế, xem ra sau này đều không cần đi dạo hoa phố rồi."

Ba người còn lại nhìn về mặt phong nguyệt(trăng gió) của Bích Nguyệt, bất đắc dĩ lắc đầu.

Rốt cuộc buổi trưa một ngày trước trận chung kết, Phong Dạ Hàn mới bằng lòng bỏ qua cho Ngao Tinh. Hai người chậm rãi từ trên lầu đi xuống. Nếu không phải vì thần công của Phong Dạ Hàn có thể trợ giúp, Ngao Tinh thật muốn gây mê yêu nghiệt này, để cho hắn an phận một chút.

Nhìn ánh mắt mập mờ của mọi người, cho dù da mặt người có dày hơn cũng phải nứt ra. Liếc thấy khoe miệng Phong Dạ Hàn cong cong, cười như không cười, phản bạo ngược trong con người Ngao Tinh thật muốn cho hắn vài quyền.

"Tiến triển như thế nào?" Vì đánh vỡ lũng túng, Ngao Tinh mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Danh sách trận chung kết

"Tiểu thư muốn hỏi tiến triển của đại hội anh hùng sao?" Băng Tâm một bụng đầy ý nghĩ xấu, vẻ cười như không cười nói.

Nha đầu hư, biết rõ còn cố tình hỏi. Cũng chỉ có Băng Tâm dám trong lúc Ngao Tinh không thoải mái mà như vậy.

"Hảo muội muội, mau nói đi." Nhịn, nhịn, nhịn.

Nàng nhịn nhưng những người khác không nhịn, nàng không quên hung ác liếc nhìn người nào đó.

"Cũng sắp xong rồi." Khẩu khí Băng Tâm hòa hoãn một chút: "Mạnh nhất có Vô Ảnh môn tới từ đảo quốc, U Minh cung của Cao Li quốc, Bích Huyết cung, Phong Hỏa đường của Túc Nguyệt quốc, Ngọa Hồ đường của Thuần Vu quốc."

"Phong Hỏa đường?"

"Tiểu... Tỳ tỳ cũng cảm thấy kỳ quái sao. Nghe nói năm trước ở vùng Chu Sơn thành lập một tổ chức, Đường chủ là một soái ca hai mươi ba tuổi, luyện được Huyền Minh Băng Chương, không ít người dự thi bị thương nặng nề."

"Huyền Minh Băng Chương, có triệu chứng gì?" Loại này chương pháp hình như chưa bao giờ từng thấy, Ngao Tinh háng hái hơn.

"Người bị trúng chương, toàn thân băng hàn, khiến cho đối phương không còn sức lực tái chiến." Truy Nguyệt tiếp lời nói.

Toàn thân băng hàn?

"Đó là loại chí âm chương pháp, nếu đã thương người bảy phần, trước đó tự làm thương bản thân ba phần. Người nọ cũng quá ngoan(độc ác)!" Ngao Tinh nhớ là Lam Cơ Tử có một quyển sách nhắc tới loại chương pháp này, không ngờ nó thật sự tồn tại.

"Không trách được, mỗi khi thắng được một ván hán đều là mồ hôi đầm đìa xuống đài." Sức quan sát của Liễu Diệp Thanh khá mạnh, tất nhiên có lưu ý điều này.

"Ừm. Nhị muội, rốt cuộc thông suốt!" Diệp Thanh lại có thể nói nhiều như vậy, chuyện này ra ngoài, tảng đá cứng đầu Diệp Thanh này cũng có chút nứt ra rồi.

Băng Tâm, Băng Lam không ngừng uống trà, coi như gió thoảng bên tai.

Diệp Thanh không hiểu Ngao Tinh nói gì, một hồi lâu mới nghĩ ra, mặt trắng tiểu yêu biến thành mặt đỏ quan công.

"Đừng ép ta!" Khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, vẻ mặt tức giận.

Vớ vẩn, khối băng đối diện kia cũng bị Ngao Tinh dạy dỗ thành một nam tử yêu nghiệt, Tiểu Thanh này sao lại có thể không thay đổi chứ.

Nói cười một phen, Ngao Tinh phân phó Băng Tâm đi làm việc, Băng Lam cũng có nhiệm vụ đặc biệt.

"Ai muốn làm Hộ Hoa Sứ Giả?" Ngao Tinh lưu manh nhìn bốn người Xuất Nguyệt trước mặt.

Bốn người vừa nghe, có chút bối rối.

"Vương phi, Xuất Nguyệt nguyện cùng Băng Lam tiểu thư cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ." Lấy hết dũng khí nói ra, Xuất Nguyệt quả nhiên là Xuất Nguyệt.

Băng Lam vừa nghe vậy, gương mặt nhỏ thay đổi liên tục từ trắng xanh rồi hồng. Ngao Tinh phát tay nói: "Đi đi".

Cứ như vậy một đôi thích hợp đã xong.

"Vương phi, Truy Nguyệt muốn cùng làm nhiệm vụ với Tiểu Lạt Tiêu." miệng lưỡi người này nói lời kinh người.

"Tiểu thư, ta kháng nghị. Nếu muốn làm việc với người miệng lưỡi trơn chu này, Băng Tâm xin miễn." Băng Tâm hận không thể đâm mấy kiếm lên người Truy Nguyệt.

Bà vai Bích Nguyệt cùng Lâm Nguyệt run rẩy, vẻ mặt Truy Nguyệt bi thương, bà vai rũ xuống.

Xem ra nước chảy hữu tình hoa rơi vô ý.

"Lâm Nguyệt, ngươi đi." Ngao Tinh không thể làm gì khác đành phải đổi người, tránh cho hai người đến lúc đó hai bên đều tổn hại.

Khóe miệng Lâm Nguyệt giật giật, liếc mắt nhìn Truy Nguyệt, có thể cự tuyệt được không?

"Đúng rồi, hán dễ sai bảo hơn." Băng Tâm rút cuộc nhẹ nhõm.

Nha đầu này thật đúng là dám nói. Băng Tâm trực tiếp đưa một ánh mắt cho Lâm Nguyệt, làm Lâm Nguyệt sợ đành phải ảo não đuổi theo.

Phong Dạ Hàn ngơ ngác, nháy mắt hỏi tại sao lại an bài như vậy khiến Ngao Tinh dùng sức nhéo hán thật đau. Nam nhân này thật làm cho người ta hoài nghi hán không có chút tình thương nào, hạnh phúc cả đời thuộc hạ của mình mà lại không để ý.

"Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt." Ngao Tinh không thể làm gì khác đành nói uyển chuyển một chút, thấy kiến thức nửa vời của Phong Dạ Hàn, cũng lười để ý tới: "Hai người cũng đừng đau lòng, tối nay có mỹ nhân để sửa chữa."

Bích Nguyệt vừa nghe, hai mắt sáng loáng lên, Truy Nguyệt lại không có chút hứng thú nào.

Vào buổi tối, sáu bóng người chột tiến đến phòng của Ngao Tinh.

"Nhã Trúc tham kiến tiểu thư."

"Nhã Lan tham kiến tiểu thư."

Nhã trúc là một tiểu cô nương trong sạch, phụ trách vận hành Bích Huyết cung, từ nhỏ thái độ đã nghiêm cẩn, nói cười không qua loa. Nhã Lan kiều mỹ lại ít xấu hổ, phụ trách buôn bán của Hầu phủ, lần vào thương trường, tự nhiên có một nụ cười mỉa hoặc mọi người.

Từ lúc mới vừa vào cửa, đôi mắt đào hoa của Bích Nguyệt chưa rời khỏi Nhã Trúc, Lâm Nguyệt cũng len lén liếc Nhã Lan mấy lần. Ngao Tinh vừa nhìn liền hiểu. Xem ra chỉ còn Truy Nguyệt không có tin tức gì rồi.

"Xin hỏi tả sứ, tả sứ hộ pháp, Bích Huyết cung vào chung kết, không biết trận này tiểu thư tự mình lên đài, hay thuộc hạ làm thay." Nhã Trúc thật là nghiêm túc đáng yêu, hoàn toàn không giống như vẻ nghiêm túc của một nữ hài mười tám tuổi.

Tả sứ hộ pháp? Bốn người Xuất Nguyệt cùng Băng Tâm Băng Lam đều ngẩn ra.

"Ngươi lên đi. Không nên miễn cưỡng!" Diệp Thanh nói, giọng nói hiếm khi như vậy.

"Vâng, Nhã Trúc tuân lệnh." Nàng chấp tay lui tới một bên.

"Tiểu thư, gần đây tiền tài của Không Tước Sơn Trang phần lớn dùng vào việc mua củi, lương thảo cùng lưu hoàng." Nhã Lan nói qua rồi từ trong ngực móc ra mấy trang giấy chuyển lên, "Đây là số lượng mua mấy tháng gần đây."

Ngạo Tinh nhìn xong, liền đưa cho Phong Dạ Hàn. Phong Dạ Hàn nhìn một chút, không rõ chân tướng.

"Nếu như không đoán sai, đại lục sắp không còn ngày an bình." Ngón tay mảnh khảnh của Ngạo Tinh liên tục gõ lên mặt bàn, như có điều suy nghĩ.

"Bỏ củi sử dụng để chế tạo binh khí; lương thảo cần khi nuôi quân; lưu hoàng là nguyên liệu để chế tạo thuốc nổ."

Mọi người trong phòng hít vào, sắc mặt lạnh lùng của Phong Dạ Hàn càng thêm thâm trầm.

"Lâm Nguyệt, trước khi kết thúc đại hội Anh hùng làm ám vệ cho Nhã Lam."

"Bích Nguyệt, trên đại hội Anh hùng, tính mạng của Nhã Trúc giao cho ngươi."

Lâm Nguyệt cùng Bích Nguyệt nghe, lập tức cúi người lĩnh mệnh.

"Khi tổ chức đại hội anh hùng, các ngươi đều phải mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, đó sẽ là trợ giúp tốt nhất với chủ tử của các ngươi." Ngạo Tinh không quên phân phó nói.

Phong Dạ Hàn giật giật khóe miệng, vô ý thức kéo tay Ngạo Tinh, mắt phượng chân thành hữu tình, mọi người thức thời tản ra bốn phía.

Cuộc so tài quả nhiên hấp dẫn nhiều người. Trên đài dưới đài tất cả đều là người, cơ hồ ngay cả chỗ ngồi cũng phải ngực dán vào lưng.

Không lâu lắm, một vị nam tử mặc trường bào màu trắng, nổi bật bất phàm, vừa nhìn chính là loại người cao ngạo tuyệt tình, dùng tư thế tuyệt đẹp từ trên trời đáp xuống, sau khi chạm đất lại là vẻ mặt tươi cười, ánh mắt tinh nhuệ liếc sơ ngàn vạn người dự thi cùng người xem dưới đài.

"Tại hạ là trang chủ Không Tước Sơn Trang Lạc Sơ Hàn"

Dưới đài Ngạo Tinh vô tâm nghe những lời này, ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, len lén dùng một bộ nội công tâm pháp kì dị mà Lam Vân dạy, chỉ có thể chất kỳ lạ như của nàng mới có thể luyện thành, để do thám biết nội lực đối phương như thế nào. Buông ra ngũ quan, phát ra nội lực, do thám trình độ nội lực thâm hậu của các tuyển thủ cho trận chung kết dưới đài. Sau thời gian một ly trà, trong lòng có chút hốt hoảng, tất cả đều không phải loại vừa.

Bỗng chốc, một cổ hơi thở bắn ngược trở lại. Hồngбет! Nhanh chóng thu hồi.

Một vài người cũng giống nàng, có thể chất chí thuần chí nhu, cũng biết tâm pháp do thám nội công.

Quả nhiên Ngạo Hồ Tăng Long, xem ra một cuộc chiến tàn khốc sẽ bắt đầu.

Rốt cuộc nghe được trọng điểm.

"Danh sách tiến vào trận chung kết: thái tử Tây Hộc quốc Sở Mộc Hi, Ngũ Hoàng Tử Túc Nguyệt Quốc Phong Dạ Hàn, nhị hoàng tử Thuần Vu quốc Công Tôn Vũ Hiên, thái tử Cao Li quốc Thượng Quan Dục, đô đệ của Lam Cơ Tử Hàn Thiên, Hàn Lăng, Tàn Mục Phi của Vô Anh môn, Thái tử của U Minh cung, Nhã Trúc của Bích Huyết cung, Ngôn Tuyết của Phong Hòa Đường, Hòa Thạc của Ngạo Hồ đường. Không Tước Sơn Trang Lạc Sơ Hàn, Lạc Vũ Phi, Lạc Trí Viễn, Lăng Ngừ Thu, Lãnh Đan Đan, tổng cộng mười sáu người, hai người một tổ, vòng thứ nhất chọn ra tám người, rút thăm theo hình thức đối chiến, cứ thế mà suy ra, quy tắc tranh tài điểm đến là dừng, không thể gây nguy hiểm tới tính mạng, nếu tuyển thủ thất thủ lỗi thương thì phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, Sơn trang không phụ trách."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Phượng Hoàng thật giả.

Ngạo Tinh vừa nghe thấy Ngừ Thu đi cùng biểu tỳ cũng dự thi, nghĩ mãi không hiểu, hai người đó lại còn tham gia trên danh nghĩa Không Tước Sơn Trang, chẳng lẽ Lạc Nam cùng Lãnh gia có giao tình? Hoặc mục đích của bọn họ giống mình?

Không biết là vô tình hay cố ý, sáu nữ tử dự thi cùng xếp cặp với nhau, Ngao Tinh với Lạc Vũ Phi, Diệp Thanh với Lãnh Đan Đan, Nhã Trúc với Ngử Thu di một đôi. Phong Dạ Hàn đấu với Hòa Thạc, Sở Mộc Hi với Thượng Quan Dục, Công Tôn Vũ Hiên với Ngôn Tuyết, Thái Tàn với Lạc Trí Viễn, Tàn Mộc Phi tỷ thí với Lạc Sơ Hàn.

Cặp đầu tiên ra sân chính là Diệp Thanh và Lãnh Đan Đan.

Hai người đều thuộc dạng băng sơn mỹ nhân, một người xinh đẹp lạnh lùng, một người băng thanh ngọc nhuận.

Hai người vừa lên đài, mọi người dưới đài rồi rít khen đẹp. Diệp Thanh rút kiếm Liểu Diệp ra, Lãnh Đan Đan dùng kiếm Thính Phong.

Đều là kiếm tốt!

Hai người ôm quyền cười một tiếng, nhanh chóng dời bước hoán ảnh, quá nhanh, người dưới đài chỉ thấy một luồng ánh sáng ở trước mặt chuyển động, nghe được thanh âm kiếm chạm nhau, như một làn gió thổi qua, sau đó ngừng lại, kiếm Liểu Diệp của Diệp Thanh đang dừng ngay trước ngực Lãnh Đan Đan, mà kiếm Thính Phong của Lãnh Đan Đan lại đang nằm trên mặt gỗ cách đó vài thước.

Thật sự quá nhanh, tất cả mọi người không kịp xem, cũng không nhìn ra hai người sử dụng kiếm pháp gì đã đánh xong.

Lãnh Đan Đan hào phóng chấp tay, cười nói: "Ta thua." Diệp Thanh cũng không keo kiệt, dịu dàng cười nói: "Đa tạ."

Quá đẹp.

Kế tiếp là Ngử Thu di cùng Nhã Trúc, Nhã Trúc dĩ nhiên là dùng Bích Huyền kiếm pháp của Bích Huyết cung, hai người đã giao đấu mười mấy chiêu, thế lực ngang nhau. Đột nhiên, Ngử Thu di thay đổi kiếm pháp, nhanh chóng nâng kiếm, khom người đâm phía dưới, Nhã Trúc cũng không sợ, nhắc chân quay ngược lại, ai ngờ, chiêu này là hư chiêu, Ngử Thu di nhanh chóng lật lại, chuỗi kiếm xoay ngược hình cung, đứng dậy, chân trái khẽ bước, kiếm đâm ngược lại, mũi kiếm ngay tại tay cầm kiếm của Nhã Trúc.

Có một lão giả lớn tuổi kêu lên "Mi điểm giữa xích, Phượng Hoàng Kiếm."

Cái gì? Phượng Hoàng Kiếm. Chỉ cần người có tuổi một chút đều biết Phượng Hoàng Kiếm là kiếm pháp biến mất 25 năm của Lăng gia, mà người này họ Lăng, chẳng lẽ?

Trên đài Nhã Trúc đã sớm chấp tay nhận thua, mọi người đều nhìn Lăng Ngử Thu, xôn xao một mảnh, suy đoán rồi rít.

Trong lòng Ngao Tinh có chút không hiểu, Ngử Thu di tại sao lại sử dụng Phượng Hoàng Kiếm ở đại hội anh hùng?

Đến phiên Ngao Tinh, Lạc Vũ phi đã sớm chờ ở trên đài, một thanh nhuyễn kiếm Tử Kinh, phát ra từ sắc(sắc tím) quang mang, kiếm khí bức người. Ngao Tinh không có thói quen mang kiếm, tự nhiên phải mượn kiếm. Cũng không muốn dùng kiếm của Băng Tâm Băng Lam sẽ làm lộ thân phận tiểu thư hầu phủ. Trong lúc do dự, cảm nhận được một đạo ánh mắt quen thuộc, nội tâm cũng sợ, đây rồi.

Nàng rất vui vẻ chạy đến trước mặt Phong Dạ Hàn, mặt hoa si, "Ca ca tuần tú này, có thể cho Hàn Tinh mượn kiếm dùng chút không?"

Mọi người vừa nghe, phì một tiếng bật cười. Bả vai Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt đứng sau lưng Phong Dạ Hàn run rẩy. Miệng lưỡi vương phi thật là.

Gương mặt tuần tú của Phong Dạ Hàn rút lợi hại, ả nhân không bật cười, giọng lên, Truy Nguyệt vội vàng cung kính đem kiếm Tụ Tâm của Phong Dạ Hàn đưa ra.

"Ca ca tuần tú này, không chỉ có anh tuần phi phạm, tâm địa cũng là nhất đẳng thiện lương, thật không biết khuê nữ nhà nào có phúc trạch có thể đi vào lòng ca ca?"

Truy Nguyệt cùng Xuất Nguyệt thật sự không chịu nổi, gia nhập đội ngũ cười ầm lên.

Mi tâm Phong Dạ Hàn nhú lại có thể gấp chết con muỗi, Ngao Tinh không thể không dừng lại. Nhẹ điểm chân, lên võ đài.

Thượng Quan Dục không cười, không khỏi nhìn Ngôn Tuyết một bên, cũng thấy hân hoan cười cười. Người luôn luôn tránh nữ nhân như tị xạ hạt(rắn rết) như Phong Dạ Hàn, cư nhiên cho nữ tử này mượn kiếm, còn có thể chịu được nữ tử đùa giỡn, chắc hẳn sau đại hội anh hùng, chuyện này sẽ trở thành chuyện bát quái trà dư tửu hậu một phen.

Lạc Vũ Phi, muội muội của Lạc Sơ Hàn, như một bông hoa mới nở, tinh thần phấn chấn, trên mặt tràn đầy nụ cười thanh xuân, da thịt trắng nõn lại hồng hồng, lông mày như vẽ, đôi môi đỏ mọng, là vị tuyệt thế giai nhân, nhất là hai mắt cười đáng yêu, lại làm cho người nhìn liền không cách nào quên được, chỉ là cặp mắt đó ẩn hàm không ít dã tâm, tranh quyền đoạt lợi.

"Tiểu muội muội muốn đấu thế nào?" Ngao Tinh vừa nhìn mỹ nhân cứ vui vẻ, cười nói.

"Không biết vị đại tỷ này muốn đấu thế nào?" Như vậy, không trả lời mà hỏi lại, còn mang theo vẻ mặt làm bộ nghiêm chỉnh mỉm cười.

"Tiểu muội muội nói đấu thế nào liền đấu thế đấy đi, tỷ tỷ nghe lời người. Tránh cho người xem dưới đài nói ta lấy lớn hiếp nhỏ, tránh việc phá hư danh

tiếng của sư phụ ta." Ngao Tinh hí hí nói.

Người xe dưới đài không ngừng đưa mắt tán thưởng, quên mất màn đùa giỡn lúc nãy của Hàn Tinh với Phong Dạ Hàn.

"Vây thì so kiếm" khuôn mặt Lạc Vũ Phi vẫn tươi cười như cũ, cư nhiên không tức giận. Có chút trình độ.

"So kiếm liền so kiếm thôi." Ngao Tinh che miệng cười một phen, mới mở miệng nói.

Ai cũng không hiểu rõ Ngao Tinh tại sao lại như thế, cũng chỉ có Phong Dạ Hàn dưới đài biết nàng nghĩ gì, nha đầu này, nhất thời không múa mép khua môi liên cả người không thoải mái. Giật giật khóe miệng, bắt đầu dĩ cười một tiếng.

Thượng Quan Dục cùng Ngôn Tuyệt đều đang canh chừng vẻ mặt của Phong Dạ Hàn, không khỏi nhìn Hàn Tinh trên đài, Hàn Tinh, Hàn, Tinh, hai người đều sững sờ, lại tự xưng đồ đệ của Lam Cơ Tử? Thâm mắng trong lòng. Từ Bách Lý Ngao Tinh, còn có nữ tử nào có thể đến gần Phong Dạ Hàn.

Lạc Vũ Phi đem quét ngang kiếm, kiếm khí màu tím có thể dễ dàng thấy được. Ngao Tinh điểm nhẹ hai chân phóng người lên, hư ảo đi mấy bước, thân hình xoay một nửa, nhẹ nhõm tránh qua chiêu thức ngoan độc kia.

"Tốt!" Có người hô lên, "Đồ đệ của Lam Cơ Tử quả nhiên lợi hại!"

Không dừng lại, Lạc Vũ Phi phản công, mũi kiếm đâm thẳng Ngao Tinh, tốc độ như tia chớp, người có nhãn lực xem không nhận được kinh hô lên. Phong Dạ Hàn nháy mắt ngồi thẳng lại, một kiếm kia thật sự quá nhanh.

Thật độc ác, Ngao Tinh lấy tốc độ mà ít người có thể có rút kiếm.

Keng một tiếng, vô kiếm Tụy Tâm Kiếm chính xác bay về phía Phong Dạ Hàn, Phong Dạ Hàn đưa tay nhận lấy. Một thanh kiếm với ánh lạnh bức người_ kiếm Tụy Tâm, mỏng như cánh ve, Ngao Tinh vừa dùng, khí lạnh lạnh đã nhộn nhạo ở trên võ đài.

Thấy Ngao Tinh nhẹ nhàng ngăn cản chiêu kiếm của mình, không khỏi bắt đầu nghĩ ngợi nên sử dụng loại chiêu thức nào, Ngao Tinh chỉ thủ chứ không tấn công, làm cho nàng không biết làm cách nào.

"Thế nào, tỷ tỷ, tỷ tỷ chỉ thủ chứ không tấn công, thế này thì cần phải đánh tới khi nào?" Sắc mặt Lạc Vũ Phi cuối cùng cũng ngừng cười, mỉa mai nói.

"Này muội muội cũng phải ra tuyệt chiêu, khiến tỷ tỷ có dục vọng tấn công mới được." Hơi thở Ngao Tinh vững vàng, không nhanh không chậm.

"Cuồng vọng!" Lạc Vũ Phi rút cuộc nổi đóa, lập tức huy kiếm biến hóa chiêu thức, suru suru, lại là chiêu thức mà vừa rồi Ngử Thu di mới vừa rồi sử dụng "mì điểm giữa xích", nhìn không giống như mới vừa học được, khổ luyện đã lâu.

Trong lòng Ngao Tinh hừ lạnh, xem ra cái đuôi hồ ly muốn lộ ra rồi.

"Mẫu thân, nàng cũng biết Phượng Hoàng Kiếm? ." Lãnh Đan Đan kinh ngạc nói. Đôi mắt trong veo của Ngử Thu suy nghĩ bách chuyển, mím môi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cao thủ nhiều như mây.

"Thật là!" Càng ngày càng nhiều người phụ họa.

Lạc Vũ Phi lần lượt sử dụng Tiên Nhân Chi Lộ, Tọa Bồng Trích Liên, Thu Phong Tảo Diệp, đều là tuyệt chiêu của Phượng Hoàng Kiếm, Ngao Tinh nhẹ nhàng linh hoạt né tránh, không ngừng nhìn kỹ chiêu thức võ công của nàng, hừ. Đúng là luyện tập đã lâu. Mặc dù trong chiêu thức có chút thay đổi, nhưng phần lớn vẫn là Phượng Hoàng Kiếm. Chỉ là không có nội công tâm pháp phù hợp phụ trợ, xem người cũng không làm được gì.

Càng lúc ra chiêu càng ngoan(hung ác), chiêu chiêu trí mệnh, lúc Lạc Vũ Phi dừng lại thì hoàn toàn kinh ngạc, "Người. . . Người. . . Lại có thể nhẹ nhàng như thế tránh thoát. . . những chiêu thức kia."

Nhìn lại kiếm trong tay, lần nữa ngước mắt: "Không thể nào."

"Xin hỏi tiểu muội muội, những chiêu thức này đều do gia chủ tạo ra sao?" Ngao Tinh cười lạnh hỏi.

Lạc Vũ Phi gật đầu "Dĩ nhiên, từ nhỏ ta đã bắt đầu học rồi."

Ha ha ha, nàng cười làm cho những người trên đài dưới đài đều bối rối.

Ngạo Tinh ngửa đầu cười to, toàn thân tản mát ra khí lạnh làm cho người ta không rét mà run, "Nay bản tiểu thư sẽ để cho ngươi biết Phụng Hoàng Kiếm chân chính. Tiếp chiêu."

Tuyệt Tâm Kiếm chậm rãi nâng lên, hướng nghiêng người về một cái, lật người xoay tròn, bay lên không bay vọt vài mét, giống như Phụng Hoàng giương cánh, tay ngọc vung lên, kiếm khí bén nhọn bổ về phía Lạc Vũ Phi, kiếm khí dày đặc, chói mắt bức người, trong nháy mắt con ngươi của Lạc Vũ Phi co rúc lại, cảm thấy hoảng sợ, đây không phải là chiêu thứ nhất mà Lạc Vũ Phi vừa dùng sao, sự so sánh này, quả thật khác biệt một trời một vực.

Lạc Vũ Phi rất nhanh phản ứng lại, muốn tiếp chiêu, như điện chớp, lạnh lẽo tận xương, tránh không thể tránh, kiếm của Ngạo Tinh đã đặt trên ngực.

"Phụng Hoàng luân kiếm." Lăng Ngừ Thu kêu lên sợ hãi, lúc này nàng kinh ngạc, kích động. Lãnh Đan Đan vội vàng chặn Lăng Ngừ Thu lại, mẫu thân lúc này thật sự làm cho nàng lo lắng không thôi.

"Thế nào, một chiêu như vậy liền không tiếp nổi rồi." Ngạo Tinh khẽ cười một tiếng: "Đây mới thật sự là Phụng Hoàng Kiếm chiêu thứ nhất, Phụng Hoàng luân kiếm."

Giọng nói kia, lạnh lùng tuyệt ngạo. Bỗng chốc, Ngạo Tinh khôi phục vẻ mặt cười hi hi nói: "Đa tạ đa tạ, tiểu muội muội."

Công phu biến sắc mặt cũng quá nhanh.

Mọi người hoan hô "Đồ đệ của Lam Cơ Tử quả nhiên bất phàm."

Ngạo Tinh không ngừng cười khúc khích, phát tay, vui vẻ chạy xuống đài, đi tới trước mặt Phong Dạ Hàn "Ca ca tuần tú này, đa tạ."

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn quơ quơ, gật đầu: "Không cần."

Truyện Nguyệt nhận lấy kiếm, dùng một loại ánh mắt như nhìn thần tiên nhìn vương phi của mình, một chiêu kia quá nhanh, thật là khéo, quá tinh, cho dù mình, cũng là một chiêu bại trận.

Lúc này Lạc Vũ Phi sớm được người Lạc gia đỡ xuống đài, Lăng Ngừ Thu cũng không để ý đến việc đụng ngã nhiều người, chạy vội tới trước mặt Ngạo Tinh, bắt được tay của nàng "Ngươi có phải Ngạo nhi không?"

Rõ ràng như vậy, còn phải hỏi.

Ngạo Tinh bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Lăng Ngừ Thu đi tới, ôm Ngạo Tinh thật chặt, vô cùng kích động, "Ngạo nhi, ngươi có phải đã học thành toàn bộ Phụng Hoàng Kiếm rồi không?"

"Ừ." Không chỉ là Phụng Hoàng Kiếm, ngay cả nội công tâm pháp đi cùng nàng đều có thể đọc lầu lầu. "Đúng rồi, Ngừ Thu đi, các ngươi vì cái gì mượn danh Khổng Tước Sơn Trang dự thi?"

Lăng Ngừ Thu lặng lẽ ở bên tai Ngạo Tinh, rỉ tai một phen.

Ngạo Tinh ngẩn người, nghi ngờ trong lòng bắt đầu có chút rõ ràng, Ngừ Thu đi thật đúng là hồ đồ, bị người bán còn giúp người ta kiếm tiền.

"Việc của Lăng gia, Ngừ Thu đi cũng không cần để ý, Ngạo nhi sẽ xử lý tốt."

Nhìn gương mặt Ngạo Tinh, Lăng Ngừ Thu bỗng chốc cảm thấy không lâu nữa oan ức có thể được rửa sạch rồi.

Trở lại chỗ ngồi nghỉ ngơi, không ít ánh mắt tập trung ở trên người Ngạo Tinh, một bên Băng Tâm nhẹ nhàng rỉ tai, Ngạo Tinh nghe xong, cười lạnh nói: "Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Huống chi không vào hang hổ sao bắt được hổ con."

Kế tiếp là thái tử Tây Hộc quốc? Đây không phải là Tây Mộc Sơ sao, thì ra tên thật là Sở Mộc Hi. Thật đúng là dùng tên giả. Chuyển mắt nhìn Diệp Thanh, con mắt hạnh lạnh lẽo đầu tiên là khiếp sợ, tiếp theo là mất mát, cuối cùng tuyệt vọng, cúi đầu.

Ngạo Tinh nhìn nàng thương cảm, thật lâu mới động tâm, cố tình người ta lại thuộc về nơi cao không thể chạm tới. Hoa này cũng không có nở rộ, liền bị bóp chết trong lúc chớm nở, thật sự đáng tiếc.

Một thân y phục trắng tuyết, thanh quý vô hạn; một như ngọc, ôn nhu văn nhã. Chỉ là hai người đều không phải người thường.

"Thượng Quan huynh, không biết muốn tỉ thí thế nào?" Sở Mộc Hi bày ra khuôn mặt tươi cười của một người hiền lành, làm cho người ta cảm thấy hai người căn bản không phải sắp đấu đến sống chết, mà là quân tử đánh cờ bình thường.

"So quyền pháp thôi." Bôn Lôi Quyền là thế mạnh của hắn, dĩ nhiên là bày ra bản lĩnh xuất chúng rồi.

"Được, mời."

Người này lịch sự làm Ngạo Tinh cảm thấy ê răng.

Hai người đồng thời bắt đầu dời bước, hai người như gió hợp lại, vốn không thấy hai người ra tay như thế nào, đã nghe được âm thanh ầm ầm, bóng trắng hợp lại, bỗng nhiên vắng ra.

Cao thủ! Mọi người không ngừng gật đầu. Vốn trước khi đến cũng cảm thấy không công bằng, bây giờ nhìn lại thành viên dự thi của hoàng tộc các nước cũng không thể coi thường.

Thượng Quan Dực dùng tới năm phần lực, không ngờ thái tử đảo quốc này thực lực sâu như vậy, hẳn lại chỉ dùng tới hai phần nội lực.

Hai người không hẹn mà cùng đấu tiếp, Hồ Hồ Sinh Phong, hai quả đấm đụng nhau, chân khí mãnh liệt trong cơ thể hai người tản ra ngoài, những người xem dưới đài cảm thấy một cơn gió lạnh đè nén gào thét mà qua, sắc bén vô cùng. Mắt trong veo của Ngao Tình trầm xuống. Sở Mộc Hi này lại có thể biết Thiên Cương đầu quyền đã thất truyền từ lâu, phòng trung mang công, mình phòng ám công, lấy lực khổng chế lực. Xem ra Thượng Quan Dực nhất định thất bại.

Hai người càng đánh càng hăng say, cuối cùng đang lúc mọi người xem đấu lại chỉ nghe được một tiếng vang thật lớn, đụng. Thượng Quan Dực nằm trên võ đài, miệng phun máu tươi.

"Đa tạ." Về mặt Sở Mộc Hi như có gió xuân thổi qua, như thể vừa mới giao thủ là người khác. Thượng Quan Dực biết Sở Mộc Hi đã xuống tay lưu tình, cũng đành phải đứng lên, chấp tay nhận thua.

Ngao Tình không khỏi nhìn thẳng vào mặt Phong Dạ Hàn, đây mới thật sự là đối thủ, không chỉ là hiện tại, sợ rằng về sau cũng thế.

Phong Dạ Hàn tất nhiên hiểu ý tứ trong mắt Ngao Tình, hơi cười cợt để cho nàng an tâm. Ngao Tình đành quay đầu tiếp tục xem tiếp, Huyền Minh thần chương của Phong Dạ Hàn cũng coi như nhất đẳng chương pháp, chỉ là hẳn còn cần một đoạn thời gian mới có thể hoàn toàn hấp thu chân khí trong cơ thể.

Bất cứ giá nào, bình tới tương đờ chứ sao.

Phong Dạ Hàn đấu với Hòa Thạc.

Đến phiên Phong Dạ Hàn đấu với Hòa Thạc, Hòa Thạc là một nam tử trung niên tầm bốn mươi, ngũ quan coi như là tinh xảo, khôi ngô cao lớn, có một thân Thiết Sa Chương làm cho người ta vừa nghe đã run sợ, lại có nội lực hoàn mỹ dung hợp.

Phong Dạ Hàn vốn không nói nhiều, chấp tay, đợi Hòa Thạc đáp lại, hai người liền lao vào trận đấu. Phong Dạ Hàn cư nhiên không có sử dụng Huyền Minh thần chương, mà là Liệt Dương quyền một loại phong hỏa làm cho người ta rung động, khí thế tuyệt không kém hơn Thiết Sa Chương. Trong trận cuồng đấu, Phong Dạ Hàn lấy chương pháp Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân hóa giải một kích trí mạng của Thiết Sa Chương.

Đang lúc mọi người vẫn còn ở xem say sưa thì thắng bại đã phân.

"Thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, ta chịu thua." Có khí khái, có thể cảm lên buông xuống được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Nhạo báng

Phong Dạ Hàn cũng chỉ khẽ gật đầu, lạnh nhạt như vậy.

Ngao Tình len lén đưa cho Phong Dạ Hàn một mị nhãn, choáng nha, còn len lén có lưu một tay đấy.

Thật ra thông minh lanh lợi như Ngao Tình đã sớm đoán được, Phong Dạ Hàn cũng không đơn thuần vô hại như vẻ ngoài, hẳn có thể chính xác biết trước canh giờ tuyết rơi, lại có cảm giác cực kỳ bén nhạy, chân khí của mình trong cơ thể hẳn có trợ giúp hẳn khi luyện Huyền Minh thần công hay không, sợ vẫn là sói đội lột cừu thôi.

Quá đặc sắc, mọi người coi như được mở rộng tầm mắt.

Công Tôn Vũ Hiên đấu với Ngôn Tuyệt.

Đối với Công Tôn Vũ Hiên, Ngao Tình không có nhiều ấn tượng. Cũng có thể đứng vào hàng ngũ những công tử tuần tú trên đại lục này, nhưng ở giữa đôi mày có tà khí thoát ẩn thoát hiện, tính tình bất định, chỉ cần một ý nghĩ, không thành phạt, sẽ rơi vào địa ngục.

Tùy ý liếc mắt nhìn Ngôn Tuyết, may mà mắt không trợn trắng, liếc mắt nhìn, người đó hóa thành tro nằng cũng nhận ra được là ai. Hẳn tại sao lại tu luyện loại tà công chí âm hàn mà người đời không thích này, hoặc giả hẳn bản nhân bởi vì tu luyện loại tà công này mới có tính tình lãnh khốc tuyệt tình như vậy.

Khi Ngao Tinh cúi đầu suy nghĩ thì hai người đã sớm phân được thắng bại. Lúc Ngôn Tuyết xuống đài thì sau lưng đã sớm ướt đẫm, nhưng lại bị trường bào màu đen che giấu mà thôi.

Tần Mục Phi thí tỷ với Lạc Sơ Hàn, hai người tỉ thí kiếm thuật, Ngao Tinh không có hứng thú với bọn họ lắm, trong lòng biết, Lạc Sơ Hàn nhất định sẽ thắng. Liên cùng Diệp Thanh, Băng Tâm, Băng Lam đi ăn.

Sau khi ăn, tin tức truyền đến. Lạc Sơ Hàn, Lạc Trí Viễn đều thắng.

Danh sách tuyển thủ vòng sau đã có, tám người là: Diệp Thanh, Ngao Tinh, Lăng Ngừ Thu, Sở Mộc Hi, Phong Dạ Hàn, Ngôn Tuyết, Lạc Sơ Hàn, Lạc Phó Viêm. Rút thăm trận kế tiếp: Diệp Thanh đấu với Sở Mộc Hi, Ngao Tinh đấu với Lạc Trí Viễn, Lăng Ngừ Thu đấu với Lạc Sơ Hàn, Phong Dạ Hàn đấu với Ngôn Tuyết.

Có người vui mừng có người buồn, buồn là Diệp Thanh, vui là Ngao Tinh, nàng chính là muốn khơi lên khói lửa ở Khổng Tước Sơn Trang, tìm ra người phía sau màn.

Nghỉ ngơi hai canh giờ, buổi trưa đi qua lại đến thời gian tranh tài.

Diệp Thanh đấu với Sở Mộc Hi, trường hợp này có chút buồn cười.

"Cô nương, không ngờ lần gặp mặt này lại là ở trên đài."

Sở Mộc Hi yêu nghiệt này, nói cười tự nhiên, nhưng khổ cảnh liễu ngây ngô là Diệp Thanh, không thể làm gì khác đành cười trừ.

Hai người ước định tùy ý đánh, Sở Mộc Hi cũng lạnh nhạt đồng ý. Như thế xem ra, các kỹ năng của người này đều tốt, thế này thì Diệp Thanh tiểu muội muội nhất định phải thua, sợ là không chỉ thua mình trận đấu.

Diệp Thanh cũng không tính sử dụng kiếm, xem ra muốn tuyên truyền danh hiệu của "Mai Liễu song trộm". Trong khoảnh khắc, Thanh Diệp vút nhẹ ồng tay áo, Bạch Nguyệt lụa bay ra, ngay lập tức như đao phong bén nhọn đánh tới, mùi thơm tỏa ra, mùi thơm ngào ngạt say lòng người.

Người có nhãn lực sợ hãi kêu.

"Bạch Nguyệt lụa, lại là Liễu Mai song trộm Liễu Diệp Thanh."

"Loại người này tại sao có thể tham gia đại hội anh hùng?" Không thiếu hạng rắn chuột oán hận nói.

"Này Lam Cơ Tử làm sao thu nhận đệ tử như vậy."

Người nọ nói còn chưa dứt lời, người bên cạnh có chút sáng suốt liền phản đối nói: "Người ta Liễu Mai thần thủ, trộm đều là tài vật của những tham quan, hơn nữa tài vật đoạt được đều âm thầm đưa về cho bách tính bình dân, họ đây là nghĩa thủ(trộm có nghĩa), hiệp nữ."

"Đúng. Đúng. So với những thứ người đáng đáp ra về đạo mạo, sau lưng lại làm việc gian dâm cướp bóc, ăn hối lộ, không chuyện ác nào không làm, không biết hơn mấy vạn lần."

"Đúng vậy, nghĩ xem Thánh Nhân như Lam Cơ Tử, chọn đệ tử tuyệt đối không sai."

Càng ngày càng nhiều ý kiến đồng ý, hoàn toàn tung hô, hi vọng Liễu Diệp Thanh có thể thắng.

Người phản ứng nhanh chóng, lập tức liên tưởng Hàn Tinh có thể là Nguyệt Thượng Hồng, mà Ngao Tinh đối với chuyện này cũng chỉ cười nhạt.

Nội lực của Sở Mộc Hi chính là chí cương, Bạch Nguyệt lụa là vũ khí mềm mại, Lã Nhu Thắng Cương là mấu chốt, bắt quá...

Diệp Thanh xem phản ứng của người dưới đài thoáng qua như không nghe thấy, tay phải giương nhẹ, lại một dải lụa màu trắng đột nhiên vẩy ra ngoài, lao thẳng tới Sở Mộc Hi. Ra tay rất mạnh mau lẹ, Sở Mộc Hi lập tức dùng khinh công lui về sau. Lúc chưa biết công lực đối phương thế nào, tùy tiện ra tay lại không tốt.

Ngoài ý muốn, Diệp Thanh rút vào mấy phần nội lực, binh khí là dải lụa như thể mọc cánh, đuổi theo Sở Mộc Hi không buông, Sở Mộc Hi chỉ không ngừng tránh né.

Chỉ một lúc sau, Sở Mộc Hi có thể nhìn thấu một chút, lúc này đôi tay ngưng tụ chân khí, đưa ra chương phong thủ dò xét, liên tục phát chương, đánh lui lụa Bạch Nguyệt.

Chương Xuân Phong Hóa Vũ, hẳn lại có thể biết chương pháp này. Ngao Tinh không tự chủ ngồi thẳng lên, mắt không chớp nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Sở Mộc Hi.

Đây là loại chương pháp gì? Những người xem lại bắt đầu ồn ào lên.

Diệp Thanh không ngờ hẳn có thể sử dụng chương pháp lấy nhu khắc nhu, hơi kinh ngạc, lại rút thêm chân khí vào lựa Bạch Nguyệt, tiếp tục tập kích.

Cuối cùng, Sở Mộc Hi nhanh chóng đem lựa Bạch Nguyệt của Diệp Thanh nắm vào tay, hai người mỗi người một đầu, rất tức cười, nếu là lựa đỏ, hắc hắc, ở đây trực tiếp "Phu Thê Đối Bái" là được.

Diệp Thanh thua, vẫn ngao khí chấp tay nhận thua.

Dưới đài đều hoan hô, tiểu nha đầu, mặc dù thua vẫn còn vinh.

Đến phiên Ngao Tinh đấu với Lạc Trí Viễn. Nhìn kỹ Lạc Trí Viễn thần nhiên, ôn hoà, ước chừng bằng tuổi Ngao Tinh. Gương mặt ngao khí, dù cặp mắt hoa đào không thay đổi mà tay đã có địch ý, Ngao Tinh híp híp mắt, nhìn đại đao trong tay hắn, mi tâm vừa nhú.

"Vi sao có vẻ mặt như thế?" Thật đúng là không khách khí, Lạc Trí Viễn khinh thường nói.

Thật là tiểu tử không có lễ phép, mi tâm chặt hơn. Ngao Tinh khoan thai tự đắc sờ sờ kiếm trong tay, thanh kiếm Triều Dương đã đi cùng mình mười năm.

"Ta hỏi ngươi đấy?" Lúc còn trẻ người nào cũng từng khinh cuồng, huống chi theo tin đồn vị Lạc Trí Viễn này có thiên phú kinh người về lực cánh tay, lại được Lão Trang Chủ Lạc Nam nâng nãi trong tay.

Ngao Tinh thờ dài một cái, mới nói: "Ta nói, những người phong thần tuần lễ phần lớn sử dụng kiếm, mà ngươi lại dùng cây đại đao chặt tới chặt lui, chẳng phải sát phong cảnh sao."

Nói ra, dưới đài một mảnh xôn xao cười to. Lạc Trí Viễn nhất thời cứng họng, gương mặt tuấn tú tức giận đỏ bừng, cắn tức nói: "Ngươi rốt cuộc có đánh không?"

"Haiz, ngươi xem, gặp gỡ ngươi, thật làm cho ta có cảm giác 'tú tài gặp gỡ quan binh'." Ngao Tinh bĩu môi, cười đùa nói.

Ha ha ha, dưới đài lại thêm một hồi tiếng cười.

"Tam ca, nàng đang muốn chọc giận ngươi, mặc kệ nàng đi." Chỗ khách quý truyền đến lời nói hơi tức giận của Lạc Vũ Phi.

Lạc Trí Viễn vừa nghe, tròn mắt hiện ra hung quang, rút đao bắt đầu. Nhất thời ánh đao sáng ngời, cũng là một cổ đao khí hồn hậu. Xuất đao trong nháy mắt, về mặt lập tức cung kính nghiêm cẩn, bình tĩnh.

Đôi mắt trong veo của Ngao Tinh ngẩn ra, lại là Quý Phủ Thần Đao, không ngờ cái Tiểu Hải Đồng lại là đồ đệ của đao tổ Phong Tín Tử. Ngao Tinh thầm than trong lòng, người này mặc dù là tuổi trẻ khinh cuồng, cũng không thiếu một thân chánh khí, nhưng ở Không Tước sơn trang nơi bản thủ dơ bản này, không biết có thể giữ phần chánh khí này bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ai cũng có mục đích riêng

"Tiếp chiêu." Coi như quân tử, trước khi vung đao, báo trước một câu.

Ánh đao sáng như tuyết đầy trời, mang theo một loạt lãnh khí mà mấy trượng bên ngoài cũng có thể cảm nhận được, nghiêng đao bỏ xuống, cực kỳ bá đạo.

Mọi người bật thốt lên: "Hảo đao!"

Ngao Tinh vẫn cầm kiếm đứng như cũ, không tránh không né, người xem dưới đài đã sớm há mồm hút khí, nhưng lúc đao sắp đến nơi Ngao Tinh chợt dùng kiếm xoay tròn, nhẹ nhàng tránh thoát chiêu thứ nhất của Lạc Trí Viễn.

"Ngươi đã muốn tốc chiến tốc thắng, vậy ta cũng đành phải phụng bồi(làm theo)." Dứt lời, nhanh chóng rút kiếm, thương thương thương. Người xem dưới đài đã sớm điên cuồng, kiếm này kêu to như vậy, nhất thời nghi ngờ, đây rốt cuộc là kiếm gì?

Cùng lúc đó, ở Tầng Kiếm Các của Không Tước Sơn Trang truyền ra một hồi thanh âm đáp lại.

Nghi ngờ chưa được giải thích, liền nghe được tiếng huy kiếm vút vút, tiếng đao chém, hai bóng dáng trắng qua lại, lách cách leng keng, lách ca lách cách, keng keng keng, ánh đao đầy trời, kiếm khí khắp nơi, uốn lượn tại trên sân đấu. Mọi người đang không kịp nhìn thì ánh sáng lạnh của đao khí chợt

ngừng, kiếm khí ngưng kết, vạn vật đều tĩnh. Mũi kiếm của Ngạo Tinh đang đặt trên ngực Lạc Trí Viễn, mà Quỷ Phủ Thần Dao của Lạc Trí Viễn nằm trên đất, trên tay áo đã sớm nhuộm đỏ, vài giọt máu theo chuỗi đao chảy đên trên đất.

Ngạo Tinh nhanh chóng thu kiếm, suu suu suu, tay trái điểm mấy chỗ huyệt vị trên cánh tay phải của Lạc Trí Viễn.

"Vài năm sau ta chưa chắc có thể thắng ngươi lần nữa." Ngạo Tinh xoay người cười hì hì chấp tay nói, tiếp theo hướng dưới đài vừa đi vừa nói "Bêu xấu. Bêu xấu." Cả người vô lại, cùng với bộ dạng của nàng hoàn toàn không phù hợp.

Mọi người chột hiệu hồi hồn, hô to một mảnh.

Nhưng cũng không ai biết, đao pháp của Lạc Trí thật sự quá nhanh, đao khí bức người, Ngạo Tinh đành phải tùy cơ ứng biến, hỗn hợp các chiêu thức của Lưu Tinh kiếm pháp, Quân Tử Kiếm, Phượng Hoàng Kiếm, lấy biến ảo nhanh hơn tuyệt hơn mới thủ thắng.

Len lén ánh mắt an tâm cho Phong Dạ Hàn, liền tìm chỗ ngồi, để mấy người Băng Tâm làm hộ pháp, khoanh chân điều khí.

Bên ngoài thực sự quá ồn ào, Ngạo Tinh không thể làm gì khác hơn là vận khí che lại ba huyệt vị gần tai. Điều khí xong,

Vẫn chưa đi vào sân đã cảm thấy một cỗ khí nóng bỏng lớn chấn động tới đây, tiếp theo là một hồi khí lạnh lẽo, bính bính chạm nhau.

Phong Dạ Hàn đánh Phong Hề Ngạn cùng bay ra, Phong Hề Ngạn như một đĩa sắt bay xuống dưới võ đài. Ngạo Tinh chạy gấp nhìn võ đài, thấy sắc mặt Phong Dạ Hàn hơi biến thành đỏ, hô hấp vững vàng. Lúc này Ngạo Tinh mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Chủ tử!

Hai giọng nói cất lên mới làm Ngạo Tinh hồi thần. Suy nghĩ một chút, nếu Phong Hề Ngạn có việc không hay xảy ra, cho dù Phong Dạ Hàn không quan tâm tình huynh đệ, mình cũng không thể để cho hấn mạng tiếng xấu giết huynh đoạt sủng được.

Theo phương hướng phụ cận nhìn thấy cả người Phong Hề Ngạn ướt đẫm, miệng đầy máu tươi. Khẽ cắn răng nói:” Để ta nhìn xem!”

Hộ vệ bên cạnh không cản lại, vội mở đường.

Rút tay bắt mạch, ngăn ra, máu Phong Hề Ngạn giống như băng hàn đông lại, mạch đập chột có chột không, nhanh chóng vén ống tay áo của hấn lên, vừa nhìn, vết thương đã ứ hồng nghiêm trọng, dị thường.

“Kẻ điên! Biết rõ đã thương người bảy phần, tự thương mình ba phần, còn dám thúc giục nội lực, không chết cũng tàn phế” Ngạo Tinh cau mày nói, nhưng chính nàng cũng không phát hiện ra lời nói này có mấy phần lo lắng.

Cái gì? Người vậy xem tròn tròn mắt.

“Ách...” Phong Hề Ngạn lại ho ra một phúng máu, “Thì ra là nguoi, trong lòng vẫn có ta”

Mọi người nghi ngờ, thì ra hai người có quan hệ.

Băng Tâm Băng Lam xem thường không dứt, nam nhân này thật là tự dất vàng lên mặt mình.

Ngạo Tinh cũng lười để ý tới, ý bảo Băng Tâm lấy ra một viên Hộ Tâm Đan, nhìn chăm chăm Phong Hề Ngạn:” Há mồm”

Phong Hề Ngạn suy ngốc nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của Ngạo Tinh, mím môi, cười đến yếu nghiệt, mới chậm rãi hé miệng, nuốt thuốc, cười nói:” Thật ra thì đáng đáp của ta cũng rất anh tuấn, không phải sao?”

“Câm miệng!”

Ngạo Tinh ngồi xếp bằng, rót vào người Phong Hề Ngạn một chỗ chân khí, sắc mặt Phong Hề Ngạn tốt hơn, bảo vệ được mạng sống.

Thu chương điều khí xong, Ngạo Tinh đứng lên. Chạm mặt đối mặt với Phong Dạ Hàn, bình tĩnh vô ba, giống như nước hồ yên lặng. Phong Dạ Hàn cúi đầu nhìn tròn mắt khiêu khích của Phong Hề Ngạn, kiên quyết xoay người đi.

Ngạo Tinh nhất hồi ngốc trệ, Băng Tâm kéo kéo tay áo Ngạo Tinh, Ngạo Tinh mới khôi phục thần trí rời khỏi đám người.

Còn hai trận đấu cuối cùng sẽ tiến hành vào buổi sáng kế tiếp. Khổng Tước Sơn Trang lấy lý do bảo vệ tuyển thủ trận chung kết, mạnh mẽ yêu cầu Phong Dạ Hàn cùng Ngạo Tinh vào sơn trang ở. Miễn phí bao ăn bao ở, không cần phí phạm, liền sáng khoái đồng ý.

Nhưng buổi tối lại âm ỷ, nhất định mở dạ tiệc chúc mừng bốn người vào trận chung kết. bữa tối đi qua, quân gia là một nam tử trung niên sớm đến mời bốn người Ngạo Tinh.

Dù sao rảnh rồi không có việc gì làm, xem lão trang chủ lại muốn làm cái gì.

Vừa vào sân, khắp nơi đều là đèn lưu ly, làm nổi bật một viên dạ minh châu lớn. quả thật như một hoàng cung. Nhìn lướt qua chỗ người ngồi, choáng

nha. Cũng là cuộc xem mắt đi, đúng là không có ý tưởng mới!

“Người là ái đồ của Lam tiên sinh Hàn Tinh?” Âm thanh khỏe mạnh có lực, theo tiếng nói nhìn lại, một thân trường bào, bộ râu hoa râm, long mày rậm nặng, ngũ quan thon gầy, hình dáng rõ ràng, rồi lại một đôi mắt có hồn tỏa ra ánh sáng.

“Chính là tiểu nữ, tiền bối nhất định là Lão Trang Chủ Lạc Nam Lạc lão tiên sinh” Vẻ mặt Ngạo Tinh khoa trương một bộ hạnh ngộ hạnh ngộ.

“Chính là lão phu, không ngờ đồ đệ của Lam tiên sinh đều thông tuệ thanh linh như thế, nhanh nhẹn.” Vẻ mặt Lạc Nam cười hòa ái, dễ gần.

Ngạo Tinh cũng không khách khí, dẫn ba người Diệp Thanh tự nhiên thanh thần ngồi xuống. Giương mắt nhìn, đối diện chính là Lạc Trí Viễn bị nàng đánh bại chiều nay, Lạc Trí Viễn thấy Ngạo Tinh nhìn sang, lập tức cúi đầu, sắc mặt trở nên hồng.

Ngạo Tinh vô ý cười cười, ánh mắt quét nhìn Phong Dạ Hàn, một bộ trắng ngà, dưới ánh sáng đèn lưu ly, cao ngạo lạnh lùng, đáng đáp vóc người như ẩn chứa lực lượng cường đại, cao quý kiêu ngạo lại phiêu dật như Tiên nhân, giống như một bụi Ngọc Trúc dưới nắng mai. Ánh mắt lạnh nhạt như thần tiên coi rẻ cuộc sống vội vàng nơi phàm trần, mơ hồ lộ ra giễu cợt cùng ngạo mạn, lại cho hắn thêm một phần vắng lặng, đem kết hợp với khí chất lạnh nhạt không chê vào đâu được.

Hắn tức giận sao? Ngạo Tinh chu môi một cái cũng không nhìn lại hắn, cầm ly rượu lên nhấp một chút.

Lạc Nam lại nói một phen, đại khái đều là chút lời nói may mắn, lời nói khách sáo,

“Khuyến tử Lạc Sở Hàn, Lạc Đạm Bạc, Lạc Trí Viễn, tiểu nữ Lạc Sơ Ảnh, Lạc Thanh Cạn, Lạc Vũ Phi” Lạc Nam giới thiệu từng người.

Thật đúng là khai chi tán nghiệp, con cháu cả sảnh đường a!

Mọi người rồi rít hàn huyên.

“Lạc lão trang chủ là một người văn võ song toàn hiếm thấy, văn bối bội phục bội phục” ngạo Tinh khẽ khom người, giọng nói thanh nhã.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Chương 57: Ngẫu nhiên gặp lúc dạ hành.

Mọi người khẽ giật mình, lời này không phân rõ khen chê, nụ cười của Lạc Nam cứng đờ, lại khôi phục nụ cười rất nhanh: "Không biết lời nói này là thế nào?"

Ngạo Tinh lạnh lùng uống một ngụm rượu, nhàn nhạt ngẫm ra, "Không phải là đạm bạc vô dã Minh Chí, không phải là yên tĩnh vô dã Trí Viễn; nước soi nghiêng bóng mai gầy; Giang Vũ Phi Phi giang thảo Tề, người thử nói xem, Lạc lão tiên sinh?" Nói xong, hơi cười cợt, tiếp tục rót rượu.

Mọi người tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Ngạo Tinh kinh thán không thôi.

"Ha ha ha, không hổ là ái đồ của Lam tiên sinh." Lạc Nam cười nâng chén.

"Vậy tên của đại ca ta giải thích thế nào?" Lạc Thanh Thiển vẻ mặt trẻ con hỏi. Mọi người cũng thắc mắc, chỉ có Lạc Vũ Phi vẻ mặt khinh thường.

Ngạo Tình nhẹ nhàng, nín cười, đưa mắt nhìn về phía Lạc Sơ Hàn cười một tiếng, tay Lạc Sơ Hàn dưới tay áo nắm chặt: "một gối sơ hàn mộng phải không", chậm rãi dời mắt khỏi Lạc Vũ Phi, lên tiếng lần nữa, "năm hướng Như Mộng đều vô ích gáy".

Mọi người thở dốc vì kinh ngạc, không khí này có chút không thích hợp rồi.

"Ha ha. Quả nhiên là thông minh hơn người." Lạc Nam cũng cười sung sướng.

Chỗ ngồi nam tân(khách nam), không ít ánh mắt của nam tử nhìn về phía Ngạo Tình đang ngồi như không có chuyện gì kia, Sở Mộc Hi, Lạc Sơ Hàn, Lạc Đạm Bạc, nhất là Lạc Trí Viễn người đã từng giao thủ với Ngạo Tình, tự nhiên không thiếu được Phong Dạ Hàn.

"Tiểu nữ Sơ Ảnh, từ nhỏ không thích múa đao lộ kiếm, chỉ biết chút cầm kỳ thư họa, thi tử ca phú. Hôm nay có may mắn nhìn thấy Hàn Tình muội muội, mới biết trên đời này lại có nữ tử bằng tuyệt thông minh như thế, Văn Thao Vũ Lược, thi tử ca phú mọi thứ đều tinh thông. Sơ Ảnh nhất thời muốn thi đấu một phen, không biết Hàn Tình muội muội có thể giúp tỷ tỷ không."

Lạc Sơ Ảnh dịu dàng mỉm cười, đứng thẳng lên, một thân lam sắc không màng danh lợi, tóc đen tùy ý thả sau đầu, chỉ buộc một sợi dây nhũ sắc, giữa hai lông mày có nhất mạt thanh ngạo. Trang phục đơn giản, lại khó nén một thân sáng chói. Tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc, khiến vạn vật mất đi màu sắc. Hào một cái mỹ nhân thanh ngạo không mất linh khí.

Trong lòng Bằng Tâm hừ lạnh, muốn cùng tiểu thư nhà ta đấu cầm kỳ thư họa, quả thật tự rước lấy nhục.

"Hàn Tình cũng muốn cùng tỷ tỷ so sánh một lần, nhưng Hàn Tình tài sơ học thiểu, chỉ thông thạo chút múa đao lộ kiếm, thỉnh thoảng bị sư phụ ép buộc mới học chút thi văn, thật sự không thể ra ngoài bêu xấu, nhưng mà tam muội Hàn Lan của ta lại ngược lại, không bằng người và gia muội thử xem thế nào, hai người các người chắc chắn sẽ có một cuộc tỉ thí hay." Ngạo Tình làm vẻ mặt thật xin lỗi nói.

Phốc. Lạc Thanh Thiển cùng Bằng Tâm rất không nề tình cười phun. Hàn Lan tức xạm mặt lại, tiểu thư thật là không làm khó người khác thì ngứa ngáy.

Xuất Nguyệt đang đứng bên cạnh Phong Dạ Hàn lại đối với vương phi nhà mình bất mãn, Ngạo Tình chỉ có thể làm bộ như không nhìn thấy.

Lạc Sơ Ảnh cũng đành phải lui lại. Lấy ra một thanh Lục Y cầm, tay thon đặt trên dây đàn, ưu nhã đánh một

khúc[] Phượng Cầu Hoàng []uyển chuyển động nhân.
Lúc Sơ Ảnh khảy đàn thỉnh thoảng nhìn về phía Sở Mộc Di ở chỗ nam tỳ, mà khuôn mặt Sở Mộc Di vẫn tươi cười, có chút háng hái nghe đàn. Một bên Ngạo Tình thăm than, thần nữ, Tương Vương!

Không thể không bội phục Sơ Ảnh, lại có cảm kỹ xuất sắc như thế.

Khúc dừng, Sơ Ảnh không quên khiêu khích: "Đàn Tình muội muội có biết bài vừa rồi?"

Ngạo Tình nhún mày, cười nói: "Có một người, đã gặp không quên. Một ngày không thấy, nhớ nhung điên cuồng. Một khúc hay, không biết Đàn Tình có nói đúng không? Mà Đàn Tình thật bội phục Sơ Ảnh cô nương, thật có dũng khí."

Mọi người mới vừa từ tiếng đàn của Sơ Ảnh phục hồi tinh thần, lại bị câu thơ của Ngạo Tình làm chấn động.

Sơ Ảnh vừa nghe, ngược lại nhiều hơn mấy phần ngưng ngừng. Nụ cười của Sở Mộc Di hơi cứng một chút rồi lại như lúc đầu.

Ngạo Tình cảm thấy tâm tình của Diệp Thanh bên cạnh nặng nề, không thể làm gì đành bảo Băng Lam ra ti thí. Băng Lam sáng tỏ, từ bên hông rút ra một Tiêu bạch ngọc, ngón tay nỏ nà đặt lên, một khúc Tiêu << Mai Hoa Tam Lộ >> du dương sâu xa vang vọng ở trong đại đường. Âm thanh vang lên, như oán như ngưỡng mộ, như khóc như tố; dư âm lượn lờ, mỏng manh như tơ.

Chỉ ra đều là tiêu hồ ly tinh, thậm chí dùng kẻ luân phiên.

"Không được. Đại tỳ nhà ta không ngủ tinh thần sẽ không tốt, trong lòng sẽ hốt hoảng, đầu óc sẽ hỗn loạn, ngày mai tỳ vô nhất định sẽ thua." Bạng Tâm giả bộ đáng yêu, vô tội, vẫn không quên nói nhiều, lấy tay che chở Ngạo Tình, chỉ sợ người khác đoạt Ngạo Tình đi, chớp chớp ánh mắt như nước trong veo, cho dù ai cũng sẽ không hoài nghi lời nàng nói. Hơn nữa Tâm nhi cũng rất mệt mỏi, không có đại tỳ cùng ta ngủ, ta sẽ không ngủ được. Ta không muốn!" Nói xong, dùng sức lay cánh tay Ngạo Tình, nước mắt rùng rùng, dưới chân còn phối hợp giẫm giẫm mấy cái: "Đại tỳ, Tâm nhi buồn ngủ, chúng ta đi thôi."

Chỉ sợ đi chậm một bước, người khác sẽ đoạt Ngạo Tình đi. Đừng tưởng rằng chỉ có các người biết làm trò đùa giỡn, Bạng Tâm nhà ta là tổ sư gia của các người kia đây.

"Tâm Nhi không được nào, đại tỳ đang bận, đợi lát nữa là tốt rồi." Bạng Lam vội vàng cùng diễn trò, đưa tay lôi kéo Bạng Tâm, ở ngờ Bạng Tâm né tay Bạng Lam ra, khóc ôm chặt hơn, lắt khua không buông tha, "Đại tỳ, Tâm nhi mệt mỏi." Nói xong, hai hàng nước mắt như trân châu rơi xuống, bộ mặt đáng thương như chó con.

Đọa Lạc Thanh Thiên cùng Lạc Vũ Phi, lúng túng không thôi.

Ngạo Tình giả bộ bất đắc dĩ sờ sờ đầu Bạng Tâm, "Chờ đại tỳ một chút được không?"

"Không chờ ta không muốn." Nói xong, đưa tay đầu mẩu

ly rượu trên bàn xuống, mười phần là tiểu hài từ giận dữ.
Ngạo Tình trợn to hai mắt, nghiêm nghị quát mắng:
"Tâm nhi."

Cuối cùng Lạc Nam vội vàng mở miệng thả người.
Ngạo Tình liên tục nói xin lỗi, bất đắc dĩ dắt Băng Tâm rời đi, vẫn không quên chỉ trích Băng Tâm, "
Bình thường đều đã quên, sớm biết không cho người đến
rồi."

Bốn người liền dưới con mắt mọi người, tiêu tiêu sái sái
đi về phòng. Ai ngờ, bốn người vừa về tới phòng, ôm
bụng cười lăn lộn, ngay cả Diệp Thanh mặt như khối
băng đều bị phá rồi.

Nhìn Đan Phượng kiếm không ngừng phát ra âm thanh,
Ngạo Tình quyết định thừa dịp bóng đêm mờ lung đi
tìm hiểu một phen. Thay y phục dạ hành, thân hình linh
hoạt tránh thoát tai mắt đông đảo thị vệ, theo sự hấp dẫn
của Triều Dương kiếm, đi tới Tầng Kiếm Các.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Nói rõ thân phận.

Nhìn qua thấy thủ vệ ở Tầng Kiếm Các tăng cường bảo vệ, vì thế đành phải hạ chút mê hương cho những thị vệ này hôn mê một hồi. Từ trên đầu lấy xuống một thanh sắt nhỏ, nhẹ nhàng linh hoạt mở khóa ra, vào Kiếm Các vừa nhìn, quả nhiên có không ít cơ quan vòng vòng đan xen nhau.

Nhanh chóng tìm ra điểm mấu chốt, "Két" một tiếng gần như không thể nghe thấy, phía bắc vách tường xuất hiện một động đen như mực. Lập tức, Triều Dương kiếm động cảnh mạnh, từ trong lòng ngực lấy ra hộp quẹt, nhẹ nhàng vừa thổi, hai mắt tỏa sáng, trời ơi, nơi này tất cả đều là danh kiếm, danh đao. Ở trên bàn đá lớn cắm một thanh kiếm đang phát ra Hồng Quang, Triều Dương kiếm rung mạnh.

Đôi mắt trong veo hiện ra ý cười, rút Triều Dương kiếm ra, sử dụng kiếm nhọn nhẹ nhàng trích ở đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu ở trên thân Triều Dương kiếm, Triều Dương kiếm lập tức ngưng rung động, tiếng động cũng dần dần lắng xuống.

Bỗng chốc, bên ngoài truyền đến tiếng âm ỹ, Ngạo Tình nhanh chóng vung tay áo, cửa động lập tức khép lại, cùng lúc đó, Ngạo Tình tung người hướng về một góc chết. Ai ngờ, đã có người nhanh chân đến trước.

Bốn mắt nhìn nhau, đều không một chút bối rối, hai người không thể làm gì khác đành chen một chỗ. Tư thế thật sự quá mập mờ, nam tử đang nằm trên

xà nhà, Ngạo Tinh bay lên cũng là nằm, hiển nhiên như nữ bỏ nhào vào nam vậy.

"Không ngờ là người!" Sở Mộc Hi cười nói.

Ngạo Tinh liếc hắt một cái, "Đừng cười, cười thật giả dối, người sẽ không sợ mặt cương lại, ta nhìn còn khó chịu hơn đây."

Ánh mắt Sở Mộc Hi chợt lóe, cười rực rỡ hơn, Ngạo Tinh làm như không nhìn thấy, động tác mập mờ như vậy cũng chỉ khi ở với Phong Dạ Hàn, ngộ nhờ bị đại hủ dâm này biết thì lại như thế.

"Vui vẻ liền cười, khổ sở sẽ khóc, người cười cứ như bò điên vậy_ muốn chết mà" Ngạo Tinh hạ thấp giọng nói, thật ra thì nàng trước kia cũng như vậy, nhưng sau khi gặp được Phong Dạ Hàn, mới có người để dựa vào để mà khóc.

Gương mặt tuấn tú của Sở Mộc Hi cứng đờ, hơi nhếch môi, con người cũng không nhìn Ngạo Tinh nữa.

"Cái này mới đúng chứ, mới 24-25 tuổi, làm gì cần tỏ vẻ như mình là đại thúc đã bốn mươi tuổi, đa mưu túc trí, cười như không cười vậy."

Tiếng âm ỹ dần dần đi xa, Ngạo Tinh nhanh chóng lật người nhảy xuống, hướng Triều Dương kiếm ném một chút bột phấn, thân hình lóe lên, nhanh ra cửa động. Cuối cùng Sở Mộc Hi nhảy xuống, nhìn Triều Dương kiếm một chút, lại nhìn Ngạo Tinh đang không để ý đến hắn, mắt sáng chớp chớp, không cười nữa.

Vừa tới gian phòng, một cổ hơi thở quen thuộc đánh tới. Nhưng đến nửa đường lại dừng lại. Ngạo Tinh lập tức ngăn cả người, vội vàng xoay người ngược mắt, nhìn Phong Dạ Hàn.

Mắt phượng thay đổi dần thâm thúy, sắc mặt đen lại, mi tâm khóa chặt, thân thể phát ra khí lạnh như băng ngàn năm.

"Trên người người có mùi của nam nhân khác, Sở Mộc Hi." Từng chữ từng chữ tóe ra, mắt phượng càng thêm băng lãnh.

Ngạo Tinh biết không thể gạt được, nói: "Mới vừa rồi ta len lén đi Tầng Kiếm Các, đụng phải Sở Mộc Hi, trên đường có tiếng người, hai người núp cùng một chỗ, dính mùi." Ngạo Tinh chợt dạ, tư thế mập mờ như vậy, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Mắt phượng vẫn không có biến hóa chút nào, "Hắn ôm người."

"Chỗ ả núp quá nhỏ." Giải thích.

Phong Dạ Hàn cười lạnh một tiếng, phát tay áo xoay người, nhảy ra từ cửa sổ. Đôi mắt trong veo hoảng hốt, biết Phong Dạ Hàn giận thật. Nam nhân này càng ngày càng nhỏ nhen, hay tại nàng quá mức quan tâm hắn, đến nỗi hắn không chút kiêng kỵ. Buổi trưa thay Phong Dạ Hàn chữa thương đã sớm chọc giận hắn, hiện tại lại thêm một người Sở Mộc Hi. Thật như thế.

Tắm nước nóng xong, thay một thân váy dài hồng mai, tránh thoát con mắt mọi người, đi tới viện của Phong Dạ Hàn.

Chỉ thấy Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt đang đứng ngoài cửa, đang cùng một nữ tử áo trắng nói chuyện.

"Lạc tiểu thư, chủ tử nhà ta đã sớm nghỉ ngơi, tiểu thư nếu có chuyện gì, xin ngày mai trở lại." Xuất Nguyệt một bộ dạng việc công nghiêm cẩn, lạnh lùng, tàn khốc.

Mi tâm Ngạo Tinh nhảy lên, này ban đêm gió lớn, Lạc Vũ Phi thật đúng là chủ động, quá hạ giá đi.

Lạc Vũ Phi liễu mạng, trực tiếp hướng về phía cửa dùng âm thanh thẹn thùng động nhân nói: "Tiểu nữ Lạc Vũ Phi, ngưỡng mộ Ngũ Hoàng tử đã lâu, nên lần này đáng môn bá phủng."

Cũng nói trắng ra rồi? cái này gọi là nam đuổi theo nữ cách tần sơn (núi), nữ truy nam cách tàng sa (vải), Lạc Vũ Phi này thật không phải nữ tử bình thường. Ngạo Tinh cười thầm, muốn nhìn phản ứng của Phong Dạ Hàn ra sao.

Ngạo Tinh nhẹ nhàng nhảy lên một chạc cây gần đó, tìm tư thế thoải mái, tìm góc độ tốt, lặng lẽ đợi chuyện phát triển.

"Lạc tiểu thư, Xuất Nguyệt khuyên người nên trở về đi thôi." Không ngờ nữ nhân này không biết xấu hổ như vậy, Xuất Nguyệt cũng mất hết kiên nhẫn, huống chi chủ tử nhà mình tâm tình không tốt, bọn họ hiện tại đang lo lắng lắm.

"Ngũ Hoàng tử, thật ra thì người cùng Vũ Phi đã từng gặp nhau, còn nhớ hay không..." Lạc Vũ Phi đang nói, chợt, bên trong gian phòng truyền đến tiếng gầm nhẹ, "Cút cho ta!"

Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt run rẩy khăn trương xua đuổi, Lạc Vũ Phi mới phẫn nộ phát tay áo rồi đi.

Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt đang muốn thở phào một cái, trong phòng lại truyền tới một tiếng gầm nhẹ: "Còn muốn ở đó bao lâu?"

Hai người hết sức nghi hoặc, chỉ thấy một bóng dáng hồng mai chợt tiến vào gian phòng, hai người ngoài cửa mới dám thở nhẹ một hơi.

Không ngờ công lực của Phong Dạ Hàn tiến triển nhanh như thế, Ngạo Tinh cũng nín thở bé khí rồi mà vẫn bị hắn phát hiện.

“Chàng ghen?” Ngạo Tinh nhẹ giọng nói, từ phía sau ôm lấy thân thể cứng ngắc của Phong Dạ Hàn, bàn tay khẽ xoa lồng ngực kiên cố, “Ta không muốn chàng gánh tiếng xấu giết huynh đoạt sủng, cho nên cứu Phong Hề Ngạn.” Thân thể Phong Dạ Hàn mềm ra không ít.

“Hôm nay vào Tàng Kiếm Các tìm Triều Dương kiếm đã thất truyền từ lâu của Lăng gia, gặp được Sở Mộc Hi, bên ngoài có động tĩnh, vạn bất đắc dĩ mới tiếp xúc mà thôi, đừng nóng giận, có được hay không?”

Phong Dạ Hàn lúc này mới chậm rãi xoay người, cái gì cũng không nói, ôm ngang Ngạo Tinh lên, trực tiếp ném lên giường, nhưng lúc ném động tác cố ý nhẹ lại, Ngạo Tinh vẫn còn ở trong khiếp sợ, thân thể cao lớn như núi đã đè xuống, bờ môi khẽ gọi nhanh như tia chớp hạ xuống làm Ngạo Tinh muốn tránh cũng không được.

Không bao lâu, hai người đã cùng nhau, động tác của Phong Dạ Hàn mang theo trừng phạt cùng tức giận, làm cho Ngạo Tinh có cảm giác muốn chết trong loại khoái cảm này.

“Hàn... Chậm một chút...”

Vân vũ mấy phen, Ngạo Tinh mềm nhũn nằm ở trên người Phong Dạ Hàn, hô hấp nặng nề.

“Hàn, không tức giận chứ?”

“Dám có lần sau, để cho nàng một tháng không xuống giường được.” Phong Dạ Hàn nhẹ nhàng ôm người trong ngực, bên môi có ý cười sùng nịnh cung chiều, làm dung mạo thêm tuyệt diệu.

Thân thể Ngạo Tinh run lên, đầu lắc như gỗ trống, “Không dám nữa.” Nàng tin tưởng Phong Dạ Hàn nói được làm được.

Núi Không Tước cũng không cao, trên núi cây cối ướt đầm sương đêm, rừng tầng tầng lớp lớp, ánh mặt trời đầu mùa đông chiếu xuống, ánh xạ tạo nên bức tranh đủ màu sắc, mang tới một chút lạnh lẽo, ấm áp, dịu dàng.

Ngạo Tinh nửa đêm bị đuổi về gian phòng, lúc này đang lười biếng tựa vào bên cửa sổ phơi nắng, buồn ngủ mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Lịch sử Lăng gia.

"Tiểu... Đại tỷ, hiện tại là lúc nào rồi mà tỷ còn ngủ." Băng Tâm la hét, cố ý cất cao giọng. Băng Lam lắc đầu, hoàng đế còn không vội thái giám gấp làm gì chứ.

Diệp Thanh đến mí mắt cũng lười nâng lên, dùng một khăn vải bông trắng lau kiếm Liễu Diệp.

"Chuyện gì khiến ngươi gấp như kiến bò trên chảo nóng vậy. Để ta ngủ thêm chút đi. Mặt trời mùa đông dễ chịu, ngươi xem nơi này kế núi gần sông, hào hào đường thân thể cũng có thể sống thêm mấy năm đây."

"Tiểu thư, ngộ nhờ rút thăm phải cô gia thì làm sao?" Băng Tâm cúi người hỏi.

"Vây thì đánh chứ sao." Vừa nghĩ tới tối hôm qua Phong Dạ Hàn điên cuồng, đầu Ngạo Tinh liền đau, vội vàng nói sang chuyện khác, "Ngày toàn gia hồ ly có động tĩnh gì không?"

"Mấy con tiểu hồ ly vẫn lẩn qua lẩn lại, cả đêm điều khiển không ít binh lính tâm của, mấy tiểu hồ ly tinh trừ một con quyến rũ không thành tối hôm qua, ngược lại còn hai con lại an phận thủ thường. Nhưng kỳ quái là tối hôm qua có một sinh vật không rõ trốn vào phòng ngủ của lão hồ ly, như đang mưu đồ bí mật gì đó." Băng Tâm nói toàn bộ tin tức thăm dò được ra.

"Xem ra ta đây mấy ngày này vẫn có chút thu hoạch." Ngạo Tinh ngáp một cái.

"Đúng rồi, tối hôm qua sau khi chúng ta ra khỏi đại đường, nghe nói có hai mỹ nhân xông vào Sơn Trang, nói là công chúa Tây Hộc Quốc."

Ngạo Tinh mở mắt liếc nhìn Băng Tâm một cái: "Từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, nên đại hội Anh Hùng tự nhiên sẽ có mỹ nhân chạy đến như vịt, thế mà cũng phải ngạc nhiên sao?" Công chúa Tây Hộc quốc? Cùng một phe với Sở Mộc Hi, mục đích hẳn vào Tàng Kiếm Các là gì? Người này tuyệt đối là nhân tinh trong nhân yêu, tinh tú trong tinh hoa.

Cuộc so tài của bốn người bắt đầu, Hàn Tinh đấu với Lạc Sơ Hàn, Phong Dạ Hàn đấu với Sở Mộc Hi.

"Tuần ca ca, ta coi trọng người nha."

Bốc thăm xong, ba nam tử đang muốn xoay người đến dưới đài nghỉ ngơi, Ngao Tinh bất thành linh nói một câu. Ba nam nhân đồng thời quay người lại, khiến trong lòng Ngao Tinh cười trộm, chỉ vào Phong Dạ Hàn một thân trắng ngà quần áo nói: "ách. . .Ta là cùng vị tuần ca ca tâm địa thiện lương này nói."

Khỏe miệng Phong Dạ Hàn khẽ co rút ít người có thể nhận ra, lúc này còn hồ nháo, nhưng trong ánh mắt lại có nụ cười cung chiêu.

Sở Mộc Hi đứng bên cạnh, mắt sáng tự nhiên cũng chú ý tới phản ứng của Phong Dạ Hàn, không biết tại sao, trong lòng có loại cảm giác không thoải mái khó hiểu. Lạc Sơ Hàn khẽ nhíu mày, hừ lạnh một tiếng liền đi thẳng xuống đài.

Nhân lúc thời gian điều tức nửa canh giờ trước khi tỉ võ, Ngao Tinh tránh về phòng tranh thủ chợp mắt.

Thời gian đã đến, Lạc Sơ Hàn đã ở trên đài, dưới đài không ít người bàn luận xôn xao, trong lòng mấy người Băng Tâm lo lắng, tiểu thư chẳng lẽ lại ngủ quên nữa?

Hôm nay, Lạc Nam ngồi ở vị trí gia chủ, không ngừng vuốt râu, không có chút nào là không kiên nhẫn.

Rốt cuộc khi Băng Tâm hết kiên nhẫn đang muốn xoay người đi, thì bóng dáng màu đỏ từ giữa không trung bay vút xuống, diễm lệ như thế.

"Nguyệt Thượng Hồng! Quả nhiên là Nguyệt Thượng Hồng!" Có người kêu lên sợ hãi.

Ngao Tinh một thân váy lụa đỏ, bên ngoài khoác một cái áo lông chồn ngắn màu đỏ, trên làn váy thêu mấy đóa hồng mai, tôn lên khuôn mặt thanh tú, như thần tiên trên trời, nhất thời đưa tới những ánh mắt si ngốc mơ ước của nhiều nam tử dưới đài và không thiếu ánh mắt ghen tỵ của nữ tử.

Dưới đài sau khi kinh ngạc mặt Phong Dạ Hàn đen lại. Sở Mộc Hi, Phong Hề Ngạn, Thượng Quan Dực sắc mặt thay đổi không giống nhau.

"Không biết Lạc công tử muốn tỉ thí như thế nào?" Ngao Tinh không để ý tới ánh mắt của mọi người, chỉ hơi hơi liếc mắt nhìn Lạc Sơ Hàn, gọn gàng dứt khoát nói.

"Hàn cô nương là nữ tử, ta nghe theo là được." Ánh mắt lạnh lùng của Lạc Sơ Hàn ngừng một chút, lập tức khôi phục.

Ngao Tinh cười tà khí nói: "Rất có phong độ quân tử nha, vậy thì dùng kiếm pháp sở trường của công tử thôi."

Lạc Sơ Hàn gật đầu đồng ý, trực tiếp rút kiếm chờ Ngao Tinh lấy vũ khí ra.

Ngao Tinh nhìn lướt qua Nam Cung kiếm mà Lạc Sơ Hàn đang cầm, mũi kiếm tản mát ra ánh lạnh, kiếm tốt. Từ bên hông rút ra một đôi bao tay Thiên Tâm Tỉ, Thiên Tâm Tỉ dưới ánh sáng mặt trời tản mát ra bạch quang, tỏa sáng lấp lánh, lạnh lẽo nhân nhật.

"Thiên Tâm Tỉ, Nguyệt Thượng Hồng, đúng là Nguyệt Thượng Hồng." Một vị công tử hưng phấn hét lên.

Ngao Tinh quay đầu nhân nhật nhìn lướt qua những người dưới đài, mắt khẽ nháy, cằm khẽ nhếch, cao ngạo lãnh lạnh cười một tiếng. Công tử bị nhìn cả kinh choáng váng, si ngốc, một ánh nhìn lướt qua cũng cả đời khó quên.

"Nghe nói Khổng Tước Sơn Trang tàng vô số kiếm, không biết Lạc lão Trang chủ có thể đáp ứng một thỉnh cầu nhỏ của Hàn Tinh không. Ngộ nhờ tiểu nữ may mắn thắng lệnh công tử, ngài có thể tặng Hàn Tinh một bảo kiếm mà ta thích không?" Trước mặt của mọi người trực tiếp nói ra chặn đường lui của Lạc Nam, vẫn có thể xem là kẻ sách thượng thừa.

"Nếu Hàn cô nương muốn, lão phu sao có thể cự tuyệt." Lạc Nam mặt mày cười tự nhiên, trong nội tâm đã sớm có phong ba.

Lấy được đáp án hài lòng, Ngao Tinh tỏ vẻ bảo Lạc Sơ Hàn tỉ thí.

Soạt soạt soạt, trường kiếm quét ngang tiến lên, thân thể đỏ hồng không tránh, ở trong nhiều bóng kiếm như huyền chính xác bắt được mũi kiếm, hai người ngừng lại, dưới đài một mảnh tiếng hô, Thiên Tâm Tỉ, quả nhiên đao thương bất nhập.

Lạc Sơ Hàn vận khí rút kiếm, Ngao Tinh nghịch ngợm cười một tiếng, kịp thời buông ra, chỉ là lúc buông ra ngón trở không quên bắn ra, lúc này Nam Cung kiếm lập tức phát ra một tiếng ông ông vang vọng, kéo dài mà sắc bén, chói tai như kim đâm. Lạc Sơ Hàn thất kinh, nhanh chóng xuất một chiêu Tiên Nhân Chi Lộ, kiếm trong tay xoay hướng vào phía trong, theo đó thân thể chuyển thế đâm về phía Ngao Tinh, Ngao Tinh lẩn một vòng tại chỗ, vèo một tiếng, ngón trở lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lần nữa chiếm lấy mũi kiếm.

Mọi người thờ dốc vì kinh ngạc, một chiêu nhanh như vậy Nguyệt Thượng Hồng vẫn có thể chính xác bắt được tiêu điểm như cũ, có thể thấy được võ công của nàng sâu không lường được. Ngay cả Phong Dạ Hàn cũng hơi ngẩn ra, tay dưới áo nắm chặt, mắt phượng kinh ngạc.

Ngao Tinh cười ngạo nghễ, cánh tay vừa trượt, nội lực rót vào hai ngón tay, trường kiếm trong tay Lạc Sơ Hàn bỗng nhiên ông một tiếng, gãy thành hai khúc, mũi kiếm rơi xuống đất, một tiếng đình đương thanh thúy vang lên. Người dưới đài thất sắc, Nam Cung kiếm chém sắt như chém bùn cứ như vậy biến mất.

Trong lòng Lạc Nam sững sờ, sức lực thật mạnh, không ngờ nữ tử trẻ tuổi như vậy lại có công lực cao như thế.

"Có muốn đổi kiếm khác không?" Ngao Tinh thấy Lạc Sơ Hàn đã bót kinh ngạc, lạnh nhạt nói.

Lạc Sơ Hàn tràn đầy đau xót nói: "Không cần."

Sau đó đương đương một tiếng, nửa đoạn Nam Cung kiếm còn sót lại rơi xuống đất.

"A, Lạc công tử muốn cùng ta đấu. . ." Ngao Tinh vẫn chưa nói hết, Lạc Nam lên tiếng.

"Sơ Hàn chờ chút, Phụ thân đã bảo Trí Viễn cầm kiếm lên."

Lạc Sơ Hàn cũng đành dừng lại, ánh mắt nhìn Ngao Tinh càng ngày càng sâu, nội tâm đối với nàng có không ít khiếp ý, còn có một chút tâm tình khác thường.

Kiếm đã lấy ra, Lạc Sơ Hàn vừa cầm kiếm, kiếm phong hiện ra, toàn thân đen tuyền, những người dưới đài lập tức cảm giác được một cỗ hàn khí cắt da, nhìn kỹ thân kiếm, đen thui lù, không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ là trên chuôi kiếm có chút hoa văn, hoa văn cũng đen thui, không thể nhìn ra là gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Thực lực tương đương

"Kiếm này là kiếm gì?" Đám người phía dưới rối loạn, thanh kiếm kì dị như vậy lần đầu tiên họ thấy được.

"Kiếm tốt! Nếu là kiếm tốt thì Hàn Tinh phải thử nghiệm cảm giác với kiếm này mới được." Nàng nói xong liền cời bao tay Thiên Tâm Ti ra.

Mọi người cả kinh, Lạc Nam liền lên tiếng, "Kiếm này là một trong những bảo vật trấn trang chúng ta _Triều Dương kiếm, cũng là sính lễ cho phu nhân tương lai của nhi tử ta. Nếu cô nương coi trọng kiếm này, lão phu kia tất nhiên sẽ hai tay dâng lên."

Lời này vừa nói ra, mọi người lại ồn ào.

Ngao Tinh cười lạnh, bảo vật gia truyền nhà ta _Triều Dương kiếm cư nhiên bị bọn chuột nhắt các người lấy ra làm sính lễ, quá oan uổng rồi! Ngao Tinh vốn định sau trận đấu quang minh chính đại muốn kiếm này, ai ngờ trên đường bị lão hồ ly này quấy nhiễu, cũng không có đường lui. Hai tay dâng lên? Cái này không phải làm mai cho nhi tử hần sao? Cô nãi nãi đây không phải muốn như vậy, đúng là đầu trộm đuôi cướp.

Nhìn Lạc Sơ Hàn một cái, trông mắt đen của hần cũng nhìn nàng chằm chằm, trong mắt cất giấu nhân nhật mong đợi. Ngao Tinh run một cái, choáng nha, chẳng lẽ coi trọng bản cô nương rồi?

"Lạc lão tiên sinh nói đùa, Hàn Tinh mặc dù thích kiếm này, nhưng quân tử không đoạt thứ yêu thích của người khác, huống chi kiếm này liên quan đến chuyện lớn cả đời của Lạc huynh, Hàn Tinh cũng đành phải chùn bước, đứng xa nhìn mấy lần đã đủ rồi." Đôi mắt trong veo lướt nhìn đôi mắt phượng sáng quắc dưới đài một cái, thấy khí lạnh rút đi không ít, mới hơi thoáng an tâm.

Lạc Sơ Hàn sau khi nghe xong, dừng khí tăng lên. Đôi mắt của Ngao Tinh chuyển một cái, ngay lập tức biến lạnh, đôi tay suu suu suu biến ảo, nghênh lười dao mà lên, giống như con rắn nhỏ mềm mại không xương quấn lên thân kiếm, hai người chột ngừng, Lạc Sơ Hàn rung động, vô luận rút kiếm như thế nào, đều không thể rút Triều Dương kiếm bị Ngao Tinh quấn lấy, thấy như kiếm cùng người cơ hồ là nhất thể, hai bên như cùng chung một chỗ.

Chuyện gì xảy ra? Mọi người dưới đài không hiểu.

Ngao Tinh khẽ cười khẽ, nhú mày, giương cánh tay lui về phía sau hơn mười bước, cười đùa nói. "Ta thấy Triều Dương kiếm cùng ta còn rất hợp ý. Hàn Tinh cũng cùng kiếm đùa bốn một phen."

Dưới đài Hàn Tâm vừa nghe, giơ tay vung lên, một thanh kiếm màu vàng bay về phía Ngao Tinh, Ngao Tinh chuyển người một cái nhẹ nhàng bắt được kiếm.

Nhẹ nhàng vẽ một cái, âm thanh ông ông, mềm mại lọt vào tai, khác thường dễ nghe.

"Đây lại là kiếm gì?" Chột nghe một tiếng hô bên dưới.

Ngao Tinh mỉm cười: "Còn đây là bảo vật của Phượng Hoàng Sơn trang _một trong những bảo vật gia truyền của Lăng gia _Đan Phượng kiếm."

Mặt mo của Lạc Nam cứng đờ, Lạc Trí Viễn, Lạc Đạm Bạch đứng một bên thấy gia phụ mặt đen nghi hoặc khó hiểu.

"Không biết các vị có từng nghe qua Đan Phượng Triều Dương?" Ngao Tinh hướng dẫn từng bước.

Dưới đài toàn bộ lác đầu. Chỉ có một vị lớn tuổi lão giả trầm tĩnh nói: "Lời đồn đãi nói Đan Phụng, Triều Dương kiếm đều là của Phụng Hoàng Sơn trang, do Lăng Phong truyền xuống, Lăng Phong cùng thê tử, nữ Đan Phụng, nam Triều Dương, một mái một trống, hai người nghiên cứu ra một bộ kiếm pháp, hô ứng lẫn nhau, giống như Long Phụng Trình Tường. Lão phu cũng là nghe tin đồn, không có duyên gặp một lần."

"Tạ ơn lão tiên sinh! Không sai, đây chính là Đan Phụng kiếm của Lăng gia ta, do tăng ngoại tổ phụ của ta truyền lại, truyền cho nữ tử đời sau truyền thừa của Phụng Hoàng Kiếm, mà Triều Dương kiếm là do nữ tử đó tặng cho phu quân. Hai mươi lăm năm trước, Lăng gia trong một đêm bị diệt môn, tìm đường sống trong cái chết Đan Phụng kiếm truyền đến tay mẫu thân ta, Triều Dương kiếm lại không biết tung tích." Ngạo Tĩnh cười nhìn Lăng Ngữ Thu dưới đài: "Đây là mẫu thân trước khi chết giao cho cho ta."

Dưới đài trông mắt Lăng Ngữ Thu tròn to, không ngờ Lăng gia lại có quy củ như vậy. Nhưng lúc đó nàng mới mười hai tuổi, không biết được cũng là bình thường.

"Thì ra là kiếm này vốn là của nhà tỷ tỷ ta, thiếu chút nữa kiếm nhà mình cũng không nhận ra." Băng Tâm chỉ sợ thiên hạ không loạn, thêm vào một câu.

Ầm ầm. Dưới đài một mảnh ầm ĩ. Lạc Nam cố nén tức giận, khuôn mặt tươi cười đón gió.

"Triều Dương kiếm vốn toàn thân Kim Hoàng Sắc, nhưng nếu không phải người thừa kế, bất kỳ nam tử nào cầm nó cũng chỉ có thể làm một thanh hắc kiếm(kiếm đen) sắc bén mà sử dụng, lại không phát huy ra được hiệu quả của nó." Ngạo Tĩnh lạnh lùng nhìn Lạc Nam, "Không biết Lạc lão tiên sinh có thể tặng lại Triều Dương kiếm cho Hàn Tĩnh sau khi trận đấu kết thúc không."

"Vì Hàn cô nương là hậu nhân của Lăng gia nên tất nhiên sẽ như vậy." Lạc Nam biết cười hồ khó xuống, cũng đành phải cười nói.

Sau khi Ngạo Tĩnh nghe xong, thần nhiên cười, cười như gió xuân thổi qua, như hoa mai dưới tuyết tinh thuần thanh nhã.

Thỏa thuận xong điều kiện, Ngạo Tĩnh mỉm cười nói: "Vi đáp tạ sự khẳng khái của Lạc lão tiên sinh, Hàn Tĩnh sẽ dùng Lăng gia Phụng Hoàng Kiếm Pháp để so tài." Ngụ ý càng sâu, người ta vẫn là chân chính chủ nhân, không trả cũng phải trả.

Quát lạnh một tiếng "Ra chiêu đi."

Bóng dáng hồng rực bay vút lên không, giang hai cánh tay, Đan Phụng kiếm lập tức phát ra tiếng vang, giống như tiếng kêu của Phụng Hoàng, tiếp kiếm thế sắc bén mau lẹ hướng Lạc Sơ Hàn đánh tới, con ngươi của Lạc Sơ Hàn co rúc lại, hiện ra một tia hàn ý, nâng kiếm tiếp chiêu.

Hai bóng dáng một đỏ một trắng nhanh chóng giao thoa ở một chỗ, Di Hình Hoán Ảnh nhanh chóng, người nào võ công không có chút thành tựu tuyệt đối không thấy được chiêu thức biến hóa của hai người.

"Phụng hoàng vu phi"

"Phụng Vũ Quy Vân"

"Phụng Hoàng lai nghi"

"Đan Phụng tề mi", âm thanh của Ngạo Tĩnh thanh thúy không ngừng đang vang vọng, hơi thở không có một tia hốt hoảng.

"Loan phụng hòa minh"

Cuối cùng một tiếng dứt lời, thắng bại đã phân. Một đạo hoàng quang thoáng qua, một lóe mà mất, Triều Dương kiếm trong tay Lạc Sơ Hàn bỗng nhiên tránh thoát trời buộc, bay thẳng về phía Đan Phụng kiếm trong tay Ngạo Tĩnh, hai kiếm chạm nhau, thương một tiếng.

Ngạo Tĩnh lập tức đưa tay trái ra cầm Triều Dương kiếm, Triều Dương kiếm hiện ra một luồng ánh sáng vàng cam, không ngừng chấn động, giống như có sinh mạng, hưng phấn khác thường khi trở lại bên cạnh chủ nhân.

Ngạo Tĩnh nhìn kiếm, cung chiêu cười một tiếng: "Tốt lắm đừng làm rộn, ta sẽ tìm cho ngươi một chủ nhân thích hợp."

Bỗng chốc, Triều Dương kiếm tự nhiên nghe lời ngưng chấn động, khôi phục bộ dạng thanh hắc kiếm vụng về.

"Cảm tạ!"

Vừa nói xong, chỉ nghe được một tiếng xé lụa, áo trắng trước ngực Lạc Sơ Hàn bị cắt qua vài đường.

Trên đài dưới đài hoàn toàn tĩnh mịch. Lạc Sơ Hàn ngây ngốc nhìn tay không, nhìn lại xiêm áo nơi ngực, thật lâu không hồi thần.

Ngạo Tĩnh cầm hai cây kiếm, đi qua trước mặt Phong Dạ Hàn, ngừng lại du côn cười nói: "Tuần ca ca có lên nga." Nói rồi đôi mắt trong veo không quên liếc nhìn Triều Dương kiếm, ý tứ rất rõ ràng, thẳng liền đưa cho người.

Phong Dạ Hàn khẽ kéo khóe miệng, nâng tay che miệng nhỏ giọng "ừ" một tiếng.

Ngạo Tĩnh liền tiêu sái trở về chỗ ngồi, như không thấy những ánh mắt suy đoán kia. Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt bắt đầu đi thờ dài, Vương phi này thật là một kẻ dở hơi!

Một bóng trắng ngà, một bóng lam; Một người vẽ mặt băng hàn, một người mặt mày hớn hờ, hai người tay áo bông bênh, thoáng như thiên nhân (người trời). Hai người mắt phượng nhìn nhau, trên võ đài chân khí lay động cao thấp, từng đợt từng đợt.

Cao thủ đôi chiêu, đúng là một loại cảnh giới.

"Phong huynh, chúng ta ba chương định thắng thua, như thế nào?" Sở Mộc Hi mỉm cười nói.

"Tốt." Phong Dạ Hàn không cần suy nghĩ liền đáp.

Phong huynh? Bộ ngực lớn. Ngạo Tinh vừa nghe, vỗ bắp đùi, nhắm đôi mắt trong veo lại, rất không có hình tượng bật cười. Tiếng cười thanh thúy như chuông, nhộn nhạo ở dưới đài trên đài, nhiều người nhìn trừng trừng, nàng vẫn như cũ thiếu chút nữa cười đến không thở được, cười chảy cả nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ngăn cản ra khỏi trang.

Băng Tâm thấy tiểu thư nhà mình lại lâm vào trạng thái điên cuồng như nơi không người, vội vàng tiến lên gắt gao che miệng Ngạo Tinh, một bên bồi lẽ nói, "tỷ tỷ nhà ta có tật xấu là không ngừng cười được. Cười xong sẽ lại bình thường."

Trên đài Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi vẫn nghi ngờ nhìn chăm chăm Ngạo Tinh, cũng quên tranh tài. Dưới đài, mọi người bắt đầu dùng ánh mắt quái dị nhìn Ngạo Tinh, không ít tiếng thở dài đáng tiếc. Cô nương võ công tốt như vậy lại có bệnh này?

Thật vất vả ngưng cười, thấy hai người vẫn không động thủ, lập tức phát tay một cái, không kiên nhẫn nói: "Hai người chớ dây dưa nữa, mau động thủ đi."

Hai bóng dáng lướt ngang qua nhau, cùng ngưng tụ nội lực, hai chương như nhau, đụng. Hai người đều lui về phía sau, hai cổ chương phong mãnh liệt hóa thành hình cung bất chèo chân động toàn trường, vù vù vù. Hai cổ đều là chương pháp chí dương chí cương, chương phong giống như hai cổ khí nóng quét ngang mọi người dưới đài, cảm giác như da thịt bị đốt cháy.

"Huyền Minh thần chương! Thiên Cương thần chương!" Lạc Nam khẽ vận khí làm giảm cảm giác không thoải mái, kinh ngạc nói. Mọi người vừa nghe, sắc mặt biến đổi lớn. Hai chương pháp này đều là võ công thượng thừa đã thất truyền mấy trăm năm, cư nhiên đều ở nơi này tái xuất giang hồ.

Ánh mắt Ngạo Tinh trầm xuống, Thiên Cương thần chương đúng là thượng đẳng võ công, Huyền Minh thần chương cũng như vậy, nhưng Phong Dạ Hàn mới học không lâu, cho dù dùng cùng với tâm pháp cũng tạm thời không thể hấp thu hoàn toàn tinh túy của Huyền Minh thần chương, vốn cho rằng hắn chỉ cần xuất bảy thành công lực liền có thể thủ thắng, không ngờ năng lực của Sở Mộc Hi lại giấu sâu như thế.

Hai người vắng ra xa mười mấy mét, mà nơi bọn họ giao chiến, đã sớm lờ mờ xuống, đây chính sân đấu Thiết Lực Mộc (gỗ bọc sắt) thượng hạng, cư nhiên vỡ tan. Thiết Lực Mộc tên cũng như thực, có thể thấy được kết cấu bên trong có nhiều tinh túy, như vậy thấy được công lực hai người rất cao.

Hai người đều dùng ba thành công lực để thử dò xét đối phương. Mắt phượng của Phong Dạ Hàn run lên, muốn ngưng tụ tám phần nội lực, lại phát hiện có trở ngại khi vận hành chân khí, rõ ràng đang có chút hỗn loạn, không suy nghĩ nhiều, trực tiếp tiến lên, một chương này lực tựa như bầu trời, xoay tròn mở ra, mặc cho người không thể tránh né, tròn mất đen của Sở Mộc Hi thâm thúy, lập tức giờ chương chào đón, chụp hạ xuống, song chương tương giao, một chương này giống như một cái chuông lớn vung đi, một chương đối với một chương, mặc dù kém xa chương lực mạnh mẽ của Phong Dạ Hàn, nhưng hắn vẫn ở trong chương phong liên tục rót vào một loại nhu hòa Miên Chương.

Thành thịnh bùm.

Hai người nặng nề vắng ra xa hơn, Ngạo Tinh bỗng chốc đứng lên, Sở Mộc Hi lại có thân thể có thể dung hòa hai loại chương lực, như vậy, người hôm qua có thể dò xem nội lực người khác chính là hắn. Quả nhiên là Nhân Ngoại Hữu Nhân.

Tốt! Tốt! Tốt chương pháp!

Mọi người cũng quên đi cảm giác khó chịu vì chương lực, là hết.

Phong Dạ Hàn cảm giác hơi thở rối loạn, nội lực trong nháy mắt tán loạn. Thấy ở phía đối diện Sở Mộc Hi vẫn đứng vững vàng bất động vân đạm phong khinh như cũ, tựa hồ đang cười nhạo mình, chợt nhớ tới chuyện Ngạo Tinh đêm qua, một cổ ghen tức đột phát, nén lấy một hơi, đang muốn đập nổi đóm thuyền đánh cuộc một lần, ai ngờ càng cường ép nội lực ngưng tụ, càng có một cổ nội lực mãnh liệt phản lại trong người, phốc.

Một ngụm máu tươi phun ra, bắn nhân nửa quỳ ở trên lôi đài.

Chủ tử! Xuất Nguyệt, Truy Nguyệt bay vút lên đài, trong veo mắt ngay ngốc một hội, bay nhanh lên đài, tâm như lửa cháy bùng bùng. Ngạo Tinh chỉ lo

hướng trên đài chạy, lại không biết có người sau lưng nhân cơ hội đánh lên, một viên điểm đồ hướng phía sau nàng lấy tốc độ mà ít người có thể nhận ra đánh tới, Diệp Thanh tỉnh mắt nhanh tay, Liễu Diệp tiêu vong ra, hai vật ầm ầm rơi xuống đất, vừa nhìn, lại là một tiểu trùng toàn thân đỏ búng, tiếng thở rất nhỏ, cực ít người có thể phát hiện.

Bất mạch mới biết hẳn cư nhiên trong lúc so chiêu đột phá Huyền Minh thần chương, nhất thời chân khí tiết ra ngoài, tâm mạch không yên, mới học máu .

"Kim châm." Dứt lời, Băng Lam từ trong ngực nhanh chóng rút ra bao bố, tay phải Ngao Tinh nhanh nhẹ như ảo ảnh, suu suu suu, mấy chục cây kim châm cắm đầy trên đầu cùng sống lưng Phong Dạ Hàn, ngăn lại huyết vị của hắn.

"Nhất tuyến châm? Lại là nhất tuyến châm!" vẫn là vị lão giả có kiến thức kia lên tiếng kinh hô.

Mọi người nhất thời ngu ngốc, kinh ngạc mà nhìn lão giả nói chuyện, đợi giải thích. Nhất tuyến châm là y kỹ thất truyền nhiều năm của Lại gia, hành y cứu người, hành y tế thế, chỉ cần người bệnh vẫn còn một hơi thở, nhất tuyến châm có thể cùng Diêm Vương Gia cướp người.

"Mang tới phòng ta." Ngao Tinh đỡ Phong Dạ Hàn đã ngất đi, tâm nhéo thương.

Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt mỗi người một bên, vọt đi lên, hướng về phòng nghỉ ngơi mà đi.

Nhanh chóng rút châm ra, không ngừng rót vào trong cơ thể Phong Dạ Hàn một cỗ Chân Khí nhu hòa, bình ổn lại chân khí chí cương trong cơ thể hắn. Thời gian uống cạn nửa ly trà, Phong Dạ Hàn rốt cuộc tỉnh lại. Trên mặt đỏ rực, ngũ quan tuần mỹ, cùng cảm bào trắng ánh lên ánh sáng nhàn nhạt, rất là chói mắt.

Thấy Ngao Tinh lo lắng nhìn mình, môi khẽ gọi lên vòng cung đẹp đẽ, yêu nghiệt cười một tiếng: "Thế nào, lại bị ta quỵến rừ."

Ngao Tinh nhất thời 囧, ánh mắt nùng nịu nháy mắt: "Đúng thì sao, Hừ!" Nhẹ nhàng xoa kiem, cúi đầu nói bên tai Phong Dạ Hàn: "Chúng ta đi thôi, một số vật gì đó tạm thời để cho bọn họ bảo quản. Đến lúc đó chàng theo giúp ta làm một lần đầu trộm đuôi cướp, có được hay không?"

Phong Dạ Hàn còn có một chút đau lòng, vừa nghe nàng nói như thế liền gật đầu.

Nhóm người Phong Dạ Hàn mới vừa đi ra phòng xá không xa, Lạc Nam mang theo một đám nam nữ cùng các đồ đệ tạo thành vòng vây đi lên.

"Hàn cô nương, thắng bại chưa phân, có thể nào làm trận bỏ chạy đây? Người làm thế này thì uy tín của Không Tước Sơn Trang để ở chỗ nào!" Lạc Nam sắc mặt căm phẫn, nội tâm ước gì bọn họ làm như thế, để hắn có lý do.

Đôi mắt Ngao Tinh lạnh xuống, cười lạnh: "Thế nào, Hàn Tinh tự nguyện buông tha tư cách đoạt giải nhất cũng làm phiền Lạc lão tiên sinh rồi sao?"

"Đây cũng không phải, quy tắc tranh tài quy định rõ ràng người dự thi có thể tự do rút lui khỏi cuộc so tài, chỉ là Ngũ Hoàng Tử phải lưu lại, Lạc lão đồng ý đợi đến khi hoàng tử khôi phục, tiếp tục so tài tìm người đạt giải nhất, mới không uổng công chúng anh hùng đối với Không Tước Sơn Trang tin cậy cùng kính trọng cho tới nay." Lấy lui làm tiền, quả nhiên là lão hồ ly thành tinh, sợ là đã sớm nhìn ra quan hệ của hai người.

Mọi người bên cạnh cũng gật đầu. Khó gặp một lần hai cao thủ, nhìn hai người so tài cũng tốt.

"Nếu như Bồn vương tự nguyện rút lui khỏi cuộc so tài này?" Phong Dạ Hàn cười như không cười nói.

"Chuyện này. . .Sợ rằng anh hùng thiên hạ cũng sẽ không dễ dàng đồng ý, Ngũ Hoàng Tử cùng thái tử Tây Hộc Quốc Sở Mộc Hi đều là rồng trong loài người, mà hai người cũng mang thân công tước thể hiếm thấy, bỏ lỡ một lần như vậy, sợ là cuộc đời này khó có thể thấy lần nữa, các người nói, phải hay không?" Lạc Nam không quên giết giầy những tiểu bối ngu ngốc kia, lấy lực lượng đồng đảo, ép buộc Phong Dạ Hàn lưu lại.

"Vậy nếu như bản cô nương muốn mang Ngũ Hoàng Tử đi thì sao?" Ngao Tinh nói cười tự nhiên, nhìn lướt qua Sở Mộc Hi phía trước, vừa vận liếc thấy hai cô nương y phục quý dị bên cạnh hắn, một cái váy dài đỏ thẫm, vật áo trước, giữa eo treo một đồng trang sức đỉnh đỉnh đương đương, lại có vẻ hào phóng lưu loát không nhiều hạn chế, đôi mày thanh tú mắt to sáng ngời, có hồn lại vô cùng cơ trí, nhưng lại thiếu hụt thanh tú, lại có mấy phần hung ác nham hiểm, chắc hẳn bình thường tu luyện công phu cũng là chí âm chí hàn võ công.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tuyệt bay dưới nhân gian.

Trong đầu Ngao Tinh đột nhiên có một ý nghĩ, người muốn đưa mê tình cổ vào người mình chắc có liên quan tới nàng, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Nhìn

nữ tử còn lại, một bộ xiêm y xanh dương, trước ngực cũng có một chút trang sức tinh xảo, má hồng mátt hạnh, mũi cao, dịu dàng ưu nhã, nhìn qua rất thân thiện, thật là vẻ thủy mị khuynh quốc.

"Lạc mỗ sợ là không thể được, trừ phi có người thay thế Ngũ Hoàng Tử tham gia thi đấu." Rốt cuộc lão hồ li cũng lộ ra ý tứ.

Trong lòng Phong Dạ Hàn lo sợ, quay đầu nhìn Ngạo Tinh một chút, Ngạo Tinh dời mắt nhìn hắn, tay thon nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú: "Để vì thê (vợ) thay chàng thi đấu có được không?" Giọng nói khẩn thiết, động tác dịu dàng như nước.

Hai người này rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Vì thế? Ánh mắt kia, động tác kia rõ ràng cho thấy sự thân mật khăng khít của tình nhân.

Về mặt Phong Dạ Hàn lạnh lẽo, giọng nói giận hờn, lại không thiếu yêu chiều thật nhiều: "Không thể!" Nói rồi trực tiếp ôm Ngạo Tinh vào ngực: "Vi phu quyết không đồng ý."

Rầm

Thì ra thật là vợ chồng, chẳng lẽ đây chính là Hàn vương phi trong truyền thuyết? Những lời đồn đại Hàn vương phi thô bỉ vô lễ, thân không mang võ, mặc dù đáng dấp tướng mạo đẹp nhưng lại là một nữ tử cả người đầy hơi tiền, người đàn bà đánh đá, lại dám ở trên triều từ hôn, khiến thể diện của Hàn Vương Gia mất sạch. Nhìn Hàn vương gia trước mắt đối với nữ tử tình ý thâm thiết, cư nhiên như dân chúng bình thường tự nhận "Vi phu", chuyện này. . . Cùng lời đồn đãi cũng quá khác nhau rồi.

Ngạo Tinh đối với những lời nghị luận của người khác ngoảnh mặt làm ngơ, Ngạo Tinh chỉ để ý phản ứng của Phong Dạ Hàn: "Ta sẽ làm theo khả năng. Đồ của nhà ta, ta muốn tự tay đoạt lại." Người nào đó thích mềm không thích cứng, Ngạo Tinh cũng đành phải nhẹ nhàng khấn cầu.

Thấy Phong Dạ Hàn kiên định như núi lớn, không thể làm gì khác đành thay đổi cách làm, nghiêng đầu nói với Sở Mộc Hi: "Hai ta một chương định thắng thua, gợn gàng linh hoạt, không biết ý thái từ như thế nào?"

"Ngạo nhi, không thể. Người này nội công thâm hậu, ta sợ. . ." Lăng Ngừ Thu chẳng biết lúc nào từ trong đám người đi ra, ngăn cản nói.

"Ngừ Thu đi, chớ lo lắng, Ngạo nhi tự có chừng mực." Ngạo Tinh nhẹ nhàng vỗ bả vai Lăng Ngừ Thu.

"Hàn?" Ngạo Tinh cố ý kéo dài âm điệu, cười hi hi kêu Phong Dạ Hàn, mang theo một chút nũng nịu kiều mỵ, thiên ngôn vạn ngữ, ra tới bên miệng, cũng là một tiếng gọi khê.

Băng Tâm Băng Lam che miệng cười trộm, chiều này đối với cô gia trăm lần đều linh. Bả vai bốn người Xuất Nguyệt run lấy bầy, thống nhất cúi đầu.

"Ừ." Phong Dạ Hàn cung chiều ngắt mũi Ngạo Tinh, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Ngạo Tinh le lưỡi một cái, hận không thể ngay lập tức trộm hương hôn chàng, mà bên cạnh lại quá nhiều người.

"Như thế nào, thái tử điện hạ?" Ngạo Tinh hoạt bát cười một tiếng.

Sở Mộc Hi sóng mắt lưu chuyển, rồi điềm tĩnh nói: "Không bằng so kiếm pháp mà cô nương am hiểu, một chiêu định thắng thua được không?"

"Ca ca, nàng đã gả làm thê tử người khác, không thể gọi là cô nương nữa" Sở Linh Nhi gương mặt ngây thơ, giả bộ ngu ngốc, kì thực dụng tâm bất lương nói.

Không ít tiếng thôn thức cảm thán. Sợ là không ít thiếu nam thiếu nữ tan vỡ mộng xuân.

Thời tiết nói thay đổi liền thay đổi ngay, trong một cái nháy mắt, liền có tuyết hạ xuống. Ngạo Tinh ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn Phong Dạ Hàn nhắm mắt dưỡng thần điều khí. Thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa sổ một chút, thường thức cảnh tuyết rơi.

Bỗng chốc Phong Dạ Hàn dùng môi chặn môi nàng lại, Ngạo Tinh sợ run một hồi lâu, bất đắc dĩ cười một tiếng, vòng tay ôm cổ chàng, người này rất thích chơi đánh bắt ngờ.

Gần tới hoàng hôn, trận chung kết bắt đầu. Người dưới đài mặc cho gió tuyết lạnh lẽo đợi trận so tài cuối cùng.

Sở Mộc Hi mặc một bộ trường bào trắng như tuyết, ở trên võ đài có vẻ càng thêm phiêu dật động lòng người.

Đôi mắt Ngạo Tinh hơi sưng sò, lạnh lùng cười một tiếng: "mọi người đã nghe nói ' tuyết bay nhân gian ' chưa?"

Trên đài dưới đài hờn nhiên dừng lại, đây kiếm chiêu gì, bây giờ mới nghe lần đầu, ngay cả Lạc Nam cũng hơi nhú mày.

Mắt Sở Mộc Hi khê tối lại, mỉm cười nói: "Mời ra chiêu."

Kiếm của nàng vừa ra vỏ, khí lạnh bức người, hảo một thanh Vô Danh kiếm.

Sở Mộc Hi nhìn ánh mắt Ngạo Tinh đang đứng đó, mấy phần khiếp sợ, mấy phần cảm hoài.

Kiểm khí cùng hàn khí của đôi mắt cơ hồ sớm làm hẩn một tâm băng lãnh, người có như thép cũng hơi bị chấn động. Vậy mà, hẩn cũng không chịu thua, quyết không cho phép ở trên chiến trường có chút khác thường.

Hai người cách nhau không xa, Ngạo Tinh chỉ lạnh lùng nhìn hẩn, bỗng nhiên khẽ cười lên.

Trong gương mặt tươi cười của nàng không có một tia bi ai, giống như một đoá hàn mai nở trong tuyết, tịch mịch, cô độc, mỹ lệ, và tràn đầy miệt thị thế gian vạn vật lạnh lùng.

Nụ cười như vậy, Sở Mộc Hi nhìn ngây người. Không ngờ nữ tử này lại có nụ cười cô độc thế.

Nhưng lúc hẩn khẽ ngẩn ngơ, kiếm quang sáng như tuyết từ kiếm trên kiếm phát ra. Ngạo Tinh toàn thân lụa đỏ tung bay, từng vòng bông tuyết quấn quanh quanh quần ở chung quanh nàng.

Kiểm quang sáng rõ rệt cuộc phóng lên cao, kiếm trên không trung hư hư thật thật tạo nên mấy kiếm hoa, như tuyết nữ hạ phàm tràn đầy trời bay về phía Sở Mộc Hi. Sở Mộc Hi rút kiếm xuất chiêu, nhanh như điện quang.

Tê một tiếng, âm thanh áo bào xé rách.

Chỉ một chiêu này, cơ hồ đạt tới kiếm thuật đỉnh cao của Sở Mộc Hi, lại giết mình, kiếm quang nơi ngực hẩn chợt lóe, lại nhanh chóng biến mất. Không thấy gì cả, liền cảm giác đột nhiên ngực đau xót. Cúi đầu, một dòng máu đỏ thẩm chảy xuống.

Nàng một kiếm, hẩn lại thua. Hoa tuyết vẫn từng lớp từng lớp bay về phía Sở Mộc Hi, bay về phía mọi người dưới đài, bay là tả. Quả nhiên là. Tuyết bay nhân gian.

Trên mặt Hẩn tràn đầy khiếp sợ.

Đây là lần đầu tiên hẩn thua trên tay người khác.

Huống chi đối phương còn là một nữ tử mười bảy tuổi.

Ầm một đạo sấm sét, rung động trong lòng mọi người, nữ tử này đến tột cùng có khả năng như thế nào?.

"Tiểu thư quá tuyệt vời!" Sau khi khiếp sợ Băng Tâm nhảy nhót vẫy tay hô. Tiếp đó dưới đài không ít người hồi hồn, gia nhập hàng ngũ hoan hô, bốn người Xuất Nguyệt cũng không ngoại lệ, vương phi mang cho bọn họ thật sự quá nhiều rung động.

Ngạo Tinh tự đi xuống đài, chạy vội tới trước mặt Phong Dạ Hàn, như bình thường đòi thưởng, nghịch ngợm cười nói: "một chiêu này của vi thể xinh đẹp chứ?"

Phong Dạ Hàn cười yêu nghiệt với Ngạo Tinh, hôn lên trán nàng, nụ cười sáng rỡ mang theo thâm tình nói: "Rất đẹp!"

Ngạo Tinh cười một tiếng, lại nghiêm nghị hướng về phía Lạc Nam nói: "Lạc lão tiên sinh, có nên cho Ngạo Tinh xem tam bảo của quý trang một chút không?"

Cho dù trong lòng ngàn vạn cái không muốn, dưới con mắt mọi người, Lạc Nam cũng đành phải phát tay khiến gia đình đưa lên ba loại phần thưởng cho người đoạt giải nhất.

Ngạo Tinh ở trong những lời tung hô của mọi người, mở ra hộp gấm thứ nhất, một cái hộp tử đàn, vừa mở ra, đây là một hạt châu to như quả trứng, mới nhìn trắng nõn như tuyết, theo ánh sáng lưu chuyển, trong tuyết lại hiện ra bích lục quang ảnh, trong chớp mắt quang ảnh kia lại cùng tuyết tan hợp cùng nhau, tản ra ánh sáng lộng lẫy. Khi đến gần người ta lại cảm thấy một cổ khí tức kỳ lạ xông thẳng ra ngoài, mới đầu cảm giác hơi lạnh như gió, mà một lúc sau lại thấy như có chút dịu dàng mát mẻ.

Quanh thân Ngạo Tinh đột nhiên tản mát ra hơi thở lạnh lẽo, rút chủy thủ trong ngực ra, nhẹ nhàng vẽ một cái trên ngón tay, một giọt máu rơi vào hàn thiềm Bảo Châu, bỗng chốc, hạt châu hiện ra ánh sáng đỏ thắm chói mắt, trong phút chốc hạt châu hoàn toàn đem máu hấp thu vào bên trong hạt châu, dần dần khôi phục màu gốc, nhưng lại tản mát ra khí tức mát mẻ nhu hòa hơn, làm cho người ta có cảm giác như một làn gió xuân thổi qua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mỹ nữ lên cơn.

Chương 63:

"Chắc hẳn Lạc lão tiên sinh vẫn không biết hàn thiềm Bảo Châu dùng như thế nào, đây chính là thứ mà đệ tử chân truyền của Lăng gia dùng để luyện tâm pháp phụ trợ cho Phượng Hoàng kiếm." Ngạo Tinh chợt nghiêm mặt liếc nhìn, khiến Lạc Nam chợt dạ một hồi: "Qua một đêm, Lăng gia chúng ta bị thám sát diệt môn, bảo bối mất đi toàn bộ đều ở Không Tước Sơn Trang, thật là kỳ quái?"

Lời này vừa nói ra, sự ngờ vực của mọi người nổi lên, nhiều ánh mắt hướng về phía Lạc Nam.

"Ngạo nhi, con nói thật sao, hàn thiềm Bảo Châu cũng là của Lăng gia chúng ta sao?" Lăng Ngữ Thu lại nói, kinh ngạc không thua gì bất luận kẻ nào.

"Ngữ Thu đi, đây đều là mẫu thân nói. Chỉ là mẫu thân không thích chém giết, cũng không muốn Ngạo nhi canh cánh trong lòng, nhưng mà bây giờ có người muốn dụ Ngạo nhi đi ra, Ngạo nhi cũng đành phải thuận tiện thu hồi lại. Ngữ Thu đi, hãy cố gắng nhìn cho tốt, có đôi khi nhìn thấy cũng không phải sự thật, mà dùng tâm mới nhìn thấy. Ngạo nhi còn có việc, ngày khác sẽ tìm Ngữ Thu đi, bảo trọng."

Thấy mục đích đã đạt được, một tay Ngạo Tinh cầm Bảo Châu, một tay cầm tay Phong Dạ Hàn, cười nói: "Lạc lão tiên sinh, nhiều ngày quấy rầy, cảm kích khôn cùng, cáo từ." Dứt lời, đi về phía ngoài Sơn Trang.

Băng Lam Băng Tâm lập tức ôm hai hộp gấm còn lại, không bỏ phí mà đuổi theo.

Đại hội anh hùng ở Không Tước Sơn Trang, chỉ sau một ngày, Hàn vương, Hàn vương phi của Túc Nguyệt quốc đã thành đề tài nghị luận khắp phổ lớn ngõ nhỏ của tứ quốc.

Ngạo Tinh nhào vào bệ cửa sổ, nhìn tuyết trắng rơi trên không trung, lơ đãng nhìn thấy khách sạn phía sau có mấy cây hồng mai, mà nụ hoa chớm nở, điểm một bông tuyết, chợt, hai mắt tỏa sáng, lại có một khóm hoa lặng lẽ nở rộ rồi, không khỏi nhớ tới một câu thơ "Tuyết rơi ở thôn trên, vài cành mai nở đêm qua", thật là bội phục trí tuệ của cô nhân.

"Nghĩ gì thế?" Phong Dạ Hàn từ phía sau đi tới bất ngờ đem Ngạo Tinh ôm vào ngực.

Ngạo Tinh thật bị giật mình, nàng cứ nhiên không cảm thấy có người đến gần, xem ra thần công của Phong Dạ Hàn lại lên cấp rồi.

"Đang suy nghĩ, về sau không phải đối thủ của chàng rồi, sợ bị chàng khi dễ." Hai mắt lộ ra một loại thần thái như ánh trăng, đôi môi xinh đẹp lúc này khẽ giương, vẻ mặt tiểu nữ nũng nịu miềm mại.

"Vi phu sẽ bảo vệ nàng, sẽ không khi dễ nàng." Phong Dạ Hàn không quên hướng trên eo chấm mút một phen: "Huống chi kiếm thuật của vi phu vẫn còn kém thua ái thê."

"Lời này ta thích nghe." Ngạo Tinh xoay người, hướng về gương mặt tuần tú khẽ hôn một cái, muốn đi ra ngoài cửa, cảm thấy bóng người bên cạnh có chút nguy hiểm, nhanh chân muốn chạy, cánh tay sắt sớm đã gắt gao cố định bên hông.

"Làm cho vi phu dục hòa đốt người, ái thê có hay không nên. . ."

Khi Ngạo Tinh thấy hối hận thì đã muộn, trong lòng thầm mắng mình không có tiền đồ, không chịu nổi mỹ nam kế của Phong Dạ Hàn, cam chịu số phận thôi. Nhưng mình mới mười bảy tuổi, còn ham chơi, còn muốn chơi nhiều thêm mấy năm. Nhưng theo tình hình hiện tại, không tới mấy ngày sẽ có thêm miếng thịt trong bụng mất.

"Hàn, ta thương lượng với chàng một chuyện được không." Ngạo Tinh nghiêm mặt nói, cũng không quản người đang mò mẫm trên người mình.

Phong Dạ Hàn nghe Ngạo Tinh nói nghiêm túc như thế, lửa dục ngược lại tắt không ít, thờ gấp nặng nề hỏi: "Ngạo nhi nói một chút xem?" Vẫn không dùng động tác trên tay lại.

"Hàn, ta không muốn sớm có bảo bối." Ngạo Tinh đưa tay vòng lên cổ Phong Dạ Hàn nói, đem kiến thức sinh sản nói cho Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn nghe xong, hơi ngần ra, ghi nhớ hết trong lòng, nhất là khi nghe đến việc mang thai sớm ảnh hưởng không tốt đến cơ thể nữ nhân, tay bỗng ngừng lại, lật người nằm ngang ở trên giường, khiến Ngạo Tinh cảm thấy ấm áp trong lòng.

"Vậy làm sao bây giờ?" Mắt phượng mang theo sự dè dặt dục vọng, lại có yêu thương nồng đậm.

Ngạo Tinh không khỏi cười một tiếng: "Ta tự có biện pháp, chỉ là chàng phải phối hợp mới được, bảo đảm sẽ không có nhiều ảnh hưởng tới tính phúc sau này của chàng."

Lúc này Phong Dạ Hàn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi thật dài, ngoan ngoãn gật đầu. Trong lòng Ngạo Tinh len lén vui vẻ một phen, lật người một cái, nằm lên người ai đó, mập mờ nói: "Nhưng mà hôm nay có thể."

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn nguy hiểm nhíu lại, liền xấu xa cười một tiếng, tay dùng sức một cái, y phục trên người Ngạo Tinh lập tức rách tan, hơi lạnh ập đến, ngay lúc đó cơ thể ấm nóng ập lên.

Mông lung tỉnh lại, Phong Dạ Hàn không còn nằm bên cạnh, còn chút hơi ấm. Bên ngoài khách điểm một mảnh âm ỹ, hình như còn có vài giọng nói quen thuộc của nữ tử. Thay đổi diện mạo, đôi một bộ y phục trắng ngà rồi ra cửa.

"Sao lại ra làm gì?" Phong Dạ Hàn cảm thấy hơi thờ quện thuộc đến gần, quay người lại mang theo chút tức giận nhưng lại chứa đựng cung chiêu, cời áo choàng trên người nhẹ nhàng choàng cho Ngao Tinh, hôn nhẹ lên trán nàng.

Mọi người phía sau Phong Dạ Hàn hít vào một hơi, chuyện này. . . Đây chính là Hàn Vương mới vừa rời lãnh ngao, không thêm ngó ngang tới bọn họ sao, dường như bây giờ trở thành một người khác, nhu tình làm nhiều nữ tử hâm mộ.

Trong nháy mắt, Ngao Tinh cảm thấy trong lòng áp áp, yêu kiều nói: "Ta ra xem một chút, người nào om sòm như vậy?"

Âm thanh của nàng êm tai như tiếng trời, khiến Phong Dạ Hàn ngẩn ngơ một chút, nghiêng người ôm eo nhỏ của Ngao Tinh, quay lại nói: "Vậy Ngao nhi xem một chút đi."

Chợt nhìn, thật không ít người mà, dẫn đầu là Sở Linh Nhi, trên mặt mang theo giận giữ, ba tỷ muội Lạc gia, còn có Vụ Ngữ Như, cùng mấy nha đầu vô danh.

Ngao Tinh mỉm cười nói: "Ha ha, thì ra là một Nương Tử Quân (đội quân tóc dài). Lúc băng tuyết đầy trời như vậy, không ở nhà cho tốt, chạy tới đây làm gì?"

"Tiểu yêu tinh ác độc này, ngươi dùng kiếm pháp gì, không chỉ làm tổn thương ca ca ta, còn hại hãn khí lạnh xâm nhập vào thân thể." Tốt cho một tiểu yêu tinh ác độc.

"Khi tỉ thí, đao kiếm không có mắt, đâu có gì lạ đâu, huống chi một chút hàn khí như vậy cũng coi như trả lại nhân tình mà ngươi tặng một con mê tình cỏ, Ngao Tinh nghĩ không có gì là không ổn." Môi hồng khẽ mở, sương mù nhạt phun ra, một cỗ mùi hương thoang thoảng. Phong Dạ Hàn không khỏi ôm sát lại chút.

Sở Linh Nhi về mặt thoáng một cái, rất nhanh liền khôi phục, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Ngao Tinh.

"Linh Nhi." Một thanh âm nóng nảy, bệnh tật vang lên, Sở Mộc Hi chạy đến, nhìn dáng dấp hần chắc là không biết chuyện này. Sau lưng cũng đi theo mấy nam tử, Tam huynh đệ Lạc gia, về mặt xem náo nhiệt Thượng Quan Dục, Công Tôn Vũ Hiền.

"Mộc Hi, làm sao ngươi lại đi ra?" Vụ Ngữ Như lo âu đến gần Sở Mộc Hi một chút, muốn đưa tay nâng đỡ nhưng lại do dự giữa không trung, phong cách điềm đạm đáng yêu, vừa thấy đã thương.

Sở Mộc Hi âm áp cười một tiếng: "Ta không sao." Liền lễ phép hướng về đám người Ngao Tinh áy náy nói liên tiếp: "Xin lỗi, xá muội tình tình quá mức tùy hứng, quấy rầy."

"Hi ca ca, là nàng ta làm ca ca bị thương, làm sao ca ca còn ăn nói khép nép như vậy." Sở Linh Nhi bắt khuất không buông tha, thật là một bông hoa hồng có gai trong nhà ấm mà.

"Tranh tài bị thương là chuyện thường, nghỉ ngơi mấy ngày liền tốt. Cùng ta trở về." Sở Mộc Hi khó có lúc tức giận, quát lên.

"Muội không trở về, hôm nay muội nhất định vì ca ca đòi một lời giải thích. Không phải nói khi tỉ thí tới chỗ là dừng sao, nàng làm ca ca bị thương, chính là phạm quy, rõ ràng là cố ý mà." Sở Linh Nhi cảm tức nhìn Ngao Tinh mang vẻ mặt không sao cả đứng bên cạnh, hung hăng nói.

Không ngờ năng lực diễn đạo thị phi của Sở Linh Nhi thật không nhỏ.

"Hả? Tới chỗ là dừng, vậy phu quân ta chịu một chưởng kia tính thế nào? Dừng mê tình cỏ đánh lên ta lại như thế nào? Nếu Sở tiểu thư muốn nói, ta lại muốn hảo hảo so đo một phen." Ngao Tinh vuốt vuốt ngón tay của Phong Dạ Hàn, lạnh nhạt cười nói, nhìn tuyết trắng trên đỉnh đầu mọi người, hoàn toàn xem như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cũng là cố nhân.

"Muội dùng mê tình cỏ?" Cặp mắt của Sở Mộc Hi bốc lửa, trợn mắt nhìn chằm chằm Sở Linh Nhi. Sở Linh Nhi chợt dạ cúi đầu, vẫn cứng đầu như cũ, "Dạ, là muội dùng mê tình cỏ, muội không thích đáng về phách lối của yêu phụ này đây."

"Chát" một tiếng thanh thúy, một cái tát roi xuống. Sở Mộc Hi đáng về bắt đắc dĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Ca cư nhiên đánh muội, vì yêu phụ này mà đánh muội." Sở Linh Nhi lúc này tựa như một con sư tử cái bị chọc giận, một tay bịt mắt, găm lên với Sở Mộc Hi.

"Ta cũng là người sáng khoái, nhìn ở điểm ngươi có một ca ca hiểu lí lẽ, ta cũng không nhỏ mọn." Tay thon vừa nhấc, Băng Tâm từ trong ngực lấy ra một

hộp gấm nhỏ.

"Đây là noãn tâm đan, vừa vặn có thể giải kiếm khí hàn lạnh, coi như là xóa bỏ." Tay áo vung lên, hộp gấm liền bay về phía Sở Mộc Hi.

"Náo loạn cũng náo loạn rồi, đánh cũng đánh rồi, cũng đến lúc giải tán rồi. Ngày đông lạnh nên thứ cho ta không phụng bồi. Không tiễn!" Ngao Tinh xoay người kéo Phong Dạ Hàn đi vào trong nhà.

"Chậm." Lạc Vũ Phi khẽ quát một tiếng.

Phong Dạ Hàn lập tức xạm mặt lại, nếu không phải là nữ nhân, hẳn thật muốn một chưởng đánh qua. Ngao Tinh hiểu được Phong Dạ Hàn chán ghét.

"Thế nào, Lạc tam tiểu thư, còn chưa tới ban đêm đã vội vã khó dần nổi muốn vào phòng phu quân ta sao? Lúc này phu quân ta chưa chắc có thể nửa lần ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đó." Ngao Tinh liếc mắt ra hiệu cho Phong Dạ Hàn, thấy mặt hắn đen lại, tay nắm chặt tay nàng làm Ngao Tinh hơi nhú mày.

Hi hi. Bốn người Xuất Nguyệt rất bất nhã cười ra tiếng.

"Tiểu thư, cô gia chúng ta luôn luôn giữ mình trong sạch, chỉ sợ có chút ong bướm chẳng biết xấu hổ muốn dính vào, haiz. Đây còn là danh môn khuê tú, thật là thói đời bạc bẽo, thê thảm không nổi nhìn." Băng Tâm nhanh mồm nhanh miệng, nói ra.

Mặt Lạc Vũ Phi đỏ một mảnh, vội vàng hướng về phía sau lưng Lạc Sơ Hàn thối lui, Lạc Sơ Hàn vừa nhìn vẻ mặt như vậy của muội tử, liền đoán được một hai điều, trừng mắt liếc Lạc Vũ Phi.

Lạc Sơ Ảnh thấy Tam muội như vậy, vội vàng hoà giải: "Từng nghe Hàn vương phi của Túc Nguyệt quốc đáng đáp khuynh thành, mắt thấy mới là thật tai nghe là giả, hôm nay khó được gặp nhau, chẳng biết có thể thấy hình dáng thật của người không?"

Mọi người nghe xong đều háng há. Thượng Quan Dục, Công Tôn Vũ Hiền tất nhiên xem đã nhìn thấy hình dáng nàng, liếc mắt một cái, trăm năm khó quên.

Mày kiếm của Phong Dạ Hàn nhú lại, là điềm báo hắn nổi giận rồi.

"Hừ! Ngươi còn chưa xứng được thấy hình dáng chân thực vương phi nhà ta." Xuất Nguyệt căm ghét nhất người tự cho là thanh cao này, kì thực lại là nữ tử âm hiểm xảo trá, lạnh lùng nói.

"Gặp qua nữ nhân không biết xấu hổ, nhưng nữ nhân có da mặt dày như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy." Truy Nguyệt cọt nhả nói.

Ngao Tinh thấy Xuất Nguyệt, Truy Nguyệt bảo hộ chính mình như vậy, trong lòng âm áp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Tâm ngớ ngẩn, cảm thấy nam tử phong hoa này không còn chán ghét như vậy rồi.

"Ngươi. . ." Lạc Sơ Ảnh rốt cuộc phá vỡ hình tượng ngọc nữ, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh lửa giận.

"Hai người các ngươi cũng thiệt là, mèo con đáng yêu như vậy, bị hai ngươi nói thế cũng biến thành cọp mẹ rồi, chắc chắn, hai ngươi về sau có thể là một tay dạy dỗ nữ nhân tốt đấy." Ngao Tinh cười lưu manh, không quên đưa hai phát ánh mắt tán thưởng cho Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt.

Xuất Nguyệt mặt đỏ bừng nhìn thoáng qua Băng Lam đang đứng một bên, Truy Nguyệt là da mặt dày, không biến sắc.

Ngao Tinh gấp một cái phá vỡ hình tượng, phát tay một cái: "Không có việc gì sớm giải tán, lạnh như vậy, các ngươi không sợ gãy vò, ta còn chê các ngươi làm phiền phu thê chúng ta trao đổi tình cảm đấy." Nói xong, hoa lệ xoay người.

"Không biết thẹn." Sở Linh Nhi lần nữa lên tiếng.

Về một tiếng, chỉ thấy Sở Linh Nhi "A" một tiếng, trên má phải có vết máu loang lổ. Không ai thấy chuyện gì xảy ra, nàng lại như vậy. Vừa nhìn thấy phi tiêu hoa mai bay phấp phới, đều kinh hoàng, phi tiêu hoa mai của Nguyệt Thượng Hồng. Nàng ra tay lúc nào? Sở Mộc Hi cũng khiếp sợ nhìn về bóng lưng Ngao Tinh.

"Nếu có lần sau nữa, ta không ngại mạnh tay bẻ hoa." Ngao Tinh nhếch môi, cười nói.

Ô ô ô.

Mọi người còn chưa hồi hồn, một con chó to cỡ nửa người chạy nhanh về phía Ngao Tinh.

"Niệm Tây, trở lại." Sở Mộc Hi kinh hãi, cho là nó muốn tập kích Ngao Tinh. Sở Linh Nhi lại há hê cười mừng, hận không thể tự mình đánh một chưởng.

"Vương phi cẩn thận."

"Tiểu thư."

Phong Dạ Hàn cùng Ngao Tinh đều cảm thấy có trận gió lướt đến, đều ngưng Khí trong tay, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Ai ngờ, con chó lớn nhào tới trước mặt Ngao Tinh, lại đứng thẳng đứng dựng lên, cao bằng Ngao Tinh, không có một tia sát khí.

Đôi mắt Ngao Tinh ngưng lại, có chút giật mình. Tiếp theo, con chó ngao lông vàng xoay quanh Ngao Tinh, bỗng chốc lại dùng lực, hai chân để lên hai vai Ngao Tinh, không ngừng phát ra tiếng kêu hưng phấn ô ô ô.

Trong đầu Ngao Tinh lóe lên bộ dạng của tiểu Kim ti, đôi mắt trong khê cong hình trăng, đôi tay sờ vào cặp chân kia, sợ hãi kêu: "Người có phải hay không Tiểu Kim ti? Tiểu Kim ti, có đúng hay không?"

Tơ vàng ngao ô ô ô, gật đầu.

"Người thật là Tiểu Kim ti, oa. Người đều lớn như vậy, biến thành Đại Kim ty. A nha. . . người trước tiên xuống đi. . . Người đều lớn như vậy, tỷ tỷ cũng không thể ôm người được." Ngao Tinh ngồi xổm người xuống cùng Tiểu Kim Ti đụng đầu, thân mật kháng khí. "Đã nhiều năm như vậy, người lại còn có thể nhận được ta, thật thông minh."

Ngao Tinh chìm đắm trong vui mừng gặp lại Tiểu Kim ti, tự nhiên quên mọi người đang ở đây.

"Tiểu thư, đây chính là đại ca mà đại ca ca cho người sao?" Băng Tâm hưng phấn chạy tới, lại hơi sợ lùi lại.

"Ừ, chính là nó, không ngờ nó còn sống, người xem, nó có đẹp trai hay không?" Ngao Tinh vuốt ve bộ lông của Tiểu Kim ti.

"Tiểu Đông Tây. . ." Sở Mộc Hi từng bước khó khăn đi về phía trước, kinh ngạc.

Tiểu Đông Tây? Ngao Tinh ngẩn ra, chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy Sở Mộc Hi ngây ngốc hướng mình đi tới, trong lòng mắt đen có quá nhiều tâm tình, áy náy, vui mừng, nghi ngờ, ảo não, mất mát, cảm kích, chờ mong, nàng chưa bao giờ biết một người ở trong nháy mắt sẽ có nhiều biểu tình biến hóa như vậy.

"Đại ca ca?" Tâm tình Ngao Tinh có chút giao động.

"Thật sự là người." Sở Mộc Hi chưa bao giờ kích động như vậy, chạy lên ôm chặt lấy Ngao Tinh, mừng rỡ như điên, "Tiểu Đông Tây, ta chính là đại ca ca mười ba năm trước đây. Người không chết, không có chết. . . thật. . . tốt. Thật tốt quá."

Sở Mộc Hi im lặng nghẹn ngào. Chỉ lo ôm chặt Ngao Tinh, cảm nhận được cảm giác chân thật, mới biết tất cả là thật, không phải là mộng.

Con chó ngao lông vàng dưới chân hưng phấn vây quanh hai người xoay quanh.

Ngao Tinh ngây ngốc, Phong Dạ Hàn bên cạnh đã sớm khí lạnh bức người, gầm lên: "Buông nàng ra!"

Ngao Tinh giật mình một cái, ra sức đẩy người trước ngực, đẩy Sở Mộc Hi ra, Sở Mộc Hi không ngờ Ngao Tinh sẽ đẩy ra, lao đảo một cái, không đứng vững, lui nhanh mấy bước mới đứng vững lại, Vu Ngưu Như vội vàng tiến lên đỡ hấn, Lạc Sơ Ảnh muốn tiến lên nhưng chậm một bước.

Ngao Tinh vội vàng kéo tay Phong Dạ Hàn, mắt nhìn mắt phượng ý nói xin lỗi. Khí lạnh vây quanh Phong Dạ Hàn mới giảm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ghen tuông mãnh liệt.

"Hi ca ca, đây chính là nữ hài làm cho ca cùng mẫu hậu trở mặt thành thù sao, gọi là “Tiểu Đông Tây” có đúng hay không? Đây chính là nguyên nhân ca ca nhiều năm không chịu thú phi nạp thiếp có đúng hay không?" Sở Linh Nhi phần nộ đi lên, kéo tay áo Sở Mộc Hi, tâm tình càng lúc càng nóng giận.

Sở Mộc Hi vẫn ngo ngắc nhìn Ngao Tinh trong ngực Phong Dạ Hàn, có sự vui sướng khi gặp lại, còn có sự bất đắc dĩ chỉ hận không gặp sớm hơn, thiên ngôn vạn ngữ tưởng như vô tận, cuối cùng hóa thành một tiếng cười nhàn nhạt, xoay người đi, không quên nhìn lại Ngao Tinh một cái, đôi mắt hoa đào có thêm sự đau lòng, một bóng dáng thiên lam(xanh da trời) cô đơn dưới những bông tuyết bay tán loạn trong một ngày mùa đông, tịnh liêu mà cao ngạo như vậy.

"Ta nguyên tưởng rằng là ta chưa đủ tốt, không thể vào trong tim chàng được, thì ra tim của chàng sớm đã có người chiếm cứ." Vu Ngưu Như ưu thương tự lẩm bẩm, tự giễu cười một tiếng, khó nén thê lương cùng bị ai vô tận. Người kia chậm rãi xoay người, trên nền tuyết trắng lưu lại bóng dáng cô đơn.

"Sẽ không, Ngưu Như tỷ tỷ, ca ca ta vẫn rất thích tỷ, huống chi yêu phụ này đã xuất giá, tỷ vẫn có cơ hội." Nói xong, ánh mắt Sở Linh Nhi ác độc hung hăng trừng mắt nhìn Ngao Tinh.

Vưu Ngừ Như khẽ dừng bước: "Ha ha, lấy tính tình Mộc Hi, sợ là liếc mắt một cái chính là cả đời thôi." Nàng cúi đầu cười khổ một phen, tiếp tục đi về phía trước.

Trong băng tuyết ngập trời, có một con Ngao vàng cao cỡ nửa người thường xuyên tới lui giữa Vân Lai khách sạn cùng Khổng Tước Sơn Trang.

Phong Dạ Hàn không có ghét bỏ cầu, nhưng con Ngao Vàng này, hẳn lại thấy thật không vừa mắt. Nhìn Ngao Tinh chơi đùa với nó, trong lòng không biết mùi vị gì.

Ngao vàng này như một loại liên hệ vô hình giữa Sở Mộc Hi và Ngao Tinh, cái tên còn gọi là "Niệm Tây", hôm đó Sở Mộc Hi lại gọi Ngao Tinh là "Tiểu Đông Tây", ý tứ thật rõ ràng, thêm một phen giải thích của Sở Linh Nhi, hai ngày kế tiếp, sắc mặt Phong Dạ Hàn liền không có nửa điểm dãn ra.

Bốn người Xuất Nguyệt cùng Băng Lam Băng Tâm, nhìn thấy Phong Dạ Hàn mặt thối như vậy, trốn xa chừng nào tốt chừng đó, từng gặp qua cùng người tranh thủ tình cảm, chưa từng thấy qua cùng chó tranh thủ tình cảm, mắt phượng hận không thể đánh cái "Tiểu Tam" xen vào này.

Rốt cuộc đến ngày thứ ba, trước cửa khách sạn nhiều hơn một bóng dáng trắng, bên cạnh là một con Ngao vàng cao cỡ nửa người.

Ánh mắt hoa đào của Sở Mộc Hi ẩn tình nhìn Ngao Tinh, thoáng như cách nhiều thế kỷ, chậm rãi nói: "Tiểu Đông Tây, biết không? Sau khi ta trở lại Tây Học Quốc, chưa bao giờ quên ngươi. Bốn năm sau ta phải ám vệ của mình trở lại tìm ngươi, muốn đón ngươi đi Tây Học quốc chơi. . ."

Thì ra là năm nàng tám tuổi trứng Ngọc Khô Cốt là do Mẫu Hậu của Sở Mộc Hi thâm sai sử ám vệ gây nên, chỉ vì cắt đứt niệm tưởng của Sở Mộc Hi. Sở Mộc Hi thông minh như vậy liền phát hiện ra đầu mối trong đó, sau khi ép hỏi ám vệ, liền cùng mẫu hậu hẳn hoàn toàn trở mặt. Trước đây không lâu, lại bức bách Sở Mộc Hi cưới nữ nhi của Thừa Tướng là Vưu Ngừ Như, tất nhiên bị cự tuyệt, quan hệ của hai người như nước với lửa. Ý trời trên người, trong lòng Sở Mộc Hi luôn có hi vọng, thừa dịp đêm tối lên trốn đến Túc Nguyệt quốc, biến thành vết thương chồng chất. Ai ngờ đi tới nơi hai người gặp nhau, cứ nhiên thấy một phần mộ, trên đó viết "Tiểu Đông Tây chi mộ", hẳn hoàn toàn tuyệt vọng, tim của hắn cũng hoàn toàn bắt đầu làm lạnh. Buồn cười nhất chính là, phần mộ này chôn một người khác, là một người có quan hệ rất mật thiết cùng Ngao Tinh.

Ngao Tinh lẳng lặng nghe Sở Mộc Hi tự thuật, trong lòng cũng theo đó mà căng lên. Thì ra là hắn chưa từng quên mình, hơn nữa ảnh hưởng của mình đối với hắn sâu như thế. Ngao Tinh liếc mắt nhìn chằm chằm tiểu Kim Ti, thì ra đêm đó nó nổi điên chạy trốn, là cảm giác được chủ nhân đang ở hiểm cảnh, lấy thân cứu chủ, sau đó lại trở về Tây Học quốc luôn.

Bởi vì nó, hai người quen biết; thời gian qua đi nhiều năm như vậy, hai người gặp lại, cũng là bởi vì nó.

Hai người một ngao, đồng dạng tình cảnh, bất đồng tâm tình, thế sự xoay vần, hai người bỏ qua quá nhiều.

"Thật ra thì, từ khi gặp mười lần đầu tiên, ta liền có một loại cảm giác quen thuộc, chỉ là trong lòng không muốn thừa nhận, sợ hi vọng rồi lại thất vọng. Nếu như không phải lần trọng thương đó phá hủy khứu giác của ta, có lẽ ta đã sớm liền nhận ra muội." Đáy mắt Sở Mộc Hi nhu hòa như phiến băng mỏng được nắng xuân làm tan chảy, mang theo âm áp quét qua đáy lòng Ngao Tinh.

"Ta có thể nhìn hình dáng chân thực của muội không?" Sở Mộc Hi mang theo một nụ cười vừa xa lạ vừa quen thuộc nói.

Trong lòng Ngao Tinh sửng sò, cũng không cự tuyệt, tay thon duỗi tới sau tai xé ra, gương mặt tuyết luân chỉ một thoáng mà làm cảnh sắc khác lu mờ.

Sở Mộc Hi tỉ mỉ quan sát dung nhan kinh diễm, nhếch miệng lên, mĩa mai nói: "không ngờ nữ hài mập lớn lên lại trở nên đẹp như thế."

Nữ hài mập? Ngao Tinh không tự chủ cau mi tâm lại, bất mãn nói, "Nữ hài bốn tuổi có phần tròn trịa cũng coi là mập? đây là thẩm mỹ gì vậy!" Nghiêng đầu không nhìn Sở Mộc Hi, về mặt tức giận.

Sở Mộc Hi thấy Ngao Tinh tức giận, đưa tay sờ lên mặt Ngao Tinh, trong tròng mắt nhiều hơn một nụ cười chân thật, thì ra là tiểu Đông Tây còn có thể làm nũng với mình, tựa như trước kia sau khi bị mình trêu chọc, tiểu Đông Tây sẽ dùng "Tuyệt giao" uy hiếp mình công muội ấy lượn quanh núi Tề Từ một vòng lớn.

"Tiểu Đông Tây, cho ta một cơ hội, ta không muốn một lần nữa cô độc một mình, ta có thể cái gì cũng không muốn, chỉ cần muội ở bên cạnh ta." Sở Mộc Hi nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt thanh nhã như nước, xinh đẹp tuyệt trần, tâm tình hơi thấp thỏm nói.

Nghe được Sở Mộc Hi thật lòng thổ lộ, Ngao Tinh không khỏi có chút hốt hoảng, đôi mắt trong veo không dám nhìn thẳng tròng mắt đen, "Đại ca ca, ta đã gả cho người, hơn nữa ta rất. . ."

Trong lòng Sở Mộc Hi hoảng hốt, đôi tay giữ chặt mặt Ngao Tinh, cường hôn, đồ đây thật sâu quyến luyến cùng nhớ nhung, hết sức căng thẳng, điên cuồng hôn nàng.

Đôi mắt trong veo bỗng nhiên tròn to, một khắc kia trong lòng rung động mãnh liệt, đầu trống không, trước mắt chợt thoáng qua đôi mắt phượng bi thương của Phong Dạ Hàn, đột nhiên thức tỉnh, ra sức đẩy ra Sở Mộc Hi, hốt hoảng né ra.

"Ta không ngại, chỉ cần muội ở bên cạnh ta." Sở Mộc Hi rút vào một phần nội lực, vội vàng nói.

Nhìn Ngao Tinh hoảng hốt trốn chạy, ánh mắt Sở Mộc Hi chìm xuống, thân hình lạnh lùng như sương, bình tĩnh đứng ở nơi đó, dưới ánh mặt trời, có vẻ cường ngạnh mà cô đơn, giống như chịu không được một phần lương lực cùng bồi hồi, lại như gánh vác tất cả đau thương, nam nhân tịch mịch mà xa

cách.

Trong thoáng chốc, những mảnh ký ức như thủy triều tràn vào trong đầu, không có dấu hiệu nào mà mở ra kí ức phủ bụi đã lâu.

Đột nhiên, mắt đào hoa kéo dài, trong tròng mắt có ánh lửa dục vọng mãnh liệt.

Nhìn dưới tàng cây người đến người đi, những vết chân nông sâu, Ngao Tinh ngồi trên cây suy nghĩ không khỏi bay xa.

Năm ấy tháng chạp, tuyết rơi như lông ngỗng cơ hồ bao trùm trời cùng đất, mọi âm thanh yên tĩnh lúc, núi Tề Từ có thêm hai bóng dáng, một Lam một Bạch(một xanh một trắng), vừa đi cửa cẩn thận dưới chân, đi theo phía sau hai người còn có một tiểu Kim Ti đáng yêu, hào hứng bưng bưng .

"Ta cống muội, chớ làm chân bị đông lạnh." Sở Mộc Hi mười một tuổi dùng tên giả Mộc Sở, mang theo thành thực cùng chừng chặc không giống như thiếu niên cùng tuổi, toét miệng, hướng về nữ hài bốn tuổi phía sau lưng nói.

Trong mắt nữ hài tràn đầy quật cường, kiên định nói: "Muội muốn tự đi, mới không cần lưng của ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chuyến đi Tây Vực.

Nam hài nhìn nữ oa cao chưa tới ngực mình, cứng chiều cười một tiếng, liền nói: "Tùy muội." , rồi sải bước đi về phía trước.

Nữ hài thấy sắc trời đã tối, có chút luống cuống. Nhìn bóng dáng càng ngày càng xa, mắt trừng lên, vén váy, dẫm lên dấu chân to phía trước từng bước nhảy về phía trước, bấp chân nhỏ lần nữa hạ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thiếu niên ở phía trước quay người lại, sáng lạng cười to, đôi mắt trong veo tức giận, "Đại Phôi Đản."

Bỏ nhào.

Một vài bông tuyết mềm mại rơi xuống, nữ oa mặc kệ bông tuyết rơi trên người, dòn hết sức nhào tới, thiếu niên mắt thẳng băng, hai người lăn xuống trong tuyết, thiếu niên sợ cô gái nhỏ bị khí lạnh vào người, vội vàng dùng ôm lấy thân thể nho nhỏ trong ngực.

Ngao Tinh ôn nhu cười, thì ra khi đó hai người chơi thân thiết, vui sướng như vậy.

"Cười đủ chưa?"

Ngao Tinh ngần ra, chợt hơi cúi nhìn, lửa ghen trong mắt phượng như thiêu như đốt, trong nháy mắt, trong mắt còn có ánh mắt khác thường quỷ quyết, còn mang theo vài phần tà ác, gương mặt tuyết mỹ, nhất thời dung hợp cả vẻ thiên thần cùng ác ma, làm cho người ta kinh ngạc, lại để cho người mê say.

"Hàn. . . Ta. . ." Ngao Tinh nhất thời không biết nên giải thích như thế nào.

Phong Dạ Hàn cười lạnh híp mắt phượng, phát tay áo, lắc mình liền biến mất ở trong tuyết.

Ngao Tinh gấp đến độ trực tiếp từ trên cây đuối theo, còn theo không kịp, không thể làm gì khác đành xoay người trở về khách sạn.

Bóng đêm sâu hơn, quán rượu nhiều hơn một nam tử đến mua say, nâng ly giữa đầu uống cạn sạch, lại rót ly nữa, một ly lại một ly, vì sao không say?

Một bên Xuất Nguyệt nhìn mà đau lòng, chưa từng thấy chủ tử như thế bao giờ, người khác không biết, hấn làm thị vệ cận thân của Phong Dạ Hàn nhiều năm, biết rõ chủ tử mặc dù "ngàn chén không say", nhưng cũng không thích rượu, coi như bị An Tàn nương nương nhục nhả như thế nào, hấn vẫn như cũ không biến sắc, cũng không uống rượu quá nhiều.

Từ xưa chữ tình đã thương người.

Chờ mãi, rốt cuộc chờ được cứu tinh tới, Xuất Nguyệt lặng lẽ lui ra ngoài.

Ngao Tinh nhẹ nhàng tiến lên, định lấy chai rượu trong tay Phong Dạ Hàn, ai ngờ Phong Dạ Hàn vung tay lên, Ngao Tinh liền tiếp bị đẩy ra, đứng.

Thân thể Ngao Tinh lung lay ngã thẳng về một bên góc bàn, đụng. Đụng. Đụng. Liên tiếp đụng ngã mấy cái bàn ghế gần nhau.

Luân phiên mấy lần ngã, Ngao Tinh ngã trên mặt đất, không hề có tiếng vang nữa.

Phong Dạ Hàn ngửi thấy không khí có mùi máu tươi, vừa nhìn, ngây người.

Đôi mắt trong veo của Ngạo Tinh hoảng hốt không biết suy nghĩ gì, trên trán lộ ra vết máu đỏ thẫm.

Trong lòng Phong Dạ Hàn co rút đau đớn, nhưng nghĩ đến cảnh vừa chứng kiến, nắm chặt đôi tay, nghiêng đầu tiếp tục uống rượu, ừng ực ừng ực.

Nhìn thấy Phong Dạ Hàn lạnh lùng như vậy, Ngạo Tinh đột nhiên cười lạnh, tâm cũng bắt đầu từng chút từng chút lạnh dần, chậm rãi chống lên thân thể, đứng thẳng lên.

Xoay người, nhìn Phong Dạ Hàn một cái, từ đầu tới đuôi cũng không nói một câu, nhưng trong nháy mắt lúc xoay người, trong mắt tràn đầy thất vọng.

Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt ngây ngốc giật mình, nhìn vương phi đi ra quán rượu không chút biểu cảm, thần trí thật lâu không trở lại, chuyện này. . .

Phong Dạ Hàn sững sờ nhìn Ngạo Tinh rời đi, trong đầu không ngừng xuất hiện sự thất vọng trong nháy mắt kia, nhất thời hốt hoảng, hấn chưa bao giờ có loại cảm giác này, giống như Ngạo Tinh muốn biến mất, đợi đến khi hấn phục hồi tinh thần lại, Ngạo Tinh đã sớm không thấy bóng dáng.

Phong Dạ Hàn tựa như diễn thi triển khinh công, chạy trở về khách sạn, nhưng ở tại cửa ra vào vừa hỏi, mới biết Ngạo Tinh căn bản cũng không trở về khách sạn. Vốn là ôm một tia hi vọng, nhưng giờ toàn bộ hi vọng đều tan biến. Ngay cả Băng Tâm Băng Lam cũng biến mất rồi.

Bốn người Xuất Nguyệt ra ra vào vào, kết quả giống nhau, không có tung tích vương phi.

Nếu Bách Lý Ngạo Tinh muốn tránh cho dù Phong Dạ Hàn có bản lãnh thông thiên cũng không tìm được nàng, tốn công vô ích.

Từng nhóm từng nhóm người được phái đi, tìm khắp nơi đều không tìm được vị trí của Ngạo Tinh, Xuất Nguyệt cũng cảm như hén, không dám trêu chọc vào con cộp đang tức giận.

Tin tức muốn tìm thì không có tiến triển, ngược lại nhiều hơn một hũ dấm mới, có tin tức hồi báo, thái tử Tây Hộc quốc từ khi đến đại hội Anh hùng không về, triều đường Tây Hộc quốc một mảnh hốt hoảng.

Thư phòng Hàn vương phủ ước chừng khép chặt bảy ngày bảy đêm, chỉ có những vò rượu ra ra vào vào, mới xác định trong phòng còn có hơi thở con người.

Ngày thứ chín, một mỹ phụ tới Hàn vương phủ.

"Chủ tử, Nhu phi nương nương nói biết vị trí vương phi." Xuất Nguyệt giống như bắt được cọng cỏ cuối cùng, kích động cực kỳ.

Rốt cuộc, cửa thư phòng mở ra.

"Tây Vực?" khuôn mặt tuần tú của Phong Dạ Hàn mang theo bi ai cùng phức tạp không thể nói, mi tâm nhíu lại cường chế nhẫn nại, nhớ tới dung nhan tuyệt thế, không biết có loại tư vị gì.

Nhu phi nhìn vẻ mặt phức tạp của Phong Dạ Hàn, liền đem toàn bộ tin tức thuộc hạ hồi bẩm trở về nói ra. Trước khi đi không quên đem ý nghĩ chân thật nói ra: "Muốn có được giang sơn, quần lâm thiên hạ. Đối với nữ nhân, có thể thích, có thể cung chiều, lại sẽ không như vậy thành si. Nếu như người si tình, làm thế nào lý trí sùng hạnh ba ngàn giai lệ? Nếu không thể, liền không cách nào thắng bằng thế lực trên triều, không có lợi cho giang sơn."

"Chuyện của ta còn chưa tới phiên người quản." Lời nói lãnh liệt tận xương, làm Nhu phi xẹt qua một tia lạnh thấu tâm.

Ánh trăng như nước bao phủ khách điểm Tây La yên tĩnh, trên bầu trời tình cờ thổi qua những đám mây nhàn nhạt, đem khoác lên một tầng Âm Ảnh, tán ra cảm giác mộng lung thần bí.

Thoáng một cái bóng dáng màu xanh da trời như tiên giáng trần đứng ở cách đó không xa trên nóc phòng, ánh trăng tại quanh thân hấn quanh quẩn một tầng vòng sáng nhàn nhạt, cao quý, thần bí, tuần dật xuất chúng, con người thâm thúy ẩn chứa tình ý vô tận, khỏe miệng, khẽ nâng lên nhất mạt ý cười nhợt nhạt, tựa như nhìn hết thế gian ngàn hoa, chỉ vì bông hoa trước mắt mà theo đuổi.

Đứng ở phía trước cửa sổ, Ngạo Tinh như bị Định Thân Chú(chú đứng yên), lúc bốn mắt nhìn nhau, trong đầu của nàng bỗng nhiên lóe ra một ánh mắt quen thuộc, tình cảm không khỏi tràn lan trái tim, tâm đột nhiên đau nhói, cùng nam tử trước mắt như vừa rút lui, kiếp trước sao?

Ký hồn ở đây, tất cả đều nhớ, cô đơn quên tình.

"Làm sao rồi?"

Trong chớp mắt, giọng nói quen thuộc như một trận gió đột nhiên rót vào trong đầu của nàng, Ngạo Tinh cảm giác đầu một hồi đau nhói, thương, trước mặt bỗng tối sầm, trong veo mắt khép lại, lúc ngất đi lẩm bẩm nói ra: "Sở Mộc Hi."

"Hắc hắc, Tiểu đông tây tình, có phải hay không nhìn thấy ta tới, quá hưng phấn té xỉu, hắc hắc, đúng là sức quyến rũ của ta bắn ra bốn phía. . ."

Một gương mặt tuần mỹ khiến người oán trời trách, lại mang theo nụ cười vô lại du côn, mắt đào hoa câu hồn, cũng rất chân thật, mười ba năm trước đại ca ca rốt cuộc đã trở về rồi.

"Ta đã thành Đại đông tây rồi, hừ." Mờ mắt liền thấy vẻ mặt muốn ăn đòn như vậy, tự nhiên sẽ không cho hấn sắc mặt tốt.

"Ha ha, ở trong lòng ta, người vĩnh viễn đều là tiểu đông tây mười ba năm trước ta biết." giọng nói Sở Mộc Hi mang theo nghiêm túc lại hơi hoài niệm, xấu xa cười.

Tên khốn kia khẳng định lại nghĩ tới nàng, những ngày bị hấn bắt nạt rồi giường giường tự đắc.

Trong veo mắt nhú lại, làm xúc động nội tâm tà ác, giờ Cửu Âm Bạch Cốt Trảo hướng về trước ngực Sở Mộc Hi mà tới, Sở Mộc Hi giống như đã sớm dự liệu được Tiểu Bạch Thỏ sẽ nổi đóa, nhanh chóng chiếm lấy, thật chặt đem bàn tay nhỏ bé nhu nhược không xương cầm lấy dựa vào trái tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Gặp lại Phong Dạ Hàn.

"Đây chính tự mình đưa tới cửa, hắc hắc." Sở Mộc Hi sắc mặt không đổi hùng hồn tuyên bố.

Ngao Tình tức giận tới mức mắt tròn trắng, cố gắng rút tay về, phanh. Một hồi hoa mắt.

Sở Mộc Hi gục tại bên giường, bốn cánh môi giao nhau, mắt đào hoa nhãn xẹt qua một tia được như ý, đánh bất ngờ thành công. Hấn không cách nào kiềm chế mà cúi thấp đầu đặt lên cánh môi mềm mại, mang theo vội vàng đòi lấy, e sợ sau một khắc nàng sẽ biến mất. Xúc cảm mềm mại kia làm thân thể hấn chấn động, chỉ có Tiểu đông tây mới có thể mang cho hấn cảm giác như vậy, chưa bao giờ có một nụ hôn nào có thể làm cho hấn mừng rỡ như điên không thể dứt bỏ như vậy.

"Tiểu thư." Băng Tâm đang cầm một chén cháo trắng nóng hồi đẩy cửa tới, nhìn thấy một màn này, lên tiếng kinh hô.

Ngao Tình bỗng nhiên tỉnh, rút tay hóa quyền vung lên, rống lên vang tận mây xanh: "Sở —— Mộc —— Hi."

Cả Tây La khách sạn run rẩy, người khởi xướng lại cười một tiếng gió nhẹ nước chảy mà qua.

"Ăn nhiều thịt một chút, mặt cũng biến thành mặt trái xoan rồi, còn đầu tiểu Bàn nữ đáng yêu nữa. . ."

"Thịt cá này cũng nấu ngon, ăn nhiều một chút, mập ôm mới thoải mái. . ."

"Tiểu đông tây, hai chúng ta ra ngoài đi dạo, bóng đêm thật đẹp, nên Phong Hoa Tuyết Nguyệt. . ."

Ngao Tình gần như sắp nghẹn thành nội thương, Băng Tâm cùng Băng Lam cơ hồ hoài nghi có phải trời cao phái yêu nghiệt này đến hành hạ tiểu thư nhà mình, nhân tiện đem các nàng chà đạp luôn không. Đường đường Tây Hộc quốc thái tử như thần thoại giờ lại điên khùng, nói cười riu rít, hình tượng quân tử đều bị quét sạch, hôm nay càng dứt khoát hóa thân làm vô lại, lại còn tự nhiên như thế, giống như là thiên kinh địa nghĩa vậy.

Bốn mắt nhìn hấn chăm chăm cơ hồ muốn rót con người, người nào đó lại coi như mây khói, im lặng, hai người nội thương nghiêm trọng. Âm thầm cầu nguyện cô gia nhanh chóng chạy tới, nếu không, không phải tiểu thư nhà mình điên khùng, mà là họ học máu bỏ mình trước.

"Sở Mộc Hi, Âu Dương Trường Phong có phải là người của ngươi hay không?" Không nhìn tới nhu tình như nhỏ ra nước kia, Ngao Tình nói thẳng trọng tâm.

"Phải, cũng không phải."

Sở Mộc Hi lười biếng nằm nghiêng ở trên ghế dựa, lười biếng nụ cười dịu dàng hấp dẫn cùng mỉa hoặc mê người, một thân này phong cách vương giả tôn quý, như hoa anh túc trong đêm tối nở rộ, tản ra lực hút trí mạng.

Đôi mắt Ngao Tình ngưng, không thể không nói đây là một yêu nghiệt ôn nhuận.

Trả lời dứt khoát như vậy khiến Ngao Tình có chút kinh ngạc, sợ là mình lang nhị của Tây Vực Lang Nha_ Âu Dương Trường Phong muốn soán vị đoạt quyền.

"Hắn còn có chí hướng ở hoàng cung thất lạc Tây Vực." Sở Mộc Hi đoán được suy nghĩ trong nội tâm Ngao Tình, không quên cộng thêm một câu.

"Hoàng cung thất lạc Tây Vực? Đó không phải chỉ là truyền thuyết thôi sao?" Sự hiếu kì của Băng Tâm nổi lên, cũng quên bắt khoái(không thích) lúc trước.

"Không có lừa làm sao có khói, gần đây một vị Đạo Mộ Giả (trộm mộ) cơ duyên xảo hợp trộm được bản đồ hoàng cung thất lạc. Tứ Quốc, Không Tước Sơn Trang đã sớm biết, không ngoài dự đoán, sau ngày mai Tây Vực cũng không còn gió êm sóng lặng như vậy." Sở Mộc Hi cười hi hi vuốt vuốt ly rượu, liếc Ngao Tình đang cúi đầu trầm tư: "Túc Nguyệt quốc cũng có người tới."

Về mặt Ngạo Tinh động lại, chuyển mắt ngoài cửa sổ, ánh mắt xa xa.

Đôi mắt hoa đào của Sở Mộc Hi quay vòng, vẫn không che giấu được sự đau lòng. Một buổi sáng bỏ qua, không có nghĩa là cuộc đời này đều bỏ qua, hơn nữa cuộc đời của hắn chưa bao giờ có bốn chữ "nhẹ nhàng buông tha" này.

Tất cả về mặt của Sở Mộc Hi rơi vào trong mắt Băng Lam, một nam tử luôn dõi theo, sát phạt quyết đoán giờ phút này ý chí vững như Kim Cương, khiến Băng Lam có một loại đè nén khủng hoảng, sợ là cô gia đã gặp được tình địch chân chính rồi.

Hôm sau lúc hoàng hôn, Tây La khách sạn quả nhiên náo nhiệt lên, lão bản cùng người làm loay hoay làm việc.

Tự nhiên, cũng có Phong Dạ Hàn một đường long đông một mối, tiểu tụy không ít, cũng không làm giảm chút nào vẻ lạnh lùng. Nhìn nét mặt lạnh nhạt của Ngạo Tinh, hắn giận. Chưa bao giờ hắn ghét nàng bình tĩnh lạnh nhạt giống giờ phút này như vậy.

Ngạo Tinh hiểu ý tứ trong mắt phượng, hơi ngừng lại, về không đành lòng chỉ chột lóe rồi biến mất, kiên quyết đứng lên, muốn xoay người bước đi.

Thân hình Phong Dạ Hàn thoát một cái, chính xác chiếm lấy đôi môi Ngạo Tinh, không để ý tới phản kháng của người trong ngực, mang theo vội vàng cùng nhớ nhung, bá đạo vô cùng.

Ngạo Tinh mấy lần giãy dụa không thoát, lại tỉnh táo lại, nhắm mắt, suy nghĩ, hàm răng hướng về phía môi của hắn mím, dùng sức khê cắn, nhất thời một cổ tanh mặn ở trong miệng hai người lan tràn ra.

Phong Dạ Hàn đau xót, nhanh chóng rời đi môi của nàng, lấy tay ở trên môi lau một cái, vừa nhìn, màu đỏ tươi chói mắt, làm con ngươi của hắn nhuốm màu huyết sắc, mang theo đau lòng cùng tức giận nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng nói: "Ngạo nhi." Dứt lời một cái tay cao cao giơ lên, hướng về phía mặt của nàng liên hùng hăng quạt xuống.

Bốp.

Nặng nề đâm vào lòng của Ngạo Tinh, giống như kim châm dao chém.

Mọi người quả thật sắp điên rồi, chủ tử không phải tư (nhớ) thê thành cuồng sao? Tại sao lại...?

Tiểu thư không phải rất nhớ cô gia sao, sao hai người sẽ vừa thấy mặt liền như nước với lửa đây?

Phong Dạ Hàn không thể tin nhìn tay phải của mình, hoảng hốt, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Sở Mộc Hi đau lòng tiến lên kéo Ngạo Tinh qua, nhìn nàng mặt mũi bình tĩnh, lạnh nhạt ánh mắt, tâm bỗng dưng căng thẳng, thì ra là tiểu đồng tây nam đó, khi nào thì bắt đầu, tâm bắt đầu che giấu quá sâu, sâu đến hắn muốn nhìn cũng không thể nào thấu được.

Không tự chủ đưa tay nâng lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, lòng ngón tay nhẹ nhàng ma sát da thịt bóng loáng in hằn năm ngón tay, tức giận nhìn chăm chăm mắt phượng, lửa giận trong tròng mắt đen như muốn đem Phong Dạ Hàn thiêu đốt thành tro, ánh mắt âm u tàn ra lưỡi dao rét lạnh u mang.

Chột chuyển một cái, kéo tay Ngạo Tinh, muốn rời đi.

Phong Dạ Hàn quýnh lên, kéo lấy tay kia của Ngạo Tinh, âm thanh bao hàm tình cảm cùng tang thương, nhiều hơn là sợ hãi, run giọng vội la lên: "Ngạo nhi, nàng không phải từng nói sẽ không rời khỏi ta sao?"

Ngạo Tinh vừa nghe, tâm hung hăng co rút một phen, thân thể cũng khê run, Sở Mộc Hi có thể cảm nhận được biến hóa của nàng một cách chân thật.

"Ta đã từng nói, chẳng qua ta đang muốn suy nghĩ xem có nên thu hồi câu nói kia không?" sắc mặt Ngạo Tinh đã sớm khôi phục lạnh lạnh, đạm mạc nói.

Rầm.

Phong Dạ Hàn liên tiếp lao đảo lui về phía sau vài bước, trong lòng trầm thống, đúng là hắn một tay thúc đẩy cục diện hôm nay, nhưng hắn hối hận, nghĩ vẫn hồi, không được sao?

"Chúng ta đi thôi." sắc mặt Ngạo Tinh chột chuyển một cái, cười với Sở Mộc Hi, tinh khiết ôn hòa, giống như có thể chữa khỏi tất cả đau đớn thế gian. Tròng mắt đen của Sở Mộc Hi ngưng tụ, cũng nhoeo miệng cười: "Tốt. Chúng ta đi."

Lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải.

Phong Dạ Hàn ngờ ngác nhìn bóng lưng hai người rời đi, xứng đôi như thế, giống như ông trời tạo ra. Cả người giống như bị ngâm vào tuyết cốc lạnh lẽo, lạnh lẽo cực độ. Mắt phượng rũ xuống giấu đi thương tổn khó thấy, suy nghĩ phiêu đảng, đúng như nữ nhân kia nói như vậy, từ xưa Đế Vương không si tình?

Phong Hề Ngạn cùng đi lúc này có một loại cảm giác nói không ra lời, nếu như có thể, hắn muốn ở bên cạnh nữ tử kia chính là vì hắn có hận có oán phong Dạ Hàn.

Bính bính đưng.

Cửa phòng Phong Dạ Hàn kinh phong vỗ vào, Băng Tâm đập lửa giận vọt vào, bốn người Xuất Nguyệt muốn ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ta chỉ vì chàng.

"Cô gia, làm sao người có thể đánh tiểu thư? Cối đời này bất cứ người nào cũng có thể đánh tiểu thư, duy chỉ có người không thể, người có biết tiểu thư đến Tây Vực vì người nào không? Tất cả đều là vì..." Lúc Băng Tâm muốn nói ra Băng Lam đã sớm bịt miệng nàng.

Băng Tâm dùng sức bỏ tay Băng Lam ra, "Tại sao lại ngăn cản ta? Ta phải nói hết ra... Ừm... " Băng Lam trực tiếp điểm huyệt ngũ của Băng Tâm.

Không thèm quan tâm Phong Dạ Hàn vẫn đang chán kinh, Băng Lam đỡ Băng Tâm đi ra ngoài.

Cơ trí như Phong Dạ Hàn, tự nhiên biết trong lời nói của Băng Tâm có ý gì, mà Băng Lam ngăn cản lại như một lần chứng thực nữa. Mắt phượng nóng lên, một trận gió lướt qua, hướng khách sạn phía tây chạy như điên...

Một thân y phục trắng ngà, tóc đen như mực nhẹ bay, trên đầu cài một cây trâm ngọc giản dị mà không làm mất sự thanh nhã, gương mặt thanh lệ lạnh nhạt không gợi sóng. Ánh mắt nàng lạnh lạnh, nhân nhật ngược đầu nhìn sắc trời tối đen như mực, đi thẳng tới hàng rào dừng lại, khi giờ tay nhắc chân đều tỏa ra sự tuyệt thế bảm sinh.

"Tiểu Đông Tây." Sở Mộc Hi bước nhanh phá vỡ hình ảnh tốt đẹp.

Người kia hơi kinh ngạc, ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, tất cả phong tình được lên đuôi lông mày.

Bước chân của Sở Mộc Hi dừng một chút, nội tâm khẽ động, hẳn đã thấy nàng cười nhạt cười lạnh vô số lần, đây là lần đầu nhìn thấy nàng như vậy. Nụ cười sáng rõ, đồng thời, cũng không bỏ qua chút kinh ngạc chợt lóe trong đáy mắt nàng. Trong lòng Sở Mộc Hi thở dài, xem ra Tiểu Đông Tây vẫn không thích ứng được sự tồn tại của mình.

Biết là Sở Mộc Hi, Ngao Tình mới xoay người, tiếp tục đưa mắt nhìn giữa không trung một hồi lâu, khoe miệng khẽ nâng, hạ mí mắt, trong lòng khẽ thờ dài một cái.

Ngao Tình như một bức thủy mặc, đôi mắt trong suốt lộ ra quật cường cùng với ưu thương nhân nhật. Dưới ánh trăng nhu hòa, mang theo cảm giác mộng lung trên khuôn mặt thanh lệ.

Trong lòng Sở Mộc Hi nhất thời hít thở không thông, lập tức cúi đầu chạm khẽ đôi môi ướt át kiều diễm của nàng. Mắt đẹp của nàng bỗng nhiên mở ra, chứa đựng kinh ngạc, lại làm cho hắn nở nụ cười từ tính mỉa mai.

Nàng vội vã quay mặt đi, che giấu sự quần bách, vẻ mặt lạnh nhạt đưa ánh mắt nhìn về phía bầu trời tĩnh lặng.

Sở Mộc Hi vẫn duy trì động tác cũ, hơi thở ấm áp phun bên tai Ngao Tình, mang đến cảm giác ngứa ngứa, làm khuôn mặt thanh lệ không khỏi nổi lên một mặt đỏ ửng, sưng sờ, không để lại dấu vết bóng hình xinh đẹp di chuyển, kéo dài khoảng cách xa.

"Tiểu Đông Tây, muội định lợi dụng ta xong liền quên sạch sao?" Tiếng nói của Sở Mộc Hi mang theo vô tận uất ức, giống như một tiểu Cầu bị người ta vứt bỏ.

Tâm Ngao Tình run lên, thì ra hắn đều biết, không tự chủ nghiêng đầu mang theo ánh mắt chất vấn.

"Bởi vì Tiểu Đông Tây muốn làm, ta sẽ không cự tuyệt, vì ta chỉ để ý nàng mà thôi." Sắc mặt Sở Mộc Hi chìm chìm, trong lòng dâng lên một cổ ghen tuông, nhưng không có bất kỳ động tác gì, xoay người dựa vào lan can, không nói tiếp.

"Đại ca ca, ta..." Thiên ngôn vạn ngữ, nghẹn lại ở cổ họng. Thật sự nàng quá ích kỷ, chỉ vì suy nghĩ cho Phong Dạ Hàn, liền lựa chọn thông qua Sở Mộc Hi tận lực giảm bớt nguy cơ cho Phong Dạ Hàn.

"Ta không ngại. Cam tâm tình nguyện." Nếu như vậy có thể làm cho trong lòng nàng có một chỗ cho ta thì cũng đáng giá. Hắn bây giờ có được quá nhiều, nhưng hắn cũng chỉ muốn nàng vui vẻ.

Im lặng, không gian yên tĩnh. Nhưng cánh tay dưới tay áo của Ngao Tình run run, cái loại tâm tình cảm động cùng tự trách không thể khống chế được, làm cả người nàng đau khổ.

Sơ, một tiếng huyết gió kỳ quái, hai người dựa vào lan can nhìn nhau cười, hai bóng dáng xinh đẹp nhảy lên, chọt cao chọt thấp, biến mất ở trong màn

đêm.

"Ngay cả nữ nhân của mình đều không giữ được, sao còn mặt mũi mà tranh giành giang sơn." mặt mày Phong Hề Ngạn như muốn ăn đòn, lời nói ra chạm vào trong lòng của Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn chậm rãi nhắm mắt lại, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy bi thương, mi tâm hiện lên dấu vết đau buồn. Lấy tay che ngực, nơi đó giống bị người dùng sợi dây nắm chặt, nhịp đập khó khăn.

Thấy Phong Dạ Hàn như vậy, đôi mắt màu trà trong lúc lơ đãng lóe ra một tia thương tiếc.

"Nàng không phải đã nói dụng tâm thể nghiệm sao." Một tiếng roi xuống, Phong Hề Ngạn phi thân hướng về phía hai người biến mất đuổi theo, mắt phượng rét lạnh, bay lên trời, đuổi theo.

Ngao Tình cùng Sở Mộc Hi đã đến nơi, một hắc y nhân đã sớm chờ bên vách núi, áo đen tung bay, hàn ý lạnh lẽo, như mị như ma.

"Người chính là Âu Dương Trường Phong?" Ngao Tình yên lặng một hồi, mới nói.

"Đúng vậy." Âu Dương Trường Phong xoay người, không có một tia khiếp ý nào, chỉ lạnh nhạt nhìn hai người, khí phách mười phần. Mây rậm như kiếm, mắt như chim ưng, vóc người cao gầy, đã thâm lộ ra ngoài, nếu có thể thu dùng, chính là một trợ thủ đắc lực; nếu không thể, thì đúng là một trở ngại khổng lồ.

"Chim khôn biết chọn cây mà đậu, hiền thần chọn chủ mà theo, tùy duyên gặp gỡ, không nên đánh mất cơ hội, nếu không không phải là trượng phu." Ngao Tình chấp tay đi tới bên vách núi, "Không biết Âu Dương hộ pháp có hiểu câu này không?"

Sắc mặt Âu Dương Trường Phong khẽ biến thành giạt mình, cười lạnh nói: "Vậy cũng phải khiến Trường Phong biết, chủ tử này có đáng giá hay không?"

Ngao Tình nhếch miệng, khẽ tung người nhảy một cái, lại nhanh nhẹ bay lên, tư thế giống như cười mà ập gió nhẹ nhõm tự nhiên, gió núi làm sợi tóc nàng trên không trung nhẹ bay múa, dải lụa mỏng theo gió phiêu diêu đong đưa, nhẹ nhàng phiêu dật, bản lĩnh giống như cửu thiên tiên tử trở về. Chợt, bóng dáng trắng ngà hướng về phía vách núi lao xuống.

Trong lòng Sở Mộc Hi bỗng dưng căng thẳng, muốn kéo nàng lên, gấp gáp hô: "Tiểu Đông Tây."

Âu Dương Trường Phong lúc này cũng không cách nào giữ vững bình thần ung dung, chạy tới vách đá, tìm kiếm.

Núi này dốc đứng, cao ngàn thước, nếu bị rơi xuống, cho dù là cao thủ nhất đẳng cũng chưa chắc có thể không có chút tổn hại nào.

Thời gian chậm rãi qua đi, một khắc một giây, vẫn không thấy bóng dáng kia đâu. Sở Mộc Hi đang muốn tung người nhảy xuống thì hai mắt tỏa sáng, bóng dáng trắng ngà đột ngột bay lên trời.

Một người dừng ở giữa không trung, mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay tự nhiên có một con chim yến sống ở vách núi. Nữ tử tựa thiên tiên trong tay còn có con chim yến nhỏ đang đứng, bị một cỗ lực như có như không quán quanh, vừa kinh sợ ngạc nhiên lại vừa kích thích, tựa như muốn bay đi lại tựa như không muốn.

Trên không bước mấy bước, bóng dáng trắng xoay tròn tạo thành hình ảnh tuyệt mỹ, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Chỉ ngần ngừ chốc lát, ánh mắt kinh ngạc của mọi người lập tức trở nên kinh hãi vô cùng.

Người đã đứng trên đất, hai người đứng trên vách núi đã hết hoảng sợ, Sở Mộc Hi lại có một loại oán khí mà sợ hãi.

Nàng khẽ giương tay, chim yến trong tay nhẹ nhàng vỗ cánh, hướng bên dưới vách núi bay đi.

"Như thế nào?" Ngao Tình giống như vị thần trên cao nhìn Âu Dương Trường Phong, chờ đợi đáp án của hắn.

Âu Dương Trường Phong ngăn ra, quỳ xuống, chấp tay nói: "Âu Dương Trường Phong cuộc đời này nguyện đi theo chủ tử, không màng sinh tử."

"Gọi ta là tiểu thư, chủ tử của ngươi là Ngũ hoàng tử Túc Nguyệt Phong Dạ Hàn, lần này ngươi toàn lực giúp hắn tiêu diệt chương ngại, âm thầm trợ giúp hắn cướp lấy bảo tàng." Nói rồi từ trong ngực móc ra một Hắc Ngọc lệnh.

Âu Dương Trường Phong mới vừa rồi còn đang suy nghĩ, nữ tử như vậy, ai có thể hấp dẫn ánh mắt của nàng, cho dù là ngăn ngại một khắc? Bước chân của nàng cuối cùng vì người nào mà dừng lại? Vừa nhìn Hắc Ngọc lệnh đã biết, thì ra thân phận của nàng chính là Hàn vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Để ta xem trước.

"Bình thường những thuộc hạ là nam nhân phản bội ta, đầu tiên ta sẽ phê bỏ võ công của hắn, để cho hắn hảo hảo ném thử tư vị làm kẻ yếu." Ngao Tinh cười đùa nói, mang theo một tia ý lạnh.

Kiểu xử phạt này đối với một nam nhân mà nói thì còn khó chịu hơn chết.

"Thuộc hạ biết." Âu Dương Trường Phong lần nữa cúi đầu tỏ quyết tâm.

"Ừ, trở về chuẩn bị đi." Giọng nói lạnh nhạt mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, Ngao Tinh không nhìn hắn nữa, mà nhìn trời than nhẹ.

Bản năng Âu Dương Trường Phong không muốn rời đi, cảm giác chân của mình không thể bước nổi, như thể nữ tử trước mắt có lực hút cực mạnh, làm hắn khó có thể rời khỏi nàng.

Cuối cùng Sở Mộc Hi liếc mắt nhìn Âu Dương Trường Phong một cái, hắn mới làm như hồi hồn, biến mất bên cạnh vách núi.

"Không ngờ Tiểu Đông Tây sau khi lớn lên có sức quyến rũ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn liền thu dụng được một người có tài." Giọng nói của Sở Mộc Hi mang theo chút ghen tuông uất ức nói.

Đôi lấy một cái nhìn xem thường: "Nhảm chán." ngay sau đó nàng xoay người, đôi mắt trong veo dừng lại, mặt lạnh xuống, thay đổi phương hướng.

Bóng dáng trắng ngà lóe lên, cánh tay sắt chuẩn xác gắt gao ôm Ngao Tinh. Đột nhiên, đụng chạm này khiến nàng cảm thấy ngực truyền đến một hồi đau đớn khó chịu, khẽ cau mày.

"Buông ra." tiếng hô căm tức vang lên, nàng giãy dụa không thoát.

"Không buông." Phong Dạ Hàn đặt cảm lên đầu Ngao Tinh, nghe hơi thở quen thuộc, yêu nghiệt cười một tiếng: "Chính là không buông." Hắn y như đứa trẻ quật cường khiến Ngao Tinh không khỏi trợn mắt.

Cấn răng, chân dùng sức giẫm, khàn một tiếng, Phong Dạ Hàn vẫn như cũ không buông tay.

Một cước kia là dồn hết sức để làm, Sở Mộc Hi thấy thế cũng cảm thấy đau, kiềm chế sự không vui trong lòng xuống, không quên trêu ghẹo: "Hàn Vương Gia, người cũng thật không biết thương hương tiếc ngọc rồi."

"Phu thê chúng ta đùa giỡn, liên quan gì tới người?" Phong Dạ Hàn mắt lạnh quay đầu thoáng nhìn, lời nói lạnh lùng.

Cảm thấy trên người Phong Dạ Hàn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, Ngao Tinh cũng không từ chối, nàng sợ nhất là nhìn thấy hắn như vậy, cái loại lạnh lẽo từ tận trong đáy lòng, như đầm nước lạnh vạn năm.

Ngao Tinh nhẹ nhàng bắt được tay Phong Dạ Hàn, cho hắn một tia ấm áp, Phong Dạ Hàn cảm thấy thế, cũng không để ý Sở Mộc Hi nữa, xoay người Ngao Tinh lại, ôm chặt, mang theo khí phách mà lại dịu dàng nói: "Ngao nhi, đừng nóng giận."

"Tại sao lại có người dễ dàng la mắng người khác như vậy? Ta thế nào thích một người ngu ngốc thế chứ?" Ngao Tinh rất tức giận nhìn chằm chằm Phong Dạ Hàn, hai má phình lên.

Phong Dạ Hàn khẽ hạ mắt phượng, nhỏ giọng nói: "Ta chưa từng tiếp xúc với nữ nhân, vẫn luôn một mình, cho nên. . ." Âm thanh càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến cơ hồ không nghe được. Xác thực, đối với một người không có mẫu ái, phụ ái (cha mẹ yêu thương), lại là nam tử sống trong thâm cung, đối mặt với tình cảm vĩnh viễn đều là yếu ớt, vô dụng, mờ mịt, giống như một đứa bé cần sự ấm áp cùng quan tâm, không tìm được phương hướng.

Trong lòng Ngao Tinh đau nhói, con tức cũng tan biến, nhẹ đánh lên ngực người nào đó: "Chàng cũng chỉ biết dùng cái chiêu này." Nói xong liền đưa tay vòng qua cổ Phong Dạ Hàn, "Nếu có lần sau nữa, ta nhất định không tha thứ. . . Nhất định, hừ." Một câu tức giận nhưng vẫn lưỡng lự.

Sau khi Phong Dạ Hàn nghe xong, trực tiếp nhắc Ngao Tinh lên, ôm chặt hơn, khẽ nhấc bờ môi mê người, giọng nói mềm mại: "Không tức giận."

"Đều là khi dễ ta, Đại Phôi Đan." Chân không chạm đất, đá không được, không thể làm gì khác là hướng bả vai của hắn khẽ đánh, bữu môi uất ức nói: "Đại Biến Thái, Đại Ngốc Nghếch, đại ngu ngốc, ngu ngốc ngu ngốc đại ngu ngốc. . ."

Người bị đánh càng ngày càng vui vẻ, còn người bạo ngược lại càng đánh càng tức. . .

Chẳng biết lúc nào, Sở Mộc Hi đã sớm rời khỏi vách núi.

"Cùng là người mất mát, kết bạn mượn rượu tiêu sầu một phen, như thế nào?" Thấy một đôi mắt màu trà tràn đầy hâm mộ và đổ kỵ, Sở Mộc Hi không quên tự chế giễu một lần.

Phong Hà Ngan cười lạnh một tiếng, mặt mày yêu mị nói: "Trong cuộc sống của ta không có hai chữ "buông tha"."

Về mặt Sở Mộc Hi cứng lại, lắc đầu một cái, lại thêm một người người cạnh tranh.

Từ trong mộng tỉnh lại, mở mắt vừa nhìn, một đôi mắt phượng lặng lẽ nhìn chăm chăm đôi mắt trong veo, dáng vẻ này như đã nhìn nàng rất lâu rồi.

"Thế nào? Hôn nửa đêm còn muốn ngắm sao, hay là chàng đang nghĩ muốn hái hoa?" Ngao Tinh cười trên nói.

"Ngao nhi, nàng là của ta." Bóng dáng cao lớn tiến đến, ôm chặt nàng.

"Chắc là kiếp trước ta thiếu nợ chàng, kiếp này để cho chàng đến đòi nợ." Giọng nói oán trách, nhưng cũng hạnh phúc mỉm cười.

Thân thể Phong Dạ Hàn hơi run lên một cái, đôi môi tìm đến môi nàng, một bàn tay to đã sớm xuyên thấu qua vạt áo lót tơ lụa, vuốt ve da thịt trơn nhẵn như tơ lụa kia.

"Úm. . . Phong Dạ Hàn. . ."

Ngao Tinh quả thật muốn té xỉu, hôm nay đã làm mấy lần, thật đúng là làm không biết mệt mà.

Lúc nàng tỉnh lại, màn đêm đã sớm hạ xuống.

"Khách quan, đây là rượu quỳnh hoa mà điểm chủ của chúng ta cất, hôm nay dâng lên cho mỗi phòng khách quý một bầu, cảm tạ quý khách đã đề ý." Tiểu nhị ca lưu loát nói, cười nói thích đáng.

"Đa tạ." Xuất Nguyệt lễ phép gật đầu một cái, nhận lấy khay, Tiểu nhị ca tiếp tục đưa rượu đi tất cả các phòng.

Bởi vì thông tin về bản đồ hư hư thật thật, mà ở đây trước không tìm thấy khách điểm sau không có nhà dân, mấy ngày liên tiếp tân khách tới rồi rít, trong lòng lão bản khẳng định vui mừng nở hoa.

Rượu quỳnh hoa? Mơ hồ trong lòng có loại kích động muốn thưởng thức.

Dịu dàng đậm đà, hương thơm lan tỏa, chỉ trong nháy mắt, nụ cười lâng lâng, một chén say thiên thu. Không hổ là rượu quỳnh hoa, quả nhiên là Nhân Gian Cực Phẩm.

"Ngao nhi, nàng thích?" Phong Dạ Hàn nhìn trong ngực người,捏 mắt tỉ mỉ ngắm nhìn, má phấn hơi say, không nhận được tiếp cận môi nàng.

Trong lòng Ngao Tinh trong lòng hơi bức tức, nam nhân này cơ hồ là không rời tay, không rời miệng, quả thật làm nàng muốn hồng mắt.

Chợt, một giai điệu xa xôi lúc có lúc không truyền tới bên tai, tựa như cảm mà không phải là cảm, càng muốn nghe âm thanh lại càng là nghe không rõ, như có như không, ở nơi cực kỳ yên tĩnh này trong đêm tối có vẻ quý dị, dị thường khó lường. Nói không ra là nên nghe hay không, chỉ cảm thấy có một loại ma lực, đảo loạn tâm thần của con người.

Tiếng đàn ngưng lại, so sánh với lúc nó tự nhiên vang lên trong đêm đen thì lúc này dừng lại lại càng lộ vẻ đột ngột.

Trong veo mắt ngẩn ra, không được!

"Xuất Nguyệt, truyền lệnh xuống, che lại nội lực." Rót vào một phần nội lực truyền âm ra ngoài, đồng thời ra tay ngăn mạnh môn của Phong Dạ Hàn lại, cũng rót vào một tia nội lực nhu hòa để bảo vệ tâm mạch của hắn.

Ha ha ha.

Một loại tiếng cười như đến từ địa ngục: "Đã quá muộn. Ha ha ha."

Ngao Tinh ra ngoài phòng, thấy sắc mặt của Sở Mộc Hi có chút nghiêm túc, hướng nàng gật đầu một cái, ý bảo Ngao Tinh không phải lo lắng. Phong Dạ Hàn thấy sự ăn ý của hai người, trong lòng vẫn mơ hồ có chút không thoải mái.

Mọi người tề tụ ở cửa khách điểm, hướng về phía một đám nữ tử bạch y (áo trắng) tựa thiên tiên dùng sa che mặt. Chúng nữ tử làm thành nửa hình vòm, bên hông mỗi người treo chéo một cái trống to bằng chậu rửa mặt, trên mặt trống còn vẽ một Bát Quái Đồ.

Nữ Tử đầu lĩnh, eo nhỏ nhắn, mày liễu, đôi mắt sáng liếc qua, đôi mắt như đầm nước mùa thu, má lúm đồng tiền tươi đẹp như hoa, đôi môi đỏ thắm, một cái nhãn mày một nụ cười động nhãn tâm. Mặt che lụa mỏng, lại làm mỹ nhân càng thêm kiều diễm, tiêm điểm ướm át.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Không thể không chết.

"Không biết cô nương vì sao phải ám toán chúng ta?" Lạc Sơ Hàn sắc mặt có chút trắng bệch mở miệng trước.

Nữ tử đầu lĩnh không trả lời, mặt không chút thay đổi, con ngươi cột nhả liếc mắt nhìn nam nhân vừa mở miệng, rồi lướt nhìn qua mọi người, cuối cùng đưa ánh mắt thoáng dừng lại trên người Phong Dạ Hàn.

Từ từ mở miệng: "Ngươi là Phong Dạ Hàn?"

"Chính là bổn vương." Phong Dạ Hàn không buồn nâng mắt, lạnh lùng đáp.

"Chủ nhân nhà ta muốn ngươi." Tiểu cô nương mở miệng nói muốn nam nhân thật dứt khoát.

Thấy Phong Dạ Hàn nhú nhú mày, Ngao Tinh phì một tiếng bật cười, lên tiếng nói: "Tiểu cô nương, chủ tử của ngươi là nam hay nữ?"

"Nói nhảm, chủ nhân nhà ta dĩ nhiên là nữ." Ma Cơ thất sắc sửu bạch sửu Bạch Quỳnh, nhìn Ngao Tinh một cái, khinh thường nói.

"Oh." Ngao Tinh làm ra vẻ hiểu thấu mọi việc, tiếp theo du côn cười nói: "Tiểu cô nương, mọi việc đều xem trọng trước sau, nam nhân này là ta nhìn trúng trước, nếu không ngươi đổi người khác, cho chủ nhân ngươi nếm thử tươi mới?"

Phong Dạ Hàn vừa nhìn bộ dạng côn đồ của Ngao Tinh liền biết nàng lại bắt đầu náo loạn, lắc đầu, khẽ nắm eo nhỏ của nàng, thu vào trong lòng, chỉ một câu "Nam nhân này ta nhìn trúng trước" đã làm cho lòng hắn vui vẻ.

"Hừ! Chủ nhân nhà ta chính là muốn hắn, còn có hắn!" Vừa nói vừa chỉ Sở Mộc Hi.

Bộ dáng Sở Mộc Hi vẫn nhẹ nhàng như cũ, chỉ cười không nói.

"Ai u. Chủ nhân nhà ngươi thực biết chọn, chuyên chọn người ta thích đấy!" Ngao Tinh chu miệng lên, vẻ mặt khó chịu.

Sở Mộc Hi nghe vậy, mắt hoa đào nhảy lên, đánh vỡ sự lạnh nhạt của hắn, mặt hoa si, hi hi nói: "Tiểu Đông Tây, thì ra muội cũng yêu thích ta, ta thật là vui."

Phong Dạ Hàn vừa nghe vậy, mặt tối lại, ôm càng chặt hơn để trừng phạt nàng.

Ngao Tinh cố gắng nhịn đau, thật đau thắt lưng mà.

Đột ngột nàng quyết định nói: "Như vậy đi, ta sẽ hào phóng chút, trừ ba nam nhân này, những người khác ngươi tùy tiện chọn, tùy ngươi muốn mang đi." Nói rồi đưa tay ra chỉ Phong Dạ Hàn, Sở Mộc Hi, Phong Hề Ngạn.

Không ngờ mình cũng được nàng giữ lại, trong lòng Phong Hề Ngạn chấn động, đôi mắt màu trà có chút biến sắc.

"Ngươi cũng thật biết chọn! Ba nam nhân này đều rất tuấn tú." Bạch Quỳnh lại cũng Ngao Tinh cãi nhau.

"Hắc hắc, không phải là ta chọn, mà là không thể không lưu lại, một người là nam nhân của mình, hai người là ca ca, cũng không thể đem ca ca cho các ngươi, trọng sắc khinh huynh, đúng là chuyện không đạo đức, có đúng hay không?" Ngao Tinh ác ý cười cười, không quên liếc mắt nhìn Sở Mộc Hi, Phong Hề Ngạn.

Phong Dạ Hàn rất thích lời giải thích này, giật giật khóe miệng, nhiều hơn một tia ý cười.

"Nếu là ngươi nghĩ lưu, vậy ta nhất định mang đi, hơn nữa ngươi không có tư cách nói điều kiện với ta." Lần này lại muốn ba, thật không có lời.

"Nếu như ta nhất định muốn lưu lại?" Ngao Tinh học người giang hồ lưu manh đùa bỡn, nâng hai cánh tay lên.

"Vậy thì xem ngươi có bản lĩnh phá nhiếp hồn âm trận của ta hay không." Bạch Quỳnh vẻ mặt tự tin nói.

Nhiếp hồn âm trận? Mọi người có chút luống cuống, chưa bao giờ nghe nói qua trận này.

"Nha. Vậy ta cũng muốn biết một chút về trận pháp này." Ngao Tinh mang một dáng vẻ rửa tai lắng nghe, không quên nghiêm túc nhắc nhở, "Không nên dùng nội lực chống cự ma âm, nếu không ngũ tạng câu liệt, kinh mạch đều đứt đoạn, đến lúc đó Đại La Thần Tiên cũng không thể nào cứu được các ngươi."

"Làm sao ngươi biết chỗ lợi hại trong đó?" Bạch Quỳnh có chút thất sắc, ma âm động bọn họ từ trước đến giờ làm việc đều rất cẩn thận, khi làm việc chưa bao giờ để lại một chút dấu vết nào, trên giang hồ cơ hồ không có ai biết tổ chức này của họ. Vì sao cô nương cùng tuổi mình cứ nhiên biết chỗ quan trọng của nhiếp hồn âm?

"Ha ha. Nếu nói ra thì rất dài, hôm nào chúng ta lại gặp nhau, trước lạ sau quen, hai người chúng ta sẽ chậm rãi nói sau." Ngao Tinh phất tay một cái, ra hiệu cho Băng Tâm, Băng Lam. Băng Tâm lấy ra một thanh cầm, Băng Lam mang theo cái bàn nhỏ ra.

"Người biết âm sát công?" Bạch Quỳnh lần này hoa dung thất sắc, mấy tiểu cô nương phía sau cũng có chút kinh hoàng.

"Tiểu nữ quả thật biết một chút, đến, hai ta đấu một trận, nếu ta thắng, tất cả các người đều rút về cho ta; ta thua, dẫn ta đi gặp Tổ Sư Gia của các người, ta bảo đảm Tổ Sư Gia của các người sẽ ngợi khen các người rất nhiều. Dẫn bọn hắn đi thì cũng chỉ được một đêm xuân mà thôi, vạn hoàng kim là xong." Ngao Tinh cảm thấy ngứa ngáy, hưng phấn muốn thử thi đấu.

"Tiểu đồng tây, đại ca ca cứ như vậy không đáng bao nhiêu tiền sao?" Khuôn mặt Sở Mộc Hi uất ức, thì thầm nói. Phong Dạ Hàn khinh thường liếc mắt nhìn hắn một cái, không nói, nhưng khi nhìn Ngao Tinh đang ngồi phía trước, mắt phượng sâu xa như biển.

"Người rút cuộc là ai? Người. . . Biết của Tổ Sư Gia của chúng ta?" Bạch Quỳnh không tự chủ lùi về phía sau mấy bước, càng ngày càng cảm thấy thấp thòm.

"Ta là ai? Vấn đề này có chút phức tạp. Không nói được, động thủ trước, chúng ta tỉ thí một lần, sau mới để bàn điều kiện, người nói xem có đúng không?"

"Hừ. Người đã muốn tìm chết, vậy cũng không thể trách ta được." Bạch Quỳnh nổi cáu với việc Ngao Tinh khiêu khích, lại có người dám xem thường Âm Ba Công của nàng.

"Hàn, người đem tay đặt lên vai ta." Ngao Tinh muốn thi triển Âm Ba Công thì người đầu tiên không được phép bị thương dĩ nhiên là Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn không biết tại sao, nhưng vẫn nghe lời để tay lên vai Ngao Tinh.

"Vô luận xảy ra ra chuyện gì, chàng không được buông tay." Ngao Tinh một dạng ngang ngược, quay đầu lại nghiêm túc nói, khi thấy Phong Dạ Hàn gật đầu một cái, nàng mới cười một tiếng. Tiếp đó ý bảo Phong Hề Ngạn để tay ở bên vai còn lại, Phong Hề Ngạn tự nhiên mừng rỡ cười không ngậm miệng được. Sắc mặt Phong Dạ Hàn trầm xuống nhưng không nói gì, hắn biết bây giờ không phải là lúc để so đo.

"Tiểu Đông Tây, muội quá thiên vị." Sở Mộc Hi cảm thấy biệt khuất, bất bình nói.

Ngao Tinh tức giận liếc Sở Mộc Hi một cái : "Đừng cho là muội không biết đại ca ca có thể tự vệ, vết thương của Phong Hề Ngạn còn chưa lành, ca ca đừng ồn ào nữa."

Phong Dạ Hàn, Phong Hề Ngạn đều chấn động.

"Ta lại muốn không thể tự vệ, để muội tới giúp ta." Sở Mộc Hi như đứa trẻ giận dỗi quay mặt đi chỗ khác.

"Hừ. Còn muốn bảo vệ mấy nam nhân này? Xem người có khả năng này hay không? Bọn họ uống rượu quỳnh hoa của ta, không ai có thể chạy trốn."

Ngao Tinh cả kinh, quay đầu lại sử dụng ánh mắt chất vấn Băng Tâm Băng Lam, hai người có chút quần bách, đều gật đầu một cái, bốn người Xuất Nguyệt cũng thế.

"Rượu quỳnh hoa này là ta tự tay cất, hương vị thuần khiết, nhưng ở bên trong tăng thêm một vị đốt tiên thảo, vừa nghe ma âm, dục tử dục tiên." Bạch Quỳnh cười điên cuồng. Mọi người bắt đầu kinh hoàng.

Đốt tiên thảo, là một loại Mê Hồn Thảo, có mùi thơm nhân nhát, dùng để chưng cất rượu khiến cho rượu được cất thuần khiết hơn, nhưng ai uống rượu đó không may nghe được ma âm, sẽ làm hiệu quả mê hồn của ma âm cao hơn.

"Như thế nào, xem người có thể giữ được mấy người, hơn nữa người cũng uống? Tượng Bò Sát sang sông tự thân khó bảo toàn, còn muốn bảo vệ người khác? Không biết tự lượng sức!" Bạch Quỳnh hừ lạnh một tiếng.

"Hôm nay, người không thể không chết." Đôi mắt trong veo bỗng nhiên trở nên lãnh liệt, ngón tay trắng nõn đặt trên dây đàn, tinh thần nàng vẫn tỉnh táo, ít đi một hơi thở phàm trần, đôi mắt tuyệt thế chợt phụt ra ra sáng rỡ, hết sức xinh đẹp mỉa mai hoặc, mê hoặc lòng người. Bên môi nàng nâng lên nụ cười thoáng qua, mang theo lạnh lẽo khắc cốt, làm lòng người kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Người nào không lưu được.

Bộ dạng cao ngạo không coi thể gian vào trong mắt. Cái nàng có chính là tư cách, ngạo mạn trời sinh.

Trông mặt Sở Mộc Hi đen sâu sẫm, không ngờ tiểu đồng tây sẽ có một mặt lạnh lùng như thế. Hai người Phong Dạ Hàn, Phong Hề Ngạn cả kinh, tay của bọn họ có thể cảm giác được hàn khí kinh người từ trong cơ thể Ngạo Tinh toát ra.

Bạch Quỳnh cũng bị loại hàn khí này làm kinh sợ, nhưng rất nhanh đã hồi hồn. Bùm. Bùm. Bùm. Bạch Quỳnh ra lệnh một tiếng, chúng nữ tử bắt đầu gõ trống.

Mọi người rút cuộc bắt đầu phản ứng, liên tiếp che đầu, phát ra tiếng rên rỉ khổ sở. Hai người Băng Tâm Băng Lam nhanh chóng vào bàn ngồi, mặc dù sắc mặt cũng tái nhợt không ít, nhưng vẫn không việc gì. Không phải bởi vì công lực của hai người thâm hậu hơn người khác, mà là hai người bọn họ đã được Ngạo Tinh dạy cho Tinh tâm pháp độc môn bảo vệ tâm mạch.

Sở Mộc Hi có nội lực chí thuần chí nhu chống đỡ, tất nhiên không sợ, chỉ là không thể cử động thân thể, nếu không tâm mạch đứt đoạn. Bốn người Xuất Nguyệt giống như những người khác, nhức đầu kịch liệt, khô sở đi lại.

Phong Dạ Hàn, Phong Hề Ngạn dưới sự bảo vệ của Ngạo Tinh, vẫn có chút lực bắt tòng tâm. Mặc dù cảm thấy trong cơ thể Ngạo Tinh có một cỗ chân khí liên tục không ngừng chảy vào tâm mạch bọn họ, hóa giải cảm giác đau đớn của bọn họ, nhưng vẫn cảm thấy tâm phiền ý loạn, tim đập nhanh bất thường, cảm giác cả trái tim sắp vỡ toang ra ngoài.

Âm Ba Công quả nhiên lợi hại, ngón tay của Ngạo Tinh ở trên dây đàn tung bay, một đôi mắt đẹp trong suốt như nước, lạnh lạnh như băng. Tựa như có thể tẩy rửa tất cả tội ác cùng xấu xí, cũng nhìn thấu tất cả đau lòng cùng bi thương trong cuộc đời. Ngón tay ngọc ở trên dây đàn nhảy múa, tiếng đàn lưu chuyển, uyển chuyển du dương, lưu loát, như trời xanh mênh mông, như nước chảy róc rách, như lời nói nhỏ nhẹ bên tai của nữ tử, nhẹ giọng thì thầm, tuyệt không thể tả.

Bỗng chốc, tiếng trống lộ ra nồng nặc khí tức xơ xác, sát khí trùng trùng điệp điệp, ngàn vạn lợi kiếm ẩn núp trong đó, một lần ra chính là một kích như sấm sét. Boong boong sát khí xuyên thẳng thẳm thấu trời xanh, vừa động thiên địa biến sắc.

Mọi người phản ứng càng thêm kịch liệt, thân thể lung lay như cái sàng, dùng sức tự vỗ đầu mình.

Ngạo Tinh cũng đột ngột chuyển một cái, ngón tay chuyển động thật nhanh, nội lực kích động bắn ra bốn phía, như vậy tuyệt đối là âm thanh tử vong, lạnh canh tranh, từng chùm Âm Ba Đạn đi, thỉnh thoảng bùm, mấy cái trống bị phá vỡ, từng nữ tử ngã xuống đất, cuối cùng, nhanh chóng vung vẩy, giống như thủy triều bắn về phía Bạch Quỳnh.

Phốc, Bạch Quỳnh hộc máu mà chết, còn sót lại trên đất một tiểu cô nương đang tức giận, ánh mắt như nhìn thấy ác ma, dùng sức chống người lui về phía sau.

Rút cuộc, tất cả khôi phục yên tĩnh.

Thần trí mọi người cũng trở về, Phong Dạ Hàn trước tiên nhìn Ngạo Tinh đang ngồi im lặng không nói. Vô nê nhẹ khuôn mặt trắng nõn, Ngạo Tinh chợt mở hai mắt ra, trực giác trong người có một luồng khí, tay phải bịt miệng, đẩy Phong Dạ Hàn ra, nghiêng người về một bên, nôn ra, cơ hồ nôn cả mật ra.

Phong Dạ Hàn gấp gáp không biết làm sao, chỉ có thể vỗ nhẹ vào sau lưng Ngạo Tinh: "Nàng đã tốt hơn chưa?"

Phun một hồi lâu, Ngạo Tinh cảm thấy toàn thân vô lực, xụi lơ ở trong ngực Phong Dạ Hàn, Phong Dạ Hàn trực tiếp bế nàng trở về phòng.

Mới vừa nằm ở trên giường, Ngạo Tinh lại lật người, bắt đầu nôn ra.

Sở Mộc Hi, Phong Hề Ngạn cũng theo vào gian phòng, Băng Tâm Băng Lam, bốn người Xuất Nguyệt vừa ổn định kinh mạch cũng chạy vào phòng.

"Tiểu thư, có phải người có tin vui rồi không?" Băng Tâm nói ra một lời kinh thiên.

Mắt phượng của Phong Dạ Hàn lập tức tỏa sáng, toát ra ánh sáng hưng phấn, bản năng nhìn về phía bụng Ngạo Tinh. Sở Mộc Hi cùng Phong Hề Ngạn cúi đầu không nói.

Bốn người Xuất Nguyệt vui mừng không dứt, mà Băng Lam lại hơi nhúu đôi mày thanh tú, tiến lên muốn xem mạch.

"Không cần, tuyệt đối không thể nào!"

Bị Ngạo Tinh ngăn lại, tâm tình xấu đến mức nói không ra.

Băng Tâm trừng mắt nhìn, tựa như bất cứ giá nào cũng phải bắt mạch. Đôi mắt trong veo nghi ngờ một hồi lâu, kỳ quái?

"Ha ha, ta ăn đau bụng rồi." Ngạo Tinh cười gian, vỗ vỗ vai Phong Dạ Hàn: "Thiếp còn chưa chơi đủ đây."

Thần sắc Phong Dạ Hàn âm đạm, nhưng cũng không còn nhiều rối rắm.

"Ai! Ta còn tưởng rằng sẽ có Tiểu tiểu thư hoặc là tiểu thiếu gia đây." Về mặt Băng Tâm đầy tiếc hận.

"Tại sao không thể một lần sinh hai, nhanh chóng tiết kiệm lại ít phiền toái." Ngạo Tinh rất không có hình tượng ngã xuống giường, lau nước mắt chảy ra

khi nôn.

"Oa. Tiểu thư, sinh một hay sinh hai, người đều có thể khổng chế à? Thật trâu bò." Băng Tâm lập tức hứng thú, như tên trộm hương trên mép giường đi tới, nhiều một chút kiến thức cũng tốt : "Nếu là sinh đôi, Long Phượng Thai là tốt nhất."

Phốc. Băng Lam không nhịn được cười ra tiếng.

Ngạo Tinh mặt rồi tỉnh rồi mờ, liếc Băng Tâm một cái : "Người lại còn coi tiểu thư nhà người là thần sao. Ta nói đó là nguyện vọng, có hiểu hay không? Huống chi sinh nam sinh nữ cũng không phải do nữ nhân quyết định, phải dựa vào nam nhân."

"À?" Lòng hiếu kì của Băng Tâm bị khơi lên, trực tiếp đi đến trên giường ngồi, cười hi hi nói: "Mau nói đi tiểu thư, đây cũng là tiểu thư mới nghiên cứu ra đúng không?"

Băng Lam thấy sắc mặt cô gia có chút biến hóa, kéo kéo Băng Tâm, Băng Tâm mới hồi hồn, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, vội khom lưng nói xin lỗi.

"Chớ quấy rầy. Ta rất mệt mỏi." Ngạo Tinh thì thầm tự nói, rất nhanh liền tiến vào giấc ngủ.

Ánh trăng xuyên thấu qua chạm rỗng cửa gỗ, êm ái vẩy vào trên gương mặt của nàng, trắng như tuyết, có một loại hơi thở thuần phác đơn thuần, khí chất lạnh nhạt, đẹp làm cho người ta động lòng.

Phong Dạ Hàn lặng lẽ nhìn, khóe miệng nở nụ cười sâu hơn, đáy lòng có một vết dịu dàng nhân nhạt, dần dần tan ra, tan vào ngũ tạng lục phủ của hắn, cả trái tim cũng tràn ngập vui vẻ không nói nên lời.

Đột nhiên, mắt phượng tối sầm lại, ma âm động? .

"Chủ tử, Vô Trần, Vô Phong cứu giá chậm trễ." Hai nam tử quỳ gối, cúi đầu.

"Không trách các người." Sở Mộc Hi lạnh lùng quay lưng đi, chấp tay ngạo nghễ nhìn trời, chốc lát, nhớ tới dung nhan tuyệt thế, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Vô Trần, Vô Phong liếc nhìn nhau, liền tiếp tục cúi đầu.

Mỗi khi gió thu xào xạc, một biển hoa trắng noãn Như Ngọc, mùi hương say lòng người. Vậy mà, tất cả tốt đẹp bị một màn nghiêm trọng phá hư. Một luồng tuyết như kiếm bay đến, nhanh như sấm sét, đột nhiên tới, phốc xích.

"Âu Trạch Xuyên, nếu có kiếp sau, gặp nhau như người lạ." Hai mắt nữ tử vô tận bi thương cùng thương tiếc, thật sâu nhìn vào mắt đối phương, tuyệt nhiên cười nhạt nói.

Xuyên qua biển hoa trùng trùng điệp điệp, nhìn bóng dáng thù hồ mình một đời không oán không hối, đôi mắt trong veo vô tận bi thương cùng thương yêu, dùng hết một tia nội lực cuối cùng : "Tiêu Nhiên, kiếp sau không cần gặp lại ta!"

Một giọt nước mắt, óng ánh trong suốt lại bao hàm tất cả tình cảm, là lưu luyến, là không bỏ, là đau lòng, là bi thương vô lực cứu vãn. . . Xẹt qua gò má gầy gò tuyết mịn nhỏ xuống, hai mắt nữ tử dần dần tan rã.

"Không. . ." Nguyệt Dạ_ Bạch y nam tử tê tâm liệt phế kêu lên, vang tận mây xanh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hồ điệp băng ngọc (bướm bướm băng ngọc

Bỗng nhiên, trong tay sáng như tuyết chột lóe, cùng một kiếm, cắm vào bên ngực trái, cười một tiếng giải thoát.

"Tùng nhớ. . . Sống chết có nhau. . . Kiếp sau. . . Ta nhất định tìm được nàng trước."

Đầu sỏ gây nên, nam tử lam y, kinh hãi nhìn đôi tay mình, hoảng sợ im lặng.

Hắn. . . Cư nhiên. . . Tự tay giết chết nữ nhân mình thích nhất. . . Không. . . Là nàng phản bội mình trước. . . Là nàng phản bội trước. . . A. . .

Gương mặt tuấn tú tuyết mịn vẫn vẻ nghiêm trọng, lâm vào điên cuồng, hai mắt bị thống nhắm lại, bi thương cũng đang tùy ý lan tràn trong lòng.

Rốt cuộc cười to, vô vọng bi thương như thế, dường như muốn xuyên thấu tận trời.

Xuyên, nếu có kiếp sau, gặp nhau như người lạ.

Như người lạ. . . Ha ha. . . Ha ha. . . Tâm mạch vỡ tan.

Một biển hoa bi thương bao phủ ba người, nhưng không cách nào hòa làm một thể.

Ngao Tinh bật dậy, nàng vẫn như đang trong cơn ác mộng kia.

Phanh. Cửa phòng mở ra, Phong Dạ Hàn lắc mình đi vào, ôm Ngao Tinh toàn thân toát mồ hôi, ân cần nói: "Có việc gì sao, Ngao nhi?"

Sở Mộc Hi cũng theo sau chạy tới, thấy hai người ôm nhau, trái tim không khỏi đau xót, ngay sau đó cười đùa nói: "Làm sao rồi, Tiểu đông tây, có phải nằm mơ thấy đại ca ca trên cột muối không?"

Ngao Tinh nghe xong, đôi mắt trong veo bắt đầu sáng lên: "Còn biết sao, là ai bảo Tiểu Kim ti đuổi muối chạy khắp núi, là ai ném muối ở trong sơn động đen thui. . ." Ngao Tinh cầm gối lên, dùng sức ném tới.

Sở Mộc Hi thuận tay bắt lấy, không quên trêu chọc: "Tiểu đông tây còn nhiệt tình như vậy, không thương đại ca ca rồi."

"Hừ. Lần sau sẽ không phải là ném gối đầu mà sẽ là mai hoa tiêu {Ngâm độc}." Ngao Tinh không quên trừng mắt liếc Sở Mộc Hi.

Sở Mộc Hi cũng chỉ ngây ngốc cười một tiếng: "Không sao, chỉ cần là tiểu đông tây cho, ta đều tiếp nhận." Một câu hai nghĩa.

Sắc mặt Phong Dạ Hàn lập tức đen lại, cũng không nói.

Vì dễ tiện lên đường, Ngao Tinh đổi sang nam trang, một nam nhi tuấn tú lạnh lợi, Phong Dạ Hàn nhìn thấy cũng có chút hoảng hốt, dù Ngao Tinh có giả trang nam nhi cũng tuấn tú động lòng người như vậy.

Sở Mộc Hi lại trắng trợn nhìn chằm chằm Ngao Tinh, người không biết còn tưởng hắn đường đường là một nam nhi cao bẩy thước lại thích một Tiểu anh tuấn đấy.

Bởi vì nhân số quá nhiều, đoàn người sợ quá mức bất mắt, bốn người Xuất Nguyệt đành phải âm thầm thủ hộ.

Như thế, tam nam tam nữ một đường phong trần đi tới nghỉ chân tại một quán trà.

Lúc này đang là hoàng hôn, phần lớn mọi người cũng đã trở về nhà, chỉ còn lại mấy người linh tinh, sáu người mới thoải mái ngồi uống trà.

"Cô nương, Bói Toán Tử xem cho người một quẻ được không?" Đột nhiên, trên bàn cách đó không xa, có một lão nhân dáng dấp Tiên Phong Đạo Cốt, vuốt chòm râu bạc trước ngực, thần thái sáng láng, cười ha hả nhìn Ngao Tinh. Làm cho người ta cảm thấy hoảng hốt, hình như nếu không để ý lập tức liền Vũ Hóa Đẳng Tiên (mọc cánh thành tiên).

Chén trà trong tay Ngao Tinh khẽ nghiêng làm chút nước đổ ra ngoài, theo tiếng kêu nhìn lại, cười nhạt nói với lão nhân: "tạ ơn lão tiên sinh, Ngao Tinh không tin số mệnh, chỉ tin mình." Nói rồi liền bảo Băng Tâm mang cho lão nhân gia chút ngân lượng.

Bói Toán Tử lập tức từ chối, gương mặt vẫn cười như cũ: "Lão phu chỉ coi bói cho người hữu duyên, không thu một đồng."

"Tiểu thư, nếu không để cho lão tiên sinh nói một chút, dù sao không mất tiền, ngu sao mà không nghe." Băng Tâm hiếu kỳ nói.

"Vậy làm phiền lão tiên sinh." Ngao Tinh cung kính hướng lão nhân gia gật đầu một cái.

"Mười mấy năm qua, cô nương có hay không mơ thấy cùng một giấc mộng?" Ánh mắt lão đầu có chút tinh mịch.

Ngao Tinh vừa nghe, đôi mắt trong veo hoảng hốt, trên tay có cảm giác vô lực, ly trà rơi trên mặt bàn, nước tung tóe khắp nơi.

Mọi người cả kinh, Ngao Tinh chưa từng mất hồn như thế này. Biểu hiện như thế, chứng minh lão tiên sinh kia nói đúng.

Phong Dạ Hàn vội vàng nắm tay Ngao Tinh, Sở Mộc Hi nhặt ly trà lên, đưa khăn lụa cho nàng.

"Xin lão tiên sinh tiếp tục." Ngao Tinh hồi thần, đợi lão tiên sinh tiếp tục.

Đúng là có một cơn ác mộng đã quấn lấy nàng vài chục năm, cùng một giấc mộng, càng ngày càng chân thật.

"Cuộc đời này của cô nương là bởi vì báo đáp khoản nợ ân tình mà đến, một khoản thiếu hai đời nợ nần." Về mặt Bói Toán Tử có chút nặng nề, không quên vuốt râu, chậm rãi đứng thẳng.

Trong lòng Ngao Tinh ngẩn ra, chợt nhớ tới câu nói trong mộng "Gặp lại như người lạ" kia, đang muốn hỏi rõ ràng, ai ngờ đã không thấy bóng dáng lão đầu kia.

Hai người Phong Dạ Hàn, Sở Mộc Hi khiếp sợ. Người nọ biến mất như thế nào, bọn họ cứ nhiên không có một chút cảm giác, ngay cả hơi thở cũng không cảm thấy.

Giống như tất cả chuyện lúc này chưa bao giờ xảy ra, vậy mà, chuyện xảy ra kế tiếp làm cho bọn họ không thể không tin tưởng đó là sự việc đã chân thật phát sinh qua.

"Đời như một luồng khói, cuối cùng cũng tan biến. Hồng nhan như hoa, nhân gian không giữ được." Một hơi thở dài, vãng vọng ở trên không vọng trên đất trống.

Trong lòng Ngạo Tình ngân ra, cười nhạt một tiếng, không nhìn mọi người đang khiếp sợ nói: "Ta muốn đi một chuyến." Đứng dậy đi ra ngoài quán trà.

Phong Dạ Hàn đang muốn đuổi theo, Sở Mộc Hi đưa tay ngăn trở. Băng Tâm Băng Lam vội vàng đuổi theo, đi theo phía xa.

Nhân gian không giữ được?

Ba nam nhân vẻ mặt âm trầm, tự mình lâm vào trầm tư.

Phong Dạ Hàn nắm chặt tay, dùng sức nắm chặt góc bàn, tại sao nhân gian không giữ được? Không, nhất định có thể, nhất định phải lưu Ngạo nhi lại.

Kể từ khi nghe lão tiên sinh bói một quẻ, Phong Dạ Hàn cùng Ngạo Tình rất ấn ý không hề tới bất cứ thứ gì liên quan. Sở Mộc Hi cũng rất tự giác cái gì cũng không nói, những người còn lại tự nhiên cũng giữ vững trạng thái trầm mặc.

Mấy người tiếp tục chạy tới sa mạc lớn, dọc đường đi hiếm thấy dấu vết con người, trời dần tối, thật vất vả mới tìm được một nhà nông, đành đưa chút bạc để vượt qua một đêm.

"Ah, đó không phải là Dung công tử sao?" Băng Tâm đang cầm một củ khoai lang to, ăn hăng say, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, nhìn thấy một người một ngựa đang hướng về phía bọn họ chạy tới.

Theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Dung Hi sắc mặt lo lắng, giữa hai lông mày có một luồng hắc khí, trong bụng cứng đờ, xem ra là xảy ra chuyện lớn!

Dung Hi nhìn một cái đã thấy Ngạo Tình, thật xa liền phi thân nhảy xuống, dùng khinh công nhanh chóng đến chỗ Ngạo Tình.

"Nhã Nhã bị bắt. Bọn họ nói muốn dùng ngươi đi trao đổi." Dung Hi vội vàng đưa lên một phong thư, động tác liền một mạch, có thể thấy hắn cực kỳ sốt ruột.

Ngạo Tình cũng không nhận thư ngay, mà nhanh chóng điểm mấy huyệt vị trên người Dung Hi, đôi mắt trong veo nhiều hơn một vẻ tức giận, kéo tay Dung Hi sang xem mạch: "Có phải ngươi nhìn lên thư không."

Dung Hi có chút xấu hổ, gạt đầu một cái, nói: "Ta thật sự là quá lo lắng! Ta không phải cố ý muốn nhìn lên." Thật ra thì trong lòng hắn càng thêm lo lắng những người đó có ý xấu với Ngạo Tình.

"Trong thư này bồi thực cốt phần, may mà lượng cũng không nhiều, nếu không ngươi cũng sống không được bao lâu." Nói xong liền từ trong ngực móc ra một viên thuốc óng ánh trong suốt, để Dung Hi nuốt vào. Thuốc vừa xuống bụng, hắc khí giữa trán Dung Hi tan dần, cả người cũng tinh thần gấp trăm lần.

"Tiểu thư, đây chính là Tử Kim Đan, sử dụng như vậy cũng quá đại tài tiểu dụng (gần như dùng dao mổ trâu giết gà ấy) rồi." Băng Tâm đau lòng viên Tử Kim đan kia, toàn bộ Đại lục sợ là chỉ có một viên như vậy, thật vất vả mới có được. Không chỉ có thể Giải Bách Độc, lại có thể nâng cao thể trạng, tăng công lực lên gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Mỹ nhân tính toán.

Ngạo Tình không để ý sự nhỏ mọn của Băng Tâm, thấy sắc mặt Dung Hi khôi phục tự nhiên, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nếu bình thường, Dung Hi nhất định sẽ nói một phen cảm tạ ân đức, nhưng bây giờ hắn đang nóng lòng muốn nói ra chân tướng.

Cũng đều do bảo tàng Tây Vực, có người muốn ngư ông đắc lợi.

"Nhưng Điều quân tử là chuyện gì? Bọn họ lại muốn tiểu thư tìm Băng Ngọc hồ điệp làm gì?" Băng Tâm miệng lưỡi lưu loát, nói toàn bộ mấu chốt của vấn đề ra.

Sở Mộc Hi khí phách tự nhiên nói: "Có tin đồn Băng Ngọc Hồ điệp là chìa khóa mở ra Hoàng cung Tây Vực, hơn hai mươi năm trước bị một vị nam tử

gọi là Điều quân tử vô ý đoạt được, đưa cho nữ nhân hấn ái mộ làm tín vật đính ước, hai người vẫn ẩn cư ở núi Ly Thảo gần Tây Vực."

"Tín vật đính ước của người ta làm sao sẽ đưa cho tiểu thư, như vậy không phải muốn bảo tiểu thư đi trộm về sao!" Băng Tâm lăm lăm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hận không thể đem những người đó chiên trong vạc dầu.

Ngao Tinh cũng chỉ cười cười, liếc mắt nhìn chằm chằm Dung Hi, "Dung Hi, không nên quá lo lắng, ngày nào bọn chúng không lấy được Băng Ngọc hồ điệp, Nhã Nhã cũng sẽ không có chuyện gì."

Dung Hi cũng đành phải gật đầu một cái, một tay đặt lên vai Ngao Tinh, trong mắt tất cả đều là lo lắng, "Nếu không thể lấy được, chúng ta nghĩ biện pháp khác."

Về mặt mọi người biến đổi, tiểu tử này cũng quá ngây thơ rồi.

"Đầu người có phải trúng gió rồi không? Vấn đề ngây thơ như vậy cũng nói ra được." Ngao Tinh đưa tay gõ trán Dung Hi, khó được cười một tiếng: "Khẳng định bị lừa đấy rồi."

Dung Hi nhú nhú mi tâm, lấy tay sờ trán bị Ngao Tinh gõ, lúng túng cười cười, không nói nữa.

Khỏe miệng Phong Dạ Hàn giật giật, lăm lăm như không nhìn thấy.

"Băng Lam, lập tức truyền tin cho sư phụ ta, để người đích thân đến Tây Vực một chuyến; truyền tin cho Diệp Thanh, ta cần trợ giúp của nàng; truyền tin cho Nhã Lan, ta cần số lượng lớn tài bảo, bằng tốc độ nhanh nhất truyền tin." Nói rồi Ngao Tinh viết tiếp một chút ký hiệu giao cho Băng Tâm: "Truyền tin cho gia gia, báo bình an."

"Tiểu Đông Tây, những kí hiệu kia là cái gì vậy? Ta thấy thế nào cũng không hiểu?" Sở Mộc Hi không sợ mất mặt, về mặt cợt nhả hỏi.

Ngao Tinh không trực tiếp trả lời, cảm lý trà lên từ từ uống vài ngụm, mới nói: "Đây là mật mã gia thư của ta cùng gia gia."

"Ta cũng muốn biết." Hai mắt Sở Mộc Hi sáng lên, hoàn toàn như một tên du côn.

Phong Dạ Hàn trực tiếp kéo tay Ngao Tinh, tuyên bố chủ quyền, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Sở Mộc Hi, ý nói còn chưa tới phiên người.

Sở Mộc Hi chỉ coi như gió bắc thổi qua, vẫn còn hăng hái mãnh liệt.

Ngao Tinh nhìn phong Dạ Hàn một chút, lại nhìn Sở Mộc Hi một chút, tức xạm mặt lại, im miệng không nói gì.

Đoàn người sửa lại đường đi, dùng thời gian hai ngày đi tới núi Ly Thảo.

Ở dưới chân núi Ly Thảo, quanh năm mây mù tràn ngập, trời về chiều đã sớm không thấy rõ đường trong núi, nhưng vẫn cảm thấy một cảm giác an bình; vào núi, cây cối um tùm, chim hót hoa thơm, trước mặt là bầu không khí nhẹ nhàng khoan khoái.

Đúng là thế ngoại đào nguyên, là lựa chọn ẩn cư hàng đầu.

Loáng thoáng thấy mấy gian phòng trúc, sương mù lượn lờ, bóng hoàng hôn bao phủ xung quanh, phủ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt mờ lung, làm lộ ra màn sương trắng, có một tư vị đặc biệt. Gió lạnh vi vu, cây khẽ đưa, cực kỳ yên tĩnh, như vào Tiên cảnh.

"Oa, nơi này rất nhiều Thục Dược đấy." Đáng tiếc không phải tháng năm mùa hoa nở, khi đó nơi đây sẽ là biển hoa. Băng Tâm đang muốn tiến lên sờ một chút, sa sa sa, suu suu suu, hoa sơn trà nhanh chóng lệch khỏi vị trí, những đoàn kiếm nhanh chóng bay đến, sát cơ nặng nề.

Cẩn thận!

Thật may là Băng Tâm phản ứng nhanh, lùi thật mau.

Mọi người nhìn nhau lộ vẻ kinh dị, nhìn lại lại thấy phòng trúc ngày càng xa hơn, dần dần từ từ biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Hóa ra là ở đây bày trận, nơi ẩn cư dễ dàng xông vào như vậy thì không phải là thế ngoại đào nguyên rồi.

"Cách Huyền trận." Ngao Tinh kinh hãi, Cách Huyền trận là trận pháp độc môn mà Thiên Sơn lão đầu tự sáng tạo ra, chỉ truyền cho Lam Cơ Tử, bây giờ còn có người khác hiểu được trận pháp này, hơn nữa nhìn Thục Dược trước mắt, hình như có chút không giống với Cách Huyền trận chân chính.

Cách Huyền trận? Mọi người thấy trong mắt Ngao Tinh có một tia sáng tỏ, tự nhiên đem hi vọng kỳ thác vào trên người Ngao Tinh.

"Làm thế nào, tiểu thư?"

"Đúng đến trận pháp thì không cần gấp, dù nói thế nào bản tiểu thư cũng là đồ đệ của Lam Cơ Tử, đem trái tim để lại trong ngực đi thôi." Nói xong nhìn mọi người, suy nghĩ hồi lâu.

Hướng về phía bốn nam nhân nói: "Đem ám vệ của các người gọi ra ngoài, khiến bản tiểu thư hảo hảo dưỡng mắt." Ngao Tinh như tên trộm nói.

"Tiêu đông tây, bọn họ cũng không thể lớn lên tuần tú như ta được, người chỉ cần nhìn ta là được." Sở Mộc Hi trêu ghẹo nói, vừa nói vừa kêu ám vệ của hắn ra ngoài.

"Vô Trần, Vô Phong, Vô Vũ, Vô Quả, bá kiến chủ tử." Thống nhất áo trắng giày đen, dáng vẻ gần như nhau, đều là nam tử tầm hai mốt hai hai tuổi. Sở Mộc Hi lạnh lùng ừ một tiếng.

"Thanh Y, Lam Y, Ngân Y, Hắc Y bá kiến chủ tử." Tên như y phục trên người, mọi người mắt kiếm mảy mảy, lạnh lùng không nói, chừng hai mươi tuổi. Phong Hồ Ngân lạnh lùng liếc mắt nhìn bốn người, bộ dạng rầm rũi.

Ám vệ của Dung Hi — Tích Nhật, Luyện Nhật, Đằng Nhật, ba người này Ngạo Tinh đã biết, mọi người tuần tú không có cách nào tả được.

Cộng thêm bốn người Xuất Nguyệt, đứng thành hàng, lại có bốn người Phong Dạ Hàn, có thể xem như hiện trường tranh đấu mỗi năm.

"Oa. Tiểu thư, nếu như đem tất cả bọn họ đưa đến Trường Nhạc Phường, chúng ta khẳng định kiếm được rất nhiều." Miệng của Băng Tâm không thể giữ, nghĩ gì nói vậy.

Hi hi. Băng Lam cùng Ngạo Tinh không hèn mà cùng cười ra tiếng. Băng Tâm vừa nói xong, hơn mười đạo ánh mắt bắn thẳng mà đến, làm Băng Tâm sợ hãi núp ở sau lưng hai người.

"Ha ha, đồng ngôn vô kị! vô kỵ!" Ngạo Tinh cười lạnh, trong lòng thật đúng là muốn tính toán như vậy, vấn đề là mình không phải chủ tử của bọn họ.

Hắng giọng một cái, nói thẳng: "Các người ai còn là thân đồng tử, mời đứng ra một chỗ."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy nam tử lúng túng. Đều nhìn chủ tử nhà mình, xem sắc mặt.

Ngạo Tinh thấy mọi người lúng túng, cũng đành phải giải thích ngọn nguồn: "Cách Huyền trận này, thuộc về phản bát quái thụ hoa trận pháp, tự tay trồng thụ hoa theo nguyên lý phản bát quái, ở trong sương mù trước nhà, ảo diệu vô cùng. Người nếu đặt mình trong trong trận, như rơi vào sương mù dày đặc, tai mắt đều mất đi vô dụng, không cách nào đi ra gang khỏi một tác đất, trận này còn có thể mê hoặc tâm trí, tạo nhiều loại ảo ảnh, tham niệm, sắc dục, chuyện cũ thừa lúc vắng mà vào, bốn phía năm màu hoa rực rỡ cũng hóa thành trăm ngàn mỹ nữ, do niệm sinh dâm, do dâm sinh muốn, do muốn đốt người, tình trạng khổ không thể tả. Chết ra trận này chính là Thiên sơn Lão Ngoan Đồng, Vô Tình Vô Dục, trước khi chết vẫn còn là đồng thân, chưa từng động tới sắc dục. Cho nên muốn phá trận này, tốt nhất là dùng thân đồng tử, chủ tử của các người không phải thân đồng tử, cũng đành phải dùng tới các người, cần chín nam tử phá trận này, giải thích như vậy, các người hiểu chưa?"

Sau đó, bốn ám vệ của Phong Dạ Hàn có chút lúng túng nhưng lại là những người đầu tiên đứng ra ngoài.

Một, hai, ba. Bảy, không đủ. Ngạo Tinh có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Hóa ra là cố nhân.

Bỗng nhiên, Truy Nguyệt đứng dậy, đỏ bừng cả khuôn mặt: "Vương phi, tính thêm thuộc hạ nữa."

"Người. . ." Băng Tâm về mặt ngạc nhiên, âm cuối kéo dài, trên mặt khinh bỉ.

"Truy Nguyệt, đây cũng không phải trận pháp bình thường." Ngạo Tinh có chút giật mình, ngụ ý, nàng cũng có chút hoài nghi.

"Vương phi, Truy Nguyệt mặc dù lưu luyện phong nguyệt, phóng túng không phóng đảng, không phải là nữ tử mình thích chắc chắn sẽ không đụng, đây là nguyên tắc của Truy Nguyệt." Truy Nguyệt nghiêm túc nói.

"Oa. Không ngờ người thật đúng là cực phẩm" đi qua ngàn bụi hoa, phiến lá không dính thân " Các muội xem, nam nhân như vậy trên đời rất khó tìm " Ngạo Tinh không ngừng nháy mắt với Băng Tâm.

"Tiểu thư, người nói hưu nói vượn cái gì cái gì?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Tâm phình lên, tức giận dậm chân. Truy Nguyệt về mặt cảm kích nước mắt lưng tròng, nhìn vương phi nhà mình, cái nhìn kia như hứa hẹn xông pha sống chết không màng.

"Còn kém một người." Cũng không tiếp tục đề ý Băng Tâm, Ngạo Tinh ảo não một hồi.

"Tính ta nữa." Âm thanh hơi phát run, Sở Mộc Hi có chút khó chịu, khẽ ngưng ngừng nhìn chằm chằm Ngạo Tinh.

Ngạo Tinh vừa nhìn, hơi rung mình một cái, sẽ không phải là vì mình thủ thân như ngọc vài chục năm chứ?

"Ha ha, đây quả thực là cực phẩm trong cực phẩm rồi, ách, nhân số đã đủ, cộng thêm hai ngọc nữ của ta, giải quyết xong." Ngao Tinh cố làm ra vẻ nhẹ nhõm cười đùa, vội vàng nói sang chuyện khác.

Tám người Xuất Nguyệt phân chia đứng theo tám phương vị khác nhau là khảm, cách, đối, chấn, tốn, kiên, khôn, cấn; Người còn lại ở trung tâm tiếp ứng, lấy nội lực bao vây tấn công thụ hoa, chín người giống như một, từng bước tiêu diệt từng bộ phận của trận, lúc cuối, hai ngọc nữ hiệp trợ chín người thối lui đến trung tâm phá mất trận là được.

Phanh phanh phanh. Một hồi tiếng vang kết thúc, mây mù tản đi, hiện ra một đường mòn bên cạnh tảng đá dẫn tới nơi xa, nhưng vẫn không thấy nhà trúc.

Chợt, một hồi cuồng phong quét đến, mọi người không thể mở mắt ra.

"Lại có thể phá Cách Huyền trận của ta, cũng coi là nhân tài. Nếu như các vị đến vì Băng Ngọc Hồ Điệp, xin các vị trở về đường cũ, tiết kiệm tâm trí." Một âm thanh hùng hậu, vang vọng ở trong tiếng gió.

Người này võ công rất cao. Biết được cả thiên lý truyền âm.

"Tiền bối, văn bối Dung Hi, muốn hướng tiền bối mượn Băng Ngọc Hồ Điệp dùng một chút, giải cứu ái thể bị bắt giữ." Người ẩn cư đã sớm khám phá hồng trần, dùng vật ngoại thân thì sẽ không cách nào dă động được, Dung Hi cũng đành phải lấy tình để lay chuyển.

"Băng Ngọc hồ điệp là vật đính ước của ta cùng ái thể, sao có thể tùy ý tặng người, Dung công tử nên nghĩ biện pháp khác thì hơn." Giọng nói ngược lại hòa hoãn không ít, nhưng âm thanh kia nghe còn chưa thật thoải mái.

Dung Hi bắt đầu nóng nảy, muốn nói tiếp, lại bị Ngao Tinh cắt đứt.

"Cùng là ái thể như mạng, tiền sinh cùng phu nhân phu thê tình thâm, cũng nên hi vọng người có tình sẽ thành thân thuộc. Dung công tử đã tìm mọi cách bắt đắc dĩ mới cầu trợ ở tiền sinh, không niệm nghĩa, cũng nề tình cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp vậy." Ngao Tinh chân thành nói, rót vào mấy phần nội lực.

"Là tiểu nha đầu nguoi phá Cách Huyền trận đúng không?" Điều quân tử đột nhiên chuyển đề tài.

"Văn bối Bách Lý Ngao Tinh, sốt ruột vì bằng hữu, bắt đắc dĩ mới phá trận pháp của tiền sinh, khi Ngao Tinh cầu được Băng Ngọc hồ điệp, tự sẽ khôi phục Cách Huyền trận, đền bù tội lỗi mạng này." Ngao Tinh nói xong liền cung kính hướng nơi phát ra âm thanh cúi đầu một cái.

"Nguoi có quan hệ gì với Lam Cơ Tử?" Điều quân chất vấn, có chút kinh ngạc.

Trong lòng Ngao Tinh sững sờ: "Lam Cơ Tử là sư phụ văn bối."

"Thì ra là như vậy, không trách được sẽ phá được trận pháp này, tiểu nha đầu, nguoi nên gọi ta là Thanh sư thúc." Người kia cười to một tiếng.

Mọi người vừa nghe, đều vui vẻ. Thì ra là cố nhân.

"Sư thúc? Chẳng lẽ nguoi chính là đệ tử quan môn Sở Linh Tử Sư thúc của Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng?" Ngao Tinh có chút hưng phấn, trong lòng cũng nhẹ nhõm không ít. Có chút quan hệ cũng tốt.

"Nếu sư phụ biết đồ tôn của hần gọi hần như vậy, khẳng định giận đến mức từ trong quan tài nhảy ra." Âm thanh sáng lảnh không ít.

"Ha ha, Lão Ngoan Đồng khi còn sống cũng hành hạ văn bối không ít... văn bối còn ước gì hần nhảy ra ngoài. Ngao Tinh tuyệt đối xuống tay không lưu tình, có thể giết chết tuyệt không lưu người sống." Ngao Tinh cười nói, nhớ lại không ít chuyện trải qua tại Thiên Sơn. Mặc dù mệt mỏi, nhưng rất thích thú.

"Ha ha. Quý tinh linh, không trách được sư huynh nói nguoi chính là một Tiểu Ma Nữ." Điều quân tử trên ghẹo nói, nhưng vẫn không thấy bóng dáng.

"Sư phụ có nói như vậy sao?" Ngao Tinh chép miệng, khoác lác vô si: "Vây cũng đúng, trên núi Phi Cầm Tẩu Thú, hoa hoa thảo thảo, không có mấy thứ không bị ta Phô Độ qua. Lão Ngoan Đồng lưu lại tiểu tiên hạc, đến nay thấy ta còn sợ đấy." Ngao Tinh chợt thấy đã nói quá xa chủ đề, liền kéo lại: "Sư thúc, chúng ta quả thật rất cần Băng Ngọc Hồ Điệp, người xem có thể hay không. . ."

"Ai." Thở dài, thán nhẹ một tiếng. "Ta ở đây đợi đã hai mươi ba năm, hoa trong gương trắng trong nước, thì ra chỉ là một giấc mộng. Xem ra thật là ý trời, cũng được, nguoi cầm đi đi." Chợt một trận gió mang theo hai khối Ngọc ra ngoài.

Đợi hai mươi ba năm? Không phải hai người cùng nhau ẩn cư sao? Thế nào biến thành kịch một vai rồi? Việc cấp bách nên Ngao Tinh cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

Thật là mở rộng tầm mắt, hai Ngọc Điệp, là Băng Ngọc Hồ Điệp phát quang lần đầu tiên nhìn thấy.

"Đây là Băng Ngọc Hồ Điệp hiếm thấy do thiên nhiên tạo thành, chưa từng qua tay người gia công, trên đời chỉ có hai miếng ngọc này, sư thúc cũng tình cờ đoạt được. Lời đồn đãi về một đôi ẩn cư Thần Tiên Quyển Lữ, đại biểu tình yêu kiên trinh cùng cuộc sống hạnh phúc, người nào có tình mà có được Băng Ngọc Hồ Điệp, nhất định có thể đầu bạc răng long." Âm thanh hùng hậu trở nên khàn khàn vô lực, tựa như nhìn hết tang thương chi hoa của nhân

gian.

Dung Hi đang muốn nói chuyện, Ngạo Tinh liền mở miệng trước, "Sư thúc, chúng ta mượn dùng xong, sau khi cứu người sẽ tận lực mang trả lại."

"Cũng được, không miễn cưỡng, người cố gắng bảo quản." Âm thanh càng ngày càng xa.

Dung Hi cực kỳ kích động, hướng về phía âm thanh biến mất khom người cung kính cúi chào.

"Sư thúc dứt bỏ tình cảm, Ngạo Tinh không có gì báo đáp, nguyện đàn một khúc, tạm thời biểu lộ tâm ý."

Mười ngón tay tung bay ở trên dây đàn, tiếng đàn uyển chuyển nồng tình, khi ở Tây La khách sạn mọi người đều đã biết tài đánh đàn của Ngạo Tinh, nhưng vẫn làm cho người ta liúy tít. Bỗng nhiên, tiếng hát trong trẻo vang vọng ở trên núi ly sơn.

"Tơ tình Như Mộng buồn đoạn đầu bạc.

Hoa nở hoa tàn nhìn xuyên bao nhiêu mùa thu, chỉ vì chờ phá kén gặp lại.

Cả đời đau chỉ mong chàng vì ta hiểu được hồng nhan cô độc đừng cười kiếp đào hoa.

Một lời Xuân Thủy chỉ vì chàng mà nâng cốc hát khúc ly biệt về hồi ức uyên ương với dây đàn.

Dùng tánh mạng đổi một nơi trú ngụ trong lòng dù khi trăng khuyết hay tròn.

Thế sự xoay vần xuân đi xuân lại về duyên tới duyên đi luân hồi nơi phàm trần.

Thiên Thượng Nhân Gian say chưa chợp mắt.

Tơ tình Như Mộng buồn đoạn đầu bạc, hoa nở hoa tàn nhìn xuyên bao nhiêu mùa thu."

Thì ra giọng hát của Ngạo nhi cũng cao siêu như vậy, Phong Dạ Hàn không tự chủ đến gần, mắt phượng không muốn che giấu tình yêu nồng đậm, ôm chặt vào ngực.

"Như thế nào, chàng ngạc nhiên chứ?" Ngạo Tinh nằm ở trong ngực Phong Dạ Hàn, nghe tiếng tim đập quen thuộc, càng thêm quý trọng.

Mấy người Sở Mộc Hi đều cúi đầu không nói, ngay cả Dung Hi cũng bị rung động, biết Ngạo Tinh nhiều năm như vậy, cư nhiên không biết tiếng hát của nàng động lòng người như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tình ca như núi

"Tiểu thư, bây giờ không phải là lúc chàng chàng thiếp thiếp, cứu người quan trọng hơn." Băng Tâm vội vàng cười nói.

"Đều tại chàng, tự nhiên làm cho ta quên mất chính sự." Bất nãn liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn: "Sư thúc, bài hát này gọi là 'tình ý Như Mộng', có một câu chuyện tình yêu động lòng người, lần sau Ngạo Tinh đến bãi phóng sẽ kể cho người nghe. Người nhớ chờ Ngạo Tinh tới nhé."

"Tốt. Nha đầu, sư thúc chờ người." Lời nói của Diêu quân tử cũng khôi phục sang sảng ban đầu, "Trận pháp không cần người phục hồi như cũ, đợi lát nữa ta sẽ bày lại trận pháp khác, xem nha đầu nhà người có bao nhiêu bản lĩnh!"

Ngạo Tinh nhẹ nhõm cười một tiếng: "Chờ xem, đừng quên ta là ai." Ngẩng cao đầu nhỏ, nàng kéo Phong Dạ Hàn đi ra ngoài.

"Ai. Không ngờ Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng cả đời không một mảnh tình, lại thu hai đồ đệ si tình như vậy, một người coi giữ một ngọn núi, một đồng một tây, trốn đi chữa vết thương tình ái, quái tai quái tai." Ngạo Tinh ra về cao thâm, chống cằm nhìn trời, làm cho Băng Tâm Băng Lam mỉm cười.

"Xem ra, ta cũng phải chuẩn bị hai việc thôi." Bộ dáng của nàng rất quyết tâm.

"Hai chuyện gì vậy tiểu thư?" Băng Tâm chen vào miệng, mắt hạnh mở to.

"Thứ nhất, tìm một ngọn núi ở phía bắc, về sau có chỗ đặt chân; thứ hai, sớm thu đồ đệ, dạy cho nàng bản lĩnh, đến lúc đó để cho nàng xuôi nam tìm ngọn núi ẩn cư, chặc chặc. Đồng Nam Tây Bắc, tất cả đều là đệ tử của Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng trấn giữ, thật uy phong khí phách, Lão Ngoan Đồng cho dù sống lại cũng phải mỉm cười, các người có tin hay không!" Ngạo Tinh vỗ ngực bảo đảm.

Băng Tâm cười cười, tiểu thư đúng là biết dày vò mà.

Núi Thiên Khúc đúng là tên xứng với thực, quả nhiên chín cong mười tám quẹo, đường núi gấp ghềnh khó đi, dọc đường chỉ có cây cối héo úa, thỉnh thoảng gặp gỡ mấy cây Tùng bách nhỏ, coi như là trong ngàn vạn bụi rậm gặp mấy cành lá xanh.

"Tiểu thư, tiếp tục đi như vậy cũng không phải biện pháp?" Băng Tâm nhìn sắc trời một chút, có chút nóng nẩy.

Màn đêm sắp phủ xuống, đoàn người đã đi rất lâu rồi, vẫn không cách nào tìm được miệng động Thiên Tư.

Ngao Tinh cũng buồn bực, cứ có loại cảm giác "Gậy ông đập lưng ông" thật đặc đi.

"Ngao Tinh, không bằng chúng ta trở về trước, ngày mai sẽ tìm tiếp." Dung Hi biết rõ vì sao Ngao Tinh lại chấp nhất như vậy, làm người trong cuộc, cũng phải suy nghĩ đến an nguy của mọi người.

"Trước kia nói người là đồ ngốc người cứ không tin, người trừ biết một chút mảnh khoé buồn bán bên ngoài, quả thật chính là đầu heo." Ngao Tinh liếc Dung Hi một cái, thấy chớp mũi hẳn ngưng tụ không ít mồ hôi hột, mồ hôi lộ ra bất an, giờ khăn lụa ra, Dung Hi rất tự nhiên nhận lấy lau mồ hôi, Ngao Tinh mới thở dài nói: "Các nàng cố ý để cho chúng ta đi nhiều hơn mấy vòng, tiêu hao thể lực, rồi bắt rửa trong hồ. Người khác là dao thót, ta là cá thịt, ta cũng không thể làm gì khác đành mang theo các người đi vài vòng, làm cho tâm tình các nàng tốt một chút, nói không chừng liền thả Nhã Nhã, để cho phu thê hai người đoàn tụ đây."

Ngao Tinh chỉ lo nói, lại không phát hiện mắt phượng của Phong Dạ Hàn nhìn chằm chằm khăn lụa trên tay Dung Hi, sắc mặt vừa trầm. Tròng mắt đen của Sở Mộc Hi cũng âm thầm không ít.

"Ngao nhi, nhiệt độ ngày đêm trên núi chênh lệch khá nhiều, sợ là không thể qua đêm trong núi được." Phong Dạ Hàn khẽ ôm eo nhỏ nhắn của Ngao Tinh, nụ cười mập mờ.

Ngao Tinh tự động coi thường ý vị này, lại trả về ánh mắt mập mờ hơn: "Cũng đến lúc những nam nhân tuấn tú các người lộ mặt rồi."

Chúng nam nhân có chút nghi ngờ, Sở Mộc Hi lại là người đầu tiên lĩnh ngộ.

"Băng Ngọc Hồ Điệp đã mang tới, kính xin các vị mỹ nữ tỷ muội hiện thân gặp mặt." Sở Mộc Hi đáng vẻ thư sinh ôn nhuận, khi nói rót vào mấy phần nội lực, đem lời nói truyền đi cả ngọn núi.

Ngao Tinh không ngừng nhảy mắt cho Phong Dạ Hàn, Phong Dạ Hàn làm như không nhìn thấy. Muốn hắn hy sinh nhan sắc thì trực tiếp giết hắn còn hơn.

Dung Hi tiếp lời, nói về hoàn cảnh thê tử đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, chỉ kém không quỳ xuống.

Dưới sự uy hiếp cùng dụ lợi của Ngao Tinh, Phong Hề Ngạn cũng đành phải lui bước, không chút để ý nói: "Cửa Thiên Tư động, nghe không bằng thấy, các vị mỹ nữ nên hiện thân thôi."

Chắc chắn. Thường xuyên tới chốn phong nguyệt đúng là không kém. Ngao Tinh thưởng cho Phong Hề Ngạn sắc mặt tốt.

Không một tiếng động, xem ra còn chưa đủ độ lừa.

"Đồ các người cần đã mang tới, cần gì cố làm ra vẻ huyền bí, lãng phí thời gian của mọi người. Mau rút ra ngoài." Phong Dạ Hàn rút cuộc nghiêm mặt, rót vào nội lực nồng đậm, cả trong núi vang vọng nhiều lần.

Khoé miệng Ngao Tinh giật giật, đúng là đầu gỗ mà, thật không có tình thú. Băng Tâm Băng Lam nhìn tiểu thư nhà mình một chút, lại xem cô gia nhà mình một chút, rồi đều che miệng cười trộm.

Hồi âm trầm xuống, đợi thật lâu, vẫn yên tĩnh như cũ.

Ngao Tinh bắt đầu giận hờn, chà sát tay, cắn chặt răng nói: "Choáng nha, bản cô nương mai danh ả tích giang hồ nhiều năm, không thỉnh thoảng lộ mặt, lại còn coi bản cô nương chết hay sao?"

Mọi người nghe xong, cũng sờ nhìn Ngao Tinh đang tức giận.

"Tiểu thư, người còn có cái thân phận khác à?" Băng Tâm vừa nghe, tâm tình hăng hái, như tên trộm đến gần hỏi.

"Phiên bản nữ Lý Quỳnh." Về mặt Ngao Tinh kiêu ngạo, hà hề liếc mắt nhìn Băng Tâm.

"À? Ai vậy? Chưa từng nghe qua." Băng Tâm nhìn Phong Dạ Hàn một chút, thấy hắn cũng không hiểu ra sao, càng thêm kinh ngạc.

"Tiểu Thiếu Nữ, hôm nay tiểu thư nhà người sẽ cho người xem một chút sức quyến rũ hát tình ca với núi." Ngao Tinh không quên thuận tay gõ đầu Băng Tâm một cái.

"À? Thì ra là tiểu thư nói là ca hát." Băng Tâm chỉ kém không tròn trĩnh mắt.

"Hắc hắc, trước kia là phiên bản ôn nhu trữ tình, hôm nay sẽ là phiên bản opera tình thâm, sẽ khác đây." Ngao Tinh đưa tay vuốt cổ, hắng giọng, khẽ hé đôi môi đỏ mọng.

A...

Mấy người vừa nghe, thân thể liên tiếp rung chuyển, Băng Tâm thiếu chút nữa ngã nhào. Ngao Tinh cũng không quản, đôi tay tạo hình loa trên miệng, rót vào nội lực tiếp tục hát.

"yêu nữ ở núi lớn a.

Yêu tuần ca, tuần ca tới núi, tới trong núi nàng a.

Nơi này đường núi mười tám ngoặt, nơi này thủy lộ Cửu Liên Hoàn.

Nơi này núi đối núi, nơi này dãy núi tiếp dãy núi.

Mười tám ngoặt ngoặt ra yêu nữ thiên tư động.

Cửu Liên Hoàn xuất liên tục ngàn tư động yêu đêm cơ, cũng.

Không có này mười tám ngoặt cũng chưa có yêu muội tử đẹp như nước.

Không có Cửu Liên Hoàn cũng chưa có tuần ca tới.

Mười tám ngoặt a Cửu Liên Hoàn, mười tám ngoặt Cửu Liên Hoàn.

Cong cong vòng vòng, vòng vòng cong cong, cũng vòng quanh thiên tư động nàng cùng yêu.

Không có núi tiếp núi không thể tư xuân mộng.

Không có dãy núi liên tiếp thì không thể triền miên miên yêu say đắm.

Núi tiếp núi, dãy núi tiếp dãy núi, Núi tiếp núi, dãy núi tiếp dãy núi.

Xếp xếp chuỗi chuỗi, chuỗi chuỗi xếp xếp.

Cũng hợp với thiên tư động, a. ”

Âm thanh cao vút sục sôi, kích động ở giữa núi rừng, núi và đất như muốn động, có thể nói kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Khúc hết, Ngao Tinh không quên nhạo báng: "Như thế nào, giọng hát của tiểu thư nhà ngươi như thế nào? Không có bôi nhọ danh hiệu ‘nữ Ca Thần’ chứ. Choáng nha, bản cô nương không ra giang hồ, những thứ tiểu yêu này cũng lên mũi lên mặt. Ta lại đổi lại Rock and roll, trấn những tiểu yêu này."

Băng Tâm nét mặt như viết chữ ‘thua ngươi’, "Tiểu . . . Tỷ, đừng hát nữa, đừng hát nữa mà."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chọi gà.

Phong Dạ Hàn tức xạm mặt lại, mặt bắt đặc dĩ, lác đầu một cái. Nha đầu này lúc đã hừng lên thì chín trâu cũng không thể kéo lại được.

Sở Mộc Hi ngăn ra sau đó trên mặt tràn đầy cung chiêu, không ngờ tiểu đồng tây sau khi lớn lên còn thích hồ đồ như vậy. Về mặt của Dung Hi và Phong Hề Ngạn như nhìn thấy kẻ điên.

Ngao Tinh hít một hơi thật sâu: "Bản cô nương tiếp tục với Rock and roll, xem những thứ tiểu yêu các ngươi có thể trốn đâu được."

Dứt lời, trong núi lập tức có thêm vài tiếng gió và những tiếng va chạm nho nhỏ.

"Chậm đã. Cung chủ cho mời." Một nữ tử thanh y về mặt mộng muội xuất hiện tại núi đá nhỏ cách đó không xa, trên mặt có ý sợ hãi, chỉ sợ chậm một bước, Ngao Tinh liền hát lên.

"Hắc. Lúc này mới giống lời người nói chứ. Hát như thế này đúng là phí năng lượng. Mỗi một khúc mà bản cô nương đã dúi đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, nhanh chóng dẫn đường, bản cô nương phải hào hào đòi chút tiền thưởng cho việc hát khúc này, các người phải cho chút tiền trà nước, đúng không?" Ngao Tinh cười lưu manh, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm cô nương kia.

Đôi mắt của nữ tử thanh y liền sáng ngời, vội vàng nói: "Các vị mời tới bên này."

Ngao Tinh khoát tay áo rồi nói: "Đi, cùng bản cô nương đùa giỡn tiểu yêu nữ đi."

Băng Tâm bật cười, Phong Dạ Hàn lắc đầu thờ dài. Sở Mộc Hi lại nhếch môi, cười vui vẻ.

Bước chân nữ tử dẫn đường run lên một chút rồi đi tiếp.

Một đường vào sơn động, mặc dù ánh sáng hơi mờ, nhưng bên trong động tuyệt không có cảm giác âm đạm, mà còn dùng thủy tinh thạch chiếu sáng, như vậy cho thấy sự nổi bật trong giang hồ của ma âm cung cũng đúng, đúng là có thực lực.

Nữ tử nói: "Cung chủ, người đã tới", mọi người liền thấy trên ghế đá trước mặt có một bóng dáng xiêm áo hồng anh đào thướt tha, một mỹ nhân xinh đẹp, trên búi tóc là một cây trâm Tứ Ngọc Tường Vi, rất có khí chất tiên nữ hạ phàm.

"Ta đã mang Băng Ngọc Hồ Điệp đến, thê tử của ta đâu." Dung Hi cắn chặt răng nói, kèm chế lừa giận trong cơ thể, ai kêu mình có nhược điểm trên tay người khác, không thể không nhẫn nhịn.

"Dung công tử cần gì vội vàng như vậy?" Nữ tử chậm rãi xoay người, tuy trả lời Dung Hi, nhưng đôi mắt phía trên khăn che mặt không ngừng quan sát Phong Dạ Hàn, tiếp theo là Sở Mộc Hi, nữa là Phong Hề Ngạn, mặt trần đầy kính ngạc, tựa như đám oa đang phụ(phụ nữ đang) nhìn thấy sắc đẹp, hận không thể nhào tới đem tuấn ca ăn sạch sành sanh.

Oa. Giọng nói trẻ con làm Ngao Tinh không khỏi rung mình một cái.

"Nói nhảm, nếu là người bên gối người bị người khác bắt cóc vợ vét tài sản, xem người còn có thể trấn định không." Ngao Tinh liếc mắt nhìn nữ tử một cái.

"Người bên gối? Ha ha ha, nam nhân, vật ngoài thân." Nữ tử cười đến ngông cuồng.

"Có tính cách. Nhưng giọng nói oa nhi của tiểu mỹ nữ người, bản cô nương ta thật sự không thể tiêu thụ nổi, như là như di chứng của việc túm dục quá độ vậy, chắc chắn. Tiểu mỹ nữ, Phật nói, Túm Dục quá độ, không thể, không thể."

Hi hi. Băng Tâm Băng Lam cười rung bà vai. Tứ nam sắc mặt cũng buông lỏng, sau một cái chớp mắt, tâm trạng trở nên thoải mái như người chuẩn bị xem cuộc vui.

"Quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng. Sở là cô nương ghen tỵ với giọng nói tinh khiết thiên nhiên của ta, nam nhân từng hầu hạ ta đều quỳ dưới váy ta, lời ấy của cô nương sai rồi." Nữ tử cũng tốt tính, âm thanh mị nhu tận xương, làm cho tóc gáy mọi người dựng hết lên, lạnh đến buồn nôn.

"Ta xem cô nương ít nhất cũng ba bốn mươi tuổi, tiếng nói này thật sự là giả bộ nai tơ, người trong lòng nghe xác thực sẽ động dục, còn không phải đúng là làm cho người ta sợ hãi." Ngao Tinh cười đến thiên chân vô tà(vô hại), xem đi, đây mới là một mầm non, người đã là lão bông cải rồi còn giả bộ.

"Người. . ." Kiều dung hơi có vẻ giận, thấy không thể nói thắng được miệng lưỡi lợi hại của Ngao Tinh, liền dúi mắt lưu luyến mấy người Phong Dạ Hàn, "Quả nhiên tuấn mỹ vô song, có thể so với Thần Đế." Lời này như có lại như không có ngụ ý.

Phong Dạ Hàn vừa nghe, mắt phượng phát ra những tia âm lãnh mãnh liệt, từ đầu đến bây giờ hắn đều chưa từng nhìn qua nàng kia.

Sở Mộc Hi vẫn giữ vững khuôn mặt tươi cười như cũ, Phong Hề Ngạn trực tiếp khinh thường nàng ta.

Ngao Tinh thật sự thấy xem thế là đủ rồi, nữ tử này quả thật chính là phiên bản nữ Tây Môn Khánh, lúc đầu liên tục: "Nhìn đôi mắt của mỹ nữ hình như không buồn không yêu, như thế nào mà giống như bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng, đến, mọi người thẳng thắn chút, tiền trao cháo múc, giao dịch xong ai đi đường nấy, lão nhân gia người cũng có thể trở về tiếp tục tầm hoan tác nhạc, như thế nào?" Nói xong không quên ác ý cười cười, tiếng cười làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

"Người. . . Tiểu muội muội cần gì phải gấp gáp, người tới là khách, Bốn cung chủ chưa làm tròn bốn phận tiếp đón sao có thể về sớm vậy, ngộ nhờ truyền ra giang hồ, danh dự của Thiên Tư động chúng ta mất hết rồi." Choáng nha, lại tới chiêu này.

"Xú danh của Thiên Tư động nhà người đã sớm lan xa, đâu còn cần làm việc vô ích như vậy!"

Nét mặt nữ tử đầy vẻ giận dữ, nhưng trong chớp mắt đã khôi phục lại bình tĩnh. Hiện tại nàng đã biết rõ, cùng Ngao Tinh múa mép khua môi quả thật chính là tự rước lấy nhục. Trực tiếp kêu thuộc hạ: "Lập tức thiết yến, Bốn cung chủ muốn nhiệt tình khoản đãi mấy vị khách quý này, thuận tiện sắp xếp chỗ ở cho mấy vị." Vừa nói, đôi mắt đầy dục vọng không ngừng nghiêng mắt nhìn bốn người Phong Dạ Hàn, ngay cả Dung Hi là đàn ông có vợ đều không bỏ qua cho.

Mấy vị tiểu cô nương do dự một giây, lĩnh mệnh đi xuống chuẩn bị.

Biểu hiện của mấy tiểu cô nương này khó thoát khỏi pháp nhãn của Ngao Tinh, trong lòng nàng thầm nghĩ, phải hảo hảo xem kỹ lại vị cung chủ này. Nhìn bề ngoài coi như là khuôn mặt thiên sứ, lại đứng đầu một cung, hình như tính tình có chút lỗ mãng, xem ra Thiên Tư cung đúng là quang co mà.

Ngao Tinh đã nhìn ra Dung Hi có vẻ vội vàng liền nói: "Nếu chúng ta tiếp nhận an bài của Cung chủ, người có thể cho chúng ta trông thấy cổ nhân không, đầu gì cũng phải gặp mặt một lần, những mỹ nam này mới có thể thoải mái bởi Lão Nhân Gia."

"Ách. . . Tốt. Người tới." Nữ nhân ri tai tiểu nha đầu ở bên cạnh một phen, tiểu nha đầu gật đầu liên tục.

Sau một thời gian ngắn, nàng kia đổi một bộ y phục trắng ngà, đập gót sen uyển chuyển đi tới, đuôi mắt không có chuyện gì cũng nghiêng nhìn về phía khuôn mặt Phong Dạ Hân. Thật cho là thay một bộ y phục cùng màu sắc, thành đồ tình lữ là thành người yêu rồi sao.

Ngao Tinh bất đắc dĩ thầm than, một khối băng lớn như vậy mà cũng có người không sợ muốn dính lên. Sợ là vật hiếm mới là quý, càng lạnh lùng, càng dễ khơi dậy lòng chinh phục của sắc nữ.

"Đại tỷ, ánh mắt người sao vậy, thế nào luôn đi liếc ngang vậy, người không biết còn tưởng rằng đại tỷ người đang chơi chơi gà đấy?" Ngao Tinh thật sự không nhìn nổi khi sắc nữ này không ngừng ném mị nhãn cho Phong Dạ Hân, đánh đổi phương thức điều chỉnh không khí.

Mọi người vừa nghe, đều bắt đầu cười. Làm cho đám tiểu nha đầu cũng cười trộm không ít.

Nữ nhân buồn bực, một lát sau cố gắng bày vẻ xinh đẹp: "Từ xưa mỹ nữ yêu anh hùng, thiên kinh địa nghĩa, huống chi xem một chút cũng sẽ không thiếu mấy cân thịt mà, tiểu muội muội cũng quá không phóng khoáng đấy."

"Đại tỷ, lời nói này cũng quá không tuân thủ nữ tắc rồi. Người nhìn chăm chăm nam nhân của ta, hai mắt như muốn lột trần. Haizz, dạo này, vừa phải phòng sói vừa phòng Tiểu Tam, một thứ cũng không thể thiếu" trong lòng Ngao Tinh đã sớm thầm hỏi tổ tông nàng ta, thế nào mà ngày thường cũng gặp dâm phụ, thật dọa người mà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Băng Tâm không nói.

Phong Dạ Hân nhướn miệng cười, nhu tình nắm tay Ngao Tinh: "Ngao nhi ghen vì ta sao?" đôi lấy ánh mắt hờn dỗi trừng đến của mỹ nhân, không có việc gì lớn lên đẹp mắt như vậy làm gì, thật muốn mang hân giấu đi để cho hân ném thứ tư vị tới tám không thấy ánh mặt trời một chút.

Phong Dạ Hân tâm tình rất tốt, nhẹ nhàng nói bên tai Ngao Tinh "Ngao nhi tức giận cũng rất mê người." Mắt phượng không che giấu được kích động cùng vừa lòng.

Ngao Tinh cắn răng, nhịn xuống, thần nhiên cười: "Đúng vậy a. Một đồng ong bướm không dứt, nếu một ngày nào đó bản cô nương không vui, sẽ mai danh ẩn tích, để cho chàng ngồi mà khóc đi." Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên chơi trò mất tích giữa đường.

Phong Dạ Hân vừa nghe, sắc mặt biến lạnh, nhớ tới lần Ngao Tinh mất tích mười mấy ngày, trong lòng áy náy lo lắng, cánh tay gắt gao ôm chặt, ra lệnh, "Không cho nàng mất tích nữa."

Ngao Tinh bị hân ôm chặt, cảm nhận được lo sợ trong lòng hân, lần mất tích trước để lại cho hân ám ảnh khó quên, tạo cho hân cảm giác bị vứt bỏ. Trong lòng đột nhiên đau xót, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuần tú, cười khanh khách nói: "Ta đồng ý với chàng."

Phong Dạ Hân vẫn ôm chặt làm Ngao Tinh hơi đau, cau mày, nhếch miệng nhẹ nhàng nói: "Này, chàng không dịu dàng một chút được sao. Ta sẽ sớm bị chàng lấn qua lấn lại thành da bọc xương."

"Tiểu Đông Tây, ta sẽ rất dịu dàng với muội." ánh mắt đào hoa của Sở Mộc Hi chất chứa nhu tình, cười như gió xuân.

Ngao Tinh bỗng chốc buông Phong Dạ Hân ra, lạnh đến buồn nôn, "Đại ca ca, người hãy giữ lại tình cảm rồi tìm cho ta một đại tẩu đi, chớ can thiệp mù quáng." Nói xong, rất nhanh chống lại ánh mắt cuồng nộ của nàng kia.

"Nhà Nhà đâu?" Nói rồi Ngao Tinh không nhìn về mặt sắc nữ cuồng đại kia.

"Hừ! Đến Thiên Tư động của ta còn dám cướp nam nhân ta coi trọng, ta cứ không để cho người vừa lòng đẹp ý đấy." Hoa si kiêm oán phụ ác độc nói.

Dung Hi giận đến có thể sùi bọt mép, cũng không đoái hoài tới nhược điểm hay không nhược điểm, lớn tiếng quát "dâm phụ vô sỉ."

Sắc nữ lòng đầy căm phẫn quăng tay áo muốn rời đi, hồi lâu, mi tâm nhíu lại, đột nhiên nói một câu: "Ta thấy Dung công tử cũng là người có tri thức hiểu lẽ nghĩa, thế nào lên tiếng thô bỉ không chịu nổi, thật sự khiến tiểu nữ đau lòng muốn chết."

"Người cũng lớn lên có hình có dáng, thế nào mà cặp mắt luôn bắn ra ánh mắt cảm thú, thật sự để cho chúng ta mở rộng tầm mắt, một thân xác tốt, một tâm can đảm phụ." Ngao Tinh cướp lời nói, quyết định hạ mãnh được. Lật lọng, thật sự đáng hận.

Ha ha ha. Một mảnh tiếng cười vang lên.

"Người. . ." Ngón tay thon dài chỉ lên, sơn móng tay đỏ thắm, giận đến run lấy bấy.

"Gọi chủ nhân chân chính của các người ra ngoài, bản cô nương lười phải cùng người nói chuyện." Ngao Tinh hung hăng nói, chỉ muốn xuất ra một tát. Nếu Nhã Nhã có việc không hay xảy ra, đời này lương tâm của nàng không thể dễ chịu được.

Tiếng cười tắt đi, mọi người đồng loạt nhìn về phía Ngao Tinh, kinh hãi. Trong mắt Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi lại có thêm vài phần đương nhiên cùng kinh ngạc.

"Người. . . Người biết. . . Ta không phải Cung chủ?" Sắc nữ vẻ mặt khiếp sợ, giống như gặp được hòa thượng cùng ni cô bái đường vậy, đúng là không thể tưởng tượng được.

"Trình độ như người thì nên trở về ma âm động của người úp mặt vào tường sám hối mười năm cũng chưa chắc trốn được Hỏa Nhân Kim Tinh (mắt thần) của bản cô nương." Ngao Tinh khinh bỉ liếc mắt nhìn sắc nữ một cái, đáng vẻ không sai, tâm địa không sai, nhưng là việc quá để nam nhân vào mắt thì đúng là làm bậy.

Ba ba ba. Tiếng vỗ tay thanh thúy từ xa lại gần, hương Bạch Mai theo gió mà đến. Chủ nhân đích thực rốt cuộc hiện thân.

Tay áo bông bành, da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng, như tơ lụa bóng loáng, gò má mềm mại giống như búp bê, cộng thêm dáng người yếu đuối như ma quỷ, tuyệt đối là một cái Yêu Tinh. Từ khí tức trên người nàng phát ra, thì biết rõ dưới gương mặt này ông trời cho nàng một tâm can kì dị.

"Không trách được sư phụ luôn nói, Bách Lý Ngao Tinh, không chỉ có vẻ ngoài khuynh thành thủy mị, quan trọng hơn là nàng có một viên Thất Khiếu Linh Lung tâm, cơ trí hơn người, nhanh nhẹn nhanh miệng. Tất cả ưu điểm của các cô nương tập trung về một thân, là đệ nhất mỹ nhân của đại lục, quả nhiên là đúng." Từ ngữ thanh thoát, hơi thở như u lan, không có mấy nam nhân không quỳ gối dưới gấu quần nàng.

"Thì ra sư thúc muốn khích lệ sư chất như vậy, thật làm cho Ngao Tinh thụ sủng nhược kinh." Chắc hẳn cô nương này cũng đã thấy hình dáng thật sự của mình, tất nhiên không cần che giấu nữa, thuận tay kéo mặt nạ da người xuống, biến đổi xảy ra nhanh chóng, trong nháy mắt khiến các tiểu nha đầu phục vụ trong cung nội quần hô hấp.

"Ách. . . Thì ra là người. . . Đẹp như vậy." Sắc nữ đột nhiên cảm thấy như miệng nuốt phải ruồi, hô hấp đều không thuận, trông mắt như muốn rớt ra ngoài.

"Đi xuống." Gương mặt tuyệt mỹ tươi cười, bên trong hàm chứa không ít bất đắc dĩ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trong âm thanh lại mang theo một cỗ ý lạnh đặc biệt.

"Cung chủ, Tường Vi nghĩ. . ." đôi mắt hạnh chống lại mắt xéخ mang theo lạnh lùng, chợt cảm thấy một cỗ khí lạnh lẽo đâm vào da thịt, nhấc làn váy tức giận đi xuống, lúc rời đi không quên lưu luyến liếc Phong Dạ Hàn một cái.

"Không biết Bách Mị cung chủ muốn như thế nào mới để cho Ngao Tinh thấy Nhã Nhã? Không ngại nói thẳng." Ngao Tinh chống lại cặp mắt xéخ xinh đẹp, đột nhiên cảm thấy, đôi mắt phượng này rất có linh khí, chỉ là linh khí ở thật sâu bên trong bị lệ khí che đi, còn có một chút oán khí tích tụ đã lâu.

Bách Mị hơi ngẩn ra, không ngờ Ngao Tinh nhanh biết tên mình như thế, chắc hẳn cũng biết không ít tin tức của Thiên Tư cung, nghiêm trang cười nói: "Sư muội quả nhiên mồm miệng lanh lẹ, Bách Mị dù chỉ lớn hơn người mấy tháng, nhưng sư phụ lại nói ta không bằng người, Bách Mị nghĩ nhân cơ hội này, cùng sư muội đấu một phen, nếu sư muội thắng, tự nhiên để cho người gặp hảo hữu (bạn tốt) của người."

Nhìn vẻ mặt giả vờ đứng đắn, trong lòng Ngao Tinh buồn chán, nói: "Nói một chút điều kiện nhất lao vĩnh dật (làm một lần nhân nhả cả đời). Đến Thiên Tư cung này đúng là chẳng vui vẻ gì mà."

"Quả nhiên, cùng những người thông minh nói chuyện đúng là sáng khoái. Nếu như người thắng, lập tức có thể thấy được hảo hữu của người; người thua, cũng có thể mang đi hảo hữu, bất quá lưu lại nam nhân của người." Mắt xéخ không quên mỉm cười liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn, không có tình cảm, chỉ có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Phong Dạ Hàn chỉ chăm chú cúi đầu uống trà, hần vốn không nói nhiều, lại càng không nguyện ý nói cùng với nữ nhân khác, không thể làm gì đành lặng lẽ đợi Ngao Tinh nói lại.

Thì ra chỉ muốn đoạt lấy thứ mình có Bách Mị mới thoải mái. Ngao Tinh liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn, than thở: "Thế nào mà các người cũng thích một cái núi băng như vậy." Phong Dạ Hàn không vui, nắm tay nhỏ bé cười tà nói: "Ta đối với nàng nhiệt tình như lửa."

Ngao Tinh vừa nghe, đôi mày thanh tú nhú chặt: "Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu như hần có ý với người, ta tuyệt không ép cùng ta; mà như hần vô ý, Bách Mị sư tỷ cũng không tiện bá vương ngạch thượng cung (cưỡng ép) chứ?" Nói đến như vậy, là một cô nương cũng biết xấu hổ vinh nhục.

"Sư tỷ tin tưởng chuyện lâu ngày sinh tình, huống chi ta đối với hần vừa thấy đã yêu. Cái ta có chính là thời gian làm hần yêu ta." Thật đúng là có tư cách để tự tin.

"Người ta nói thiếu nữ hoài xuân là một thói xấu, sur ty đây là bệnh thời kỳ cuối không có thuốc nào cứu được rồi." Ngao Tinh vỗ trán thờ dài, người căn bản chính là tham muốn giữ lấy quý phái, tại sao không nói đến lưỡng tình tương duyệt.

Phốc xuy. Nói ra được lời nói ngoan độc này, mọi người tự đáy lòng bội phục.

"Tiểu thư, nói rất hay." Băng Tâm không nhịn được thờ dài nói, nói xong tiếp tục tiến vào trạng thái im lặng. Ngay từ lúc tới Thiên Tư cung, Ngao Tinh đã dặn dò Băng Tâm đừng nói lung tung. Nha đầu này thật đúng là nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Bách Mị cười đến sung sướng, "Quả nhiên là thông minh lanh lợi, chỉ là sur muội, hình như quyền chủ động đặt trên tay sur ty, lời ta nói mới tính."

"Ai. Mặc dù ty ty trời sinh không có chí tiến thủ, nhưng cũng đừng quên ác giả ác báo." Mắt Ngao Tinh lóe lên, một đám lửa giận từ lòng bàn chân vọt lên.

Bách Mị một dạng "Tấm lòng trong sáng như bình ngọc" vẫn tiếp tục kiên trì, mặc cho Xuân Hạ Thu Đông nhảy mắt qua.

Ngao Tinh mặt mày hớn hở nhìn Phong Dạ Hàn, hấn lại hờ hững lau Bạch Bích không tỳ vết, khuôn mặt tươi cười, nhu tình như nước, "Vi phu tin tưởng nàng sẽ thắng."

Choáng nha, thẳng nhãi này cư nhiên nhìn thấu suy nghĩ của mình, lúc mình còn không hiểu ra làm sao, ngược lại đầu kia hấn lại đảo loạn một hồ Xuân Thủy.

"Hàn Vương Gia, một nữ tử xinh đẹp thế này, thật sự là diễm phúc. Người yên tâm, chỉ cần người lưu lại, ta sẽ chăm sóc vật nhỏ thật tốt, người chỉ cần ở chỗ này làm một chủ công hưởng phúc." Sở Mộc Hi đứng lúc nói chêm chọc cười, Ngao Tinh liếc mắt xem thường, Phong Dạ Hàn sắc mặt run lên, quát lớn, "Thê tử của ta tự ta chăm sóc, không tới phiên người."

"Bây giờ là lúc hợp sức đấu với kẻ ngoài, hai người bớt gây nội chiến lại cho ta." Đối mặt với hai đại nam hài trưởng thành này, Ngao Tinh khổ không thể tả.

"Tốt. Đại ca ca im miệng không nói." Sở Mộc Hi bộ mặt biết sai liền sửa trở nên ngoan ngoãn. Trong lòng Ngao Tinh thầm than đau đầu.

"Xem ra, sur ty ta phải sửa đổi một chút điều kiện, trò chơi mới có thể càng hấp dẫn." Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Bách Mị khẽ mở, cười một tiếng đầy quyền rũ.

"Hả? Ta thích nhất những thách thức mạnh kích thích trò chơi, không biết sur ty muốn chơi như thế nào đây?" Con người ác ma của Ngao Tinh lập tức trỗi dậy kích thích hông ngừng, choáng nha, cho dù người hiện tại hồ ngừng, bản cô nương cũng làm cho người thua đến không còn da, cộng thêm, thất bại thảm hại.

"Ta xem bốn vị tuấn nam này tâm vương vấn Sur muội, sur ty ta liền gia tăng lợi thế. Người thua, giao ra Băng Ngọc Hồ Điệp, mang bạn tốt của người đi, bốn vị mỹ nam này liền ở lại Ngân Tư Cung rồi, như thế nào?" Mắt phượng nhuộm Lưu Ly lóe sáng, khoe môi anh đào cười nhạt nói.

Sắc mặt tứ nam đều có trình độ biến hóa khác nhau, chán ghét, cười bỏ qua, lạnh lẽo thấu xương, lửa giận vụt vụt bốc lên bên trên

"Khẩu vị thật lớn, chỉ sợ sur ty người nuốt không trôi, nghẹn ở yết hầu (cổ họng), nuốt không xuống mà ói cũng không ra, khi đó cũng không dễ chịu đâu." Một là Tam quốc hoàng tử, một người sau thừa lệnh vua Cự Cổ, người thật đúng là dám găm, chỉ sợ người cắn nát hai hàm răng, cũng không được một góc.

"Người sur muội này cũng không cần lo lắng, trong cung ta cũng không ít ty muội, đáng đáp Thiên Tư Quốc Sắc, tất nhiên sẽ không bôi nhọ mấy vị nổi tiếng này." Nói xong, mắt phượng như nước không quên đâm đũa đưa tình với Phong Dạ Hàn.

Ngao Tinh cười lạnh một tiếng, "Người sur muội ta quan tâm không có nhiều, sur ty người đây chính là muốn chạm đến giới hạn của ta." Ngụ ý, trong nhận thức, bốn vị này cố tình đều ở bên trong, trừ bỏ Phong Dạ Hàn có mấy phần chưa sót, ba người còn lại đều là kinh ngạc nhìn khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của Ngao Tinh, không thể tin lại mang theo một ít vui sướng.

Trong lòng Sở Mộc Hi than thầm, nha đầu này, sợ là người khác đối với bọn họ không có hảo ý, nàng sẽ "báo đáp" người khác hết sức hết tình đi, vậy mình trong lòng nàng có mấy phần nặng đây?

"Xem ra sur muội mới thật sự là Hải Nạp Bách Xuyên*." Bách Mị khinh thường cười một tiếng.

*Hải Nạp Bách Xuyên: biển, đại dương rộng lớn. ý nói có lòng bao dung, độ lượng bao la như trời biển.

"Chẳng lẽ trong nhận thức của sư tỷ, trừ tình yêu, cũng không có những thứ gọi là tình nghĩa sao? Hay là chỉ có bề ngoài sử tử như Thiên Sứ, nhưng bên trong thật ra là một ma quỷ lãnh huyết vô tình." Cuối cùng cũng lấy lại đủ danh dự, sung sướng thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi. . . ." Bạch Mỵ rốt cuộc cũng nổi giận.

"Nói đi, bọn họ, ta sẽ không lưu lại. Muốn lưu liền lưu ta đi, ít nhất có thể để cho các tiểu yêu nữ các ngươi cảm thấy xấu hổ một thời gian ngắn."

Chuyện này. Thật đúng là khoắc lác vô sỉ. Chỉ là, nếu như nàng không có tư cách này, thừa lệnh vua Đại lục, đảo Tây Hộc cũng không tìm được người thứ hai rồi.

"Quả nhiên là lời nói như đánh thép, nếu sư muội không chịu bỏ những thứ mình yêu thích, sư tỷ cũng không tiện làm người khác khó chịu, vậy theo lời ngươi nói đi." Bách Mỵ phất phất tay, một cô gái áo lam lắc mình tới trước mặt, "Đem người mỹ phụ (người phụ nữ xinh đẹp) kia mang ra gặp qua cố nhân." Vừa dứt lời, cô gái áo lam như một trận gió bay đi.

"Nhã Nhã." Hai nữ tử đỡ Nhã Nhã chậm rãi đến gần cung nội, chỉ thấy hình dáng của người đó khô cứng như màu đất, Dung Hi và Ngao Tinh bước nhanh đến đỡ Nhã Nhã đang cố gắng gượng cười một tiếng với bọn họ.

Trên mặt Nhã Nhã đầy áy náy, "Thật xin lỗi, ta không giữ được con của chúng ta." Nói xong, nhào tới trong ngực Dung Hi, đầu lòng không thôi, khóc thút thút không một tiếng động.

Lòng Dung Hi đau như dao cắt, ra vẻ thoải mái, khuyên nhủ, "Nàng không có việc gì là tốt. Đứa bé, sau này vẫn có thể có mà."

Ngao Tinh vừa nghe, tâm hung hăng vừa kéo, lão đảo lui lại, nhìn Nhã Nhã cái bụng bằng phẳng của Nhã Nhã, giống như Kinh Lôi sắp vỡ, ánh mắt đỏ dần, trống rỗng.

Phong Dạ Hàn đỡ lấy nàng, kéo vào lòng, hận không thể đau thay nàng. Không ngừng vỗ về sau lưng của Ngao Tinh, hi vọng có thể làm cơ thể nàng ngừng run rẩy.

Bỗng nhiên, Ngao Tinh đẩy Phong Dạ Hàn ra. Từng bước từng bước, như ngàn kim loại nặng nề đi tới chỗ cách Bách Mỵ hai thước, ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm sắc bén, hai mắt khóa Bách Mỵ lại thật chặt, "Nói, rốt cuộc là ai làm tổn thương nàng?" Toàn thân tản ra hàn ý so với thời tiết mùa đông còn lạnh hơn mấy phần.

Bách Mỵ không khỏi có chút run rẩy, băng hàn trong mắt trong trẻo, từ xa có thể làm cho người ta cảm nhận được sự tức giận đầy trời. Không khỏi sợ run cả người, trong lòng đang hoài nghi mình có thể thắng được nàng hay không. Chỉ là tính tình không chịu thua của nàng rất nhanh chiến thắng hoài nghi trong lòng, "Nàng muốn chạy trốn, tự nhiên là khó tránh khỏi thương tổn."

"Nói!" Hai tay Ngao Tinh bóp một cái, toàn thân tản ra lệ khí, hàn khí và tức giận, đan vào một khối, quần áo trắng ngà tung bay theo gió, hàn khí càng lúc càng lớn, đồ vật trong cung nhẹ nhàng tung bay xung quanh theo gió, hô hấp của bọn hắn, cổ hơi thở này, chỗ nào cũng có.

"Không được!" Sở Mộc Hi tiến lên kiểm lấy bả vai Ngao Tinh, một tay liên tục truyền chân khí vào tâm nàng để ổn định lại hơi thở, "Vật nhỏ, mau tỉnh táo lại." Sở Mộc Hi ôm lấy vai Ngao Tinh, "Nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma."

Lúc này Ngao Tinh mới bừng tỉnh như một giấc mộng, trong nháy mắt đầu óc trở nên rõ ràng, mạnh mẽ áp chế chân khí tán loạn trong cơ thể, thân thể bỗng xui xẻo, ngã xuống trong lòng Sở Mộc Hi.

Tuyết rơi liên miên, thoáng chốc đã năm ngày trôi qua, không khí trầm thấp đè nén bao phủ cả trời đất mênh mông.

"Tĩnh!"

Nhã Nhã dịu dàng vuốt hai tay của Ngao Tinh, "Muội muội ngốc, ngươi thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma rồi."

Hai mắt nhìn nàng mỉm cười, nhớ lại chuyện kia đầy chân thực, trông rất trong veo trong nháy mắt chứa đầy nước mắt, là chửi mà roi.

"Đứa bé sau này vẫn còn sẽ có, đều tại ta nhất thời xúc động, nghĩ dựa vào võ mào cào của bản thân mà chạy đi, không cẩn thận mới không thể bảo vệ đứa bé, chớ khổ sở, chuyện này không phải lỗi do ngươi." Nhã Nhã vội vàng giúp Ngao Tinh lau nước mắt, một chút cũng không có trách cứ Ngao Tinh.

Vừa nói chưa dứt lời, trong lòng Ngao Tinh cảm giác áy náy càng nặng hơn, 'oa' một tiếng, giống như đứa trẻ bình thường làm việc gì sai đều khóc òa lên, mang theo vô tận nỗi thẹn cùng đau lòng, thỉnh thoảng nức nở nghẹn ngào ra mấy tiếng không rõ rệt "Thật xin lỗi".

Sau khi khóc lớn, tâm tạng Ngao Tinh thoải mái không ít. Lại ảo não chạy đến chỗ ân nhân cứu mạng kia, chỉ thấy Sở Mộc Hi lão luyện ngồi thiền ngay chính giữa.. Ngao Tinh đành phải đứng ở cạnh cửa sổ lắng lắng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Sinh lòng ngăn cách

Này lông mày dày đậm, cái mũi cao thẳng, bờ môi tuyệt mỹ, không một chút không đàng hoàng mà cao quý cùng ưu nhã. Màu da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo mang theo một chút tuấn tú, giữa đẹp trai lại mang theo một vẻ dịu dàng. Khí chất trên người hần tân ra thật là phức tạp, giống như các khí chất hòa trộn lại với nhau, nhưng ở bên trong những thứ dịu dàng và đẹp trai, hần lại có sự kỳ ảo đặc biệt.

Nhìn một lát, nhịp tim bỗng nhiên gia tăng, thoáng chốc lại ngừng, bất chợt trí nhớ trong đầu như hiện ra cuồng cuồng, đột nhiên, thoáng qua một gương mặt tuấn tú rõ ràng, mặc dù nhanh như tia chớp, nhưng Ngao Tinh lại kịp thời nắm lấy, không thể tin há to mồm, giống như sét đánh.

Gương mặt đó, cùng gương mặt tuấn tú của Sở Mộc Hi. Hoàn toàn trùng hợp.

"Làm sao rồi? Gặp quý!" Chẳng biết lúc nào, Sở Mộc Hi xuất hiện tại cửa sổ, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ không ai sánh bằng kia như quyền rũ lòng người, liền không nữa quấy rầy nàng. Thấy nàng khẽ cau mày, kinh sợ như gặp quý, mới cười đùa cắt đứt suy nghĩ của nàng.

"À? Không có." Đôi mắt trong veo không có tiêu điểm dời lên khuôn mặt tuấn tú của Sở Mộc Hi, Ngao tinh gần như là hít vào một hơi, nhịp tim gia tăng kịch liệt, một cỗ sóng nhiệt từ trái tim đột nhiên xông ra, thẳng đến chân mày.

"Thế nào?" Sở Mộc Hi thấy mặt Ngao Tinh đỏ thắm khác hẳn với bình thường, liền luống cuống, vội vàng bắt mạch cho nàng, thấy không có việc gì. Quay sang sờ cái trán của Ngao Tinh, gương mặt càng nghi ngờ hơn: "Người nơi chỗ nào không thoải mái?" Không phải Tẩu Hóa Nhập Ma chứ.

Ngao Tinh như mất đi thính giác, ngơ ngác đưa tay vuốt ve mặt của Sở Mộc Hi, tinh thần hoảng hốt, ngón tay thon dài tái nhợt như phảng phất qua lông mày, mắt, mũi, môi của hắn.

Trong lòng Sở Mộc Hi cuồng loạn vô cùng, khuôn mặt tuấn tú của hắn lập tức đỏ ửng lên, giống như một tiểu tử ngây ngô, trước mặt cô gái mình yêu liền ngượng ngùng, hoảng hốt liên tục cũng không biết đặt ở nơi nào.

Giờ phút này, trong lòng Ngao Tinh đủ loại cảm giác, trong mắt xẹt qua vẻ mặt phức tạp.

Sở Mộc Hi yên lặng nhìn nàng, nhìn tinh thần hoảng hốt của nàng, nhìn trong mắt nàng để lộ ra ngoài ánh mắt phức tạp, hắn có chút nghi ngờ, vật nhỏ rốt cuộc làm sao vậy?

Ngao Tinh chậm rãi nhắm lại mắt, nhịp tim như đang trống, cơ hồ muốn nhảy ra. Đột nhiên, trong đầu thoáng qua khuôn mặt đen của Phong Dạ Hàn, suy nghĩ của Ngao Tinh lúc này mới quay trở lại.

Đẩy mạnh ra, chân liền chạy ra ngoài, hốt hoảng vô hồn, giống như con ruồi không đầu xông loạn, bước chân lộn xộn.

"Vật nhỏ!" Sở Mộc Hi đuổi sát theo phía sau, bước đi như bay, lập tức liền đem Ngao Tinh ôm vào lòng. Vẻ mặt ấm áp, cùng tia dịu dàng này, khiến trong lòng Ngao Tinh lóe lên một cảm giác rất quen thuộc, lại chút bi thương không nói nên lời, chẳng lẽ là hắn, là hắn sao? Suy nghĩ này làm Ngao Tinh như ngừng hô hấp.

Từng nhớ. Sống chết có nhau. Kiếp sau. Ta nhất định tìm được người trước.

Câu nói kia, vài chục năm quanh quẩn không ngừng, là hắn sao? Là hắn tìm được mình trước, không phải sao? Lúc bốn tuổi liền quen biết hắn, không phải sao?

Ngao Tinh nhìn vẻ mặt nghi ngờ cùng lo lắng của Sở Mộc Hi, thì thầm tự nói, "Là người sao? Chính là nam nhân trông mộng kia sao? Cái đó." Bất chợt, Ngao Tinh cảm thấy hô hấp như ngừng lại, trước mặt bỗng tối sầm, mềm mại té vào trong ngực Sở Mộc Hi.

Nam tử thâm tình hôn lên đôi môi cùng hơi thở mong manh của cô gái, thong dong cười một tiếng, "Kiếp sau ta nhất định tìm được người trước, không cho người yêu người khác, biết không?"

"Tốt." Cô gái thanh lệ ánh mắt lưu luyến dừng ở gương mặt tuấn tú của nam tử, đem bộ dạng hắn khắc thật sâu vào trong xương, kiếp sau nhất định sẽ gặp lại.

Một giây, hai giây, ba giây.

Rầm. Ánh lửa Phi Thiên nổ tung, tiếng nổ mạnh to lớn làm chấn động mây dậm xung quanh dồn dập.

"Không cần." Ngoài ánh lửa truyền tới tiếng kêu đến tê tâm liệt phế, một nam tử đau đớn tận cùng ngã quỵ phía trước, đau đến không muốn sống.

Sâu tận trong xương cốt có một âm thanh vang lên: ta không hận người, bởi vì ta không hề yêu người nữa, từ đó chúng ta chỉ như người xa lạ.

"Không." Thanh âm của hắn cực kì bi ai như gần chết, ánh mắt cuồng loạn, nước mắt rơi đầy hói hận, tiếng gào thét như sục đổ, thê lương.

Hình ảnh chuyển một cái, lại trở về khung cảnh của biển quỳnh hoa. Một cảnh phía trước không ngừng quanh quẩn.

"Không cần. Không cần." Ngao Tình liềm mạng giăng co trong giấc mộng, nuốn đứng lên nhưng toàn thân lại vô lực xụi lơ ngã xuống, đó là loại đau xót muốn chết cực kỳ bi ai.

Biết rõ là vực sâu vạn trượng, cố tình chấp nhất, đến nỗi thương tích khắp người còn xót lại chút hơi tàn mới giật mình phát hiện, đau khổ theo đuổi bấy lâu lại bỏ quên người ở bên mình, lại không hiểu được cách quý trọng. Không cam lòng buông tha.

"Kiếp sau nữa gặp nhau, không chừng hai tình thành hữu nghị(bạn tốt)."

Ngao nhi. Từng tiếng âm thanh quen thuộc đang kêu gọi, rớt cuộc trên giường cô gái đột nhiên mở mắt, đôi mắt ửng hồng, dư âm trong mộng còn một mùi cùng luống cuống.

"Không sao. Nha đầu ngốc." Phong Dạ Hàn liền ôm lấy Ngao Tình, che giấu bất an trong lòng.

"Hàn, ta sợ!" Ngao Tình nhắm mắt lại, cả người run rẩy nhấc nhờ chủ nhân thân thể này hoảng hốt như thế nào.

"Không sợ, ta vẫn luôn ở đây. Nha đầu ngốc!" Vòng tay tăng thêm lực, thật ra thì hắn sợ hơn, người kia sẽ mang nàng đi.

"Vật nhỏ, đừng sợ! Đại ca ca cũng sẽ một mực bên cạnh ngươi." Sở Mộc Hi đau lòng nhìn Ngao Tình trong lòng của Phong Dạ Hàn, lòng tràn đầy hói hận quẩn quanh tim. Nếu như ban đầu mình không xem thường tin tưởng, như vậy, hiện tại canh giữ ở bên người nàng, là hắn, chỉ có thể là hắn.

Vừa nghe đến âm thanh của Sở Mộc Hi, trong lòng Ngao Tình run một cái, ngược mắt ngơ ngác nhìn Sở Mộc Hi sau lưng Phong Dạ Hàn, này ánh mắt sâu như biển hoa đào, quen thuộc như vậy, vừa quen thuộc lại mơ hồ lộ ra một loại tổn thương. Ngao Tình ngẩn ra, hốt hoảng vùng vẫy khỏi lòng Phong Dạ Hàn, trog mắt vụt sáng, rũ xuống, không dám nhìn bất kì người nào trong bọn họ.

Ôm ấp không còn, phong Dạ Hàn cảm thấy đau xót, nàng là thế nào? Chúng ta vốn là vợ chồng, ôm nhau là chuyện bình thường, vì sao nàng nhìn thấy Sở Mộc Hi thì lại khó dẫn gấp rút rời khỏi hắn, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, Phong Dạ Hàn bỗng chốc lại không dám nghĩ thêm nữa, ý nghĩ kia không ngừng rõ ràng, trong lòng mơ hồ đau đớn vô tận.

Sở Mộc Hi tất nhiên nhìn thấy phản ứng của Ngao Tình, vật nhỏ đây là. ? Một cái ý niệm thoáng qua, Sở Mộc Hi trong lòng không khỏi mừng rỡ như điên.

Cuối cùng, Ngao Tình lấy lí do cần điều khí, đem hai nam nhân ngăn cách bên ngoài.

"Ta sẽ không buông tha Ngao nhi." Phong Dạ Hàn áp chế thấp thỏm cực độ trong lòng, hừ lạnh một tiếng.

Sau khi Sở Mộc Hi có nhận thức đó, trong lòng vui mừng khôn tả, tất nhiên xuân phong hã hê trong đôi mắt ti hí giương lên, "Này cũng không phải do chúng ta quyết định, phải xem vật nhỏ nghĩ như thế nào, đòi ta nhận định nàng." Giống như đang chuyện trò vui với nhau, nhưng lại như có ma lực làm cho người khác không thể coi thường.

"Nàng đã là thê tử của ta Ngươi chỉ sợ là vọng tưởng." Trong lòng có ít lo lắng nhưng lời nói lại đánh thép làm cắt đứt ý niệm của người khác.

"Chuyện thế tục đối với ta là vô nghĩa, ta chỉ quan tâm đến vật nhỏ." Giọng nói tỉnh táo, kiên quyết, mắt đào hoa khê nhìn sắc núi, tuyết sau vạn dặm bầu trời sáng ngời khác thường, trông mắt chột lóe, môi mỏng kêu gọi tất cả đều là ý cười dịu dàng

Mắt phượng Phong Dạ Hàn chau lên, ánh mắt sắc bén, lạnh nhạt đứng ở tại chỗ, đôi mắt phượng lộ ra quyết tuyệt cùng bén nhọn. Đôi mắt hoa đào của Sở Mộc Hi khê híp lại, trong mắt là ánh sáng kiên định

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: tiêu tan trước ke hờ

Một ngày yên bình là thời gian xa xỉ nhất, Bách Mị đã sớm không kiểm chế được ham muốn so tài trong lòng, tám cô gái tuyệt sắc đứng xếp thành hàng.

Quốc sắc thiên hương tựa Mẫu Đơn(hoa Mẫu Đơn), xinh đẹp đáng yêu như Đinh Hương(hoa từ Đinh Hương), trong sáng, cứng cỏi có thể so với Bạch Mai, sạch sẽ thông suốt tựa như Thanh Liên (màu xanh), đứng là trời sinh lệ chất, duyên đáng yêu kiều, đẹp dễ động lòng người.

Ngao Tình có chút giật mình, không khỏi có chút đáng tiếc, mầm non rất tốt, chính là gieo trồng sai ruộng rồi. Phong Dạ Hàn chỉ lo cúi đầu bình phẩm

rượu, Sở Mộc Hi tươi cười dễ thân, nhưng trong mắt lại như không có người nào. Phong Hề Ngạn toàn thân bao bọc băng hàn, tàn bạo lãnh khốc. Dung Hi cũng chỉ là lướt mắt một lượt qua bát tiên nữ, sau đó đem lực chú ý đặt trên người Nhã Nhã, ừ, nam nhân tốt.

"Người giết Bạch Quỳnh." Câu nói nghiêng răng đầy khẳng định, Mân Côi nghĩ đến nữ tử áo đỏ hai mắt liền tóe ra thống hận kịch liệt, một trong bát hoa ma âm cung—— hoa hồng sứ

"Người muốn như thế nào?" Ngạo Tinh biết rõ nhưng vẫn hỏi, mắt không thèm nhìn đến cô gái đang tức giận đó.

Mân Côi hừ lạnh một tiếng, nheo con mắt đỏ tươi lại, "Muốn người chôn theo."

"Lấy rượu nhiếp hồn, là thiên hạ chí âm sát, cho nên hẳn phải chết." Ngạo Tinh tâm tình tuyệt không chịu ảnh hưởng, giọng nói bình tĩnh.

"Hả? Các người muốn một mình đấu hay là quần đấu?" Ngạo Tinh ngược mắt, cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Bách Mị, thấy nàng có một khắc suy nghĩ, nhưng được che đậy quá nhanh.

"Đúng là khẩu khí lớn thật." Một người mặc áo vàng nhạt váy dài, bên ngoài mặc một cái áo lông cáo màu bạc ngắn, mặt mày trong suốt, tràn đầy linh khí, nhưng cũng mang theo một cổ dã tính, đó chính là người đứng đầu bát hoa ma âm cung—— Kim hoa sen sứ.

Nhã Nhã vừa nghe đến lời của Kim Hà, toàn thân không khỏi run rẩy, mắt hạnh lộ vẻ u oán. Khuôn mặt Ngạo Tinh bùng bùng lửa giận, mắt trong veo đầy lạnh lẽo, chậm rãi nói, "Là người phụ trách trông chừng Nhã Nhã hay sao?"

"Đúng thì sao?" Kim Hà lướt mắt nhìn Nhã Nhã, trong mắt không có một chút hồi hận.

Sắc mặt Ngạo Tinh bỗng nhiên liền ôn hòa, "Không ra sao cả." Tay từ từ giơ lên một ly rượu hoa Quỳnh, thân nhiên cười, "Ly này mời người, chỉ vì người không còn thấy mặt trời ngày mai." Nói xong, đôi mắt xanh rét lạnh, trên gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy lễ phép, cười nhạt, ánh mắt lại như một vùng đầm sâu, càng ngưng càng sâu, bên nhợt ánh sáng lấp lánh, trong nháy mắt mà có thể đem người bắn chết.

Hô hấp mọi người dừng lại, nhất là Kim Hà, ngày thường nàng là người đứng đầu của bát hoa ma âm cũng nên đã sớm nhìn quen mắt, gặp qua không ít người muôn hình muôn vẻ, nhưng chưa bao giờ có người có thể tạo cho nàng loại cảm giác nhìn không thấy mà sờ cũng không được. Trước mặt một khắc có thể dịu dàng như nước, qua giây lát lộ ý giết chóc run sợ.

Ngay cả Phong Dạ Hàn cũng bị lãnh ý của Ngạo Tinh khuấy nhiễu, liền ôm chặt lấy bả vai của nàng, thật sự không muốn nhìn thấy một mặt chém giết này của nàng, đau lòng nói, "Như vậy không thích hợp người."

Ngạo Tinh âm áp, an ủi cười một tiếng, "Đây là chuyện nàng tất phải trả." Giọng điệu kiên định, không thể thay đổi.

"Ngạo Tinh, ta không hy vọng người vì ta giết người, thật sự không hy vọng." Đôi mắt Nhã Nhã đắm lệ mông lung, kéo tay Ngạo Tinh qua vuốt ve, dùng sức lắc đầu.

Ngạo Tinh trở tay vỗ vỗ tay của Nhã Nhã, hé miệng cười. Vì bá tánh trong thiên hạ, cũng vì chất tử (đứa cháu) chưa gặp mặt, nàng nhất định phải chết.

"Các người cùng lên đi, ta khỏi phải đối phó từng người một, lãng phí thời gian." Ngạo Tinh ra hiệu Băng Lam lấy đàn, trong mắt tràn đầy ngạo nghễ và tự tin như lưu quang lóe sáng.

Bát tiên nữ nghi ngờ liếc mắt nhìn Ngạo Tinh, lại nhìn qua Bách Mị, không biết làm thế nào cho phải?

"Không ngờ sư muội hào khí như thế, sư tỷ nếu không đồng ý, chẳng phải là không nể tình muội hay sao." Chiếm hết tiện nghi mà còn tỏ vẻ ngoan ngoãn.

"Tiểu thư, Băng Lam nguyện ý giúp người một tay." Trong lòng Băng Lam sầu lo, song quyền nan địch tứ thủ, nàng thật sự không yên lòng.

Ngạo Tinh lạnh nhạt cười, "Người không tin tưởng tiểu thư nhà người hả?"

Nhất thời Băng Lam không biết đáp thế nào, Băng Tâm liền chen vào, "Tiểu thư, Băng Tâm không phải không tin tưởng người, nhưng bên các nàng có chín người, tiểu thư chỉ có một người, thật sự là không có lời. Tại vì Băng Tâm đối với âm luật một chữ cũng không biết, nếu không Băng Tâm cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, hãy để cho Băng Lam giúp tiểu thư có được không, có được hay không?" Tiểu Thiếu Nữ càng nói càng gấp, giống như lửa cháy.

Ngạo Tinh cung chịu gõ cái ót Băng Tâm một cái, "Lúc dạy người âm luật thì chết sống không học, hiện tại hiểu được yêu thương ta rồi sao? Băng Lam chỉ học được sơ sơ, không thể mạo hiểm, các người ở phía sau tăng cường hậu thuẫn cho ta."

Băng Tâm Băng Lam đành phải thôi. Đột nhiên, một bộ bóng dáng từ trên trời giáng xuống, lụa trắng tung bay, lạnh nhạt rơi xuống đất.

"Diệp Thanh tỷ." Băng Tâm kêu lên, vội vàng chạy lên trước, lời kéo tay Liễu Diệp Thanh, đôi mày thanh tú của Diệp Thanh cau lại, còn chưa quen với hành động thân thiết của Băng Tâm.

"Tính cả ta." Lời nói ngắn gọn, giọng điệu kiên quyết.

"Coi như người thức thời." Ngạo Tinh nhếch môi cười, vốn là sáu phần thắng, hiện tại là tám phần rồi.

"Thiên Tầm Tì, Nguyệt Thương Hồng; Bạch Nguyệt Trù, Liễu Diệp Thanh, song trộm Liễu Mai. Không ngờ Liễu Diệp thanh cũng là một cô gái Quốc Sắc Thiên Hương ." Bách Mị dịu dàng mỉm cười, chấp tay tỏ vẻ lễ phép.

"Khi nào thì bắt đầu?" Liễu Diệp Thanh coi như là lễ phép đáp lễ, một chút cũng không nói nhảm.

Bách Mị ngẩn người, ngửa mặt lên trời cười, mới nói, "Sáng khoái."

Ngạo Tinh cười đùa, không quên đá lông nheo với Liễu Diệp Thanh, nhận được đương nhiên là một cái liếc mắt. Thật không hiểu phong tình, không có một chút nhiệt tình như tiểu thiếu nữ.

"Cầm? Tiêu?" Liễu Diệp sắc mặt bình thản, chỉ phun hai chữ, sử dụng ánh mắt hỏi thăm Ngạo Tinh. Mọi người thấy hai nàng như người trên sao hóa .

"Ai. Người không thể nhiều lời một chút sao, Cầm, Tiêu phối hợp đi." Ngạo Tinh than thở, cô nàng này tính tình thật không biết giống ai? Làm sao lại tiếc chữ như vàng như vậy chứ.

Liễu Diệp Thanh khẽ cau mày, lập tức khôi phục thanh sắc, hướng về phía Ngạo Tinh lạnh nhạt cười một tiếng, lại không hề có tạp chất, "Hai bình."

Gương mặt Ngạo Tinh kéo ra, đều nói nữ nhân thích đẹp, lãnh khốc muội thật đúng là biết cháy nhà hôi của.

Mọi người khó hiểu.

"Hai bình cái gì? Tiểu thư?" Băng Tâm khuôn mặt nhỏ nhắn chạy lên, vẻ mặt như nhìn thấy kì bảo trong kho.

Ngạo Tinh lắc đầu một cái, kéo tai nói khẽ, Băng Tâm vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm, tức giận bất bình, "Tiểu thư, người cũng quá thiên vị, có tốt đồ cũng không cho ta cùng Băng Lam, Hừ!" Nói xong, tức giận nghiêng đầu, không để ý tới người. Băng Lam gương mặt ham đầy học hỏi.

Ngạo Tinh gương mặt bất đắc dĩ, đây không phải muốn cầu là được sao. "Được, mỗi người hai bình." Thật là đau đầu, trình tự điều chế tinh dầu Bách Hoa thật sự rất phức tạp, thời gian ra hoa thì dài, không phải chuyện tốt mà.

"Thật?" Băng Tâm cả kinh sợ hãi , mặt biến sắc so với lật sách còn nhanh hơn, còn hung ác hơn.

"Bốn bình." Liễu Diệp Thanh cười đến mặt đông gió, nàng cũng không phải là đũa ngọc, định không lên giá nhưng Ngạo Tinh lại thường ân cần dạy bảo .

Ngạo Tinh không có thời gian nghỉ xả hơi, trực tiếp nhào vào trong lòng của phong Dạ Hàn, làm nũng nói "Tất cả họ ai cũng khi dễ ta."

Phong Dạ Hàn mặc dù không biết bốn người đang nói chuyện gì, nhưng cũng không tiện hỏi, không thể làm gì khác hơn là cười cụng chiều ôm sát thân thể nhỏ bé của nàng.

Trong mắt xẹt qua một tia áy náy, hai ngày nay hần hẩn rất không thoải mái đi? Nếu đã lựa chọn hần, tuyệt không thể làm chuyện bội tình bạc nghĩa hay thất đức. Nếu thật sự thiếu nợ Sở Mộc Hi , vậy thì chờ kiếp sau trả lại thôi. Huống chi một màn kia không nói rõ đau thương, hình như là một loại tiếc nuối nhưng không đau đớn, tựa như vô cùng tang thương, tuyệt nhiên không có yêu. Mà khi nàng nhìn thấy Phong Dạ Hàn, nỗi đau sẽ lặng lẽ biến mất, tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, hần làm ấm áp trái tim lạnh giá này của mình, hơn nữa sâu trong đôi mắt phượng kia thường như mạnh mẽ vô địch nhưng trong tâm lại như thủy tinh dễ vỡ, Ngạo Tinh bộc phát kiên định, mượn việc làm nũng tỏ vẻ nói xin lỗi. Phong Dạ Hàn không biết trong lòng Ngạo Tinh xoay chuyển nhiều ý định, chỉ biết ôm nàng vẫn như cũ ấm áp như vậy cũng đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: bát quái liên hoàn

Liễu Diệp Thanh mắt lạnh liếc Ngạo Tinh một cái, không nói gì. Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, đây không phải là người dạy cho ta sao.

Nụ cười trên môi Sở Mộc Hi cuối cùng cũng bị đóng băng rồi, tay nắm ly rượu trắng bạch, ly rượu từ từ xuất hiện những vết nứt nhỏ, không liên quan đến nội lực, là do ngọn lửa ghen tị trong lòng.

Bát quái âm Sát Trận.

Liễu Diệp Thanh và Ngạo Tinh nhìn nhau một hồi, từ trong mắt lộ ra được ý tứ của đối phương. Áo xanh tung bay, nội lực mãnh liệt vòng quanh bốn phía, mười ngón tay phối hợp lên trên, tiếng tiêu trong suốt u oán phá tan Ngàn Tự Động.

Bách Mị một bên chỉ huy, trong trận bát tiên nữ cầm các loại nhạc khí cùng nhau tấu một khúc. Tiếng địch làm hướng dẫn, tiếng trống kinh hoàng làm phụ, cái nhạc khí khác hỗ trợ theo, uốn lượn mà phát ra, như Cao Sơn Lư Thủy* lại có chút nhu tình, tựa như gió xuân êm ái vỗ về cảnh liễu, giống

như băng tuyết sơ tan ra loại ôn tình, những nơi tiếng đàn đi qua như "Không giam được cả vườn đẹp đề", Xuân Thủy leng keng, mùi hoa đào lí(hoa mận), Thanh Phong(gió mát) phất qua, mùi thơm ngát khắp tìm gan con người, quả thật làm cho người ta như bước vào Thiên đường, như si như say mà không thể tỉnh.

*Cao Sơn lưu thủy: tri âm tri kỉ (Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: "Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!")

Vạn vật ở bên trong tiếng nhạc mỹ diệu này, giống như ngủ say, lẳng lẳng, lẳng lẳng gục xuống.

Hào một khúc hát ru con, quả nhiên không tầm thường.

Bát quái ma âm trận này mang theo khả năng mê hoặc linh hồn cực mạnh, cái loại âm sắc này hiển nhiên đã đến được trình độ tuyệt mỹ, một loại Ma huyền đã đạt đến cảnh giới cao. Người nếu như không có hồn, sẽ giống như một cái xác không hồn. Ma âm, ma chương.

Ngao Tinh nhàn

nhặt nhìn lướt qua đám người bên cạnh Phong Dạ Hàn, mỗi người đều cố gắng dùng nội lực chống cự ma âm, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, thật đúng là sợ bọn họ không biết mà rơi vào trong sương mù đáng sợ này.

Duy chỉ có Sở Mộc Hi, trong mắt không có kinh dị(sùng sốt) mà tràn đầy ánh sáng hắc lam, cái trán nhiều hơn không ít mồ hôi, khi thấy Ngao Tinh nhìn mình, tràn đầy quan tâm cùng lo lắng, liền nở nụ cười ôn hòa, tiết tấu trong tâm nhanh mấy nhịp.

Bất chợt, tiếng địch không hề thanh lệ thăm thẳm nữa, mà là một mảnh Thương Vân cao trào, khí nuốt ngàn vạn, áp khí vạn dặm.

Tiếng trống kêu hùng hậu, nghiêm trang mà đầy uy nghiêm, phối hợp cả hai loại địch không cùng âm thanh vào một bản nhạc, cư nhiên lại là sự dung hợp kỳ diệu, giống như Hồ Khiêu Long Ngâm.

Tiếng tiêu lập tức nhô lên, giống như Ưng Phi cửu thiên(chim Ưng trên chín tầng mây), thẳng lên Thanh Vân, không ở đây tranh quyền thế, mà là cùng độ sức với ông trời.

Đối phương kinh ngạc không thôi, họ tám người, đối phó với một mình Liễu Diệp Thanh còn phải cố hết sức, nếu như cộng thêm tiếng đàn này, như vậy. . . . ?

Bách Mị không khỏi nhìn Liễu Diệp Thanh với con mắt khác, có chút kinh hoàng liếc Ngao Tinh ở một bên luôn cười nhưng không hề lên tiếng, sống lưng lạnh toát.

Tiếng địch và tiếng trống bộc phát hơi thở khắc nghiệt nặng nề, không còn là Cao Sơn Lưu Thủy, mà ẩn núp trùng trùng điệp điệp sát cơ, ngàn vạn lợi kiếm ẩn núp trong đó, vừa ra, chính là Lôi Đình Nhất Kích (sấm sét dữ tận).

Tiếng tiêu đột ngột trở nên hòa hoãn, triền miên mềm mại như bài tình ca, sắc mặt của Bách Mị kịch biến, Ngao Tinh cười lạnh, đôi tay lau dây đàn.

Leng keng.

Tiêu phụ hoa cho cầm, phối hợp như thế, như Phật làm kinh thiên động địa, réo rắt một tình yêu thâm thiết u oán, giống như lời khóc thầm thê lương của chuyện tình xưa, có máu và nước mắt, vừa yêu vừa hận, dây dưa ngàn năm, giống như một bài réo rắt thâm thiết từ thời thiên cổ có một không hai.

Mấy người dần dần bị tiếng tiêu tiếng đàn lôi kéo, tâm trí dần dần sáp nhập vào trong đó, tâm tình kích động, trầm luân như đang lắng nghe một giai thoại xinh đẹp từ xa xưa.

Ngao Tinh cùng Diệp Thanh bên nhìn nhau cười, thắng bại đã phân, đợi cho các nàng một kích trí mạng. Tiếng tiêu tạm nghỉ, tiếng đàn vẫn như cũ, trong veo mát rượi, lạnh lùng bá đạo xem thường chúng sinh, cắt đứt cực hạn sát khí, có thể khiến người ta từ trong đáy lòng sinh ra e ngại.

Dần dà, như một vũng đầm sâu bình tĩnh không gợn sóng, vô tình vô tự, nhưng không phải là trống rỗng, mà là coi tất cả như đàn kiến hôi, hờ hững không để tâm.

Tâm Bách Mị rét lạnh, rung mình một cái, ánh mắt làm người khác ghê sợ.

Những người hiện diện ở đây thân thể lập tức cứng đờ, hoàn toàn cứng lại, mồ hôi trán còn chưa kịp lau đi, lông mày sau lưng đã dựng đứng.

Sát khí như vậy, như ma như mị.

Leng keng. Tiếng đàn cuối cùng bắn ra, một cuộc đấu âm sát rốt cuộc trở lại bình thường, nhưng dư âm vẫn còn dao động. Mọi người chỉ cảm thấy như một cái chớp mắt liền biến mất, thật giống như mới vừa rồi là cơn gió từ A Tỳ địa ngục thổi tới, căn bản không tồn tại qua. Vậy mà, thần sắc đau thương vẫn còn tồn tại, đều có trình độ say mê cảm giác bất đồng. Trừ phong Dạ Hàn, Sở Mộc Hi, Bách Mị là thần sắc bình thường.

Bách Mị biết âm sát làm say mê quấy nhiễu lòng người, kẻ nhẹ công lực đều bị mất, kẻ nặng kinh mạch đều đứt đoạn, chỉ có thể đợi bọn họ dần dần khôi phục.

"Như thế nào? Còn cần so nữa sao?" Ngao Tinh lạnh lùng cười một tiếng.

Trong lòng Bách Mị bách chuyển, không ngờ Ngao Tinh lại có âm sát công cao như vậy, thắng cả bát hoa sứ, nếu mình ra tay phản thắng cũng không lớn, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, "So trận pháp."

"Ta sẽ phục tùng ngươi đến cùng." Ngao Tinh niềm nở cười một tiếng, từ bên hông lấy ra Nhất Chi Trúc Tương Phi Dịch*** tinh xảo, đưa lên môi thổi, âm phù nhu hòa toát ra giữa năm ngón tay, thần kinh mọi người như chậm lại, giống như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc vô cùng vui sướng. Một hồi lâu, tất cả mọi người liền khôi phục lại sự thanh thản

***địch: sáo

Tất nhiên là bát hoa sứ hồ thẹn không thôi, đặc biệt là Kim Hà, giống như đã điều không tìm được đồng cát để chuỗi xuống.

"Vong Ưu Khúc?" Đôi mày thanh tú của Bách Mị đầy rối rắm, vừa kinh vừa sợ. Có thể thổi ra Vong Ưu Khúc, hẳn là người có tâm hồn thanh thản, xem ra Ngao Tinh đối với tất cả đều thông hiểu, với nàng mà nói, quả thực là tăng băng ngàn.

Ngao Tinh cũng không tính trả lời, chỉ quay đầu lại sau lưng nhìn sắc mặt của mọi người, thấy tất cả đều không có gì đáng ngại, mới hạ xuống mi tâm. Thấy gương mặt ngạc nhiên cùng ánh mắt nóng rực của Phong Dạ Hàn, mặt Ngao Tinh đỏ lên, người này càng ngày ánh mắt có công lực càng cao, trong lòng Ngao Tinh thầm oán một phen, thật không có tiền đồ. Mắt trong veo trừng lên giả vờ tức giận, không có chuyện làm sao ném loạn điện?

Phong Dạ Hàn ngẩn ra, nhìn ánh mắt quen biết liền liên tưởng đến nguyên nhân, cúi đầu bắt đầu cười trộm, tâm tình thật là vui vẻ, hơn nữa còn nhìn thấy đằng kia Ngao Tinh hai má ửng đỏ.

Ngao Tinh thật vất vả loại bỏ xấu hổ trong lòng, xoa người bình tĩnh nói, "Sớm muộn cũng phải so, liền hôm nay thôi." Thực ra trong lòng đã có tính toán, âm sát vốn là hao tổn công phu và nội lực, nay phải ép xuống để tiếp tục đấu nên phải tính toán cẩn thận. Cố tình Ngao Tinh lại thích lên trên.

Mắt đẹp của Bách Mị xẹt qua một tia được như ý, một cái chớp mắt rồi biến mất, khóe mắt lướt đến Phong Dạ Hàn, thấy hắn nhìn khuôn mặt lạnh nhạt mà tự tin của Ngao Tinh, khóe môi đang nâng lên một đường cong tuyệt đẹp.

Trong lúc nhất thời Bách Mị sợ đến ngất người, gương mặt tuấn mỹ trong sáng như thể, thần nhiên cười một tiếng, nhưng lại như bức tranh nhẹ nhàng phong tình.

Thấy Bách Mị như si mê nhìn chằm chằm nam nhân của mình, trong lòng Ngao Tinh rất không thoải mái, đó là nam nhân của nàng, há lại cho người khác dòm ngó, liền trêu đùa nói, "Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tình luyện lạc hoa(hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình), bài thơ này chắc hẳn sư tỷ cũng đã nghe nói qua."

Bách Mị ngẩn ra, ba hồn quay về một phách, một bộ không biết bây giờ là năm nào, thực giả ngây mà nói."Muội muội nhưng nói đùa? Sư tỷ vẫn tin tưởng chuyện lâu ngày sinh tình."

Ngao Tinh không khỏi lắc đầu mà thở dài : "Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu. Cũng được, tự rước lấy nhục, lòng ta thương tiếc thì có ích lợi gì?" Không quên trừng mắt liếc phong Dạ Hàn, nha, không cho người khác nhìn người cười, chỉ có ta mới được phép xem.

Phong Dạ Hàn rất thích thấy Ngao Tinh vì mình ghen, gương mặt xinh đẹp nghịch ngợm cáu giận, trong mắt hắn là cỡ nào tươi đẹp động lòng người, tất nhiên rất biết điều phối hợp thành khối băng lạnh, nhưng trong lòng lại ngọt ngào như đồ mật .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: người không thích hợp

Một hồi lâu, cửu nữ bày ra một trận hình, chín người đều theo một hướng, làm thành một cái vòng tròn lớn, vận sức chờ phát động.

"Tiểu thư, đây là trận pháp gì?" Nhìn trận thế, cơ hồ là một giọt nước cũng không lọt, Băng Tâm mơ hồ lo lắng.

"Cửu Cung Bát Quái Liên Hoàn Trận. Đây là trận pháp đặc ý nhất của cả đời Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng, do chín người tinh thông liên hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp, dựa vào hướng của Cửu Cung Bát Quái mà bố thành. Một mình Thiên Sơn cô sát liên hoàn kiếm pháp vốn dĩ mau lẹ dày đặc tăng trưởng, nếu là chín người tinh thông liên hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp cùng sử dụng, vậy thì quả thật không có nửa điểm khe hở, con ruồi cũng khó mà bay qua, người vào trận hẳn chết không thể nghi ngờ." Trong lòng Ngao Tinh thầm nghĩ Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng, không có chuyện làm sao ra ngoài yêu Nga Tử , gây họa tới đồ tôn, hận không được đào mộ vạt thây.

Sắc mặt đám người Phong Dạ Hàn đều đổi một cái, khiếp sợ rất nhiều, không thể không cảm thán Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng thật là một tuyệt thế nhân tài.

"Ngạo nhĩ?" Phong Dạ Hàn đặt tay bên eo Ngạo Tĩnh, chất vấn nói.

Mắt Ngạo chuyện chớp vài cái, nhìn gương mặt tuấn tú, mi tâm hơi nhú của Phong Dạ Hàn , trong lòng xuân tâm nhộn nhạo, mặt nghịch ngợm gây sự cười hi hi, bỗng nhiên, in đôi môi lên má của Phong Dạ Hàn, bẹp một cái, trong mắt lóe sáng, "Bây giờ thì có năng lượng để phá trận rồi."

Như gió Tây bắc thổi qua, Nhã Nhã, Băng Lam xì tiếng mà cười, còn lại Băng Tâm, Diệp Thanh là lạnh đến buồn nôn liếc nhìn Ngạo Tĩnh, thật không muốn để người khác nghĩ các nàng là bằng hữu.

Phong Dạ Hàn lúng túng một hội, khẽ vuốt gương mặt Ngạo Tĩnh, "Cẩn thận một chút!"

Âm thanh dịu dàng như Thanh Phong Phát Liễu , thấm vào ruột gan.

Đám người Sở Mộc Hi tự nhiên không có sắc mặt tốt.

"Ghe tòm." Tường Vi đang bày trận , lửa ghen như thiêu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Ghe tòm? Ai có thể so với người ngàn cánh bướm lướt qua càng buồn nôn hơn. Hà?" Ngạo Tĩnh cười đến lạnh lùng.

"Người." Sắc mặt Tường Vi đen như gan heo hắc, bị Bách Mị quát lạnh một tiếng, mới thôi phẫn nộ.

"Sur muội, trận đã bày xong, sur tỷ mong đợi biểu hiện của người." Bách Mị lòng đầy tự tin khẽ cười nói, gương mặt đầy hưng phấn, chờ đợi Ngạo Tĩnh làm chuyện chó cùng rứt giậu, hảo hảo mà đùa giỡn.

"Ta cùng người." Diệp Thanh nói.

Ngạo Tĩnh thấy trong mắt Diệp Thanh lo lắng rõ ràng, trong lòng rất là ảm áp, vốn muốn lăm mồm nhiều miệng, nhưng suy nghĩ một chút dừng lại: "Thiên Sơn Lão Ngaoan Đồng lúc sống luôn khoe khoan mình là Gia Cát Lượng* Trùng sinh, hôm nay ta liền muốn lão nhân gia hấn xem một chút, tác phẩm đắc ý kia bị Thiên Sơn Tiểu Ma Nữ ta đây đập nát hoàn toàn, để cho lão nhân gia hấn đầu thai cũng phải đi lối khác, tránh khỏi trên đời đụng phải nữ Gia Cát ta đây. Một núi không thể chứa hai hồ, lẽ ra nên như vậy." Phối hợp với lời nói, tay vỗ ngực, mặt đầy nghĩa khí, không nhìn ánh mắt muôn màu của mọi người.

*Gia Cát Lượng (nhà chính trị của Thục Hán thời Tam Quốc, tự là Khổng Minh, phò tá Lưu Bị dựng nên nhà Thục Hán)

Mắt phượng Phong Dạ Hàn ngẩn ra, sờ sờ cái đầu nhỏ của kiều thể, nhìn bộ dạng ngốc nghếch kêu to của nàng, hận không thể hòa nàng vào trong xương máu mình, cuối cùng hóa thành một câu ngọt ngào, "Cẩn thận một chút."

"Nữ Gia Cát?" Bách Mị cười một tiếng, cười như mê hoặc bá tánh, "Ta chính là càng ngày càng thích người sur muội này rồi."

"Ngàn vạn đừng yêu thương tỷ, tỷ chỉ là một truyền thuyết." Ngạo Tĩnh nhìn trời thờ dài, xoay người liếc nhìn phong Dạ Hàn, "Lại nói, ta thật vất vả đem giới tính của hấn đảo ngược, nhân cơ hội này, người nghĩ muốn thay đổi giới tính của ta, nghĩ quẩn rồi ta làm nữ đồng cho người, không có cửa đâu."

Phong Dạ Hàn lắc đầu bất đắc dĩ cười một tiếng, cái gì thay đổi giới tính? Nha đầu này, thật là càng ngày càng hồ nháo.

"Người. Ai nói. Đàn Gà Tai Trâu." Bách Mị lười phải nói lý cùng Ngạo Tĩnh.

"Đúng." Ngạo Tĩnh cố ý tạm dừng một chút, "Bò đánh đàn." .

Sở Mộc Hi kịp phản ứng đầu tiên, "Vật nhỏ, giới tài ăn nói!"

Mọi người khẽ giật mình, rốt cuộc tính ngộ lại, kể cả bát nữ cũng phải cười đến không cho Bách Mị mặt mũi.

"Người rốt cuộc có đánh hay không?" Mặt Bách Mị quần bách, nóng lòng nói sang chuyện khác.

Ngạo Tĩnh cười khúc khích, "Này chữ đánh nghe không tốt chút nào, theo ta thì chính là đánh, nhưng ta không có chức năng như vậy; cho dù ta thật sự có thể đánh, cũng sợ người không chịu được. theo ta dùng để phá trận thì từ ‘ phá ’ có vẻ dễ nghe."

Mọi người đàn độn, sợ run một hội, lĩnh ngộ tới đây, ồn ào cười một tiếng.

Chỉ có Phong Dạ Hàn tức xạm mặt lại, xem ra sau này phải hảo hảo dạy dỗ nha đầu hư này, để cho nàng biết không phải là cái gì cũng có thể lấy ra nói giỡn.

"Người." Bách Mị giận đến sôi lên, thật lâu sau mới kìm hạ lửa giận.

Mòm mép đùa giỡn một lúc, Ngạo Tĩnh đeo lên Thiên Tâm Ti sáo, lạnh nhạt liếc nhìn trận hình, cả người tản ra nghiêm trận chờ đợi hào hùng. Kinh công nhẹ nhàng bay bổng, dừng lại ổn định giữa trận pháp.

Chín người nhanh chóng xếp thành hình xoắn ốc vùng lên, trong trận thể, kiếm khí thay đổi trong nháy mắt, hoàn toàn không phân biệt ra bóng người cùng kiếm khí. Ngạo Tĩnh đứng ở trong trận, nhắm mắt lại, ngưng tụ khí tăng thêm thánh giác, chỉ nghe được một hồi xột xoạt tiếng gió.

Nhanh chóng nhớ lại Phụng Hoàng Kiếm tâm pháp, hai chưởng đối nhau để nơi đan điền, một cổ chân khí từ đan điền không ngừng dung nhập vào kinh mạch, đứng giờ, chín người nhắm ngay thời cơ, chín mũi kiếm tụ hợp lại làm một, mũi kiếm như ánh sáng đâm thẳng đến trước mặt Ngạo Tinh. Ngạo Tinh vẫn như cũ vẫn phong bất động, gần, càng gần.

Tâm của Phong Dạ Hàn lập tức nhắc tới cổ họng, hô hấp như ngừng lại. Mọi người cũng bất đồng trình độ lo lắng.

Đang lúc mũi kiếm của Bách Mị đâm thẳng vào tim, liền thấy áo bào của Ngạo Tinh lập tức phồng lên, 3000 sợi tóc tung bay theo gió, thuận giá, một cổ chí nhu chí thuần phát tán ra, mũi kiếm của Bách Mị tự nhiên lại bị cổ lực lượng này phát ra làm thay đổi hướng.

Chín người không còn kịp cả kinh, sớm bị lực lượng mạnh mẽ đánh bức lui trở về, tất cả đều không thể tin, Bách Mị run sợ, mắt đẹp căng thẳng, đội hình nhanh chóng biến ảo, quán chú nội lực vào kiếm, cùng nhau phi thân mà lên, nhất thời, kiếm khí ngất trời, chín đường kiếm khí ngưng tụ tại một tiêu điểm, lấy tia chớp với tốc độ nghiêng người mà xuống, đâm thẳng huyết Bách Hội của Ngạo Tinh.

Cửu Kiếm cơ hồ muốn dừng tới thì Ngạo Tinh như không hề hay biết, nhắm mắt lại ngồi xuống trấn định. Phong Dạ Hàn cảm giác cơ hồ muốn hít thở không thông, đè nén gằn nhẹ, "Ngạo nhi."

Băng Tâm, Băng Lam, Nhã Nhã đều khó mà ức chế sợ hãi trong lòng, lại không dám tùy tiện ra tiếng, sợ phân tán lực chú ý của Ngạo Tinh, không thể làm gì khác hơn là gắt gao che miệng mở lớn. Mấy người Sở Mộc Hi cũng sợ không nhẹ.

Ngay lúc Ngạo Tinh vừa mở mắt, thân thể giống như không xương xụi lơ xuống, nhanh chóng cùng mũi kiếm kéo ra khoảng cách, như kỳ tích né tránh kiếm khí ở ngoài, không quên nhìn lại Phong Dạ Hàn, ánh mắt dịu dàng, khom môi khẽ mỉm cười, trong phút chốc, màu sắc thể gian như biến mất.

Lúc này Phong Dạ Hàn mới cảm thấy nhịp tim về tại chỗ, ánh mắt an tâm như cho hắn uống thuốc an thần, nha đầu hư này, dám làm chuyện nguy hiểm như vậy, nhất định phải dạy dỗ nàng thật tốt mới được.

Bách Mị hoàn toàn không ngờ tới Ngạo Tinh lại có thể nhẹ nhàng tránh thoát Cửu Kiếm Quy Nhất như thế, chỉ còn cách liều mạng dùng "Cửu Cung nhiếp hồn." Lạnh lùng ra lệnh, dục vọng cầu thắng thúc đẩy Bách Mị làm ra quyết định kinh người. Bát nữ từng sờ một lúc, đều là về mặt thấy chết không sờn, trầm ngâm quán chú trong cơ thể phát động toàn bộ nội lực, nhất thời, Cửu Cung Bát Quái Liên Hoàn Trận bên trong Âm Phong quán quanh, một mảnh hỗn độn.

Lại dám lấy mạng đổi mạng, thật là không thể nói người tiêu sư thúc hư này lại ngoan tuyệt như vậy, loại trận pháp tổn hại âm đức này mà cũng dám dạy.

Mặt liền biến sắc, đánh một chưởng về phía mặt đất, nhận lấy phản lực, bay lên mấy trượng, cùng lúc đó, Thiên Tâm Tì trong tay áo bắn ra, suu suu suu, hai sợi nhỏ như sợi ô tằm tì (sợi tơ màu đen) ngay lập tức cuốn lấy chuỗi kiếm của hai cô gái, nhẹ nhàng run lên, chuỗi kiếm va chạm vào nhau. Lưỡng Kiếm âm âm cất thành hai khúc, 'keng' một tiếng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: trung sinh tử cổ

Không đợi những người còn lại kịp phản ứng, Thiên Tâm ô tằm tì giống như mọc thêm con mắt, lần nữa quán lên chuỗi kiếm của hai người còn lại, lần này thật không có bề gãy kiếm, Ngạo Tinh cười nhẹ một tiếng, di chuyển ảo ảnh, chỉ lưu lại một trận gió thanh.

Trong chớp mắt, a. A. A. , những tiếng kêu thê thảm xen lẫn kinh ngạc vang lên, trận rách thì người bại, bát nữ bị ô tằm tì trói đến thành một đoàn, mà riêng Bách Mị bị ô tằm tì quán lấy đơn độc, hình ảnh kia, quả thực giống như một đứa trẻ cổ sức gánh vác cả đàn heo.

Mà chủ nhân của ô tằm tì chậm rãi từ giữa không trung bỗng bành hạ xuống, tay áo vấy bỗng bành trắng ngà, gương mặt tuyệt mỹ, nụ cười hờ hững, giống như một người từ trên trời giáng xuống, không nhiễm chút khói bụi của trần gian, thần Phi Tiên Tử.

"Làm sao có thể? Làm sao có thể." Thần sắc Bách Mị sụp đổ, liền tiếp nói "Không thể nào". Sắc mặt của bát nữ cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt nhìn Ngạo Tinh giống như nhìn thấy ma quỷ, run rẩy phát lật.

"Sự thúc vận dụng trận pháp này cũng được coi như là xuất sắc, chỉ tiếc lúc ta chín tuổi đã quá tham chơi, lơ xa vào bên trong trận của Lão Ngoan Đồng này, hại ta chịu không ít đau khổ, đói bụng ba ngày ba đêm, dưới cơn nóng giận, rốt cuộc ta cũng ngộ ra được sơ hở của nơi đây, phá trận ra, cho nên nói, cho dù sự thúc có thêm vào không ít sát chiêu kỳ lạ, cũng không thể nào làm khó được ta đây." Ngạo Tinh vừa nói, vừa khoan thai trở lại ngồi xuống bên cạnh Phong Dạ Hàn.

Tự nhiên, vừa ngồi xuống, liền bị Phong Dạ Hàn kéo vào trong ngực, gắt gao ôm lấy. Ngạo Tinh nhìn một chút những khớp xương trần bạch trên bụng hắn, trong lòng ấm áp, cũng nguyện theo ý hắn.

"Chín tuổi? Người chín tuổi liền phá trận này?" Đối với Bách Mị mà nói, đây quả thực là Thiên Hoang dạ đàm (chỗ này ta thật sự không hiểu cho lắm

cười xấu hổ).

"Có gì không thể. Núi không cần cao, có tiên ắt nổi tiếng; Nước không cần sâu, có Rồng ắt linh thiêng; Nhân tài không cần tuổi, có trí ắt có dụng." Lời vừa ra khỏi miệng, cảm giác mình thực sẽ hạ bút thành văn, "Ai u. Ta phát giác những thi từ ca phú này càng ngày dùng càng thuận tay." Ngạo Tinh giống như đòi phần thưởng tựa vào trong ngực của Phong Dạ Hàn, Phong Dạ Hàn thức thối hôn lên một cái.

"Còn không mau thả chúng ta ra." Kim Hà gầm lên một tiếng, gất gao ra lệnh cho Ngạo Tinh.

Ai ngờ, vẻ mặt Ngạo Tinh lạnh lẽo, mắt như lưu ly trong veo lại giấu giếm vài phần sát cơ. Ngay lập tức Phong Dạ Hàn liền cảm thấy nhiệt độ thân thể Ngạo Tinh chợt giảm xuống, vòng chắt eo nàng, "Ngạo nhi, chớ giận. Không đáng giá."

Sau khi Ngạo Tinh nghe xong, khóe miệng giương lên, hơi thở cũng ấm áp, nắm lấy hai tay của Phong Dạ Hàn, không mang theo một chút tình cảm, "Nhưng nàng phải chết."

Lời này vừa nói ra, chuông phong của Phong Dạ Hàn liền phát ra. Chỉ thấy sắc mặt Kim Hà kịch biến, nhanh chóng tụ huyết não, con mắt màu đỏ tươi lòi ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi, đoạn khí mà chết.

Mọi người cả kinh, chuyện này. Người này nội lực thâm hậu vô cùng, ngay cả Sở Mộc Hi cũng thăm giạt mình.

"Ngạo nhi tay nàng không nên dính vào máu tươi." Nhẹ nhàng một câu nói, tựa như dặn dò, lại tựa như một lời cam kết.

Mắt trong veo lóe lên những đốm sáng lấp lờ, hiển nhiên là vui mừng vì Phong Dạ Hàn, quay lại nhìn phong Dạ Hàn, giống như cười một tiếng, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, "Tốt. Người không thích, ta về sau cũng sẽ không giết người nữa." Nghiêng người ôm lấy Phong Dạ Hàn, ngửi thấy mùi hương Ngọc Lan quen thuộc, chợt thấy giữa hồng trần cuồng cuộn này, chỉ có người trong lòng này mới đáng tránh gió

Nàng cũng không thích khát máu, càng không muốn đả thương người, chỉ là có lúc, không người nào thương hổ tâm, hổ có thương tích nhân ý*, tình thế bắt buộc mà thôi. Một lần thôi lui, đổi lấy không phải đàn xếp ổn thỏa, mà là được voi đòi tiên bị tổn thương.

*câu này mình không hiểu cho lắm. Bạn nào biết thì chỉ hộ mình. Mình sẽ sửa lại sau *mắt long lanh mong chờ*

"Trùng phạt nhỏ để cảnh cáo cũng có thể chứ?" Ngạo Tinh đột ngột hỏi.

"Ừ." Phong Dạ Hàn nhẹ nhàng gật đầu, nhẹ nhàng xoa những sợi tóc này, tản ra một mùi Mai Hương dịu nhẹ, yêu say đắm cười một tiếng, nha đầu hư này thực chất bên trong y như một tiểu cô nương.

Ngạo Tinh giống như lấy được đặc xá, vui sướng cắn cái miệng nhỏ nhắn, giao hoạt cười một tiếng, Lan Hoa Chi (ngón tay xếp thành hình hoa lan) duỗi một cái, một cây Thiên Tâm Ti trong suốt, tinh tể quấn lên cổ tay Tường Vi, nhẹ nhàng xé ra, Tường Vi kinh hãi kêu lên, toàn thân run rẩy, bát nữ đã sớm run sợ như chim sợ nã, Tường Vi thấy như vậy liền kêu lên, muốn tránh thoát ô tam ti.

"Các người tốt nhất đừng động, ô tam ti vô cùng sắc bén, nếu các người gỡ nó ra như vậy, đứt dây động rừng, giống như cần phải lật tổ bắt trứng, nhẹ thì thương tích đầy mình, kẻ nặng tay mạch đều bị đứt đoạn, coi như trên đời có Hoa Đà* tái thế, thì cuộc đời này của các người cũng không cách nào vận công dụng kiếm." Ngạo Tinh tinh mịch cười một tiếng, giống như Ma Nữ tại thế.

*Hoa Đà tự là Nguyên Hóa là một vị lương y nổi tiếng thời Đông Hán trong lịch sử Trung Hoa, có y thuật siêu quần.

"Người chính là ma quỷ." Tường Vi đau đớn khó nhịn, tay phải của nàng coi như là phế, đối với một người tập võ, kinh mạch bị đứt đoạn, tương đương với phế võ công, cũng tương đương với việc không có dụng vọng sinh tồn.

Ngạo Tinh hừ lạnh một tiếng, "Có trách thì chỉ có thể trách người sắc tâm quá lớn, dám dòm ngó tài sản riêng của ta."

Phong Dạ Hàn sắc mặt vừa kéo, tài sản riêng? Cái từ này hình như có chút gì đó. Chỉ là, trong lòng vẫn là ầm o o, thì ra nha đầu hư này có tham muốn chiếm hữu mãnh liệt như thế.

Mọi người chợt tỉnh ngộ ra, thì ra là như vậy.

Trong lúc Ngạo Tinh hôn mê năm ngày năm đêm, Tường Vi nhân cơ hội chỉ điểm một nha đầu, cố gắng đốt mị hương trong phòng của Phong Dạ Hàn, để leo lên giường của hắn. Ai ngờ bị Phong Dạ Hàn đoán được, một chương võ chết nha hoàn kia. Những chuyện này đều là Băng Tâm nói cho Ngạo Tinh biết, miêu tả sinh động như thật, gần như đem Phong Dạ Hàn làm thần tượng để sùng bái.

Bách Mị sau lại mới biết chuyện này, cũng đã cảnh cáo. Hiện nay cũng là Nê Bồ Tát sang sông tự thân khó bảo toàn, chỉ có thể mặc kệ nó rồi.

"Su ty, ty võ cũng đã so qua rồi, không biết su ty có thể hay không để cho chúng ta xuống núi sao?" Ngạo Tinh hồ hững nhìn Bách Mị tuy bị bắt vẫn như cũ không hiện một chút hốt hoảng, không thể không sinh lòng bội phục. Thương bất chánh hạ tắc loạn, thật đáng buồn. Thật là một khuê nữ xinh đẹp, lại cố tình muốn đánh đánh giết giết, hàng trăm tư vị trong đó chắc không người nào hiểu đi. Đầu thai sai cũng chỉ trách nàng số mệnh không tốt thôi.

"Su muội đi hay ở, tùy người tính." Bách Mị cười khẽ, làm cho người ta không nhìn ra quá nhiều tâm tình biến hóa.

"Vây cảm ơn." Hết sức đứng dậy, một đám bụi phấn bay về phía bát nữ, đằng đằng một cỗ khói mù thoáng chốc bốc lên, thừa dịp hỗn loạn, đám người

Phong Dạ Hàn đã sớm ra khỏi cửa Ngàn Tư Động.

Một nhóm người thuận lợi xuống núi, Ngao Tinh liền kêu Băng Tâm Băng Lam hộ tống Dung Hi và Nhã Nhã trở về Túc Nguyệt quốc.

Băng Tâm chết sống không làm, phát huy thói hư tật xấu, mặt dày mày dạn, Ngao Tinh không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp. Cuối cùng chỉ đành phải bảo bốn người Băng Lam, Liễu Diệp Thanh, Xuất Nguyệt, Lãm Nguyệt hộ tống.

Vội vàng từ biệt, mấy người liền thẳng hướng Xích Khảm sa mạc mà xuất phát. Dọc theo đường đi, Băng Tâm rừ rừ nói mãi, Ngao Tinh mới thấy lòng mình mềm yếu rồi, cô gái nhỏ này nước mắt đều lượn vòng trong hốc mắt, sẵn sàng chảy bất cứ lúc nào, thật không có tiền đồ.

"Băng Tâm, ta hiện tại mới phát hiện, người miệng lưỡi trên dưới vừa động, hơn cả tiên sinh kể chuyện kia, lại còn như nước chảy mây trôi cuộn cuộn vô tận liên miên bất tuyệt." Ngao Tinh thật sự nhìn không được rồi, kể từ lúc tiến vào khu vực lệ thuộc vào xích khảm sa mạc, Băng Tâm liền lòi Ngao Tinh để hỏi không dứt, quả thật chính là một cái tiểu oa nhi mới biết sự đời, mười vạn câu hỏi tại sao, trường treo khóe miệng.

Băng Tâm tất nhiên biết tiểu thư nhà mình so với mình còn nói nhiều, hỏi nhiều hơn, không thèm nhìn Ngao Tinh, chán ghét nói, "Tiểu thư, người không phải là thường dạy Băng Tâm ‘ ba người đi tất có người làm thầy ta, không hiểu liền hỏi, không ngại học hỏi kẻ dưới ’ sao?"

Không ngại học hỏi kẻ dưới? Ngao Tinh ngược lại chộp được tự nhần, trợn mắt nhìn thẳng, nghiêng răng, cười đùa nói, "Thật nghe lời ‘ vấn đề thiếu nữ ’."

Băng Tâm giả bộ nghe không hiểu, chỉ coi tiểu thư ca ngợi mình, bộ mặt phần chán, hoàn hỷ ngây ngất, Ngao Tinh da mặt kéo ra, ta để cho người giả bộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: thật là thảm

Chợt, Sở Mộc Hi đột nhiên cảm thấy một cổ cảm giác đau từ trái tim đánh tới, trong giây lát đó, sắc mặt hần trắng bệch, liều mạng một hơi quyết chống không để cho mình ngã xuống đất.

"Chủ tử, thế nào?" Âm vệ Vô Trần của Sở Mộc Hi là người đầu tiên phát hiện ra điểm lạ, từ nơi ẩn nấp vọt ra ngoài.

Ngao Tinh xoay người nhìn lại, có chút bối rối, nhanh chóng đến bên Sở Mộc Hi, thuận tay đỡ lấy hần. Bắt lấy mạch môn(mạch nơi cổ tay), mắt trong veo xáy ra biến đổi lớn.

"Bách Lí tiểu thư, chủ tử nhà ta thế nào?" Thấy Ngao Tinh kinh ngạc, sắc mặt Vô Trần biến đổi nhiều lần.

Ngao Tinh cơ hồ hoài nghi ý tưởng của chính mình, ép buộc mình tĩnh tâm lại rồi sau đó bắt mạch lại, hồi lâu, trên gương mặt tuyệt mỹ chứa đựng đầy vẻ kinh khủng, rung giọng nói: "Sinh — Tử — cô." Từng chữ từng chữ hận đến cắn răng nghiêng lợi.

Một loại đau đớn khó diễn tả thành lời tập kích đến từng lỗ chân lông trên toàn thân của Sở Mộc Hi, giống như vô số cái con kiến đang cắn vào lòng hần, lại giống như vô số cây đao lăng trì thân thể hần. Kinh mạch toàn thân nghịch chuyển, máu nghẹn lại như mún phún ra ngoài, giống như tùy thời có thể vỡ mà chui ra, làm hần điên cuồng kêu to ra tiếng.

"A ——." Khó sở rên rỉ rốt cuộc không cách nào ức chế, máu từ trong miệng hần tràn ra, tâm giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến, lúc thì tê ngứa không chịu nổi, có khi nội tâm lại đau đớn như bị tra tấn, cho dù là Lăng Tri*, cũng sẽ không đáng sợ hơn cái này.

(*hình thức tra tấn thời xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân sau đó mới chặt đầu)

Ngao Tinh dùng sức ôm lấy Sở Mộc Hi, chỉ sợ hần sẽ hành hạ mình."Đại ca ca, nhất định phải cố chịu đựng."

Hai mắt Sở Mộc Hi đã sớm trở nên đỏ tươi, dùng sức tránh thoát lồng ngực Ngao Tinh, nhanh chóng hướng đến bên Nham Thạch đánh tới, chỉ nghe "Đông" một tiếng, trên đầu có máu tươi xông ra, hần hình như không biết, liều mạng xé rách tóc của mình, dùng sức nắm lấy da thịt của mình, một đạo lại một đạo dẫu tay, tận tình phát tiết đau đớn khó tả của hần.

Chủ tử. Trong chỗ tối còn lại ba người đều lắc mình ra, cùng nhau ngăn lại hành động điên cuồng của chủ tử.

Ngao Tinh chạy như điên đi qua, nâng gương mặt dữ tợn của Sở Mộc Hi, trong mắt chống lại đau đớn mơ màng,nói, "Đại ca ca, người nhất định phải chống đỡ."

Trong mắt lóe lên ý tưởng, vội la lên: "Giúp ta cố định hần."

Ngao Tinh ý bảo bốn người Xuất Trần, tay phải liền hướng về phía tay trái lắc cổ tay về một cái, một đạo máu đỏ trên vết thương nổi bật, trực tiếp đưa vào trong miệng Sở Mộc Hi. Phong Dạ Hàn muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa, bốn người Xuất Trần đều là khiếp sợ nhìn Ngao Tinh, nhìn chũ

tử hơi thở dần dần trở lại bình thường, trong lòng đầy cảm kích.

Ngao Tinh thấy hai mắt Sở Mộc Hi i chậm rãi nhắm lại, một loại sợ hãi trước đó chưa từng có đâm vào tâm linh của nàng. Càng thêm dùng sức lắc thân thể Sở Mộc Hi, la lớn: "Đại ca ca. Ngàn vạn đừng ngủ."

Khắp người Sở Mộc Hi mồ hôi nhỏ giọt, mặt là ngã ở trong lòng Ngao Tinh, đôi tay gắt gao nắm lấy eo Ngao Tinh. Tựa như một đứa bé rất sợ sẽ mất món đồ chơi mà mình yêu thích, như vậy mà mất hết sức lực.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là dàn xếp lại, trong khi ngủ mê, Sở Mộc Hi vẫn nắm tay Ngao Tinh không buông, Ngao Tinh cũng đành phải làm một thị nữ rồi.

Trong lòng Ngao Tinh hung hăng một cái, Bách Mị khẳng định đã thừa dịp vào thời điểm Sở Mộc Hi yếu đuối, đã hạ sinh tử cổ vào cơ thể hắn. Thật là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người cứ vào. Được. Vốn là nghĩ tới tình sư tử muội đồng môn, không cần đuổi cùng giết tận, thật không ngờ, nàng ta trái lại dư thừa tinh lực đi khơi mào lửa giận của nàng, xem ra ta không thể không ra tay.

Thần trí đang bay đi thì tiếng hô suy yếu của Sở Mộc Hi vang lên, lúc này Ngao Tinh mới hoàn hồn.

"Đại ca ca, người có khỏe không?" Ngôn ngữ dịu dàng cực hạn, hiện ra sầu lo.

"Ta không sao." Đôi môi tái nhợt nhẹ nhàng khạc ra ba chữ, lại như lấy hết tất cả hơi sức của Sở Mộc Hi. Nhưng đột nhiên trông mắt đen không khỏi thoáng qua thâm thúy, đen bóng đen bóng, rất nhanh liền biến mất.

Ngao Tinh một lòng lo cho bệnh tình của hắn, tự nhiên cũng không thấy được trông mắt biến hóa của Sở Mộc Hi. Thấy hắn tỉnh lại, tính toán trở lại lầu trại nghỉ ngơi gặp mặt Phong Dạ Hàn, ai ngờ Sở Mộc Hi không thả người, bộc phát tính tình quật cường lại mạnh mẽ của đại nam hài.

Thật sự là quá buồn ngủ, thêm với nhiệt độ trong ngày của sa mạc chênh lệch khá nhiều, không chỗ nào là không lạnh đến thấu xương,mí mắt Ngao Tinh thật sự không mở ra được, rót một hồi, liền dọc theo một bên tron mượt mà nằm xuống. Sở Mộc Hi vốn là giả vờ ngủ, hiện tại đã đôi mắt anh đào đã sớm mở ra, tình ý chân thành, dịu dàng xê dịch thân thể của Ngao Tinh, nhích lại gần mình, thân thể được đắp lên tâm vãi bông miềm. Nắm lấy cái eo nhỏ không đầy nắm tay của nàng, trông mắt đen bóng nhìn chằm chằm mỹ nhân đang ngủ say. Ngao Tinh đối với Sở Mộc Hi thật là yên tâm, tất nhiên không đề phòng chuẩn bị, không tự chủ được hướng đến gần, tay nhỏ bé kéo lại y phục Sở Mộc Hi, chìm vào giấc ngủ.

Đây là lần đầu sau khi hai người gặp lại, hắn có thể quan sát Ngao Tinh ở khoảng cách gần như thế. Cơ thể nõn nà, hơi thở tựa u lan, hương thơm Tập Nhân, tư thái ngủ không lắm tuyệt vời, nhưng cũng là má ngát ửng hồng, toàn thân là thanh nhã thoát tục khó nén. Thịnh thoảng môi hồng sẽ cong lên, bẹp bẹp động mấy cái, cọ cọ ngực Sở Mộc Hi, tiếp tục ngủ say.

Hành động đó làm đốt lên lửa dục khắp người Sở Mộc Hi, nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đào hoa nhân một hồi mê ly, nguyên thủy dục vọng dần dần chiếm cứ tư tưởng hành động, chậm rãi tiến đến gần đôi môi đỏ thắm này.

"Người ở đây làm gì?"

Bất ngờ một cơn gió lạnh đánh tới, tiếp theo chính là một tiếng hét to, chấn động làm đau màng nhĩ, trông mắt đen của Sở Mộc Hi ngay lập tức thanh minh, lạnh nhạt giương mắt, chỉ thấy cả người Phong Dạ Hàn tản ra hơi thở nguy hiểm, một đôi mắt phượng tinh mịch, lạnh lẽo như hồ sâu vạn trượng, sát ý nghiêm nghị nhìn hắn chằm chằm.

Từng đợt lạnh lẽo xâm nhập vào, lại nghe đến tiếng rống giận quen thuộc đến tận xương kia, Ngao Tinh lâm bầm một tiếng, trông mắt mong lung tinh táo ra, gấp ngay gương mặt tuấn tú, ngay góc một hồi liên hồi hờn, đầu óc giống như sấm đánh, mắt trong veo tròn tròn, thân nhanh chóng như một bánh xe lật ra ngoài, ngồi dậy.

Mặt kinh hoàng, "Vây. Cái đó. Ta không làm gì người chứ?" Trong lòng thẳng hận, đúng là cái tính tình thích ngủ đáng chết, thấy quần áo hai người còn hoàn hảo, mới thả lỏng ra.

Sở Mộc Hi bắt đầu dĩ cười một tiếng, hắn ngược lại muốn nàng đối với hắn như thế nào, như vậy hắn có thể hay không mà có thể danh chánh ngôn thuận mở miệng muốn nàng cho mình một cái cơ hội

Ngao Tinh thấy sở mộc hi chỉ cười mà không nói, bả vai căng thẳng, gõ đầu mình một cái, thật đáng chết.

"Thảm! Thảm! Thảm! Lần này tên kia khẳng định sẽ chôn sống ta ?" Ngao Tinh đưa y phục trên người lên hít hà, tất cả đều là tư vị của Sở Mộc Hi, hồi tưởng lại chuyện tại Khổng Tước Sơn Trang Tầng Bảo Các lần đó, lập tức đã trút giận.

Mi tâm khóa chặt, dùng một chút, tránh khỏi giới dam, trốn là thượng sách.

"Đại ca ca, người tốt nhất nghỉ ngơi." Đang muốn nhắc chân chạy, ngược mắt, chợt nhìn, Đại Dấm Chua Mặt đen nghiêm lại, âm trầm liếc nhìn, Ngao Tinh về mặt ảo não, trông mắt co lại, hít vào một hơi, nói thể nào mới vừa rồi lạnh lẽo lâm liệt, thì ra là cái hổ lạnh ngàn năm đang ở đây, vậy. vậy. Ngao Tinh lại không dám nghĩ thêm, đôi tay quẩn lấy quần áo, cúi đầu không dám nhìn thẳng mắt phượng lạnh lẽo của Phong Dạ Hàn, chỉ hốt hoảng vài câu lại cảm thấy lấm lờm: "Ta. Ta nhất thời sợ nên. liên."

Nhìn Ngao Tinh một dạng cô gái nhỏ lấm sai mà hốt hoảng, Phong Dạ Hàn tức xạm mặt lại, nha đầu hư này thích ngủ, hắn cũng không phải không biết, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ cười một tiếng, lạnh nhạt nhìn Sở Mộc Hi một cái, liền ra khỏi lầu.

(Nguyên văn đoạn trên là: Nhìn ngao chuyện một bộ cô gái nhỏ làm việc gì sai hốt hoảng, phong Dạ Hàn tức xạm mặt lại, này hừ nha đầu thích ngủ, hần cũng không phải không biết, một ngủ gật , kiên trì. Nghĩ rất cũng lạ không đứng lên, lại không bỏ được, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ cười một tiếng, một thanh vung lên ngồi liệt ở trên nệm ngao chuyện, lãnh liếc mắt một cái sờ mộc hi, liền ra khỏi lều. Ta không hiểu nên đã lướt bớt)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Mắt đào hoa nheo lại, vô cùng hẹp dài, thâm ý băng hàn ai cũng đoán không ra.

Vừa về tới lều, Ngao Tình lập tức đi đổi quần áo trên người, chỉ là trên đường bị một đôi ám áp như cánh tay sắt chiếm lấy rồi, trực tiếp bị bắt vào hô mưa gọi gió trong dục vọng. Mấy phen mây mưa, Ngao Tình cơ hồ là bất tỉnh trong khoái cảm. Nhìn người đang ngủ thật say trong ngực, Phong Dạ Hàn trong lòng tràn đầy sợ hãi, cũng không chút nào buồn ngủ.

Thật ra thì, liên tiếp ba từ "Thâm", đã sớm tưới tắt lửa giận của Phong Dạ Hàn, chỉ là hần nhân cơ hội để này để cho nàng nhớ lâu một chút. Xem ra nha đầu hừ này đối với Sở Mộc Hi tình cảm không bình thường chút nào, đối với hần cũng không có phòng bị, cảm giác giữa bọn họ có một loại thân mật cùng ẩn ý không ai bằng, ấy là chính là sự hài hòa tự nhiên. Trong lúc nhất thời, trong lòng không biết là tư vị gì.

Chỉ là, duy nhất kiếp này ,hần tuyệt sẽ không chấp tay nhường cho, càng sẽ không ngồi chờ chết.

Không ngoài dự đoán, ngày kế tiếp Bách Mị liền xuất hiện, dẫn theo Mân Côi, Hoa Bách Hợp sứ. Ngao Tình đã sớm đoán được chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc, chỉ là không ngờ nhanh như vậy đã xuất hiện, còn là lý do hèn hạ như vậy.

"Không ngờ sư muội lại có dòng máu bách độc bất xâm, có thể chế trụ Sinh Tử Cổ." Bách Mị cũng thẳng thắn. bốn người Xuất Trần đã sớm cắn nát hai hàm răng trắng, dám đã thương chủ tử nhà mình, chán sống.

"Nói đi, ngươi lại muốn đánh cái mưu ma chước quỷ gì?" Ngao Tình liền cũng không muốn nhìn thấy một cô gái có lòng dạ rắn rết như vậy. Chỉ là nghĩ đến tình trạng lúc khổ sở lúc bệnh phát tác của Sở Mộc Hi, lòng của nàng liền một trận co rút đau đớn.

"Rất đơn giản, chỉ là muốn cùng sư muội cùng nhau tầm bảo, bảo tàng phân chia 5:5. Dĩ nhiên, cũng có thể chia 4-3-3." Bách Mị khẽ cười liếc mắt nhìn Sở Mộc Hi, ngụ ý, hần cũng có thể tham dự.

Trong lòng Ngao Tình hừ lạnh một tiếng, tính toán nhưng gõ phải thuận tay, mắt trong veo chuyển một cái, "4-3-3, đồng ý." Đưa tay phải ra, nghiêm túc nói: "Hợp tác vui vẻ."

Bách Mị không rõ động tác ý tứ kia, sừng sốt một hội, mới chậm rãi đưa tay phải ra.

Đôi tay nắm chặt, phút chốc liền đoán được, Bách Mị cảm thấy bàn tay một hồi nhoi nhói, một cái chớp mắt rồi biến mất, thoáng như mộng.

Ngao Tình mắt trong veo mở ra, cười đến mặt thiên chân vô tà, chỉ là nếu hiểu rõ con người của nàng cũng biết, nàng cười như thế, chính là thời điểm nàng phát ra tính tình đại Ma Nữ .

Đôi mắt Phong Dạ Hàn thâm sâu, Sở Mộc Hi cười nhạt không nói, sắc mặt Băng Tâm biến hóa.

Buông ra một hồi, Bách Mị thật thà xoay người, mặt trắng bạch, bịt chặt ngực, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu tự trán chảy xuống, mi tâm rồi rầm khổ sở, đôi môi đã bị cắn ra vết máu. Cảm nhận sự đau đớn từng đợt từng đợt đánh tới, mãnh liệt tập kích lục phủ ngũ tạng* của nàng, giống như bị Dịch Cốt rút gân , làm thân thể nàng không cách nào điều khiển tự động run rẩy co quắp.

(*Ngũ tạng gồm tâm, can , tì, phế, thận)

Thân thể co rút đau đớn càng phát kịch liệt, xâm nhập mỗi một sợi thần kinh của nàng, mỗi một giọt máu đều như bị động lại.

"Ngươi. Ngươi rút cuộc đối với ta. Làm cái gì?" Đau đớn kịch liệt cơ hồ khiến nàng bất tỉnh, co rúc ở trên đất, như con tôm khom lưng.

"Bách Phật Phệ Tâm Cổ. Công hiệu giống như Sinh Tử cổ, chỉ là so với Sinh Tử Cổ lại thêm một cái kỳ hạn tử vong, trăm ngày sau không có độc chế thuốc giải, là dẫn không ra Phệ Tâm Cổ, cuối cùng chỉ còn lưu lại một bộ xương trắng." Ngao Tình chấp tay nhìn sắc trời mờ mịt, suy nghĩ kéo xa. Đây Bách Phật Phệ Tâm Cổ là quà tặng cuối cùng Thiên Sơn Lão Ngoan Đòng để lại cho nàng, dặn dò không phải là đến lúc quan trọng, không thể sử dụng Bách Phật Phệ Tâm Cổ. Không ngờ hiện nay lại chào hỏi trên người người trong nhà.

"Ngươi là ma quỷ." Mân Côi, Bách Hợp tức giận tròn trừng mắt nhìn Ngao Tình, không có kém cắn nát hai hàm răng trắng.

"Tiểu thư nhà ta là dùng gậy ông đập lưng ông." Tiểu quý Băng Tâm không chấp nhận được có người bất kính với Ngao Tinh, lập tức phản bác.

Đích thực là Cung chủ mình hạ cổ trước, Mân Côi, Bách Hợp tự biết đuối lý, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không nói.

"Nói đi, Sinh Tử Cổ giải thế nào?" Ngao Tinh lạnh mặt liếc nhìn gương mặt rồi rầm khổ sở của Bách Mị, không chút tình cảm nào nói.

"Không. biết." Vịt chết còn cứng mỏ, Bách Mị còn không chịu nhả ra. Mười mấy năm qua chưa bao giờ bị uy hiếp qua, chưa bao giờ bị luống cuống. Hôm nay lại thua bởi trên tay sự muội của mình, không cam lòng, nàng không cam lòng. Cắn chặt răng, không chịu nói.

Không nói. Ngao Tinh lạnh lùng cười một tiếng, từ trong lòng móc ra một chuỗi Linh Đang, nhẹ lay động mấy cái, Bách Mị giống như mất hồn, nằm trên mặt đất co quắp, trong cơ thể Bách Phật Phệ Tâm Cổ nhanh chóng tán loạn, khiến cho máu trong cơ thể Bách Mị trong nháy mắt cuồng sôi trào, ôm đầu kêu gào: "A. A. Thương. Đau quá."

Lạnh lẽo nhìn Bách Mị rên khổ sở, Ngao Tinh nói: "Đây là quà tặng cuối cùng Lão Ngoan Đồng đưa cho ta, cồi đời này chỉ có duy nhất một Bách Phật Phệ Tâm Cổ, chỉ nghe sai bảo từ ta, không có ta ra lệnh, nó sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong cơ thể ngươi, đến chết không rời. Ta sớm liền đã cảnh cáo ngươi, khi trời sáng, chỉ chờ ta phụng bồi. Giờ thủ đoạn? Hừ. Lúc ngươi còn trong bụng mẹ vỡ nước ối thì bản tiểu thư đã sớm là người tinh rồi."

Gương mặt Phong Dạ Hàn co quắp, nha đầu này thật là nói khoác mà không biết ngượng. Thấy thế nào thì hai người cũng cùng tuổi, bản thân mình so với người ta còn nhỏ hơn, cánh tay nhỏ, bắp chân nhỏ, thể mà khoe khoang đến nghiêm túc

Trong lòng Sở mộc hi vui rạo rực, Ngao Tinh thay mình ra mặt, ít nhất chứng minh hắn ở trong lòng vật nhỏ địa vị vẫn còn rất cao.

"Ta nói. Chỉ cần tìm được Huyết Vải. Dẫn dụ. Sinh Tử Cổ tới lòng ngực. Ngưng tụ nội lực. Giết chết là được." Bách Mị đã sớm đau không thành tiếng.

"Ngươi không có máu cây vãi?" Ngao Tinh ngưng xuống, trừng mắt giận dữ.

Huyết Vải? Lỗi đồn đãi là ba mươi năm trước, một vị tâm bảo nhân may mắn từ xích khảm sa mạc tìm được đường sống trong chỗ chết, sau đó dùng trát để ghi lại. Bên trong tờ trát có ghi lại Huyết Vải, đó là loại thực vật sinh trưởng ở nơi hoang tàn vắng vẻ trong xích khảm sa mạc, thuộc tính chỉ dương chí cương, đặc biệt khắc chế cổ vật chí âm đồn hàn. Người nhìn thấy Huyết Vải số lượng không nhiều lắm, càng không thể xác định tin tức là thật hay giả.

"Đúng." Sắc mặt của Bách Mị một bộ lộn chết không sợ phòng nước sôi.

Mọi người đều biến sắc, bốn người Xuất Trần càng trầm hơn.

Ngao Tinh cười nhạt không nói, chậm rãi đi tới trước mặt Bách Mị, đỡ Bách Mị dậy, một bại hoại rất đẹp, chính là tâm địa độc ác, thủ đoạn sắc bén mà thôi.

Ba.

Bách Mị đang hết sức nghi hoặc sự hữu nghị của Ngao Tinh, ai ngờ Ngao Tinh giơ tay lên chính là một cái tát đi qua, thanh thúy vang dội. Gương mặt trắng như tuyết của Bách Mị trong nháy mắt trưởng năm dấu đỏ tươi dấu năm ngón tay, phần nộ nhìn thẳng vào mắt Ngao Tinh.

"Ngươi không nên đụng hắn, nếu như hắn có chuyện, ngươi cũng đừng nghĩ được sống." Ngao Tinh giận dữ cắn chặt hàm răng, "Hiện tại liền cho ngươi nếm thử một chút tư vị sống không bằng chết đi."

Mất trong veo y hệt nhập ma lúc này chợt trở nên thâm thúy vô biên, lui về phía sau mấy bước, hướng Linh Đang rót vào một cổ nội lực, Linh Đang như bị nguyên rửa, dùng sức run run, Bách Mị đau đến lăn lộn đầy đất, gân xanh hiện ra, sắc mặt đen nhánh, vài lần cho là Phệ Tâm Cổ sẽ rách tâm mà ra.

"A. A. Đau."

Tiếng thét như tê tâm liệt phế, ngay cả Phong Hà Ngạn cũng cảm thấy tê thảm không nổi nhìn. Băng Tâm là sư trưởng nhìn Bách Mị như đang nhìn khi làm xiếc. Ai kêu nàng năm lần bảy lượt đụng đến chỗ hiểm của tiểu thư, đáng đời.

"Van ngươi, bỏ qua cho Cung chủ đi!" Hai người Mân Côi, Bách Hợp thấy thế, song song quỳ xuống đất, thay chủ tử cầu xin tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: hôn mê thức tỉnh

"Tha cho nàng? Chắc hẳn ông nội ta cũng phải bị đã kích một trận, cũng là các ngươi gây nên thôi." Âm thanh lạnh lùng, giống như địa ngục Hàn Phong

lạnh thấu xương.

Mân Côi, Bách Hợp hai người sợ hãi vô cùng, chuyện này bọn họ làm cực kỳ bí mật, không thể nào bị phát hiện. Nhưng nàng lại biết rõ ràng, cô gái này, là một lòng Thất Khiếu Linh Lung.

Từ trong ngực lấy ra một viên thuốc nhỏ, ném xuống đất, "Cho nàng ăn vào, cách mỗi bốn canh giờ uống một viên. Chỉ có thể tạm thời ức chế tác động của Phệ Tâm Cổ. Tìm được Huyết Vải, ta tự sẽ giải cổ." Ngạo Tinh dừng một chút, ánh mắt dịu dàng mà đau lòng nhìn ở gương mặt tuyệt mỹ của Sở Mộc Hi, "Không tìm được, nàng sẽ chôn theo." Người cuối cùng được "Chôn theo", đã sớm biến âm.

Dứt lời, yết hầu Ngạo Tinh đã nghẹn ngào, lại nói không ra lời nói, xoay người đi xa, bóng dáng nhỏ nhắn không nói ra được bi thương cùng khổ sở. Lưu lại mọi người một bóng lưng màu trắng lạnh lạnh mà thê lương, sa mạc kinh phong giương lên như mực tay áo phất lên, tự nhiên mà phiêu dật, cùng cảnh hoàng hôn sa mạc như hòa làm một, giống như bức tranh thủy mặc, tiêu điều lạnh lẽo.

Sở Mộc Hi mất hồn một hội, chậm rãi đi theo. Sắc mặt Phong Dạ Hàn đen lại, nhưng lại không thể làm gì khác hơn là cố nén, dù sao còi chuông phải do người buộc chuông. Nhưng nghĩ đến Sở Mộc Hi mượn cơ hội thân cận với Ngạo nhi, tim của hắn chưa hết sức, tức giận, hoảng sợ.

"Đại ca ca, thật xin lỗi!" Ngạo Tinh chậm rãi quay người lại, bao hàm ngu ngốc, sợ hãi cùng lo lắng.

Sở Mộc Hi đến gần, tay dịu dàng chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Ngạo Tinh, ngón tay thon dài như bạch ngọc tinh tế vuốt ve khuôn mặt bóng loáng của nàng, âm thanh tự nhiên mang theo giọng điệu an ủi, nói: "Đại ca ca sẽ không chết."

Kéo lấy bả vai thon gầy của nàng, ôm chặt lấy nàng, giọng nói trong trẻo mang theo tự trách, nói: "Vật nhỏ, thật xin lỗi, đã để cho ngươi phải lo lắng!"

Mắt đào hoa tràn đầy áy náy, trong lòng nói thầm: thật xin lỗi. Thật ra thì lúc trước hắn đã sớm phát hiện Sinh Tử Cổ, cũng phát hiện là âm mưu của Bách Mị, nhưng hắn tương kế tựu kế. Vì sao? Bởi vì Ngạo Tinh, hắn nghĩ lấy sinh mạng đi đánh cuộc, đánh cuộc mình ở trong lòng vật nhỏ có bao nhiêu phân lượng, hắn nghĩ muốn nàng, chỉ muốn nàng thôi, dù là không chiếm được toàn bộ tình yêu của nàng, cũng đáng giá để hắn dùng tánh mạng đánh cược một lần. Trận đánh cuộc này mình đã chiếm thế thượng phong, nhưng nhìn thấy sự mất mát và bất lực của vật nhỏ, hắn hình như cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

"Đại ca ca, ta sẽ không để cho ngươi chết!" Ngạo Tinh đưa tay nắm thật chặt hông của Sở Mộc Hi, chỉ sợ hắn sẽ đột nhiên biến mất, trong lòng run lay bấy, nói không ra là cái cảm giác gì.

Khỏe miệng Sở Mộc Hi giương cao, trong lòng mừng như điên, trong ngực cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng cùng không đành lòng của vật nhỏ, hắn cảm giác mình thành công rồi. Hắn không thể chịu hết mọi đau đớn trong lòng vật nhỏ, cái đó tự mười ba năm trước không chừng hắn đang vui vẻ hạnh phúc cùng vật nhỏ. Lần này vô luận đều muốn giữ nàng ở bên cạnh mình.

Ôm lấy nàng, làm trong lòng Sở Mộc Hi sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa có. Có nàng, tánh mạng của hắn liền có ý nghĩa, từ đó, tim của hắn, sẽ không cảm thấy trống vắng nữa.

Hôm sau buổi trưa đã qua, Ngạo Tinh vẫn không có tỉnh lại, Phong Dạ Hàn gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Băng Tâm mặt bất đắc dĩ, "Cô gia, ngươi cũng phải có chừng mực mới được."

Phong Dạ Hàn vẻ mặt cứng đờ, có chút uất ức, hơn nữa là lo lắng, hồi lâu mới chát chát mở miệng: "Đêm qua ta không có đụng nàng."

Băng Tâm ngăn ra, bắt đầu có chút luống cuống. Sở Mộc Hi thu lại ghen tỵ trong lòng, nhanh chóng đến gần, ấn lên mạch môn của nàng, sắc mặt thay đổi dần phức tạp.

Mặc dù không hề chào đón Sở Mộc Hi, nhưng vẫn hỏi: "Nàng thế nào?"

"Vật nhỏ mạch tượng rất vững vàng, hình như đi vào một loại trạng thái hôn mê." Sở Mộc Hi cũng ôm trong lòng ánh mắt không thể tin.

"Hôn mê?" Băng Tâm chợt nghĩ tới, vội hỏi: "Hôm nay ngày nào?"

"Sơ Bát (đầu tháng tám)." Truy Nguyệt đáp.

Băng Tâm gào to tự gõ vào đầu nhỏ của mình, "Tiểu thư là tiến vào trạng thái hủ miên (hôn mê), hàng năm lúc này tiểu thư cũng sẽ ngủ say bất tỉnh, không ăn không uống, lẳng lặng hôn mê, cho đến khi đến sinh nhật tiểu thư thì tỉnh."

"Lúc nào thì?" Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi đồng thời giành hỏi, bọn họ quả thật không biết sinh nhật Ngạo Tinh là vào mùa đông, hơn nữa rất nhanh liền tới. Phong Dạ Hàn thần kinh chậm chạp, trầm nghĩ mình, trong lòng tràn đầy thương yêu.

"16." Băng Tâm trong lòng thẳng thừng chỉ mình sơ ý, "Lão tiên sinh nói trong cơ thể tiểu thư có cỗ lực lượng kỳ lạ, vừa đến đêm trước sinh nhật, tiểu thư sẽ tiến vào trạng thái hôn mê, nhưng mà đối với thân thể tiểu thư thì vô hại."

"Lực lượng kỳ lạ?" Sở Mộc Hi nghi ngờ, lần nữa ấn lên mạch môn, lắc đầu, chẳng không ra.

"Chẳng không ra cũng là rất bình thường, lão tiên sinh cũng chẳng không ra, đây là do Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng mất không ít hơi sức mới chẳng ra. Nghe nói đối với thân thể tiểu thư có ích lợi vô hại, nên liền bỏ qua." Băng Tâm đáp lại, khiến lòng của mọi người bình thường lại.

Sauchuyện này hành trình phải chậm lại, Phong Dạ Hàn một mực cẩn thận từng chút che chở người trong ngực , nằm yên tĩnh trong ngực mình, cho dù không nói một lời, nhưng lại xinh đẹp không dính một hạt bụi, dung nhan có một loại siêu phẩm thoát tục khó mà diễn tả bằng lời từ khi sinh đã liền tồn tại loại phong tình nhẹ nhàng, như tiên tử hạ phàm ngủ say, xinh đẹp mà yên tĩnh, cao quý, thanh lịch, đoan trang, thần thánh không thể xâm phạm, mang cho phong Dạ Hàncảm giác rung động cùng âm áp khó tả. Có thể có được một người như thế, cuộc đời này cũng đủ rồi.

Sở Mộc Hi và Phong Hề Ngạn cũng lẳng lẳng nhìn người đang ngủ say, trong mắt tham lam cùng nóng rực tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được. Phong Dạ Hàn không thể làm gì khác hơn là dùng áo lông cáo nhẹ nhàng che lại dung nhan tuấn lệ, diệt ý niệm của bọn hắn . Máy kiểm trùng hai người, ngụ ý, đây là nữ nhân của ta, quản tốt ánh mắt của các người.

Bách Mị thấy ánh mắt chúng nam nhân, trong lòng lại càng không cam tâm, vì sao tất cả mọi người che chở, yêu nàng, tự hỏi về thủy mị của nàng hoàn toàn không kém Bách Li Ngạo Tinh bao nhiêu, vì sao nàng có thể chiếm được hết cung chiêu của họ, mà mình lại phải bị lạnh nhạt.

Hiện tại mệnh đặt tại trong tay nàng, mà Sở Mộc Hi cũng phải dựa vào Huyết Đan của mình để tạm thời ức chế Sinh Tử Cỗ phát tác, hai bên lẫn nhau ngăn được, nàng cũng là không sợ.

Nhưng nhìn đến ánh mắt yêu mến của ba nam nhân này, làm cho nàng ghen ghét dữ dội, hận không được lập tức xé nát Ngạo Tinh

Băng Tâm ở một bên tất nhiên nhìn thấy hết dọn sóng của các nam nhân này, kể cả cái sự quyết tâm kia của Bách Mị cũng không có bỏ qua. Trong lòng thâm hừ, nếu dám tổn thương tiểu thư nhà ta, Băng Tâm ta là người đầu tiên không tha cho người.

Bình tĩnh qua sáu ngày, người trong lòng vẫn như củ ngủ say như tiên tử, yên tĩnh trên nằm trên niệm bông vải, ánh mắt Phong Dạ Hàn mềm mại tình tế hạ xuống ngũ quan xinh xắn, nhẹ nhàng vuốt ve: "Ngạo nhi, ngày mai chính là sinh nhật người, nghĩ muốn được quà tặng gì?" Ngẫm nghĩ, hai người biết nhau tới nay, hẳn cư nhiên chưa bao giờ tặng quà cho nàng, ngược lại nàng, vì mình, quỳ tiền, còn viết thiết huyết đan, chính mình một thân võ công thượng thừa đều là Ngạo nhi ban tặng, thì ra là lại chưa từng vì nàng làm bất cứ chuyện gì, cảm giác áy náy mãnh liệt thật chặt cuốn lấy trái tim hắn.

Nghĩ tới đây, mắt phượng càng thêm kiên định, phân phó Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt giữ nghiêm lều, liền vội vàng rời đi trận doanh. Mấy ngày nay, Sở Mộc Hi cùng Phong Hề Ngạn cũng không còn nhân rồi, hết lòng chuẩn bị quà tặng sinh nhai cho Ngạo Tinh.

Tự nhiên, Bách Mị cho là thừa dịp này sẽ có cơ hội, ai ngờ, Sở Mộc Hi cùng Phong Hề Ngạn cho tất cả ám vệ bao vây ngoài lều của Ngạo Tinh, ngoài dặm mấy vòng, con ruồi cũng không bay vào được, chớ nói chi là người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: trong mộng thực tế

Băng Tâm đột nhiên có chút quá mót, để lại Truy Nguyệt phía sau, liền vội vàng tìm chỗ thật xa giải quyết ba gấp. Ai ngờ, vừa về tới lều, chỉ thấy đám người Truy Nguyệt toàn bộ đều bị định trụ, té thành một khối ngón ngang, ngay cả ba người Bách Mị cũng trúng chiêu, Băng Tâm ngẩn ra, hoàn toàn không thấy ánh mắt Truy Nguyệt , lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy như bay đến ốt, lao thẳng tới lều, như ngũ lôi oanh đỉnh, tiểu thư. Không thấy.

Lập tức, cơ thể nàng cũng mềm nhũn lúc này mới nhớ tới đám người Truy Nguyệt, thật nhanh giải huyết, lại phát hiện bọn họ không phản ứng chút nào, lập tức ngẩn ra sau, liền rót vào nội lực hô to "Cô gia", cánh tay nhỏ bấp chân run cả đời.

Đúng lúc, Phong Dạ Hàn nghe được Băng Tâm la lên, trong lòng run lên, như con lốc bay về phía trận doanh , lúc này, Sở Mộc Hi cũng chạy về.

"Cô gia, tiểu thư không thấy. Bọn họ cũng bị điểm huyết. Băng Tâm không giải được. Làm thế nào?" Băng Tâm vừa thấy cô gia nhà mình, giống như gặp được Bồ Tát sống kích động không thôi, miệng lưỡi răng rắc vang lên không ngừng, vừa sợ vừa loạn.

Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi sau khi ngẩn ra, liền nhanh chóng giải điểm huyết cho thuộc hạ, đều không có kết quả. Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong bụng run lên, cùng người này phân cao thấp, ngay cả hắn là cao thủ số một số hai cũng không giải được. Đây cảnh ngộ Ngạo Tinh không phải cực kì nguy hiểm sao.

"Ngạo nhi, người xem ai tới rồi." Lúc này, Phong Hề Ngạn mang theo hai người chạy vội tới. Nụ cười không đạt trông mắt, lại bị sắc mặt kỳ quái của mọi người làm kinh hãi.

"Không tốt. Xem ra Ngạo nhi thức tỉnh trước thời hạn." Người nói chuyện chính là Lam Cơ Tử, gương mặt lo âu.

"Vậy làm sao bây giờ, lão tiên sinh?" Băng Lam vội vàng hỏi, còn là chậm một bước.

"Chẳng lẽ đây là Ngạo nhi điểm huyết?" Phong Dạ Hàn vội hỏi.

"Các người rót một phần nội lực vào đầu ngón tay, lại giải huyết." Lam Cô Tử kịp thời nói với Phong Dạ Hàn.

Quả nhiên, quả nhiên có hiệu quả, Truy Nguyệt được giải huyết, gấp đến không kịp thở, dứt khoát nói: "Chủ tử, vương phi đem toàn bộ chúng ta điểm huyết, liền đi về phía nam".

"Trước tiên đem Ngao nhi tìm lại rồi nói, mau." Lam Cô Từ không quên dặn dò: "Ngao nhi có thể sẽ tạm thời không nhận biết các người, cho nên các người không được mạnh mẽ mang nàng về, tìm được người lập tức phát tín hiệu. Nhớ lấy, không cần cùng với nàng động võ, chúng ta đều không phải là đối thủ của nàng."

Lam Cô Từ vừa nói lời này ra, đám người Phong Dạ Hàn đều bị đe dọa, nhưng nghĩ tới tình cảnh mới vừa rồi, không thể không tán thành lời Lam Cô Từ nói.

Phong Dạ Hàn lưu lại Bích Nguyệt trông chừng ba người Bách Mị, liền xuất động tìm người.

Ngao nhi, người ngàn vạn lần đừng có chuyện gì, nếu không. Phong Dạ Hàn trong lòng bách vị tạp trần, chưa có từng nghĩ tới có một ngày sẽ mất nàng, vậy hân. Nên làm cái gì?

"Cô gia, đừng lo lắng, tiểu thư sẽ không có chuyện gì." Bỗng Lam nhìn thấy bộ dạng hoang mang lo sợ của Phong Dạ Hàn, trong lòng cũng mơ hồ đau lòng, vội an ủi.

"Chỉ hy vọng như thế." Phong Dạ Hàn vô hồn đáp một câu, liền tập trung lại tinh lực của mình dùng phát tán nội lực cảm ứng hoàn cảnh chung quanh.

Rất nhanh, liền phát hiện có người phát tín hiệu, là tín hiệu bên Phong Hề Ngạn.

Chỉ thấy một gốc cây khô đứng độc lập bên vách núi, có một bóng hình trắng ngà xinh đẹp, đón gió mà đứng, tay áo bông bành, bóng dáng cô đơn tiêu tàn toát ra sự cô đơn và bi thương nồng đậm.

Phong Hề Ngạn phát giác trước đó, quả thật sợ vỡ mật, động tác nguy hiểm như vậy làm cho hân ngay cả hô hấp cũng chậm mấy nhịp, liền bảo Thanh Y chạy nhanh ra xa để phát tín hiệu, chỉ sợ làm kinh ngạc Ngao Tĩnh. Trừ phát tín hiệu, Phong Hề Ngạn không biết nên làm cái gì? Cùng thuộc hạ ngơ ngác nhìn dung nhan nữ tử từ dịu dàng, phiêu dật trên vách núi cao như một bức tranh thần tiên, lạnh nhạt như thanh thu.

Sở Mộc Hi so với nhóm người Lam Cô Từ tới trước một bước, vừa nhìn, tâm treo đến giữa không trung, loạn nhịp.

"Vật nhỏ, mau trở lại!" Sở Mộc Hi vội vàng hô. Lam Cô Từ muốn ngăn cản cũng không kịp, khổ não một hồi.

Cho là Ngao nhi sẽ không chút nào phản ứng, không ngờ nàng nghe được âm thanh Sở Mộc Hi, chợt hiểu cả kinh, quay người lại, kinh hãi nhìn Sở Mộc Hi, tâm tình có chút kích động, trong mắt tràn đầy xé tâm đau tính cùng quyết tuyệt, cả giận nói: "Âu Trạch Xuyên, người rút cuộc còn muốn ta phải như thế nào? Người vì sao lại không thể không bức tử ta? Ta vì người, thiết kế Tiêu Nhiên, làm hại hân thân bại danh liệt, thẹn với con dân của hân, người hôm nay được thiên hạ, còn muốn lấy được ta sao? Ha ha. Người hậu cung giai lệ ba ngàn, cần gì chấp nhất ta. Ta và người, ngay từ lúc Tiêu Nhiên mất tích, đối với người yêu đã sớm không còn sót lại chút gì."

Vừa nói xong một đoạn, mọi người như bị vây rong sương mù, nhất là Sở Mộc Hi, thấy Ngao Tĩnh đối chính mình ánh mắt tuyệt vọng, có yêu, có đau, có oán, duy chỉ không có hận, không khỏi nhớ tới một màn ở Ngàn Tư Động vật nhỏ vuốt ve mặt mình, chẳng lẽ mình cùng nam nhân trong mộng của Ngao Tĩnh có dáng vóc giống nhau? Chẳng lẽ kiếp trước mình thật làm chuyện tội nghiệt không thể tha thứ được?

Sở Mộc Hi muốn nói chút gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Lam Cô Từ linh cơ nhất động, khiến Sở Mộc Hi theo tâm ý của nàng.

"Thật xin lỗi, là ta sai lầm rồi! Người về đây trước có được không?" Sở Mộc Hi khẩn cầu, trong mắt đào hoa chưa bao giờ có bàng hoàng cùng luống cuống.

Sắc mặt Ngao Tĩnh ngẩn ra, có chút nghi ngờ, nhưng khôi phục rất nhanh sự lạnh nhạt: "Người không cần gạt ta nữa, lòng ta đã chết, chỉ cầu trước khi chết có thể gặp được mặt Tiêu Nhiên một lần, tâm đã trợn rồi, nhưng. . . ." Nói không xong sự cô đơn cùng ấy nấy, chậm rãi xoay người, nhắm mắt trong veo lại, lạnh lạnh cười một tiếng, "Nhân sinh giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu, Âu Trạch Xuyên, ta không hận người, kiếp sau gặp lại, gặp nhau như người lạ" bóng hình xinh đẹp chậm rãi mở ra hai cánh tay, đang muốn hướng vách đá nhảy xuống.

"Ngao nhi, không cần."

Phong Dạ Hàn hoảng sợ hô to, một khắc kia, tim của hân cơ hồ muốn vỡ ra.

Ngao Tĩnh có chút dừng lại, âm thanh quen thuộc, vui mừng ngoài đầu nhìn lại, vừa nhìn, chưa nói mà lệ đã chảy trước: "Tiêu Nhiên, người không chết?" Về mặt không thể tin, ngón tay thon dài lau nước mắt, như đứa trẻ nhoe miệng cười, vui vẻ nói: "Người không chết, thật tốt."

Phong Dạ Hàn không ngờ Ngao nhi làm hân với người khác, với nam tử tên —— Tiêu Nhiên, Sở Mộc Hi lập tức mất thất truyền âm'Theo tâm ý của nàng", Phong Dạ Hàn lúc này mới hồi hồn.

"Đúng. Ta không có chết, Ngao nhi, người mau trở lại." Phong Dạ Hàn chưa bao giờ có cẩn thận như thế này, chỉ sợ giọng nói không đúng, hủy tánh mạng Ngao nhi.

"Ngao nhi? Không phải người một mực gọi ta là Yên Nhi sao? Ta tên là Dạ Ngữ yên, người thích gọi ta là Yên Nhi, quên sao?" Ngao Tĩnh mờ mịt một

hồi, lúc chợt ngược mắt: "Tiêu Nhiên, Ngao nhi là cô gái người mới thích phải không? Ta biết ngay, ta hại người như vậy, căn bản không đáng giá để người trước sau như một yêu ta, che chở ta...ta cũng biết." Mấp máy đôi môi, thần nhiên cười một tiếng: "Tiêu Nhiên, nếu như có kiếp sau, không cần gặp lại ta...ta người, chỉ có vô tận phản bội cùng tổn thương, quên ta thôi."

"Yên Nhi, ta chưa bao giờ trách người, chưa bao giờ, cũng không có thích cô gái khác, ta chỉ yêu một mình người, người trước trở lại, có được hay không?" Phong Dạ Hàn tâm quýnh lên, như vừa thông suốt, "Người phải tin tưởng ta." Nhìn gương mặt tuyệt vọng của Ngao Nhi, tim của hắn cũng rồi rầm đến thành một khối, hung hăng co rút đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hai đời tình duyên

Ngao Tình mắt trong veo sáng lên, vậy mà roi lệ, chậm rãi mới nói: "Tiêu Nhiên cũng sẽ không nói gạt Yên Nhi, Yên Nhi tin tưởng người."

Phong Dạ Hàn trong lòng vui mừng, hô: "Yên Nhi, vậy người mau trở lại. Người như vậy ta sẽ lo lắng."

"Ừ." Ngao Tình thanh nhã cười một tiếng, như xuân hoa nở rộ, điểm nhẹ vào nhánh cây, giống như phiêu tẩu tự nhiên bay lại.

Mọi người rung động, kinh ngạc đi qua rung động, lần nữa rung động sau kinh ngạc. Kinh ngạc chính là dung nhan bản lĩnh tuyệt mỹ như Tiên Ban, chân chính là thế gian này cơ hồ không ai có kinh không như thế.

Giống như yến non bay về rừng, trực tiếp nhào vào lòng Phong Dạ Hàn. Phong Dạ Hàn tâm mới hạ xuống, thoải mái giống như sóng sót sau tai nạn, ôm Ngao Tình thật chặt, khó nén kích động.

"Thật xin lỗi. Nhưng bây giờ ta chỉ là thích người, chỉ là thích. Có thể không?" Ngao Tình cơ hồ là dùng hết sức lực ôm chặt người trong lòng, mắt mà được lại vui mừng, tràn ngập trong trái tim nàng. Lam Cô Tử nhanh chóng điểm huyết ngữ của nàng, để Phong Dạ Hàn ôm nàng trở về.

Giờ phút này, trái tim tất cả mọi người mới trở lại nguyên điểm.

Nhìn Ngao nhi ngủ thật say, tròn mắt Phong Dạ Hàn lạnh lùng chất vấn Lam Cô Tử, hi vọng hắn có thể kể nhiều hơn về quá khứ của Ngao nhi.

Lam Cô Tử thương tiếc liếc nhìn Ngao Tình nằm cách đó không xa, bắt đầu dĩ thời dài, chậm rãi nói.

Thì ra là Ngao Tình lần đầu tiên phát bệnh lúc ở chín tuổi, Lam Cô Tử mới đầu cho là nàng thích ngủ nên cũng không thêm để ý. Nhưng là sau khi ngủ say một ngày, nàng cứ nhiên quên mình là người nào, không có sự ngại thẹn như những đứa trẻ cùng trang lứa, toàn thân tản ra lạnh lẽo, từ chối người ngoài gần cận. Sau là do Thiên Sơn Lão Ngoan Đồng len lén dùng nhiếp hồn pháp mới hiểu rõ ngọn nguồn mọi chuyện. Nàng nói mình giống như nhớ lại chuyện của kiếp trước, cảm giác vô tận bị thương cùng tuyệt vọng. Kiếp trước nàng yêu một nam tử tên là Âu Trạch Xuyên, vì hắn, nàng sâu sắc tổn thương người nam tử yêu nàng-Tiêu Nhiên. Cuối cùng, Âu Trạch Xuyên tự tay giết nàng, Tiêu Nhiên kiên quyết chết vì tình. Nhìn cô gái mình yêu trong lòng dần dần mất đi nhiệt độ, Âu Trạch Xuyên mới thấy giang sơn đối với hắn không có chút ý nghĩa nào, hối hận không thôi, nhất là câu nói của người mình yêu kia"Nếu có kiếp sau, gặp nhau như người lạ", đâm thật sâu vào tim hắn, cuối cùng Âu Trạch Xuyên cực kỳ bi ai tâm chết, tim gan cấu liệt mà chết.

Mỗi lần ngủ say, chuyện cũ trước kia sẽ quán quanh không ngừng, cho đến sinh nhật ngày đó đến, Ngao Tình mới có thể khôi phục bình thường, sau khi tỉnh lại đối với cảnh trong mộng không một chút ấn tượng. Dần dần, cơn ác mộng ngủ say hình thành trong lòng Ngao Tình một loại tâm ma.

Sau này, Lam Cô Tử tìm một cao tăng đắc đạo xem tướng cho Ngao Tình, đều là không có kết quả. Cũng tìm chút năng nhân dị sĩ loại trừ tâm ma trong lòng Ngao Tình, không bệnh mà mất.

"Tiểu thư thật đáng thương!" Băng Tâm khóc nức nở, chợt đôi mắt lóe sáng: "Chẳng lẽ tiểu thư nghĩ ra nhiều như đồ chơi giày vò như vậy, là Thượng Nhất Thế hay sao?"

Có thể nói một câu thức tỉnh người trong mộng, lòng của Phong Dạ Hàn chợt đau, thì ra kiếp trước của nàng bị thảm như vậy, đột nhiên, nhớ lại lời nói lão nhân gia kia, cuộc đời này Ngao nhi vì trả nợ tình mà đến, mà kiếp trước Ngao nhi thẹn với Tiêu Nhiên, hiện tại lại ngộ nhận mình là Tiêu Nhiên, như vậy.

Lam Cô Tử cũng thăng thán: "Còn không hết, võ công của nàng tất cả đều là tự mình lĩnh ngộ ra, trời sanh võ học kỳ tài, người khác có thể cần tốn trên mấy chục năm tu luyện công lực, nàng chỉ cần mấy tháng liền có thể thông hiểu đạo lý, thậm chí thời gian còn ngắn hơn. Võ công không ngừng thành tựu, ngay cả thủ đoạn buôn bán, chế luyện vũ khí ám khí, cũng là không cần thầy dạy cũng biết, có người tự xưng là sư phụ thiên tài, nhưng cũng phải lau mắt mà nhìn nàng. Nhưng mà, lòng của nàng vẫn không cách nào quên được, nàng nói nàng sẽ tự nhiên mà nhớ lại rất nhiều kỹ năng, duy chỉ có quên tình, quên có yêu người nào, tổn thương người nào?"

Lúc này, truyền đến một hồi âm thanh không phối hợp.

"Hàn, Hàn, người đang ở đâu? Ta sợ. Sợ." Ngao Tinh lại lâm vào mộng yếm ở bên trong, tay nhỏ bé thăm lỗi bông vải, không ngừng mê sảng.

Phong Dạ Hàn chạy tới, trực tiếp ôm lấy Ngao Tinh, ôm thật chặt vào trong ngực, trán kề trán: "Ta ở đây, ta ở đây, đừng sợ."

Nghe được âm thanh quen thuộc, người thấy mùi hương quen thuộc, lo sợ biến mất, Ngao Tinh rốt cuộc thư thái cười một tiếng, tay nhỏ bé ôm chặt hông to lớn của hắn, lần nữa lọt vào ngủ mê man, thỉnh thoảng cười đến âm áp, có thể thấy nằm mơ thấy chuyện tốt đẹp.

"Mỗi lần quá khứ phát tác tâm tình của nàng cũng không có kích động như vậy, xem ra hai người thật có kiếp trước cùng Ngao nhi rồi rắm. Vô luận như thế nào, ta đều hi vọng hai người có thể phối hợp được, theo nàng vượt qua cửa ải khó khăn này." Lam Cô Tử ý vị sâu xa liếc nhìn Sở Mộc Hi và Phong Dạ Hàn, dẫn Băng Tâm Băng Lam ra khỏi lầu, Phong Hê Ngạn cũng trầm mặt đi ra ngoài.

Hai người đàn ông này nhìn nhau một hội, đều là trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn cô gái đang ngủ mê.

Bất chợt, Ngao Tinh ừm một tiếng, hàng mi khẽ động, chậm rãi mở ra đôi mắt trong veo, cặp mắt kia, ánh sáng lung linh, sáng như sao, trong suốt tinh khiết giống như đứa bé sơ sinh.

"Tinh!" Phong Dạ Hàn cực kỳ vui mừng nhỏ giọng nói, thật sự gọi không ra hai chữ "Yên Nhi", trực tiếp tiết kiệm đi.

Tâm tình Sở Mộc Hi thật là phức tạp, vừa vui lại sợ, vui sướng chính là nàng rốt cuộc tỉnh, lại lo lắng nàng sẽ bài xích mình, đứng ở đằng xa không dám động đây.

Ngao Tinh vừa mở mắt, liền thấy một nam tử tuấn mỹ đang âu lo, ánh mắt của hắn, dịu dàng mà thâm tình, vui mừng rồi lại ưu thương.

Hắn là ai? Cảm giác rất quen thuộc, trước đây thật lâu liền biết, làm thế nào cũng nhớ không nổi. Mà nàng là ai? Nàng cũng không biết.

Hết sức tìm kiếm trong đầu, chỉ cảm thấy có thật nhiều chuyện quanh quẩn không ngừng, một mảnh mơ hồ.

Hai người chợt cảm thấy có cái gì không đúng, ánh mắt của nàng, trong suốt lại mang theo vô tận mờ mịt. Sở Mộc Hi lập tức nhắc chân đi ra ngoài, muốn tìm Lam Cô Tử.

"Người là ai?" Ngao Tinh nhìn thẳng hai nam tử tuấn mỹ, thấy trong mắt bọn họ là tình yêu nồng đậm, vừa có vẻ u sầu thật sâu, ý thức được, bọn họ cũng rất hồi hộp nhìn mình.

Hai người đều là chân động, nàng. Không biết hai người bọn họ là ai?

"Người. Không biết ta?" Mắt phượng Phong Dạ Hàn bỗng nhiên đau xót, chỉ nhìn thẳng tắp khuôn mặt nghi ngờ, nhìn ánh mắt mờ mịt luống cuống của Ngao nhi.

Trong tiềm thức cảm thấy hai người sẽ không làm thương tổn mình, Ngao Tinh mới chậm rãi lắc đầu. Lòng của Phong Dạ Hàn lập tức như từ thiên đường rơi xuống 18 tầng địa ngục.

"Vậy người cũng không nhớ ta?" Trong ngực Sở Mộc Hi ôm một tia hi vọng, cẩn thận hỏi.

Ngao Tinh dời mắt, suy nghĩ hồi lâu, đôi mày thanh tú nhíu chặt, lắc đầu. Sở Mộc Hi trong bụng trầm xuống, đang muốn đi ra ngoài.

"Nhưng. Gặp lại người, lòng của ta liền đau." Nói xong, nước mắt nàng liệ rơi xuống, rơi vào bông vải trên nệm. Sở Mộc Hi cấp tốc đi qua, đoạt lấy Ngao Tinh trong lòng Phong Dạ Hàn, âm thanh nhất thời nghẹn ngào: "Thật xin lỗi, nếu như kiếp trước ta thật sự phạm lỗi vào không thể tha thứ, như vậy hãy để cho ta kiếp này hảo hảo bồi thường người, có được hay không?"

Phong Dạ Hàn nhìn khoảng không trong lòng bàn tay mình, tâm giống như bị thất lại, Ngao nhi tại sao có thể quên mình? Tại sao có thể?

Ngao Tinh khe khẽ đẩy Sở Mộc Hi ra, giật giật môi nhưng lại không biết nói gì. Ngược lại nhìn về phía Phong Dạ Hàn, chỉ thấy mắt phượng của hắn đau đớn tràn ngập đáy mắt, ánh mắt hốt hoảng luống cuống, vẫn như cũ dừng lại ở khuôn mặt của nàng, lưu luyến thật lâu.

Tâm chợt vừa kéo đau, cảm giác này đau, bén nhọn mà mãnh liệt, thiếu chút nữa cướp lấy hô hấp của nàng. Hắn, là ai? Vì sao nhìn đến hắn, lòng của nàng càng đau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: khoái đao loạn ma

Ngạo Tinh nghi ngờ hơn mà nhìn hấn, hấn là ai? Hấn hốt hoảng, bi thương của hấn, hấn đau, hấn mất mát, trong thời gian ngắn lại biến đổi nhiều tâm tình, hình như đều là bởi vì nàng.

Mắt trong veo ngó ngẩn, tay thon dài khẽ xoa gương mặt tuấn tú của Phong Dạ Hàn, đôi mắt liên tục đắm lệ, "Mặc dù ta không nhớ rõ ngươi là ai, nhưng chớ khổ sở có được hay không? Ngươi khổ sở, lòng của ta sẽ đau hơn, đau đến không thể thờ." Nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy Phong Dạ Hàn, dịu dàng vỗ nhẹ sau lưng hấn: "Chớ khổ sở, có được hay không? Ta sẽ nhớ lại ngươi."

Phong Dạ Hàn lập tức ôm chặt lấy Ngạo Tinh, nghẹn ngào lại dịu dàng nói: "Được, ta không khó chịu! Không khó chịu!" Thì ra là, cho dù nàng quên mình, nhưng vẫn quan tâm đến cảm nhận của mình, như vậy là đủ rồi.

Ngạo Tinh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng, mà đáy lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp cùng hạnh phúc vô tận, làm nàng không tự chủ được cong lên đôi môi, giương nhẹ nụ cười, ngọt ngào mà chân thật.

Dựa vào cảm giác, nàng biết, nam nhân quanh nàng, cùng mình khẳng định có liên quan mật thiết.

"Ta cũng vậy sẽ nhớ lại ngươi, ngươi cũng đừng khổ sở." Nàng ngây thơ nhìn Sở Mộc Hi, mím môi, cười nói.

Sở Mộc Hi tâm vui mừng, hưng hăng gật đầu một cái.

"Ta muốn đi ra ngoài một chút." Mắt Ngạo Tinh lóe sáng, ngây thơ nói.

Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi ăn ý liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ người bên trái bên phải đi theo.

Ngạo Tinh vừa ra lều, mọi người đồng loạt nhìn sang, bộc phát muôn màu. Mắt trong veo chớp chớp, quay người lại nhìn Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi, chậm rãi nói: "Bọn họ đều là thuộc hạ của các ngươi sao?"

Băng Tâm ngẩn ra, vội muốn tiến lên giải thích, bị Băng Lam giữ chặt.

"Đứng. Chúng ta đều là thuộc hạ của bọn họ." Lam Cô Tử rất có lễ phép bái Phong Dạ Hàn một cái, Băng Lam cũng kéo Băng Tâm hành lễ với Phong Dạ Hàn, Truy Nguyệt, Bích Nguyệt sợ run một hội, cũng là hành lễ.

Ngạo Tinh nhìn về phía Phong Hề Ngạn, nghi ngờ nhìn Phong Dạ Hàn, ý bảo hấn là ai?

"Ta là ca ca hấn." Phong Hề Ngạn nói xong có chút kỳ cục, nhưng là không thể làm gì khác hơn là phối hợp cùng bọn họ diễn tốt tuồng vui này.

"Ah? Không giống nhau chút nào Chi là coi như cũng xinh đẹp." Ngạo Tinh có chút hăng hái quan sát Phong Hề Ngạn.

Xinh đẹp? Phong Hề Ngạn thiếu chút nữa thổ huyết, cái từ này không phải hình dung cô gái hay sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Tâm vừa nhú, hí. Tiểu thư này cũng mất trí nhớ, lại còn là cái dạng miệng độc không tha người.

Thấy bộ dạng Bách Mị giật mình, mắt trong veo ngẩng ngẩng, chỉ phun ra ba chữ: "Hồ mị tử (Hồ ly quyến rũ người)."

Hi hi. Không ít người len lén cười lên. Đúng là họa nhân kim tinh nha.

Bách Mị tức giận toát ra cả đỉnh đầu.

Phong Dạ Hàn khước miệng giật giật, trầm mặc không nói. Ngược lại gương mặt Sở Mộc Hi như một xuân phong, cười đến dịu dàng sung sướng.

"Chúng ta đi chơi đi, có được hay không?" Ngạo Tinh cười nhìn Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi, trong mắt thanh lệ, trong veo thanh tú, giống như đứa trẻ mới sinh ra, ngây thơ thuần khiết. Đưa tay qua, một tay bắt một người, Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi đều là ngẩn ra.

Hai người hoảng hốt một hội, nặng nề gật đầu.

"Đứng rồi, tên của các ngươi là gì?" Ngạo Tinh buông hai người ra, đôi tay che huyết Thái Dương, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên dừng lại, mở to cặp mắt, mắt trong veo bắn ra Lưu Ly sáng rỡ, làm phong cảnh hoàng hôn sa mạc trong nháy mắt như sáng hấn lên. Nàng cực kỳ vui mừng nói: "Ta nhớ ra rồi, ta tên là Lăng Nhi, về phần các ngươi sao? Ta không nhớ rõ." Khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu đáng tiếc, thoáng chốc đáng yêu cực hạn.

Lăng Nhi? Mọi người sững sờ, chẳng lẽ đây cũng là một trí nhớ đời khác của nàng.

"Không bằng Lăng Nhi giúp chúng ta đặt tên, có được hay không?" Sở Mộc Hi đầu óc đột nhiên thay đổi, cười nói.

Ngạo Tinh nhìn Phong Dạ Hàn một chút, thấy hấn cũng có ý đó, ngón tay nhỏ nhắn gõ cái trán một cái, tiếm thức nhất thời chiếm thượng phong: "Bảo ngươi hấn, bảo ngươi hi, có được hay không?"

Lời này vừa nói ra, giật mình giật mình, ngu ngu, thậm chí tên đều là đúng. Trời ạ. Ai có thể nói cho bọn hấn biết, đây là Thiên Huyền dạ đàm đi.

Thấy hai người không ra vẻ gì, có chút nhục chí: "Các ngươi không thích?" Mắt trong veo thoáng qua một tia bi thương.

"Không, không. Ta thích." Phong Dạ Hàn vội vàng đáp. Giờ phút này, hắn không thể không tin tưởng lão nhân xem bói kia, hai đời hai kiếp, thì ra duyên phận của bọn họ đã bắt đầu từ hai đời trước, chỉ là nghĩ lại, Sở Mộc Hi này thủy chung là uy hiếp lớn nhất. Chỉ là, hắn tuyệt sẽ không buông tay.

Sở Mộc Hi cũng vội vàng tỏ thái độ, vô hạn mừng rỡ. Xem ra chính mình thật cùng vật nhỏ có hai đời tình duyên, trong nội tâm mừng thầm, đã có dính dáng, như vậy, hắn không phải còn có thể đoạt được lòng của nàng à. Nghĩ tới đây, trong lòng vui vẻ, hơn nữa từ khi trong miệng vật nhỏ nói ra chữ "Hi", tâm huyết của hắn liền bắt đầu sôi trào, chỉ vì nàng, cũng chỉ có lòng nàng yêu hắn, mới có thể gọi hắn như thế.

"Hai người làm sao rồi, ngây ngốc. Đuổi theo sát nha." Ngao Tinh cười đến Xuân Hoa nở rộ rực rỡ, thân hình lóe lên, biến mất ở tầm mắt mọi người, tìm kiếm khắp nơi, đã sớm ở mây ngàn mét bên ngoài, chỉ thấy một chút điểm trắng.

Mọi người hít vào một hơi, chuyện này. Chuyện này. Là người hay là quỷ. ? Không trách được Lam Cô Tử nói bọn họ đều không phải là đối thủ của nàng, thì ra là cũng không phải là nói quá.

Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi thân hình thoát một cái, mau đi lên đuổi theo. Lam Cô Tử cũng không tự giác đuổi theo, Băng Tâm Băng Lam cũng không ngoại lệ, Phong Hề Ngạn cũng theo đuổi tới, một tên tiếp theo một tên đuổi theo, để lại mấy ám vệ trông chừng ba người Bách Mị.

Chơi mấy vòng xuống, có chút mệt mỏi. Ba người ngừng nghỉ ở một tảng đá lớn bên cạnh.

"Bọn họ làm gì đều đi theo chúng ta?" Ngao Tinh ngây ngốc nhìn hàng dài phía sau, có chút không vui.

Phong Dạ Hàn vừa nhìn, đầu đầy hắc tuyến, có sự phụ của nàng, mười y hệt thị nữ, ánh mắt sáng quắc nhìn bọn họ, thế nào cũng không mở miệng được.

"Lăng Nhi, một người không vui bằng mọi người vui, bọn họ cũng là bị người kéo lên, không có nhìn bọn họ có nhiều vui vẻ sao?" Sở Mộc Hi dịu dàng cười nói.

"Ừ. Hình như là như vậy, nhất là tiểu nha đầu kia, miệng không khép lại được." Tay thon chỉ vào mặt cười của Băng Tâm, Băng Tâm không thể làm gì khác hơn là giả bộ thật xin lỗi, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, ta đã là 15 rồi, còn gọi ta là tiểu nha đầu, tiểu thiếu nữ, cũng quá không nể mặt rồi.

"Không cần phải để ý đến bọn họ, chúng ta tiếp tục đi chơi." Nói xong Sở Mộc Hi dặt tay Ngao Tinh đi qua, lời kéo đi xa, mắt đào hoa không quên khiêu khích liếc mắt nhìn Phong Dạ Hàn một bên.

"Cô gia, mau đuổi theo, đừng để hắn chiếm tiện nghi của tiểu thư." Băng Tâm gương mặt bất bình dùm, công phu dụ dỗ người của cô gia thật là kém.

Phong Dạ Hàn ngăn ra, vội vàng đi theo, giận dữ nắm lấy một bên tay khác của Ngao Tinh.

Người phía sau ngây ngốc, này hai nam một nữ, thấy thế nào, như thế nào cùng hài hòa.

Vào đêm, Phong Dạ Hàn ôm thân thể mệt mỏi của Ngao Tinh sau khi chơi mệt, nhìn gương mặt ngây thơ ngủ say, tâm cũng bị hòa tan.

Sở Mộc Hi tự nhiên cũng danh chánh ngôn thuận thủ hộ ở bên cạnh, thấp thỏm trong lòng, không biết vật nhỏ ngày mai tỉnh lại, không biết sẽ như thế nào. Nhưng hắn rất kiên định, đó chính là tuyệt không buông tha theo đuổi vật nhỏ.

Nếu như kiếp trước thật bởi vì giang sơn mà đã thương nàng, như vậy kiếp này hắn vì mỹ nhân, sẽ vứt bỏ giang sơn. Đem toàn bộ yêu thương để trên người nàng, tăng gấp bội yêu nàng, thương nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Không cách nào buông tha.

Tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã sớm lên cao. Có chuyện gì xảy ra? Hai người ngốc trệ.

Nhìn về mặt lạnh lùng, an tĩnh của Ngao Tinh, ánh mắt trong veo không ngừng lưu luyến trên mặt Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi, ánh mắt nổi lên nhiều nghi ngờ. Gương mặt nàng mỉm cười, vẻ mặt không gọn sóng, phần lạnh nhạt này làm người ta kinh ngạc, đồng thời cảm thấy đau lòng, rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì, mới có thể để cho nàng trở nên như thế.

Trong lòng Phong Dạ Hàn không ngừng xoay chuyển, không trách được thỉnh thoảng Ngao nhi sẽ không tự chủ tản ra một loại cô độc cùng lạnh lùng khó tả, có lẽ là bởi vì có đôi lúc nàng nhớ được những kí ức vụn vặt từ kiếp trước.

Theo như cách nói của Lam Cô Tử, hôm nay chính là sinh nhật của Ngao nhi, nàng sẽ phải nhớ lại kí ức của kiếp này, nhưng tình huống bây giờ, hình như đã vượt ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Cuối cùng ánh mắt của nàng rơi lên khuôn mặt tuấn tú của Phong Dạ Hàn, cất tiếng lạnh nhạt: "Ta muốn ra ngoài đi dạo."

Trong lòng Sở Mộc Hi không rõ tư vị, thì ra trong tiềm thức của vật nhỏ vẫn luôn tin tưởng Phong Dạ Hàn, không cam lòng, hấn vội chạy lên lấy lòng: "Vật nhỏ, ta cùng ngươi đi." Một tay muốn nắm lấy cổ tay của Ngao Tinh, ai ngờ nàng lại lắc mình trốn thoát, trực tiếp tựa vào trong ngực của phong Dạ Hàn.

"Hắn là ai? " Ánh mắt nàng nóng bỏng nhìn Phong Dạ Hàn, dò hỏi.

Phong Dạ Hàn ngẩn ra, trong lòng mừng rỡ, "Ngao nhi, ngươi nhận ra ta?"

Nàng lắc đầu, mím môi một cái, "Không nhận ra, nhưng ta tin tưởng ngươi. Mùi trên người ngươi rất quen thuộc, nhưng ta vẫn không thể nhớ ra."

Trong lòng Phong Dạ Hàn trầm xuống, thật không biết nên vui hay nên buồn? Thuận tay ôm lấy eo của Ngao Tinh, vuốt mặt của nàng, đau lòng nói: "Không sao, về sau từ từ nàng sẽ nhớ hết mọi chuyện."

Nhìn mắt phượng lộ ra vẻ đau đớn, trong lòng Ngao Tinh chua xót, lỗ mũi cay cay, mắt rung rung lệ, đột nhiên nhào vào trong ngực của hắn, ôm chặt lấy: "Mặc dù không nghĩ ra, nhưng ta cảm thấy, đối với ta, ngươi là người rất quan trọng! Rất quan trọng!"

Cho dù nàng quên mất mình, nàng vẫn nhớ được đối với nàng hắn quan trọng cỡ nào, như vậy đủ rồi.

Nhận thức được điều đó, khiến cả người Phong Dạ Hàn cứng đờ, một loại vui sướng không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được lan rộng toàn thân đến từng tế bào trong cơ thể, làm cho hắn chỉ muốn hét lên với toàn thiên hạ, đối với hắn, nàng còn quan trọng hơn.

"Vật nhỏ, vậy còn ta?" Sở Mộc Hi quyết định để xuống tự ái của bản thân, dù chỉ kéo được một chút trí nhớ thôi cũng tốt.

Ngao Tinh dùng sức suy nghĩ một chút, ngây ngốc, lắc đầu: "Ta chưa từng thấy ngươi."

Gương mặt tuấn tú của Sở Mộc Hi không thể tiếp tục nguy trang được nữa, ngay lập tức sụp xuống. Giống như sét đánh trúng người, nội thương nghiêm trọng, thương tích đầy mình. Hắn cô đơn xoay người, bước từng bước, vô cùng nặng nề, ra khỏi lầu.

Nhìn bóng dáng cao lớn rần rờ của hắn dần đi xa, Ngao Tinh có chút không đành lòng, trong lòng run rẩy.

"Tại sao muốn lừa hắn?" Phong Dạ Hàn che giấu vẻ mặt, nặng nề nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm của nàng.

Ngao Tinh khẽ cúi đầu, cười khô, "Vô luận kiếp trước hắn có lỗi với ta như thế nào, người chết như đèn tắt, ân ân oán oán tự nhiên cũng xóa bỏ, cần gì khiến nghiệt duyên kiếp trước ảnh hưởng tới kiếp này của hắn. Hôm qua là ta không tỉnh táo, không khống chế được trái tim của mình, hôm nay thức tỉnh nhớ lại chuyện hoang đường hôm qua, quyết sẽ không làm những việc náo loạn như thế nữa." Nói xong, ngược mắt dịu dàng nhìn nam nhân mình nợ hai đời này, nói từng lời thâm tình: "Huống chi trong chuyện tình yêu, không chấp nhận người thứ ba."

Kiếp này, chỉ muốn dùng hết toàn bộ sức lực đi bồi thường người nam nhân nàng đã chọn suốt kiếp này.

"Ngao nhi." Không nhiều lời hoa mỹ, chỉ đơn giản hai từ nhưng lại chứa đựng thâm tình khó quên trong suốt đời người.

Dưới cây cổ thụ, Sở Mộc Hi đứng đó, có gió đêm làm bạn, một thân áo trắng ngà chấp tay nhìn về phía trước, với bóng dáng trong trí nhớ kiếp trước của Ngao Tinh như hòa làm một, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt đến ra mồ hôi.

"Ta là thật lòng yêu ngươi!" Không mong muốn nghe nhất chính là câu nói này, nhưng không ngờ vẫn không tránh được.

Ngao Tinh ngẩn ra, tay khẽ run lên, lông mày khẽ nhíu lại, cặp mắt không khỏi có chút khô khốc, khóe môi không thể kéo ra chút độ cong tươi cười.

"Đại ca, thật xin lỗi!" Nàng chậm rãi xoay người, không dám ngược mắt, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tội lỗi.

"Gọi ta là Hi." Giọng nói của Sở Mộc Hi chưa bao giờ bá đạo như thế, hắn tiến lên, ôm chặt lấy nàng, run lấy lấy: "Điều ta muốn không nhiều, chỉ mong nàng cho ta một cơ hội."

Ngao Tinh đột nhiên bị ôm khiến lòng hỗn loạn, trong lúc mơ hồ, lại cảm giác có chất lỏng nóng rực chảy xuống sau gáy của mình, cơ hồ muốn đã thương da thịt của nàng

Không hạ được quyết tâm, đẩy không ra trốn cũng không được, hai đời yêu sai lầm, kiếp này hắn vẫn còn muốn dây dưa, là nghiệt hay duyên?

"Hi. . . . Nhưng ta yêu Phong Dạ Hàn." Nàng muốn cho hắn chết tâm.

"Ta mặc kệ, là ta biết nàng trước, ta tin tưởng, chỉ cần nàng cho ta một cơ hội, nhất định nàng sẽ yêu ta." Giọng điệu kiên quyết, cứng rắn của Sở Mộc Hi, lập tức làm cho Ngao Tinh không biết nên làm gì.

Đột nhiên, Sở Mộc Hi nắm chặt vạt áo trước ngực, dùng sức đè chặt ngực, đau đớn quen thuộc như vậy trào lên, mãnh liệt khác thường, trong nháy mắt cơn đau từ tim đã kéo dài đến toàn thân, đến mỗi gân mạch, như cuồng phong dịch chuyển cả thân thể, giống như sinh tử cổ bị giam cầm ngàn năm đột

nhien thức tỉnh, cảm giác đau đớn kịch liệt không chỉ gấp trăm lần trong quá khứ, miệng há to nhưng không có kêu đau thành tiếng, trán đỏ đầy mồ hôi, thân thể cứng ngắc ngã xuống đất, cả người bắt đầu co quắp lại.

"Hi, ngươi làm sao vậy?" Ngao Tinh lập tức luống cuống. Tìm kiếm trong ngực áo Sở Mộc Hi, nằng tìm thấy một cái bình nhỏ trong đó còn một viên Huyết Đan cuối cùng, đưa đến bên miệng hắn, thúc giục: "Mau nuốt xuống."

"Không. Ngươi không. đáp ứng, ta liền. không uống." Sở Mộc Hi đau đến mức gần như mất đi tri giác, vẫn như cũ không mở miệng ra, Ngao Tinh gấp sắp điên lên, đây là chuyện gì thế.

"Được, ta đồng ý với ngươi!" Chỉ có thể chọn lựa kế hoãn binh rồi, đôi mày thanh tú nhú chặt, đưa mắt nhìn thấp thoáng vạt áo hình bán nguyệt cách đó không xa, trong lòng sinh ra cảm giác hồ thẹn.

"Tiểu thư, về sau đừng gọi ta là tiểu nha đầu, cô gái nhỏ nữa, ta đã mười tám tuổi rồi, đã trưởng thành." Băng Tâm vẫn như cũ rối rắm cái tên gọi đó, gương mặt trái xoan vận vẹo giống như khổ qua (mướp đắng), lại còn không được tự nhiên.

"Đúng vậy, trưởng thành rồi, phải lập gia đình rồi." Ngao Tinh vô tình hay cố ý liếc nhìn Truy Nguyệt ở một bên.

"Tiểu thư, nói cái gì đó, hừ." Tiểu nha đầu mặt đỏ bừng xô cửa chạy ra ngoài. Băng Lam che miệng cười một tiếng, chạy đuổi theo.

Dù sao cũng đã nói rồi, không ngại tổn hại thêm một chút, mắt nàng chống lại gương mặt bất đắc dĩ của Truy Nguyệt, cười đùa nói: "Thật không có tiền đồ, thời gian dài như vậy cũng không chiếm được một chút tiện nghi."

Gương mặt tuấn tú của Truy Nguyệt xấu hổ cười một tiếng, "Vương phi, ta lại nghĩ trực tiếp bái đường động phòng, nhưng Tiểu Lạt Tiêu phải cung chiêu để đoạt lòng, còn phải chịu đựng, về sau nhất định mới có được."

"Ừ, tiểu tử, có tiền đồ, kỹ thuật tán gái có thể còn giỏi hơn chủ tử của ngươi nhiều." Khi nói cũng không quên chê bai Phong Dạ Hàn một phen.

Phong Dạ Hàn nhú mày, không có chuyện làm sao lại dính trên người hắn. Cẩn thận suy nghĩ kĩ thì kỹ thuật tán gái của mình, hình như.thật không ra hồn. Khẽ giật giật khóe miệng, thuận tay sờ đầu của Ngao Tinh: "Chuyện này, Ngao nhi hãy dạy vi phu, phải làm như thế nào bây giờ?"

"Hắc hắc. Người thật sự là hỏi đúng người rồi đấy, ngày xưa binh pháp có 36 kế, hiện nay cũng có 36 kế tán gái, đến đây, hôm nay ta dạy toàn bộ cho các ngươi, đúng là tiểu tử ngốc, tránh cho các ngươi lẫn lộn đến hai mươi tuổi đầu vẫn còn độc thân, làm mất mặt chủ tử các ngươi." Gọi Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt, ba người Vô Trần, ba người Thanh Y đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: ngàn dặm tìm phu

Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt ngược lại vui mừng vây quanh, vương phi mình vốn là bình dị gần gũi, thích nói bậy, nhưng bọn hắn chính là từ đáy lòng đối với vương phi tin phục cùng tôn kính.

Đám người Xuất Trần, Thanh Y cùng Ngao Tinh tiếp xúc không nhiều lắm, tất nhiên mắt to trừng mắt nhỏ, đứng thẳng bất động.

"Ta nói các ngươi là chủ tử, nhưng chỉ lo hạnh phúc của mình, không để ý chuyện lớn cả đời của thuộc hạ, thật không xứng chức." Ngao Tinh liếc một cái nhìn Sở Mộc Hi và Phong Hề Ngạn, hai người đều đưa ánh mắt cho thuộc hạ, tiểu tử ngốc mới dám tiến lên vài bước.

Những ám vệ này, từ nhỏ đã bị giáo huấn luyện thành một đầu gối cứng ngắc, đừng nói nữ tử, chỉ sợ ngay cả mình mấy tuổi cũng nhớ không rõ, một lòng chỉ làm vì chủ, một tờ Sinh Tử Khế Ước liền định cả đời.

Ngao Tinh rất hài lòng, không quên tiếp đón nụ cười cung chiêu của Lam Cô Tử, "Sur phụ, người cũng đang nhàn rồi, hay là cũng học một chút, hiện tại lưu hành tình yêu xé bóng, người cũng vượt qua một chuyến, không được, già trẻ yêu không tội."

Hi hi.

Mọi người xôn xao cười một tiếng, chuyện này cũng có thể nói. Phong Dạ Hàn cười ôm người vào ngực, làm sao lại thích hồ đồ như vậy, lại cười giong lên sur phụ mình.

Lam Cô Tử gương mặt vừa kéo, nghiêm mặt nói: "Ta sinh Quân* chưa sinh, Quân sinh ta đã già. Ta hận Quân sinh trễ, Quân hận ta sinh sớm. Nếu như thực có thể, ta lại muốn thử một chút già trẻ yêu nhau." Nói xong, mắt màu xanh dương không nói ra được thâm thúy, phóng phật nhẹ nhàng nháy mắt, tất cả mọi người sẽ bị hút vào.

*(ý chỉ người)

Nhìn trông mắt thanh minh của Lam Cô Từ, Ngao Tinh nghiêm túc nói: "Sư phụ không thích hợp già trẻ yêu, tình yêu xé bóng nhưng thật ra vô cùng thích hợp."

"Vì sao?" Lam Cô Từ ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Vì sao? Nói chuyện Huyền Ky* nhiều hơn, lại về nho nhã, những thứ kia không phải thứ mà tiểu muội muội có thể thích, tránh khỏi không thèm nói nhiều nữa câu." Ngao Tinh rất không cho Lam Cô Từ mặt mũi, chọc thẳng chỗ đau của y.

*đạo lý huyền diệu (của đạo gia)

"Vi sư thụ giáo." Lam Cô Từ thật là tán thành.

Khóe miệng Ngao Tinh vừa kéo, khó sửa đổi, tuyệt đối là bệnh nhân bệnh hiểm nghèo, phải xuống được(thuốc) thật mạnh mới được mới được.

Tiểu thư.

Giọng nói Băng Tâm như lực xuyên thấu đúng lúc truyền đến, Băng Lam cũng gương mặt lo lắng mà đến. Vô Phong cùng Lam Y cũng ôm ngực chạy tới.

"Tiểu thư, ba người Bách Mị được người cứu đi rồi."

Ngao Tinh khẽ ừ, liền thẳng nhìn vào Lam Cô Từ, nhìn Lam Cô Từ trong lòng phát rét.

Lam Cô Từ sợ run một lát sau, từ trong lòng móc ra hai viên thuốc đưa cho Băng Tâm, cho Vô Phong và Lam Y đang bị thương ăn vào. "Đều do vi sư năm đó nhất thời mềm lòng, không đành lòng một chương lấy đi tính mạng của sư muội Mộng nhi, không ngờ hiện nay đúc thành sai lầm lớn."

"Còn có những nguyên nhân khác chứ?" Ngao Tinh cúi đầu nhìn mặt đất, không nhìn ra tâm tình.

Lam Cô Từ cả kinh, có chút bối rối: "Ngao nhi cũng biết rồi hả ? Như vậy, sư phụ hẳn là không phải cũng biết chứ?"

"Không có gì giấu giếm được Lão Ngoan Đồng, chỉ là vì mặt mũi sư phụ, Lão Ngoan Đồng mắt mờ mắt nhắm mà thôi. Nếu là ma âm trận được luyện thành như trong lời nói của sư thúc, giang hồ sợ phải dậy lên một cuộc gió tanh mưa máu. Nếu ta dùng năng lực bây giờ, ta chỉ có tỉ lệ thành công 50%."

Ngao Tinh nhắm thẳng vào yếu điểm, tiếp tục nói: "Lần trước cùng Bạch Quỳnh đánh nhau thì ta mơ hồ phát hiện trong cơ thể này có một lực lượng thần bí đang ngăn trở ta dùng Âm Sát công, đến tận sau này, chỉ cần ta có hơi tức giận, cảm giác bên trong đan điền có một cỗ lực lượng vô danh thúc giục khiến ta nội lực tán loạn, có khuynh hướng sắp tẩu hỏa nhập ma."

Hoá ra là như vậy . Phong Dạ Hàn lạnh cả tim, siết chặt tay nhỏ bé của Ngao Tinh , quyết định không để cho nàng lại dùng âm sát công.

Lam Cô Từ lập tức tiến lên bắt mạch, mi tâm nhũ thật chặt, không tin, lần nữa bắt mạch, vẫn như cũ không có kết quả. Cúi đầu suy tư hồi lâu, con mắt chợt sáng lên, "Có một loại biện pháp có lẽ có thể được, chỉ là." Lam Cô Từ có chút khó có thể mở miệng.

"Chớ cần nhần, nói thẳng." Ngao Tinh toát ra bạch quang.

"Đó chính là. Tìm người trong cơ thể cũng có nội lực chỉ thuần chỉ nhu. Cùng nhau song tu." Lam Cô Từ liếc nhìn Phong Dạ Hàn, trực giác không phúc hậu.

"Ta không đồng ý." Phong Dạ Hàn mặt hắc khí, không cần suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt.

Ngao Tinh khóe miệng gật gật, nhìn bàn tay trên eo mình trở nên trắng bệch , trong lòng thẳng kêu bắt đắc dĩ, nam nhân này càng ngày càng bá đạo, càng ngày càng ngang ngược. Minh cũng không có mở miệng, hấn ngược lại cự tuyệt không thừa đường lui.

Trong lòng Sở Mộc Hi trực nhạc vui mừng, chỉ là trên mặt không hề có thần sắc vui mừng, vẫn như cũ vẻ mặt lạnh nhạt.

"Vậy làm sao bây giờ, tiểu thư?" Băng Tâm ngược lại gấp gáp hỏi .

"Rau trộn!""***

"Rau trộn!"

*** (Rau trộn còn có nghĩa là Lương Phan, ta không biết NT và PDH muốn nói cái gì nên vẫn để nguyên văn. Mọi người thông cảm ạ *cúi đầu*)

Hai kẻ nói chuyện ngắn ra, bốn mắt nhìn nhau, thật là tâm linh tương thông. Người này khó được hài hước một lần, Ngao Tinh thật bội phục mình thuật thuần phu(chồng) rất cao.

Mọi người đang bận rộn chia lương theo đầu người, lều lán (đồ để che nắng) chuẩn bị lên đường thì loáng thoáng, một chút âm thanh kỳ quái truyền đến, mặt đất khẽ run. Cỏ cây lay động, phát ra âm thanh huyền ảo, không giống như là bị gió thổi động phát ra, mà là có quy luật, tuần tự như tiến , xen lẫn một chút âm thanh nhỏ nhặt hỗn loạn, từ xa đến gần mà đến, tốc độ cực nhanh.

Mắt hạnh của Băng Tâm ngưng lại, nhào tới mặt đất, kê tai vào mặt đất, "Không tốt. Có rất nhiều thứ gì đó đang tiến đến đây."

"Nhanh chóng phân chia đồ đạc, có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu." Phong Dạ Hàn kịp thời ra lệnh, "Chạy về vách núi hướng Tây Bắc."

Ngạo Tinh ngưng mắt nhìn Phong Dạ Hàn, tâm có hư vinh nho nhỏ quấy phá, người này sợ hiểu rõ thiên văn địa lý. Lại giả bộ thâm trầm, chỉ là giả bộ thật đúng là khố.

Sở Mộc Hi cũng trầm ngâm liếc nhìn Phong Dạ Hàn, quả nhiên là nhân vật lợi hại, cả trên chiến trường lẫn tình trường.

Nói xong, trực tiếp sử dụng khinh công kéo Ngạo Tinh đi về Tây Bắc, những người còn lại nhanh chóng đuổi theo.

Mọi người tò mò nhìn nơi xa, đến tốt cùng là thứ gì tác quái. Ngày càng tiến gần.

Rốt cuộc thấy màu sắc rực rỡ một hàng gười chạy về phía vách núi, không ít người một thân nhếch nhác, quần áo lam lũ, bên tai không ngừng huyền ảo. Lại là đám người Thượng Quan Liệt, Công Tôn Vũ Hiên, Lạc Sơ Hàn, vốn định bật cười, sau đó một khắc, nhìn đến thứ sau lưng bọn họ liền không cười được nữa.

Một bầy mẫn xà đen ngòm, thần tốc đuổi theo mọi người.

"Trời ạ." Tròng mắt Băng Tâm như Bì Cầu(bóng da) tròng lớn, hóa đá.

Cô nãi nãi. Bọn họ còn biết gây chuyện hơn, cư nhiên đem nhiều Đại Gia Hoa kêu tới đây như vậy. Ngạo Tinh toàn thân nổi da gà, trốn vào trong ngực của Phong Dạ hàn, đáng thương nhìn hần. Phong Dạ Hàn có chút nghi ngờ, nàng là thể nào?

"Vật nhỏ sợ rắn." Sở Mộc Hi không nhìn thẳng Phong Dạ Hàn, bất đắc dĩ cười một tiếng, tuyệt đối thân thiết nhìn Ngạo Tinh.

Ngạo Tinh nháy nháy mắt nhìn tới Sở Mộc Hi, chẳng lẽ hần biết Độc Tâm Thuật.

Phong Dạ Hàn nhìn người trong ngực vẻ mặt hoảng hốt, trong lòng có nho nhỏ áy náy, ôm gần một chút, "Không sợ."

Ngạo Tinh tất nhiên không dám nhìn ánh mắt của Sở Mộc Hi nữa, thật sợ nhìn lại, trong lòng gọn sóng lại rung chuyển.

Vừa dỗi mắt quét nhìn, liền thấy đây khắp núi đồi lân(vậy) quang đen nhánh lấp lánh chớp động, vô số con mẫn xà bò tới thật nhanh.

Màu xám tro, màu đen, trắng đen xen kẽ , đỏ thắm hoa văn , thỉnh thoảng xen lẫn mấy cái màu vàng rom , món ăn màu xanh lá cây, màu vàng sẫm , đều là thân thể giống nhau tron mượt dài nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tình địch đồng lòng.

Vận vèo, chuyển động, giống như có vô số đường cong uốn lượn song song, nhanh chóng khép lại, tạo thành một cái lưới khổng lồ lay động theo gió. Nhưng cách chỗ bọn họ đứng một khoảng, hình như không có ý định tấn công ngay lập tức.

Vô số ánh mắt lục sắc lạnh lẽo to chừng trái nhãn lơ lửng giữa không trung, nhìn gần thấy chúng ngẩng cao đầu, le lưỡi, liên tục vang lên những tiếng xèo xèo, tựa như xa lại rất gần, tựa như yếu lại rất mạnh, đập vào màng nhĩ, làm cho lòng người rét lạnh, da gà nổi lên một tầng lại một tầng.

Còn có vô số mẫn xà không ngừng từ bốn bề tiến đến, gia nhập trong đội ngũ này. Xa xa nhìn lại, vô biên vô hạn, giống như đang ở trong biển xà vậy.

Người bên dưới chạy trốn đã tiêu hao rất nhiều thể lực, nhưng dục vọng chạy trốn cao hơn cả, liều mạng chạy về phía vách núi.

A... Một người chạy chậm đã bị rần cần, trên tay, trên chân, trên móng, thể thảm không nổi nhìn.

"Mẫu thân, mau lên vách núi. . . ." Giọng nói quen thuộc, có chút khàn khàn pha lẫn lo lắng.

Lãnh Đan Đan.

Ngạo Tinh rùng mình một cái, nhìn kỹ, quả nhiên có bóng dáng mấy nữ tử.

"Cứu người." Phong Dạ Hàn lập tức bảo Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt đi xuống cứu người, Sở Mộc Hi cũng lệnh cho Vô Trần cùng Vô Quả tương trợ.

Thời gian nửa ly trà đi qua, người có thể đi lên đã lên đến nơi, người lên không nổi đã chôn thân trong bụng măng xà.

"Ngữ Thu đi, biểu tỷ, các người vẫn khỏe chứ?" Thấy bọn họ vẫn còn kinh hoảng, không thể làm gì khác ngoài an ủi tinh thần mọi người, nàng bảo Băng Tâm tặng hai kiện áo choàng cho hai người khoác tạm.

"Ngạo nhi." Lăng Ngữ Thu kích động không thôi, vội vã nắm tay Ngạo Tình, lã chã rơi nước mắt.

Ngạo Tình đành ôm nàng vào lòng, thuận tay vỗ về bàn tay của Lãnh Đan Đan, trong lòng thầm than, nữ tử mềm yếu làm gì tới rừng rậm có danh xưng "Ma Vực" làm gì. Sợ là, người chết vì tiền, chìm chết vì ăn.

Sau khi trấn tĩnh lại, Lăng Ngữ Thu mới nói ra lí do tới đây. Thì ra là ngân dặm tìm phu(chồng), ngân dặm cứu phụ(cha) mà tới. Mặc dù chưa từng thấy người được này, nghĩ người này mạnh mẽ, chắc không phải là người lừa danh lấy tiếng chứ.

Trong lòng Ngạo Tình ngẩn ra, suy nghĩ liên tục, một hồi lâu mới che giấu tính toán, an ủi hai người một phen.

Nhìn lại đám người Thượng Quan Liệt, có chút chật vật, nhưng cũng không tổn hao hình tượng hoàng tử quý nhân gì cả.

Không tốt. Măng xà tới rồi. Có một người kinh hãi la lên.

Chợt nhìn, thật là đàn măng xà chồng chất lên nhau, Ngạo Tình ghê tởm run lên, da gà lại dựng lên, vội trốn vào trong lòng Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn cấp cho nàng ánh mắt an tâm, "Đừng sợ" thanh âm trầm thấp giống như Định Hải Thần Châm làm trái tim bé nhỏ của Ngạo Tình yên ổn lại.

"Vật nhỏ, đừng sợ! Có ta ở đây." Sở Mộc Hi thâm tình đưa qua một ánh mắt, xưng hô cũng thay đổi, làm Ngạo Tình đáp lại cũng không được mà không đáp cũng không được.

"Nàng là thế tử của ta, không cần người lo lắng." Phong Dạ Hàn trực tiếp trợn mắt nhìn lại, tiểu tử này càng ngày càng dễ dàng nóng nảy rồi, có lẽ là do Huyền Minh thần công gây nên.

"Ta chưa bao giờ thừa nhận qua." Sở Mộc Hi cười mỉa hoặc, không nhìn Phong Dạ Hàn tức giận.

"Cô gia, Sở thái tử, hai người lại náo loạn. Đối đầu với kẻ địch mạnh, đoàn kết mới đúng!" Băng Tâm ruột đứt ngoài da, không nhìn được liếc mắt hai người một cái.

Choáng nha, nữ hài này thật có khí phách, quả thật chính là nữ thần trong bóng tối.

Hai người cuối cùng cũng cấp cho Băng Tâm mặt mũi, không hề đỏ mặt tía tai nữa. Mọi người cũng hết tâm xem náo nhiệt, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn bầy măng xà không ngừng nhiều lên.

"Sur phụ, người nên ra tay thôi." Ngạo Tình cười nhìn Lam Cơ Từ nói.

Tiểu quý Băng Tâm kia là người đầu tiên chạy đến bên người Lam Cơ Từ, nhìn chăm chăm Lam Cơ Từ, làm cho Lam Cơ Từ cũng sợ.

"Tiểu quý gian xảo, cầm đi. Rải một vòng ở vách núi chung quanh là được." Lam Cơ Từ nhẹ nhàng móc ra một lọ nhỏ.

Băng Tâm cẩn thận nhận lấy bảo bối.

"Đây là lưu hoá tán, đặc biệt dùng để đối phó các loại măng xà." Lam Cơ Từ nói thêm.

Quả nhiên, sau khi rắc một vòng, những măng xà kia ngửi thấy mùi đều choáng váng, ngã xuống toàn bộ.

Nhưng bầy măng xà vẫn không rời đi, quanh quẩn ở dưới vách núi, không thể rời đi, nhưng hung hãn giảm xuống, dần dần, có một phần nhỏ măng xà đã bỏ đi.

"Ta nói các người làm sao mà chọc đến đám gia hỏa này, hiện giờ hầu như là sang đông, mấy gia hỏa ngu đông này cũng bị mấy người gọi dậy, tuyệt" Ngạo Tình nói, hi vọng có người trả lời cho nàng.

"Đều tại ta." Người nói là Lạc Trí Viễn, hắc xấu hổ cúi đầu, áo có chút tổn hại, cũng dính không ít vết máu, chắc hẳn đã cùng măng xà đại chiến.

Thì ra là đêm qua bọn họ không có chỗ cắm trại, thủ hạ tìm được một cái sơn động, sơn động kia lại ẩm áp như xuân, mọi người cũng an tâm nghỉ ngơi. Ai ngờ, nửa đêm Lạc Trí Viễn cảm thấy trên người ẩm ướt dính dính, man mát lạnh lạnh, vừa mở mắt nhìn đã thấy một Huyết Măng xà to bằng cánh tay quần quanh trên đùi hắn, tiểu tử chưa từng bước chân ra khỏi nhà sợ đến nỗi xuất ra một chưởng đem Huyết măng xà giết chết máu tươi bắn ra, mới biết đây là một hang xà, đàn măng xà sao có thể bỏ qua cho người giết đồng loại chúng, mọi người liền bị đàn măng xà vây lại, thật vất vả mới phá vòng vây chạy ra khỏi sơn động, mà đàn măng xà đuổi mãi không buông, càng tụ càng nhiều, ước chừng hành hạ bọn họ suốt đêm.

Sai lầm vô tình, cũng không phải do hắn. Nếu không phải hắn kịp thời phát hiện, có khi bọn họ đã vùi thân trong bụng măng xà.

Ô ô ô. Một âm thanh như thổi kèn, kèm theo bi phẫn cùng giống giận.

"Tiểu thư, không tốt. Đại Gia Hòa xuất hiện." Tiểu Thiếu Nữ thính lực tốt, vừa mừng vừa sợ nói.

Ngao Tinh bất đắc dĩ vỗ trán, "Cô nãi nãi, cô tình giết con cháu Xà vương, cũng thật xui xẻo."

Xà vương? Mọi người thần sắc đại biến.

Ô ô ô.

Mọi người vừa nhìn, toàn bộ hóa đá. Hai Huyết Mãng to lớn, dài hơn mười thước, uy phong lẫm lẫm bò qua đây, mở to miệng phát ra âm thanh tức giận bi.

"Trời ạ! Chuyện này. . . Chuyện này. . ." Lãnh Đan Đan chỉ thiếu không có ngất đi, đi tới bên cạnh Lăng Ngữ Thu.

Không bao lâu, âm thanh gào khóc lại truyền tới, cũng không phải do hai Huyết Mãng to lớn này phát ra.

"Không tốt!" Lam Cơ Từ lúc này cũng có chút luống cuống, mọi người nhìn theo hướng ánh mắt Lam Cơ Từ, bên kia vách núi là một chỗ đầm sâu, mà trong đầm sâu cư nhiên nhô ra hai Huyết Mãng to lớn, "Bọn chúng muốn bốn bề vây công."

Nhìn bốn bề gia hỏa ghê tởm vây quanh, trong lòng Ngao Tinh run lên, Phong Dạ Hàn cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, lấy âm thanh chỉ có hai người nghe được nhẹ nói: "Có ta ở đây."

Ngao Tinh chỉ ngây ngốc gật gật đầu

"Chăm sóc tốt vương phi." Phong Dạ Hàn nhìn bốn người Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt, Băng Tâm cùng Băng Lam, giọng nói không chút nhiệt độ, lại có khả năng chấn nhiếp mọi người.

Sở Mộc Hi lạnh lùng liếc nhìn bốn người Vô Trần, bốn người hiểu ý. Phong Hề Ngan cũng có ý bảo bốn người Thanh Y bảo vệ tốt Ngao Tinh.

Mười hai người ăn ý đem Ngao Tinh vây lại, tận tâm tấn trách. Đôi mắt trong veo có ánh sáng lướt qua, cứ có cảm giác như mình là một tên trời gà không chặt, vô lực, khoe miệng co quắp, đứt khoát trực tiếp ngồi trên chiếu, nhắm mắt dưỡng thần, coi như không thấy mấy ánh mắt hâm mộ đổ kị kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Song Long gào thét tiểu

Phút chốc, bốn đạo tiếng gió hướng bốn phương tám hướng đánh tới, trong lúc nhất thời, tiếng vù vù chung quanh vang lên, làm cho lòng người trực phát hàn.

Một trận cuồng phong luân canh, mùi máu tươi từ bốn phương tám hướng đánh tới, dạ dày Ngao Tinh cũng vận hành như dòng sông lấp biển, dốc hết sức bình sinh mới miễn cưỡng ngăn chặn cảm giác nôn mửa này, sắc mặt bắt đầu có chút tái nhợt, cái trán loáng thoáng có mồ hôi rịn, trong lòng âm thầm oán thán, thật không có tiền đồ. Sự sợ hãi đối với mãnh xà tốt cùng là bắt đầu khi nào? Đòi trước? Kiếp trước nữa? Không thể nào biết.

Nghe chuyển động lên tiếng, măng xà rống giận một tiếng, nhiều tiếng kinh lật (hoảng sợ, run rẩy), nhiều tiếng bi thống, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng kinh hô của Lãnh Đan Đan, Ngao Tinh đại khái đoán được, dần dần là người chiếm thượng phong.

Ngao. Ngao. Ngao. Chẳng những có âm thanh của vật nặng rơi xuống đất, chấn động trên vách núi cũng run rẩy không ngừng, Đại Gia Hòa quả nhiên đủ rung động.

Không tốt. Thượng Quan Liệt lên tiếng.

Không ngừng nghe được trong đầu có tiếng xì xì, đốt trụ tất cả, mùi máu tươi tràn ngập, xem ra măng xà tính toán đập nôi chìm thuyền liều mạng một phen trước rồi.

"Chủ tử, cẩn thận." Đồng thời lên tiếng. Vô Trần cùng không có kết luận đồng thời nhảy lên, chạy đi tương trợ.

Mở mắt vừa nhìn, thì ra là Sở Mộc Hi cùng Cự Mãng đang đánh nhau thì Sinh Từ Cổ đột nhiên phát tác, hai mắt đã sớm đỏ tươi, lui tới một bên, những tiểu binh tiểu tướng kia tất nhiên đồng loạt xông lên, trước có Cự Mãng, sau lại có bảy măng xà, như ngàn cân treo sợi tóc.

Trong Điện Quang Hóa Thạch, mấy con mãnh xà miệng đầy máu nhào đến bên Sở Mộc Hi, Ngao Tinh chợt cảm thấy tâm đau xót, sắc mặt đại biến, cũng

quên sợ: "Hi, cẩn thận."

Vội vàng uống, người đã vội vàng nhào tới hướng của Sở Mộc Hi, Thiên Tâm Ti trong tay bắn ra, quán lấy hông của Sở Mộc Hi, nâng lên, thời thể thay đổi, Sở Mộc Hi cùng Ngao Tinh hai người áp sát vào nhau, Cự Mãng chưa từ bỏ ý định, giữa không trung đứng lên, mở miệng to như chậu máu muốn nuốt sống hai người.

"Ngao nhi." Phong Dạ Hàn kinh hãi, quát to một tiếng, ngưng tụ nội lực một quyền đánh vào đầu Cự Mãng, ô ô ô. , vật nặng ngã xuống đất lúc, lướt gấp tới.

Người chưa đến, sau lưng Ngao Tinh giống như mọc thêm con mắt, ô tâm ti đưa tới, Sở Mộc Hi liền bay về phía Phong Dạ Hàn, "Nhận lấy hấn."

Mất phương Phong Dạ Hàn nóng lên, cơ hồ muốn phun lửa, lại muốn hấn cứu tình địch, cuối cùng ở giữa nhất niệm, vẫn là tiếp nhận Sở Mộc Hi, chương phong đưa tới, ném Sở Mộc Hi về phía vách núi, Vô Phong kịp thời tiếp được.

Qua trong giây lát, Phong Dạ Hàn nghĩ trở về thì chỉ thấy bóng dáng nho nhỏ cùng Huyết Mãng đã lao vào nhau. Phong Dạ Hàn gia nhập chiến đấu hăng hái, một người phía trước tấn công, một người phía sau tập kích, phối hợp không chê vào đâu được.

Huyền Minh chương một quyền đánh ra, có một vật nặng rơi xuống đất tạo cảm giác rung động, lại giải quyết được một đại gia hỏa (ý chỉ Mãn Xà). Hai người nhìn nhau cười, ôm nhau bay về phía trên vách núi. Chỉ còn dư lại Phong Hề Ngạn cùng Lam Cô Từ hai người đang đánh túi bụi.

"Đi giúp chủ tử các ngươi đi." Phong Dạ Hàn ý bảo bốn người Thanh Y tương trợ Phong Hề Ngạn, Truy Nguyệt cùng Bích Nguyệt giúp Lam Cô Từ.

Ngao Tinh vừa tới vách núi, liền rạch một đường ngang cổ tay, trực tiếp đưa vào miệng Sở Mộc Hi "Hi, mau." Thấy hấn toàn thân không ngừng co quắp, đôi môi đã sớm cắn trắng bệch, chỉ có thể cắn vào ngực.

Sau khi uống máu, Sở Mộc Hi toàn thân vô lực, không thể làm gì khác hơn là thuận thế tựa vào trong ngực Ngao Tinh, sau cảm giác đau đớn vô lực khiến cho mắt đào hoa có chút tan rã, chậm rãi nhắm mắt lại.

Chỉ thấy Phong Hề Ngạn khi được bốn người Thanh Y tương trợ, không hề phí sức. Cuối cùng, Phong Hề Ngạn dùng nội lực truyền vào nắm đấm hét lớn một tiếng, nặng nề đánh vào trên người mãng xà, con vật không lộ như thế, lại bị hấn đánh cho gào thét kêu lên, thân thể như cây cỏ thụ ngã về một bên, ai ngờ, khi đến giữa không trung, lại có thể vội vàng lộn vòng trở về, hóa giải không ít sức lực của đòn kích kia, đầu Mãng Xà chợt quét ngang qua năm người bọn họ.

Phong Hề Ngạn bay lên cao lật người lại, liền tránh thoát, hai chân đạp đỉnh đầu mãng xà, hai quả đấm lần nữa đánh tới, ô ô ô. Vọt một tiếng ngã xuống đất, huyết tương bắn tán loạn, quái dị găm lên giận dữ, chợt thẳng tắp hướng về phía Ngạn Y quét ngang qua, ba người Thanh Y hợp lực lại, kiếm hợp nhất, đâm thẳng vào mắt của Mãng Xà. Con ngươi (mắt) tương bắn ra bốn phía, ô ô ô.

Son động dao động, khiếp địa kinh thiên quỷ thần. Cùng lúc đó, Lam Cô Từ bên kia cũng nhanh chóng giải quyết Cự Mãng này, trực tiếp đem nó đánh vào trong đầm sâu.

Ô ô ô. , tiếng nghẹn ngào kinh khủng tận xương.

A. Sở Mộc Hi bắt đầu toàn thân co quắp, co rúc ở trong ngực Ngao Tinh, từng trận khổ sở kêu rên, tiếng kêu xuyên thấu cả tầng mây, vang tận mây xanh, đột nhiên, ngã nhào trên mặt đất, đáy mắt trong veo tất cả đều là nồng nặc về khổ sở, đôi môi đã bị hấn cắn đầm đìa máu tươi, cái trán gấn đây, không phân rõ mồ hôi lạnh hay chính là đồ mồ hôi.

Chủ tử. Bốn người Vô Trần lên trước một lượt, bảo vệ Sở Mộc Hi.

"Hi. Ngươi làm sao vậy?" Ngao Tinh vội vàng ôm chặt thân thể run rẩy của Sở Mộc Hi, một tay bắt mạch cho hấn, Lam Cô Từ cũng lần người tiến lên, bắt được một tay kia của Sở Mộc Hi, xem mạch.

"Xem ra có một thứ gì đó đang hấp dẫn Sinh Tử Cổ trong cô thể hấn." Lam Cô Từ kịp thời đưa ra phán đoán, Ngao Tinh cũng nhất trí phán đoán này.

"Tiểu thư, mau nhìn!"

Theo tiếng kêu nhìn lại, ánh mắt hơi chậm lại, cư nhiên. Lại là hai cái song đầu Bạch Mãng xà, so sánh với đại Huyết Mãng, vô luận là hình thể hay là sát khí, ước chừng lạt hơn gấp mấy lần, thì ra đây mới là vua thật sự. Chúng mãng xà thấy vương giả, rồi rít nhường đường, tuyệt đối sùng bái.

Hai cái Bạch Mãng xà càng đến gần, Sở Mộc Hi càng bộc phát khổ sở kêu rên đến muốn điếc màng nhĩ người. Mất trong veo hiện ra tia linh quang, lạnh lùng nhếch khóe miệng, cúi người ôm lấy Sở Mộc Hi, nhẹ nhàng lau đi vết ấu nơi khóe miệng hấn, nhìn vào mắt đào hoa đang tan rã ra, "Hi, ta sẽ không để cho ngươi có chuyện."

Không liên quan đến tình yêu nam nữ, duy nhất đau lòng. Mấy người lực chiến Cự Mãng hơi sức chưa khôi phục, Ngao Tinh tất nhiên sẽ không để cho bọn họ đi mạo hiểm nữa.

Quay đầu lại nhìn về phía Phong Dạ Hàn, vẻ mặt tỉnh táo nghiêm túc: "Hai con song đầu Cự Mãng này đã xảy ra biến dị, khó đối phó, chăm sóc tốt hấn, chàng không cần ra tay."

Biến dị? Mọi người không hiểu, đành đưa toàn bộ ánh mắt nhìn lên người của Ngao Tinh.

Ngao Tinh biết nhất thời khó mà giải thích, việc cấp bách là phải giải quyết Cự Mãng hai đầu này.

"Ngao nhi, chẳng lẽ ngươi biết cách sử dụng lực lượng thần bí kia?" Lam Cô Từ thấy gương mặt tự tin của Ngao Tinh, kinh hãi nói.

Ngao Tinh lạnh lạnh cười một tiếng, "Trước không biết làm sao dùng, hiện tại đã biết."

Mắt phượng lay động, đang muốn ngăn cản, lại bị Lam Cô Từ đè xuống, chỉ có thể không phản bác được. Hai mắt Sở Mộc Hi sâu sắc nhìn Ngao Tinh một cái.

Tiến lên vài bước, nhìn song đầu Bạch Mãng Xà vận công chờ phát động, mắt rồng veo run lên, đem nội lực ngưng tụ vào tay phải, chọt vỗ đan điền, rưới vào nội lực, vốn là lúc đang đại chiến Huyết Mãng, trong cơ thể này lực lượng thần bí liên tục rịch rịch chọn rộn, hiện tại bị đánh thẳng vào, nhất thời hồng mắt hầu như không còn, lực lưỡng này nhanh chóng hóa thành hai luồng băng và lửa, liên tục không ngừng xông ra trong cơ thể.

Sau một trận cả kinh, mọi người đột nhiên cảm thấy hai cổ khí lưu nồng đậm đập vào mặt mình, một lạnh một nóng, thân thể giống như đụng phải hai tảng bức tường vô hình, lúc này bị chấn phải lui về sau vài bước.

Thân thể Ngao Tinh phát ra tia sáng chói mắt, hào quang màu trắng bạc cùng ánh sáng lửa đỏ luân phiên vận chuyển, linh quang lưu chuyển, trong nháy mắt hóa thành một con rồng màu bạc trắng và một con màu lửa đỏ, xông thẳng lên trời. Màu bạc tinh khiết không có một chút tạp chất, một màu đỏ rực thông suốt cũng không hề vết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: tìm thấy máu cây vãi

Nhất thời, trên bầu trời mây đen kéo đến, tiếng rồng ngâm mãnh liệt, mãng xà cũng bị chấn đắc xụi lơ trên mặt đất, cát bay đá chạy, cuồng phong nổi lên cuốn cuộn làm người ta khó mở mắt nhìn, một bóng trắng nhanh như tia chớp từ giữa không trung bay tới, về mặt lạnh lạnh, lạnh nhạt như nước, thân hình như thiên thần đứng giữa không trung, như mộng.

Ngao. Ngao. Ngao.

"Long! Long! Song Long!" Có người lên tiếng kinh hô. Những người khác nhìn đến như thấy chốn thiên ngoại Thần Tiên.

Chỉ thấy Song Long nhanh chóng quần lên Bạch Mãng xà hai đầu, như bánh quai chèo quần quanh.

Gào khóc ngao. Ô ô ô.

Trong lúc nhất thời, tiếng rồng ngâm vang vọng, trầm thấp, sắc bén, như sấm bên tai, lực xuyên thấu mãnh liệt, âm thanh rung động vô cùng. Ai nghe thấy cũng có cảm giác tạm thời tê liệt chỉ kém không hôn bay phách tán.

Một hồi lâu, liền nghe tiếng "Đụng, Đụng." Hai tiếng trầm đục, Bạch Mãng xà hai đầu bị hai cổ nội lực cường đại do long khí hình thành tui sống bóp vỡ, hóa thành vô số huyết nhục vấy ra khắp nơi.

Bỗng nhiên, một bóng dáng lác mình trở lại vách núi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Ngao, ngao hai tiếng, hai cự Long chui vào trong cơ thể Ngao Tinh, hai luồng ánh sáng một đỏ một trắng dần dần biến mất phía sau lưng nàng, giống như hai cánh chim thu lại. Giờ phút này, mọi âm thanh đều yên tĩnh, thân thể người kia mềm mại chậm rãi xụi lơ hạ xuống. Bạch Mãng xà đã chết, đau đớn của Sở Mộc Hi lập tức dừng lại.

Khí huyết toàn thân Ngao Tinh như đang được đun trên lửa, kịch liệt sôi trào, đem tất cả khí lực của nàng nóng chảy hầu như không còn. Nàng không cách nào ổn định thân hình, chỉ có thể mặc cho hai cổ sóng khí đem nàng nặng nề quăng xuống đất.

Phong Dạ Hàn bay lên tiếp được nàng.

Ngao Tinh nháy mắt một cái, lần nữa mở mắt, con ngươi đã biến thành màu xanh dương, nhuộm một tầng ánh sáng vàng kim lộng lẫy, tròn sáng long lanh, như hai viên bảo thạch trân quý. Cắn chặt hàm răng, đôi môi trắng bệch bởi vì đau kịch liệt, run rẩy nói: "Mau. . . Mau dẫn ta đến động Mãng xà, mang theo Hi."

Thật sự nhìn không được, đôi mắt trong veo khép lại, cổ nén ngai ngái nơi cổ họng, nằm ở trước ngực Phong Dạ Hàn thờ nặng nề.

Lạc Trí Viễn mang theo đám người Phong Dạ Hàn một đường chạy như điên tới sơn động, tới gần sơn động Sở Mộc Hi lại bắt đầu đau nhức.

Ngao Tinh bảo phong Dạ Hàn để xuống mình, nhắm mắt mặc cho hai cổ lực lượng trong cơ thể bị hấp dẫn đi về phía trước, rốt cuộc đã đi đến một mặt

động ướt dính dính, mùi hôi thối khắp nơi trên tường đá.

"Hàn, đánh xuyên qua tường này." Cổ nén cảm giác muốn nôn mửa, mở miệng nói.

Phong Dạ Hàn nghe lời, ngưng chưởng đánh ra. Àm, một đạo ánh sáng chói mắt bắn thẳng đến.

Hai khóa San Hô toàn thân như máu, trên nhánh cây có hai trái cây chói mắt, một cổ khí ám áp lập tức truyền đến, không trách được động này lại âm như xuân, thì ra là như vậy.

Chính là máu cây vãi trong truyền thuyết, đang tán phát ra máu đỏ chói lọi, làm người ta không dám nhìn gần. Đáng tiếc, phía trên quán vòng quanh một đám tiêu măng xà màu trắng, gắt gao bảo vệ hai khóa máu cây vãi này.

"Máu cây vãi." Lam Cơ Tử tròn to tròn mắt đen, trong cổ thư cũ nát có ghi lại, không ngờ lúc sinh thời có thể thấy được.

Ngạo Tinh quay người lại lạnh lạnh cười một tiếng, nhìn những ánh mắt tham lam kia nói: "Không sai, đây chính là máu cây vãi, trần bảo thể gian, không chỉ có thể tăng tiến mấy chục năm công lực, lại có công hiệu kéo dài tuổi thọ, huyết động là do các người phát hiện, để cho công bằng, người nào có thể lấy được, máu cây vãi liền thuộc về người đó, như thế nào? Nếu như ta lấy được, hi vọng các vị chớ nâng tham niệm."

Để tránh tranh chấp về sau không thể dùng chiêu "người tài có được bảo vật" này.

Nói xong, liền chậm rãi đến gần Sở Mộc Hi: "Nhịn thêm chút nữa." ánh mắt trong veo không giấu được ân cần cùng đau lòng.

Trong lòng Sở Mộc Hi ngọt ngào, cắn chặt răng, thâm tình gặt đầu một cái. Thì ra vật nhỏ quan tâm mình như thế, vì mình, cư nhiên mở ra lực lượng thần bí trong cơ thể.

Bốn người Vô Trần giờ phút này kích động không cách nào nói nên lời, nữ tử cơ trí như vậy, lại vì chủ tử nhà mình như thế, lần cho bọn họ cảm kích nước mắt chảy dài.

Nữ tử trí tuệ như thế, không khỏi làm cho bọn họ vừa kính nể lại vừa kinh sợ.

Cái gọi là có trọng thường tất có người dũng cảm, bảo vật quý trọng trước mắt, tất nhiên không thiếu người nhao nhao muốn thử.

Đầu tiên tiến đến là Thượng Quan Liệt, còn chưa đến gần máu cây vãi, một cái Tiểu Bạch măng xà phun vãi hóp nước miếng tới, Thượng Quan Liệt ý vị né tránh, nước miếng rơi vào trên đất, chỉ nghe được tiếng vang xì xì xì, cây cỏ trên mặt đất lập tức vàng úa, tức khắc rữa nát như bùn. Mà một bên ông tay áo Thượng Quan Liệt không cẩn thận dính vào một chút cư nhiên lập tức bốc cháy tạo thành một lỗ thủng lớn đen kịt. Thượng Quan Liệt đành lui mà cầu toàn.

Tê tê tê.

Lạc Sơ Hàn cũng không tin không lấy được, nhanh chóng đoạt lấy tiên cơ, nhưng còn chưa tới gần, mấy cái Tiểu Bạch măng xà đã nhìn thấy, giống như ba đạo ngân quang đánh lên toàn thân hắn, Lạc Trí Viễn cũng lần người tiến lên giúp đỡ một tay, vẫn như cũ không công mà lui.

A. Lạc Sơ Hàn không để ý, trên giấy không cẩn thận dính không ít nước miếng, trong nháy mắt, chất lỏng như một loại ăn mòn xuyên thấu qua giấy vỡ trực tiếp thấm vào đến chân của hắn. Lam Cơ Tử kịp thời rải một chút bột thuốc mới ngưng được khuynh hướng ăn mòn này.

Mọi người thấy vậy, cũng không dám tiến lên thử nữa. Thấy không có người nào dám thử, Ngạo Tinh nhếch khóe miệng cười đùa nói: "Nếu như các người không thử liền đến lượt ta."

Dứt lời, liền từ trong ngực móc ra một cây sáo ngắn, nhẹ nhàng thổi lên mấy tiếng, những tiểu măng xà kia ngưng xôn xao, định trụ trên nhánh cây của máu cây vãi. Chớp cơ hội này, nàng nhanh chóng lật người mà lên, dùng ô tâm ti trực tiếp lấy đi hai khóa máu cây vãi.

Lập tức tìm nơi huyết động khô ráo, ít mùi tanh của xà, để Sở Mộc Hi ăn vào một khóa máu cây vãi, vận công cưỡng ép Sinh Tử Cổ đến bụng, thừa dịp Sở Mộc Hi đang trong tình trạng này một châm xuất ra, một cái cổ trùng đỏ tươi bị buộc ra khỏi người Sở Mộc Hi.

Hoàn tất, thể lực của Ngạo Tinh sớm cạn kiệt, mới vừa buông lỏng xuống, liền cảm giác thân thể của mình đang thiêu đốt, huyết khí vọt lên, nóng rực không chịu nổi. Da thịt trên người giống như muốn hòa tan với nhau, ngay cả xương cũng từng khúc từng khúc đau nhói.

"Tốt. . . Thương." Trước mặt bỗng tối sầm, ngã đầu sang một bên.

"Ngạo nhi." Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi đồng thời tiếp lấy Ngạo Tinh ngã xuống.

Lam Cơ Tử vội vàng chẩn mạch, hoảng sợ mà nói: "Không tốt, khẳng định lúc Ngạo nhi đại chiến Mãng Xà hai đầu, không cẩn thận dính phải huyết xà. Mãng Xà hai đầu, còn gọi là Âm Dương xà, Âm Dương đồng thể. Theo truyền thuyết, loại rắn này đam mê giao hoan, sống mái cơ hồ cả đời quấn lấy, dần dà liền dung hợp trở thành một thể, biến thành một thân hai đầu. Vì vậy loại rắn này cũng bị gọi là giao hoan xà. Trong máu nó chứa một loại thời tinh rất lợi hại, một khi dính phải, tựa như trúng mị dược, không chế không được dục vọng của mình. Nếu như không thể trong nửa canh giờ thực hiện Chu công Chi Lễ, sẽ bị lửa dục của mình hành hạ đau tới xương tủy, cuối cùng sức cùng lực kiệt mà chết."

Nửa canh giờ? Từ khi đại chiến đến khi cứu tỉnh Sở Mộc Hi. . . Giống như sấm sét giữa trời quang.

Phong Dạ Hàn cơ hồ điên cuồng hơn, mắt phượng như muốn phóng hỏa, rống giận ra tiếng.

"Tất cả đều đi ra ngoài cho ta."

Mọi người nhanh chóng xuất động.

Cùng lúc đó, Phong Dạ Hàn bất chấp quần áo chưa cời, trực tiếp gần sát, cùng Ngao Tinh dung hợp cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Độc Chi chu tai ương

"Ừm. Ừ." Ngao Tinh hôn mê theo bản năng từ trong miệng khe rên, ôm chặt lấy thân thể quen thuộc này, nhiệt lượng nóng bỏng thúc giục nàng không ngừng đòi lấy, đòi lấy nhiều hơn, càng thâm nhập.

Từ hoàng hôn cho đến đêm khuya, hết đêm khuya tới bình minh, da thịt triền miên, hôn phách đan vào, như đến Thiên đường.

Ngao Tinh cố gắng mở hé ra hai mí mắt thì liền nhìn thấy gương mặt yêu nghiệt quen thuộc đau lòng nhìn chăm chăm người trong ngực, âm thanh khàn khàn vẫn còn mang theo nỗi sợ hãi trong lòng, nói: "Ngao nhi."

"Đúng không. Ừm." Phong Dạ Hàn đã sớm ức chế không được nỗi sợ trong lòng, sợ, chỉ cần muốn một chút, như vậy, hắn chỉ có thể hối tiếc cả đời. Vội vàng tìm để môi nàng, thâm tình hôn xuống.

Thân thể Ngao Tinh cứng đờ, tâm trong nháy mắt như một cơn xuân phong, lồng ngực tràn đầy cảm giác ngọt ngào cùng hạnh phúc. Thuận theo những kích thích xôn xao trong cơ thể, lập tức từ bị động thành chủ động, linh và hồn ngay lập tức kết hợp với nhau, như thế nào cũng không đủ, cực hạn vui vẻ quần quít, triền triền miên miên, giống như Khê Thủy róc rách, tới Thiên chi nhai Hải Chi Giác.

Tinh lại lần nữa, đã sớm là hoàng hôn tây chí, Y Nhân* ngọt ngào ôm lấy eo to lớn, tiếp tục ngủ say, trong miệng thì thầm tự nói: "Hàn, ta mệt mỏi, có thể phải ngủ lấy mấy ngày, chàng không cần lo lắng."

*Y Nhân (người kia người ấy, ở đây ý chỉ Ngao Tinh)

Nói xong, hô hấp đều đều, mắt phượng nhìn thật chặt dung nhan quen thuộc khắc sâu trong xương tủy, hận không thể dung nhập dung nhan ấy vào tận sâu trong máu thịt của mình, trong lòng ngập tràn sự cảm tạ.

Cảm tạ trời cao đối đãi mình không tệ, cô độc hai mươi mấy năm, đưa nàng tới bên cạnh mình, hắn rất may mắn lần đó gặp nhau. Nếu như nói tịch mịch hai đời đối được đời này gần bó gần nhau, như vậy những năm tháng cô độc cùng tịch mịch kia đều là đáng giá. Cả đời này, có nàng, cũng đủ rồi. Không, còn muốn cùng nàng đời sau, kiếp sau sau nữa.

Nhẹ giọng kêu gọi, Y Nhân ngoái đầu nhìn lại.

"Ngao nhi, ăn chút trái cây." Trong mấy ngày này, danh tiếng Phong Dạ Hàn trong nhân gian đã trở thành một trọng phụ cực kì tốt, cẩn thận hầu hạ mỹ nhân trong lúc ngủ say, lại là một bảo mẫu chức trách.

Ngao Tinh tỉnh lại khẩu vị không được tốt, không thích ăn uống, cho là di chứng sau khi đại chiến Bạch Mãng xà. Nhìn bàn tay thon dài của Phong Dạ Hàn vì mình mà lột trái cây, cặp mắt trong suốt từ từ cong lên, trong lòng thở dài, lại xem mình là bệnh nhân, nhưng mà như vậy lại có chút tiện lợi.

Cảm giác được cưng chiều hình như rất tốt.

Đang hưởng thụ Thiên Luân Chi Nhạc thì Tiểu Thiếu Nữ lỗ mãng Băng Tâm đi vào, la hét như một oa nhi thiếu sữa, bộ dạng hẹp hòi, tình cảm khiếm khuyết, như oa nhi nhớ tư xuân.

Hai người ra lều trại vừa nhìn, một cái bóng đáng nhe nhò lạnh lùng ngồi giữa đám người, đem ánh mắt kìm kìm của mọi người xem nhẹ. Gương mặt Băng Lam chói lọi như từ mẫu, khẩu cầu người này mở miệng, nhưng nãi oa này mặt lạnh nhạt, vẫn như cũ không lên tiếng Lãnh Đan Đan cũng kiềm lại kỹ càng rồi, một bên gấp gáp.

"Tiểu thư." Băng Lam vừa thấy Ngao Tinh đến gần, vội nhờ giúp đỡ: "Đứa bé này có khả năng bị dọa sợ, nên không chịu nói lời nào." Nguyên là Truy Nguyệt từ trong đồng huyết nhục mưng xà phát hiện ra hắn, ngây ngốc ngồi chồm hóm ở trong máu thịt, cho là bị sợ vỡ mật, không tiếng động cuốn hắn dưới nách mang về.

Nãi oa nhìn theo ánh mắt của mọi người, mắt phượng nhỏ nhắn liền phát sáng không ngừng, nhìn chăm chăm Ngao Tinh, quanh thân tán ra một loại lạnh

lùng lại khí phách cùng hưng phấn.

Hồng Diệp(đỏ) thắm hoa(lửa), áo trắng hơn tuyết, một cái nhún mày một nụ cười tuyệt đại phong hoa, sao có thể gọi một chữ "Mỹ" để hình dung.

Mắt trong veo ngấn ra, dò xét cẩn thận oa nam, cùng Bách Lí Liên Đạt ước chừng cùng tuổi, ngũ quan tinh xảo, con ngươi linh động, hảo tuấn Tiểu Chính Thái, sau khi lớn lên tuyệt đối là một yêu nghiệt.

Bỗng nhiên, nam oa ánh mắt ngẩn ngơ, lộ ra một ánh mắt thiên chân vô tà, một đôi mắt phượng trong suốt ónh nhuận, hai hàng lông mi dày sâu nồng đậm và đen, chớp chớp , nào có giống như bị kinh hách sau hoảng sợ.

Ngạo Tinh tâm run lên, tội nghiệt đâu. Nhỏ như vậy cũng biết gieo họa cho dân chúng rồi. Nhìn một thân trang phục của tiểu oa nhi, hẳn thân phận không giàu cũng quý. Trong lòng thăm than, Truy Nguyệt lại đem về một phiền toái rồi.

"Chờ thời điểm hẳn muốn nói tự nhiên sẽ nói thôi."

Lắc đầu cảm thán một tiếng, vẫn nên yên lặng theo dõi biến hóa, Ngạo Tinh đi thẳng về nơi nghỉ ngơi.

"Đứng lại." Tiểu Nam oa nghiêm nghị quát Ngạo Tinh, giọng nói bá đạo ngang ngược, trời sanh ra lệnh người.

Mọi người sững sờ, tiểu oa này nào có bộ dáng sợ hãi chứ, ngược lại giọng nói lại bá đạo như thế, lập tức làm cho bọn họ kinh sợ.

Ngạo Tinh chậm rãi xoay người lại, mặt không chút thay đổi tiến về phía nam oa, nhìn hẳn như một yêu thù thân.

"Tiểu gia sẽ cưới ngươi làm nương tử của ta. Mối đồ thăm phun ra mùi chữ , nói không nên lời mạnh mẽ.

Hi hi.

"Thì ra là một tiểu sắc phôi*." Băng Tâm ngây ngốc một hồi, châm chọc nói, cười đến cuồng phóng.

*phôi: bào thai

Băng Lam cùng Lãnh Đan Đan cơ hồ giật đến treo ngược cổ, thì ra là oa nhi này khinh thường cùng các nàng nói chuyện. Truy Nguyệt nhủ chặt mi tâm, mới cảm thấy đã đem về cho chủ tử nhà mình một cái phiền toái. Liếc mắt nhìn chủ tử một cái, cũng may, sắc mặt coi như bình thường.

Nghe lời thô lỗ non nớt này, Ngạo Tinh dờ khóc dờ cười, khom lưng đi xuống: "Ta không phải là người luyến đồng phích, tiểu oa nhi ngươi không ngại thì đưa ánh mắt nhìn thấp xuống, tìm tiểu nữ oa chơi bunn đi."

Lời còn chưa nói hết, tiểu Nam oa gấp gáp kéo lấy hai tay của Ngạo Tinh, kéo thấp, ở trên mặt nhé một hóp, dấu nước miếng rõ ràng, trong ánh mắt tiểu phượng đều là nụ cười thực hiện được âm mưu, giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mình yêu thích liền chiếm lấy mới cảm thấy hài lòng.

Nhất thời, sắc mặt Phong Dạ Hàn thoáng chốc biến thành màu đỏ tía, thủ đoạn mạnh mẽ nhắc áo nam oa lên, trong lúc nhất thời, mắt đại phượng nhìn chăm chăm mắt tiểu Phượng, quanh mình không khí nhất thời giảm xuống vài lần. Một đại nam nhân cùng một cái tiểu nữ oa đều nhìn nhau chán ghét , cư nhiên là một màn tình địch gặp nhau hết sức đỏ mặt, pha trò xuất sắc.

"Nàng là nương tử của ta, tiểu tử thôi." Từng chữ rõ ràng, cắn răng nghiêng lợi, lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Mắt tiểu Phượng không hề khiếp ý, nhảy lên nhẹ nhàng gây chân, "Hừ. Đại gia ngươi tại lúc tuổi xé chiều,còn tiểu gia ta lại đang lúc hào hoa phong nhã."

Hi hi. Mọi người được cười nham nhở. Thật đúng là oa nhi thú vị. Chỉ có Truy Nguyệt xách theo lá gan, cố nén kích động bật cười .

"Vậy cũng không tới phiên ngươi lấy lòng." Nói xong tiện tay thẳng hướng Truy Nguyệt ném một cái, ghét giống như ném đi rác rưởi . Một trận Hàn Phong âm trầm, khiến Truy Nguyệt run lên, thề lần sau tuyệt đối thấy chết sẽ không cứu.

Hi.

Mấy nữ nhân từ hít vào một hơi, oa nhi này thế nào cũng giống như tiểu chính thái, tâm nhãn nhẹn, vượt quá suy tính của tiểu tâm can bọn họ rồi.

Lam Cô Tử đối với việc tìm bảo vật không có hứng thú, thấy Ngạo Tinh bình an vô sự cũng dự tính sớm một chút trở về Yên Vụ Sơn. Vì Ngạo tinh tận tình khuyên bảo, khiến cho Lăng Ngữ Thu và Lãnh Đan Đan trở về Tây La khách sạn trước, về phân trách nhiệm tìm kiếm di trượng nặng nề, liền rơi vào trên người của Ngạo Tinh.

Hoàng Phủ Từ Khiên, nữ oa này chết sống không chịu trở về Tây La Khách Sạn cùng đá người Lăng Ngữ Thu, cũng đối với chuyện thân thể của mình cũng giữ kín như bưng, nhắm mắt đi theo đuôi Ngạo Tinh, đi liền suốt đêm, lúc đi ngủ dự định nằm vào chăn bông vải chiếm chút không gian, nhưng mỗi lần không phải là bị Phong Dạ Hàn không tiếng động ném ra, thì bị Truy Nguyệt mặt đen ngấn nữ oa này chạy vào lều làm loạn.

"Ngạo nhi, giúp ta sinh nữ nhi thôi." Phong Dạ Hàn đột nhiên yêu cầu nói.

Chương 96: Hoàng Phủ Tòng Dung

Ngao Tinh đột nhiên bị yêu cầu này làm cho mê mẩn, đang êm đẹp sao lại nói đến đề tài sinh con rồi, trong đầu hắn lại nghĩ lung tung cái gì nữa vậy?

Bờ môi khẽ gọi trực tiếp đặt lên, âm thanh đậm đà có một chút khàn khàn: "Sinh nữ nhi hành hạ hỗn tiểu tử kia."

Ách. Lý do này. . . Hình như có chút gượng ép.

Đại nam nhân mà tính tình thật trẻ con. Tay thon vòng qua cổ hắn.

Trong thoáng chốc, toàn bộ ý phục bị cời sạch. . .

Ừ một tiếng, đôi mắt trong veo đã sớm mê ly, chẳng biết lúc nào bắt đầu, bắt đầu không muốn rời xa cái người tính tình nóng nảy này, thói quen được hắn dịu dàng che chở cùng đôi mắt, cảm giác kia, rất kỳ diệu. Phiêu phiêu dục tiên, đủ loại triền miên. Nếu như người trường thọ ta cũng sẽ nỗ lực chống đỡ, nhất định có thể thủy chung che chở người, chúng ta cùng chia sẻ mọi thứ, làm cho cuộc sống trở nên hoàn mỹ, yêu nhau chính là không xa không rời.

Trên núi có cây Tư Hồng, có dây Tư Hồng, dây Tư Hồng quấn quýt với cây đến khi chết.

Bóng đêm nồng đậm, từng trận từng trận mùi hôi thối không bình thường tỏa tới.

Đôi mắt trong veo vừa mở ra, Phong Dạ Hàn đã sớm ôm nàng vào trong ngực, hai người liếc mắt nhìn nhau, liền biết tai họa buông xuống.

"Con nhện. . . con. . . nhện. . ."

Vừa ra khỏi lầu đã nghe thấy tiếng la bén nhọn của Băng Tâm, tiếng la cơ hồ nhắc lên tầng tầng sóng nhiệt. Cả thân thể nhỏ bé lao thẳng bám lên người Truy Nguyệt, Truy Nguyệt đúng lúc phát huy làm nhiệm vụ hộ hoa sứ giả của nam nhân, trực tiếp ôm ngang thân thể nhỏ bé, kéo chặt vào lòng. Lúc này, thời gian ôm được mỹ nhân về nhà cũng không xa nữa. Một nữ nhân, vào lúc nguy cấp nhất, tự nhiên sẽ hướng nam nhân mà trong tiềm thức nàng nghĩ rằng có cảm giác an toàn để tìm sự an tâm.

"Có độc!" Phong Dạ Hàn lạnh mặt, trên mặt thoáng qua một tia nghiêm túc. Không nói thêm nữa, chỉ có thể càng đề phòng nhiều hơn.

Ánh mắt Băng Tâm vốn so với người bình thường bén nhạy hơn, đã thấy trước nơi xa mấy con nhện trắng to cỡ cái chậu rào rạt đi tới, mặt trên có đường vân màu đen, theo động tác đi tới, có thể nhìn thấy bụng đỏ tươi như máu.

A. Người nào đó từ trong ngực Truy Nguyệt nhảy xuống đất, "Tiểu thư, cứu mạng." Như một làn khói chạy tới sau lưng Ngao Tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn ríu rít, gắt gao nắm ống tay áo Ngao Tinh, chen đến đẩy cô gia nhà mình sang bên cạnh.

Phong Dạ Hàn chỉ ném một ánh mắt "Thật không có tiền đồ" cho Truy Nguyệt, Truy Nguyệt lúng túng không thôi.

Ngao Tinh cười liếc nhìn Truy Nguyệt chưa kịp thu hồi tư thế, đôi mắt âm trầm, nhìn thế nào đều có chút khó chịu. Lắc đầu thảm thán, đem Tiểu Thiếu Nữ ôm vào lòng, nhỏ giọng mà nói: "Đừng sợ."

Tiểu Thiếu Nữ ngoan ngoãn gật đầu, ý sợ hãi hơi giảm, làm cho Truy Nguyệt đen mặt cùng khó xử.

Âm thanh nhỏ vụn liên tục vang lên, mọi người đều đề phòng cao độ.

Xào xạc xào xạc.

Tiếng xào xạc nhỏ nhẹ theo gió vang lên, rất nhẹ, rất nhạt, cơ hồ khiến người không phát hiện được.

Lượn vòng quanh cây cổ thụ nơi xa, từng mảnh lá xanh ở bốn phương tám hướng đang đưa theo gió, xen lẫn với tiếng xào xạc, quả thật bầu không khí giống như ở địa ngục.

Ngao Tinh nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, tiếng xào xạc càng ngày càng đến gần, trong lòng thầm kêu không tốt.

Chỉ thấy ở giữa tán cây và mặt cỏ khô, vô số con nhện nhiều màu sắc khác nhau lớn cỡ lòng bàn tay đang từ bốn bề nhanh chóng đánh tới, trên mặt đất còn có dịch nhờn trong suốt, chồong chất, thật ghê tởm.

"Đây là nhện gì?" Chân mày Thượng Quan Liệt nhíu lại.

To nhỏ như lòng bàn tay, nhiều con nhện xấu xí đủ các màu xanh đỏ tím vàng lục lam trắng các loại luân phiên, như đóa hoa tiem điểm!

"Tránh." Phong Dạ Hàn quát lạnh một tiếng, lập tức kéo Ngạo Tinh qua, Ngạo Tinh kéo Băng Tâm hướng phía trước phóng tới.

Sau lưng, đám người Sở Mộc Hi không nói một tiếng đuổi theo.

Độc vật, càng tươi đẹp càng độc, một điểm này, bọn họ còn không đến mức sai lầm không biết, hướng chi trước mắt là một đàn nhện dữ tợn khổng lồ.

Rậm rạp chằng chịt, thật giống như tất cả mọi chỗ trong rừng rậm đều là lãnh thổ của chúng, vô số nhện độc trên mặt đất nhúc nhích, trên không trung đang đưa.

Lông lá xù xì, màu sắc tươi đẹp, mọi sinh vật chỉ cần dính chút mạng nhện hay dịch của chúng, lập tức mất mạng bởi kịch độc mà không có cả thời gian giãy giụa, làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Nhện ngũ sắc đầy đất, những thân cây chưa khô héo cùng các lùm cây nhỏ, khi nhện ngũ sắc đi qua đều nhanh chóng tàn lụi.

Lưu lại một đường xơ xác tiêu điều.

Không tới một hồi, lũ Nhện làm hư tất cả lều trại, không cách nào dùng được nữa. Sắc mặt mọi người cơ hồ đen như mực.

Phong Dạ Hàn thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, nhanh chóng kéo Ngạo Tinh đến sau lưng hắn, Băng Tâm cũng thuận thế bị đưa đến sau lưng, trường kiếm trong tay vung lên, lập tức hóa thành một tấm chắn, đem ba người bao bọc bên trong chạy nhanh về phía sườn núi.

Mọi người cũng đành phải vận khinh công đuổi theo, chạy trốn là hơn.

Những con nhện kia hình như có linh tính, khứu giác đặc biệt nhạy cảm, hướng đám người truy đuổi.

Dùng hòa công.

Cuối cùng đoàn người người mất sức của chín trâu hai hổ mới cắt đứt được tiến công của lũ nhện độc này.

Thật vất vả nghỉ ngơi một chút, về mặt Phong Dạ Hàn lúc này nghiêm túc nói kế tiếp có thể phải đối mặt với thời tiết càng đáng sợ, ác liệt hơn, cụ thể hẳn không cách nào nói chính xác được.

Đi tới gần tới, quả nhiên lời của Phong Dạ Hàn ứng nghiệm. Là bão cát đáng sợ ở Sa Mạc!

Mất thấy phía trước có loáng thoáng mấy cụm cây sồi xanh nhỏ, cao cỡ nửa người. Phong Dạ Hàn bảo mọi người phân tán mượn cây sồi xanh che chở. Tự mình cởi áo khoác ra, ôm Ngạo Tinh gắt gao trong ngực, dùng áo khoác bọc hai người lại. Những người còn lại cũng vội vàng học theo, phân tán ra.

Mặc dù tất cả mọi người đều có chuẩn bị, vẫn bị gió cát thổi đẩy ngã lung tung, loạn thành một đoàn, cũng chỉ nghe thấy tiếng xào xạc.

Ngạo Tinh bị Phong Dạ Hàn ôm thật chặt vào trong ngực, chỉ sợ nàng bị một chút xúu tổn thương. Dần dần, Ngạo Tinh phát hiện hai người dán gần hơn, có lực lớn từ hai bên đẩy nàng gần hẳn hơn.

Bão cát dữ dội khoảng nửa canh giờ, dần dần gió dừng cát ngừng. Mọi người lục tục từ trong đồng cát chui ra, một nhóm người chui ra từ trong cát, mắt to trừng mắt nhỏ. Làm cho tất cả mọi người hiểu một đạo lý, chính là vô luận bọn họ có võ công cao bao nhiêu, ở trước mặt Tự Nhiên bọn họ thật nhỏ bé.

Phong Dạ Hàn ngay cả cát trên người mình cũng không kịp phui, vội vã nhìn Ngạo Tinh trong ngực, "Ngạo nhi không sao chứ?"

Ngạo Tinh lắc đầu, thấy Phong Dạ Hàn vẫn dùng sức ôm chặt mình như vậy, có chút đau, liếc mắt nhìn tay Phong Dạ Hàn, nhũn mảy một cái: "Chẳng qua nếu như chàng không buông ra, chỉ sợ cũng có chuyện rồi!"

Lúc này Phong Dạ Hàn mới ý thức được mình vô cùng khản trương. Ai ngờ, vừa muốn buông ra lại đột nhiên có người la hoảng lên.

"Ta chìm xuống rồi!"

Mọi người vừa nhìn, là tiếng của Lạc Trí Viễn!

Sau tiếng kêu sợ hãi của Lạc Trí Viễn, lại có tiếng kêu thứ hai, thứ ba... không ngừng có người la hoảng lên. Ngay cả Truy Nguyệt ôm Hoàng Phủ Từ Khiên cũng vậy.

Không tốt! Gặp phải cát chầy rồi!

Ngạo Tinh cùng Phong Dạ Hàn lập tức nhìn phạm vi cát sụt, đồng thời nhìn thấy có một cụm cây đứng một mình ở phía tây bắc, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: hoàng tộc hậu duệ

"Mau! Thôi lui đến bên kia đi!" Phong Dạ Hàn rót vào mấy phần nội lực, ngăn chặn sụp đổ giúp những người phía trước rút đến nơi an toàn.

Ngạo Tinh cùng Phong Dạ Hàn hai người đồng thời vận khởi khinh công, bay về phía Truy Nguyệt đầu kia, hai người mỗi người một bên, đem Truy Nguyệt lên trên. Hoàng Phủ Tử Khiên là một oa nhi thông minh, vừa thấy có người tới cứu, liền gắt gao bóp chặt lấy cổ Truy Nguyệt, nhân tiện làm cho người ta cứu luôn cả hắn.

Hai người dẫn người đến nơi an toàn, Ngạo Tinh muốn đi cứu Lạc Trí Viễn, nhưng Phong Dạ Hàn lại cố tình như một đầu gối, một bộ dáng vất vả dò ngòi xem, chính là không chịu dịch nửa bước.

Xuất Nguyệt cùng Lâm Nguyệt thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là làm thay.

Chờ tất cả mọi người được cứu đi lên tập hợp ở Lạc Đà gai thì mọi người rõ ràng cảm giác trên mặt đất hạt cát lại bắt đầu thổi xoăn lại.

Không được! Đợt bão cát thứ hai lại sắp bắt đầu.

Phong Dạ Hàn cảm loại tình huống này không ổn! Đưa mắt nhìn bốn phía, nhưng là muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Trong chớp mắt, đã có người thấy cách đó không xa một cột xoáy lại bắt đầu lao đến. Mọi người bắt đầu luống cuống, tìm chỗ chạy trốn tứ phía.

Phong Dạ Hàn phản ứng cực nhanh, thời điểm thân thể bay bổng lên, liền nắm cả Ngạo Tinh, lần nữa đưa ra chân khí, liền tiếp vượt qua, thẳng tắp hướng tới chỗ trũng nơi có đầm cát cao nhất cản gió. Ngạo Tinh rất im lặng, mình vốn có thể vận khí, đáng tiếc người này quá mức đại nam nhân, quả thật coi nàng như oa nhi rồi.

Sau khi đi tới sa mạc, hành động của Phong Dạ Hàn đã trở thành phương hướng cho mọi người truy đuổi, mọi người rồi rít đi theo sau lưng Phong Dạ Hàn tránh bão cát.

Thân hình Phong Dạ Hàn vừa đứng vững, liền nghe được Hoàng Phủ Tử Khiên kêu to cứu mạng.

Ngạo Tinh vừa nhìn, sắc mặt chợt biến, Truy Nguyệt cùng Hoàng Phủ Tử Khiên vị trí vừa đứng ở trên lộ tuyến của con lốc. Trong nháy mắt, cát đá bay đầy trời, nhất thời khiến thiên địa lẫn thành một màu vàng.

Ngạo Tinh nhất thời hóa long khí trong cơ thể lập tức bay ra ngoài, lao vào trong vòng xoáy.

Ngạo nhi! Phong Dạ Hàn một dạng nổi điên cũng nhảy ra theo, theo con gió quẩn vào trong vòng xoáy.

Ngạo Tinh xài hết hơi sức mới có thể đem Truy Nguyệt cùng Hoàng Phủ Tử Khiên mạnh mẽ hướng ngược gió lôi ra ngoài, Xuất Nguyệt bắt đầu luống cuống, "Vương phi, chủ tử cũng trong vòng xoáy!"

Giờ phút này Ngạo Tinh đã mệt mỏi ngay cả thở tức cũng co rút đau đớn, nghe được lời nói của Xuất Nguyệt, tâm lập tức xuyên tim. Không để ý suy nghĩ nhiều, muốn lần nữa hóa long khí trong cơ thể, phát hiện thân thể tất cả kinh mạch đau nhói như kim châm vậy, ngay cả đứng cũng không yên rồi.

Sờ Mộc Hi lạnh tay lẹ mắt, tiến lên một bước đỡ thân thể như nhũn ra của Ngạo Tinh, giờ phút này, tâm tình của hắn rất là phức tạp.

Không! Đây tất cả xảy ra quá nhanh! Hốc mắt Ngạo Tinh bắt đầu ửng hồng, nhìn con lốc đang dần đi xa, đau lòng đến quên cả tiết tấu hô hấp.

Đột nhiên, chỉ thấy một đạo hồng quang nhanh chóng bay vào bên trong con lốc, phút chốc, Hồng Quang hiện ra ngay trước mắt mọi người, hai bóng dáng phiêu phiêu rơi xuống.

"Phụ thân! Ta cũng biết là người!" Đầu tiên là Hoàng Phủ Tử Khiên vui mừng kêu to lên, tiểu bàn chân thuận thế nhảy lên ôm lấy nửa người thanh y nam tử.

"Dạ Hàn, ngươi không sao chứ?" Ngạo Tinh bước nhanh chạy tới, một phen ôm chặt lấy thân hình có chút chắc vật của Phong Dạ Hàn.

Phong Dạ Hàn bị âm thanh kinh hãi của Ngạo Tinh dọa sợ, vội vàng vỗ nhẹ vào lưng nàng an ủi, có chút thương tiếc lại không biết làm thế nào. Thương tiếc nàng vì mình lo lắng, bất đắc dĩ là nàng không tin tưởng hắn có thể tự cứu mình.

"Ta không sao! Thật khỏe! Về sau phải học tin tưởng ta, biết không?" Phong Dạ Hàn đem người túm trong ngực, cũng không để ý ánh mắt của mọi người, hướng đến trán của Ngạo Tinh dịu dàng hôn một cái.

"Các ngươi hay là trước cùng ta đến chỗ an toàn rồi hãy ôn chuyện đi!" Âm thanh ôn thuận vang lên, dứt lời, nhẹ nhàng điểm chân bay đi.

Phong Dạ Hàn cảm giác người này cũng không ý xấu, liền trực tiếp mang Ngạo Tinh đi theo. Mọi người cũng ríu rít noi theo.

Phụ thân của Hoàng Phủ Từ Khiên mang mọi người lướt qua vài toà đồng cát, đi tới một địa phương dài đầy cây xương rồng, tay áo vung lên, một khối xương rồng cao ngang người mở ra, lại có cửa động có đường kính rộng chừng một thước.

Tiến vào vừa nhìn, mới biết có khoảng trời riêng a! Bên trong lại là dùng đá cẩm thạch xây thành phòng ốc, cách xa một chút thì có một chiếc đèn thủy tinh Chiêu Minh. Xem ra càng giống như một tòa nhà sang trọng dưới lòng đất, bằng đá bàn đá, còn có trên thạch bích khắc hoa, đồ dùng hằng ngày nhưng đầy đủ mọi thứ.

Cảnh tượng như thế khiến tâm tư mọi người mừng rỡ, xem ra đi Tây Vực cũng không sai. Mọi người trong lòng liền bắt đầu tính toán.

Mang mọi người đến một chỗ giống như là phòng khách, vừa ngồi xuống liền có vài tôi tớ có thần sắc và phục sức hết sức kì lạ, ríu rít hướng hai cha con Hoàng Phủ Từ Khiên hành đại lễ.

"Đều đứng lên đi, bên ngoài không cần đa lễ!" Vẫn như cũ là âm thanh dịu dàng nước chảy, thật sự làm cho người ta nghe xong như cảnh đẹp ý vui. Ngược lại rất là thân thiện nhìn đám người Phong Dạ Hàn một chút, lần nữa lên tiếng: "Những người này đều là khách của ta, hảo hảo mà chiêu đãi!"

Tôi tớ những người liên can cùng nhau đáp ứng.

"Đứng rồi, phụ thân, ta tới giới thiệu nhạc phụ nhạc mẫu tương lai của ta cho người." Hoàng Phủ Từ Khiên vừa nhìn thấy địa bàn của mình, vội vàng bắt đầu tư thế Tiểu Chủ Tử, vẫn lời kéo cha của mình đến trước mặt Phong Dạ Hàn và Ngạo Tinh.

Ngạo Tinh trước không chú ý nhiều, hiện tại mượn ánh đèn thủy tinh nhìn kỹ phụ thân Hoàng Phủ Từ Khiên, đáng đáp dụng mạo nhưng so với Phan An, trên mặt luôn có nụ cười Thanh Phong. Hình như đối với ngôn ngữ hoang đường của con trai mình cũng không cảm thấy kinh ngạc.

"Tại hạ Hoàng Phủ Tông Dung, cảm tạ cô nương mới vừa rồi ra tay tương trợ, cứu Từ Khiên một mạng." Nói xong, còn đặc biệt dịu dàng bái một cái. Tiếp, một bên tôi tớ cũng theo hướng Ngạo Tinh hành đại lễ.

"Hoàng Phủ công tử quá mức khiêm nhường, người không phải cũng giúp phu quân ta một tay, Bách Lí Ngạo Tinh lần nữa cảm ơn!" Ngạo Tinh cũng không biết lại nảy ra ý chơi đùa gì, cũng học Hoàng Phủ Tông Dung thật sâu bái một cái.

Phong Dạ Hàn đối với hành động của Ngạo Tinh có chút không vui. Chỉ là trên thực tế đúng là như thế. Đối kháng lóc xoáy, hẳn cần nhiều thời gian một chút nhưng Hoàng Phủ Tông Dung gia nhập, quả thật giúp hẳn một tay.

"Phụ thân, thật ra thì ta xem dụng mạo của nàng xinh đẹp muốn cho nàng làm nương tử ta, đáng tiếc nàng ghét bỏ ta nhỏ, không dám đương nổi gian phu. Sau lại muốn phụ thân cưới giúp một tay, nàng còn nói một nữ không lấy hai phu. Chỉ là, nàng đồng ý đem con gái của nàng gả cho ta, phụ thân, người nói chuyện này được không?" Hoàng Phủ Từ Khiên có chút sợ lão cha nhà hắn, hỏi không được hung hèn cho lắm, nhưng cũng là bầm báo như thế.

Hoàng Phủ Tông Dung sau khi nghe xong, mi tâm khóa chặt, thật sự là đối với nhi tử nhà mình không có gì để nói.

Hi hi.

Không ít người cười lên rồi.

"Khuyển tử thất lễ, đã để các vị chê cười." Hoàng Phủ Tông Dung thật đúng là "Tông Dung*", ở trong tiếng cười của mọi người sắc mặt vẫn như cũ đầy gió xuân, hiển nhiên xử lý chuyện của đứa con này đã tập mãi thành thói quen.

*(Tông Dung: thông dong, ung dung).

"Phụ thân, nếu không người đoạt lấy nàng đem làm mẹ kế ta!" Hoàng Phủ Từ Khiên thấy phụ thân mình không để ý tới, tự giác cùng tự tôn như bị phá hỏng, mặc kệ nói.

Nhất thời, hơi thở Phong Dạ Hàn đông lạnh. Mắt phượng nhìn xuống tròng tiêu oa nhi, "Đừng dòm ngó thê tử ta nữa, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng!"

Ngạo Tinh hơi có phần bật cười, người này toàn thân là cơ bắp, trước mặt của mọi người còn có thể cùng một đứa bé tranh cãi đến hăng sai.

"Công tử bớt giận, khuyển tử nói lời xúc phạm, xin thứ lỗi!" Người ta còn rất là "thong dong". Cổ tình Hoàng Phủ Từ Khiên núp ở sau lưng phụ thân mình, còn nhô đầu ra hướng Phong Dạ Hàn le lưỡi làm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Sử dụng thần thủ hộ

"Lời nói của tiểu hài tử sao có thể coi là thật, phu quân ta có chút hài hước, cũng không có ác ý." Mắt thấy lửa giận của Phong Dạ Hàn có xu hướng cao lên, Ngao Tinh vội vàng lên tiếng hoà giải.

Hoàng Phủ Tông Dung nhanh chóng an bài tới dọn bữa tối cùng chỗ nghỉ ngơi cho mọi người.

Bởi vì do Hoàng Phủ Tử Khiên, Hoàng Phủ Tông Dung chủ động tìm Phong Dạ Hàn cùng Ngao Tinh, hàn huyên một phen, rất nhanh mở máy hát.

Hoàng Phủ Tông Dung hiện đang là thủ lĩnh Lang Gia tộc. Bọn hắn là hậu duệ của Hoàng tộc Tây Vực Lang Gia, cũng vì tâm bảo mà đến, nhưng mục tiêu của bọn hắn nhỏ hơn, chỉ muốn tìm về chí bảo của bản tộc là Lam Tinh Linh để cứu tính mạng của người trong tộc hiện nay. Bởi vì từ hai trăm năm trước Tây Vực bị thiên tai, người hoàng tộc Tây Vực Lang Gia liền dời khỏi ngọn núi nơi Tây Vực Lang Gia sinh sống, trong vòng một trăm năm, cuộc sống của tộc nhân trôi qua bình an vô sự. Sau đó không biết thế nào, phần lớn người trong tộc mắc phải quái bệnh, đủ loại quái bệnh. Sau lại nghe các lão giả trong tộc nói, hoàng tộc bọn họ có thể bởi vì trăm năm trước ban cho một nữ tử biết vu thuật từ bên ngoài đến cái chết mà bị nguyên rủa, chỉ có chí bảo Lam Tinh Linh của hoàng tộc mới có thể giải trừ ma chú, khiến tộc nhân một lần nữa có cuộc sống mới.

Vì vậy, Hoàng Phủ Tông Dung là thủ lĩnh Lang Gia tộc liền mang theo vài tùy tùng tới tìm bảo, trên đường Hoàng Phủ Tử Khiên bởi vì ham chơi trong sa mạc mà bị lạc mất phương hướng, vừa vặn đụng phải đám người Phong Dạ Hàn. Lại trùng hợp gặp phải bão cát sa mạc, Hoàng Phủ Tông Dung liền dẫn người đến cứu.

Thật đúng là chuyện xưa làm cho người ta nghe thấy có chút không yên.

Lang Gia hoàng tộc kể từ sau khi xuống dốc, liền một lòng an ổn sinh sống, cũng không có bất kỳ dự định chiến tranh nào. Chỉ là, nơi Lang Gia tộc chiếm cứ núi Lang Gia là một nơi dễ thủ khó công, một bên là sa mạc tứ vọng, một bên là nơi hay xảy ra cát chảy, cho nên Tứ Quốc muốn cá lớn nuốt cá bé, cũng có tâm vô lực, không thể làm gì khác đành mặc kệ nó. Mà ở núi Lang Linh cách núi Lang Gia không xa, lại là căn cứ Lang Gia mình. Theo Âu Dương Trường Phong hồi báo, gần trăm năm nay tộc Lang Gia xác thực an phận thủ thường, cũng không có nửa phần dấu hiệu nhúng tay vào chiến trường. Mà bên trong tộc xác thực cũng xuất hiện không ít bệnh trạng kỳ dị, đủ làm thủ lĩnh của bọn họ đóng cửa lo lắng một đoạn thời gian.

Việc này Hoàng Phủ Tông Dung nói giống như rất thẳng thắn, bất quá có đúng hay không còn phải chờ xem.

Cùng Hoàng Phủ Tông Dung nói chuyện xong, Phong Dạ Hàn liền dắt Ngao Tinh trở lại gian phòng của họ. Ở một khúc quanh âm u, hai người nghe được một chút tiếng vang, lập tức lặng lẽ dừng lại, nín thở ngưng thần nghe lên.

Thì ra là Lạc Sơ Hàn cùng Công Tôn Vũ Hiến đang nói chuyện, quả nhiên là câu kết với nhau làm việc xấu. Để cho hai người khiếp sợ là chuyện bọn họ nói còn dính đến chuyện tình năm đó của An Lam Dung. Thì ra An Lam Dung cùng Tả Thừa Tướng Úy Trì Tùng của Thuần Vu quốc là thanh mai trúc mã, Úy Trì Tùng vì tiền đồ của mình không tiếc đem hồng nhan tri kỷ đưa đến hoàng thất Túc Nguyệt quốc làm gian tế, âm thầm cấu kết Đại Thần trong triều, thêm với lời nói bên gối, Phong Kinh Thiên nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc tâm trí, hạ lệnh truy giết tận đối với Lăng gia cùng Lãnh gia. Trong tối phải ra đội ám kiều, ngoài sáng lại phái Bách Lý Vinh Tướng quân phụ trợ. Mà người của An Lam Dung bí mật mưu sát Phượng Hoàng Kiếm phổ, nhưng không thu hoạch được gì. Bách Lý Vinh Lâm lại âm thầm cứu mẫu thân Ngao Tinh là Lăng Sơ Hạ.

Như thế xem ra, năm đó Lãnh gia tránh được một kiếp chi sợ cũng là do tai mắt của Lãnh gia tại các nước. Mà Không Tước Sơn Trang Lạc Nam chỉ sợ có dính tới một nước, hoặc là bị một nước kiểm chế.

"Dạ Hàn, ta muốn đi tìm Sở Mộc Hi một chuyến." Ngao Tinh cảm thấy phải xác minh lại phỏng đoán trong lòng mới có thể theo đầu mối thấy được ngàn mối quan hệ rắc rối của Tứ quốc.

"Nàng cảm thấy Sở Mộc Hi sẽ nói thật cho nàng biết sao?" Phong Dạ Hàn biết ý tưởng của Ngao Tinh, chỉ sợ nàng đi lần này uống công một chuyến.

"Nếu không chàng theo ta đi?" Ngao Tinh biết trên phương diện này Phong Dạ Hàn có chút không thích, không thể làm gì khác đành thỏa hiệp.

Phong Dạ Hàn nheo mắt một chút, dù sao cũng bị hiểu lầm rồi, vậy thì cùng đi thôi.

Vậy mà, Sở Mộc Hi cũng rất thẳng thắn, không giấu diếm gì mà nói ra hết với Ngao Tinh.

Thì ra quả nhiên Không Tước Sơn Trang ở trong phạm vi khống chế của Sở Mộc Hi. Mà lần tỷ võ cũng là nguy trang, cũng chỉ vì Sở Mộc Hi lời kéo thế lực giang hồ trợ lực thôi. Nhưng hình như hiệu quả không lớn.

"Người cam kết gì với Lạc Nam?" Ngao Tinh muốn biết là cái gì hấp dẫn khiến Không Tước Sơn Trang có thể xưng bá một phương cúi đầu xưng thần.

"Khi thiên hạ thống nhất thì hắn làm một nước phụ thuộc, không phải cống nạp cho chính quốc." Sở Mộc Hi sáng khoái nói.

Phong Dạ Hàn bỗng dưng nheo mắt phượng, làm cho người ta không nhìn ra tâm tư của hắn.

"Chẳng qua hiện nay xem ra, sợ rằng chỉ có thể trở thành con cò bị vứt bỏ rồi." Sở Mộc Hi thâm ý nhìn Ngao Tinh, trong mắt không hề che giấu yêu say đắm.

Ngao Tinh không chịu nổi ánh mắt đó của Sở Mộc Hi, vội vàng lôi kéo Phong Dạ Hàn đi ra.

"Chủ tử, thuộc hạ không rõ!" Vô Trần không hiểu được tại sao chủ tử nhà mình lại thẳng thắn như thế, lúc này đại sự chuẩn bị nhiều năm chỉ sợ thất bại trong gang tấc rồi.

Sở Mộc Hi khẽ thở dài một cái, mới nói: "Đối với ta mà nói, Vật Nhỏ là một biến số. Đối với Phong Dạ Hàn mà nói, Vật Nhỏ chính là nửa cái mạng của hắn. Cùng quan trọng như nhau, ta không muốn Vật Nhỏ khó xử. Hơn nữa có Vật Nhỏ ở đây, Phong Dạ Hàn liền nắm chắc hơn ta năm phần." Chỉ có thể trách mình lúc trước quá dễ tin người, đầu tiên nên tìm Vật Nhỏ về.

"Chủ tử, không bằng chúng ta đem Bách Lý tiểu thư đoạt lại?" Vô Trần tất nhiên có thể hiểu được, không chỉ bởi tâm ý chủ tử trên người Bách Lý Ngao Tinh, chỉ bằng long khí trên người Bách Lý Ngao Tinh cùng Phượng Hoàng Kiếm phổ, cũng đủ để cho chủ tử mười phần nắm chắc việc nhất thống thiên hạ.

"Cội đời này thứ khó khống chế nhất chính là lòng người." Nhất là lòng của Vật Nhỏ đã sớm hoàn toàn bị Phong Dạ Hàn chiếm đi. Hắn lại làm sao không nghĩ đoạt lại năng.

Vô Trần không nói thêm nữa, lui tới một bên. Nhìn chủ tử yên lặng châm trà, nâng chén, thưởng thức, động tác rất ưu nhã, chỉ là mang theo một cổ cô đơn cùng chua xót không nói nên lời.

Từ phần bản đồ kho báu lấy được chỗ Công Tôn Vũ Hiến có thể thấy được một chút mấu chốt.

Thiên cầu nuốt mặt trời, thiên địa nhất tuyến, cát bụi tung bay, Tây Vực thất thủ.

Bốn câu đã nói rõ thời gian mà bảo tàng Tây Vực có khả năng sẽ xuất hiện. Mà theo dân gian truyền lưu, chưa tới ba ngày nữa chính là thời cơ tiến vào hoàng cung Tây Vực mất tích tốt nhất. Mà cũng từ Hoàng Phủ Tông Dung chứng thật. Theo sách sử Hoàng thất bọn hắn ghi lại, quả thật đúng như thế.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chờ đợi, chỉ là ai tính toán thế nào cũng chỉ có trời mới biết.

"Tiểu thư, sao người không chút lo lắng gì vậy?" Băng Tâm lại không nhịn được hỏi.

Xác thực, từ sau khi xuống dưới thạch thất, Ngao Tinh cơ hồ là tùy theo tự nhiên không có chút chí tiến thủ, ban ngày ăn uống no đủ liền cùng Phong Dạ Hàn dặt tay nhìn bích họa điêu khắc trên thạch thất, ban đêm hai người khanh khanh ta ta, không có chút nào để tâm tới chuyện về bảo tàng. Mà thái độ giống vậy còn có Sở Mộc Hi, ngoài thời gian ăn cơm thời gian còn lại đều chơi cờ cùng với Hoàng Phủ Tông Dung, trên ván cờ, hai người chém giết vô thanh vô sắc(không có âm thanh, màu sắc), nhưng nếu là người có lòng vẫn xem hiểu ván cờ hai người hung hiểm cỡ nào.

"Kết cục đã định, thắng bại đã phân, cần gì phải suy nghĩ dư thừa" Ngao Tinh tiếp tục cùng Phong Dạ Hàn chơi cờ tự mình phát minh ra. Sau khi Phong Dạ Hàn thua hai bàn, lập tức chuyển bại thành thắng, Ngao Tinh cơ hồ là liên tiếp thua trận, tái chiến lại thua.

Editor: Hạ Tiểu Phong

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Song Long thứ ở riêng

Phong Dạ Hàn ở một bên thấy cái miệng nhỏ nhắn của Ngao Tinh nhếch lên cao, thật là đắc ý.

Băng Tâm thấy tiểu thư mình nói một chút liền dừng lại, cho dù có việc cũng không thể hỏi, tránh cho tai vách mạch rừng (*).

(*) tai vách mạch rừng: dù có giữ bí mật đến đâu thì khả năng tiết lộ vẫn có thể xảy ra.

Cho đến ngày thứ ba, Hoàng Phủ Tông Dung mang theo mọi người cùng nhau ra khỏi thạch thất (động đá), quả nhiên thấy cảnh tượng giống như ghi lại, hoàng hôn lặn trời đất cùng màu hợp thành một đường, cát bụi tung bay mù mịt, mặt trời lặn dần, xa xa chân trời nổi lên một vòm rỗng san bằng đất, cuốn tất cả dừng lại nơi phía tây bầu trời.

Chỉ sau thời gian uống một ly trà, mặt trời đã hoàn toàn bị Thiên Cầu cắn nuốt, phía tây loáng thoáng tách ra vầng hào quang vàng óng, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sáng.

Mê Thất Hoàng cung, có người la hoảng lên.

Hoàng Phủ Tông Dung ngẩn ra, vội vàng mang mọi người tiến vào bên trong cửa đá.

Nhưng mà, tất cả mọi người vừa mới bước vào không lâu, đột nhiên vang lên một tiếng nổ thật lớn, khói dày đặc tràn ngập cả lối đi, mọi người bị phân tán lạc mất nhau.

Ngạo Tinh vẫn nắm tay Phong Dạ Hàn nên không bị phân tán. Mà Băng Tâm nắm chặt vạt áo của Ngạo Tinh nên cũng không bị rơi xuống. Còn Băng Lam trước lúc tiến vào liền dùng sợi dây trói cổ tay mình và Băng Tâm, tự nhiên cũng không có đi lạc. Nhưng ngược lại bốn người Xuất Nguyệt không thấy đâu. Ngạo Tinh nhớ lại theo hai kiếm Đan Phượng Triều Dương reo vang phát ra ánh sáng nhìn thấy rõ địa hình Tây Vực. Dựa vào trí nhớ, bốn người Ngạo Tinh dễ dàng tránh thoát cơ quan thông đến trung tâm của hoàng cung - Tầng Bảo Các.

Cùng lúc đó Hoàng Phủ Tông Dung cùng Hoàng Phủ Từ Khiên, Sở Mộc Hi và Vô Trần, vừa tiến vào.

Ba bên nhìn nhau cười, đều tự hiểu thâm ý trong mắt mình.

Trở lại năm ngày trước, khi Ngạo Tinh tìm Sở Mộc Hi để giải tỏa nghi vấn, lúc trở về, bên trong còn có thêm một người —— Hoàng Phủ Tông Dung.

Hắn im lặng lấy ra quyển sách phủ đầy bụi từ trong ngực, đưa cho Ngạo Tinh.

Thì ra tất cả ghi chép bên trong đều là những cống hiến của tổ tiên Lăng gia 300 năm nay vì thủ hộ hoàng cung Tây Vực.

Ba trăm năm trước, hoàng cung Tây Vực mới được thành lập, tổ tiên Lăng gia chính là Khai Quốc Nguyên Thần (người có công lớn dựng nước). Cho nên đến thời nay Lăng gia vẫn là Thủ Hộ Thần của hoàng cung Tây Vực. Bảo vật gia truyền của Lăng gia không chỉ có Phượng Hoàng Kiếm, mà còn có một thần công thiên hạ vô song gọi là Long Thần công, mà nội công Ngạo Tinh học chính là Long Thần công.

Hai trăm năm trước, bởi vì Tây Vực gặp thiên tai trước nay chưa từng có ——vòi rồng bão cát. Cả Tây Vực đã gặp phải liên tiếp ba tháng bão cát, thiếu chút nữa hoàng cung bị nhấn chìm trong bão cát. Lúc này Hoàng thất Tây Vực mới quyết tâm dẫn bộ tộc di chuyển. Mà Lăng Gia là Thủ Hộ Thần của Tây Vực nên đảm đương vấn đề sinh sống của cả bộ lạc. Vì vậy Lăng gia bắt đầu tranh giành quyền lực ở Phụng Thiên lục địa, trở thành chuyên gia buôn bán, bí mật đem tiền bạc, lương thực về Tây Vực.

Sau này Lăng gia gặp nạn, lúc này mới cắt đứt liên lạc giữa Tây Vực với Phụng Thiên lục địa.

Ban đầu, Lăng Sơ Hạ dùng tánh mạng bảo vệ Phượng Hoàng Kiếm phổ cùng nội công tâm pháp, đối với Long thần công cũng không hiểu rõ. Sau này Ngạo Tinh cũng luyện tâm pháp, bắt tri bất giác trong cơ thể tích tụ hai cỗ Long thần công, Hòa Long thần công cùng Băng Long thần công.

Thật ra thì, Long thần công bao gồm ba loại là Hòa Thần Long, Băng Thần Long, còn có Huyết Thần Long. Hòa Long cùng Băng Long đều là Thủ Hộ Thần của Huyết Long nhất tộc. Mà Từ Diệu Thạch là tổ tiên hoàng thất Tây Vực ~bởi vì thể chất ~đặc biệt, nên luyện thành ~ba loại Long thần công, sau nhiều năm chết đi trong cơ thể lưu lại một ít đồ vật. Long thần công có một năng lượng khổng lồ, người sở hữu Long thần công có khả năng hủy thiên diệt địa. Đồng thời nó cũng là một tai họa!

Vậy mà hôm nay chỉ có Ngạo Tinh và Hoàng Phủ Tông Dung lĩnh hội Long thần công, cho nên Ngạo Tinh là một người cực kỳ quan trọng. Có thể tạo ra cũng có thể hủy diệt.

Mấy người đang nghiên cứu cách mở Tầng Bảo Các, thì từ bốn phương tám hướng truyền đến những tiếng vang lớn.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Có sét đánh?" Băng Tâm kêu lên.

"Không giống!" Ngạo Tinh lắc đầu, nằm xuống đá cẩm thạch lát trên mặt đất, cẩn thận nghe, quả nhiên, là thứ gì đó sụp xuống, trong tiếng vang xen lẫn tiếng người lộn xộn.

"Xem ra bọn họ đã phá hư cửa cung, nơi này chẳng mấy chốc sẽ sụp xuống rồi!" Thời khắc máu chốt Hoàng Phủ Tông Dung kết luận.

Vừa mới nói xong, một trận xương mù từ bốn bề xông vào mũi, mặt đất rung chuyển mạnh mẽ.

"Không ổn!"

Ngạo Tinh và Hoàng Phủ Tông Dung đồng thời lên tiếng.

Sắc mặt Ngạo Tinh trầm xuống, lôi kéo Phong Dạ Hàn liền chạy về phía cửa đường hầm lúc tới, "Chạy mau!"

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước, tiếng nổ đã càng ngày càng gần, cả đường hầm tràn ngập bụi mù cùng cát đá, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng ầm ầm của vách tường vỡ vụn, trong đường hầm một luồng khí gay gắt xông lên mũi, còn mang theo một cỗ khí độc.

"Đi theo ta!" Hoàng Phủ Tông Dung quyết định thật nhanh, ra lệnh.

Mang theo mọi người chạy đến một cửa nhỏ bên hông vách đá, trong cơ thể xuất ra quán chú Huyết Long đánh vào cái chìa khóa bên cửa động trong khe hở, ‘ba’ một tiếng, cửa được mở ra.

Đoàn người tránh ở bên trong, cho đến khi con chấn động dừng lại, lúc này Hoàng Phủ Tông Dung mới chậm rãi nói ra nguyên nhân xuất hiện con chấn động mạnh đó.

Thì ra là do tổ tiên của hắn trước khi rời đi, đề phòng người khác dòm ngó tài sản Tây Vực, liền thiết kế một số cơ quan bên trong hoàng cung, còn chứa không ít khí độc. Vừa mới nãy chấn động trong cơ quan trụ cột, từ đó dẫn đến toàn bộ cơ quan phát động.

Sau chuyện này, muốn lần nữa thuận lợi tiến vào Tầng Bảo Các sợ rằng đã là chuyện không thể nào, vì theo tin tức tìm kiếm được, ban đầu Hoàng thất Tây Vực chỉ lưu lại duy nhất một lối đi bí mật thông đến Tầng Bảo Các. Vậy mà lối đi bí mật này trên bản đồ Hoàng thất Tây Vực không có ghi chú gì, trên Phụng Hoàng Kiếm phổ cũng không có ghi lại.

Theo suy luận của Ngao Tinh và Hoàng Phủ Tông Dung, muốn thông đến mật đạo có hai cơ hội, một là trở về đường cũ, bắt đầu từ sư tử đá trước Tầng Bảo Các, nơi đó phải có cơ quan vào trong; hai là từ đường hầm trở về, tới bức tường phía Tây của hoàng cung Tây Vực, nơi đó có năm cửa động vào trong.

Sau khi mấy người thương nghị, quyết định chia làm hai lối. Sở Mộc Hi và Vô Trần đi theo Hoàng Phủ Tông Dung, mà Hoàng Phủ Tông Dung cũng phải một vài tên tùy tùng đi theo nhóm Ngao Tinh.

Ngao Tinh vừa dò đường, cũng không quên trò chuyện với tùy tùng Thúc Phưong của Hoàng Phủ Tông Dung về tình hình gần đây của Lang Gia tộc.

Theo Thúc Phưong miêu tả, bên trong Lang gia tộc sợ rằng thật sự có bệnh truyền nhiễm. Nhưng qua lời kể của Thúc Phưong Ngao Tinh cẩn thận phân tích một chút bệnh trạng, xem chừng có thể tìm ra nguyên nhân.

Theo như lời Thúc Phưong nói, những bệnh này phần lớn vì bị đau mắt hột, kết sỏi, bệnh phổi, trĩ dẫn đến bệnh. Những chứng bệnh này ở trên sa mạc mà nói đều là chút bệnh tật thông thường.

Bởi vì Sa Mạc là vùng khô hạn, thiếu nước, ban ngày nhiệt độ cao, dễ khiến cơ thể người mất đi nước, mà nước đối với người mà nói là quan trọng nhất. Cho nên, tình trạng lâu dài dẫn đến các chức năng bị rối loạn. Sự rối loạn này cộng với cơ thể bị thiếu dưỡng khí, sẽ dẫn đến xuất hiện các triệu chứng bệnh, tỷ như khát nước, xương sống thắt lưng đau đớn, xương cổ đau đớn, nghiêm trọng dẫn đến bị loét dạ dày, huyết áp lên cao, ảnh hưởng đến sự tiết ra của insulin* làm xuất hiện nhiều bệnh trạng khác.

*insulin: loại kích thích tố do tuyến tụy tiết ra có thể xúc tiến sự hình thành tinh bột trong cơ và gan của cơ thể động vật, từ đó điều tiết hàm lượng đường và máu trong cơ thể. Insulin bị giảm sẽ gây ra bệnh tiểu đường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: tạo thể chân vạc

Ngoài ra, ở khu vực sa mạc có bão cát, trong không khí có chứa những hạt nhỏ li ti, những thứ này làm tổn hại đến hệ hô hấp của con người rất lớn. Dễ dàng dẫn tới thở khó khê và dị ứng, còn có bệnh mắt hột. Thật ra bệnh mắt hột là một loại bệnh truyền nhiễm mạn tính, kết mạc sung huyết, mắt ngoài thô ráp, giống như hạt cát, từ từ đóng lại, làm bên trong mí mắt dày cộm, ảnh hưởng nghiêm trọng tới thị lực.

Người của hoàng tộc Tây Vực trải qua Đại Thiên Tỷ, điều kiện hoàn cảnh cùng ăn uống xảy ra biến hóa cực lớn, năng lực thích ứng của thân thể nhất thời không tiếp thụ nổi, từ đó làm cho khắp nơi trên cơ thể xuất hiện bệnh trạng, chẳng có gì lạ.

Nhưng nhìn Hoàng Phủ Tông Dung cũng không phải loại người tin tưởng mệnh trời, vì sao cũng tin những cái được gọi là nguyên rủa ... lời đồn. Hay là nói có dụng ý khác, chỉ là ngại trạng thái?

Ngao Tinh đem những nguyên nhân bên trong và nhân tố bên ngoài toàn bộ phân tích cho Thúc Phưong nghe, Thúc Phưong nghe vậy cực kì sửng sốt. Liên tục không ngừng nói nhất định đem những lời nói này truyền lại cho ngự y, hi vọng có thể trợ giúp.

Đoàn người bất tri bất giác đã đi sâu vào, cuối cùng đi tới ngõ cụt của đường hầm, ba mặt lấp kín bằng tường, không còn lối đi. Nhìn thấy rõ ràng trước mặt có hai Thạch Hổ (Hổ đá), trên người cũng không có bất kỳ cơ quan nào.

Ngao Tinh không khỏi nghĩ tới một màn lúc trước Hoàng Phủ Tông Dung rót vào khe hở Huyết Long thần công. Nếu không dấu vết gì khác, xem ra chỉ có thể tạm thời thử một lần.

Vì vậy, năng hóa chân khí Hỏa Long trong cơ thể rót vào trong miệng Thạch Hổ bên trái, khi đó lại có một cỗ lực đàn hồi mãnh liệt cản trả đến trên người nàng. Lúc này, Ngao Tinh phát hiện máu trong cơ thể điên cuồng lên, theo huyết dịch lưu động, giống như hội tụ thành ngàn vạn lưỡi dao sắc bén róc xương lóc thịt, đau nhức gay gắt.

Tình huống không đúng! Ngao Tinh phát hiện hai cỗ chân khí Thần Long trong cơ thể đang không ngừng xé rách thân thể của nàng, muốn đem nàng xé rách thành hai nửa. Trong óc không ngừng hiện lên một màn hai Long tận lực hỗn chiến, đầu đến người chết ta sống.

"Ngao nhi, nàng rốt cuộc thế nào?" Phong Dạ Hàn liều mạng giữ lấy Ngao Tinh, vẫn như cũ không có kết quả. Sở Mộc Hi nhanh chóng đi tới giúp một tay, hợp lực mới đem Ngao Tinh đang la hét định trụ lại.

Lý trí Ngao Tinh vừa khôi phục, nhanh chóng điểm mấy huyệt vị trên thân mình, lúc này mới khiến mình tỉnh táo lại. Đôi mắt đỏ tươi trong veo vẫn còn

lưu lại hai cỗ lệ khí.

Ngạo Tình đưa mắt ra hiệu cho Băng Tâm đang hoảng sợ bên cạnh, Băng Tâm ngẩn ra, lập tức lác mình đến bên cạnh Thúc Phưong, định trụ Thúc Phưong. Thúc Phưong chưa kịp hiểu gì đã bị định trụ.

"Không làm cho hấn nghe thấy!" Ngạo Tình bảo Băng Lam động thủ, Băng Lam lập tức từ ống tay áo rút ra hai cây kim châm, hướng Thúc Phưong xuống tay.

Ngạo Tình nhìn Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi ở hai bên, lưu luyến một hồi.

Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi bị cái nhìn này của Ngạo Tình làm cho kinh hãi, trong lòng ngập tràn lo sợ.

"Ngạo nhi, ngươi làm sao vậy?"

"Vật nhỏ, không sợ!"

Hai người dứt lời, hai hàng nước mắt trong suốt của nàng chảy xuống.

"Hàn, Hi, không cần ngắt lời của ta. Ta chỉ sợ là không được. Ta trúng độc, là Nhã Nhã hạ độc Long Tiên Thảo. Chính là nhằm vào Long thần công trong cơ thể ta. Trước đó ta thấy Hoàng Phủ Tông Dung dùng chân khí rót vào khe hở, liền muốn thử một lần, không nghĩ tới vẫn mắc bẫy của hấn, kích thích Long thần công trong cơ thể cản trở làm độc tính phát ra. Tin tưởng ta, Hoàng Phủ Tông Dung mới là người mà hai người nên đề phòng, hấn sâu không lường được. Mà nay, ta chỉ có thể đem hai luồng chân khí này đưa vào cơ thể hai người, về phần tại sao, các người về sau sẽ biết." Nói xong lời cuối cùng, hơi thở của Ngạo Tình đã rất yếu ớt rồi.

"Mau. . . Mau. . ." Thời gian đã không còn nhiều, Ngạo Tình bảo hai người tĩnh tọa, ngưng thần đem hai cỗ thần công trong cơ thể phân liệt rót vào trong cơ thể của bọn hấn.

Mới vừa truyền xong, Ngạo Tình liên tục nôn ra máu đen, bất tỉnh nhân sự.

Ban đầu Ngạo Tình ở Ma Âm động cứu Nhã Nhã sau đó vẫn luôn làm bạn cùng nàng, mà khi đó trên người Nhã Nhã lại có một mùi thơm đặc biệt, đó chính là Long Tiên Thảo. Ngay từ lúc này, Nhã Nhã liền bắt đầu hạ độc cho Ngạo Tình, lặng yên không tiếng động, lúc ở khách điểm Tây Vực, Ngạo Tình không ngừng nôn mửa, mà nàng rõ ràng biết đây không phải là triệu chứng mang thai, nhưng lại không phát hiện ra vấn đề gì, sau cũng không nghĩ nữa. Hôm nay, nàng rốt cuộc nghĩ thông suốt chân tướng trong đó.

Thật ra, Nhã Nhã thật đã sớm chết rồi, ban đầu Dung Hi thấy phần mộ của Vật Nhỏ, chính là nơi chôn cất Nhã Nhã thật 8 tuổi.

Nhã Nhã giả là một quân cờ do sự thúc Ngạo Tình tạo ra. Mấy năm sống chung, lâu ngày sinh ra tình tỷ muội. Nhã Nhã lúc ban đầu không nở ra tay. Nhưng phần lớn nữ nhân cảm tính cao hơn lý tính. Thời điểm cùng Dung Hi đi hưởng tuần trăng mật, nàng phát hiện Dung Hi cũng không thực sự hạnh phúc như trên mặt, hấn luôn tâm niệm Ngạo Tình. Lần đầu tiên bọn họ cả nước thần mật, Dung Hi khi tình loạn còn gọi tên Ngạo Tình, điều này lập tức hủy đi điểm mấu chốt của Nhã Nhã. Vì vậy, bắt đầu từ khi đến thăm Ngạo Tình ở Túc Nguyệt quốc, lừa ghen của nàng ấy cũng đã không cách nào ngừng lại, thậm chí không tiếc lợi dụng tiểu sinh mệnh trong bụng. Vì hủy tình địch một nghìn, không tiếc tự tổn hại tám trăm. Kết quả là áy náy rồi tự sát.

Một năm sau, Phụng Thiên đại lục bắt đầu chinh phạt. Trải qua ba năm, Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi mỗi người một phương, cùng nhau nắm giữ Phụng Thiên đại lục. Đồng thời, tại núi Lang Gia

_Tây Vực Lang Gia tộc ở nơi này trong vòng bốn năm, bằng tài phú kiếm được từ hoàng cung Tây Vực mất tích, lính cường ngựa tốt, thống nhất Tây Vực, chiếm cứ một phương.

Nhưng trước khi Ngạo Tình tiến vào tìm kiếm hoàng cung Tây Vực mất tích cũng đã truyền thư bằng chim cho Âu Dương Trường Phong, đề cho hấn lập mưu, làm cho cả Lang Nha minh chuyển sang hoạt động bí mật, tùy thời chuẩn bị chống cự Hoàng Phủ Tông Dung tiến công. Vậy nên, trong lúc Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi vội vàng chinh chiến, Hoàng Phủ Tông Dung liền vùng trộm phái từ sĩ ý đồ một lần đánh hạ Lang Nha minh, đáng tiếc lúc đến nơi, đã sớm người đi núi trống. Vì vậy, Hoàng Phủ Tông Dung bắt đắ dĩ mới trầm mặc nhìn hai hồ cần nuốt Phụng Thiên đại lục, mắt thấy, tay lại không thể động. Bởi vì mỗi khi hấn muốn âm thầm sử dụng lực lượng chuẩn bị tham dự chiến tranh thì trong hoàng tộc đều sẽ xảy ra một chút chuyện lớn nhỏ, Hoàng Phủ Tông Dung biết là Lang Nha minh làm chuyện tốt, nhưng lại không thể không kiêng kỵ. Đối với việc phân chia Phụng Thiên đại lục tốt đẹp, chỉ có thể chùn bước. Hấn biết, đó là cảnh cáo của Phong Dạ Hàn.

Như thế, trên đại lục Phụng Thiên liền tạo thành thế chân vạc. Như hy vọng ban đầu của Ngạo Tình khi đem hai cỗ thần công truyền cho Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi, mục đích là vì Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi dùng băng hòa tương dung, cùng nhau ngăn lại khuynh hướng ngày càng cường đại của Tây Vực, giữ vững an bình của Phụng Thiên đại lục.

Trong vòng bốn năm, Ngạo Tình vẫn ngủ say trong động băng trên núi Yên Vực. Bốn năm như một ngày, mỹ nhân lẳng lẳng nằm nơi đó, ngũ quan tinh xảo, nước da tuyết trắng, cho dù xa xa liếc nhìn một cái, cũng làm người ta không thể dời mắt. Quá đẹp!

Phong Dạ Hàn và Sở Mộc Hi cùng nhau đi vào trong động, lại xa xa đứng cách giường băng năm thước. Bởi vì giường băng nàng nằm không chịu nổi long khí của bọn họ.

"Nghĩ kĩ chưa?" Sở Mộc Hi lạnh lùng lên tiếng hỏi.

"Ta chưa từng do dự!" Phong Dạ Hàn cảm kích nhìn Sở Mộc Hi, nhân nhạ nói một câu: "Cám ơn!"

Editor: Hạ Tiểu Phong

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: thăm cố nhân (1)

Thân thể Sở Mộc Hi khẽ ngấn ra, phút chốc khôi phục yên tĩnh, mím môi, mới nói: "Ta cũng yêu nàng!" Đơn giản bốn chữ thể hiện tất cả thâm tình, cũng tương tự thể hiện tất cả ngang hàng bất đắc dĩ.

"Cám ơn!"

Không đợi Phong Dạ Hàn giữ lại, Sở Mộc Hi đã cất bước ra khỏi thạch động.

Vào một tháng trước, Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi đồng thời nhận được một phong thư, nội dung bên trong nói là chỉ cần Tam Long hợp tụ làm một, lại dụng lực lượng của Tử Diệu Thạch liền có thể khiến cho Bách Lí Ngạo Tinh cải tử hồi sinh. Mới đầu hai người đều không tin, cho rằng đây là những người khác có ý đồ âm thầm lần nữa khơi lên chiến hỏa. Sau lại, hai người để ẩn chứng thiết giả, tụ lại một khối vận chân khí vào Tử Diệu Thạch, không ngờ Tử Diệu Thạch phát ra bạch quang mãnh liệt, Phương Viên(xung quanh) ngàn mét bên trong thực vật đều là tự rụng chết héo, động vật hình như cũng bị đã thương nằm im không nhúc nhích chỉ còn lại chút hơi thở. Kỳ quái là, Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi đều là bình yên vô sự. Càng quái dị chính là, nửa tháng sau, những thực vật chết héo và động vật bị bỏng một lần nữa khôi phục sức sống, thực vật dài ra mầm mới, động vật lột da sau vẫn vui vẻ.

Rất cuộc, hai người bọn họ quyết định tạm thời thử một lần. Thuyết phục Bách Lí Vinh cùng Lam Cơ từ, làm theo kế hoạch.

Một tháng sau, Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi dẫn mười vạn binh tướng nam bắc gặp nhau, chuẩn bị từ hai mặt giáp công Tây Vực Lang Gia sơn.

Mới một vòng chiến tranh lại bắt đầu. Tây Vực Lang Gia sơn nổi danh dễ thủ khó công, chỉ là có Lang Nha Minh tương trợ, Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi tấn công Hoàng Tộc Tây Vực là chuyện không khó.

Chiến hỏa kéo dài hai tháng, cuối cùng Hoàng Phủ Tông Dung thức thời, đồng ý Phong Dạ Hàn cùng Sở Mộc Hi nói lên ba yêu cầu: một là Tam Long hộ thể cứu Ngạo Tinh; hai là cùng chia đều tài vật còn sót lại trong Tây Vực; ba là tam phương ký hiệp nghị, trong vòng hai trăm năm bắt kẻ là lí do gì cũng không khơi lên chiến hỏa, tam quốc mở rộng rãi thông thương, hôn nhân liên minh, hữu nghị giao hảo.

Từ đó, Phụng Thiên Đại Lục lần nữa tạm thời an bình.

Kể từ khi chiến hỏa ngừng nghỉ, Phong Dạ Hàn cơ hồ đem Ngự Thư Phòng đem đến cung của Ngạo Tinh.

Nhìn Ngạo Tinh sắc mặt càng ngày càng đỏ hơn thắm tốt, tim của hắn cũng đi theo nóng rực lên. Tam Long hộ thể thì sau khi năng lượng Tử Diệu Thạch toàn bộ cho Ngạo Tinh hấp thu, thì khôi phục lại hô hấp, mà Hoàng Phủ Tông Dung không thể không lấy ra chỉ bảo Lam Tinh Linh của Hoàng Tộc Tây Vực, dùng cho Ngạo Tinh bảo vệ tâm mạch. Lam Tinh Linh có một nhiệt độ ôn hòa điều hòa cơ thể, khiến thân thể Ngạo Tinh không cần đặt trên giường Hàn Băng nữa.

"Ngạo nhi, hiện tại thiên hạ an bình, ta có thể cùng ngươi khắp nơi du sơn ngoạn thủy tiêu dao sống qua ngày rồi!"

"Ngạo nhi, làm sao ngươi còn không tỉnh lại? Đại ca ca của ngươi Sở Mộc Hi hôm nay muốn thành thân rồi!"

"Ngạo nhi, Băng Tâm cùng Truy Nguyệt đã thành, làm sao ngươi còn không tỉnh? Băng Tâm nói chỉ cần ngươi tỉnh lại, sẽ liền gả cho Truy Nguyệt!"

"Ngạo nhi, Sở Mộc Hi đã làm cha rồi! Làm sao ngươi còn không tỉnh lại? Về sau con của chúng ta quá nhỏ, sẽ bị khi dễ!"

Ngạo Tinh không biết mình ngủ bao lâu, trong giấc mơ hỗn độn có một âm thanh rất xa xôi lại rất dịu dàng quen thuộc đang cùng nàng nói rất nhiều lời, lẳng lặng lắng nghe, hắn cũng là lẳng lặng nói, không sợ người khác làm phiền.

Mộng rất dài, nhưng cũng rất ấm áp.

Rất cuộc một ngày, nàng nhớ lại chủ nhân của âm thanh này —— Phong Dạ Hàn, mất trong veo chợt mở ra.

"Ngạo nhi. Ngươi. Tỉnh!" Trong mắt là gương mặt phóng đại của hắn, lông mi dài như liễu, mắt phương thâm thúy, khóe miệng cực nhanh kéo ra hai bên, cười đến giống như băng sơn sơ tan ra loại tuyệt mỹ.

Ngạo Tinh lẳng lặng nhìn khuôn mặt quen thuộc, nghe lời nói quen thuộc, nghe hơi thở quen thuộc, không tự chủ, hai hàng nước mắt trong suốt tuông rơi.

Nước mắt như mở ra, thế nào cũng không ngừng được, giống như chảy ra .

Phong Dạ Hàn mặc dù có chút hoảng hốt, nhưng nước mắt của hắn cũng không nhịn được chảy xuống, đem mấy năm khổ sở này, tịch mịch cùng tương tư đau khổ cùng nhau hóa thành nước mắt, toàn bộ phát tiết ra ngoài.

"Hàn, thật xin lỗi, để cho ngươi lo lắng khổ sở!" Một câu đơn giản, sau lời nói, Ngạo Tinh gất gao ôm cổ của Phong Dạ Hàn, khóc đến đất trời cũng cảm động, Nàng chỉ cứ như vậy suy nghĩ ôm hắn thật tốt, mãi cho đến dài đằng đẵng, Thương Hải Thương Điền.

Nghe tiếng Băng Tâm cùng Băng Lam chạy tới, bốn người Xuất Nguyệt cũng là đứng ở cửa miệng khóc bù lu bù loa . Cũng không ai lên quấy rầy hai người tâm sự.

Phong Dạ Hàn cảm nhận được tâm tư Ngạo Tinh, kích động trong lòng, cúi đầu liền chiếm lấy cánh môi nàng, dùng hết sinh mạng lực lượng hôn, yêu, trở về chỗ cũ.

Nhớ nhưng quá lâu quá lâu, hôn tự có bao nhiêu nóng rực điên cuồng.

Thanh u trên đảo hoang, chim hót hoa thơm, càn lệ an tường yên tĩnh. Chỉ là, hình như có chút quá mức an tĩnh.

"Tiểu Tinh Tinh, sẽ không làm địa phương chứ?" Phong Hề Ngạn đề thấp giọng nói hỏi.

"Cũng sẽ không sai!" Ngạo Tinh suy nghĩ một chút, cảm thấy sẽ không có lỗi, đây chính là nhiều lần trắc trở mới lấy được tin tức.

"Tiểu Tinh Tinh, ngươi xem chim không đậu mấy chỗ ngồi, liền một bóng người cũng không." Phong Hề Ngạn ngắm nhìn bốn phía tầm vài vòng, cũng không phát hiện nhân khí gì. Là đảo đơn độc vốn là không lớn, một cái là có thể nhìn xuyên, ngay cả cái lầu tranh cũng không có.

"Ngươi đừng gọi Tiểu Tinh Tinh nữa, làm cho ta nổi da gà cũng rơi đầy." Kể từ khi Ngạo Tinh mượn quan hệ của Phong Hề Ngạn cùng hắn trốn ra cung đến nay , Phong Hề Ngạn liền một mực một tiếng"Tiểu Tinh Tinh" , làm Ngạo Tinh hoảng sợ.

"Không gọi ‘ Tiểu Tinh Tinh ’, không bằng gọi ‘ tiểu Ngạo Tinh’?" Phong Hề Ngạn một bộ mặt xấu xa, cười đến sáng ngời nhìn Ngạo Tinh.

"Đừng! Cứ gọi Tiểu Tinh Tinh đi!" Thật là hết cách với hắn.

Trải qua nửa tháng chung đụng, phát hiện Phong Hề Ngạn này cũng là một bé trai ghê gớm. Một đường cái nhau âm ỉ thích can thiệp chuyện bất bình không nói, còn thích lao đao, hoàn toàn không có trước mị hoặc diêm dúa lăng lợ mị thái.

"Tiểu Tinh Tinh, mau nhìn!" Thời điểm hai người đi tới sườn núi nhỏ phía sau, Phong Hề Ngạn mắt lưu loát, một cái liền phát hiện một đồng lớn phệ tích.

Kể từ sau khi Ngạo Tinh tỉnh dậy, trong thân thể ngũ quan xúc giác trở nên không hề nhạy cảm nữa, trong cơ thể công lực tan hết, giống như một người bình thường. Cũng bởi vì vậy, Phong Dạ Hàn càng quản thúc Ngạo Tinh nhiều hơn, cơ hồ đều không cho Ngạo Tinh bước ra cửa cung một bước. Khiến Ngạo Tinh có cảm giác mình giống như là chim Hoàng Yến được Phong Dạ Hàn nuôi.

Vì vậy, hai tháng sau, Ngạo Tinh phái Băng Tâm lặng lẽ đưa tin cho Phong Hề Ngạn, để cho hắn mang mình xuất cung tìm cổ nhân. Phong Hề Ngạn vốn là thích cùng Phong Dạ Hàn đối nghịch, thêm với có thời cơ tốt ở chung với cô gái mình mến, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho. Vì vậy, hai người trải qua nửa tháng kế hoạch, rốt cuộc như ý nguyện.

"Hình như là bị người dung một cây đuốc đốt." Phong Hề Ngạn bắt đầu cảnh giác lên, nhìn chút tro bụi, hiển nhiên là chuyện mấy ngày trước.

"Ngươi còn nói nhầm, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết." Ngạo Tinh ác thanh ác khí nói.

Phong Hề Ngạn dừng lại, ngược lại trong lòng vui vẻ không ít. Hắn chính là thích thái độ Ngạo Tinh đối với hắn, cảm giác rất thân gần, thoải mái.

Ngạo Tinh vốn muốn chỉ người của Phong Hề Ngạn vội vàng điều tra, nhưng như thế đều động người của Phong Hề Ngạn, sợ rằng Phong Dạ Hàn liền phát hiện dấu vết, lần này cuộc hành trình thăm người thân chỉ sợ cũng phải nửa đường chết non. Kể sách hiện giờ, chỉ có thể dựa vào chính bọn hắn dò xét cùng phỏng đoán.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: thăm cổ nhân (2)

Ngay đêm đó, Ngạo Tinh và Phong Hề Ngạn cũng không rời đi tiểu đảo, mà dùng cành cây cùng lá khô tạo nên một cái giá nướng nhỏ, ở một bên nướng đồ ăn.

"Không ngờ người làm hoàng tử thật bình thường, ngược lại lúc làm lăng tẩm lại có mấy phần bộ dáng." Nhìn bộ dạng Phong Hề Ngạn trở thịt nướng vui đến quên cả trời đất, Ngao Tinh trêu ghẹo nói.

"Chỉ cần có Tiểu Tinh Tinh ở bên người, hoàng tử hay lăng tẩm ta đều không sao cả." Phong Hề Ngạn nháy mắt, cố gắng bày sức quyến rũ cho Ngao Tinh xem.

"Chắc chắn. Thật đúng là đáng tiếc! Thu hồi bộ dáng này của người lại thôi, bản cô nương đối với người như vật cách điện." Ngao Tinh lắc đầu thờ dài.

"Vật cách điện?" Phong Hề Ngạn có chút ngây dại, nhưng nhớ tới khả năng thứ này vật gì đó mà kiếp trước Ngao Tinh nhận biết, có chút ngạc nhiên.

"Nói đúng thì người không phải món ăn của ta, dù người sức quyến rũ bắn ra bốn phía không thể nào ngăn cản, lòng ta vẫn như cũ, lần này hiểu chưa!" Ngao Tinh xé một miếng thịt chân thỏ béo ngậy đưa lên miệng ăn. Vừa vận có mấy giọt dầu bắn vào ngọn lửa, lửa liền dâng cao mấy tấc, Phong Hề Ngạn gấp đến độ lui về phía sau tụt ở một bên.

Lúc đó chợt có một trận tiếng vang vụn vặt từ không xa trong rừng rậm truyền ra.

Ngao Tinh cùng Phong Hề Ngạn nhanh chóng trao đổi một cái ánh mắt, Phong Hề Ngạn nhanh đến bên người Ngao Tinh, nắm hông của nàng, một trận gió liền biến mất trong ánh lửa.

"Người đâu?" Rất nhanh, có mấy nữ tử bạch y lắc mình đến gần đồng lửa, tìm người chung quanh.

Chợt có một nữ tử nhìn thấy trong bụi cây nhỏ phía đông thoáng qua một mảnh áo trắng, hô to: "Ồ đó!"

Chúng nữ nhanh chóng phóng qua đi, nhưng bạch ảnh biến mất không còn tăm hơi rồi.

Ngao Tinh vừa muốn ngo đầu từ trong khe tối ra quan sát bên ngoài một chút, ai ngờ một thanh kiếm sáng loáng đã đề ngang trên cổ.

"Phong Hề Ngạn, người tốt nhất ngoan ngoãn dừng tay, nếu không ta không dám cam đoan kiếm này có thể không cẩn thận quệt làm bị thương gương mặt của sư muội hay không!" Quả nhiên là Bách Mị, cười đến vô cùng phong tình.

Phong Hề Ngạn lập tức ngừng tay, hai nữ tử nhanh chóng điểm huyết đạo Phong Hề Ngạn.

"Không ngờ sư muội lại vẫn còn sống, thật là tam sinh hữu hạnh a!" Bách Mị không khỏi cảm thán bản thân thật may mắn. Kể từ khi ma âm động bị hủy diệt, sư phụ cũng bị Phong Dạ Hân giết, nàng mang theo mấy sư muội đồng trốn tây nấp, vốn đã bị dồn vào đường cùng rồi, mà giờ khắc này đang bị truy đuổi khắp nơi, ngay cả hoàng tộc Tây Vực cũng không dám chứa chấp các nàng.

Không ngờ trời không tuyệt đường con người, để cho nàng gặp được Phong Hề Ngạn đang cải trang, con người màu trà kia chính là hóa bụi nàng cũng nhận ra được. Càng không nghĩ tới, nữ tử cùng hấn một chỗ hấn là Bách Lý Ngao Tinh, lại vừa đúng lúc Ngao Tinh được cứu sống mất hết võ công.

Thật là đi mòn gót giày không tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn công.

"Ta chỉ có thể cùng người nói chuyện, không cách nào cùng cầm(loài chim) khai thông. Chớ cần nhẫn, có yêu cầu gì thì nói thẳng đi!" Ngao Tinh hiểu rõ, Bách Mị bắt được mình trước tiên không phải giết nàng báo thù, mà là uy hiếp Phong Hề Ngạn dừng tay. Xem ra là sợ ném chuột vỡ bình, tạm thời bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn.

"Người... Sư muội quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng!" Bách Mị muốn nổi giận, nhưng mạng nhỏ đang đặt trong tay người khác, chỉ có thể im hơi lặng tiếng.

"Mặc dù ta rất không muốn nói, nhưng bản tiểu thư nhớ rằng cho tới bây giờ Lam Cơ Tử chỉ nhận một mình ta làm đồ đệ, Bách Mị Cung chủ vẫn không nên nhận loạn thân thích thì tốt hơn!" Ngao Tinh cười nhạo giật giật khóe miệng.

"Bách Lý Ngao Tinh, người tốt nhất thức thời một chút, nếu không tay của ta run lên, chỉ sợ danh hiệu đệ nhất mỹ nhân này của người phải dành cho người khác rồi." Bách Mị hữu ý vô ý đem mũi kiếm lướt qua xương quai xanh trắng như tuyết của Ngao Tinh.

"Bách Mị, Tiểu Tinh Tinh nếu thiếu một cọng lông tơ, ta Phong Hề Ngạn là người thứ nhất không tha cho người! Không tin người có thể thử xem!" Phong Hề Ngạn tàn độc nói.

"Chắc chắn. Người ta đã là nữ nhân của người khác, còn là đệ muội của mình. Lại còn cả ngày ra vào một đôi, đi theo làm tùy tùng, cũng không sợ người khác chê cười." Trong lời nói của Bách Mị lộ ra ba phần lãnh trào, ba phần phẫn hận, bốn phần khinh thường.

Lời nói của Bách Mị xác thực nói trúng tâm sự của Phong Hề Ngạn, nhưng vậy thì thế nào, hấn Phong Hề Ngạn cho tới bây giờ làm chuyện gì cũng không quan tâm người khác nói như thế nào.

"Dù sao cũng tốt hơn người không ai thích! Người hấn mộ cũng không được." Ngao Tinh thấy Phong Hề Ngạn trầm mặc, không khỏi thay thế hấn trả lời.

Ngao Tinh cười giương cằm lên, liếc mắt nhìn Phong Hề Ngạn, thấy hấn khôi phục vẻ mặt lạnh tanh, vụng trộm thở phào nhẹ nhõm.

"Không có liêm sỉ!" Bách Mị có chút giận rồi.

"Người liên hâm mộ đồ kị hận đi! Nói mau, Nhã Nhã cùng Dung Hi có phải đang ở trong tay các người?" Ngao Tinh lạnh mặt hỏi.

"Có người đã bắt bọn họ trước chúng ta một bước." Bách Mị khinh thường nói.

"Các người đều nhìn thấy?" Ngao Tinh híp híp mắt, trầm tư một hồi mới hỏi.

"Không sai!"

"Thượng Quan Dực hay Công Tôn Vũ Hiền?" Có khả năng nhất chính là hoàng tử hai nước này, muốn mượn dùng tài phú kếch xù của gia tộc Dung Hi để ngày khác Đông Sơn tái khởi.

"Ta sẽ không nói!" Bọn họ cơ bản đều là dân liều mạng, mặc dù mục tiêu không giống nhau, nhưng cũng trăm sông đổ về một biển. Điều nghĩ một lần nữa giương cờ, đoạt lại một mảnh lãnh thổ. Hôm nay khẩu vị Bách Mị không quá lớn, trước hết chỉ có thể xây dựng lại ma âm động sau mới tính toán lâu dài.

"Tại sao không cùng hấn hợp tác?" Ngao Tinh nhìn ra ánh mắt Bách Mị có điều cố kỵ, liền hỏi.

"Bảo hồ lột da, cuối cùng giết người diệt khẩu, Bách Mị ta có ngu xuẩn hơn nữa cũng sẽ không đem tỷ muội bán đi." Không nhìn ra nàng ta còn có một chút đạo đức tốt như vậy.

"Ừ, xem ra thật đúng là không quá ngu! Bất quá người cho rằng nhóm người các người còn có đường sống sao?" Ngao Tinh thờ dài nói. Bởi vì nàng nghe được Từ Diệu Thạch treo lủng lẳng bên hông nhẹ nhàng lóc lên một cái.

Kể từ khi Từ Diệu Thạch mất đi năng lượng, Phong Dạ Hàn cũng bảo người ta mang Từ Diệu Thạch mài thành hai khối ngọc đeo, cùng Ngao Tinh mỗi người một khối. Nhưng ngoài ý muốn của hai người, không ngờ hai khối ngọc này có thể hấp dẫn lẫn nhau, chỉ cần hai người ở gần mét bên trong, hai tảng đá này có thể phát ra ánh sáng yếu ớt, cảm ứng lẫn nhau rồi nhẹ nhàng rung động. Mà người thường bình thường không thấy được ánh sáng này, bởi vì phong Dạ Hàn người mang Long thần công, mà Ngao Tinh không chỉ từng có hai loại Long thần công, còn bị Huyết Long thần công truyền thụ vào trong cơ thể, cho nên, Từ Diệu Thạch có thể cùng ba người Phong Dạ Hàn, Sở Mộc Hi, Hoàng Phủ Tông Dung sinh ra cảm ứng. Mà hòn đảo đơn độc ở trong phạm vi Túc Nguyệt quốc, người tới có khả năng nhất chính là Phong Dạ Hàn đuổi theo thê mà đến.

Đĩ nhiên, cũng bởi vì cái này, Ngao Tinh mới dám lớn mật bảo Phong Hề Ngạn chạy trốn. Bởi vì nàng biết, Phong Dạ Hàn nhất định sẽ tìm đến.

Chỉ là trong nháy mắt, một bóng dáng bạch y thoáng một cái, Bách Mị đã bị ném ra xa mấy trượng, kiếm cầm trong tay bị chém thành năm khúc.

"Người không nên đụng nàng!" hơi thờ bá đạo băng lãnh tận xương đánh tới, bản thân Phong Dạ Hàn đã ôm Ngao Tinh vào trong lòng.

Ngao Tinh không khỏi nhú nhú mắt, lần này xong rồi!

Không thể nghi ngờ, Xuất Nguyệt, Truy Nguyệt, Băng Lam cùng Băng Tâm cùng nhau lên đến đất liền của hòn đảo ngay sau đó.

Ngao Tinh giống như tiểu hài tử làm sai chuyện, khiến Băng Tâm cùng Băng Lam thay nhau trách mắng, cũng không dám phản bác nửa câu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Thăm cổ nhân (3)

Editor: Hạ Tiểu Phong

Vậy mà, để cho nàng cảm thấy rộn cả tóc gáy là không khí chung quanh Phong Dạ Hàn rất lạnh lẽo. Rõ ràng là trời rất nóng, Ngao Tinh lại cảm thấy như đang dựa vào một khối Băng Thiên Tuyệt Địa, bị phạt đứng trung bình tấn còn phải hứng gió lạnh mà tâm còn hoảng sợ.

Xuất Nguyệt đã sớm bắt mấy người Bách Mị lại, mà huyết đạo của Phong Hề Ngạn còn chưa được giải.

Bắt đi hoàng hậu nhà bọn họ phải hảo hảo tính món nợ này.

Băng Tâm Băng Lam tính xong nợ, Phong Dạ Hàn lúc này mới đi về phía phong Hề Ngạn, lạnh lùng nhìn chằm chằm con người màu trà kia, ống tay áo phải chậm rãi phát động, thời điểm đang muốn vung tay ra, thì Ngao Tinh mau một bước chặn lại trước mặt Phong Hề Ngạn. May mắn được Phong Dạ Hàn lạnh tay lẹ mắt, cản lại động tác.

Này thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đến Băng Tâm cùng Băng Lam bị sợ đồng thời hét rầm lên, cổ tình Ngao Tinh lại không hề sợ hãi.

"Người có phải điên rồi không!" Phong Dạ Hàn ngăn chặn không được ghen tuông cùng tức giận trong lòng, quát to.

"Hắn là ca ca người, người cũng có thể xuống tay được!" Ngao Tinh hừ lạnh một tiếng, kiên quyết không nhìn ánh mắt của Phong Dạ Hàn, không chịu mê hoặc. Trước vẫn bị Phong Dạ Hàn mạnh mẽ giam cầm trong hoàng cung, lửa giận không chỗ phát tiết mới lên chạy đến, hiện tại hắn còn rỗng rỗng, không thể tha thứ.

Lòng của Phong Dạ Hàn chợt đau xót, nhiều hơn là bất đắc dĩ. Kể từ sau khi Ngao Tinh tỉnh lại, tính tình đại biến, thích cùng Phong Dạ Hàn đối nghịch. Cố tình Phong Dạ Hàn lại đau lòng i không nổi mắg, không nổi đánh, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu, dụ dỗ trước. Lâu ngày rồi, hai người oán hận nhiều hơn.

Có thể khiến Phong Dạ Hàn không ngờ chính là, nàng cư nhiên cùng Phong Hề Ngạn chạy trốn, hắn tức giận đánh một cái, một khắc không dám trễ nãi, đem chính vụ giao cho cho Hàn Hàm liền lập tức đi tìm đến nàng. Nhưng bây giờ nàng lại còn hiểu lầm hắn. Hắn cho dù tức giận đi nữa, cũng không thể không phân biệt thị phi. Vấn đề giải huyết đạo cho Phong Hề Ngạn, cũng không tính toán truy cứu trách nhiệm của hắn. Dù sao hắn biết người khởi xướng là Ngao Tinh, mà không phải là Phong Hề Ngạn.

Phong Dạ Hàn nhỏ giọng rên rỉ một tiếng, xoay người rồi đi, lưu lại một bóng lưng cô đơn cho Ngao Tinh.

"Tiểu thư, người có biết Vương gia lo lắng cho người nhiều như thế nào không, cơ hồ là ngựa không ngừng vó vội vàng tới đây tìm người, chỉ sợ người trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn người lại ngược lại, vừa đi lên là tốt rồi chẳng phân biệt tốt xấu mắng một trận, người rút cuộc có còn là tiểu thư nhà chúng ta hay không vậy?" Băng Tâm Tiểu Thiếu Nữ bắt đầu cùng Ngao Tinh nóng nảy.

"Ai bảo hắn đi theo!" Ngao Tinh không chịu nhận lỗi, vẫn như cũ mạnh mẽ.

"Tiểu thư, người Quả thật không thể nói lý!" Băng Tâm đáp đáp chân, mặt đất cũng rung chuyển.

"Tốt lắm, Băng Tâm đừng nói nữa!" Băng Lam mặc dù cũng không quá hiểu hành động của tiểu thư nhà mình, trong lòng thầm nghĩ có thể người còn có tính toán khác.

"Giải huyết đạo của hắn!" Ngao Tinh đề cho Xuất Nguyệt giúp một tay. Xuất Nguyệt ngần ra, mấy phần không vui, nhưng cũng không dám chống lại lời nói Ngao Tinh.

Xuất Nguyệt cùng Truy Nguyệt được chỉ thị của Phong Dạ Hàn, áp giải đám người Bách Mị rồi đi. Những người còn lại đi suốt đêm trấn nhò gần đây nhất tìm nơi ngủ trọ.

Phong Dạ Hàn một người nhốt ở trong phòng uống rượu, mãi cho đến canh tư cũng không trông thấy Ngao Tinh trở về phòng, trong lòng càng nghĩ càng giận. Hiện nay Túc Nguyệt quốc tình hình trong nước chưa ổn định, hoàng hậu ***** vẫn như cũ rục rịch ngóc đầu dậy, thêm với thành phần dư đảng trong nước vẫn đang tích cực vùng trộm ả núp thừa cơ hành động. Ngao Tinh rời cung trốn đi tự nhiên khiến Phong Dạ Hàn nhức đầu, rồi lại không thể không bỏ xuống tất cả tìm tới. Huống chi, hôm nay không thiếu nam nhân đối với nàng nhìn chăm chăm, một Phong Hề Ngạn không nói, chính là uy hiếp của Sở Mộc Hi bên kia vẫn tồn tại như cũ. Mặc dù hắn bị buộc cưới Tây Vực hoàng tộc linh trụ công chúa, lại không phong nàng làm hậu, mà là quý phi, Sở Mộc Hi có thâm ý gì hắn làm sao không biết. Cố tình Ngao Tinh lúc này làm cho hắn thêm phiền, hình như còn không cảm kích.

Vốn là muốn đợi Ngao Tinh khôi phục, trước hết để cho nàng trở về Hậu phủ đợi một thời gian ngắn, chờ hắn quét sạch uy hiếp đón nàng trở lại, rồi lại không bỏ được nàng. Một năm nay, Phong Kinh Thiên cùng Tây Thái hậu Nhu Phi không ít lần ép Phong Dạ Hàn nạp phi, đó là cách nhanh nhất để củng cố căn cơ. Mà Phong Dạ Hàn có tai như diếc làm như không thấy, một lòng nhào vào quốc sự cùng trên người Ngao Tinh.

Hôm nay, Ngao Tinh ra đi càng là cho bọn họ một cái cớ, lần này trở về sợ rằng không tránh được lại thêm một cuộc chiến miệng lưỡi.

Để cho hắn khó có thể tiếp nhận chính là, thái độ Ngao Tinh đối với hắn, xa cách giống như là một dạng đối đãi với người xa lạ.

Hắn là khổ mà không nói được.

Cũng canh năm này, Ngao Tinh vẫn như cũ không chịu từ sát vách phòng trở lại. Phong Dạ Hàn thật sự là mệt mỏi, cả người mệt mỏi, không thể làm gì khác hơn là tắt đèn, thay quần áo nằm một hồi.

Nhắm hai mắt, đang suy nghĩ nhớ lại trước kia cùng Ngao Tinh vui vẻ, chợt nghe mùi thơm quen thuộc xông vào mũi, khóe miệng không khỏi gio lên, thân thể rất nhanh dịch ra một chút không gian, chờ quân nhập úng.

Ngao Tinh rất nhanh thay quần áo, mới vừa nằm ở trên giường, liền bị một cánh tay rắn chắc ôm chặt vào ngực.

"Suy nghĩ mình bạch rồi sao?" Ngao Tinh vùng trộm vui vẻ một phen, ai bảo hắn buộc nàng theo tính toán của hắn làm chi. Nàng lại không phát tác được, không thể làm gì khác hơn là đem tức giận rơi tại trên người của hắn.

"Ngao nhi, đừng giẫy vò ta nữa, có được hay không?" Phong Dạ Hàn uất ức nói, đem cầm chống đỡ trên sợi tóc Ngao Tinh, thật sâu hít vài hơi. Kể từ khi Ngao Tinh tỉnh lại, đây là lần đầu tiên bọn họ cùng chung giường chung gối. Trước kia Ngao Tinh đề phòng hắn tựa như phòng sói, hắn là thấy mà sờ không được, trong lòng gặp đến độ sợ.

"Hừ! Bản cô nương còn chưa có chơi đủ!" Ngao Tinh cắn một cái trước ngực Phong Dạ Hàn, không dùng nhiều sức, lại tiết không ít uất ức.

"Ngạo nhi Sở Mộc Hi con trai của người ta cũng hơn một tuổi rồi, làm sao tính trẻ con của người còn không mất đây?" Phong Dạ Hàn cố ý đến gần bên tai Ngạo Tinh, tùy ý liếm vành tai của nàng, vừa nói.

Ngạo Tinh sợ chiều này của hắn nhất, co lại càng chặt hơn chút, ngả bài nói: "Ta là cố ý trốn đi, người hôm nay là nguy cơ từ phía, cần phải dọn dẹp, nếu không thì không được bình an."

"Ta biết ngay Ngạo nhi một lòng vì ta đấy." Phong Dạ Hàn trước uất ức cùng bất đắc dĩ giải tán lập tức, một tay nắm chặt eo của Ngạo Tinh để cho hai người dán càng gần chặt hơn, một tay đã thuần thục dò vào trong áo lót của Ngạo Tinh.

"Trước dừng.....Nói chánh sự!" Ngạo Tinh còn không kịp phản kháng, cũng đã bị Phong Dạ Hàn vài ba lần hạ trừ đi áo lót, tiến vào chánh đề.

Ngạo Tinh điều kiện phản ứng thúc đẩy lập tức ưỡn người, cắn bả va Phong Dạ Hàn, phát ra nức nở như kêu thảm thiết, âm thanh bị đè nén nhỏ mềm như tơ, tựa như tiếng kêu của một con mèo mới sinh. Phong Dạ Hàn bị âm thanh này của nàng trêu chọc lập tức mất tâm trí, đã không cách nào đợi nàng thích ứng liền tuần hoàn theo bản năng tùy ý chiếm đoạt.

Tiếng xào xạc trong gió đêm, Ngạo Tinh đã sớm quên ước nguyện ban đầu, bị Phong Dạ Hàn mang vào đám mây Thiên đường.

Ung dung, muốn dùng đến cái này để cò kè mặc cả.

Theo kế hoạch của Ngạo Tinh, Phong Dạ Hàn trước tiên cần phải trở về giữ nghiêm trận địa, Ngạo Tinh tức khắc cứu vợ chồng Dung Hi. Nhưng cố tình Phong Dạ Hàn uốn éo không chịu, nhìn hắn một dạng đã định trước, sợ rằng Ngạo Tinh lao tâm khổ trí.

Muốn đi tây học đạo nhất định phải đi thủy lộ, vì tiết kiệm thời gian đi tắt trên đường phải trải qua nơi chim nhạn về rừng. Nơi đó rừng cây sum xuê, Tùng Lâm trải rộng, dễ dàng nhất có kẻ địch mai phục tập kích. Như bọn họ đoán Thượng Quan Dục cùng Công Tôn Vũ Hiên bọn họ quả nhiên ở nơi đó phục kích Ngạo Tinh cùng Phong Dạ Hàn. Càng làm cho người ta ngoài ý muốn là, di phu (đương) của Ngạo Tinh, Lãnh Tử Húc cũng ở trong đó.

Trong lúc Ngạo Tinh hôn mê, Phong Dạ Hàn đã sớm dò thăm rõ ràng, nhiều năm trước án Lăng gia diệt môn Lãnh Tử Húc chính là đồng lõa. Không ngờ Lăng Ngữ Thu trốn thoát. Hai người vốn có hôn ước trong người, liền thuận nước đẩy thuyền thành hôn. Một năm trước Phong Dạ Hàn cố ý để lộ tin tức, khiến người Lãnh gia bắt đầu hoài nghi Lãnh Tử Húc, kết quả phát triển như trong suy nghĩ. Lãnh Tử Húc vốn là cô nhi được Lãnh gia thu nuôi, vẫn đã tâm bùng bùng, mười tám tuổi liền bắt đầu cấu kết người ngoài phản bội. Hôm nay có thể nói chúng bạn xa lánh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Phi đạo hoàng hậu

"Chỉ cần người và Sở Mộc Hi không đuổi giết chúng ta, ta tự nhiên sẽ thả bọn họ." Người nói chuyện là Thượng Quan Dục. Cả ngày trải qua đông trời tây nấp, quần áo trên người có chút dơ dáy, nhưng ngạo khí vẫn như năm đó.

Phong Dạ Hàn cũng không đáp lại, đứng chấp tay, nhìn về hướng một hòn đảo nhỏ ngoài ngàn mét khác.

"Vũ Triệt, dẫn người tới!" Công Tôn Vũ Hiên để cho đệ đệ hắn tự mình áp giải người tới trước.

Dung Hi cùng Nhã Nhã đều bị trói, ngay cả miệng cũng bị chặn lại. trong nháy mắt khi Nhã Nhã nhìn thấy Ngạo Tinh, trong vui mừng mang áy náy. Sau khi nghe được tin tức Ngạo Tinh trúng độc bỏ mình, Nhã Nhã liền nuốt Hạc Đình Hồng. May mắn được Dung Hi phát hiện kịp thời, mới đem nàng từ quỷ môn quan cứu trở lại. Sau đó Dung Hi thấy Nhã Nhã tỉnh lại vẫn bất ổn, liền rút bỏ tất cả mạng thê từ tới trên đảo, sống những ngày bình thường. Không ngờ lại trở thành con tin để uy hiếp Ngạo Tinh.

"Người đã mang đến, như thế nào?" Trong lòng Công Tôn Vũ Hiên vẫn thấp thòm, hi vọng mau sớm đạt thành nhận thức chung. Những năm này thực sự sống quá kìm nén, chỉ cầu lưu được một tia hi vọng, trước bảo mệnh rồi nói sau.

"Ta chưa bao giờ đuổi tận giết tuyệt với các người." Phong Dạ Hàn còn lưu lại đường sống, đối với người Hoàng thất bị thua trận đối xử có chút tử tế, cũng không muốn dân chúng cho rằng hắn là một hoàng đế tàn nhẫn khát máu.

"Năm lần bảy lượt phái người ám sát chúng ta, còn không phải là đuổi tận giết tuyệt!" Công Tôn Vũ Triệt vẫn không cách nào quen được cuộc sống đang từ trên cao rơi xuống, giờ phút này oán khí ngất trời, hoàn toàn quên câu nói "Thắng thành vua thua thành giặc".

"Ta khuyên các người tốt nhất không nên trúng kế ly gián của người khác, ta cùng với Tây Đế Sở Mộc Hi đã sớm có hiệp nghị, sẽ an bài chỗ thích đáng cho các người. Chẳng qua nếu như các người còn cựa mạnh chống lại, chỉ sợ hiệp nghị của ta cùng hắn liền không có chút ý nghĩa nào." Phong Dạ Hàn nói.

"Người nói là. . ." Thượng Quan Dục là người đầu tiên phản ứng kịp. Chẳng lẽ thật sự do Tây Vực hoàng tộc cố ý làm loạn, muốn ngư ông đắc lợi.

"Muốn giết thì đã giết trên chiến trường, cần gì tự tìm phiền toái."

"Thật?"

"Tây Đê đã đến rồi, có thể ba mặt đối chất nhau!" Phong Dạ Hàn xoay người nhìn rừng rậm sau lưng, Sở Mộc Hi đang tham lam đưa ánh mắt nhìn nữ tử trong ngực hắn, hoàn toàn đem những người còn lại coi như không khí.

"Đại ca ca!" Ngao Tinh lấy tay Phong Dạ Hàn ra, tiến lên vài bước ôm lấy Sở Mộc Hi.

"Vật nhỏ! Ngươi. . . Thật đã tỉnh lại!" Sở Mộc Hi kích động, lời nói cũng dừng một chút. Kể từ khi nhận được tin do Phong Dạ Hàn dùng bồ câu đưa tới, hắn cơ hồ ngày đêm lên đường, ba ngày ba đêm liên tục trên lưng ngựa, ngồi thuyền gần mười ngày, vốn tưởng rằng còn phải đuổi năm ngày đường bộ mới có thể nhìn thấy Ngao Tinh. Sau trên đường lại nhận được thư của Phong Dạ Hàn, nói bọn họ đang trên đường tới đảo Tây Hộc. Vì vậy hắn đi một khúc quanh lớn, quay đầu về đảo Nhận. Quả nhiên, thấy người mà lâu nay hắn tâm niệm.

Phong Dạ Hàn hơi ghen, vội vàng cắt đứt Sở Mộc Hi. Sở Mộc Hi mang theo hiệp nghị hai người đã kí bày ra, lúc này mới ngăn được miệng của đám người Thương Quan Dục.

"Vật nhỏ, mới vừa vận khôi phục liền ngứa da?" Sớm biết Ngao Tinh là một người không thể ngồi yên, không nghĩ tới nhanh như vậy liền trốn đi.

"trong cung thật sự là quá nhàm chán, huống ta nghĩ đến xem đại ca ca một chút. Thế nào, không hoan nghênh?" Ngao Tinh cười nhẹ nhàng, một đôi mắt trong veo dưới ánh chiều tà, hết sức trong suốt sáng rõ. Vốn là dung nhan khuynh thành, lại nở nụ cười làm say trái tim Sở Mộc Hi.

"Vật nhỏ, nếu như không có Phong Dạ Hàn, nàng có thể yêu ta không?" Những lời này ẩn dấu thật lâu, lưỡng lự nhiều lần, cuối cùng hỏi ra miệng.

"Sẽ, nhất định sẽ!" Ngao Tinh cũng không dám nói, thật ra trước khi gặp Phong Dạ Hàn, hắn vẫn là mong đợi của nàng. Chỉ là thời gian vô tình chia tách bọn họ, làm lỡ bọn họ mà thôi.

"Cho dù mẫu hậu ta gây bất lợi cho nàng?" Sở Mộc Hi nói tiếp.

Ngao Tinh kiên định gật đầu.

Rốt cuộc khuôn mặt Sở Mộc Hi cũng nở cười, run rẩy đem Ngao Tinh ôm vào ngực.

Bỏ qua nhất thời, cuối cùng bỏ lỡ một đời. Ai phải ai trái, sao có thể phân rõ?

Đoàn người Sở Mộc Hi dừng lại mấy ngày ở Nhận đảo, sau đó dù không bỏ được cũng phải lên đường trở về nước. Lúc đi, không quên vì đứa con nhà mình đòi cái "Con dâu nuôi từ bé". Ngao Tinh lúc này gật đầu, sắc mặt Phong Dạ Hàn đen sì.

Sau một ngày, Ngao Tinh nhận được bồ câu đưa tin của Sở Mộc Hi, nói trên đường gặp được bạn tốt của nàng Liễu Diệp Thanh, thuận tiện mang về nước. Không nghĩ tới Diệp Thanh cuối cùng cũng bước ra bước đầu tiên, buông xuống kiên trì, truy đuổi tình yêu của nàng, mặc dù biết rõ trong lòng Sở Mộc Hi chỉ có Ngao Tinh.

Làm cho Ngao Tinh tiếc nuối chính là, Liễu Diệp Thanh một đường cùng đi theo, lại vẫn tiêu sái không lộ mặt.

Trở lại trong cung, làm xong hôn sự của hai người Băng Tâm cùng Băng Lam, Ngao Tinh lại không thể chịu được. Vừa vào đêm, liền lôi kéo Nhã Nhã đi làm chuyện trộm chó trộm gà. Hai tháng qua, ở Túc Nguyệt quốc có mười nhà quan viên bị trộm, có mấy quan viên còn là trọng thần của triều đình, trong lúc nhất thời làm cho các quan viên đều cảm thấy lo lắng, nhiều lần thượng tấu muốn nghiêm trị đầu sỏ gây nên, cố tình Phong Dạ Hàn nói chuyện nhỏ như vậy không cần tốn công phu.

Thật ra thì tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, phi đạo chính là hoàng hậu bị hoàng đế cưỡng chế nâng tận mây xanh.

Quan viên mất trộm, tự nhiên có người mừng. Rất nhiều nhà dân, sau khi thức giấc phát hiện ngoài cửa nhiều hơn một túi bạc vô cùng vui mừng, hướng về phía hoàng cung ba lạy chín vái. Tình huống này chỉ chấm dứt khi Ngao Tinh bị tra ra là có thai ba tháng.

Trong lúc Ngao Tinh dưỡng thai, dân chúng tự phát tổ chức thành đại quân phụ nhân, từng tốp từng tốp tới miếu Quan Âm thay hoàng hậu của các nàng cầu phúc. Kể từ đó, danh tiếng của Ngao Tinh trong dân gian càng cao, những lão già trong cung cũng không dám dễ dàng khuyên giải Phong Dạ Hàn nạp phi, ngay cả những trọng thần bị mất trộm cũng nói nặng thận trọng, tuyệt không dám nói việc này.

Ngao Tinh mang thai không bao lâu, Sở Mộc Hi cũng gởi thư nói, Liễu Diệp Thanh cũng mang bầu. Mà làm cho Ngao Tinh vui mừng là Nhã Nhã, ba ngày năm bữa chạy vào trong cung, hận không thể đem tất cả đồ ăn ngon bên ngoài cung mang tới. Vậy mà, hành động này của Nhã Nhã thật sâu đã kích Dung Hi, làm hại hắn lần qua lần lại, tâm tâm niệm niệm vội vàng tạo người.

Bởi vì năm đó Nhã Nhã dễ non, sau lại không chú ý điều dưỡng, bệnh căn không dứt. Nhưng Dung Hi lại là độc đinh, vô hậu là chuyện lớn, Nhã Nhã nhiều lần khuyên Dung Hi nạp mấy phòng thiếp thất, Dung Hi mỗi lần đều nổi dóa phẩy tay áo bỏ đi. Hắn biết, nếu như hắn thật sự nghe lời Nhã Nhã nạp thiếp, như vậy Nhã Nhã sớm muộn cũng sẽ rời hắn mà đi. Nhã nhã là một người có chấp, sao lại có thể chấp nhận một hạt bụi.

Ngao Tinh cũng vì bọn họ gấp gáp, mượn cơ hội dưỡng thai, nghiên cứu sách thuốc có liên quan đến phương diện này điều chế chút dược thiện, thử từ từ giúp Nhã Nhã chữa trị thân thể, còn phái người tìm Tàn Dược Nam tiến cung, thuận tiện để hắn chân mạch vì mình.

Phong Dạ Hàn vừa nghe Tần Dược Nam phụng ý chỉ vào cung, lập tức ghen. Nhớ năm đó lúc ở Hậu phủ, Phong Dạ Hàn nhìn thấy tình cảm của hắn với Ngao Tinh không bình thường. Nghe nói Tần Dược Nam hiện nay chưa lập gia đình, càng thêm dễ nổi nóng.

Từ sau khi đăng cơ, trong ngoài triều đều biết hắn là một hoàng đế cần chính vì dân. Suốt đêm phê duyệt tấu chương không nói, còn thường đi vi hành thể nghiệm và quan sát dân tình. Hôm nay, hắn không thể không đem Ngự Thư Phòng lần nữa dời đến cung của Ngao Tinh, chỉ sợ không đề ý một chút, bị người chui chỗ trống. Nhất là lần đầu tiên bắt mạch thấy được ánh mắt lưu luyến của Tần Dược Nam nhìn Ngao Tinh, thần kinh của hắn liền bắt đầu căng thẳng, phòng hắn so với phòng sói còn nghiêm túc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Ngàn dặm theo thê(vợ) (chương cuối)

Hôm nay vừa nghe nói Tần Dược Nam lại tới, cả tấu chương cũng không phê, liền chạy tới kiểm định. Ai ngờ xa xa liền nhìn thấy Tần Dược Nam vây quanh Ngao Tinh, lời nói của hắn càng làm cho Phong Dạ Hàn giật mình.

"Tình huống không được lạc quan cho lắm!" Tần Dược Nam than thở nói.

"Vậy trước hết ngươi không được nói với bất kì ai, ta muốn giữ bí mật!" Âm thanh Ngao Tinh có chút run rẩy.

Phong Dạ Hàn bắt đầu nóng nảy, cho là tình trạng thân thể Ngao Tinh xảy ra chuyện gì, lập tức lên tiếng: "Đối với ta cũng muốn giữ bí mật sao?" Giọng nói tràn đầy ghen tuông.

Ngao Tinh có chút dờ dẩn, thấy gương mặt kia lạnh nhạt xen lẫn chút tức giận, nàng liền cảm thấy bó tay. Tần Dược Nam nhẹ nhàng buông Ngao Tinh ra, hướng Phong Dạ Hàn nhàn nhạt gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Phong Dạ Hàn nén tính khí gật đầu một cái, sau đó đi nhanh đến bên cạnh Ngao Tinh, hơi có vẻ lạnh nhạt, nắm lấy hông của Ngao Tinh, nói: "Lừa gạt ta chuyện gì?"

"Chúng ta là đang nói chuyện Nhã Nhã!" Theo chẩn đoán của Tần Dược Nam, muốn điều trị bệnh của Nhã Nhã không phải là chuyện dễ dàng. Chỉ là cũng không phải là không có hi vọng, chỉ cần tìm được Sư Phụ của Tần Dược Nam hiện đang du sơn ngoạn thủy. Ngao Tinh không muốn để cho Dung Hi biết bệnh tình thật của Nhã Nhã, mới để cho Tần Dược Nam trước giúp nàng lừa gạt.

Thì ra là như vậy, Phong Dạ Hàn ăn dấm chua có chút không hợp lí.

"Dược Nam, không bằng ngươi trước hãy ở lại trong cung, để Dạ Hàn giúp ngươi một tay tìm sư phụ, như vậy nhanh hơn chút!" Ngao Tinh không nhìn sắc mặt đang dề dền sự lúng túng của Phong Dạ Hàn, nhìn Tần Dược Nam nói.

Nhất thời, sắc mặt Phong Dạ Hàn có thể so với mực nước.

"Ngao Tinh, không cần, ta đã ở nhà trọ Phúc Lai mua sương phòng." Tần Dược Nam nhìn lướt qua gương mặt đang đen lại của Phong Dạ Hàn, cười nhạt nói. Đến ở trong hoàng cung quả thật có thể dễ tìm một chút, nhưng hắn nếu đáp, sợ rằng có người không an tâm, dân chúng cũng sẽ kìn đáo phê bình. Dứt lời, hướng Phong Dạ Hàn thi lễ, liền lui ra ngoài.

Áo bào Trường Sam trắng đi ra khỏi cung Ngao Tinh, chỉ chốc lát liền từ từ biến mất ở trong ánh chiều tà.

Ngao Tinh ngờ ngác nhìn bóng lưng Tần Dược Nam, là cô đơn như vậy, không khỏi nhớ tới hơn nhiều năm trước kia có một gương mặt tuấn tú đầy kiên quyết. Hắn hôm nay vẫn là một thân một mình, có phải hay không vẫn một mực chờ đợi? Sâu trong đáy lòng Ngao Tinh hết sức áy náy.

Tần Dược Nam biết ánh mắt Ngao Tinh vẫn đuổi theo bóng lưng mình, hắn rất muốn tham luyến nhìn lâu một lần cuối cùng, nhưng hắn sợ. Vẫn còn nhớ lời thề năm ấy "Mặc kệ ngươi từ mục đích gì, ta nguyện ý chờ, ta vẫn sẽ chờ". Thì ra là quay đầu lại phát hiện, hai người là hai đường thẳng song song, căn bản không có điểm tụ. Hắn nói được là làm được, lại đợi không được rồi.

"Ngao nhi, ngươi đã là thê tử ta rồi, chỉ cho phép nghĩ tới ta, biết không?" Ngao Tinh đang muốn lấy lại tinh thần, âm thanh ghen ghét của Phong Dạ Hàn liền vang lên.

"Đúng vậy a, ta thật sự có chút hối hận!" Ngao Tinh thuận miệng đáp.

"Ngươi. . . . Ngươi hối hận?" Phong Dạ Hàn sau khi nghe xong bắt đầu nóng nảy. Đưa tay quay mặt Ngao Tinh qua, nóng nảy hỏi. Trong giọng nói lại có ba phần uất ức, ba phần làm nũng, bốn phần kiêu ngạo.

"Ai bảo ngươi cả ngày nhốt ta! Hừ!" Ngao Tinh giả vờ nổi giận, hất ra trói buộc của Phong Dạ Hàn, trực tiếp đi vào trong phòng ngủ.

"Ta đây không phải sợ người khác cướp đi người sao!" Phong Dạ Hàn nhanh chóng đuổi theo, đem Ngạo Tinh giam cầm vào trong ngực.

Ngạo Tinh ngẩng đầu lên, nhìn bộ dạng Phong Dạ Hàn, có chút cảm thấy bất đắc dĩ, nài cho tới bây giờ chưa từng thấy qua vẻ mặt Bách Lý Hàn y hệt tiêu hải tử như vậy, đáng yêu uy khuất khiến người nào thấy cũng đau lòng.

Không so được bản lĩnh của Phong Dạ Hàn, liền nhón chân lên, hôn trên môi hắn.

Phong Dạ Hàn bị hành động bất ngờ làm kích tỉnh, trong cơ thể như có lửa cháy lan ra đồng cỏ, Ngạo Tinh đang có thai, nếu không kiềm cương ngựa trước bờ vực thẳm, sợ rằng thật sự là dục hỏa đốt thân rồi.

"Đã qua ba tháng, thai nhi đã ổn định, chỉ cần chú ý sẽ không thành vấn đề." Ngạo Tinh thấy Phong Dạ Hàn, ở một bên thờ hồn hể, đáng vẻ cường chế chính mình tỉnh táo lại, đã cảm thấy buồn cười.

"Thật?" Mắt phượng Phong Dạ Hàn lập tức sáng lên.

"Đừng quên ta cũng là thầy thuốc." Ngạo Tinh cười duyên .

Không đợi nàng cười lên, Phong Dạ Hàn đã cẩn thận ôm lấy nàng hướng giường lớn Hồng Mộc đi tới.

Thời điểm Ngạo chuyện mang thai bảy tháng, Nhã Nhã cũng bị tra ra mang thai bảo bảo. Ban đầu cũng không tìm được Tàn Lạc Nam Sư Phụ, ngay cả Phong Dạ Hàn thăm kiêu cảnh vệ cũng không tìm được lão nhân kia . Chỉ là Nhã Nhã ở lần thứ nhất đi dạo phố thì trong lúc vô tình bị lão bán túi thơm đụng ngã, lão đầu kia vì biểu hiện sự áy náy nên tặng cho Nhã Nhã một đôi túi thơm, nói để cho nàng giặt đầu giường, có lợi cho giấc ngủ. Túi thơm này có mùi giống Bách Hoa Hương, còn rất mát mẻ .

Vừa bắt đầu, Nhã Nhã không để ý nhiều, tiện tay đặt ở dưới cái gối. Ai ngờ ba tháng sau lại thường nôn mửa, ăn không ngon, mẫu thân Dung Hi vừa nhìn liền vui mừng như nở mây, tìm đại phu bắt mạch, quả là hi mạch. Dung Hi không thể tin được, tìm thêm Tàn Dược Nam chẩn đoán chính xác, xác thực như thế. Sau lại bọn họ mới biết, thì ra là lão đầu kia chính là quý u Sư Phụ của Tàn Dược Nam.

Sáu năm sau, trong hậu viện hoàng cung bị hai tiểu nữ oa làm cho long trời lở đất, toàn cung nô tài nô tỳ một đám lần lượt ngã sấp xuống gốc cây trên mặt đất, người khôi xương thì đang ôm bụng cười lăn lộn.

"Thiên Ngưng, Thiên Ngữ, các người lại làm chuyện tốt!" Một nam hài sáu tuổi , một thân quần áo cắt xén hợp lý cầm bảo màu xanh dương đón gió bay phát phối, kết hợp sắc mặt lạnh lẽo, hai nàng oa nhi trên cây nhất thời thu lại khuôn mặt hài lòng, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, không dám lên tiếng cũng không dám đi xuống.

Dưới đất đám nô tài được giải nguy cùng nhau thở phào nhẹ nhõm. Cũng chỉ có thái tử bọn họ mới có thể trấn áp được hai vị Tiểu Tổ Tông khó hầu hạ này.

"Còn không xuống, có phải hay không nghĩ muốn phạt chép kinh thì?" Phong Lăng Tiêu được di truyền từ cha hắn một đôi mắt phượng đen lạnh lạnh lúng đả qua hai vị muội muội, trên cây cười đến đặc biệt tà ác.

"Thái tử ca ca, để chúng ta xuống!" Phong Thiên Ngưng cùng Phogn Thiên Ngữ trăm miệng một lời nói. Tiếp theo hai người rất có ăn ý một trước một sau bò xuống cái thang, đồng thời thấp cái ót dịch bước đến trước mặt Phong Lăng Tiêu, một người kéo cánh tay Phong Lăng Tiêu, làm nũng nói: "Thái tử ca ca, chúng ta đi tìm mẫu hậu có được hay không?"

Phong Lăng Tiêu nghe tiếng chấn động, vội vàng lạnh giọng lãnh khí nói: "Mẫu hậu đang ngủ trưa, đừng đi quấy rầy người."

"Vậy chúng ta đi tìm phụ hoàng?" Hai nàng oa nhìn chăm chăm cặp mắt phượng kia, lần nữa cùng lên tiếng hỏi.

"Phụ hoàng đang ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương không cho hồ đồ!". Phong Lăng Tiêu kéo hai tai nhỏ bé ú nịt, che giấu chột dạ nhỏ nhỏ trong lòng.

Hai nàng oa âm thầm trao đổi ánh mắt, thái tử ca ca có chuyện giấu giếm họ.

"Thái tử ca ca, không bằng người giúp chúng ta đào con giun, chúng ta cùng nhau câu cá, có được hay không?" Hai người đồng thời lắc lắc cánh tay Phong Lăng Tiêu.

Phong Lăng Tiêu nhìn bọn muội muội so với mình thấp hơn nửa cái đầu, cùng đôi mắt trong veo với mẫu hậu như cùng một cái khuôn đúc ra ngoài, thật sự nhức đầu. Mới vừa giúp mẫu hậu trốn thoát, hôm nay lại bị hai muội muội cuốn lấy đến nhức đầu, thật là khổ không thể tả.

"Ngự Hoa Viên thế nào mặc cho người tùy ý phá hư, chơi cái khác!" Phong Lăng Tiêu có chút không nhịn nổi rồi. Lần trước đào con giun câu cá, liền bị mẫu hậu nói là phá hư sinh thái, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Mặc dù hiện tại mẫu hậu chuồn êm xuất cung rồi, khó tránh khỏi đến lúc đó hời cung sẽ không tính sổ sau.

"Vậy thì chơi trốn Miêu Miêu*!" Thiên Ngữ giành Thanh Đạo.

* Trò ẩn nấp

“Đó là trời chơi cửa nữ hài tử, đừng!” Phong Lăng Tiêu cau mày nói.

“Hừ! Ngươi không muốn cùng chúng ta chơi, chúng ta đi tìm phụ hoàng mẫu hậu chơi!” Hai nàng oa đồng thời bước ra chân ngắn, cất giọng nói.

Phong Lăng Tiêu cả kinh, vội vàng giơ tay đầu hàng. Nếu như các nàng vào cung mẫu hậu, liền hồng bát!

Bình thường trốn Miêu Miêu, Thiên Ngưng cùng Thiên Ngữ cũng sẽ núp ở một chỗ. Có tình lần này Phong Lăng Tiêu chỉ tìm được Thiên Ngưng, đang muốn đi tìm Thiên Ngữ thì phát hiện phụ hoàng mình đang ôm Thiên Ngữ vội vã chạy đến.

Xong rồi! Sự tình bại lộ rồi. Cái đôi tình ranh này!

“Mẫu hậu ngươi đâu?” Phong Dạ Hàn vốn muốn gầm lên, nhưng vừa nghĩ tới hôm qua Ngao Tinh đã cảnh cáo hắn nếu là hắn dám dùng lời nói hà khắc với Phong Lăng Tiêu, sẽ không để yên hắn. Lần gần nhất, Phong Dạ Hàn đối với Phong Lăng Tiêu liền đặc biệt trách móc nặng nề, tạo cảm giác nghiêm phụ (phụ thân nghiêm khắc), hi vọng Lăng Tiêu có thể sớm ngày hiểu chuyện, gánh vác mọi người. Cuối cùng Phong Dạ Hàn không thể không dừng hồi lâu, đè nén lửa giận hỏi Phong Lăng Tiêu.

“Mẫu hậu xuất cung đi rồi, nói là thăm Sở Hoàng bá.” Phong Lăng Tiêu có chút tròn tròn mắt, vốn tưởng rằng lại bị phụ hoàng trách mắng một phe. Phong Lăng Tiêu chậm rãi từ trong ngực lấy ra một phong thơ đưa lên.

“Ngươi.....Làm sao ngươi không ngăn lại!” Phong Dạ Hàn nắm chắc lấy, mở ra xem, sắc mặt nháy mắt đen như tóc.

“Không ngăn được!” Xác thực, Phong Lăng Tiêu lên tiếng ngăn trở qua, nhưng Ngao Tinh căn bản cũng không nghe lọt vào tai.

“Khi nào ra hoàng cung?” Phong Dạ Hàn bộ mặt lạnh như băng hỏi.

“Vào lúc Phụ Hoàng vào triều!” Phong Lăng Tiêu cúi đầu, không muốn nhìn thấy khuôn mặt giống mình như đúc đang lạnh như băng, cảm giác tựa như mình đang nổi giận. Là mẫu hậu chạy trốn, cũng không phải là vợ hắn chuồn êm, hắn không cần bày ra sắc mặt.

“Phong Lăng Tiêu, ta muốn xuất cung một chuyến, ngươi phải chăm sóc thật tốt Thiên Ngưng, Thiên Ngữ.” Trong nội tâm Phong Dạ Hàn tâm thần bất định, lập tức làm quyết định.

Hai nàng oa vừa nghe, nâng cái miệng nhỏ nhắn, oa một tiếng khóc kinh thiên động địa.

Phong Dạ hàn và Phong Lăng Tiêu lập tức bắt đầu luống cuống, một người dụ dỗ một người, thật lâu mới dụ được hai người dừng tiếng khóc.

“Chúng ta cũng muốn xuất cung tìm mẫu hậu!” Hai nàng oa đồng tâm đồng đức lên tiếng.

“Tốt! Tốt! Tốt! Một nhà chúng ta cùng đi tìm, được chứ?” Phong Dạ Hà cười giúp khuê nữ nhà mình lau nước mắt, mắt phượng tràn đầy cung chiều.

Phong Lăng Tiêu không ngờ phụ hoàng còn để cho hắn đi theo, không thể tin được: “Phụ hoàng, ta cũng có thể đi sao?”

“Ừm! Học vạn quyền sách không bằng đi vạn dặm đường! Chúng ta toàn gia đi ra ngoài du ngoạn giang hồ.” Phong Dạ Hàn thấy mặt Phong Lăng Tiêu tràn đầy kinh ngạc cùng háng hái, rốt cuộc hiểu rõ tại sao Ngao Tinh không để cho hắn nghiêm trách yêu cầu con mình. Thật ra thì Ngao Tinh nói rất đúng, khiến nhi tử sớm một chút trải nghiệm khó khăn trong nhân gian, có lẽ so với cái gọi là kiến thức của Thái Phó càng hữu dụng hơn. Huống chi nhi tử mới sáu tuổi, quá sớm tàn phá thiên tính của hắn ngược lại sẽ phản tác dụng.

“Thật tốt quá! Ồ! Chúng ta cùng nhau lưu lạc giang hồ!” Thiên Ngữ mừng rỡ ở trong ngực Phong Dạ Hàn tay chân nhảy múa.

Phong Dạ Hàn ôm Thiên Ngữ, Phong Lăng Tiêu lôi kéo Thiên Ngưng, bốn người đồng thời nhìn nhau mà cười.....

Để cho ngươi chạy, ta cuối cùng sẽ tìm được ngươi. Phong Dạ Hàn thầm nghĩ trong lòng.

Hai ngày sau đó, Phong Dạ Hàn mang theo nam nữ lạng lẽ chạy ra cung, ngàn dặm đuổi theo thê.....

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Vô Lại Của Hàn Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.